

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FLESH AND FIRE NOVEL

BORN OF BLOOD AND ASH

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RN
OD
VE
ASH

YENİ TO RK TİM ES B ES TSE L L İ N G A U T H O R
NN R L.
ARME NTRO UT

Kan ve Külden Doğan
Bir Et ve Ateş Romanı
Jennifer L. Armentrout tarafından

Telif Hakkı 2024 Jennifer L. Armentrout
ISBN: 978-1-957568-76-8

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press
tarafından yayımlanmıőtır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz,
taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.
Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin
korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal
gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş geręek kişilerle,
olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

KİTAP TANITIMI

Kan ve Külün Doğuşu

Bir Et ve Ateş Romanı, Dördüncü Kitap
Jennifer L. Armentrout

New York Times'in en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L. Armentrout'tan sevilen Flesh and Fire serisinin heyecan verici sonu geliyor...

Aşk ve saplantı arasındaki çizgi hiç bu kadar geniş olmamıştı.

Sera nihayet Kolis'ten kurtulmuş ve sevdiklerine kavuşmuş olsa da her şey sakın değildir. Yaşadığı onca şeyin hatıraları hâlâ peşini bırakmıyor, ancak Sera nihayet kalbinin ve ruhunun diğer yarısıyla bir gelecek umuduna sahip. Nyktos onun her parçasını arzular, sever ve kabul eder; hâlâ savaştığı canavarca parçaları bile.

Sera ve Ash'in krallıklar altında uğruna savaşacakları her şey her zamankinden daha fazladır ve Nyktos'un Sera'nın Tanrıların Kraliçesi olmaya uygun olduğundan hiç şüphesi yoktur. Fakat Diğer Mahkemeleri Kolis'e karşı kendilerini desteklemeye ikna etmeyi ve Iliseeum ile ölümlüler diyarını herkes için daha iyi ve daha güvenli yerler haline getirmeyi umuyorlarsa, bu inancı kendi içinde bulmalıdır.

Ancak Sera, soyunun önemini ve önsezili kehanetin ardındaki gerçek anlamı bir araya getirmeye başladıkça, olan ve olacak her şeyin Kolis'ten ve onun karanlık takıntılarından çok daha büyük olduğu anlaşılır.

Kaderlerin tam olarak ne kadar etkili olduğunu merak etmekten kendilerini alamıyorlar. ve nihai amaçlarının ne olduğu. Sera'nın kesin olarak bildiği şey, kendisi de dahil olmak üzere çok az kişiye güvenebilecekleridir.

Tanrılar arasında bir savaş yaklaşmaktadır ve Ölümün Gerçek İlkeli'nin güçlenmesiyle yürek parçalayıcı kayıplar yaşanması yakındır.

Bir aile ile

Sera ve Nyktos, Kolis'i onların yanında savaşmaya istekli bir kalple
durdurabilecekler mi?
diyarları yok mu edecek, yoksa her şey kan ve külden oluşan ateşli bir
cehennemde yok mu olacak?

Ve adalet ile intikam arasındaki çizgi hiç bu kadar ince olmamıştı.

JENNIFER L. ARMENTROUT HAKKINDA

#1 *New York Times* ve 1 Uluslararası Çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout Shepherdstown, Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, yazarmış gibi yaparak, kocası, Border Jack-Apollo, Border Collie-Artemis, altı yargılayıcı alpaka, iki kaba keçi ve beş tüylü koyunla takılarak geçiriyor. 2015 yılının başlarında Jennifer'a, hücrelerin parçalanmasını ve ölümünü içeren bir grup nadir genetik bozukluk olan retinitis pigmentosa teşhisi kondu retinada, diğer komplikasyonların yanı sıra nihayetinde görme kaybıyla sonuçlanır. Bu teşhis nedeniyle, insanları körlüğün çeşitli dereceleri konusunda eğitmek, yazmanın yanı sıra onun için başka bir tutku haline geldi.

yapabildiği kadar uzun süre yapmayı planlıyor.

Yazar olma hayalleri, zamanının çoğunu kısa hikayeler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı.

matematik notları. Jennifer genç yetişkin, paranormal, bilim kurgu, fantezi ve çağdaş aşk romanları yazıyor. Tor ile birlikte yayınlanmaktadır, HarperCollins Avon ve William Morrow, Entangled Teen ve Brazen, Disney/Hyperion, Harlequin Teen ve Blue Box Press; ve PassionFlix yakın zamanda Wicked serisini bir sinema filmi haline getirdi. Jennifer'ın kazandığı ödüller

dalında 2020 Goodreads Choice Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda ödül *From Blood and Ash* adlı yetişkin fantezisi için romantizm. Ayrıca Yetişkin ve Yeni Yetişkin çağdaş ve paranormal romantizm adı altında Adı J. Lynn.

JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN DA

Benimle Düş
Dream of You (a 1001 Dark Nights Novel)
Sonsuza Kadar Seninle
İçindeki Ateş

Yazan: J.
Lynn Seni
Bekliyorum
Bana Güven
Benimle Ol
Benimle Kal

Kan ve Kül Serisi
Kan ve Kül'den
Et ve Ateş Krallığı Yıldızlı
Kemiklerin Tacı İki
Kraliçenin Savaşı
Kül ve Kandan Bir Ruh
Et ve Kanın Vizyonları: Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

Et ve Ateş Serisi Korda
Bir Gölge Alevde Bir
Işık
Kan ve Kül'den Doğan
Bir Ateş

Yıkım ve Gazabın Çöküşü Serisi
Yıkım ve Gazabın Düşüşü

Antlaşma Serisi
Melez Saf
İlah

.

[İksir](#)
[Apollyon](#)
[Sentinel](#)

Lux Serisi
[Gölgeler](#)
[Obsidyen](#)
[Oniks](#)
[Opal](#)
[Kökenli](#)
[Muhalefet](#)
[Oblivion](#)

Köken Serisi
[En Karanlık Yıldız](#)
[Yanan Gölge En Parlak](#)
[Gece](#)

Karanlık
Elementler [Acı](#)
[Tatlı Aşk Beyaz](#)
[Sıcak Öpücük](#)
[Taş Gibi Soğuk](#)
[Dokunuş Her Son](#)
[Nefeste](#)

Haberci Serisi
[Fırtına ve Öfke](#)
[Öfke ve Yıkım](#)
[Zarafet ve Zafer](#)

Titan Serisi
[Dönüş Güç](#)
[Mücadele](#)
[Kehanet](#) .

Wicked Serisi
[Wicked](#)

[Yırtık](#)
[Cesur](#)
[Prens \(1001 Karanlık Gece Novellası\)](#)
[Kral \(1001 Karanlık Gece Novellası\)](#)
[Kraliçe \(1001 Karanlık Gece Novellası\)](#)

Gamble Kardeşler Serisi

[Sağdıcin Baştan](#)
[Çıkarılması Oyuncunun](#)
[Baştan Çıkarılması](#)
[Korumanın Baştan](#)
[Çıkarılması](#)

Bir de Vincent Romanı

Serisi [Ay Işığ1 Günahları](#)
[Ay Işığ1 Baştan](#)
[Çıkarması Ay Işığ1](#)
[Skandalları](#)

Bağımsız Romanlar

[Saplantı Frijit](#)
[Kavrulmuş](#)
[Lanetli](#)
[Arkana Bakma](#)
[Ölene Kadar](#)
[Ölüler Listesi](#)
[Yarın Yoksa Sonsuza](#)
[Kadar Sorun](#)

Antolojiler

[Sevimli ile Tanışın](#)
[Zihnimin İçindeki](#)
[Yaşam Elli İlk Kez](#)

İÇİNDEKİLER

Kitap Açıklaması	
Jennifer L. Armentrout	
Hakkında	
Ayrıca Jennifer L. Armentrout'tan	
Yazarın Teşekkürleri İthaf	
Harita Telaffuz	
Kılavuzu	
Okuyucuya Not	
Asher Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki	
Bölüm Onüçüncü	
Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm Onbeşinci	
Bölüm Onaltı	
Bölüm Onyedinci	
Bölüm	
Onsekizinci	
Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Bölüm Yirmi Üç	

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir Bölüm Elli
İki Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört
Bölüm Elli Beş
Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış

-

Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış İki
Bölüm Altmış Üç
Bölüm Altmış Dört
Bölüm Altmış Beş
Kutsanmış Olan Yıldız
Et ve Kanın Vizyonları Daha
Fazlasını Keşfet Jennifer L. Armentrout
1001 Karanlık Gece Koleksiyonunu Keşfedin
Onbir Özel Teşekkür

TEŞEKKÜRLER

Herhangi bir kitabı yazmak zordur, ama bir serinin son kitabını yazmak? Her zaman en zordur. Daha da mükemmel olmasını istersiniz. Ve onu benim zihnimden sizin ellerinize ulaştırmak için koca bir ekip gerekir. Muhteşem kapak tasarımı için Hang Le'ye ve Blue Box Press'e teşekkür ederim - Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders, Tanaka

Kangara, muhteşem editörlük ve redaksiyon ekibi ve Michael Perlman, ciltli dağıtım desteği ve uzmanlıkları için S&S'deki tüm ekiple birlikte. Ayrıca, temsilcilerim Kevan Lyon ve Taryn Fagerness; asistanım Malissa Coy; mağaza müdürü Jen Fisher; ve ApollyCon ve daha fazlasının arkasındaki çalışkan ekip: Steph Brown, Vicky ve Matt ile birlikte. Ayrıca, grubun herkes için güvenli ve eğlenceli bir yer olmasına yardımcı olan JLAnders modları Vonetta Young ve Mona Awad.

Ertelememe bir şekilde yardımcı olanlara da teşekkür etmem gerekiyor. KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas, Steve Berry (hikaye zamanları için), Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz ve diğerleri çok daha fazlası.

En büyük teşekkür JLAnders'a her zaman eğlenceli ve çoğu zaman komik bir ortam yarattığı için. Sizler en iyisisiniz! Ve ARC ekibine de dürüst yorumlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

En önemlisi, bunların hiçbiri siz okuyucular olmadan mümkün olmazdı. Umarım benim için ne kadar önemli olduğunuzun farkındasınızdır. TEŞEKKÜR EDERİM.

DEDİKASYON

*Öğretmenler ve kütüphaneciler için - bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum.
Her biriniz gerçek birer kahramansınız.*

HARİTA

Haritanın tam boyutlu versiyonunu görmek için <https://theblueboxpress.com/books/flesh-and-fire-map/> adresini ziyaret edin.

TELAFFUZ REHBERI

Karakterler

Aios - AYY-ohs
Andreia - ahn-DRAY-ah
Attes - AT-tayz
Aurelia - au-REL-ee-ah
Aydun - AYE-duhn
Baines - baynz
Bele - bell
Callum - KAL-um
Crolee - KROH-lee
Daniil - da-NEEL
Davina - dah-VEE-nuh
Diaval - dee-AH-vuhl
Dorcan - dohr-kan
Dyses - DEYE-seez
Eamon Icarion - AYE-mon IK-ayr-ee-on
Ector - EHK-tohr
Ehthawn - EE-thawn
Elias - el-IGH-us
Embris - EM-bris
Erlina - Er-LEE-nah
Ernald - ER-nald
Eythos - EE-thos
Ezmeria - ez-MARE-ee-ah
Gemma - jeh-muh
Halayna - hah-LAY-nah
Hanan - HAY-nan
Hollanda - HAA-luhnd
Hymeria - high-MAYR-ee-ah
Iason - IGH-son
Ione - GÖZ ATIN
Iridessa - EER-i-dess-ah
Jadis - JAY-dis

Jamison - JAYM-i-son
Kayleigh Balfour - KAY-lee BAL-fohr

Keella - KEE-lah
Kolis - KOH-lis
Kyn - kin
Lailah - LAY-lah
Lathan - LEY-THahN
Liam - LEE-um
Liora - Lee-OHR-ah
Loimus - loy-moos
Madis - mad-is
Mahiil - ma-HEEL
Maia - MY-ah

Marisol Faber - MARE-i-sohl FAY-berr

Mestra - MEH-strah
Mycella - MY-sell-AH
Naberius - nah-BEHR-ee-us
Nektas - NEK-tas
Nyktos - NIK-toes
Odetta - oh-DET-ah
Orphine - OR-feen
Pallas - PAHL-us
Peinea - pain-ee-yah
Penellaphe - pen-NELL-uh-fee
Phanos - FAN-ohs
Phena - FEE-nah

Polemus - pol-he-mus
Kraliçe Calliphe - kraliçe KAL-ih-fee

Reaver - REE-ver
Rhahar - RUH-har
Rhain - yağmur
Ronan Lesly - ROH-nahn LES-lee
Saion - SIGH-on
Sera - SEE-rah

Seraphena Mierel - SEE-rah-fee-nah MEER-ehl
Sotoria - soh-TOR-ee-ah
Taric - tay-rik

Tavius - TAY-vee-us
Thad - thad
Thierran - THEER-an
Theon - thEE-awn
Uros- OO-rohs
Varus - VAYR-us
Veses - VES-eez
Vikter Ward/Wardwell - VIK-ter WARD/WARD-well
Wil Tovar - WILL TOH-vahr

Yerler
Athanien Sarayı -ATH-ehn-ee-an pal-us
Callasta Adaları - cah-LAS-tuh eyelz
Carcers [The] - KAR-serz
Carsodonia - kar-so-DON-uh
Cauldra Malikanesi - kall-drah
[manor] Cor Sarayı - kohr pal-is
Creta - KREE-tah
Dalos - day-lohs
Elysium Peaks - ihl-LEES-ee-uhm peekz
Essaly - EHS-ah-lee
Haides Evi - HAY-deez'in howz'u Hygeia -
high-JEE-uh
Iliseum - AH-lee-see-um
Kithreia - kith-REE-ah
Lasania - lah-SAHN-ee-uh
Lotho - LOH-thoh
Masadonia - mah-sah-DOHN-uh
Massene - mah-SEE-nuh
Oak Ambler - ohk AM-bler
Asphodel Sütunları - [pillars of] AS-foe-del
Skotos Dağları - SKOH-tohs MOWNT-ehnz
Sirta - SIR-ta
Thyia Ovaları - THIGH-ah playnz
Triton Adaları - TRY-ton IGH-elz
Ölümsüz Tepeler - UN-dy-ing
hillz Vangar - VAN-gahr

Vathi - VAY-thee
Vita - VEE-tah
Vodina Adaları - voh-DEE-nuh IGH-elz

Şartlar

Agna Adice - AYG-nah AY-dis
Agna Udex - AYG-nah OO-dex
Arae - air-ree
benada - ben-NAH-dah
ceeren - SEE-rehn
chora - KOH-rah
Cimmerian - sim-MARE-ee-in
dakkai - DAY-kigh
demis - dem-EEZ
eather - ee-thohr
eirini - ayr-EE-nee
eram - AYR-um
furie - FYOOR-ee
graeca - gray-kah
Gyrm - germ
imprimen - IM-prim-ehn
kardia - KAR-dee-ah
kiyou wolf/wolves - kee-yoo [kurt/kurtlar]
kynakos - KIGH-nah-kohs
lamaea - lahm-ee-ah
laruea - lah-ROO-ee-ah
lyrue - LIGH-roo
mayeeh Liessar - MAY-ah LEE-sahr
meyaah Liessa - MEE-yah LEE-sah
ni'mere - NIGH-meer
nota - NOH-tah notam
- NOH-tam oneirou -
AWN-eer-oh por-na -
POHR-nah
sekya - sek-yah
shrew - shroo
Söl Eder - SOHL EE-der

so'lis - SOH-lis
sól's - sohlz
so'vit - SOH-veet
sparanea - SPARE-ah-nay-ah
stasi dato - STAH-see DAH-toh
stasi dato nori - STAH-see DAH-toh NOHR-ee
syhkik - SIGH-kick
te'lepe - TEL-ah-pee
tulpa - tool-PAH
unia - OO-nee-ah
vadentia - vah-DEN-chee-ah

OKUYUCUYA NOT

Bu kitap bazı okuyucuların okumakta zorlanabileceği temalar ve/veya tartişmalar içermektedir. Grafik sahneler olmasa da, cinsel saldırı, intihar, çocukların ölümlü ve sözlü, psikolojik ve fiziksel istismar tartişmalarından bahsedilmektedir.

Yaşadıklarınız hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacınız varsa, yardım etmek için bekleyen insanlar var.

Cinsel Saldırı - Genel (RAINN) - 1-800-656-4673 veya canlı sohbet üzerinden Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı (www.suicidepreventionlifeline.org) - 800-273-8255

ASHER

Asher, Kutsanmış Olan, Ruhların Koruyucusu, Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı, Ölümün İlk Tanrısı ve şu anda Gerçekten Sabırsız Olmanın Tanrısı olarak da bilinen Nyktos, yatak odasının dışındaki koridorda durmak istemiyordu.

Tek düşünebildiği Kraliçe'sinin -kalp arkadaşı, karısı, tüm dünyası-yataklarında onu bekliyor olmasıyken Ash'in olmak istediği son yerdi.

Sadece birkaç dakika önce onun yanından ayrılmıştı ama bedeni ona dönme ihtiyacıyla adeta titreşiyordu. Ona bakmak için. Ona dokunmak. Kendisine onun güvende, sağlıklı ve hayatta olduğunu hatırlatmak. Onun Yükselişinin ve

Takip eden saatler sadece harika bir rüya değildi.

Ash, kendini başkalarından uzak tutmak için yaptığı her şeye rağmen, hatta o kadar ileri gitmesine rağmen, bunu kendine hatırlatmak için çaresizdi.

Kardia çıkarılmış olsa da yine de birlikte düşmüşler, göğüslerine yakın tuttukları kalın kalkanları kırılmış ve birbirlerini dışarıda tutmak için diktikleri bariyerleri paramparça etmişlerdi. Ash'in iradesinin gücü kadere meydan okumuştı. Kadere meydan okumuşlardı.

Hepsi en öngörülemeyen şey yüzünden.

Bilinmeyen ve yazılmamış olan.

Kaderlerden daha güçlü olan tek şey.

Kalbin gerçek aşkı ve kalbin *ruh* eşleri.

Ama Nektas'la yapacağı bu konuşma önemliydi. Gerçekleşmesi gerekiyordu. O yüzden sabırlı olacaktı.

Ya da en azından kesintiye karşı hoşgörülü.

"Diyar sessiz," diye paylaştı Nektas sesini alçaltarak.

"Şimdilik."

"Şimdilik," diye kabul etti ejderha, kızıla çalan siyah saçları bir omzunun üzerinden kayarak. "Gölgeler Diyarı ile Vathi arasındaki sınırlar sakın. Çünkü

hem de gökyüzünde. Attes ya da Kyn tarafından da herhangi bir hareket olmadı."

Ash, Attes için endişelenmiyordu; o piçin derisini kemiklerinden ayırmak istemediğinden değil. Elini iki yanına götürdü. Hayır. Yavaş yavaş, acı çektirerek içini boşaltmayı planladığı kişi Anlaşmanın İlkeli ve Savaş'ın kardeşi idi; Ash'e hapisteyken söylediği her söz için -doğru olsun ya da olmasın- etinden bir parça kopararak işe başlayacaktı.

"Majesteleri ondan bıktığında bana teklif edecek kadar nazikti." Kyn'ın gözleri sadistçe bir neşeyle parıldarken

Ash'in yüzüne doğru baktı ve onun tamamen bastırıldığını düşündü. "Bunu duymaktan hoşlandığını sanmıyorum." Güldü. "Sikimi içinde hissetmekten hoşlanacağından şüpheliyim.

Ama bundan zevk almaya başlayacak. Hatta yalvaracak-" Sözleri kan ve küfür dolu bir gürültüyle sona erdi.

Ash kemik zincirleri kolunu kaldırıp parmaklarını şerefsizin boğazına geçirecek kadar germiştir. Bu sırada derisinin yarısını ve bir parça kemiğini kaybetmiştir ama umurunda değildir. Bunu memnuniyetle tekrar tekrar yapardı. İşte bu

Öfkesinin ne kadar güçlü

olduğunu. *Hâlâ o*

kadar güçlüydü.

Sadece durdu.

Cıvalı safir rengindeki gözler Ash'in gözlerine kilitlendi. Draken'ın gözlerinin şimdi nasıl görüldüğüne hâlâ alışık değildi ama anlayışlı bakışını tanıdı. Nektas onun aklının nereye gittiğini biliyordu. Bunun için bir bağa ihtiyacı yoktu. En büyük draken onun için bir baba ve kardeş gibiymiş olmazdı.

Nektas'ın bakışları Ash'in yanından geçip yatak odasının kapısına kaydı. "Kolis saklanmaya devam ediyor."

Gölgeler Ash'in etine bastırıldı ve duvardan gelen ışık Aplikler koridor boyunca çılgınca titreşiyordu. Amcasının adını anmak bile Ash'in Kyn'e karşı hissettiklerini o kadar da kötü göstermeyecek kadar şiddetli bir öfke uyandırıyor.

Çünkü Ash *biliyordu*.

Kolis de Ash'i ziyaret ettiğinde konuşmayı severdi. Aradaki fark, Kyn'den daha zeki olması ve Sera'dan sanki onunmuş gibi bahsederken Ash'le arasına güvenli bir mesafe koymaya özen göstermesiydi. Ash'in çenesi sıkıştı ve ışıklar parlak bir şekilde parladı.

"Ash," diye usulca uyardı Nektas, Primal'ın alanına girerek. Gözlerinin mavisi duvardaki ışıklar kadar parlaktı.

Ash bir nefes alarak ve içindeki şiddetli, karanlık enerjiyi bastırarak, "Ben düzeldim," dedi.

Bir kaşı kalktı. "Bundan emin misin?"

Olması gerekiyordu. "Evet." Boğazını temizledi ve etraflarındaki ışıklar karardı. "Sence ne kadar süre baygın kalacak?"

"Söylemesi zor. Birkaç gün mü? Bir hafta mı?" Nektas'ın bakışları bir kez daha yatak odasının kapısına kaydı. "Sanırım Sera iyi?"

İyi olmaktan çok daha fazlasıydı. Tam anlamıyla mükemmeldi. Yine de başıyla onayladı. "O öyle."

"Bunu duyduğuma sevindim." Nektas durakladı. "Beni tehdit etmiş olsan bile son kez kapıyı çaldığımda."

Ash yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Nektas'a kapıdan uzaklaşmazsa onu öldüreceğini söyledi. Öte yandan Ash parmaklarını Sera'nın tatlılığından daha yeni çekmişti. "Evet." Boğazını tekrar temizledi. "Bunun için üzgünüm."

Nektas kıkırdadı. "Olmana gerek yok. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum..."

Draken'in gözlerindeki ışık söndü ve Ash bunu göğsünde daha önce hiç hissetmediği kadar sert ve derin bir şekilde hissetti. Çünkü yaşadığı onca kayba rağmen

Anne babasını ve değer verdiklerini kaybetmek, insanın diğer yarısını kaybetmesinin yanında hiçbir şeydi. Onların her şeyini.

Ve Nektas bu kaybı yaşamıştı. Kolis bundan emin olmuştu.

Ash ejderhanın omzunu sıktı. "Sana daha önce ettiğim yemin değişmedi. Kolis sana ve seninkilere yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Nektas'ın burun delikleri derin bir nefesle genişledi. "Biliyorum."

"Güzel." Ash kolunu indirdiğinde, sol elinin üst kısmındaki evlilik izinin altın rengi girdabı parıldadı. "Diğerlerinin benden kısa bir güncellemeden daha fazlasını istediklerini ve Sera'yı görmek istediklerini biliyorum."

Nektas kollarını kavuşturarak, "Onu görmeleri gerekiyor," diye karşılık verdi. "Kendileri için."

Ash bunu anlıyordu. Diğerlerinin Sera'nın tanıdıkları kişi olduğunu görmeleri, Yükseliş sırasında benlik duygusunu kaybetmediğini ve tam olarak hepsinin hissettiği şey olduğunu onaylamaları gerekiyordu.

Yaşamın gerçek İlkeli.

Ama beklemek zorundaydılar.

"Onunla gerçekten konuşma fırsatım olmadı," diye söze başladı Ash. Nektas kuru bir sesle, "Bunu asla tahmin edemezdim," diye cevap verdi.

Ash'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama sonra hızla kayboldu. "*Birinin* onun önüne geçmesi fikrini kabullenmeden önce Sera'yla konuşmam gerekiyor," dedi. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Nektas başını salladı. "Çok şey yaşadı."

"Öyle." Sera hapsedilmesiyle ilgili pek bir şey paylaşmamış olsa da bunu biliyordu.

Ama Ash *biliyordu*.

Kolis ve Kyn ağızlarını açmamış olsalardı bile, Ash onun kendisine hâlâ aynı şekilde bakıp bakmadığını öğrenmek için ne kadar çaresiz olduğunu asla unutmayacaktı. Ve ona gerçekten hiçbir şey olmadığını iddia etmesine rağmen bunu *neden* sorduğunu biliyordu. Birine böyle bir şeyden korkması için neler yapılabileceğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa, o berbat arenada hem tanık hem de isteksiz bir katılımcı olarak ilk elden deneyime sahipti.

Boğazına bir keder ve öfke düğümü düğümlendi ama bunun onu boğmasına izin vermedi. Eğer verirse, onu da boğabilirdi. "Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olacak. rulmanlar," dedi. "Bunun gerçekleşmesi için sana ihtiyacım var."

Nektas tereddüt etmeden, "Bunu yapabilirim," dedi. "Diğerlerinin akşamın ve gecenin geri kalanında sana biraz yer vermesini sağlayacağım. Ben de devriye gezmeye devam edeceğim, olur da herhangi bir aptal bugünün ölmek için iyi bir gün olduğuna karar verirse diye."

Ash'in dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. Son söylediği hoşuna gitmişti. "Bir geceden fazlasına ihtiyacım olabilir."

"O köprüye varırsak geçeceğiz." Ash,

"Eğer oraya varırsak onu yakarım," diye uyardı.

Draken'in dudaklarının bir tarafı kıvrıldı ve dikkati kapılara kayd. "O köprü'nün inşa edilmesine izin vereceğinden bile şüpheliyim."

Ash homurdandı. Nektas muhtemelen bu değerlendirmesinde haklıydı. "Sen..." Kendisine ait olmadığını bildiği bir duygunun, tedirginliğin ani, ekşi tadı boğazının arkasını doldurduğunda sözlerini yarıda kesti. Omurgası kaskatı kesildi. "Ona geri dönmem gerek."

Nektas başını salladı. "Rüya görüyor." Bakışları Ash'e döndü. "Ve onlar huzursuzluk dolu."

Şaşkınlık Ash'in göğsündeki ağırlığı delip geçti. "Onunla şimdiden bağ mı kurdun?"

"Doğduğu anda ona bağlandık." Nektas'ın gözleri parlak, ışıltılı bir mavi

renkte parlıyordu. "Sadece bilmiyorduk."

İçlerinden biri nasıl bilebilirdi ki? Sadece birkaçı, babası Eythos'un son yaşam közünü -ve Ash'inkini- bir

ölümlü soyu. Ve bilenler de onlardan biri değildi. Bir ölümlünün Yükseliş'ten sağ çıkıp Primal olmasını da bekleyemezlerdi. Bu hepsi için yeni bir bölgeydi.

Ash dönmeye başladı, sonra durdu. Söylemesi gereken başka bir şey daha vardı. "Teşekkür ederim."

Nektaş'ın başı öne eğildi. "Ne için?"

Ash'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve ejderhanın ensesini sıktı. "Bunca yıldır yardımın ve sadakatin için."

Nektas bu jestle karşılık verdi ve ejderhanın elinin ağırlığı onu toprakladı. "Sana olan sadakatimiz, yaptığın fedakârlıklarla ve iradenin gücüyle şekillendi Ash. Sana olan bağımız kazanıldı ve bir *notamdan* daha az güçlü *değil*."

Ash onaylarcasına çenesini kaldırdı. "Peki ya Sera?"

Gülümserken Nektaş'ın bakışlarında bir onay ifadesi vardı. "Zorunda olmamasına rağmen bunu hak etti." Ash'in omzunu sıktı ve sonra elini bıraktı. "Ona iyi bak."

"Her zaman," diye yemin etti Ash ve bu gerçekten de bir yemindi - yerine getirmek için sonsuza kadar harcayacağı bir yemin.

Nektas'ı salonda bırakan Ash, Sera'nın yanına döndü ve sessizce yatak odasına girdi. Bakışları hemen onu buldu ve sanki zaman durdu.

Sırt üstü yatıyordu, gümüşü sarı bukleleri yarıya kadar yatağın üzerine yayılmıştı.

ve bir çıplak omzunun üzerinden sarkıyordu. Yatağa yaklaştı, gözleri saç tellerinin arasından göğsünün pembe ucunun görüldüğü yere, oradan da odadan çıkmadan önce üzerine çektiği battaniyeye kadar saç tellerini takip etti.

Kadının görüntüsü karnının ihtiyaçla sıkışmasına neden oldu ama arzusunu kontrol etti - muhtemelen kadın uyandığı anda yapması gereken bir şeydi bu. Ama lanet olsun, kontrolünü kaybetmişti. Son birkaç saat içinde paylaştıklarından pişmanlık duymuyordu ve onun da duymadığını biliyordu ama daha iyisini de biliyordu.

Nektas'ın dediği gibi, Sera'nın zihni ve bedeni çok şey yaşamıştı ve bunlardan birinin kanıtı şimdi yüzüne kazınmıştı.

Koyu sarı ile kahverengi arasında bir tonda olan kaşları çatılmış, aralarında küçük bir kırışıklık oluşmuştu. Yüzündeki otuz altı çil, normalden daha soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Koyu Kirpikleri yanaklarına doğru kasıldı.

Rüya görüyordu. Ve bu rüya huzursuzluk ve tedirginlik doluydu.

Ash battaniyeyi geri çekip yatağa, onun yanına uzanırken gerginlik içinden akıp gidiyordu. Ona bakarken limonun keskin tadı daha da arttı.

Onun ne hayal ettiğini bilmek istiyordu ama zayıf bir yanı bunu istemiyordu.

Çünkü öğrenirse ne yapacağından emin değildi. Yine de, tahmin etmesi gerekirse, muhtemelen yıllar önce onu uyardığı imgeleme benzer bir şey olacaktı - o kadar kötü yorumladığı imgeleme. Öfkesiyle diyarları ateşe verecek, arkasında ölüm ve yıkımdan başka bir şey bırakmayacaktı.

Kolis'i düşündüğünde Ash'in hissettiği öfke de buydu.

Kolis'in ölümüne tanıklık edebileceği anlamına gelecekse, diyarların toza dönüşmesini memnuniyetle görebilecek kadar pervasız ve vahşi biri.

Çünkü umurunda değildi.

Asphodel Sütunlarına kaç ruh gönderdiğini bilmiyordu. Gerçekten de bilmiyordu. Yeter ki Sera bir daha o piç hakkında endişelenmek zorunda kalmasın.

Ancak öfkesi kaçınılmaz olarak Sera'ya zarar verecekti. Ölüm olmadan yaşam var olamazdı. Ve tam tersi. Öfkesi diyarları mahvedecekti. *Onların.*

O yüzden sakinleşmesi gerekiyordu.

Ash onu izledi, bilseydi muhtemelen onu yumruklayacağını biliyordu. Dudakları hafif, kısa bir sırtışıla kıvrıldı. Kız biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu ama Ash hâlâ onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Onu rahatsız eden şeyin geçeceğini umarak, onu uyandırmaya isteksizdi. Sera sevişmelerinden kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama birkaç dakika nöbet tuttuktan sonra Sera'nın kaşları bir kez daha birbirine çarptı. Eli seğirdi ve sonra parmakları, parmak eklemleri beyazlaşana kadar battaniyenin içine kıvrıldı. Başka bir duygu ona ulaştı.

Acı ve boğucu.

Korku.

Sonra Sera'nın nadiren duyduğu bir ses çıkardı. Sera *inledi.*

Sonra bir kelime
bağırdı. Sadece bir
kelime.

Hayır.

Ash'in tüm varlığı yarıldı.

Evet, lanet olsun. Orada yatmak ve hiçbir şey yapmamak, sadece bir kâbus bile olsa, içini öfke ve kederin buz gibi bir karışımına dönüştürdü. A

Elini kaldırdığında kolunda bir titreme oldu.

Kendine *çeki* düzen ver, diye tembihledi. Şu anda onun öfkesine ihtiyacı yoktu. Gözlerini kapadı ve zihnini temizledi. Sera'nın ihtiyacı olan şey, Kolis'in cezaları ve o İlkel sürtük Veses'in talepleriyle uğraştıktan sonra kendini mahrum bıraktığı her şeydi. Sera'nın rahatlığa ve istikrara ihtiyacı vardı.

Destek. Sarsıntı kesildi. Göğsü gevşedi.

Ölümcul öfkesini kontrol etti. Yüzüne hafifçe dokundu, uykusunda titrerken çenesi sertleşti, bir enerji yükü ondan ona geçti ve İlkel özü okşadı.

Ash onun alnını öperek oradaki gerginliği hafifletti. "Sera," diye seslendi, gücünün bir kısmının sesine sızmasına izin verdi. İşe yaramama ihtimali vardı

-zorlama, Yaşamın İlkeli *dışında* kimse tarafından diğer İlkellere karşı kullanılamazdı- ama o daha yeni Yükselmişti ve tam gücünün yakınında *bile* değildi. İşe yaramasını umdu ve sonra bu umuda sahip olduğu için nefret etti. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Ama onun korkusundan daha çok nefret ediyordu. "Uyan, *Liessa*."

BİRİNCİ BÖLÜM

Ash'in sesi beni uykumdan uyandırdı. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissederek kuru, neredeyse acı veren bir yutkunmaya zorlandım. Boğazım sanki günlerdir, hatta yıllardır çığlık atıyormuşum gibi hissediyordu. Ama Tanrılar Şehri'nden beri hiç çığlık atmamıştım.

Dalos'tan beri değil.

Serin dudaklar yanağımı okşadı ve hemen uzun, sert bir bedenin rahatlığına doğru yuvarlandım. Bir kolunu kaldırarak göğsüne yaslanmam için bana alan sağladı.

Ona doğru gevşediğimde tüm gerginlik beni terk etti. Üzerimdeki etkisi buydu. Sakinleştim. Her parçam.

Elimi yanına koyarak dudaklarımı boğazının çukuruna bastırdım. "Uyuyakalmak istememiştım."

Ash'in dudakları başımın üstünü okşadı. "Sorun yok, *Liessa*."

Güzel bir şey.

Güçlü bir şey.

Bu kelimeyi her söylediğinde, nazik bir okşayış gibi üzerime dökülüyor, kalbimi keskin bir ait olma, istenme ve değer verilme duygusuyla dolduruyordu - tüm hayatımı umutsuzca hissetmek için harcadığım iki şey.

"Rüya görüyordun," dedi sessizce.

Midem sıkışmıştı. Bir şey mi bağırmıştım? Bu yüzden mi boğazım gıcıklanıyordu? "Ben... Ben mi?"

Bir duraklama oldu. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim, tenim karıncalanmıştı. "Tuhaf bir şey mi yapıyordum?"

Dudakları bir kez daha alnımın üzerinde gezindi. "Hayır, *Liessa*. Sadece huzursuzdun."

Tanrılara şükürler olsun.

Ona sarıldım, onu kişisel serinletici battaniyem haline getirmeye çalıştım. "Ne kadar uyudum?"

"Hiç de uzun değil." Ash kolunu belime doladı. "Otuz dakikadan az."
Boynunun kıvrımlarına sokulup gülümsedim. "Neden içimde yalan söylediğine dair bir his var?"

"Çünkü ben öyleyim."

Hırıltılı bir kahkaha beni terk etti ve kolu esneyerek kısa süreliğine beni sıktı. "Yani günlerce durağanlıkta kaldıktan sonra uykuya daldığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyordun?"

"Yaşadığın türden bir uyku her zaman dinlendirici olmayabilir," diye açıkladı, benim uzaktan yakından sahip olmadığım bir sabırla. "Vücut bu kadar büyük değişimler geçirirken olmaz." Durakladı. "Ve uyandığında da dinlenmene gerçekten izin vermedim."

Durağanlıktan uyandıktan sonraki saatlere dair bazıları tatlı, bazıları ise düpedüz skandal olan anılar ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Dinlenemediğim için hiç de şikâyetçi değilim."

Karanlık ve şehvetli bir kıkırdama başımın tepesini okşadı. "Öyle olduğunu düşünmemiştim." Ses tonuna katıksız bir erkek kendini beğenmişliği karışmıştı. "Ama Yükseliş'in bir bedeli var. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinlenmeye ihtiyacım varmış gibi hissetmiyorum," diye karşı çıktım, hâlâ yapıştığım göğsüme doğru konuşarak.

"Yapmalısın." Bir dizini benimkinin arasına sokarak daha da yaklaşmayı başardı. "Zamanımız var. İhtiyacın olduğu kadar zamanımız var."

Zaman mı? Ne komik bir kavram. Elbette vardı, ama ne kadar? Neredeyse yeterli değildi. Ve zaten büyük bir kısmını yatakta, öpüşerek, tadına bakarak, sevişerek ve yatağın ötesindeki âlemi görmezden gelerek geçirmiştik.

Bizi neyin beklediğini görmezden gelerek.

Ve hiçbir şeyin bize dokunamayacağı bu yerde kalmaktan başka bir şey istemesem de, derimin altında huzursuzluk fokurduyordu. Başa çıkmamız gereken çok şey vardı ve ikimiz de bunların çoğuna hazırlıklı değildik.

Olduğum şeyle başladım.

Ash'in başı hafifçe döndü ve dudaklarını çıplak omzuma bastırdı, parmakları oradaki buklelere dolandı. "Sana saçlarının ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu.

Midem aniden keskin bir şekilde burkuldu.

Bunu ilk kez söylemiyordu. Ash de benim onun gülüşlerinden etkilendiğim kadar saçlarımdan etkileniyordu. Soluk tonu seviyordu. Ama durgun, ağır bir hava hissediyordum. *Nefes aldım*. Bayat leylakların boğucu kokusunu aldım. Ve hayır

Ne kadar istemesem de, karşımda Ölümün Gerçek İlkelini gördüm, düzensiz gülümsemesi soluyordu. Saçımın rengine baktı, hayır, *dikkatle inceledi*. Kolis'in sesini duydum-

"Saçımdan nefret ederdi," diye ağzımdan kaçırdım, kalbim kaburgalarıma vuran bir çekiç gibi gümbürdüyordu. Gözlerimi daha sıkı kapattım ve beyaz ışık patlamaları gördüm.

Ash'in parmakları durdu. "Ne?"

"Kolis," diye fısıldadım, o anda onun kolunu tuttuğumu fark ettim. Ash'le birlikteydim, etrafım onun narenciye ve temiz hava kokusuyla çevriliydi. Parmakları saçlarımdaydı. Gölgele Diyarı'ndaydım. Güvendeiydim. Yükselmiş ve güçlüydüm. Korunuyordum. Ama en önemlisi, kendimi savunmaktan çok daha fazlasını yapabilecek durumdaydım. Tutuşumu gevşemeye zorladım. "Renkten nefret ederdi ve bu konuyu sık sık gündeme getirirdi."

Gerginlik Ash'in vücuduna yayıldı ve teni daha da soğudu. Lanet olsun.

Onun huzurunu kaçırmak istememiştim. Ya da belki de onu çalan ben değildim. Belki de burada bile olmayan Kolis'ti.

Ash derin bir nefes alırken göğsü benimkine yaslandı. "Kolis'in ne kadar aptal olduğunun bir başka örneği daha."

"Sotoria kızıl saçlıydı," diye açıkladım, boğazıma defalarca yumruk attığımı hayal ederek. "Sanırım sorun buydu."

"Saçının *neye* benzediği umurumda bile değil."

"Bu onun suçu değil ki," dedim ve hemen Ash'in babası sayesinde yakın zamana kadar içimde ikamet eden ruhu savundum. Şimdi, o -Kolis'i gerçekten öldürebilecek tek kişi Yıldız Elması'ndaydı. Ama ona karşı korumacı hissettim.

Muhtemelen her zaman yapardım.

"Öyle olduğunu söylemedim." Elini buklelerimin derinliklerine daldırdı ve başımı nazikçe geriye doğru itti. "Sera?"

"Ne?" "Bana

bak."

Ona bakmıyor muydum? Hayır, bakmıyordum. Yüzüm yanıyordu, gözlerimi açtım. Aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı ve tek görebildiğim kalın, siyah kirpiklerin çerçevelediği soğumuş demir rengindeki gözbebekleriydi.

"Sana bu sözü verirken bana bakmanı istedim." Onun Sesi sertti, en soğuk, en acımasız zindan kadar buz gibiydi ve beni ele alış biçimiyle çok çelişiyordu. "Kolis'in öldürülemeyeceğini biliyorum. Henüz değil. Ama onun canını *yakacağım*. Kötü bir şekilde. Ona ölmeyi

dileteceğim. Bunun için yalvaracak."

Tenimde bir ürperti dans etti. Bu yeminden şüphe etmedim. Bir saniye bile. O piç kurusuna hayal bile edemeyeceği bir acı yaşatmak istesem de Kolis, Ash'in annesini ve babasını öldürmüştü. Ve daha nicelerini. Kolis, Ash'e anlayabileceğimden çok daha fazla acı çektirmişti.

"Bununla bir sorunum yok," dedim. "Yeter ki onunla birkaç dakika geçireyim. Çok keskin bir cisimle."

"Anlaştık." Parmakları saç tellerinin etrafında kıvrıldı.

"I..." Dikkatim dağılmıştı. Ash'in yüzünün tamamının görünebileceği kadar mesafe kazandıktan sonra onu gördüm, *gerçekten* gördüm. Bir anda, sürekli, neredeyse kaotik düşünce akışı yavaşladı. Yüz hatlarını taradım ve diyarlarla ilgili tüm düşünceler kayboldu. İçimi bir merak kapladı.

Sanki onu ilk kez görüyordum.

Onunla ilgili her şey bana daha net göründü. Detaylar belirgin, canlı ve çeşitliydi. Kalın, dalgalı saçları -nemli bile olsalar- kestane tonlarıyla karışık, bazıları koyu, bazıları açık kahverengilerden oluşuyordu. Kurudukça gevşek bir dalga oluşturan bir tutam, gür saçlarının köşesini öpüyordu.

Dudakları pembemsi kırmızıyla kahverengi arasında bir renkteydi. Bir diğeri çenesinin güçlü, kesik çizgisine yaslanmıştı. Orada daha önce fani gözlerimle görebileceğimi sanmadığım bir kirli sakal gölgesi vardı.

Yüce Tanrım. Durağanlıktan çıktığım anda bunu nasıl fark etmedim?

Saçlarındaki en koyu tonlara uyan kaşları çatıldı. "Sera? İyi misin?"

"Evet." Bakışlarımı ondan ayırdım ve bir dirseğimin üzerine çıkarak yatak odasını kontrol ettim.

Yatağın yanında sadece küçük bir lamba açık bırakılmıştı. Normalde bu, herhangi bir ayrıntıyı fark etmek için yeterli olmazdı ama daha iyi görebildiğim tek şeyin Ash olmadığı açıktı. Banyo odasının girişi açık bırakılmıştı ve Ash'in özel odasının yakınında olmak istediği zamanlarda toplantılar için kullanılan özel bir odaya açılan diğer kapıyı doğrudan görebiliyordum. Makyaj masasını gördüm ve mermerdeki belli belirsiz gri çizgileri seçebildim. Kapının ahşabı boyanırken fırçanın bıraktığı izleri de görebiliyordum. Lamba ışığının ulaşamadığı gölge taşı duvarların parıltısı bile.

Sahte Tanrılar Kralı'nın gölge taşı hakkında söylediklerini düşündükçe midem bulanıyordu. Cüruf olduğunu söylemişti: ejderha ateşiyle eritilen her şeyin -insanlar gibi şeyler de dahil- birleşiminden oluşmuş ve sonra soğumuştur.

Tanrım, bu beni hala iğrendiriyor.

Eli saçlarımdan kayıp kalçama düştü. "İyi görünmüyorsun."

"Bu benim vizyonum. Her şeyi daha iyi görebiliyorum. Odayı. Seni." Ona baktım. "Bunu şimdi fark edecek kadar nasıl dikkatsiz olabildim?"

İfadeli ağzını çevreleyen gerginlik hemen dağıldı. "Durağanlıktan uyandığından beri biraz meşgulsün."

"Dolu mu?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Duyularının daha yeni gelişmeye başlamış olması da mümkün." Kirpiklerini indirerek bakışlarını korudu. "Her zaman hemen olmaz ve genellikle birkaç saat sürebilen aşamalar halinde gerçekleşir. Hatta günler."

Yatak odasına tekrar göz gezdirdim. Ağır perdeler balkon kapılarını kapatıyordu. "Senin için ne kadar sürdü?"

Parmaklarının serin uçları göğsümün kabarıklığını sıyrırken bir kıvrımı yakaladı ve omzumun üzerinden kulağımın arkasına doğru çekti. "Görüşüm hemen gerçekleşti."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki."

Sırtışı bir kademe daha arttı. "İşitmem birkaç saat içinde düzeldi ama geri kalanı için birkaç gün gerekti."

"Geri kalanı mı?"

"Etrafımdakilerdeki ve çevremdeki ince değişimleri algılamak," diye açıkladı, kaşlarımdan çatılmasına neden oldu çünkü bunun ne anlama geldiğinden hiç emin değildim. "Ve Draken'i anlamak biraz zaman aldı. günler."

İçimde bir şaşkınlık belirdi. Ona baktım ve sonra o garip his *Bilmek* devreye girdi. Ash Draken'ı gerçekten anlayabilirdi. Tüm Yükselmiş İlkelerin yanı sıra en eski tanrılardan bazıları da anlayabilirdi.

Şaka yaptığını ya da sadece duygularını bilerek ne düşündüklerini sezdiğini sanmıştım. Ama bu ikisinin birleşimiymiş. Genel ruh hallerini veya ihtiyaçlarını hissetmek ve düşüncelerini duyabilmek.

"Buna *te'lepe* deniyor," diye devam etti. "Bir çeşit bağ. Drakenların düşüncelerini bize aktarmalarını sağlayan bir *notam*. Hatta bir tanesi Tanrı ile ne kadar rahat hissettiklerine bağlı olarak onlarla tanrılar arasında."

Notam? Kaşlarımı çattım. Attes bundan bahsetmemiş miydi? Draken'ların seslerini zihnimde duymayı hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. "Bizi bu şekilde duyamazlar, değil mi?"

Ash başını salladı. "Yapamam ama babamın onlarla doğrudan konuşabileceğine inanıyorum. Yani, eninde sonunda konuşabilirsin."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp çekmeye başladım, daha ne dediğini anlayamadan bir dişin ucundaki eti yakaladım. "Tanrım," diye tısladım, yüzümü buruşturarak. "Bu gidişle bir dudağım bile kalmayacak."

Kabaca güldü, sesi zar zor duyuluyordu. Yine de, duydum Tını farkı. Kahkahalarını seviyordum çünkü onun da benim gibi uzun süre kahkahasız yaşadığını biliyordum. Ama şimdi, seste ağırlıksız bir kalite vardı. Kısıtlama yoktu. Kendisinin büyük bir bölümünü artık benden saklamadığını hatırlatan bir şey.

Dudağım acısa da başımı eğip ağzımı onunkine yaklaştırdım. Öpücük nazikçe başladı, yumuşak bir aşk ilanı, ama bir kıvılcım ateşlendi, damarlarımızda dolaşan arzu alevlerini körükledi. Ağız benimkine yapıştı, çektiğim küçük kan damlacıklarını yakaladı. Diliyle dudaklarımı araladı ve ben uykuya dalmadan önce içtiği viskinin meşe ve baharatı gibi bir tadı vardı.

Ve onu öpmeye devam edersem, bu yataktan asla çıkamayacağımızı biliyordum.

İsteksizce ağzımı onunkinden ayırdım ve sonra vahşi bir domuzun tüm zarafetiyle sırtüstü yere yığıldım. "Yani..." Ash'e baktım. Dudakları gözleri hâlâ ayırık ve hafifçe şişti; gözbebeklerinin tonu, İlkel özün parlak çizgileriyle hararetli bir gümüş rengindeydi. Bana sanki beni yutmak istiyormuş gibi bakması... *Tanrım*. Güçlkle tutunduğum dizginlerimin geri kalanını da kaybetmeden önce bakışlarımı hızla kaçırdım.

Boğazımı temizledim. "Özel işitme duyunu geliştirmemin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı?"

"Haftalar sürmemeli." Ash başını yumruğuyla destekleyerek yan yattı.

"Ya öyleyse?" Saçlarımın uçlarını parmaklarımın arasında döndürerek sorguladım.

"Olmayacak."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun." Bu arada, gereksiz olduğunu bildiğim halde bir endişe sarmalının kıyısında sallanıyordum. Bu, Yükseliş sırasında değişmeyen zihnimle ilgili berbat bir şeydi. Endişelenmek için bir neden olmadığını bilmek, endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Genellikle *daha çok* endişelendiğim anlamına gelirdi. "Bu imkânsız bir şey değil. Ben ölümlüydüm. Yükselmemem gerekiyordu. Bir şeyler ters gitmiş olabilir. Eğer öyle olduysa, ne bileyim, beni hatalı olmayan bir İlkel ile değiştirmeniz gerekecek."

"Muhtemelen."

Ağzım açık kaldı ve bakışlarım onunkilere kaydı.

Ash göz kırptı.

"Şirinlik yapıp göz kırpma," diye emrettim. "*Olabilir mi?*"

Güldü, sesi hâlâ zincirlenmemiştir. "Sanki böyle bir şeyi hiç düşünecekmişim gibi. Mümkün olsa bile, ki değil." Elimi tuttu ve saçlarımdan çekti. "Benim için senden başka kimse yok. Hiçbir zaman da olmadı," dedi ve nefesim kesildi, bakışlarımız kilitlendi. "Ve asla da olmayacak."

"Senden başka kimse yok," diye yemin ettim. "Asla."

"Biliyorum." Çenesi bir parça sertleşti ama bakışları hâlâ yumuşak ve sıcaktı. "İşte bu yüzden sana hâlâ biraz kızgınım."

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Hayatıma devam etmemi istemiştin," diye hatırlattı bana, ağzında kötü bir tat bırakmış gibi kelimeleri kemirerek. "*Kardia*'mı geri kazanmanın bir yolunu bulmamı ve sevecek birini bulmamı istedin. Bunu bana gerçekten de söyledin, her ne kadar o kadar insan arasında senin bunu kabul etmen mümkün olmasa da.

Bu."

"Bunu söyledim çünkü ölüyordum."

"Muhtemelen mazeret."

"Bence bu çok iyi bir bahane," diye karşı çıktım. "*Peki sen ne demek istiyorsun?* Aşk bulmanı istediğimi söylediğimde doğruyu söyledim."

"Bu saçmalık, Sera."

"Değil."

Gülüştü bıçaklarla doluydu. "Eğer bir şekilde eski halime dönmeyi başarabilseydim

Kardia'yı ve gerçekten başka birini bulmuş olsaydınız, kışıma musallat olmanın bir yolunu bulamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak çenemi kaldırdım.

"Kesinlikle hayır." Bir kaşım kalktı.

Bakışlarını tuttum.

Bekledi, sonra "Gerçekten mi?"

diye sordu. "Evet."

Ash başını aşağı eğdi ve aramızda sadece birkaç santim kaldığında durdu. "Kim olduğunu biliyorum, Sera."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdim.

"Kabul ettiğinden çok daha şefkatli olduğunu biliyorum. İnanılmaz iyilikler ve fedakarlıklar yapabildiğini biliyorum.

Vahşetin ve inatçılığın yüzünden," dedi, gözbebeklerinin ardındaki ışık parlıyordu. "Ama sen kutsal, fedakâr bir yaratık değilsin."

Dudaklarım büzüldü. "Son kısmı inkar edemem."

"Hayır, yapamazsın." Ash elini katlanmış kolumun üzerinden kaydırdı ve parmaklarını bir ön kolumun etrafında kıvırdı. "Çünkü sen de benim gibi biraz

İçindeki canavar. Soğuk ve hızlı intikam alma yeteneğine sahipsin. Ve affetmenin kanında intikam kadar sıcak bir şekilde pompalandığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Ondan çok daha canavarca eğilimlerim olduğunu inkâr edemezdim. Akıttığı kanın lekesini temizlemeye çalışmadı. Kendini sorumlu hissettiği hayatları anıtlıyordu. Benim ellerim hiç lekelenmemişti. Aldığım canlarla yaşamadım. Bu çoğu kişinin kaçmasına neden olurdu. ters yönde.

Ash kollarımı birbirinden ayırdı ve ağzını benimkine yaklaştırarak alt dudağımı ısırды. "Düşünmeden veriyorsun ve tereddüt etmeden alabiliyorsun. Ve *Liessa*, sen sahiplenicisin."

"Sanki sen değilsin," dedim. "Zevk almak istediğim herkesi öldürmeye nasıl söz verdiğini unuttun mu? Yoksa bu sadece... mıydı?" Sıkıca gülümsedim. "Daha fazla konuşma."

"Oh, unuttum. Dost ya da düşman, o pisliğin derisini canlı canlı yüzerdim." Beni öptü, dilini dişlerimin üzerinde gezdirdi. Keskin bir zevk dilimi içimden geçerek nefesimi çaldı. "Ve biliyor musun?"

"Ne?" Nefes aldım.

"İhtiyaçlarını karşılamak için kullandığın kişinin içini boşaltma sözüm seni..." Dudakları dudaklarıma değdi. "*Islak*."

Göğsüm keskin bir nefesle yükseldi. Utanç ve arzu karışımı bir his yanaklarımı yaktı. Çoğunlukla arzuydu, biraz da utanç vardı çünkü o lanet olası gerçeği söylemişti.

"Ve senin de aynısını yapacağını biliyorum. Bir parçam, doğru ya da yanlış, senin bu yönünü tanıyor. Nefret ettiğin kadar şiddetle seviyorsun." Başını kaldırdı. "Ve açıklığa kavuşsun diye söylüyorum, benden istediğin şeyde ciddi olduğuna inanıyorum. Mutluluğu bulmamı isteyen senin içindeki iyilikti. Yaşamamı. Ama bir başkasıyla birlikte olduğumu bilseydin huzur içinde yatamazdın."

Ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Sırıtmaya başladı. Ben *de* söylediklerimde ciddiydim. Öleceğimi düşündüğümde Ash'in nihayet ve gerçekten yaşamasını istemiştim. Ama huzurlu olabilir miydim? Onsuz? Ya da ben

geçmeyi reddeden o ruhlardan biri miydim? İçten içe cevabı biliyordum.
"Tamam, sana musallat olmuş olabilirim."

"Yok artık."

Gözlerim kısıldı. "Ama bunu sevgiyle yapardım."

Alnını benimkine değdirirken göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Sen... çok sevimlisin."

"Sevimli mi?"

"Uh-huh." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Sevimli derecede hatalı bir Primal."

Göğsüne vurmak için hamle yaptım ama elimi yakaladı ve yanağını diğer eline döndürdü.

Avucumu ağzına götürdü ve ortasına bir öpücük bıraktı. "Neyse, Primal değişikliklerine geri dönelim." Elimini karnıma doğru indirdi. "Artan görüşün dışında başka bir şey fark ettin mi?"

Bunu düşündüm. "Sanmıyorum-" Kendimi durdurdum, fark ettim ki başka bir şeydi. Daha çok bir *bilme* duygusu olan sezgi. "Bahsetmiş miydim bilmiyorum," diye başladım, "ama şöyle bir şey var. Daha önce sahip olmadığım esrarengiz bir sezgi duygusu. Cevaplar -ya da bilgi- bazen kafamın içinde oluşuyor. Sen beni Yükseltmeden önce bile bunun bir kısmını deneyimlemiştim." Başımı hafifçe salladım. "Kulağa saçma geliyor ama babanın öngörü yeteneği yok muydu? Doğuştan değil ama Yükselişinden sonra geliştirdiği bir yetenek?"

Ash gözleri hafifçe açılarak, "Yaptı," diye fısıldadı. "*Vadentia*."

"Öngörü." Daha önce akıcı konuşamadığım bir dilde söylenen bu yabancı kelimeyi anladığımı fark ettiğimde içimi bir şaşkınlık kapladı. "Gördün mü! Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece bildim."

"Kolis közleri çalmadan önce babamın bu yeteneği vardı."

Bu yeteneğin tam olarak ne olduğunu ve sınırlarını anlama ihtiyacı merakını körükledi. "Sana hiç bu *Vadentia*'dan bahsetti mi? Nasıl çalıştığını falan?"

Başını iki yana salladı. "Bu yeteneğin inceliklerini bilecek biri varsa o da Nektas'tır. Eminim yakında buralarda olur."

Fırsat bulduğumda bunu drakene sormak için bir not alarak, yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "O burada değil mi?"

"Sanırım kızı ve Reaver ile birlikte," diye paylaştı parmak uçlarını yan tarafımda gezdirirken.

Ham duygular göğsümde bükülürken kalbim sıkıştı. İki genç drakeni tekrar göreceğime inanmıyordum. "Onlara sarılmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Belki sadece Jadis'e. Reaver'ın ona sarılmamdan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Yapardı." Ash alnıma bir öpücük kondurdu ve acaba hissettiklerimi anladı mı yoksa ben mi yansıttım diye merak ettim. "Aç mısın?"

Midem hemen uyandı ve oldukça yüksek sesle homurdandı. Başımı kaldırıp ona baktım. "Biraz acıkmış olabilirim."

Kıkırdadı. "Banyo odasında temiz su var," dedi bana. "Orada işin bittiğinde, bize yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Beni beklemek zorunda değilsin," dedim ona.

"Ama ben istiyorum." Parmak ucunu yanağımda gezdirdi ve aşağıya baktı. "Ayrıca, manzaranın tadını çıkarmaya devam edebileceğim."

Beni yalnız bırakma konusunda temkinli olduğunu bilmek artık beni utandırmıyordu. Bunun yerine, onun düşünceli ve ilgili olması kalbimin iki katına çıktığını, hatta belki de üç katına çıktığını hissettirdi. Eğildim ve onu öptüm. "Manzaranın tadını çıkarmaya devam etmeni çok isterim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Sırıttım ve alnımı onunkine yasladım. "Ama yapmamız gereken şeyler var."

"Var." Parmakları kolumun üzerinde gezinirken ardında ürpertiler bıraktı.

"Önemli şeyler," dedim. "Ve içimden bir ses ne kadar uzun kalırsak Bu yatağı ne kadar çok kullanırsak, önemli şeylere o kadar az sıra gelir." "Ve içimde bir his var," dedi burnu benimkini okşayarak, "biz Manzaranın diğer şeylere kıyasla şu anda ne kadar *önemli* olduğu konusunda temelde hemfikir değiliz."

Güldüm, Ash'in beni Gölgeleler Diyarı'na getirmeden önce ölümlüler âlemindeyken görebildiğim bu eğlenceli ve rahat yanının tadını çıkarıyordum. Bu sonsuzluk kadar uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu ve bunu kısa kesmekten nefret ediyordum. "Şu anda nasıl sorumlu kişi ben oluyorum? Bu senin işin, benim değil."

Dudakları kıvrıldı. "Artık o işi istediğimden emin değilim."

"Böyle bir pozisyondan emekli olursan, tam bir kaos olur," dedim ona. "Bütün gün. Bütün gece."

"İyi ki senin kaos anlayışını seviyorum." Ash'in eli kalçama düştü ve başını geriye doğru eğdi. Artık çeliğin sıcak bir tonuna dönüşmüş olan gözleri benimkileri aradı. "İyi olacağına emin misin?"

Başımı salladım ve kalbim patlayacakmış gibi bir hisle doldu.

"Ve sen bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Öyleyim." Kolis'le olanlardan ve neredeyse ölmekten sonra, bir banyo odasında neredeyse boğularak öldürölmek artık endişelenecek şeyler. Yine de Ash'e bunu söylemedim. Kolis'i bu şekilde gündeme getirmek ya da Hamid'in teşebbüs ettiği şeyi hatırlatmak ona yardımcı olmazdı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim. "Gidebilirsin."

Ash tereddüt etti ama sonra sorun olmadığını söylencesine başını salladı. Yataktan kalkışını ve dönüşünü izledim. Bakışlarım hemen, bir pantolon alırken sırtının uzunluğunu ve genişliğini dolduran mürekkep girdaplarının üzerinde gezindi. O siyah kan damlaları, parlak altın-kahverengini barındıran teninin sıcak, buğdayımsı tonuna karşı daha belirgindi

Daha önce fark edemediğim alt tonlar.

Sırtında, yanlarında ve iç kalçalarında dolaşan mürekkepli kan damlaları, kaybettiği kişileri temsil ediyordu. Kendini sorumlu hissettiği hayatları. Ve tasarım güzel olsa da, aynı zamanda çok trajikti.

Onlardan çok fazla vardı. Yüzlercesi.

Etine bir damla daha katmayacaktı. Bu bozmayacağım bir yemindi.

Oturduğum yerden kalkarak ilk giysi parçasına uzandım.

Ash'in uzun kollu tuniklerinden biriydi. Onu giydim ve dizlerimin üzerine çöktüm, bakışlarım gümüş menteşeli küçük ahşap kutunun üzerinde duruyordu.

komodin. Ahşaba oyulmuş çok güzel bir desen vardı, narin sarmaşıklar. Gölgeler Diyarı ve taht odası kapıları.

Ash saç bağlarımı toplamış ve onları ustalıkla hazırlanmış o kutuda saklamıştı. Birçokları için önemsiz bir şey gibi görünebilir ama sırf bana ait olduğu için bu kadar basit bir şeye değeri vermesi çok şey ifade ediyordu.

"Bu arada," dedi bol keten pantolonunu çekerken. "Erlina'nın senin için dikiği kıyafetler gardıropta asılı." *Yüzü* bana dönüktü, tüm çarpıcı manzarasını gösteriyordu. Ve sonra sırtıttı. "Dolaptaki kıyafetler hakkında söylediklerimi unut. Seni böyle istiyorum. Her zaman. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey."

Kaşlarımı kaldırdım ve kendime baktım. Yumuşak gömlek üzerimde o kadar uzun duruyordu ki gecelik yerine bile geçebilirdi; şekilsiz, bol bir gecelik. "Senin gömleklerinden birini mi giyiyorum?"

"Evet," dedi, sözcük titreşimli bir mırıltı halindeydi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarım Ash'in üzerinde gezindiğinde söylemek üzere olduğum her şey dilimin ucundan uçup gitti. Saçlarını ensesinde bir düğüm haline getirmeyi bitirmiş, yüzünün çarpıcı açılarını ve düzlemlerini ortaya çıkarmıştı. Her zaman doğuştan gelen bir ama şimdi yatağa doğru ilerlerken akışkanlığı bile daha belirgin görünüyordu. Sanki etrafımızdaki ortamın bir parçası gibiydi.

Bakışlarım alçaldı. Göğsünün hatları ve karnının sıkıca toplanmış kasları daha belirgindi. Belinin iki yanında beliren ve kemerinin altında kaybolan mürekkepli kan damlalarını takip ettim.

"*Liessa*, bana öyle bakmamalısın." Ses tonundaki değişiklik bakışlarımı onunkine çekti. Sesi zenginleşmiş, her kelimeyi bir uyarılma senfonisi gibi okşayan kadifemsi bir tınıya bürünmüştü.

Keskin bir nefes aldım, narenciye kokusundaki artışı yakaladım. Bunu hayal mi ediyordum? Hayır, onun uyarılmışlığını gerçekten hissettiğimi biliyordum. Onun duyguları okuyabildiği gibi değil, ama yeni keşfedilen farkındalık duygusunu inkâr etmek mümkün değildi. Her kalp atışının yankısında onun uyarılmışlığını *hissede biliyordum*. Bu, Ash'in bahsettiği diğer gelişen duygulardan biri olmalıydı. "Bundan emin misin?"

"Maalesef. Çünkü yemek yemen gerekiyor." Eğildi ve elini yanağımda gezdirdi. "Sadece birkaç dakikalığına gideceğim."

"Tamam."

Başımı arkaya yatırırken gözleri benimkilerle buluştu. Yaklaştı ve bir sonraki konuşmasında dudakları dudaklarıma değdi. "Seni seviyorum."

Nefesim bu üç kelimeye takıldı. İmkansız olmalılar.

Başını eğdi. Serin dudaklarının baskısı önce nazikti ama sonra sertleşti. Sonunda ağzını benimkinden ayırdığında nabzım gümbür gümbür atıyordu. "I

."

Balkon kapıları aniden açılarak kalın perdeleri duvarlara doğru savurdu.

"Ne...?" Sözlerimi yarıda kestim. Yerde beyaz bir sis dalgalandı ve yükselmeye başladı. Tuhaf bir koku bana ulaştı. Misk gibi. Neredeyse tatlı. Eather zonkladı

Göğsümün ortasında yoğun bir ağrı vardı ve içimdeki her içgüdü bana bunun -her ne ise- Kolis'le bir ilgisi olmadığını söylüyordu.

Ash'in üzerinde meydana gelen değişim çok hızlıydı. Gölgeler etinin altında patlak verdi, kollarından girdaplar oluşturarak göğsünün üzerinde dönmeye başladı.

Sırtından çıkan koyu renkli hava dalgaları kanat şeklini aldı. Sisine içine baktım. Bir şey şekilleniyordu. Ash'ten gırtlaktan gelen bir uyarı hırıltısı yükseldi ve dişlerini gösterdi.

Ensemdeki deri karıncalandı. Bir şey hissettim... "*Kadim*."

Yataktan fırladım ve Ash'e doğru uzandım. Parmaklarım derisini sıyırırken bir enerji yükü odanın içinde yuvarlandı. "Ash!"

Karanlık çöktü.

İKİNCİ BÖLÜM

Sert ve nemli bir zeminde, uğultulu bir ses ve alevde tabaklanan deriye benzer bir kokuyla uyandım ama bu koku çok tatlı ve kokuşmuştu. Bayat leylak kokusundan çok daha kötüydü. Neredeydi...?

Beyaz sis.

Karanlık.

Ash.

Sarsılarak doğruldum ve gözlerim tamamen karanlık bir boşluğa açıldı.

"Ash!" Bağırdım, sesim yankılanırken yüzüm buruştu, hiçbir şeyle karışmadı.

artık uğultuya benzeyen sesler değil, aç ruhların unutulmaz korosunu andıran iniltiler duyuluyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü, tenimde küçük şişlikler oluştu ve hissettiğim tek şey buydu. Avucumu göğsüme bastırdım ve Ash'in keten gömleğinin yumuşaklığını hissettim.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Hiçbir vızıltı yoktu. Etime hem hemen altında yatan bir güç ipliği yoktu.

Rüya görüyor
olmalıydım. Ama...

Ancak altımdaki nemli, soğuk taş bana çok gerçekçi geliyordu ve o pis koku o kadar yoğun ve zengindi ki neredeyse *tadını* alabiliyordum.

Birden, karanlık gelmeden önce ne hissettiğimi hatırladım.

Eski bir şey.

Midem bulandı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ash neredeydi? Neler olduğunu anlamaya çalışırken panik göğsümde düğümlendi. Boğazım daraldı ve nefes almam daha da zorlaştı. Ayağa kalkmaya çalışırken etrafımda hiçbir şey göremiyordum. Sadece zifiri karanlık.

İki iğne ucu kadar gümüş ışık belirdi. Çömelerek durdum, kalbim hızla çarpıyordu. İkiz kürelerin boyutları iki katına çıkmış gibiydi. Başka bir küme titredi

ve sonra bir üçüncüsü, her biri bir öncekinin büyüdüğü gibi büyüdü. Dudaklarım aralandı ve ışıklara baktım. Onların küre olduğunu düşünmemiştim.

Ateşle parlayan gözlere benziyorlardı.

Yavaşça doğruldum, zaten çarpmakta olan kalbim hızlandı. Benim Parmaklarım kanın içime ne kadar hızlı pompalandığından karıncalandı. Ben olmayabilirim

İçimdeki özü ya da o esrarengiz sezgiyi hissedemiyordum ama diğer tüm duyularım ateşleniyordu. Ani, buz gibi bir korku beni ele geçirdi ve sesimi boğuklaştırdı. "Alo?" diye mırıldandım.

Işıklar kayboldu.

Bir kalp atışı geçti. İnlemeler dışında sadece sessizlik vardı. İleri doğru bir adım attım. Yüklü bir hava akımı beni durdurdu. Altın korlar birçok yerde kıvılcımlanarak etrafımı tutuşturdu. Patlayan alevler demir apliklerin üzerine parlak bir ışık düşürdü. Bakışlarım içgüdüsel olarak, bir tür mağaranın donuk, gri taş duvarlarına yayılan parıltıyı takip etti.

Gölge Tapınakları'nda ve Asphodel Sütunları'nda gördüğüm işaretler - içlerinde dikey çizgiler olan daireler. Sol kulağımın arkasındaki deri gıdıklandı. O zaman İlkel sezgilerim devreye girdi ve ışığı takip etmeye devam ettim.

Bu işaretler ölümün sembolüydü. *Gerçek* ölümün.

Yalnız değildim.

Vücudum önce sıcak sonra soğuk bir şekilde parlarken her kasım gerildi.

Üç

Önümde at sırtında oturan figürler, başları eğik ve örtülü, vücutları dalgalanan beyaz cüppelerin içinde gizlenmişti. Üç attan başka bir şey değildi.

Kemikler ve tendonlar da soluk kefenlerle kaplıydı.

Onları daha önce görmüştüm. Sütunlarda. İsimlerini hatırlıyordum. Nektas'ın onları konuştuğunu bile duyabiliyordum.

Polemus. Peinea. Loimus.

Savaş. Salgın hastalık.

Açlık.

Onlar *her şeyin* sonunun atlılarıydı ve yalnızca Yaşamın Gerçek İlkeli tarafından çağrılabilirlerdi.

Sahip olduğum her içgüdü, hem eski hem de yeni, kaçmam için bana bağıırıyordu çünkü bu varlıklar asla ölümlü ya da tanrı olmamışlardı. Onlar ilkeldi. Eskiler değillerdi ama onlar tarafından yaratılmışlardı. Bu yüzden onlar gibi hissediyorlardı.

Ancak içimdeki bir bilgi, koşarsam başarısız olacağım konusunda beni

uyarıyordu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kendimi katı tuttum.

Ortadaki binici bir kolunu hareket ettirerek pelerininin kıvrımlarına uzandı. Fildişinden kabzası olan bir kılıç çıkardı.

Kan.

"Kendini kanıtla," diye bir ses, eski, kuru kemikler gibi tıngırdarak havaya karıştı.

Süvari kılıcı çevirip kabzası önce olmak üzere bana doğru tuttuğunda gözlerim açıldı. Bunun Polemus olduğuna dair bir his vardı içimde. Savaş.

Atlının ne demek istediğini bilmediğimden kılıcı almak için hareket etmeye cesaret edemedim. "Ash nerede?"

Sessizlik.

Belki de onu bu isimle tanımıyorlardı? Pek olası görünmüyordu ama yine de boğazımı temizledim. "Nyktoş nerede?"

"Ölümün İlkeli güvende," diye yanıtladı atlı, sesi derimin karıncalanmasına neden oldu. "Kendini kanıtla."

"Onu görmek
istiyorum." "Kendini
kanıtla."

Göğsüm gümbürdüyor, korku ve öfke arasında gidip geliyordum. "Onu görmek istiyorum," diye tekrarladım. "Şimdi."

"Kendini kanıtlamalısın, Primal."

Ortadakinin solundaki konuştu, sesi kırılğan ve yaşlıydı. *Peinea*, diye düşündüm. Pestilence. "Layık olduğunu kanıtla."

"Layık olduğumu kanıtlamak mı?" Daha da kaskatı kesildim, göbeğim çatırdarak öfkeye dönüştü. "Neye ve neden?"

Loimus olması gereken üçüncü biniciden kelimeler döküldü. Açlık. "Taca layık olduğunuzu ve Yaşamın yükünü taşıdığınızı kanıtlayın."

"Evet..." Alanı taradım. Bazı ince çatlaklar ve yarıklar dışında hiçbir açıklık yok gibi görünüyordu ama olmalıydı. Başka türlü buraya nasıl girebilirdim ki? "Alınma ama bunu kanıtlamak gibi bir niyetim yok, ne de yakın zamanda üçünüzü çağırmak gibi bir planım var, o yüzden-" Yanan etin kokusu arttı, beni boğmakla tehdit ediyordu. "Bu kahrolası koku da ne?"

Polemus, "Çukurlara mahkûm edilmiş ruhlar," diye cevap verdi.

Sürücünün sözleri kafamın içinde tekrarlanırken çenem gevşedi. Çukurlar mı?

Bu şu anlama geliyor olmalı... "Ben Abyss'te miyim?"

Polemus yüzüncü kezmiş gibi görünen bir ifadeyle, "Kendini kanıtla," dedi.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bak, neredeyse ölüyordum ve bu deli bir Primal tarafından esir tutuluyordum. Ve şimdi de

Benim isteğim dışında. Bu yeni travma için teşekkür ederim. Kocamın güvende mi yoksa beni bulmak için diyarı yakıp yıkma sürecinde mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

-Tamamlanmış bir düşünceyi zar zor bitirebilmeme rağmen liderlik etmem gereken bir diyar. Ve tek istediğim sevgilimle geçireceğim güzel bir gece-
" Bir at kişneyerek tiradımı durdurdu. Kendimi derin bir nefes almaya ve sakinleşmeye zorladım. Bu varlıklar Kadimler kadar eskiydi. "Bunun yerine, burada sadece bir gömlekle duruyorum ve acayip açım."

"Kendini kanıtla," diye yanıtladı Loimus.

Başımı atlıya doğru çevirdim. "Tanrılara yemin ederim ki içinizden biri bir kez daha *kendini kanıtla* derse, ben-"

Polemus kılıcı bana fırlattı. Kelimenin tam anlamıyla bir uyarı bile olmadan fırlattı.

Küfrederek, tam zamanında yana savruldu. Silah yanımdan uçup gitti. "Bu da ne-?" Kılıç duvara çarpmasına birkaç santim kala donup kaldığında ve sanki görünmez iplerle asılmış gibi orada asılı kaldığında ağzım açık kaldı.

Polemus, "Kendini kanıtlamalısın," dedi.

Gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım. Hemen ikincisini yaptığımı pişman oldum. Koku midemi bulandırdı. Nefes alışımı yavaşlatmaya zorlayarak seçeneklerimi hızla gözden geçirdim. Atlılara meydan okuyacak kadar aptal değildim, onların Kadimler tarafından yaratılmış bir şey olduğunu biliyorken ve içimde tek bir öz bile hissedemezken. Peki ya o önceki his? Kaçarsam başarısız olacağım konusunda beni uyaran sezgi? Hâlâ oradaydı, üzerime baskı yapıyordu. Gerçekten anlamamıştım ama görünüşe göre *bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

İstediklerini yapmazsam, sonsuza kadar burada binicilerle aynı şeyi tekrar tekrar söyleyerek geçireceğimi çabucak anladım.

Hırlayarak kılıca doğru yürüdüm. Bedenim kabzaya temas ettiği anda ısındı. Aşağı baktım, ağırlığını hissettim. Neredeyse bir geniş kılıç kadar ağırdı. Silah, bana Gölgele Diyarı'nın dağlarındaki dik uçurumları hatırlatan bir tür kıvılcık taştan yapılmıştı.

Bakışlarım kabzaya kaydı. Sıradan bir malzemeden yapılmış gibi görünmüyordu. Daha iyisini bilmeseydim, bunun kemikten yapılmış. Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Evet, bunu düşünmemem en iyisiydi.

"Peki," diye bağırdım, yüzümü atlılara dönerek. "Hadi şu işi bitirelim."

Polemus sağ elini kaldırdı. Bana saldırmalarını bekleyerek gerildim ama öyle bir şey olmadı.

Alevler kükreyerek tavana doğru yükseldi. Kızıl ışık taşa kazınmış işaretleri doldurdu. Bir adım geri attım ve mağara boyunca uzanan oymalar aniden parlayan kanla ıslanmış gibi göründü.

"Ne... neler oluyor?" diye sordum.

Cevap gelmedi. Tavandan ince bir yağmur halinde düşen tozlar bakışlarımı yukarıya doğru çekti. Koyu kırmızı bir parıltı oradaki çatlakları doldurdu, ışık o kadar parlaklaştı ki gözlerimi yaktı. Işık çatlaklardan sızarak binicilerle benim aramdaki boşluğa yayılırken görüşüm bulanıklaştı.

Kocaman gözlerle ışığın titreşip büyümesini, önümde şekil alıp katılaşıp kadar genişlemesini izledim. *Korkunçtu.*

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tükürdüm ve altın alevler sakinleşti, ben üzerimde beliren tehditkâr yeşil ve mavi pullu yaratığa bakarken mağaranın duvarlarına dans eden gölgeler düşürdü.

Gördüklerime inanamıyordum.

Canavar devasa boyutlardaydı, benim boyumun en az iki katıydı ve bir ejderha gövdesine sahipti. Güçlü bacakları ve keskin pençeleri eti kağıt mendil gibi kesmekle kalmıyor, aynı zamanda pençeleri belimin tamamını çevreleyecek kadar büyüktü. Göğsü ve gövdesi geniş ve kaslıydı. Kuyruğu kalın ve sivriydi ama draken ile arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu.

O şeyin birden fazla kafası vardı.

Tam olarak üç tane.

Ve gözleri, üçü birden, parlak gümüş rengindeydi ve ışık saçıyordu.

Muhtemelen üç başlı olması kadar kötü bir kokusu vardı. İğrençti.

Çürüyen bir ceset ile kükürt arasında bir koku.

"Kendini kanıtla," diye emretti atlılardan biri. "Ve canavarı öldür."

Bu şeyle kılıçtan başka bir şey kullanmadan savaşmamı mı bekliyorlardı?

Zırhın yok mu? Bir çift bot ya da pantolon bile mi yok? Hem de aç karnına? "Bunun için son derece hazırlıksız olduğumu hissediyorum," diye mırıldandım, gerilerek.

Çatallı dilleri tıslayan yaratığın sağ ve sol başları birlikte sallanırken, ortası hareketsiz kaldı. Uzun uzuvlarını uzattı ve keskin pençelerini taş zeminde sürükledi.

Nefes al. Gerçek ya da değil, Holland'la yıllar süren eğitimim bana yapılacak ilk şeyin zihni susturmak olduğunu öğretmişti. *Tut.* Ash'i düşünemezdim. Mağaranın dışında neler olduğunu ya da bundan sonra nelerle karşılaşacağımı -eğer bu şey tarafından yenmezsem- düşünemezdim. *Nefes ver.* Bunun neden olduğunu bile düşünemiyordum. *Tutun.* Her şeyi kapatmalı ve sadece önümde duran kâbusa odaklanmalıydım.

Hiçlik perdesini takıp boş bir kap ya da boş bir tuval olmak gibi bir şey değildi. Bu çok daha doğaldı. Düşüncelerimi susturduğumda ve kaslarımı gerdiğimde hiçbir mücadele ya da direnç yoktu. Kraliçe olmaktan çok daha uygun olduğum bir şeye dönüştüm.

Bir
savaşçı.

Bir
savaşçı.

Ama Holland'ın bana öğrettiği tek şey bu değildi. Kılıcımı daha sıkı kavradım. Bazen, özellikle de güvenli bir mesafede değilseniz ve yeni bir düşmanla karşı karşıyaysanız, ilk saldırmak en iyisi değildi. Bu canavarın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden hazırlandım ve bekledim.

Çok beklemem gerekmedi.

Ortadaki baş yükseldi, içimde tiksinti uyandıran bir ürpertiye yol açan akıcı, yılansı bir şekilde geriye kıvrıldı. Bir kalp atışı geçti-

Hüzün Kayalıkları'nın yakınında bulunan çukur engerekler kadar hızlı saldıran sol kafa bana doğru fırladı, ağzı parmağım kadar uzun dişlerini ortaya çıkarmak için açıldı. Sağ başın hamle yapmasını bekleyerek yana savruldu ve sonra geri sıçradım. Yaptı da. İkinci kafa bana doğru fırladı ve bana ulaşamayacağı bir yere dönmem için sadece birkaç saniye bıraktı.

Kılıcı düz tutarak dişlerimi sıktım ve çıplak ayaklarım taşla hızla basarak ileri atıldım. Yaratığın pençelerinin altına daldım ve kılıcı göğsüne saplamak için hamle yaptım. Ya da denedim. Kılıç pullara çarptı ve çarpmanın etkisiyle kollarım sarsıldı.

İçime bir şok dalgası yayıldı ve geriye doğru dans ettim. Pullar bir çeşit zırh gibiydi.

Biraz daha geri çekilerek kefen giymiş atlıları gördüm ve kılıcımınla işaret ettim. "Bana öyle bir şey veremezdin ki Çalışıyor mu?"

"Kanıtla-"

"Evet," diye Loimus'un sözünü kestim ve canavarın pullarına odaklandım. Pulların arasında her biri belki bir ya da iki santim uzunluğunda

et parçaları vardı. "*Kendini kanıtla. Sürekli tekrarlamana gerek yok.*"

Kas ve pullardan oluşan bir dağ gibi, canavar pençelerini taşa geçirerek saldırdı. Sağa doğru döndüm ve o yükselirken eğildim, kılıcımı öncekinden daha hassas bir şekilde savurdum. Pulların arasında bir noktaya vurdum ve bu sefer çok az direnç vardı. Et yol verdi. Soğuk, kokuşmuş kan havaya fişkırdı, göğsüme ve yüzüme sıçradı.

Tanrılar.

Yaratık uludu, kuyruğu taşa sürtünüp bana doğru savrulurken şaha kalktı. Küfrederek bıçağı çektim ve yolumdan çekildim. Tam sağ kafasını vuracakken döndüm. Homurdanarak ağır kılıcı kaldırdım, döndüm ve kılıcı savunmasız

Zırhlı boyun pulları arasındaki lekeler.

Bıçak kasları ve tendonları delip geçerken midem çalkalandı. Yaratık ığlık attı ve sağ kafası yere çarparak pis bir kan birikintisine dönüştü.

Sırtarak kılıcı bir kez daha hizaladım ve bakışlarımı kaldırdım. "Peki, hangi kafa-?" Ağzım açık kaldı.

Gözlerimin önünde, canavar kuyruğunu yere vururken kütükten kırmızı bir ışık yayıldı. Diğer ikisinin aynısı olan yepyeni bir kafa filizlendi.

"Ne oluyor lan?" Homurdandım, hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. Öfke içime işledi ve canavara doğru hamle yaptım. abucak döndü, Mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı hareket ediyordum ve Sr Holland'ın bir zamanlar beni kayıtlı dövüşmek için eğiten ml bir şvalyeyken söylediği bir şey vardı.

"Savaşta öfkenin seni yenmesine asla izin verme. Ölümün en sevdiği silağı kullanmak aptalca bir harekettir."

Tanrım, aptalın tekiydim.

En az iki çift eneden kaçarken gözlerimi geri kalanından ayırdığımı fark ettim.

Bir kol ya da bacak -her neyse- havaya fırladı. Canavar beni ezici bir peneyle yakaladı. Beni ayaklarımdan kaldırırken kemiklerim birbirine çarptı. Acı patladı ve beni bir anlığına sersemletti. Ellerim refleks olarak kasıldı. Kılıç elimden düştü ve yere çarptı. Kolunu acımasızca sallayarak beni havaya savurdu.

Mağara duvarına çarptım, temas ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Acı omurgamdan aşağı vurdu. Yere düştüm, bir azap dalgası yükselirken yzşt yatar hale geldim.

Bir binici i çekti. "Hayal kırıklığı."

Kesik kesik nefes alarak yan döndüm. "Yorumlar... gereksiz," diye homurdandım, bundan bıkmıştım.

Dizlerimin üzerinde kayarak geriye doğru sallandım. Canavarın birkaç metre önünde duran kılıcı gördüm. Bu şeyi nasıl alt edeceğimi bulmalı ve bunu çabucak yapmalıydım. Belli ki pulların arasındaki boşluk savunmasızdı ama göğsünü delmiştim. Bu hiçbir işe yaramamıştı. Ve kesmek

Kafası mı? Basitçe bir tane daha büyümüşü.

Bakışlarımı kaldırdım ve saç tellerimin arasından baktım. İki kafalar bir kez daha sallanıyordu. Ortası hareketsizdi. Bakışlarımız kilitlendi. Gözleri sadece bir ışıktan daha fazlasıyla parlıyordu. Orada açlık vardı, ama aynı zamanda zeka.

Bakışlarım diğer iki kafaya kaydı. Gözlerindeki parıltı o kadar parlak değildi. Bu kafaların daha çok uzuvlara benzemesi mümkün müydü? Ortadakini çıkarırsam canavarı öldürebilir miydim?

Hiçbir fikrim yoktu ama yine duvarlara çarpmayı içermeyen bir planım vardı.

Ayağa kalktığımda acımın büyük bir kısmının çoktan dinmiş olduğunu görünce şaşırdım. Canavarın bakışları bir kez daha benimkilerle buluştu.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Kılıcı kapmak için eğilerek ileri atıldım. Canavar iki yan başıyla vurdu. Kılıcım sol boynunun pullarına çarptı. Dikkatini dağıtmak için döndüm ve bıçağı o bölgeye indirdim. Çürümüş kan kokusu arttı. Alnımdan ter damlıyordu. Yaratığın amansız saldırılarından ve şaklayan çenesinden kaçarken taşlar pullarla çarpışıyor, ortadaki başın dişlerinden tükürük damladığını görene kadar gittikçe yaklaşıyordum. *Nefes al.* Kafalardan ikisi geri çekildi. *Tutun.*

Kılıcımı savurarak saldırdım. Hızlı bir kesikle havayı kestim, kılıcın ucu yere çarptı. Uzunluğundan kan damlıyordu.

Hedefimi bulmuştum.

Yaratık geri çekildi, çığlık atarken titriyordu. Tökezledi, atlılara doğru savruldu ve sonra uzaklaştı, çığlıkları daha sessiz ve daha az korkunç hale geldi. Kırmızı ışık canavarın vücudunu aydınlatıyor, dağınık damar ağını takip ediyordu.

Nefesim hızlanınca geri çekildim, meşale ışığı kanlı kılıçta parılıyordu. Yaratığın bacakları altından kayıp giderken, kalan iki kafası da çağlayan, titreşen bir parıltıyla yere yığıldı.

Kılıcı indirirken dudaklarım kıvrılmaya başladı ama gülümsemem hemen dondu. Hissetmeye başladığım zafer duygusu yok oldu.

Yaratığa bir şeyler oluyordu ve bu ölüm değildi.

Canavar *değişiyordu*, boyutu küçülüyor ve titreyen fener ışığının altında yer *değiştiriyordu*. Pençeler ellere ve ayaklara dönüştü. Pullar kayboldu, yerini et aldı. Bir çeşit yırtık pırtık çuval bezinden yapılmış pantolonlar ve... açık kahverengi saçlar ortaya çıktı. Birdenbire bir erkek önümde elleri ve dizleri üzerinde titriyordu.

Biliyordum. Tanrılar aşkına, daha o başını çevirmeden ve yüz hatlarını görmeden anlamıştım. Yine de, gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde kalbim durdu - bir zamanlar yakışıklı olan ama şimdi ince ve keskin bir dehşetle dolu bir yüze yerleşmiş mavi gözler.

Üvey kardeşim.

Tavius.

Kıpırdamadan durdum ama kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Başımı bile çeviremeden ona baktım, göğsümde bir baskı vardı.

Sertçe nefes aldı, tüm vücudu kasıldı. Kavrulmuş, çatlamış dudaklarından gırtlaktan bir ses geldi. Sırtı eğildi, vücudu gerildi. Ağzı kasıldı, genişçe gerildi. Kolları titrerken, boğazındaki etin ve kırılğan kemiklerin altındaki bir şey yukarı doğru *hareket* ederek düzensiz tümsekler oluşturduğunda öğürdü.

Tükürüğü çenesinden aşağı akarken kolumdan ince bir titreme geçti. Birkaç santim uzunluğunda ince, siyah bir şeye benzeyen teller Uçları düğümlenmiş ipler geniş ağzından yere döküldü. Kasıldı ve çırpınmaya devam etti. Başını geriye attı, çenesi patladı ve o zalim ağzı daha kalın bir ip demetinin etrafında acayip bir şekilde açıldı. Dikdörtgen biçimli, katı ve sert bir şey boğazına bastırıyordu. Öğürürken omuzları şiddetle kamburlaştı. Başını salladı-

Bu her neyse ağzından kurtuldu, şimdi bakır telli deri şeritler olduğunu bildiğim bir sapa bağlıydı.

Bir kırbaç yumuşak, yankılanan bir gümbürtüyle taşın üzerine indi.

Kırbaç.

Hâlâ havada tısladığını *duyabildiğim*. Hala tenimde çatladığını *hissettiğim*. Boğazından aşağı ittiğim.

Kollarını göğsünde ve belinde kavuşturan Tavius dizlerinin üzerine çöktü. Tüm vücudu sarsıldı ve başı geriye düştü. Ağzından tükürük ve kanla karışık mukus akıyordu. Sulanmış gözlerinden kan akıyordu. Bakışlarımız buluştu.

Zaman durdu.

Hızlandı.

"*Lütfen*," diye inledi.

Tepkim hemen oldu. Düşünmedim. O noktayı geçmiştim. Atlıların önündeki mağarada değildim. Wayfair'in Büyük Salonu'ndaydım, Kolis heykelinin taş ayaklarına bağlıydım ve Tavius beni aşağılıyordu. İncitti beni.

Çünkü Kolis'in sahip olduğu acımasız, çürümüş kötülüğün aynısını içinde barındırıyordu. Beni mahvetmeye çalıştı, gerçekten Lasania tahtına yönelik bir tehdit olduğuma inandığı için değil, bir erkek olduğu ve bunu *yapabileceği* için.

Kılıcı bırakarak öne atıldım ve ayağımın topuğunu onun böğrüne vurdum. Kemikleri kırıldı. Ağırlığının beni ezdiğini hâlâ hissedebiliyordum... Piç sırtüstü düşüp yan tarafını tutarken haykırdı ama tek duyduğum *saygıyla* yalvarmamı istediği. Onu tekrar tekrar tekmeledim. Onu *tepeledim*, kaburgalarının her birine vurdum ve Aralarındaki gölgeler etinin altından görünüyordu.

Bu yeterli değildi.

Ölümü de öyle.

Ya da çoktan aldığım intikamı. Dizlerimin üzerine çökerek saçlarını kavradım ve başını geriye doğru çektim. Yumruğumu tekrar tekrar indirdim, kemikleri kırdım ve parçaladım, o hurma kasesini yüzüme fırlattığındaki alaycılığını gördüm. Sadece ona eziyet etmekten aldığı acımasız zevki gördüm.

Prenses Kayleigh, yarılmış deri ve çökmüş kemik değil. Ona vurmaya devam ettim- "Kendini kanıtla." Bir atlı konuştu. "Ve canavarı öldür."

Baş döndürücü bir nefes aldım ve kolumu geri çektim. Parmak eklemlerime kan bulaşmıştı. Tavius'un tanınmaz hale gelmiş yüz hatlarına baktım. Canavarı öldürmek mi? Bunu yapabilirdim. Memnuniyetle.

Ayağa kalkarak titreyen bok parçasının üzerinden geçtim ve kılıcı aldım. Doğrudum ve ona döndüm, Tavius'a doğru yürürken kıpkırmızı kılıcın ucunu taşın üzerinde gezdirdim.

Ona daha önce verdiğim söz aklımın bir köşesinde fısıldıyordu ama bu sefer onun yandığını görmek için söz vermeyecektim.

Bu yeterince iyi değildi.

Tavius yan yatıp, sanki hayattayken olduğu küçük, önemsiz adam haline gelebilecekmiş gibi kıvrılırken gülümsedim. O titreyip sarsıldıkça tutuşum sıkılaştı. Dudaklarımın kıvrımı yayıldı. "Çukurlara geri dönmeyeceksin," diye tısladım ve bu kez sesim duman yerine ateşle doluydu. "Hiçbir şekilde var olmayacaksınız. Her parçan yok olacak."

Tavius hareketsiz kaldı, şişmiş, yarı açık bir gözü bana sabitlendi.

"Fiziksel beden. Bilincin. Gitti. Artık olmayacaksınız," diye söz verdim. "Senin sonunu getireceğim."

Tek gözü kapalı.

Kılıcı başımın üzerine kaldırdım, ağırlığını zar zor hissediyordum-
Bunun iz bırakmasına izin vermeyin.

Ash... Tavius'a son darbeyi vurmak istediğimi anladığında böyle söylemişti. Bir Ölüm İlkeli olan Ash isteğimi yerine getirdi.

İntikamımı almıştım, doğru ya da yanlış. Almıştım. Bundan zevk aldım çünkü Tavius kötü bir adamdı. Bunu hak etmişti ve benim ellerim bunu sağladı.

"Kendini kanıtla," diye emretti Polemus. "Ve canavarı öldür."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu canavarı çoktan öldürmüştüm.

"Kendini kanıtla." Loimus'un fısıltısı tenime değen bayat bir rüzgâr gibiydi. "Ve canavarı öldür."

Söz verdiğim gibi yaptım: Ellerini vücudundan ayırmıştım. İstedğim gibi kalbini göğsünden çıkarmamış ya da onu ateşe vermemiş olsam da, yeterince şey yapmıştım. Ona bedelini ödetmişim ve bu beni işaretlememişti çünkü...

Ben bir canavardım. Tavius gibi, sadece farklı bir tür.

Nefes nefese, kılıcı daha sıkı tuttum. Eğer atlılardan biri konuşursa, düşüncelerimin gürültüsünden onları artık duyamazdım: Bu doğru muydu? Son bir ölümü hak ediyor muydu? Söz konusu o olduğunda böyle bir seçim yapabilir miydim? Yapmalı mıydım?

Gözlerimi kırptım, midem çalkalanıyordu. "I..." Peinea, "Kendini kanıtla," diye ısrar etti.

"Yapamam," dedim kısık sesle. "Bu benim görevim değil."

Polemus, "Sen Yaşamın Gerçek İlkelinin," diye karşılık verdi. "Ölümler diyarına hükmedemeyebilirsin ama senin iraden her şeyin üstündedir."

Bakışlarım kefen giymiş atlılara kaydı.

"Siz *Agna Udex* ve *Agna Adice*'siniz," dedi Peinea. Büyük

Hükümdar.

Büyük Kınayıcı.

Loimus'un etrafında cüppeler kırırdandı. "Herkesi yönettiğiniz gibi bu sizin hakkınız. Ödüllendirme ve kınama yetkisini elinde tutuyorsun."

Ağzımı kuruluk kapladı. Dikkatim tekrar Tavius'a kayarken kolum titredi.

Polemus, "Daha önce can alacak durumda değilken tereddüt etmediniz," dedi. "Şimdi neden tereddüt ediyorsun? Kronlar mı?"

Bu iyi bir soruydu. O zamanlar yanılttı ve ben bunu hiç tereddüt etmeden yapmıştım. Bunu pek çok kez yaptım, gerçekten de kalıcı bir suçluluk duymadım. Bir ölümlünün hayatını geri getirerek bir başkasınınkini sona erdirdiğimi öğrendiğimde bile. Ash bunun İlkel közlerin etkisi olduğunu söylemişti.

Belki de haklıydı. Primaller ölümlüler gibi hissetmek için yaratılmamışlardı, aşk ve nefret ya da yaşam ve ölüm söz konusu olduğunda değil. Belki de bu şekilde yetiştirildim, hiçbir şey olmamam öğretildi. Hiçbir şey hissetmemek için. Belki de

Görevimi anlayacak yaşa geldiğimden beri benimle yan yana duran bir kurbandan, bir amaç için bir araçtan başka bir şey olmadığım bilgisi. Belki de beni farklı türden bir canavar yapan tüm bu şeylerdi.

Ben öyle olmak istemedim. Hiç olmadım.

Ama bu bir seçimdi. Bunu biliyordum. Çünkü Ash kana bulanmış suçluluk duygusunu benden daha derin ve daha uzun süre taşımıştı. Başkaları da benim gibi yetiştirildi ve bazıları daha kötü koşullar yaşadı: istismar edildiler, ihmal edildiler veya unutuldular. Yine de böyle korkunç şeyler yapamazlardı.

Böyle korkunç şeyler yapabilecek biri olmak istemedim. Bu yüzden, olmamak için bir seçim yaptım.

Ben bir canavar olmazdım.

"Onu mahkûm etmeyeceğim." Tavius'a bakarak elimi gevşetmeye zorladım.

Kabzası elimden kaydı ve kılıç yere çarptı.

Sürücülerden mırıltılar geliyordu ama ben onlara bakamadan bir şey oldu.

Tavius ürperdi ve sonra... yok oldu. Yattığı yerde boşluktan başka bir şey yoktu. Kılıç bir anda yok oldu ve ben tökezleyerek geri çekildim.

Atların her biri bir kemikli dizini büktü ve üçü de kendilerini aşağıya indirdi. Binicilerin örtülü başları tıpkı daha önce Vadi'ye giden yolda olduğu gibi eğildi.

"Canavarı öldürmedin," dedi Polemus. "Ama onu yaraladın." Bu Peinea'dan.

Loimus, "Bu nedenle, siz layık görüldünüz," diye ekledi.

"Bizi çağırdığın zaman cevap veririz." Polemus'un pelerinli başı hafifçe kalktı, sadece parlayan, hava ile aydınlatılmış gözlerin ışıltısını yakalamama yetecek kadar. "O zamana kadar."

Ben daha tek kelime edemeden, beyaz örtülü formları şeffaflaştı, sanki dumandan başka bir şey değillerdi. Saniyeler içinde, meşalelerle aydınlatılmış mağarada tek başımaydım; öldürmem emredilen canavarın... İçimdeki.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç dakika boyunca mağaranın ortasında durdum ve canavarın ben olduğumu fark ederek rahatsız olmayı ya da en azından sarsılmayı bekledim. Atlılar bir şekilde içimde ne olduğunu biliyorlardı. A Beni her zaman rahatsız eden ve çoğu zaman dehşete düşüren soğukluk.

Bunun yerine, çok başlı canavarın sembolizmi beni *eğlendirdi*. Biri diğer başlara istediği kadar zarar verebiliyordu.

Kargaşa ve çatışmaya kaçınılmaz olarak daha fazla acı ve kalp ağrısına neden olarak tepki veren kendi parçaları. Kişi sürekli olarak kendini kesip biçebilirdi, ancak yüzleşmesi gereken şey merkezdeki kafaydı. Bu bir nevi semptomları tedavi etmek ama hastalığı asla tedavi etmemek gibiydi. Peki ya Tavius? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yüksek sesle nefes verdim. Onun gerçekten o piç olduğundan şüpheliydim. Hâlâ Abyss'te bir yerlerdeydi ve en kötü hayatını yaşıyordu. Her iki durumda da, benim kolayca kışkırtılabilen ve çaresizlik duygularına şiddetle tepki veren yanıımı temsil ettiği açıktı.

Soğuk acımasızlığıyla korkunç olabilen parçam.

İçimdeki canavar.

Ve beni neden test ettiklerini anladım. Kendimi, yani öfkemi kontrol edip edemeyeceğimi bilmek istiyorlardı. Bana söylenenlere ve sezgilerimin doğruladığına göre, her şeyin sonunu getirecek olan onları çağırma yeteneğine sahip olduğum için bu mantıklıydı. Açıkçası, küçük bir şeye sinirlenip bu yüzden diyarların sonunu getirebilecek birine hizmet etmek istemezlerdi.

Bakışlarım taştaki oymalara kaydı. Beni tedirgin eden şey, atlıların canavarı öldürmediğimi bilmeleriydi.

Sadece yaralamıştım. Ve bunu dişimi sıkarak yaptım. Çünkü böyle seçimler yapan bir insan olmak *istemiyordum*.

Ama ben *buydum*.

Geriye kalan soru ise, ben başaramadığım halde neden beni buna layık gördükleriydi? Ve daha da önemlisi... "Bu lanet mağaradan nasıl çıkacağım?"

Meşaleler tepki olarak parladı, altın ateş bir kez daha tavana doğru yükseldi. Alevler sakinleştğinde, kızıl ışık işaretlerde yeniden belirdi ve tüm odayı çevreleyen bir dalga halinde onları doldurdu.

Taş taşla karşı inledi. Yarı korkuyla mağaranın başımın üstüne düşeceğinden korkarak kollarımı açtım. Toz ve küçük taşlar yer yer tavana.

Önümde, duvarın ortasında parlayan bir yarık belirdi ve hem tavana hem de zemine doğru yayıldı. Çatlağın boyutu büyüdü ve kayanın kendine çarpmasıyla açıldı. Boşluk yürüyebileceğim kadar genişlediğinde titreyerek durdu.

"Teşekkürler?" Sanki mağara beni bir şekilde anlayabiliyormuş gibi söyledim.

Belki de olabilir. Ne biliyordum ki?

Ash'in yanına dönüp iyi olduğundan ve aşırı tepki vermediğinden emin olmak isteyerek ilerledim. Açıklığa girdiğim anda duvar arkamdan kapandı.

Soğuk, mürekkep gibi karanlık beni sardı, her birimin etrafını sardı. duyabildiğim tek şey o uzak, unutulmaz inilti olana kadar. Keskin bir nefes aldım. "Lanet olsun."

Adımlarım yavaşladı. Bir ayağımı diğerinin önüne atarken hiçbir şey göremiyordum ama varlığımın tam merkezinde hafif bir uğultu hissedebiliyordum. İçimde bir güç kıvılcımı ateşlendi.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandım, daha derin, daha uzun bir nefes alarak.

Aslında silahsız olmadığım gerçeğini biraz daha iyi hissederek körlemesine uzandım. Görüşüm ne kadar gelişmiş olsa da ışığın tamamen yokluğu. Sonunda bir duvarın serin kayganlığını hissettim. Onu bir rehber olarak kullanarak hızımı artırdım. Her birkaç adımda bir, düşünmeyi kesinlikle reddettiğim sığ su birikintilerine basıyordum.

Bir yılan gibi kıvrılıp bükülen dolambaçlı tüneli takip ettim, uzakta turuncu-kırmızı bir parıltı belirene kadar karanlıkta kayboldum. Işığa doğru aceleyle koşmaya başladığımda kükürt kokusu daha da arttı.

Tünelden çıktım ve bir kalp atışı boyunca gördüğüm tek şey ateşti- Ateş dağları ve alevlerin üzerinde uçan kanatlı yaratıklar, çırpınan bedenleri taşırken çığlık atıyorlardı.

O yaratıkların ne olduğunu biliyordum. Ash'in arkadaşının geceleri onu ziyaret edip nefesini çaldığına inandığı yaratıklardı.

Sekya.

Ama diğer isimlerini de biliyordum. Shrew. *Ni'mere*. Furie.

İçlerinden biri dalışa geçti ve çaresiz bir ruhu pençeleriyle yakaladı.

Çıglıklar havayı yırttı-

Her şey karardı.

Ellerimi uzattım ve pürüzsüz bir taşla temas ettim.

Geriye doğru sarsıldım, tökezledim. Kalçam sert bir şeye çarptı. Aşağı baktım, parlak gölge taşı korkuluğu tanıdım. Ödünç aldığım gömleğimin etek ucu dikkatimi çekti. Kafam karıştı. Malzeme yıpranmıştı ama bozulmamıştı, kan lekesi yoktu. Ellerimi kaldırarak *yıldızların* gümüşü parıltısı altında tuttum. Parmak eklemlerim kandan lekelenmemiş ya da olması gerektiği gibi şişmemişti.

"Bu da ne...?" Etrafımda döndüm.

Önümde açık kapılar vardı. Açık *balkon* kapıları. Kalbim küt küt atarak korkulukları ittim ve balkona geçtim. Üzerime ani bir farkındalık çöktü, bu bana Primaller yakınımdayken hissettiğim duyguyu hatırlattı ama bu farklıydı. Bu his sadece göğsümde odaklanmıyordu. Ağır perdeleri kenara iterken tüm vücudumda yankılandı.

Yatak odası karanlıktı ama Ash'in yatakta uyuduğunu gördüm, göğsü düzenli nefes alıp verişleriyle inip kalkıyordu.

Abyss'teki bir tünelden buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o anda umurumda değildi. Önemli olan tek şey Ash'in güvende olmasıydı. İçimden bir rahatlama ürpertisi geçti. İlerlemeye başladım.

Balkonda esen bir rüzgar saç tellerimi yüzüme savurdu. Karnının altındaki pullara bir an göz attım. En büyük draken ve türünün ilk örneği.

Saçlarımı yüzümden iterek geri çekildim ve Nektas şok edici derecede sessiz bir gümbürtüyle yere inerken sarayın çatısına baktım. Devasa Kanatları genişçe açılmıştı ve başının tepesindeki boynuzlardan oluşan taç yıldız ışığının altında parlıyordu, geniş burnunu eğip bana bakarken canlı mavi gözleri havanın uhrevi ışıltısıyla aydınlanıyordu.

Ona oldukça gösterişli ve kesinlikle tuhaf bir el salladım.

İnce, dikey gözbebekleri daraldı. Zarif boynunu gererek kanatlarını geriye attı ve ardından çatının kenarından atladı.

Nektas yer değiştirdi.

Bir ejderhanın gerçek formundan tanrı formuna geçişini kaç kez görmüş olursam olayım, içimi huşu ve coşkunun nefes kesici bir karışımı kaplıyordu. Sanki gökyüzündeki yıldızları yakalamış ve binlercesini etrafına sarmış gibiydi. Düşerken vücudu dönüşüyor, kütlesi küçülürken parıltılı görüntü soldu. Kanatların olduğu yerde kollar belirdi. Parmaklar pençelerin yerini aldı.

Nektas küpeşteye çömelerek indiğinde çenemin kilidi açıldı; uzun, kıvrıla çalan siyah saçları, pul şeklinde hafifçe kabartılmış bakırımsı tonlardaki etinin üzerinden kayıyordu.

Başını kaldırdığında bol siyah pantolonu birdenbire ortaya çıktı. Dikey gözbebekleri anlamaya bile başlayamadığım tarihlerle dolu gözleri benimkilerle buluştu. "*Meyaah Liessa*," dedi o kaba, çakıllı sesiyle onun sesi. "Seni görmek çok güzel."

Aramızdaki mesafeyi aşip ona sarılmaya başladım ama kendimi durdurdum. Öncelikle onu korkuluklardan düşürmek istemedim. Ayrıca zaten garip bir el sallamıştım. Listeye garip bir sarılma eklememe gerek yoktu.

Ama ben istedim.

Çünkü aramızda Ash'le bile paylaşmadığım, Divanash Havuzları'na gidip gelirken oluşan bir bağ vardı. Durgun, berrak sulara fısıldadığım sırrı duymuştu. Çok fazla uyku ilacı aldığımda bunun bir kaza olmadığını. Uyanmak istememiştim. Nektas bunu duymuştu ve beni yargılamamıştı. Bana farklı gözle bakmamıştı. Sonrasında tek sorduğu iyi olup olmadığını. Ve sonra asla unutamayacağım bir şey söyledi ve yaptı.

"*Herkes her zaman iyi olmayabilir ve eğer iyi olmadığını fark edersen benimle konuşabilirsin. İyi olduğundan emin oluruz*" demişti ve bunu ileriye bakarken yapmıştı.

Fark ettiğini bilmeme izin verirken beni rahat bıraktı. Sözlerini gerçekten duyabilmem ve önemsediyini bilmem için rahat olduğumdan emin olmak.

Benim için dünyalara
bedeldi. Her zaman da
öyle olacak.

Boğazımı temizledim. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Artık cilalı safir renginde olan gözler yüz hatlarımın üzerinde titreyordu. Olan biten onca şeyden sonra, Kolis közleri aldıktan sonra gözlerinin nasıl kıpkırmızı olduğunu unutmuştum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Durakladım. "Sanırım. Tam olarak emin değilim..." Yatak odasına bir göz attım. "Az önce garip bir şey oldu. Ya da ben öyle olduğunu *düşünüyorum*."

Bir esinti uzun saç tellerini göğsüne savurdu. "Test edildin." "Biliyorsun?" Kendimi durdurdum, arkama bakarken sesimi alçalttım yatak odasına. "Ash'i uyandırmak istemiyorum."

"Uyumayacaksın. Sabaha kadar uyuyacak," diye açıkladı Nektas, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Sarayda yaşayan herkes uyuyacak. Eythos kanla yargılanmayı tamamladığında da aynısı olmuştu."

"Ama Ash iyi, değil mi? Diğer herkes de öyle." Kaşlarımı çattım. "Az önce Eythos hakkında ne dedin?"

"Evet, Ash iyi, diğer herkes gibi. Bu bir büyü gibi. Zararsız bir büyü." Kaşlarımı kaldırdım. "Zararsız bir büyü mü?"

"Evet." Yüzündeki sert çizgileri bir sırtış yumuşattı. "Süvariler tarafından çağrıldın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, layık olduğumu kanıtlamamı istediler."

"Büyü, Yaşamın Gerçek İlkelerini test etmelerinin engellenmemesini sağlamak içindir," dedi. "Eythos da aynısını yapmak zorundaydı."

Özel bir durum olmadığımı öğrenince biraz rahatlardım. "Beni bayıltmak yerine ne yaptıklarını açıklamaları iyi olurdu." Kollarımı kavuşturdum. "Çünkü Abyss'in ortasında karanlık bir mağarada uyanmak gibisi yok."

"Abyss'in ortasında olduğunuzdan şüpheliyim. Muhtemelen kenar mahallelerdeydiniz," dedi, sanki bu bir fark yaratıyormuş gibi. "Ash'i uyarırdım

ama o kadar uzun zaman önce oldu ki aklımdan çıkmış." "Yaşlandıkça unutkan mı oluyorsun?"

Nektas kıkırdadı. "Ben yaşlı sayılmam. Daha çok..." Başını öne eğdi. "Orta yaşlı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Rüzgâr balkonda tekrar dönmeye başladı ve beraberinde zengin, nemli toprak kokusunu taşıdı. Çenesini geriye doğru eğerek gözlerini kapattı. "Taze rüzgârın tenime değmesi iyi hissettiriyor." Derin bir nefes aldı, kirpikleri kalktı. "Hepsi senin sayende."

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Ben gerçekten hiçbir şey yapmadım."

"Hepsi senin ve onun yüzünden." Önümden yatak odasına doğru baktı. "Hissedebildiğim bu esinti mi? Gölgeler Diyarı'na geri dönen yaşamı mı? Kızım bugün bir tutam çime dokundu ve yakında temiz su görecektir."

topraklarda dolaşıyor." Işık saçan mavi bakışları benimkilere döndü. "İşte senin irade gücün ve onun sevgisi çocuğuma bunu verdi. İkiniz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Sen hayatta kaldın. O ısrar etti."

Bir düğüm boğazımı tıkadı. Çözmeye çalışırken bakışlarımı yıldızlara çevirdim. "İşe yarayacağını bilmiyorduk. Ash'in tek istediği beni kurtarmaktı."

"İkinizden biri bocalasaydı, sizin kadar cesur olmasaydınız ya da koşulsuz ve beklentisiz sevmeye istekli olmasaydınız? O seni kurtarmaya bu kadar kararlı olmasaydı ya da bunca zamandır sana karşı hissettiği şeyin aşk olduğuna inanmayı reddetseydi?" Nektas dedi ki. "Ölmüş olurdun, *Liessa*. Ve onun acısı diyarları harabeye çevirirdi. Bu hiçbir şey değil. Bu

her şey." Bir an sessizliğe gömüldü. "Sen pes etmedin. O da vazgeçmedi."

Bu duygu karmaşası içinde yutkunurken, dişlerim dudağımın içini sıyırdığında hissettiğim acıyı görmezden geldim. "Beni gölüme getirdiğinde ölmek istemedim. Ben... Gerçekten yaşamının nasıl bir his olduğunu öğrendiğimde bunu istemeyi bıraktım. Sonunda görevimin sembolize ettiğinden başka bir şey olabileceğimi bilmek," diye itiraf ettim, sesim kısıktı. "Bunu değiştiren şey aşık olmak değildi. Şimdiye kadar hissettiğim tek şey ya öfke ya da hiçbir şey değilken böyle bir duyguyu hissedebilmemdi. *Birisi* olabileceğimin farkına *varmamdı*-" Verdiğim nefes düzensizdi.

"Önemli biri."

Ben devam ederken Nektas sessizce dinledi, parmaklarımı saçlarımda dolaştırdı. "Ama ben ölmeye hazırdım. Bunu kabullenmişim. Vazgeçmedim. Teslim oldum."

"Ash de öyle yaptı. İkiniz de teslim oldunuz."

Bunu düşündüm. "Sanırım bu da olaya bakmanın bir yolu." "Tek yol bu." Nektas beni dikkatle izledi. "Bence bu herhangi birinin övülmekten sizin kadar rahatsız olması mümkün değildir. Övgüyü kabul edin. Bunu hak ettiniz."

Kısa bir kahkaha attım. "Evet, efendim." Göz ucuyla ona baktım. Şaşkın gülümsemesi dudaklarımı çekiştirdi ve aklıma bir şey geldi. "Biliyor muydun? Ash ve benim kalp arkadaşı olduğumuzu?"

"Bunu bilmemin bir yolu yoktu," dedi ve tek bir akıcı adımla kendini korkuluktan indirdi. "Ama *kardia*'sını aldırıldığında mümkün olduğuna inandığından daha fazlasını hissettiğini biliyordum." Yıldız ışığı onun geniş yanağına vurdu. "Bunu senin hakkında konuşurken gördüm. Sana nasıl değer verdiğini. Bu yüzden, kalp dostları olsa bile böyle bir şeyden şüphelenmeye başladım."

bu kadar nadir olması. Ya da belki de ikinizi de kaybetmek istemediğim için bunu umuyordum."

Yükselen duygu düğümünün etrafında konuşmam birkaç dakikamı aldı. "Biliyor musun, binicilik sınavını geçip geçmediğimi bile sormadın."

"Sormama gerek yok." Vücudunu benimkine doğru eğerek kalçasını korkuluklara dayadı. "Yaptığını biliyorum. Sen buna değersin, *Liessa*."

"Artık sadece beni rahatsız etmeye çalıştığını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandım.

"Asla yapmam."

"Uh-huh." Aklıma bir şey geldi. "Eythos'un sezgi yeteneklerinin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Seviyorum." Rüzgâr saçlarını yeniden göğsüne savururken bana doğru döndü. "Sanırım bu yetenek sende de gelişiyor?"

Başımı salladım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey." Güldüm ve korkuluktaki tutuşumu gevşettim. "Ama daha çok, nasıl çalıştığını bilip bilmediğini öğrenmek istedim. Çünkü sanki... bir saniye garip bir his hissediyorum ve bir şeyler biliyorum. Ve sonra, hiçbir fikrim yok, özellikle de benimle bir ilgisi varsa."

"Tüm ince detayları bilmiyorum." Nektas çenesini ovuşturdu. "Ama ben biliyorum

Vadentia'nın zaman geçtikçe güçlendiğini biliyorum. Eythos bir insana bakabilir ve onun hakkında neredeyse her şeyi bilebilirdi."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Eythos'un bunu yapabilmesi için birkaç yıl geçmesi gerekti." Nektas'ın kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Ama Yükseliş'inden çok önce senin içindeki korlar olgunlaşmaya başlamıştı bile. Eythos için durum böyle değildi. Sende daha erken gelişebilir."

Bunu düşündüm. "Muhtemelen. Demek istediğim, o korlar benim soyuma yerleştirilmeden önce Eythos'ta ve hatta bir dereceye kadar *Ash*'te olgunlaşmıştı."

Nektas başını salladı. "Ama sezgilerim onun için de hiç işe yaramadı."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Yani bu sadece benim kırılmam falan değil mi?"

Nektas'ın kaşlarının arasındaki deri çatlağı derinleşti. "Hayır, bence bunun dengeyle bir ilgisi olması daha muhtemel."

"Eythos'un inandığı şey bu muydu?"

"Evet. Her eylemin ve seçimin onları nasıl etkilediğini bilmek adil olmazdı, değil mi?" Nektas önerdi. "Bu dengeyi bozardı."

"Sanırım." Kaderlerin -Eskilerin- dengeyi yeniden kurmak konusunda ne düşündüklerinden ya da gerçekten yardımcı olup olmadıklarından emin değildim. Eylemleri genellikle ters etki yaratıyor gibi görünüyordu.

"Ah, şimdi aklıma başka bir şey geldi." Nektas'ın kaşları düzeldi. "Genellikle bilmek istediği şey hakkında düşünmesi gerekirdi. Kendi deyimiyle, alemin ona ne söylediğini dinlemek için kendine zaman verirdi. Bu onun için zordu."

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için sııttım. Bazen konuşmadan önce bir düşüncenin bitmesine izin vermiyordum ya da başka bir düşünce geliyordu.

"Iliseum'daki ve nihayetinde ölümlüler alemindeki huzursuzluğu hissedebildiğini biliyorum. Bunun *Vadentia*'dan mı yoksa onun Ama ölümlüler âleminde bir şeyler olduğunu hissetmeden önce Iliseum'daki huzursuzluğu hissedebiliyordu," dedi bana, kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşerek. "Ama başka bir şey daha vardı. Bazen ona bir his çarpıyordu -genellikle ansızın. Bu bir dürtü gibiydi, onu bir yere ya da bir kişiye yönlendiriyordu. Hatta bazen bir nesneye. Geldiğinde, yapamazdı

görmezden gelirdi. Bu onu bazen çıldırtıyordu, özellikle de Gecenin bir yarısı." Nektas saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ve bunun onu nereye ya da neden götürdüğünü bilmemekten hoşlanmıyordu."

Bu benim başıma gelmemişti. Henüz olmamıştı. "Onu bir şeye yönlendiren nedenlerden bazıları nelerdi?"

"Gerçekten çok çeşitliydi." Nektas gözlerini kısmış, sanki zamanda geriye bakıyordu. Tüm bunları nasıl hatırlayabildiğini merak ettim. "Bazen bir şey görmeye ihtiyacı olduğu içindi. Diğer zamanlarda, onu birisine yönlendirdi

ona söylenmesi gereken bir şey vardı. Karşılaştığı rastgele nesneler bile olduğunu biliyorum. O anda hiçbir anlam ifade etmeyen ama sonradan anlam kazanan şeyler."

Merakı arttı. "Ne gibi?"

"Aklıma gelenlerden biri, onu yönlendirdikleri eski bir elmas kolyeydi. Öğrendiğime göre Keella'ya aitmiş ve onun için kişisel bir değeri varmış," diye paylaştı Nektas. "Eythos'a önceden de düşkündü ama sonrasında daha da düşkün oldu."

"Bu da muhtemelen Sotoria'nın ruhu söz konusu olduğunda ona yardım etmeye daha da istekli olmasını sağladı," diye tahmin ettim. "Bu çılgınlık."

Başını salladı. "Başka şeyler de vardı. Keskinleştirilmiş bir kenar gölge taşı. Kullanım alanlarını bu şekilde keşfetti." Tekrar bana baktı. "Sana fazla bir şey anlatmadığımı biliyorum ama umarım yardımcı olmuştur."

"Öyle oldu. Teşekkür ederim." Gülümsedim ama düşüncelerim teste dönünce gülümsemem kayboldu. "Binicilik sınavını neden geçtiğimi bilmiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Canavarı öldürmem gerekiyordu ve öldürdüm. Sayılır." Olanları anlatırken elimi saçlarımdan çektim ve korkuluğun üzerine koydum. "Sadece yaraladığımı söylediler. Yani nasıl geçtiğimi bilmiyorum."

"Kusursuz değilsin. Eythos da öyle. Bu onu değersiz yapmadı. Seni de değersiz yapmaz."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, ama Eythos'un canavarı onun soğuk ve cani bir parçası mıydı?"

"Onun canavarı egosuydu. Kardeşiyle paylaştığı ve neyse ki oğluna geçmeyen bir özellik." Draken başını eğerken saçları omzuna döküldü. "Eythos mükemmel değildi. Ash babasının bu yönünü görememiş olabilir. O zamanlar farklı bir adamdı ama sadece hayat vermekten aldığı keyifle yarışabilecek bir egosu vardı. Ve bunu yapmak, hayatı yaratmak ve onarmak, bu egoyu besliyordu. O canavarı baştan çıkarma ihtiyacını bastırması pek çok ömrünü aldı." Nektas'ın nefesi hafif bir gümbürtü taşıyordu. "Ne yazık ki

Bu konuda ustalaştığında hasar çoktan verilmişti."

Çünkü Eythos'un onca ricayı yerine getirdikten sonra Kolis'i reddetmesi tüm *bunların* başlangıcı oldu.

"Ama bu onun tek canavarı değildi," diye ekledi Nektas. "Onu öldüren de o değildi."

"Kardeşine olan sevgisi mi?"

"Yaşayan her şeyin içinde iyilik olduğuna dair yanlış inancı, içlerinde kalan tek şeyin çürüme olduğunu kaç kez gösterirlerse gösterebilirler. Senin aynı sorunu yaşayacağını sanmıyorum, değil mi?" dedi, omuzlarının derisindeki çıkıntılar kalınlaşırken. "Yani, belki de canavarın senin kurtarıcın olacak."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nektas'ın Ash'in iyiliği hakkında asla yalan söylemeyeceğini bilsem de, bunu kendi gözlerimle görene kadar rahat edemezdim. O uyurken yanında oturup büyüünün kalkmasını bekledim. Saatler sonsuzluk gibi geldi ama sonunda balkon kapısının ardındaki gökyüzü aydınlandı, pembe ve lavantanın yumuşak tonlarıyla kızardı. Şafağın ışığı taş zeminin üzerinden kayarak içeri sızdı. Yavaş yavaş, altın ışınlar yatağın ayakucunu öptü.

Her şey çok hızlı oldu.

Ash'ten yuvarlanan bir enerji patlaması saçlarımı yüzümden geriye doğru savururken beni yatağın kenarına doğru itti. Odadaki sıcaklık düştü. Gözleri açıldı, irisleri saf, çatırdayan gümüş rengindeydi. Dik otururken incelmış bedeninin altında kalın, girdaplı gölgeler belirdi. Dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılırken içimde bir ürperti yükseldi. Boğazından ilkel, vahşi bir hırıltı yayıldı.

"Ash." Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru uzandım.

Gölgeler göğsünde hızla ilerlerken bakışlarımız kilitlendi. Bakışlarındaki ifade vahşiydi, neredeyse yabaniydi. Beni gördüğünden bile emin değildim.

Serin yanaklarını sıktım, titriyordum. Hırıltılı hırıltısı ensemdeki tüyleri diken diken etti, kalbimi hızlandırdı. Etrafımızdaki havayı kara bulutlar kapladı.

"Sorun yok," dedim ona. Tamamen hareketsiz kaldı. "Ben buradayım."

Kekeleyerek bir kalp atışı geçti ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Öpüşme acımasızdı, dişlerin ve dillerin çarpışmasıydı. Panik ve öfkenin tadını alabiliyor, elleri saçlarımı kavrararken dilinin her bir acı dolu hareketindeki çığ çaresizliği hissedebiliyordum. Sanki gerçekten de onunla birlikte olduğumu kendine kanıtlamak istercesine öptü beni. İyi olduğumu.

Aciliyetin fiziksel bir ihtiyaç haline geldiği ya da dehşet ve öfkenin şehvete dönüştüğü anı tam olarak bilmiyordum, ama onun kontrolünü kaybettiğini hissettim

ve *değiştiği* anı hissettim. Hissettim.

Teni sertleşti ve daha da soğudu. Enerji ondan dalgalanıyor, tenimin üzerinde vızıldıyor ve özümü okşuyordu. Gömleğinin etekleri kalçalarımnda toplanırken, arkama yaslandığımnda içimden bir sarsıntı geçti. İçinden

Karmakarışık saç tellerinin arasından teninin daha da inceldiğini gördüm. Yanaklarındaki ve göğsündeki gölgeler derinleşti, birleşti.

Ona bakarken kalbim güm güm atıyor, çenesinin sert çizgisini, geniş, etkileyici ağzını ve yüksek elmacık kemiklerinin kesikliğini tanıyordum. Ama tıpkı durağanlıktan uyandığım zamanki gibi, gölge ve duman taşa dönüşmüştü, teni çalkantılı ay ışığıyla çizgili gece yarısı rengindeydi.

Arkasından yükselen, omuzlarının üstünden yayılan ve kalınlaşarak saf enerjiden yapılmış gölgeli kanatlar oluşturan sis dalları ciğerlerime doldu.

Gözlerimiz kilitlendiğinde tenimde küçük şişlikler oluştu. Görünüşünde, göğsünün zar zor kıpırdamasında ya da gölge saçları yatağa kayarken delici bakışlarında insana dair hiçbir şey yoktu.

Özü tenimi zorlasa bile korku hissetmedim. Ölümün İlkel'ine baktım: güzel, korkunç ve *benim*.

En son kendini kaybettiğinde bana yaptığı uyarıyı hatırlayarak, beklenti ve kızgın arzuyla ürperdim. Kanım ısındı, damarlarımı dolduran bir ateşe dönüştü. Göğüs uçlarım tişörtün altında boncuk boncuk olmuştu. Zonklayan bir ağırlık aşağı kayarak kalçalarımın arasına yerleşti.

Ash'in burun delikleri alevlendi ve keskin bir şekilde nefes aldığımda, uyarılmanın artan narenciye kokusunu yakaladım.

Kelimelere gerek yoktu. Arkama yaslanıp kalçalarımı açarak kendimi ona sunarken nefesim kısa, sığ patlamalar halinde çıkmaya başlamıştı bile. Serin hava sıcak ve nemli tenimi öptüğünde titredim.

Bakışlarını teklif ettiğim şeye indirdiğinde sadece gözbebeklerinin iğne ucu kadar bir kısmı görülebiliyordu. Bakışları o kadar ağır ve yoğundu ki nefesim bir kez daha kesildi ve kalçalarım seğirdi.

Ash başını kaldırdı ve yırtıcı bir zarafetle saldırmadan önce bir kalp atışı geçti. Ağırlığı beni sırtüstü yatırdı ve kanatlarının aşağıya doğru inip yatağa sürtündüğünü gördüm. Soğuk boyu içime girerken dudaklarımdan bir zevk çığlığı koptu. Beni doldurup gererken onun daha büyük, İlkel formuna alışkın olmadığım için kaskatı kesildim. İçime derinlemesine oturduğunda kısa süreli acı hissi kayboldu ve sırtımın kamburlaşmasına neden oldu.

Onu aldım. Tanrım, sanki her yerdeydi. İçimdeki varlığı neredeyse bunaltıcıydı, nefes nefese kaldığımda neredeyse çok fazlaydı.

Yavaş yavaş onun hareketsizliğinin farkına vardım. Sonra göğsü hareket etti, titrerken benimkine karşı hızla yükselip alçaldı.

Gözlerimi açıp ona baktım. Çenesini aşağı eğdi ve boynunu bir o yana bir bu yana uzattı. "Ash?" Fısıldadım.

"Ben..." Başımın yanındaki eli yumruk oldu, sonra tüylerle dolu kanatları parıldayan bir kıvılcım yağmuruyla yere düşmeden önce titredi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Ürperdi ve bu his ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden oldu. "Ben... Ben seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

Gözlerini kapatmadan önce gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Bunu bilemezsin."

Ben yaptım.

Onun yanında hep güvendeydim.

Onun kendisiyle savaşmasını izledim ve içimdeki gizli, karanlık ve günahkâr yanımda kontrolün onda olmasını istemedi.

"Ash." Kalçalarını kaldırıırken ellerimi yanaklarının pürüzsüz, soğuk düzlemleri üzerinde gezdirdim. İnledi ve aklıma en son kontrolünü kaybettiğinde söylediğı kötü sözler geldi. İçimi ahlaksız bir arzu dalgası kapladı. "Amımı sikecek misin?"

"Lanet olası tanrılar," diye hırladı, kalçaları sarsılıyordu. Sonra da yaptı.

Ve...tanrılar. Ash sert ve hızlı bir şekilde *becerdi*, gücü ağzının benimkinin üzerinde hareket etmesi kadar vahşiydi. Bacaklarını kalçalarına doladım, parmaklarım saçlarının ipeksi tellerine dolanırken onunla buluşmak için yükseldim. O içime girdikçe çılgına dönüyorduk, tekrar tekrar, ben artık vahşi ritme ayak uyduramayana kadar. Çıkardığım sesler daha sonra yanaklarını kıpkırmızı yapacaktı ama onun altında titrerken kendimi durduramıyordum. Daha hızlı, daha sert hareket ediyor, bir kolunu başımın altında çalıştırıyordu. Ya onun dişleri ya da benimkiler dudağıımı ısırdı ve hırlayarak küçük kan damlasını ağzına çekti.

İçime sonuna kadar girdi. Aramızda hiç boşluk kalmadan kalçalarını yere vurdu. Serbest bırakmak için düzenli bir birikim yoktu. Aletin kasılmaya başladığını hissettim ve bu beni kenara ve tam üzerine itti. Doğası gereğı neredeyse şiddetli olan bir zevk fırtınası içimden geçti, adını haykırırken başımı koluna yasladım.

Birbirimize kenetlenmiş halde, kalplerimiz yavaşlarken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ama Ash konuştuğunda, kendini tamamen kontrol ettiğini biliyordum.

"Sera?" diye homurdandı.

"Buradayım ve iyiyim." Başımı yana eğdim, arıyordum. Dudakları dudaklarımı buldu. Öpücük nazik ve tatlıydı ama daha öncekilerden daha az sarsıcı değildi.

Ash benden uzaklaştı ama vücudu benimkini terk etmedi. Ağırlığını bir koluna vererek alnını benimkine yasladı. "Kader, Sera. Düşündüm ki..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü, uyurken aklından neler geçtiğini, büyü altında tutulduğunu ve ölümlü formuna olan bağlılığını kaybetmeye zorlandığını biliyordum.

"O değildi," diye fısıldadım.

Ash'in rahatlamış gibi titremesi kalbimin sızlamasına neden oldu. Tanrım, Kolis'ten daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama yanılmışım. Kolis'in icabına bakılana kadar bunun hep bir korku olarak kalacağını biliyordum.

İkimiz için de.

Boğazımı temizledim. "Atlılardı."

Ash başını kaldırdı ve kaşları kalktı. "Ne oluyor lan?"

Dudaklarım seğirdi. "Bu benim ilk tepkimi özetliyor."

Parmakları yanağımın üzerinde gezindi. "Bana ne olduğunu anlat."

Abyss'in *eteklerindeki* bir mağaraya nasıl düştüğümü anlattım. Kendimi layık olduğumu nasıl kanıtlamak zorunda kaldığımı anlatırken Ash sessizce dinledi. Ben üç başlı canavarı anlatırken gözleri kısıldı. Tavius kısmına geldiğimde kaskatı kesildi.

"Ama gerçekten o değildi," diye güvence verdim.

"Yok artık," diye homurdandı. Kaşlarımı kaldırdım. "O özel bir durum. Onu en son bıraktığım yerden ayrılıp ayrılmadığını bilirdim." Durakladı. "Parçalar halinde."

Parçalar mı?

"Nasıl-?" Kendimi durdurdum. "Biliyor musun? Bilmek istediğimi sanmıyorum."

Gülümsemesi gergin ve dişsizdi. "Bundan emin misin?"

Gerçekten mi? Evet. Parmağımı çenesindeki silik yara izinin üzerinde gezdirdim. "O sadece beni temsil ediyordu."

"O nasıl olur da senin herhangi bir şeyini temsil edebilir?" Ash, gözlerinde kırbaçlanan havayla talepte bulundu.

"Bir parçam... kontrolün bende olmadığını hissettiğimde şiddetli tepki veriyor," diye itiraf ettim. Dudakları incelik dişlerinin uçları görünene kadar geriye doğru sıyrıldığında bunu paylaşmak zordu. "İlk başta onun gerçekten Tavius olmadığını fark etmedim. Ben... Ben onu yendim."

"Güzel," diye hırladı Ash, gözleri öfkeliydi. "Konu ona geldiğinde sana daha önce ne demiştin?"

"İz bırakmasına izin vermemek için."

"Aynen öyle." Başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi. "Gerçekten o olsa da olmasa da bu değişmedi."

"Biliyorum." Onun için gülümsedim. "İlk başta, bir sonraki öldürmem gereken canavarın o olduğunu düşündüm. Onu öldürmek üzereydim ki, öldürürsem bunun son bir ölüm olacağını fark ettim. Ben..."

"Onun ruhunu yok edeceğine inanıyordun," diye bitirdi Ash.

"Ben yapamadım." Gülüşüm kısa ve mizahsızdı. "Yanlış hissettim. Kılıcı düşürdüm ve o kayboldu. İşte o zaman içimdeki canavar parçayı öldürmem gerektiğini anladım. Soğuk tarafımı."

Çenesi büküldü. "Sende hiç soğukluk yok."

"Ama var," diye ısrar ettim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bu şekilde mi doğdum, korlar mı yaptı, yoksa ben böyle miydim bilmiyorum. ve bu yüzden yaptığım seçimler. Ama sana daha önce de söyledim Ash. Ben bazı şeyleri senin gibi hissetmiyorum."

"Sera-"

"Ruhumun o parçasını hissettiğinizi biliyorum. Hissetmemiş olmana imkan yok. Ve yalan söylemek zorunda değilsin. Yalan söylemeni istemiyorum çünkü, Tanrım, bunu her zaman hissetmiş olman ve yine de beni kabul etmiş olman gerçeği beni seni daha da çok seviyorum." Bakışlarım onunkileri aradı. "Ben senin gibi değilim. Sen o izleri taşıyorsun. Onları taşıyorsun. Ben taşımıyorum. Pek sayılmaz."

"Bu doğru değil. Değil," diye ısrar etti ve ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda çenesini indirerek göz hizasında durmamızı sağladı. "Kolıs empati ya da pişmanlık hissetmeyen biri. Kyn hissetmiyor. Veses de öyle. Sen de onlar gibi misin?"

Kyn ya da Kolıs'e hiç benzemiyordum ama Veses... Ne demişti sonra? Kolıs Sotoria'yı geri getirdiğinde sarayının yarısını dağıttığını söylemişti.

Sevdiklerimize yönelik şiddetli tepkilerimiz ortak bir özelliğimizdir.

Ortak bir noktamız vardı.

Ama tek şey buydu.

"Hayır," dedim. "Ben onlar gibi değilim."

"Bunu söylediğin için teşekkürler," diye cevap verdi. "Sen sadece o izleri farklı taşıyorsun, Sera. Bu konuşmayı yapıyor olmamız bile bunu kanıtlıyor." Bakışları benimkileri buldu. "İyi ya da kötü, hepimiz biraz canavarız. Ben de senden daha iyi değilim."

Tıpkı taç giyme töreni için onayını almak üzere Kolis'le buluşmaya gitmeden önce bunu söylediğinde olduğu gibi boğazımda lanet bir düğüm oluştu.

"Ama o kısımlar?" Eather gözbebeklerinde çizgiler oluşturdu. "Onlar seni tanımlamıyor. Onlar senin kim olduğunun toplamı değil. Hiçbir zaman da olmadılar."

"Kendin hakkında buna inanıyor musun?" Onun içinde benim içimde olduğundan çok daha fazla iyilik olduğunu bilerek sordum. Ama o bunu böyle görmüyordu. "Ve Yaptığın korkunç şeyler?"

"Yapmaya başlıyorum," diye itiraf etti.

Şaşkınlık içimde titreşti. "Bunu ne değiştirdi?" "Sen."

Geriye doğru sallandım. "Ben mi?"

"Evet, sen." Gülümsemesi geri döndü. "Çünkü yaptığım en kötü şeylerin toplamı olsaydım senin gibi biri beni sevemezdi."

Duygularım kabarırken nefesim kesildi. Yüz hatları bulanıklaştı. "Sanırım ağlayacağım."

"Vermek istediğim yanıt bu değildi." Hafifçe yükselirken sesi endişeyle doluydu.

"Çünkü çok tatlısın!" Gözlerimdeki yaşları kırıştıtarak haykırdım. "Ve neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum. Seninle tanışana kadar hiç böyle değildim. Bu çok sinir bozucu."

Ash kıkırdadı, yüz hatlarına rahatlama yayıldı. "Çok şirin."

"Bu ifadeye tamamen katılmıyorum," diye mırıldandım kendimi toparlayarak. "Ama atlılara geri dönelim. Canavarı öldürmediğimi ama yaraladığımı söylediler."

Bir an geçti. "Seni layık buldular mı?"

"Onlar yaptı. Artık diyarları sona erdirmek istersem onları çağırabilirim." Gözlerimi devirdim. "Ya da başka bir şey."

"Çok rahatladım," dedi ve yan gözle bana baktı. "Ama şaşırmadım. Çünkü sende hissettiğim şey zalimlik değil, Sera. Bahsettiğin bu canavarı besleyen şey bu değil."

Neredeyse ona ne olduğunu soracaktım ama kendimi durdurdum. Ash'in şu anda bende hissettiği şey, tamamen onun benim hakkımda

hissettiklerinden etkilenmişti ve

sezgilerim bana bunu söylüyor.

Gerçek şu ki, Ash söylediği bazı şeylerde haklıydı. Ben kötü değildim. Kolis, Kyn ve hatta Veses *öyleydi*. Hiçbiri öyle başlamamıştı ama kötü olmuşlardı. Ben mi? Kendimi iyi ve kötünün ortasında bir yerde, ince bir çizgide sallanıyormuşum gibi hissediyordum. Ve gerçek Yaşam İlkeli'nin tamamen iyi olması gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Ya da en azından çoğunlukla iyi.

Ash gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben... Ben sadece seni düşünüyordum," dedim bir süre sonra. "Babanın senin gerçek Yaşam İlkeli olmanı istemesi gibi. Buradaki herkes bunu istiyordu."

Ama Eythos'la anlaşma yapıldığında bir şeyler ters gitti. Roderick Mierel'i çaresiz bıraktı ve közleri ve Sotoria'nın ruhunu benim kanıma yerleştirdi. Sotoria olarak yeniden doğmadım ve közler benim oldu. Bu iki şey Eythos'un planında ters giden şeylerin sadece başlangıcıydı.

"Gerçek Yaşam İlkeli olmak için Yükselmemi bekliyorlardı ama ben yükselmedim," dedi yanağını yumruğuyla destekleyerek. "Sen yükseldin. Bunu değiştirmenin bir yolu yok Sera."

"Anlıyorum. Ben sadece..." Konuşmamam gereken kelimeler fokurdadı. "Hiçbir zaman bir Kraliçe olmayı ya da herhangi bir şeyi veya kimseyi yönetmeyi arzulamadım." Sonra doğruldum ve dizlerimi göğsüme çektim. Ash de beni takip etti ve şöyle dedi: "Böyle bir gücü hiçbir zaman istemedim, hâlâ da istemiyorum. Ama bunun değiştirilemeyeceğini anlıyorum. Bırakın Yaşamın İlkeli olmayı, nasıl bir Kraliçe olmam gerektiğini bile bilmiyorum."

Bir kolunu uzatarak parmaklarını yanağımın kıvrımına dokundurdu. Temasın ardından belli belirsiz bir enerji yüklendi. "Sadece kendin ol."

Kısa bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Bunun iyi bir tavsiye olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü kendim olmak genellikle beni sinirlendirdiklerinde birini yumruklamamla son bulur ve bu kulağa kraliçe davranışı gibi gelmiyor."

Dudakları seğirdi. "Ne kadar sinir bozucu olduklarına bağlı olarak, bununla bir sorunum olacağından emin değilim. Ama sen sadece bu değilsin."

"Ah, evet. Birini yumruklamak istemediğimde panikliyorum ve nefes alamadığımı düşünüyorum," dedim o birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Ve evet, bunları endişeli olduğum için söylediğimi biliyorum. Ama bunu bilmek, kendimi bunları düşünmekten

alı koyabileceğim anlamına gelmiyor." Ofıayıp pufladıım

kızgın bir nefes. "Gerçek Yaşam İlkeline yükselmenin artık kontrolden çıkmış kaygılarla uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geleceğini düşünürdünüz." "Bu endişe mi?" dedi. "Sana daha önce de söyledim,

Lathan

benzer bir şey."

Ölümlüler âleminde beni izlerken öldürülen arkadaşımın söz edilince kalbim sızladı. Lathan çocukken uykuya dalmadan önce nefes alamama hissi yaşırdı ve bu onu

Sekya olduğuna inanıyordum. Belli ki durum böyle değildi. Aklının bir köşesinde durup duran her şey onu yakalamıştı.

Düşünceler sonunda sessizleşmişti - ilk elden deneyimlediğim bir şeydi bu. Vaftiz yavrusu bundan kurtulmamıştı. Sadece idare etmeyi öğrenmişti. Nasıl? Keşke bilseydim çünkü yeni öngörü yeteneğim bile cevabı vermiyordu.

"Bu onu zayıf ya da bir şekilde daha değersiz yapmadı," diye devam etti Ash. "Sana daha önce de söylediğim gibi, o da senin kadar güçlü ve pervasızca cesurdu. Yaşadığı endişe onun sadece bir parçasıydı. Tıpkı senin başka bir parçan olduğu gibi."

"Benim çok fazla parçam olduğu kesin," diye mırıldandım.

"Ama kim olduğunuzun geri kalanı?" diye devam etti, yorumumun üzerinden atlayarak. "Geri kalanın cesur ve güçlü. Zeki, sadık ve kendine verdiği değerden çok daha nazıksın. Gölgeler Diyarı'nın Eşi olmaya fazlasıyla layıktın ve şu anda da Gölgeler Diyarı'nın Eşi olmaya fazlasıyla layıksın.

Yaşamın Gerçek İlkeli ve Tanrıların Kraliçesi."

Sözlerinin aklımda yer etmesine zaman tanıyarak, kalıcı olmalarını umdum. "Teşekkür ederim."

"Gerçeği söylediğim için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi parmaklarını saç tellerimin arasından geçirerek. "Kendinde bir sorun varmış gibi de hissetmemelisin, özellikle de konu bu olduğunda. Kim olsa gergin olurdu."

"Yapar mıydın?"

"Evet."

Ona yandan bir bakış atarken dudaklarımın kenarları sıkıştı.

"Olurdum, Sera. Taşınması gereken çok fazla sorumluluk var." Parmakları saçlarımı biraz daha karıştırdı. "Bu çok büyük bir güç."

Bu çok büyük bir güçtü. Ve en kötü şekillerde kullanılabilecek bir otorite. Kolis bunun kanıtıydı. Yine de herkes kötüye kullanımın kurbanı olabilir.

Sağduyu bana mizacımın beni bu tür durumlara karşı daha savunmasız hale getireceğini söylüyordu.

Ancak bu sadece işlerin yanlış gidebileceği bir yetkinin kötüye kullanılması değildi. Aynı zamanda bu yetkiyi ne zaman ve nasıl kullanacağını bilememektir. Sezgilerim devreye girip bana yol gösterecek miydi? Yoksa bu da benim çözmem gereken bir şey miydi? Bilmiyordum ve tüm bunlar beni dehşete düşürüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ash saç tellerimi parmağının etrafında kıvrarak sessizce sordu.

"Ben... Bilmiyorum." Gözlerim kapandı. Bu bir yalandı. "Sadece kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Söylemeyeceksin," dedi bir an bile tereddüt etmeden.

"Bunu söylemek zorundaymışsın gibi hissediyorum."

Alnı kırıştı. "Hayır, bilmiyorum."

"Sen benim kocamsın," diye belirttim. "Yani, evet, biliyorsun."

"Senin kocan olduğum için destek olmak istiyorum. *Zorunda* olduğum için değil," diye düzeltti ve orada biraz eridiğini düşündüm. "İlişkiler hakkında pek bir şey bilmesem de, sana yalan söylemenin destekleyici olmak olmadığını anlayacak kadar şey biliyorum sanırım."

Ben de ilişkiler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama onun haklı olduğunu düşünüyordum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacaklarını biliyorum, Sera." Oynadığı saç tutamını hafifçe çekti. "Nasıl bildiğimi sor bana."

"Nereden biliyorsun?"

"Konu kendi sağlığınız olduğunda ani tepkiler veriyorsunuz," dedi.

"Önce tepki vermek ve olası tüm sonuçları düşünmek sonra."

Kaşlarımı çatmaya başladım çünkü bunların hiçbirisi kulağa iyi bir kişilik özelliği gibi gelmiyordu.

"Ama başkaları söz konusu olduğunda bunu yapmazsınız," dedi. Bu her zaman doğru değildi.

"Bunu düşündün," diye devam etti, "hissettiklerini ve diyarların neye ihtiyacı olabileceğini aldın ve yarı yolda buluştun. İşte bu şekilde buradaki tanrıların saygısını ve sadakatini kazandın Sera. Bunu Gölgeler Diyarı'nı savunmak için onların yanında birden fazla kez savaşarak ve onları ve evlerini güvende tutmak için kendini riske atarak yaptın."

"Ben sadece orta halli bir insanın yapacağı şeyi yaptım."

"Çoğu insan, ister tanrı ister ölümlü olsun, kahraman olacağını söyler ve Kendilerini koruma içgüdülerini görmezden gelerek başkalarını savunmak için acele ederler. İyi insanlar bile kendileri hakkında buna inanırlar. Ama gerçek şu ki, içgüdüleri

kendini koruma çok büyüktür. *Yapacaklarını* söyledikleri şey, yapacakları şey değildir. Bu sadece kendilerini ikna ettikleri şeydir." Yanağıma dokundu. "Yani, hayır. Herhangi bir yarım akıllı insanın yapacağını yapmadın. Sahip olabileceğin canavarca parçalara rağmen çok daha fazlasını yaptın. Her zaman yaptın."

Yersiz övgüsü karşısında yanaklarımın ısındığını hissederek başka tarafa baktım. Onun beni görme biçimi, kendimin yaşamak istediğim bir versiyonuydu.

"Bana daha önce sorduğun şeyi sana soracağım," dedi ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Seçilmişler hakkında ne yapacaksın?"

"Ciddi misin?" Ben sordum.

"Evet. Ciddiyim. Seçilmişler daha önce açıkça endişe duyduğunuz bir konuydu. Kolis'in icabına bakıldıktan sonra artık işlerin nasıl yürüdüğünü değiştirebilecek bir konumdasınız."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Seçilmişler hakkında bir şeyler yapabileceğimi fark edince sustum. Benim alakasız, günün sonundaki fikrimi duymak istemiyordu.

Tanrım, bu kendimi binicilere layık olduğumu kanıtlamak için çağrılmaktan çok daha gerçek hissettirdi.

Zihnim oradan oraya savrulurken kollarımı bacaklarıma doladım. "Ben... Dalos'tayken Seçilmişlerden bazılarını gördüm. Bazıları tanrılara hizmet ettikleri pozisyonlarda görünüyordu. Hâlâ beyaz giyiyor ve örtünüyorlardı. Diğerleri giymiyordu." Jacinta'yı ve Kolis'in beni kolayca *öldürmem* için manipüle ettiği tanrı Evan'ı hâlâ görebiliyordum. Beni manipüle etmişti. Yutkundum. "Kolis, Seçilmişlere bir seçenek sunduğunu söyledi: Manastırda kalıp Yükselmiş olmak ya da olmamak. Hizmetkâr olarak hareket etmemeyi seçenler başkalarıyla zaman geçirdi. Kimsenin yakınlaşmaya zorlandığını görmedim, ama aynı zamanda

değerli olmadıklarını biliyordum. Callum'un tereddüt etmeden bir tanesini öldürdüğünü gördüm. Dolayısıyla, kimseye kötü davranıldığını görmemiş olmamın bunun yaşanmadığı anlamına gelmediğini biliyorum."

Ash, "Kolis'in onlara bir seçenek sunma konusunda doğru söylediğine inanıyorum," dedi. "Ama bu seçimin sınırlarını kendi gözlerimle gördüm."

Başımı salladım. Çok fazla kişi bunu kendi gözleriyle görmüştü. Bir de Ash'in kurtardığı Seçilmişlerden biri olan Gemma vardı. Dalos'ta yaşadıkları yüzünden o kadar travma geçirmişti ki, oradan bir tanrıyı gördükten sonra paniğe kapılıp Ölüm Ormanı'na kaçmış ve neredeyse hayatını kaybediyordu.

Aslında, hayatını kaybetti. Onu geri getirdim.

Dalos'ta benim göremediğim pek çok kötülük oldu.

"Ama sizin yönetiminiz altında bu böyle olmayacak," diye belirtti Ash. "Eğer Ayin'e devam etmeyi seçersen."

Bunu düşündüm. "Benim ilk cevabım buna bir son vermek. Daha önce de söylediğim gibi, Seçilmişlerin Iliseeum'a getirilmeden önce yaşadıkları yeterince kötü. Ama her zaman böyle olmadığını söylemiştin." Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye onayladı. "Babamın hüküm sürdüğü dönemde, Seçilmişlerin başkalarıyla etkileşime girmesi engellenmezdi ve sadece Yükselişlerinin ilk yılında Tapınaklara giderler ve orada kendilerine Iliseeum'un gelenekleri öğretilirdi."

Iliseeum gelenekleri mi? Bunlardan hiçbirini gerçekten görmemiştim ama Kolis'in hükümdarlığı sırasında pencereden dışarı çıkan başka bir şey olduklarını düşündüm. "Ayrıca Seçilmişleri getirmenin ve onları tanrılığa yükseltmenin amacının, her Saray'da her zaman ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan tanrıların hizmet etmesini sağlamak olduğunu söylemişsiniz."

Ash başını salladı.

"Ve bu gerekli." Bir kolumu şimdi huzursuz olan midemin üzerinde kavuşturdum. "Bu yüzden sanırım Ayin'e devam edeceğim, ancak yalnızca üçüncü oğullar ve kızlar Yükselmiş olmayı seçerse." İçimi bir heyecan dalgası sardı. "Sanki babanın yönetimi altında Tapınaklara girecekleri yıla kadar istediklerinin bu olup olmadığına karar vermeleri gerekecekmiş gibi."

"Tamam."

"Ve her an fikirlerini değiştirebilirler," diye ekledim. "Yani, yükseldikleri noktaya kadar - bekle." Gözlerim büyüdü. "Bu onları benim Yükseltmem gerektiği anlamına geliyor."

"Öyle."

"Babanın onları nasıl yükselttiğini biliyor musun?" Kolis'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ederek sordum.

"Seni Yükselttiğim gibi," diye cevap verdi.

Kolis'in yalan söylemediği başka bir şey daha vardı.

"Ayine gelince, ben de senin böyle cevap vereceğini düşünmüştüm," dedi Ash. "Bu yüzden Iliseeum ve ölümlüler diyarı için doğru olanı yapacağını da biliyorum," dedi. "Bunu gören tek kişi ben olmayacağım."

Yavaşça başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. Belki de artık gerçek bir Yaşam İlkeli olduğuna göre, diğer İlkelerin Kolis'e verdikleri desteği sona erdirme olasılıkları daha yüksek olacaktı.

Bakışları yüzümde gezindi. "Ama sen de görmelisin."

Tanrılar. Söylediği diğer her şeye olduğu gibi buna da inanmak istiyordum ama bu çok zordu. Ve ailem için bir hayal kırıklığı gibi hissederek çok uzun yıllar geçirdim. Beklediğim şey haline gelmişti. Ash'in bana duyduğu inancı ben de kendime duymak istiyordum. Denemem gerekiyordu. Eğer yapmazsam dağınıklık.

O canavar ben olacaktım.

"*Liessa*," diye seslendi Ash
usulca.

Başımı ona doğru çevirdim. "Bunu söylememem gerektiğini söylediğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Teşekkür ederim."

Ash iç çekti.

Çenemi dizlerime yaslarken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Endişeliydi, muhtemelen kendime olan inancımın aynı seviyede olmadığını hissediyor ve zorlamak istiyordu. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Bu çıplakken yapılamayacak kadar ciddi bir konuşmaydı. İyi ki bunların hiçbirisi önemli değil. Ne önemli biliyor musun?" Aklıma gelen ilk alakasız şeye takıldım.

"Söyleyeceğin her şeyin benim söyleyeceklerimden daha önemli olmayacağını hissediyorum," diye cevap verdi.

"Bu çok kaba. Ayrıca yanılıyorsun."

"Kanıtla."

"Sikin."

Ash eğildi, ağzı açık kalmıştı ama nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"İlkel formundayken daha büyük oluyor," diye devam

ettim. Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi? Hiç fark

etmemiştim."

"Gerçekten mi?" Kuru bir sesle cevap verdim. "Fark edilir derecede büyük, Ash. Alçakgönüllülüğe gerek yok."

Kıkırdadı ve bunu duyduğum anda rahatlamaya başladım. "Şimdi hangi siki tercih ettiğini merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diye alay ettim, bacaklarımı açarak. "Kararımı vermeden önce bunu düşünmem gerekecek."

"Bunu yapabilirsin." Ash'in eli yan tarafıma indi, sonra kalçama kaydı. Bakışları onu takip etti. Kavrışı sıkılaştı. "Ama benim daha iyi bir fikrim var." "Neymiş o?"

Ash sırt üstü yattı ve beni kaldırarak üzerine oturmamı sağladı. "Karar vermene yardımcı olabilirim."

Nefesim kesildi, altımda sertleştiğini hissettim. Ve sonra yardım etti. Ya da en azından denedi. İki şekli arasında seçim yapmak mümkün değildi.

İkisi de mükemmeldi.

Ash'in ısıttığı suda temizlendikten sonra tek başıma durdum, gözlerim kapalı, banyo odasının sessizliğini içime çektim.

Sorumluluk sahibi olmaya ne kadar kararlı olsam da, muhteşem bir şekilde başarısız olmuştum. Ash ve ben günün büyük bir kısmını yine yatakta geçirmiştik ve başardığımız tek şey uyumak ve seks yapmaktı. Sonunda toparlanmaya karar verdiğimizde gökyüzü kararmıştı.

Ash yiyecek bir şeyler bulmak için gitmişti. Tanrılara şükür. Açlıktan ölüyordum. Çok zaman geçmemişti ama henüz dönmemişti. Şu anda Haides'in Evi'nde bulunan her kimse, gece boyunca neler olduğunu bilmek ve Ash'in kendisinden sadece uyanık değil, aynı zamanda kim olduğumun da tamamen farkında olduğumu duymak istediğini düşündüm.

Kral Lamont ve Kraliçe Lamont'un kızı Seraphena Mierel'di. Calliphe. Bir zamanların isimsiz prensesi ve varlığımdan bile haberi olmayan bir krallığın kurtarıcısı. Boş bir tuval, yarı suikastçı yarı baştan çıkarıcı. Bir umut ve başarısızlık figürü. Ama artık o olamazdım. Artık sadece *kendim* olmalıydım.

Bir eş.

Kraliçe.

Ve Yaşamın *Gerçek* İlkeli.

Kolis *çileden* çıkmış olmalı.

Ölümün İlkeli'ni düşündüğümde, içimdeki kızgın öfke havaya karıştı. Enerji kabardı, damarlarımda şimşek gibi çıtırdadı ve tısladı. Gücün yoğunluğu nefesimin kesilmesine neden oldu. Havanın gelgitlerine ve akışına, hatta yoğunluğuna alışmışım.

İlkelerin özüne birkaç kez dokunmuştum ama şimdi içimde titreştiğini hissettiğim şey tamamen başka bir şeydi. Mutlak güce yakın bir fırtınaydı, güneşin kendisi gibi sıcak ve sonsuzdu. Banyo odasındaki hava şarj oldu ve cildimin uğuldamasına neden oldu. Enerji hücumu yıkıcı bir his veriyordu, serbest bırakılırsa gerçek bir kaos yaratabilirdi.

Ama Yaşamın İlkeli'nin bir kaos ve yıkım varlığı olması gerektiğini düşünmüyordum, bu yüzden derin bir nefes aldım ve tuttum. Kalbimin yavaşlamasını diledim çünkü öfkenin altında çok daha tehlikeli, boğucu duygular kaynıyordu.

"Ben orada değilim," diye hatırlattım kendime, makyaj masasının kenarına tutunarak. "Artık Kolis'in gönüllü tutsağı değilim. Bir daha asla öyle olmayacağım."

Ve Kolis'le geçirdiğim zamanın -Dalos'ta geçirdiğim zamanın- üzerinde durmak hiçbir işe *yaramadı*.

Ölümün İlkeli hakkında ne yapacağımı bulmaya odaklanmam gerekirken. O öldürülemezdi. Asıl sarayından bir tanrı yükselmeden olmazdı. Ash ölüm közleri taşısa da o sayılmazdı.

Sessizlikte, durağanlık sırasında zihnimde oluşturduğum bilgi kütüphanesini araştırdım. Orada çok fazla bilgi vardı -neredeyse çok fazla. Ash'in ve diğer İlkelerin ve tanrıların neden İlkel öz yerine silahlarla savaştıklarını şimdi tam olarak anladığım gibi. Bu ham enerjiyi birbirlerine karşı kullanmak alemleri etkiliyor, genellikle şiddetli hava olayları olarak ortaya çıkıyordu. Etki her zaman anında olmazdı ama ne zaman bir başkasına karşı kullanılsa, diyarlar artık enerjiyi tutamaz hale gelene kadar birikir ve birikirdi. Etkisi ve sonuçları ise Primaller bunu birbirlerine karşı kullanırken çok şiddetliydi ama yine de kanla ödenmesi gereken bir bedel vardı.

Ve bunu bilmek güzeldi. Besbelli. Ancak bu tür şeyleri rastgele fark etmek, tek tek öğelere odaklanmamı zorlaştırdı.

Ancak, daha iyi odaklanabilsem bile fark etmezdi. Bana hiçbir şey gelmedi. Garip hisler yok. Diyarları yok etmeden Kolis'i nasıl durduracağıma dair hiçbir cevap yoktu. Ani bilgiler öylece aklıma gelmedi. Sadece uğultulu bir beyazlık ve sadece daha fazla kafa karışıklığına yol açan sorulardan oluşan bir boşluk vardı.

Eythos'un planında daha fazlası olmalıydı. Ölümün korkuları hakkında bir şeyler yapılabileceğini bilmeden Kolis'i öldürebilecek tek silahı yaratarak -başarısız olsa da- diyarların yıkımını riske atmazdı.

Ama bir yolunu bulsak bile, Sotoria'yı kullanmamız gerekiyordu. Tekrar. Ve tanrılar, o huzur içinde olmayı hak ediyordu. Yeniden doğmaya zorlanmayı değil, sadece özerkliği olmayan bir araç olarak kullanılmayı. O hayatı ben de yaşamıştım ve bir başkasının bunu yapmasına izin vermenin bir parçası olabilir miydim bilmiyordum. Özellikle de zaten çok fazla hayat yaşamaya zorlanmış birinin.

Gerçi çözmem gereken tek şey Kolis ve Sotoria ile ne yapacağım değildi. Aynı zamanda nasıl gerçek bir Kraliçe gibi davranacağımı ve gerçek bir Yaşam İlkeli olacağımı da öğrenmem gerekiyordu.

Ash'in bana, kendi içime olan inancını bulmak için. Daha iyi olmak için. Daha az canavarca ve... diz çökmüş.

Ash'i bulup Dalos'u ele geçirmemizi ve bize karşı duran tüm Primalleri, özellikle de Ector, Orphine, Aios ve diğerlerine yaptıklarından dolayı Kyn'i ortadan kaldırmamızı talep etmekte.

Gözlerimi kapattığımda yüzeyin altında bir uğultu vardı. Bunu ben de yapabilirdim. Ölümlüler âlemine en az etkiyi sağlayacak şekilde, düşenlerin yerine kendi Mahkemelerinde tanrıları yükseltebilirdim. Kontrolü ele geçirebilir, Seçilmişleri ve Kolis'in köleliğe zorladığı tüm drakenleri serbest bırakabilirdim.

Ama bu, öldürmediğim parçamın konuşmasıydı.

Böyle bir şey yapmak kanlı bir savaş başlatır. Gölgeler Diyarı'ndaki ve Iliseeum'daki masum tanrılar ve drakenlar ölecekti. Ölümlüler âlemine sıçrayacak ve sayısız hayata mal olacaktı.

Ve Yaşamın Gerçek İlkeli olarak, bunların hiçbiri olduğu kadar doğru hissettirmemeliydi.

Ama Ash'in de dediği gibi, bunu değiştirmek mümkün değildi. Ve haklıydı da. Tahttan feragat etmeyeceğimi söylemek için sezgilere ihtiyacım yoktu. Bir alışma dönemi olmayacaktı. Bu benim şimdiki zamanım ve geleceğimdi ve tüm varlığımla birlikte bu dünyanın da ya da kendinden şüphe sarmalında çıldırmak.

Yani, öldürmek kadar kolay yalan söyleyebilen halime daha az benzemem gerekiyordu. Huysuz, kaygı dolu bir karmaşa olmaya devam edemezdim. Elbette Ash bunların hepsini kabul etti, onu öldürmeye çalıştığım kısmı bile. *Beni* kabullenmişti. Ama bu benden, ikimizden daha büyük bir şeydi. Şimdi düşünmem gereken tanrılar vardı. Draken. Ölümlüler. Daha iyi olmam gerekiyordu.

Ve bir banyo odasında gözlerim kapalı durup kendime tarihin en kötü moral konuşmasını yaparken başlamam gereken yerde değildim.

Derin bir nefes daha alarak gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey, sağ elimin üstündeki evlilik izinin altın rengi girdabıydı. Bu görüntü beni sakinleştirdi. Bakışlarımı aynaya doğru kaldırdım.

Oh, canım.

Saçlarım neredeyse gümüş renginde, soluk sarı bir kâbustu. Islak, karışık bukleler ve dalgalar omuzlarımdan aşağı düşüyor, belimin kıvrımlarını okşuyordu. Ben çok

Düğümleri temizlemeye çalışmayı dört gözle beklemiyordum. Bakışlarım yüzüme kaydı. Eskisi gibi görünüyordum: çilli, inatçı çene, hafif sivri çene, kemerli kaşlar. Ama Dalos'tayken sahip olduğum solgunluk ve çürükler gitmişti.

Üst dudağımı kaldırdığımda eskisinden biraz daha uzun iki köpek dişi ortaya çıktı. Çekingen bir tavırla dilimle birini dürttüm ve çentik atar atmaz irkildim. En azından Ash'e göre küçük olsalar bile kesinlikle daha keskindiler.

Azı dişlerimden başka hiçbir şeyim değişmemişti- "Kutsal tanrılar," diye fısıldadım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Benimle ilgili farklı olan tek şey dişlerim *değildi*. Gözlerim de değişmişti. Sanki bu bir şekilde gördüklerimi değiştirecekmiş gibi aynaya doğru eğildim.

Olmadı.

Göz bebeklerimin arkasındaki parıltıya baktım. Aura Yükselişime kadar oradaydı, yani bu beklenmedik bir şey değildi.

Gözlerim hâlâ yeşildi, sayılır. Gümüş çizgiler artık irisleri parçalıyor, onlara neredeyse paramparça bir etki veriyordu.

Önce bir kez, sonra birkaç kez göz kırptım ama gümüşün parıltılı çizgileri kaldı. Kalp atışlarım hızlandı, çizgiler ve benekler *parladı*.

Ash ve Nektas bundan nasıl bahsetmemişti?

Makyaj masasından geri çekildim ve kuru bir yutkunmaya zorlandım. "Peki. Tamam o zaman." Sarsılarak başımı salladım. "Bu... bu aynı zamanda benim şu anda olduğum kişi. Bununla başa çıkabilirim." Çenemi kaldırdım. "Başa çıkacağım."

Ve yapardım.

Çünkü yapmak zorundaydım.

Krallıklar buna bağlıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Yani." Ash bir kase şekerle toz haline getirilmiş Masadaki çilekleri kanepeye yaklaştırmıştı. Bunu, kendi deyimiyle, biz yemek yerken Kraliçe'sinin daha rahat edebilmesi için yapmıştı. "Gözlerimden ne zaman bahsedecektin?"

"Evet," diye cevap verdi, birkaç kapalı tabağı daha yere koyarken.

"Sana daha önce çok güzel olduklarını söylemiştim."

"Sadece tatlı olmaya çalıştığını düşünmüştüm." Otların ve baharatların kokusu yükselirken midem homurdandı. Tam olarak en son ne zaman yemek yemiştim? Hiçbir fikrim yoktu. "Bunu kırık göründükleri için söylediğin aklımın ucundan bile geçmedi."

Derin, melodik kıkırdaması tenimin üzerinde kayıyordu. "Gözlerin kırık görünmüyor, *Liessa*. Daha önce oldukları kadar güzeller. Sadece şimdi biraz farklılar."

"Ama diğer Primal'larınkinden farklılar. Bele'nin gözleri bile Yükselişinden sonra gümüş rengine dönüştü."

"Bunun nedeninden emin değilim ama sanırım bir zamanlar ölümlü olmanla bir ilgisi var."

Bir tavuk tabağının kapağını kaldırmasını izledim, sonra bir başkasında biftek vardı. Farklı sebzelerden oluşan başka bir tabağı ortaya çıkardığında, bakışlarım yükseldi. Çenesinin kıvrımına ulaşana kadar yüzünün her bir çarpıcı çizgisini takip ettim. "Çenendeki yara izi nasıl oldu?"

Bana bakarken bir kaşı kalktı. "Bu rastgele bir soruydu."

"Biliyorum." Yanaklarım ısındı. "Bu hep merak ettiğim bir şeydi ve cevabını öğrenmeden ölebileceğimi düşünüyordum."

Ash'in eli tavuğun üzerinde duran bıçakla dondu. Gözlerimiz kilitlendi ve göğsü keskin bir nefesle yükseldi. Özün aurası gözbebeklerinin arkasında parladı ve dışarı sızdı.

EndiŖe iek açtı. Ona doğru uzandım, elimi koluna koymadan önce sadece bir kalp atıŖı kadar tereddüt ettim. "İyi misin?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Sadece birkaç dakikalığına seni kaybetmeye ne kadar yaklaŖtığımı unuttum."

Kolunu sıkarken kalbim duracak gibi oldu. "zr dilerim. İsteyerek olmadı-" "zr dileme. Özür dilemene gerek yok." Bana doğru eğildi ve bir alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Daha gençken, YkseliŖimden birkaç yıl sonra ve Kolis'in yanındayken öfkemi kontrol altına alamadan önce oldu."

Omuzlarım gerildi. Tabii ki yara izi sahte Kral'la, nam-ı diğer Lanet Piç'le bağlantılıydı.

"Kolis, yakın zamanda öldürdüğü bir tanrıyı Uçurum'a mahkm etmemi emretti. Tanrı ne ölümünü ne de bu cezayı hak ediyordu. Draken'larından birine çok yakın olduğum için Kolis'i kızdırarak reddettim."

Tanrım, Kolis'ten *nefret* ederdim.

"Piin uyuduğunu sanıyordum," diye devam etti tavuğu keserken. "Yanılmışım."

"Naberius muydu?" Kırmızıya çalan siyah pulları olan büyük ejderhayı dŖnerek sordum. "Onu gördüğüm zamanın çoğunda uyuyordu."

Ash sırttı. "Bu o olmalı. Nab neredeyse Kolis kadar yaŖlı." Nab? *Nap* daha iyi bir lakap olurdu.

"Ayrıca tanışabileceğiniz en huysuz orospu çocuklarından biridir."

Dikkatim üzerimizdeki çıplak gölge taŖı duvara kaydı. "Onun draken'larından birkaçını gördüm. Diaval onlardan biriydi."

"Sarı saçlı herifi mi kastediyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Ŗimdiye kadar gördüğüm en güzel saçlara sahip olanı mı kastediyorsun?"

Gördün mü? O pisliği mi? Evet, gördüm. Kaçmaya alıŖtığım da, yakalandığım da Elias'ın yanındaydı," dedim Attes için casusluk yapan muhafızı dŖnerek. "Diaval'a ölmekte Olan Orman'da sana yaptığım gibi bir Ŗeyle vurdum. Onu birkaç metre geriye savurdum. Sanırım gerçekten tepki veremeyecek kadar Ŗok olmuŖtu."

Dudaklarına yavaŖ bir gülümseme yayıldı. "İŖte benim kızım."

Sırtışı m birkaç kademe daha arttı. "Hiç etkileŖimde bulunmadığım bir baŖkası daha vardı. Onu sadece geçerken gördüm ama onda diğerlerinden farklı bir Ŗey dikkatimi çekti. Açık kahverengi bir teni vardı ve saçları rglyd."

"Bu Sax," dedi Ash bana. "Kolis'in draken'ları arasında en sessiz olanı." "En sessiz derken neyi kastediyorsun?"

"Onun konuştuğunu hiç duymadım. Bir kere bile." Ash bana doğru baktı. "Diaval ve Nab her zaman Kolis'e aitti. Gölgeler Diyarı'nı yönetirken onun yanındaydılar." Durakladı. "Sax babamın draken'larından biriydi."

Yani Kolis'le bağ kurmaya zorlanmıştı ve Primal'ı ölümüne savunmaktan başka seçeneği yoktu. Tanrılar, bu mide bulandırıcı ve beni çok kızdırdı. Bir peçetenin kenarıyla oynadım. Doğru değildi. "Nab'a ne oldu?"

"Kolis'e söyleniyordum ve dediğim gibi Nab'ın uyuduğunu sandım. Uyumuyordu ve Kolis'e doğru adım attığımda ejderha pençelerini savurdu. Yüzümden, çenemden ve burnumdan vurdu." Ash eliyle bir işaret yaptı burnunun köprüsündeki daha silik yara izini bıçakladı. "Ve sonra boğazımı. Neredeyse lanet kafamın yarısı kopuyordu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, midem sıkıştıyordu. "Ve sahip olduğun tek şey o iki küçük yara izi mi?"

"Pençelerinin battığı yer. Hasarın çoğunu onlar yaptı. Sonrasında birkaç gün boyunca berbat göründüm."

Boğazına baktım, çenesindeki parmak ucu genişliğindeki yara izi ve burnundaki silik çentik, kabus gibi bir yaralanmadan geriye kalan tek şeydi. Ve sadece *birkaç gündür* berbat görünüyordu.

Attes'in -Anlaşma ve Savaşın İlkeli- yeni Yükselmiş bir İlkelin savunmasızlığı hakkında söyledikleri yeniden su yüzüne çıktı. Yeni garip bilme hissim herhangi bir cevap vermedi. "Ee," dedim Ash elini uzatırken. ve bir çatal aldı. Bir tavuk göğsünü tabağa koyarken bakışlarım tekrar yüzüne kaydı. "Ben artık bir bebek Primal'ım."

"Bir ne?" Ash'in kahkahası dudaklarımı ve kalbimi çekiştirdi. "*Bebek* bir İlkeli mi?" "Attes yeni Yükselmiş İlkelerin normalden daha zayıf olduğunu ve bebek yerine *yavru* kelimesini kullandım ama bu bana nedense kuşları çağırıştırıyor." İlkeli'den bahsedince çenesinin gerildiğini gördüm. "Attes'e hâlâ kızgınsın."

Ash hiçbir şey söylemedi. Gerek de yoktu zaten.

"Ne olursa olsun seni destekleyeceğine dair bana yemin etti. Bunun yanı sıra, baban Attes'e közlerle ve Sotoria'nın ruhuyla ne yapmayı planladığını söyleyecek kadar güveniyordu," diye nazıkçe hatırlattım ona, giydiğim kömür rengi cübbenin altıyla oynarken. "Bir noktada Attes'in bize ihanet etmediğini anlamam gerekiyor."

"Bunu fark ettim, *Liessa*."

Tavuk göğsünü öfkeyle küçük bir çocuğun yiyebileceği kadar küçük parçalara ayırırken dudaklarımı büzdüm. "Sanki bir *ama* geliyor gibi hissediyorum."

"Ama bu, seni Kolis'in ellerine teslim ettiği için onu affedebileceğim anlamına gelmiyor."

"Bunu Gölge Diyar'ı korumak için yaptı Ash."

Bir tutam saç serbest kalarak yanağına düştü. "Onu gerçekten savunuyor musun?"

"Onu *savunduğumu* söyleyemem. Sadece yaptığı şeyin ardında yatan nedenler olduğuna işaret ediyorum."

Bana dik dik baktı. "Bu nasıl onu savunmak olmaz?"

"Çünkü ben de ona çok kızmıştım." Su bardağını elime aldım. "Bir parçam hâlâ öyle. Ama kardeşi tüm Saray'ı yerle bir etmek üzereydi, geriye sadece Asphodel Sütunları ve ötesi kalıyordu. Attes o sırada Kyn'i durdurmak için elinden geleni yaptı."

"Anladım." Ash bıçağı bir kenara bıraktı ve buharda pişmiş karnabahardan bir kepçe dolusu aldı.

"O halde onun sadece bunu önlemeye çalıştığını anlamalısınız."

"Anladığım şu ki, Kyn'in bu gemiyi yok etmesini engelleyebilirdim. Gölgeler Diyarı." Yiyici bakışları benimkileri buldu. "Ve eğer olmasaydı, Gölgeler Diyarı düşerdi ama sen güvende olurdun. Ve önemli olan tek şey de *bu*."

Bakışları bakışlarımı yakaladığında nefesim kesildi. Öngörüm olmasa bile, ruhumda mutlak gerçeği söylediğini biliyordum. Son iki yüzyılını koruduğu Saray ya da benim güvenliğim söz konusu olsaydı, beni seçerdi.

"Bu seni şaşırtmamalı, *Liessa*. Sen doğduğun gece gördüğüm rüya ya da imgelem -ne dersen de- gerçekleşecekti." Ash'i terk eden bir enerji yükü, tepedeki avizenin hafifçe sallanmasına neden oldu. "Seni kaybetseydim diyarların yandığını görürdüm. Bunun olmasına izin vereceğime inanmayabilirsin, tıpkı benim ahlakımın seni aştığına inandığın gibi, ama öyle değil. Her şeyin yandığını memnuniyetle görürdüm." Bir avucunu masanın üzerinde düzleştirdi. "Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama gerçek bu."

Bardağı sıkıca kavradım. "Ben... Her şeyin yandığını görmekten *memnun* olacağımı sanmıyorum ama ben..." Kalbim küt küt atarken bir yudum aldım ve bardağı yere bıraktım. "Ben de senin için aynısını yapardım." Eather derimin altında kıpırdandı, söylediklerimdeki gerçeğe tepki verdi. Ağza alınmayacak şeyler yapardım,

Ash'i hayatta tutmak için yaptığımdan çok daha kötü şeyler. Yapabileceğimden daha fazlasını yaptım. "Bu muhtemelen iyi değil. Aslında, Yaşamın İlkeli olayını düşünürsek *hiç* de iyi *değil*. Ama bu beni rahatsız etmiyor."

Ash'in gözlerinde ilkel öz dönüyordu. "O halde, diyarların iyiliği için, ikimizin de hayatta kalmasını sağlamalıyız."

Bakışlarını tutarak başımı salladım. "Anlaştık."

Ash tabağı bana doğru kaydırıldı. "Lütfen, ye."

Çatalımı elime aldım ve bakışlarını üzerimde hissederek lezzetli tavuktan bir ısırık aldım. Midem hemen bana teşekkür etti.

Bir süre sonra, "Sen bir acemisin," diye devam etti. "Yani özü tekrar tekrar kullandıktan sonra daha kolay yorulacaksın. Ama yine de tüm tanrılardan ve muhtemelen birçok İlkel'den daha güçlü olacaksın." Bir dilim ızgara bifteği mızrakladı ve tabağına taşıdı. "Geriye dönüp baktığımda, zaten öyleydin. Genç bir tanrı, hele ki Kulling dönemindeki bir tanrı, etrafı bu kadar gölge taşıyla çevriliyken esansla pek bir şey yapamazdı."

Tavanın parlak yüzeyine baktım. Gölge taşı enerjisi emer -tüm canlılarda bulunabilen öz- çevreden uzaklaştırarak tanrıların ve İlkelerin öze ulaşma kabiliyetlerini zayıflatıyordu. Ama Kül'den beslenen İlkel Ayin ve Bereket Tanrıçası'nı bulduktan sonra neredeyse tüm sarayı başımıza yıkacaktım. Sadece düşünmek bile Veses ve Ash'in beni koruma ihtiyacından nasıl faydalandığı içimdeki öfkenin alevlenmesine neden oldu. Ama Kolis onu cezalandırması için Kyn'e teslim ederken yüzündeki acı dolu ifadeyi görmezden gelemiyordum.

Kendimi rahatsız hissederek yer değiştirdim. Birinden tüm varlığımla nefret ederken nasıl olur da onun için üzülebilirdim? Onu düşünmeyi reddederek ağzıma birkaç parça tavuk tıktırdım. Ya da onun için o kadar kötü hissetmeyi.

"Ve yeni Yükselmiş Primal olsun ya da olmasın, başka bir Primal'i öldürebilirsin.

Tecrübe ve kontrol olmadan şimdi daha tehlikelisin.

güçlerinizin tamamına ulaşırsınız, ancak zaman geçtikçe harcadığınız enerjiyi daha fazla yenilemeniz gerekecektir. Bunu dinlenerek, yiyerek ya da beslenerek yapabilirsiniz." Bir saniyelik bir sessizlik oldu. "Umarım üçüncü seçeneği seçersiniz."

Açık ağzımın yarısına kadar gelen bir parça tavukla donup kaldığımda ona baktım.

Gölgeli bir sırıtış belirdi ve içimdeki her türlü parça hoş bir şekilde

kıvrıldı. "Her ikisini de kullanmasanız bile, ileride daha sık beslenmeniz
gerekecek.

daha sonra yapacağınızdan daha fazla. Genellikle haftada bir kez."

Oh...

"Yaralanmaya karşı diğer Primallerden daha hassas olacaksın. Bir tanrıyı öldürebilecek yaralar normalde bir İlkel için kıymıktan başka bir şey değildir, ancak yeni Yükselmiş biri için bu sizi birkaç gün boyunca düşürebilir.

Hatta yara izi bırakır."

Düşünürken bakışlarım çenesindeki silik ize kaydı. Kadimlerin kemiklerinden yapılmış silahlar. Bir İlkel'i durağan hale getirebileceklerini, hatta içlerinde çok uzun süre kalırlarsa bir yavruyu bile öldürebileceklerini ve bir tanrıyı ya da tanrıcığı tamamen yok ederek geride benim bile geri getirebileceğim hiçbir şey bırakmayacaklarını biliyordum.

Lezzetli tavuk, Kolis'in kemiklerin çoğuna sahip olduğunu öğrenince lezzetinin bir kısmını kaybetti. "Kadimlerin kemiklerinden yapılmış silahlarınız yok, değil mi?"

Ash başını salladı. "Kolis bunu yasakladı. Beni tamamen güvenilir bulmadı."

Gözlerimi devirdim.

"Keella da öyle. Maia'dan emin değilim ama" diyerek Yeniden Doğuşun İlkel Tanrıçası ile Aşk, Güzellik ve Doğurganlığın İlkel Tanrıçası'na atıfta bulundu.

Dalgınca başımı salladım. "Zayıflığın birkaç yıl sürebileceğini biliyorum."

"Olabilir." Ash sığır etinin ortasını kesti ve sonra yarısını daha küçük parçalara ayırmaya başladı. "Ama sürenin uzunluğu İlkeller arasında değişir. İkinci yüzyılımdayım ve tam gücümde değilim."

Onun hakkında gördüklerimi düşününce, buna inanmak zordu. "Ama sen başka bir Primal öldürdün."

"Hanan'ın sayıldığından emin değilim," dedi kuru bir sesle.

Buna sıırttım. Bir Primal'ı öldürmenin temelde iki yolu vardı. Biri başka bir Primal'in ellerinden gelirdi ki bu hiç de kolay değildi. Diğerisi ise... sevdikleri kişi tarafından öldürülmeleri idi. Her zaman ikincisinin sadece aynı kandan olmayanlar arasındaki aşka atıfta bulunduğuna inanmıştım ve öyleydi de, ama Eythos'un ölümü bunun her zaman böyle olmadığını kanıtladı.

Sol kulağımın arkasındaki deri karıncalandı. Attes'in ve Kyn'in olduğu gibi onların da zayıflıkları farklıydı. Aynı Kadim'den eşzamanlı olarak yaratılmaları, aşklarını birbirlerine karşı kullanılan bir silah haline getirmişti. Bu

Kolis'in kardeşini nasıl öldürebildiği idi. Ve Eythos'un

kanımda kalan yaşam korlarını yerleştirmişti. Her şey mükemmel bir fırtınaya dönüşmüştü.

Mükemmel, berbat bir fırtına.

Çünkü Kolis, ne Eythos'un közünün geri kalanını bıraktığını biliyordu ne de kardeşinin onu hâlâ sevdiğine inanıyordu.

Kolis, Eythos'u öldürmek istememişti.

Ash'e baktım. Her şeyden sonra babasının kardeşini hâlâ sevebileceğine inanmakta zorlanıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Annesinin Kolis'e olan düşkünlüğüyle ilgili kısmı da hemen kabullenmeme ihtimali yüksekti ve bunun bilmesi *gereken* bir şey olup olmadığından bile emin değildim.

Düşüncelerimi tekrar rayına oturttum. "Yine de Hanan sayılırdı. O Avın ve İlahi Adaletin İlkeliydi," dedim ve devam ettim. Bele şimdi Sirta'nın hükümdarı, bir zamanlar Hanan'a ait olan saray. Ama o bir İlkel miydi? Tanrıça Cressa Bele'yi gölge taşı hançeriyle ölümcül bir şekilde yaraladıktan ve ben onu hayata döndürdükten sonra kimse onun tam olarak *ne* olduğunu bilmiyordu.

Diğerleri için bir Primal gibi hissediyordu ama değildi. Yani...

Kendi kendime başımı sallarken kulağımın arkasındaki karıncalanma geri döndü. Bele onu geri getirdiğimde Yükselmişti ama Hanan'ın ölümüyle birlikte İlkelliğe *yükselmişti*.

O da bir bebek Primal'dı.

Sırıttım.

"Hanan biriyle gerçekten savaşmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ben

Ash devam etti. "Bu tür bir öfke bir İlkel'i, hatta bir yavruyu bile güçlendirebilir ama geçicidir. Eğer böyle biriyle karşı karşıya olsaydım Phanos mu? Gökyüzü, Deniz, Toprak ve Rüzgârın İlk Tanrısı ile kapışsaydım sonuç muhtemelen farklı olurdu."

Böyle bir şeyi kabul etmenin egosuna hiçbir maliyeti olmamasını çok sevdim. Kendisinden daha güçlü olduğunu bilecek kadar güçlü ve belalı biriydi ve bu nadir bir özellikti.

Sahip olduğumdan emin olmadığım bir şey.

Tamam. Sahip olmadığımı bildiğim bir şey, bu da üzerinde çalışmam gereken başka bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Hanan'ı ortadan kaldırdıktan sonra neredeyse anında zayıfladım," dedi. "Bu da Kolis'in üstünlüğü ele geçirmesini sağladı."

Buna izin veren sadece Kolis değildi. Onları kavgadan vazgeçirmek için yaptığım zavallı girişim Ash'in dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir soğukluk dalgası

Kolis'in gölge taşı kılıcını Ash'in göğsüne defalarca saplamasının kısa görüntüleri zihnimde parıldarken, omurgamdan aşağıya doğru iniyordu.

Anıları dağıtmak için başımı hızlıca salladım.

Ash kestiği sığır etinden birkaç parça alıp tabağıma koydu. "Ama duyularının yükselmesi uzun sürecek
Tam güce ulaşmadan önce sezgilerinizin de güçlenmeye devam edeceğini tahmin ediyorum."

Sonunda et ve sebzelerden arta kalanlarla kendine yardım etmeye başladığında bunu düşündüm. "Durağanlıkta olduğum zamanlara dair anılarım var. Sadece senin benimle konuşman değil, başka şeyler de. Sanki bilincim gidip geliyor gibiydi."

Bir lokma yemek yuttu. "Benimki de buna benziyordu. Gerçekten zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Nektas'ı duyuyordum ve sonra... hiçbir şey."

Başımı salladım. "Sanırım bir keresinde bakıcım Odetta'nın sesini bile duydum.
nokta." O anılardan daha fazlası netleştikçe kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Diyarların nasıl başladığını gördüm, gerçekten nasıl başladıklarını. Eskiler hiçbir zaman
Primaller. Onlar tamamen başka bir şeydi." Gözlerimi kısıtım, durağanlık sırasında gördüklerimi zihnimde canlandırırdım. "Özleri yıldızlardan geliyor
-
Kadimlerin kendileri. Onlar yıldızdı."

Ash çatalını indirdi.

"Evet." Bana söylediklerini hatırlayarak ona doğru döndüm.
"Kadimlerden bazılarının çok güçlü olduklarının farkına vardıklarını, bu yüzden kendi bedenlerinden yavrular yarattıklarını söylemiştin - Primaller. Sonunda, her birine kendi özlerinden bir miktar aktararak bir güç dengesi kurdular. Bunu gördüm. Onların İlkel olmadıklarını biliyor muydun?"

Ash bir an sessiz kaldı. "Hiçbir zaman açıkça belirtilmedi ki
Eskiler İlkellerdi. Bu sadece benim, yani çoğumuzun
-Varsayılan. Ve babam onlardan sadece ben küçükken bahsederdi. O zaman da söyledikleri bana bir çocukla paylaşılan masalları hatırlatırdı." Bakışları benimkileri aradı. "Daha fazlasını gördün mü?"

"Evet." Terbiye edilmiş biftekten bir ısırık aldım, bana geri gelen anıları anlamlandırmak için birkaç dakika ayırdım. "Bu diyara ne zaman düştüklerini gördüm. Ejderhaların hüküm sürdüğü zamanları. Kadimlerden birinin bir ejderhanın alevleri altında yandığını ve babanın ilk ölümlüyü yarattığını gördüm. O kadar uzun sürdü ki
uzun," diye mırıldandım zihnim gördüklerimin başlangıcına geri dönerken.

"Eskiler mi? Doğuda ve batıda başka topraklara düştüler.

şehirler çelikten yapılmıştı. Bu diğer diyarları biliyor musun?" Cevap bir sonraki nefesimde geldi. "Bilmiyorsun."

Bir kaşı kalktı. "Haklısınız."

"Babandan başka kimse bilmiyor. O gerçeği biliyordu. Kolis ve Kaderler de öyle." Sonunda başka neler gördüğümü hatırlayınca midem bulandı.

"Arae..."

Vay anasını.

Arae'nin her yerde ve her şeyin içinde olduğunun söylenmesinin bir nedeni vardı. Neden İlkellere cevap vermedikleri. Çünkü onlar Kadimlerdi - İlkeller yükseldiğinde toprağa gitmeyen ya da göçmeyenler.

Bu da *Holland*'ın bir Kadim olduğu anlamına geliyordu. Ve onu daha önce tekmelemiş ve yumruklamıştım. Ona küfretmiştim. Ayrıca bir noktada öfkeyle hayatını tehdit ettiğimden de emindim.

Ash dikkatle beni izledi. "Peki ya Arae?"

Öğrendiklerimi ona anlatmaya başladım ama kelimeler dilime gelmiyordu. Yine de, derin bir bilme duygusuyla birlikte aklıma geldiler.

Ona söyleyemedim.

Sezgilerim bana nedenini söylemedi ama bunu yaparsam sonuçları olacağını biliyordum. Ciddi sonuçlar.

Bunu Ash'ten saklamak zorunda olduğum için nefret ederek bir parça karnabahar bıçakladım ve balkonda Nektas'la yaptığım konuşmayı düşündüm. I

Kaderlerin tam olarak ne olduğunu bildiğine bahse girmeye hazırды.

"Sadece diğer diyarları biliyorlar." Boynumun arkası sol kulağımın yanında karıncalanırken düşüncelerimi oraya zorladım. "Zamanla değil, gücümüzün nüfuz edemediği kalın hava perdeleriyle ayrılmışlar. Orada her şeyin farklı olmasını istediler."

"Neden?"

Tereyağlı karnabaharı ısırdım ve zihnimi yokladım, bu konuda başka bir şey bulamadım. "Bilmiyorum ama Kadimler hakkında daha fazlası var.

Olduğunu biliyorum. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ve daha fazla karnabahar?"

"O da var," diye mırıldandım, gözümü kısarak gardıroba bakarken ağzıma biraz daha sebze attım. Eskiler hakkında kesinlikle daha fazla bir şey vardı. Denge ile ilgili bir şey. Göğsümden bir ürperti geçerken kaskatı kesildim.

Ash'e doğru döndüm. "Dahası da var. İlkeller yükselip Kadimleri yendiğinde, bazıları Arcadia'ya girdi." Bazıları Kader oldu, ama diğerleri... "Yere inen Kadimler vardı. Durağanlığa girdiler Ash. Onlar gitmedi.

Sadece uykudalar ve asla

Uyan. İşte bu yüzden her zaman yaşamın ve ölümün gerçek kolları olmalıdır. Neden yaşam yaratılmalı ve ölüm her zaman gelmelidir. Bu sadece

Çünkü birileri denge olması gerektiğini söylüyor. Eskiler bundan emin oldular."

Derimin altındaki hava uğuldarken düşünceler hızla ateşlendi. "Kolis bu yüzden Yükselmişler adını verdiği varlıkları yaratıyor. Şimdiye kadar ama bu korunmazsa? Arae dengeyi toprağa giden Kadimlerle ilişkilendiren her ne yaptıysa, ortadan kalkacak. Uyanacaklar ve bu olamaz-" Tuttuğum çatal ısınıp titrerken nefesim kesildi. Elim kasıldı, boş elim açıldı.

Çatal buharlaşmıştı.

Bakışlarım Ash'e kaydı. "Bunu yapmak istememiştim."

"Sorun değil." Ash gerindi ve kullanılmayan bir çatalı eline aldı.

Çataldan elime bakarak durdu. "İyi misin?"

"Sanırım öyle."

Ash çatalı uzattı. "Bu Eskiler uyanırsa tam olarak ne olur?"

Yutkunurken tüylerim diken diken oldu. "Bu Rot'un yapacağından daha kötü. Onların tüm toprakları yok ettiğini gördüm. Neredeyse her şeyi ve herkesi öldürüyorlardı. Peki ya toprağın altındakiler? Primal, draken, tanrı ve ölümlülerin birleşik güçlerinin yenemediği kişiler onlar. Sadece durağanlığa zorlanabildiler. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da toprakta ne kadar uzun süre kalırlarsa kalsınlar artık her şeyin başlangıcı, hayatın büyük yaratıcıları ve vericileri olmadıklarıdır."

Ash tamamen hareketsiz kalmıştı, ben konuşurken bakışları benden ayrılmıyordu. Gözünü kırptığını bile sanmıyorum.

"Uyanırlarsa," dedim, İlkel öz içimde sıcak bir şekilde zonklayarak, "bunu *unia* ve *eram* olarak yaparlar. Bir zamanların büyük imparatorluğunun yıkımı ve gazabı Başlangıç."

"Siktir," diye mırıldandı Ash.

İliklerime kadar ürperdim ve yavaşça nefes verdim. "Bu... dramatikti-kulağa hoş geliyor." Güldüm. "Öyle değil miydi?"

"Evet, dramatikti." Ash birkaç kez gözlerini kırptırdı. "*Unia* ve *eram*, Kadimlerin birçoğunun zamanları sona ermeden önce dönüştükleri şeydir, ancak öfkeleri onları gerçekten tüketirse veya beslenmeden çok uzun süre kalırlarsa, ancak durağanlığa girmemeyi başarırlarsa, herhangi bir Primal olabilir."

Omurgamda bir ürperti dolaştı. Herhangi bir Primal'ın bu hale gelmesi fikri dehşet vericiydi.

Ash çatalıyla bir parça biftek aldı. "Biliyor musun, bu çok önemli bir soruyu akla getiriyor - aslında birden fazla soruyu. Eğer yaşamın ve ölümün gerçek közlerinin varlığı Kadimleri temelde yeraltında tutuyorsa, o zaman neden bir Kader sizi Ölümün Gerçek İlkelini öldürmeniz için eğitsin?"

"Peki bunu bilmesi gereken baban neden bunu yapabilecek bir silah yaratmaya çalıştı?" Ben de ekledim.

Yavaşça çiğneyen Ash kaşlarını kaldırdı. "Güzel bir soru daha."

"Aklıma yatmayan bir şeyler var." Holland'ı ve onun nezaketini düşünerek yüzümdeki bir kıvrımı geriye doğru fırçaladım. Onu bir insan olarak hayal edemiyordum.

Sonsuz, bitmeyen, alemlerden daha eski bir varlık. Yapamadım işte.

"Bunun neden daha iyi bilinmediği başta olmak üzere pek çok şey akla yatkın değil. Tüm Primaller bu bilgiye sahip olmalı," dedi. "Neden sadece babam ve Kolis biliyor?"

"I..." Çatalımı incelerken kaşlarımı çattım, zihnimde uğuldayan beyaz bir duvardan başka bir şey göremiyordum. "Ben... Ben bilmiyorum." Hayal kırıklığım arttı ama başka bir çatal bıçağı yok etmeden önce onu yatıştırdım. "Ama denge olduğu sürece Eskiler sorun olmaz." Lezzetli et midemde ekşidi. "Yükselişim nedeniyle Kolis'in zayıfladığını ve bunun bize zaman kazandırdığını söylemiştin. Sanırım çok fazla değil."

Ash başını salladı ve çatalının kenarını tabağının üzerinde gezdirdi. "Tam olarak ne kadar zaman olduğu sorusuna cevap veremem ama tüm Mahkemelerde biraz kaos var. Sanırım Primaller'in çoğu Yükselişinize nasıl tepki vereceklerinden emin değiller, bu da bize zaman kazandırıyor."

Lezzetli karnabahardan bir parça daha bıçaklarken kaslarıma gerginlik yayıldı. "Çünkü zamanı Kolis'in yanında durmaya devam edip etmeyeceklerine karar vermek için kullanıyorlar."

İlgi kaşlarını çattı. "Öngörün sana bunu mu söylüyor?" "Hayır. Sadece bir varsayım. Ama buna cevap vermeye çalışabilirim." Kaşlarımı çattım. haklı olup olmadığımı anlamaya çalışarak su bardağına baktım. Bir açıklama ya da sessizlikle karşılaşmak yerine, başka bir duvara çarpmış

gibi hissettim.

"Kafamın içinde sanki... kalın bir parazit bulutu var. Paraziti göremediğinizi biliyorum ama aklıma gelen en iyi şey bu."

"Zihinsel bir kalkana çok benziyor." Çatalını karnabaharın üzerinde gezdirdi. "Birisi duygularını okumamı engellediğinde gördüğüm ya da hissettiğim şey bu."

Ona alaycı bir bakış göndererek, kalkanın üzerinde çalışmam gereken bir şey olduğunu düşündüm. "Kendim hakkında bilmek istediğim bir şey hakkında düşünmeye çalıştığımda da aynı şey oluyor." Bir parça tavuk çatalladım. "Nektas, Eythos'la ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söyledi. O," dedim. Ash'e uyku ve seks nöbetleri arasında Nektas'a rastladığımı anlatmıştım.

Suya uzanmak yerine hareket etmesini diledim ve devam ettim. "Ve denge ile ilgiliydi." Bardak masanın üzerinden fırlayıp avucuma çarpınca nefesim kesildi. Su kenarlardan taşarak masanın üzerine döküldü.

Ash'e bakarak yüzümü buruşturdum. "Oops."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Dikkatli ol," diye mırıldanarak bir peçete aldı.

Utangaç bir şekilde sırttım. "Camın *bu kadar* hızlı hareket edeceğini tahmin etmemiştim."

Elini masaya vurarak kaşlarını kaldırdı. "Belki de yemeniz gerekmeyen ya da tüketmeye çalışmadığınız bir şeyle pratik yapmalısınız."

"İyi fikir." Suyumdan dikkatli bir yudum aldım.

Ash peçeteyi bir kenara fırlattı. "Her neyse, *vadentia* hakkında. Bu bana Arae'nin yükselen İlkelerin kaderini nasıl göremediğini hatırlatıyor."

"Oldukça uygun görünüyor," diye

mırıldandım. "Ve yararsız."

Zihnim Hanan hakkında söylediklerine geri döndüğünde sırtışıım kayboldu.

Tabağında kalanları karıştırırken bir şey beni rahatsız etti. Ash, öfkesinin ve Hanan'ın antrenmansız olmasının diğer Primal'ı yenmesine yardımcı olduğunu söylemişti ama...

"Bu arada, Kadimlerin Uyanışı hakkında konuştuğunuzda?" Ash beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Sesin gerçek bir Yaşam İlkeli gibi geliyordu."

Arkama yaslandığımda merakım arttı. "Gerçek Yaşam İlkeli kulağa nasıl geliyor?" "Güçlü."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Bu hoşuma gitti. Muhtemelen çok fazla. "Peki normalde sesim nasıl çıkıyor?"

"Çok güzel."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Normalde saçma sapan, yarı sarhoş bir karmaşa gibi konuştuğumu biliyorum."

"Sesin hoşuma gidiyor, normalde nasıl konuşuyorsan öyle." Bana bakarken başını geriye attı. "Ben olsam sesimi yarı sarhoş bir karmaşa gibi tanımlamazdım."

"Ama siz bunu başıboşluk olarak mı tanımlıyorsunuz?" Yarım bir gülümseme belirdi.

"Eğlenceli diyebilirim."

"Uh-huh." Kıkırdamasına gülümsedim. "Bu arada, hayatını tehdit ettiğinden beri Nektas'ı gördün mü ve özür diledin mi?"

Ash'in yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi ve yüzümde bir sırıtış belirdi. "Aslında ben yaptım." Boğazını temizledi. "Ortamın sakın olduğunu bana haber verdi."

"Bu çok iyi."

"Öyle."

Ortamın *neden* sessiz olduğunu düşünürken bir parça tavuk yedim. Şansımız varsa Kolis hâlâ durağanlıktaydı ama bu şüpheli görünüyordu. "Uzun süre bu şekilde kalmayacak."

"Hayır, olmayacak." Durakladı. "Yakında, seni görmek isteyen bir şehir dolusu insan olacak."

Çatalı indirirken göğsüm kasıldı. "Kim ve neden?"

"Bazıları Lethe'den olacak," dedi Gölgele Diyarı'ndaki şehirden bahsederken. "Diğerleri ise yeni Kraliçelerine saygılarını sunmak için gelen diğer Saraylardan olacak."

Karnım yere yakın bir yere düştü. "Bunu yapmalarına gerek yok."

Orantısız sırıtışı geri döndü. "Bunu istedikleri için yapıyorlar, *Liessa*. Yapmak zorunda oldukları için değil."

Boğazım daraldı. "Onları yapmanın bir yolu var mı, bilmiyorum, *değil mi?* ister misin?"

"Gerçek bir Yaşam İlkeli ortaya çıkmayalı yüzyıllar oldu, Sera." Gümüşü bakışları benimkilerle buluştu. "İstikrar ve güvenlik için heyecanlı ve umutlu olduklarını hayal ediyorum."

Gözlerindeki ve sesindeki derin sıcaklık beni susturduğunda paniğim bir anlığına azaldı. *Sevgi*. Bana bakarken ya da benimle konuşurken yüz hatları yumuşadığında bunu daha önce de görmüştüm ama ne olduğunu fark etmemiştim. İmkânsız olması gerekirken nasıl fark edebilirdim ki? Ama gördüm ve hissettim

onun sevgisi ve bu çok önemliydi. Varlığım o kadar büyük bir sevinçle kabardı ki sanki tavana doğru süzülebilirmişim gibi hissettim.

Başını eğdi ve saçlarından bir tutamı çenesine doğru savurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Yine duygularımı mı okuyorsun?"

"Yansıtma yaparken bunu yapmamak biraz zor."

İçimi çektim. "O kalkan üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor."

"Yansıtma yaparsan bunun bir faydası olmaz," diye hatırlattı ve elini kaldırdı.

Meyve kâsesi masanın üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak parmak uçlarında durdu.

Gözlerimi kısmıştım. "Gösteriş."

Sırıttı. "Tanrıların Lethe'ye gelişinden bahsederken gerginliğinin ve tedirginliğinin tadını alabiliyordum. Kalın ve ekşiydi, sonra tatlı bir şeye dönüştü." Kâsedeki meyveleri incelerken kaşları çatıldı. Parlayan, canlı kırmızı bir çileği almadan önce birkaç parçayı kenara itti. "Bunun gibi ama çikolataya batırılmış."

Ona doğru dönüp bir bacağıma yukarı çekerken göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Aşkın tadı sana böyle mi geliyor?"

Bana çileği uzatırken gözleri benimkilere döndü. "Hissettiğin şey bu muydu?"

Meyveyi aldım. "Evet."

"O zaman tadı bana öyle geliyor." Bakmadan başka bir meyve aldı ve ağzına attı. Dudağına yapışan küçük bir meyve suyu damlası dikkatimi fazlasıyla çekti. "Çökmüş ve bereketli."

Karnımın alt kısmındaki kaslar kıvrıldı ve uygunsuz bir şey yapmadan önce kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak zorunda kaldım. Cümlemin ortasında üzerine atlamak gibi.

"Biliyor musun," dedi, "eğer diğerlerinin senin Yükseldiğini fark etmesini engellemenin ve sana uyum sağlaman için daha fazla zaman vermenin bir yolu olsaydı, bunu yapardım."

"Biliyorum." Yutması zor olan meyveden küçük bir ısırık aldım. Kaygılarımdaki artış kendime olan inancımdan kaynaklanmıyordu. "Sadece saçmalıyorum."

"Hayır, değilsin." Ben meyveyi bitirirken kaseyi bir kenara koydu. "Buna hazırlıklı değildin Sera. Doğduğundan beri bunu bekleyecek şekilde yetiştirilmiş olsan bile, çok kısa bir süre içinde çok şey yaşadın."

Yaşadığım *onca şeyi* düşünmek istemediğim için başımı salladım ve parmaklarımdaki yapışkanlığı sildim.

"Ama hiçbir tanrı ya da Primalle tek başına yüzleşmeyeceksin," dedi yumuşak bir sesle. "Gölgeler Diyarı'na hizmet edenler gibi ben de senin yanında olacağım."

Ona baktım, parmaklarının arasında şeker kaplı bir çilek daha buldum. Lezzetli meyveyi aldım ve ısırdım.

Nadiren görülen o geniş gülümsemelerden biri belirdi. dişleri. Ona bakarken, yüz hatlarının sert güzelliğini nasıl yumuşattığını görünce büyülenmişim. Bu tür bir gülümsemenin doğallığı da vardı, Sanki dudakları hep böyle kıvrık olmak için yaratılmıştı. Ve eğer farklı bir hayat yaşasaydı, birçok kişinin ilk göreceği şeyin bu gülümseme olacağını düşündüm.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ederek alnımı onunkine bastırdım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok ama çok seviyorum."

Ash başımın arkasını kavradı, parmakları saç tellerimin etrafında kıvrıldı. Dudakları dudaklarımı buldu ve öpücük bu üç kelimeyi sanki söylenmiş gibi güçlü bir şekilde ilettiler.

"Yemeğini bitir," dedi dudaklarıma karşı ve ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Lütfen."

Çatalımı elime alırken dudaklarım kıpırdadı. Sessizlikte, aklım tüm bunlardan önce konuştuğumuz şeye geri döndü. Tabağıma bir parça daha tavuk koydum ve diyarın daha ne kadar sessiz kalacağını merak ettim. Sezgilerim bana hiçbir şey söylemiyordu ve Dalos'taki gözler olmadan bunu bilmemizin imkânı yoktu.

Birden aklıma Kolis'in yakın korumalarından biri olan ve Attes için casusluk yapan Elias geldi. "Attes'in Dalos'ta başka casusları olduğunu düşünüyor musun?"

"Eminim öyledir." Ash bir et parçasını mızrakladı. "Sen stazdayken geldi ama onunla konuşmadım. Nektas konuştu."

"Nektas, Attes'in Kolis'in hâlâ stazda olup olmadığını bilip bilmediğini söyledi mi?" "İlkel'in bahsettiği tek şey Kolis'in bir daha görülmediğiydi. Dalos'ta."

Bu her anlama gelebilir.

"Ama eminim geri dönecektir." Ash durakladı. "Ne yazık ki."

Son kısmı görmezden gelerek Attes'in yakında dönmesini umdum. Yıldız elmasının Kolis'in ya da başka birinin eline geçemeyeceği bir yerde olduğundan emin olmak istedim-

Neredeyse çatalımı düşürüyordum. "O altın renkli, maske takan orospu çocuğu." "Ne?" diye öksürdü Ash, yutkunarak.

"*Callum*." Masayı sallayarak öne doğru eğildim. "Her zaman Kolis'in yanında olan sarı saçlı Revenant."

Ash bardağına uzandı. "Ne olmuş ona?"

"Kolis'in Callum'u nasıl kayırdığını biliyor musun?" Başını sallayınca devam ettim. "İlk başta anlayamamıştım - neden benimle yalnız kalmasına izin verilen tek kişinin Callum olduğunu ya da Kolis'e karşı diğer herkesten daha fazla hareket alanına sahip olduğunu. Kolis'le aynı fikirde olmadığı zamanlar oluyordu."

Ash durdu. "Eğer bana Callum'un Kolis'in çocuğu olduğunu söyleyeceksen..." "Ah, hayır." Kolis'in o güne kadar nasıl Sotoria'yı esir tuttuğundan beri kimseyle birlikte olmamıştı. Beni iğrendiren onun bekârlığı değildi. Bunun arkasındaki nedendi. "Callum benim Sotoria olduğuma asla inanmadı. "Kolis, Sotoria'yı öldürmek için bir robot çağırdıktan sonra bile Thyia Ovaları'ndan tanrıça," dedim, Yeniden Doğuş'un İlkel Tanrıçası'nın Sarayına atıfta bulunarak. "Sotoria olduğumu iddia ettiğim şeyin doğru olup olmadığını teyit etmesini istedi. O da Taric gibi anıları okuyabiliyor. Adı Ione. Onu tanıyor musun?"

Kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Onu *tanıyorum*. Sık sık Keella'ya eşlik ediyor. Zihin taraması yapabildiğini bilmiyordum." Çenesi sıkıştı. "Seninkine de baktı mı?"

"Söyledi ama bunu olabildiğince acısız yaptı," dedim hemen. "Ve benim için yalan söyledi Ash. Gerçeği gördü ve yalan söyledi." Onun için endişelen

Tanrıça su yüzüne çıktı. "Kolis'in artık bunu bilmesi gerekiyor. Umarım iyidir."

Ash, "Eğer Kolis'e yalan söylediyse, ne yaptığını biliyordu ve muhtemelen kendini ortadan kaldıracak kadar akıllıdır," dedi. "Callum'un Bundan sonra bile Sotoria olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır ve bunu yapmamasının nedeni de Kolis'e bu kadar yakın olmasıyla aynı," dedim ona. "Callum Sotoria'nın kardeşi."

Ash içtiği suda boğuldu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke olsaydım." Tanrım, öyle mi? "Daha önce her şeyin berbat olduğunu düşünüyorsan? Bunu duyana kadar bekle."

"Harika," diye mırıldandı Ash.

"Kolis'in Sotoria'yı kayalıklarda görüp korkuttuğu gün mü? Kız kardeşi Anthea için çiçek topluyordu. Callum'un onunla birlikte olması gerekiyordu ama onun yerine biriyle takılıyordu. Onun ölümünden kendini sorumlu tutuyordu." Bir elimi kaldırdım. "Bakın, Callum'dan hiç hoşlanmıyorum ama o

kız kardeşinin ölümünden sorumlu. Kolis'ti."
"Katılıyorum."

"Böylece Kolis, muhtemelen tüm diyarlardaki en az bilinçli varlık olarak, Sotoria'nın ailesine gitti ve onlara Eythos'a dilekçe verdiğini bildirdi. Sotoria'nın hayatını geri getir." Ash'in elimi tutup dudaklarına götürmesini izledim. Avucuma bir öpücük kondurdu, ardından Callum'un özür dilemek için Sotoria'ya götürülmeyi nasıl istediğini ve Kolis bunu yapamayacağını açıkladığında bunun onun için nasıl sona erdiğini anlatırken avucumu kucağıma indirdi. "Callum kendi boğazını kesti."

"Siktir." Kabaca nefes verdi.

"Evet, ve Kolis..." Başımı iki yana salladım. "Tanrım, Sotoria ölürken onu tuttuğunu ve sonra aynısını kardeşine yaptığını söylerken sesindeki ıstırabı duyabiliyordum."

"Bundan rahatsız olmuş gibisin."

"Öyleydim. *Öyleyim*," diye itiraf ettim. "Sotoria ve Callum'a olanlar tam bir trajedi. Ve o zamanlar Kolis bugün bildiğimiz gibi biri değildi. O zamanlar iyi olduğunu söylemiyorum," diye ekledim. "Açıkçası, takıntılı eğilimleri ve gerçekten zayıf insan ilişkileri becerileri vardı." Üflediğim nefesle yanaklarım şişti. "Ama saf kötü olduğunu düşünmüyorum."

Ash buna bir şey demedi.

Bu anlaşılabilir bir şeydi. Ash Kolis'i asla tanıdığından başka biri olarak görmeyecekti. "Kolis Callum'un ölmesine izin veremezdi ve Eythos'un müdahale etmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden yasak olanı yaptı."

Ash keskin bir nefes aldı. "Hayat mı verdi?"

"Callum'u Yükseltmek için kanını kullandı, ama o bir demis değil," dedim, kanlarında yeterince eather taşımayan Yükselmiş ölümlülerden bahsederken - üçüncü oğullar ve kızlar gibi değil. "Ve o Yükselmişlerden biri değil. Diğer Hortlaklar gibi bile değil. Ölmeden önce neyse o. Ama diğer Hortlaklar? Onların hiçbir arzusu yok; ne kan, ne yemek, ne uyku, ne de arkadaşlık. Sadece yaratıcılarına hizmet etme ihtiyacıyla hareket ediyorlar. Kolis. Hepsi bu."

"İşte bu yüzden ölüm hayat veremez. Bunu yapmak alay etmektir - sadece ruhsuz, yeniden canlandırılmış et ve kemik." Öfke ağzının kenarlarını sıkılaştırdı. "Bu Hortlaklar bir tür Gyrm'e benziyor," dedi ve geçmiş günahlarının kefaretinin ödemek için öldükten sonra kendi istekleriyle ebedi hizmetkârlığa giren ya da bir zamanlar ölümlü olanlardan bahsedince dudağı kırıldı. ruhları bir iyilik karşılığında bir tanrıya ya da Primal'a verir. "Ama daha gelişmiş bir versiyonu."

"Evet, yılanlarla dolu olduklarını sanmıyorum," diye mırıldandım, ürpererek. "Her neyse, Kolis bunda yanlış bir şey görmüyor. Herhangi bir şeyi istemekten ya da hissetmekten aciz olmanın özgürleştirici olduğunu düşünüyor." Başımı çevirip

Ash. "Eğer içimde yaşam korları olmasaydı, beni Yükselttiğinde böyle bir şey olabilir miydi?"

"Hayır. Ben bir Ölüm İlkeliyim ama gerçek Ölüm değilim. Kanım muhtemelen diğer Primal'larla aynı şeyi yapardı," dedi. Bunun beni neden rahatlattığını bilmiyordum çünkü bu noktada tartışmalıydı. "Kolis Callum'un neden farklı olduğunu hiç açıkladı mı?"

"Eythos'un bir keresinde ona, yaratıcının o anda hissettiği şeyin yaratımı şekillendirdiğini söylediğini anlattı." Kulağımın arkasındaki deriyi ovuşturdum. "Ve haklıydı. Yaratıcının gerçekten hissettiği şey, gerçek olan ve zorlanamayan şeydir. Ve Kolis'in Callum'u hayata döndürürken hissettiği her şey gerçektir - çaresizlik ve acı."

Midem ekşidi. "Sevinç bile hissetti. Ama sadece diğerleriyle birlikte görev hissetti. İşin içindeki tek sihir Callum'un ruha benzer bir şeyi muhafaza etmesiydi." Kaşlarım çatıldı. "Ama yaratılış bizim kim ve ne olduğumuzun bir yansımasıdır. En iyi ve en kötü özelliklerimizin bir aynası. Callum, kendisinin ve Kolis'in bir zamanlar olduğu kişinin bir yankısı. Ama diğer Hortlaklar?"

"Onlar Kolis'in bugünkü halinin bir yansıması," diye tahmin yürüttü Ash, çenesindeki bir kas kıpırdarken. "Ve temelde yok edilemezler. Peki ya Callum?"

Ruha benzer bir şeye sahipse öldürülmesi daha kolay olmaz mı?"

"Düşünebilirsin, ama onun öldüğünü ve sonra hayata döndüğünü ne kadar sık gördüğümü düşünürsen? Ona gerçek bir numara yaptıktan sonra bile mi?" Callum'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmenin verdiği memnuniyet kısa sürdü. "Ben hayır derdim."

Ash bir şişe şarap almak için masaya uzanırken gözlerini kaçırdı. Mantarı çekip kendine bir kadeh doldurduktan sonra boş kadehi ters çevirerek bir tane daha doldurdu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam."

Şarap kadehini tabağımın yanına koydu. "Carcers'da tutulduğum sırada," diye başladı Dalos'un batısındaki dağlardan bahsederken, "bilincim gidip geliyordu. Kolis her zaman ben kendimdeyken orada olmayı başardı. Uyan." Bakışlarını elindeki bardağa kaydırды. "Konuşmayı severdi."

Boğazım kurudu.

"Kaçmaya çalıştığını söyledi."

Ellerimi kucağıma bırakarak başımı salladım. "Yaptım. İşte o zaman

Callum'u mahvettim."

"Kolis bununla nasıl başa çıktı?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedim. "Aslında o kadar da kızgın görünmüyordu." Ash'in başı yavaşça bana döndü.

"Biliyorum. Kulağa inanılmaz geliyor ama o... benim Sotoria olduğuma inanmayı o kadar çok istedi ki." Başımı geriye attım. Avizenin lamba ışığı ben ona bakarken usulca parlıyordu. "Sanırım bu onun öfkesini kontrol altında tuttu."

"Çoğu zaman."

Gerildim, gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Ash büyük ihtimalle Birbirimizin rüyalarına girdiğimizde gördüğü morlukları hatırladım ama aklım Veses'in yerine müdahale etmeye çalıştığım için Kolis'in verdiği cezaya gitti.

Kısa bir an için kollarımdaki kasların dayanılmaz bir şekilde gerildiğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtım. "Rüyada yürürken gördüğün morluklar, beni Hygeia'ya götürüp Phanos'u çağırdıktan sonra oldu-" Gökyüzünün, Denizlerin, Toprağın ve Rüzgârın İlk Tanrısı'nın gözlerindeki isteksizliğin gözümün önünden geçtiğini gördüğümde kesik kesik bir nefes aldım. Boğazım düğümlendi. "Ve ceeren özünü bana aktardıktan sonra. Kolis'i öldürme şansımı gördüm - ya da şansım olduğunu sandım. Bir gölge taşı bıçağı kaptım ve onu bıçakladım."

"Tanrılar." Ash diğer elini çenesinin üzerine götürdü.

"Çok iyi düşünülmüş bir plan değildi. Tepkisi ani oldu. Bana vurmak istediğini bile sanmıyorum-

"Beni bıçakladın ve ben sana vurmadım, Sera."

"Biliyorum." Kendini savunmak için bir tepki verseydi Ash'i suçlamayacağımı düşünerek ona doğru baktım. Ne de olsa onu göğsünden bıçaklamıştım. Gerçekten. Ben olsaydım çok daha kötüsünü yapardım... ve hayatta kalırdım. "Bunu mazur görmüyorum. Sadece öfkesini kontrol etmesinin, ona yapılanlardan daha iyi olduğunu söylüyorum."

"Onun için ne ifade ettiğin yüzünden böyle bir kontrolü vardı," dedi Ash. "Onun başka hiç kimsenin görmediği bir yönünü gördün, en azından benim ömür boyu."

Mide bulantısı boğazımdan yukarı süzülürken yutkundum. Midem ve Ash'ten sızan ve etrafımdaki havayı dolduran karanlık enerji arasında, kendime ve masaya kusmadan önce bu konuyu neden açtığımı gerçekten anlamam gerekiyordu. "Tek söylediğim, çürüklere bunun neden olduğu. Ve

O zaman bile, hepsi buydu." Ama gerçekten öyle değildi. Zorlama yöntemini kullanmış, *uslu* durmamı sağlamış ve sadece-

Hayır.

Oraya gitmiyordum.

Ash'in bakışlarını üzerimde hissederek düşüncelerimi zorladım. "Beni Dalos'a geri getirdikten sonra kaçmaya çalıştığımda böyle bir şey olmadı. Tek yaptığı bana ders vermektir. Ve şimdi, sanırım yaptıklarım ona Sotoria'yı hatırlattığı için böyle davrandı. Ondan kaçmaya çalışma olayı. Ne kadar berbat bir şey.

Bu mu?"

"Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatacak kelime yok."

Çok haklıydı. "Hygeia'da sahildeyken, onun gerçekte neye benzediğini gördüm - İlkel halini." Kolis'in kemikli yüzünün donuk parıltısı zihnimde belirirken tüylerim diken diken oldu. "Gerçek Ölüm'ü gördüm."

Ash tamamen hareketsizleşmişti, yüz ifadesi hiçbir duygu barındırmıyordu. Saydım. Tekrar konuşması altı saniye sürdü. "Daha önce konuştuğumuzda sana açık kıyafetler giydirdiğini söylemiştin?"

"Evet."

O kıskanılacak kirpikler aşağı indi ve sonra yukarı kalktı. Gözbebeklerini kaplayan saçlar parladı. "Sana başka ne yaptırdı?"

ALTINCI BÖLÜM

Sanki odanın tüm havası çekilmiş gibiydi. Zihnim koşuşturmaya başlarken dudaklarım aralandı ama bayat leylak kokusu geri döndü, beni boğdu ve hiçbir kelimeye izin vermedi. Başka ne vardı? *Başka ne mi?*

Hiçbir şey.

Söylemem gereken buydu. Başka bir şey olmadı.

Ama Kolis'in dişlerinin boğazıma sürtünmesini hâlâ hissedebiliyordum. Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru süzüldü ve elimi çektim. Holland'ın bana öğrettiği nefes alma tekniklerini kullanarak derin bir nefes aldım ve tuttum. Esir tutulmadığımı görmek için tek yapmam gereken etrafıma bakmaktı. Artık var olmayan *yaldızlı* bir kafeste *değildim*. Onu yok *etmiştim*. Kolis'i kısa süreliğine de olsa dışarı çıkarmıştım. Ash'i onun hapisanesi.

Nefes ver.

Bu *ben* ve *benim* gücümdü; saf öfke, dehşet ve ıstırapla beslenen gücüm.

Bunu biliyordum ama sanki bir parçam hala kilit altındaydı ve tüm haklarım ve özgürlüklerim elimden alınmış, kimliğim ve onlarla birlikte. Bir daha asla hissetmek istemediğim çaresizlik ve umutsuzluk, kokuşmuş su gibi tenimi ıslatmakla tehdit ederek içeri girdi. Çürümüşlük

Bu duygular beni sıkıştırdı ve odanın sağır edici sessizliğinde, dikkatli olmazsam içinde boğulacağımı hissettim. Bu duygulardan bir yılanın derisini attığı gibi kurtulmak istedim ama onlar kötü bir alamet gibi üzerimde kaldılar.

Ben orada değilim.

Neden bu kadar etkilendiğimi bile anlamadım. Bunu yapabilmeliydim. bunu daha iyi idare edebilirdim. İster Ash ister Kolis olsun, Ölümün İlkeli'nin zayıf noktası olmak ve onun sonunu getirmek doğduğumdan beri benim görevimdi. Kılıcı elime aldığım andan itibaren savaşmak için eğitildim. Baştan çıkarmak için yetiştirildim.

etin nasıl bir silaha dönüşebileceğini öğrenecek kadar büyüdüm. Hayatım boyunca benden ne beklendiğini bilerek yaşadım, ancak Kolis'in değişken ruh hali değişimlerine ve çarpık onur anlayışına hazırlıklı değildim.

Zalimliği ve manipölasyonu. Saplantısı. Ve hatta kusurlu nezaket anlarına.

Beni, neredeyse Kolis kadar berbat durumda olan Barış ve İntikamın İlkeli Kyn'e vermekle tehdit etmesine hazırlıklı değildim.

Sana başka ne yaptırdı?

Bir Seçilmiş'i ne ölümlü ne de tanrı olan bir şeye, daha ziyade kana susamış bir varlığa dönüştürmesine seyirci kalmaya hazır değildim. Hiçbir eğitim beni sadece onunla zaman geçirmeye istekli değil, aynı zamanda bundan zevk alıyormuş gibi davranmaya hazırlamamıştı. *Nefes al*. Onu mutlu ettiğimde ya da Sotoria hakkında konuştuğunda sahte, iyi çalışılmış gülümsemelerini ve daha da kötüsü gerçek gülümsemelerini görmek. *Tutmak*. O anda nasıl canlandığına tanık olmak, nihayet kötülük ve kendine zulmetmekten başka bir şey hissedebildiğini göstermek.

Sana başka ne yaptırdı?

Yanımda uyumasına izin vermek için. Bana sarılmasına. Benden beslenirken ve zevk alırken hareketsiz kal-

"*Liessa*," diye fısıldadı Ash.

Sesi başımı geriye itti ve beni düşüncelerimden kopardı. Bakışlarım ona kaydı. Ne kadar zamandır orada oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle birkaç saniyeden fazla. Dakikalar mı olmuştu? Kalbim hâlâ çarpıyordu.

Aramıza uzanan Ash, elini nazıkçe bileğime doladı ve parmaklarımı boğazımdan çekti.

Mideme düzinelerce küçük huzursuzluk yumağı yerleşti.

Dahası da var.

Bunu

biliyordum.

Ash bunu

biliyordu.

"Konuş benimle," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse hiç konuşmamış gibi davranabilirdim.

Balkon kapısına doğru koşmak istedim. Konuyu *biraz* değiştirmek daha iyi bir seçenektir ve tam olarak neyi gündeme getireceğimi biliyordum. Muhtemelen konuşmamız gereken ve henüz konuşmadığımız en önemli şey buydu.

"Bu konuda söylenecek pek bir şey yok." Elimi onun elinden kurtarıırken boğazımı temizledim. "Ama Kolis hakkında konuşmamız gerekiyor. Nedir bu

Onun hakkında ne yapacağız?"

Ash bardağına uzanıp içerken, ben de kıvranmamak için elimden gelen her Şeyi yaparken o kas Ash'in çenesi boyunca tekrar esnedi.

Konuyu bilerek değiştirdiğimi fark etmiş miydi? Tabii ki fark etti. Ama bu onu kızdırmış mıydı? Hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Bunu istememiştim. Onunla bu konuda konuşamazdım. şimdi olmazdı. Bu konuda ne dūřüneceėimi bile bilmezken olmaz.

Sonsuzluk gibi gelen bir sūrenin ardından Ash, "Onu iktidardan nasıl uzaklaştıracadığımızı Lailah ve Theon'la konuşmamız gerekiyor. Attes'le bile," dedi, diğer İlkel'i herhangi bir Őeye dahil etmeyi dūřūnmesi beni biraz şaşırtmıştı. "Ama Kolis'e ne yapadığımız konusunda aynı fikirde olmamız gerekiyor."

"Anlařtık." Biraz rahatladım. "Onu öldūremeyeceėimizi biliyoruz."

"Ne yazık ki, bu noktada değil."

Dūřūncelerim Sotoria'ya kaydı ve midem bulandı. "Sahte Kral ya da Őlūmūn Gerçek İlkel'i olarak devam etmesine de izin veremeyiz. Peki, elimizde ne kalıyor?"

"Sadece bir Şey."

Aklım hemen Eskiler'e gitti. "Onu gōmmemiz gerek." Ash başını salladı.

Bunu dūřūnerek diřimi dūrttūm. "Bu kolay olmayacak. Kolis yařlı. Gūlūdūr. Her yarayı iyileřtirebilir."

"Neredeyse her yara," diye dūzeltti Ash.

Kařlarımı atmaya bařladım ve sonra aklıma geldi. "Kadim kemik-bekle. Yařamın gerçek İlkel'i ve Őlūmūn gerçek İlkel'i bunları ařabilir."

"Evet, ama bōyle bir silah bir Primal'de bırakılırsa, onları ciddi şekilde zayıflatır," diye hatırlattı bana. "Kemik yerinde kaldığı sūrece aldıkları yaralar iyileşmeyecektir."

Omurgamdan ařaėı bir ūrperti sūzūldū. "Attes'in Kolis'i aldıėında yapmayı planladıėı Őey bu deėil miydi?" Ash bařını sallayınca devam ettim. "Bu yapıldı mı daha ūnce?"

"ōyle."

Bir yanım ne zaman ve kiminle olduėunu zaten bildiėimi dūřūnuyordu ama sormak zorundaydım. "Sana da yaptı mı?"

"Bir keresinde," diye cevap verdi Ash. "Birkaç on yıl ūnce."

"Kahretsin," diye homurdandım, elimi masaya bastırırken içimde sıcak bir titreşim vardı. "Kolis'in kanını akıtmak ve sonra da onun kanında dans etmek istiyorum."

Ash'in bakışları benimkilere kaydı. "Bunu görmeyi çok isterim, o yüzden bunun gerçekleşmesini sağlayalım."

Daha fazla gümüş eşyayı yok etmeye başlamadan önce öfkemi kontrol ettim. Kolay değildi. "Kadimlerin kemiklerinden yapılmış zincirlere de ihtiyacımız olacak, değil mi? Sanırım ortalıkta pek bir şey yoktur."

"Attes'in küçük bir zulası olduğunu biliyorum ama zincir yapmaya yetecek kadar değil," dedi. "Ve Kadim kemikleri bir Primal'a karşı kullanmanın sınırları var. Hatta içlerinde bırakmak bile. Toprak onları eski haline getirmeye çalışacak ve kemik bıçakları etten bir kıymık gibi itecektir. Ve kökler sonunda kemik zincirleri ezecektir."

Tanrım, kendimi neredeyse erken bir Yükselişe ittiğimde köklerin topraktan nasıl çıktığını düşünmemiştim bile. "Bunun gerçekleşmesi ne kadar sürer?"

"Senin için mi, benim için mi?" Öne doğru eğildi. "Yüzlerce yıl. Kolis'in yaşındaki bir Primal için mi? Bir avuç yıl. Şanslıysak on yıl."

"Tanrım." Arkama yaslandım, parmaklarım saçlarımda geziniyordu. "Peki ya buradaki mezarlar?"

Ash beni izlerken, "Bir Primal'i tutmazlar," dedi. "Ve bununla ilgili başka bir sorun daha var."

"Ne...?" Cevap benim için kendini bir araya getirirken sözümü yarıda kestim. "Gölgeler Diyarı'nı hâlâ sen yönetiyorsun, yani çağrılar Sütunlar ve ötesi. Ancak Kolis Gölgeler Diyarı'na adım atarsa, Uçurum'un, Vadi'nin ve ejderhalar da dâhil olmak üzere Gölgeler Diyarı'na hizmet eden herkesin kontrolünü ele geçirecektir."

"Çünkü o Ölümün Gerçek İlkeli," dedi. "Evet." Onunla yüzleştim.

"Ama bunu yapmaya isteksiz olacaktır. Eğer buraya gelirse Dalos savunmasız ve aynı şeyi orada yapmanız için açık. Şu andan itibaren gücün merkezi orası."

Bu iyi bir haberdir. Sayılır. "Öyleyse onu nasıl gömeceğimizi ve on yıldan daha uzun süre orada nasıl tutacağımızı bulmamız gerekiyor." Ya da Sotoria'ya ihtiyaç duyulmaması için onu sonsuza dek orada tutmalıyız. Bu mümkün olan en iyi sonuç olurdu.

Onu mezarda tutmanın bir yolu olmalıydı çünkü- "The Eskiler." Ash'e doğru döndüm. "Binlerce ve binlerce yıldır mezardalar ve bir Primal'dan daha güçlüler. Nasıl gömülmüşler?"

Ash kadehini indirdi. "Bu çok iyi bir soru. *Vadentia*'nın bu konuda yardımcı olmadığını tahmin ediyorum."

O haklıydı. Sezgilerim sessizdi. "Ama bu bilginin kimde olduğunu biliyorum. Kaderler. Bize söyleme olasılıklarının yok denecek kadar az olduğunu da biliyorum."

"Ama bu, bilginin dışarıda olduğu anlamına geliyor" dedi. "Sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Evet, hepsi bu." Güldüm. "Kolay olmalı-" Tekrar durdum, neredeyse söylemek üzere olduğum şeyi önermek istemiyordum. "Peki ya Divanash Havuzları?"

"Sadece bir kişiyi ya da bir nesneyi gösterebilirler," diye yanıtladı. "Ve eğer orada Kadimlerin gömülmesine yardımcı olan bir nesne *var* ve bunun ne olduğunu sadece Kaderler biliyor, muhtemelen bunu açıklamayacaktır."

Saçlarımı parmağımın etrafında döndürürken hayal kırıklığım arttı. Bu kadar zor olmamalıydı. Ve gerçekte, Kadimler bize yardım ediyor olmalıydı.

"Neredeyse Kolis kadar yaşlı olan ve Eskiler'in gömülmesinde aktif rol almış olabilecek tek bir Primal var, diğerleri ise muhtemelen savaştıkları kadar yaşlı değillerdi," dedi. "Keella."

Saçlarımı daha sıkı büktüm, umut kıvılcımları çaktı. Bunun hiçbir garantisi yoktu. Keella bilgi sahibi olacaktı ama bu da bir şeydi. "Artık gidebilir miyiz? Thyia Ovası'na?"

"Yapabiliriz ama bence önce diğerleriyle buluşmalıyız," diye önerdi. "Haklısın."

"Her zaman," diye cevap verdi ve ben de ona bir bakış attım. Aramıza uzanıp parmaklarımı saçlarımdan kurtarıırken sıırıttı. "Yani, oyun planımız Kolis'i gömmenin bir yolunu bulmak. Bu bilgiye sahip olduğumuzda-"

"Kolis'in peşinden gitmeliyiz, bu da bir savaş başlatacak."

"Korkarım bu kaçınılmaz," dedi bardaklarımızı yeniden doldururken.

Öyle kaçınılmaz görünüyordu ki Ash, ben Gölgeler Diyarı'na gelmeden çok önce ordularını büyütüp eğiterek bunun için plan yapmaya başlamıştı.

"Ve bu savaşın ne kadar zarar verici olacağı, ne kadar maliyetli olacağı, ne kadar büyük olduğuna bağlı olacak. Çünkü sadece biz Kolis'e karşı olmayacağız," diye devam etti Ash. "Onun yanında duran herkese karşı biz olacağız ve tanrılar ve Primaller arasında ona sadık olanlar olacak."

"Herhangi bir Primal'in nasıl olup da daha önce onunla birlikte durabildiğini anlamıyorum. Artık gerçek bir Yaşam İlkeli olduğu için bunu yapmaya devam edecek."

Başımı salladım,

Hayal kırıklığı büyüyordu çünkü bir seviyede nasıl olduğunu anlıyordum. "Ama beni tanımıyorlar. Ancak Kolis'in neler yapabileceğini biliyorlar."

Bakışlarım sol elindeki altın girdaba takılınca başını salladı. Aklıma bir şey geldi. "Kolis gibi karar vermeyeceğiz. Besbelli. Ama baban hüküm sürerken, diğer İlkellerden herhangi biri alınan kararlar?"

"Bildiğim kadarıyla, çoğunlukla değil," diye yanıtladı.

"Ve buna diğer Mahkemeleri ilgilendiren kararlar da dahil mi? Ve ölümlüler alemini?"

"Sanırım öyle." Merak yüz ifadesini doldurdu. "Neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece düşünüyorum. Her şeyin farklı olacağını biliyorum.

Ama neden tüm İlkeller önemli kararların alınmasında yer almasın ki?"

Ben de öyle dedim. "Resmi olarak dahil olmak gibi."

Ash'in kafası eğildi. "Bunu neden isteyessin ki?"

"Çünkü Primal ya da ölümlü, iki kişi her şeye karar vermemeli, özellikle de kendilerinin deneyim sahibi olmadığı ve başkalarının sahip olduğu şeyler söz konusu olduğunda," diye belirttim. "Güç paylaşılmalı. Kadimlerin yaptığı da buydu, değil mi? Kadimler İlkelleri yaratarak güçlerini paylaştılar."

"Evet," dedi. "Kaçınılmaz olarak, olacakları durdurmadı ama yaptıklarını yapmamış olsalardı, hiçbirimiz burada olmayacaktık."

Bu korkutucu bir düşünceydi.

Ash birkaç dakika sessiz kaldı. "Babam hayattayken var olan bir krallık vardı. Batıda, bugün Terra'nın bulunduğu yerdeydi ve seçilmiş memurlardan oluşan bir konsey tarafından yönetiliyordu. Sanırım adı Creta Krallığı'ydı."

"O krallığı hiç duymadım," dedim.

"Muhtemelen ideallerle dolu genç bir ülke olduğu ve aynı zamanda bir Kral ve Kraliçe tarafından yönetilmemesi gerektiğine inanan insanlar olduğu için," dedi. "Ortak yasalardan kiraların nasıl toplanacağına kadar hiçbir konuda kimse anlaşılmayınca kaçınılmaz olarak iç çatışmalara sürüklendiler."

"Bunu duymak hayal kırıklığı yarattı," diye mırıldandım.

"Ama bir başarısızlık bir daha denenmemesi gerektiği anlamına gelmez." Ona şöyle bir baktım.

"Bence diğer Primaller de kararlara dahil olmalı. Bu onları kendi Mahkemeleri ve Tapınakları dışında olup bitenlere daha ilgili hale getirecektir," diye devam etti Ash. "Ama bu kolay olmayacak."

"Oh, güven bana, biliyorum. Bazı İlkellerle olan kısa etkileşimim bana bunu söylüyor. Ama... bazı önlemler alınabilir, biliyor musunuz? Eğer Çoğunluk korkunç bir şeye karar verirse - ki yine bazılarıyla olan etkileşimime dayanarak söylüyorum, bu olabilir - veto gücü veya hatta Primal olmayan biri de devreye girebilir. Aslında, neden sadece Primaller olsun ki? Olmamalı mı?

Draken kararlara dahil olabilir mi?" Heyecan arttı. "Nektas gibi." Ash, "Bunu kabul edeceğinden şüpheliyim," dedi.

"Ya da herhangi bir draken," dedim ve sessizce bunun kesinlikle Nektas olacağını ekledim. "Bunu yapmanın çok daha iyi yolları var."

"Var." Durakladı. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. Bu aklımdan ilk kez geçmiyordu. "Sadece bir ya da iki kişinin asla hükmetmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ve belki de burada olanların bir kısmı, eğer diğer Primaller karar verme sürecine daha fazla katılıyorlardı."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ve sen de iyi bir Kraliçe olamayacağını düşünüyorsun."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, yüzüm ısınıyordu çünkü sesindeki gururu açıkça duyabiliyordum. "Her neyse, bu konuyu açtım çünkü dediğimiz gibi, diğer Primaller biz yönetirsek nasıl olacağını bilmiyorlar. Daha iyi olabileceğini bilmiyorlar. Öyleyse neden onları ikna etmiyoruz?"

Bakışları keskinleşti. "İlkelleri çağırmaktan bahsediyorsun."

Bu cesur bir hamleydi. İşe yarayabilecek ya da felaketle sonuçlanabilecek bir hamleydi ve zihnim hemen daha karanlık bir yola sapmak istedi ve bana Primallerin çoğunu sahte Kral'dan daha iyi bir seçenek olduğumuza ikna etmenin imkânsız olacağını söyledi. Çünkü bazıları sadece beni ve

Kolis'e sadık kalmayı seçtim, çünkü bir zamanlar ölümlüydüm. Çünkü ben bir kadıyım. Çünkü bazıları beni en son gördüğünde şeffaf elbiseler giymiş ve Kolis'in ayaklarının dibinde otuyordum. Çünkü-

Dur.

Göğsümdeki sıkışmayı hafifletmek için derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Ama Veses ya da Kyn değil. Onları herhangi bir konuda ikna etmek gibi bir niyetim yok."

"Ben de öyle." Ash uzanıp saçının bir telini geriye doğru taradı. "Bence bu konuyu Gölgelel Diyarı tanrılarıyla görüşmeliyiz ama diğer İlkelleri de yanımıza çekebilirsek Kolis'i alt etmek çok daha kolay olacaktır." Bir an sessiz kaldı ve bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki şaşırdım."

"Neye göre?"

"Sen." Şarap şişesine uzandı ve kadehini yeniden doldurdu. "Kolis'le nasıl başa çıkılacağına dair yanıtınızın bu kadar ölçülü olmasını beklemiyordum."

"Ben de öyle," dedim. "Bir durumda pratik olan kişi olmak garip hissettiriyor."

Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanmıyorum."

Ash kısık bir kahkaha attı. "Benim dünyama hoş geldin."

Sırıttım. "Bu kötü bir şey mi? Ölçülmek?"

"Hayır." Başını eğdi. "Sadece senin daha çok önce *saldırıp* sonra düşünen tiplerden olmanı bekliyordum."

"Benim de ilk içgüdüm buydu," diye itiraf ettim, banyo odasında durduğum zamanı düşünerek. "Doğruca Dalos'a gitmek ve yolumuza çıkan herkesi ortadan kaldırmak."

"Peki bunu *neden* yapmıyoruz?"

"Çünkü bu aceleci ve düşüncesizce bir hareket olurdu. Bu gerçek bir plan değil."

Ve..." Bardağımı yere bıraktım, düşündüklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilemiyordum. "Ve bu çok korkunç bir hareket gibi görünüyor."

"Anlıyorum," dedi arkasına yaslanarak. "Atlıların başına gelenler seni gerçekten derinden etkilemiş."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Bu sabah konuştuklarımızı unutmadım."

"Canavar olduğun konusunda sana söylediklerime inanmıyorsun."

"Hayır, öyle değil," demekte gecikmedim. "İnanıyorum."

"İnanıyorum."

Kolis ya da Kyn gibi, hepimizin biraz canavar olduğunu anlıyorum." Ona doğru döndüm ve ellerimi cübbenin kadifemsi eteğine attım. "Anlıyorum. Ama aynı zamanda bu yönüme teslim olmaya daha yatkın olduğumu da biliyorum ve bunu yapmamak için bilinçli bir çaba göstermeye çalışıyorum." Parmaklarım yumuşak kumaşın üzerinde kıvrılırken bakışlarını aradım. "Bu yanlış mı?"

"Hayır, *Liessa*." Aramıza uzandı ve bornozumun yakasını düzeltti.

"Aslında bu çok akıllıca."

"İyi," dedim. "Çünkü bu işe temkinli yaklaşmanın bize fayda sağlayacağını düşünüyorum. Kolis istemiyor-" Ani bir farkındalık üzerime bastırınca kaşlarımı çattım.

"Kolis ne istemiyor?"

"Savaş," diye fısıldadım, bu hisse yoğunlaşarak. Bana Primaller yakınımıdayken hissettiklerimi hatırlatıyordu ama bu farklıydı. Bu his

sadece göğsümde yoğunlaşmıyordu. "Biri geliyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ash gerildi. "Hiçbir şey hissetmiyorum-" Başını kapılara doğru çevirdi. "Onları benden önce hissettin." Yüzünde belli belirsiz bir sırıtışla bana döndü. "Duyguların hızla geliyor."

O konuştuktan sonra bir kalp atışından daha fazla olmayan bir ses geldi. Hafifti, zar zor duyuluyordu. Tırmalama sesi. Bakışlarım kapılara kaydı.

"Ziyaretçilerimiz var." Ash başını eğerek alnımdan öptü. "Hoş geldiniz."

Ash ayağa kalkarken ben de öne doğru eğildim. Şarabından son bir yudum aldı ve elini sallayarak masayı birkaç adım geriye taşıdı. Masaya doğru kayarak

Kanepenin kenarında, kapıyı açarken etrafını görmeye çalıştım. Odalara yeni bir koku yayıldı; tatlı bir şeyle karışık yabani, topraksı bir aroma.

Daha önce hiç fark etmemiş olsam da bu kokuyu biliyordum. Farkındalık hissi gibi bu da ejderhaya aitti. Ayağa kalktım.

"Özür dilerim." Bu kadar genç biri için fazla ciddi olan ses tonu hissettiklerimi doğruladı. "Nek devriye geziyor. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum ama benden kaçtı."

Ash ya da ben cevap veremedim, küçük, yeşilimsi kahverengi bir bulanıklık

Pulları ve ince, kösele gibi kanatları Ash'in bacaklarına dolandı. Küçük ejderha kendini bir buçuk metre havaya fırlattı-

Panik patladı. Sadece dört yaşındaydı ve uçamıyordu. Bu Nektas'ın kızını denemekten alıkoymadı. Defalarca. İleri atıldım ve tam sert taş zemine düşmeye başladığı sırada onu belinden yakaladım. Bir kanadı savrulurken yüzümün yan tarafına çarptı. Tokat acıttı ama bana sarılması bunu telafi etti. Kucaklaması güçlüydü ve hafif kilosuyla çelişiyordu ama tanrım, bu şimdiye kadar aldığım en iyi kucaklamalardan biriydi.

"Jadis." Güldüm ve başımı onun çırpınan kanatlarından geriye doğru salladım.

"Sanırım biri seni özlemiş," dedi Ash, sesi sıcaktı.

Jadis minik, pençeli yumruklarıyla saçlarını kavrarken boğuk bir cıvıltı çıkardı. Çekiştirme kafa derimde ateşli bir karıncalanma dalgası yarattı ama ona tutunurken açıkçası umursamadım. Bana zarar vermeye çalışmıyordu. Ayrıca Nektas saçlarımin Jadis'e annesini hatırlattığını söylemişti. Halayna öldürüldüğünde sadece iki yaşındaydı. Annesini özlediğinde dönüp bakabileceği anılar biriktirmek için yeterince büyük değildi. Ona daha sıkı sarıldım.

"Ayrıca bunun onu durdurmak için o kadar da uğraşmamış olabileceğini düşünüyorum," diye ekledi Ash, kollarını göğsünde kavuşturmuş Reaver'a bakarken.

Tüylü, sarı saçlı draken yere bakarken yanakları pembeleşti. Bol bir pantolon ve krem rengi kolsuz bir tunik giymişti. Dikey göz bebekleri ve taşıdığı yaşlı ruhun kasvetli ciddiyeti dışında Reaver şu anda herhangi bir ölümlü çocuk gibi görünüyordu.

Hayat ikisi için de kolay olmamıştı.

Jadis bir ebeveynini Kolis'e kaptırmışken, Reaver iki ebeveynini de kaybetmişti.

Ölümlü formunu koruyacak kadar bile büyümeden önce. Kolis, çağrılarına yeterince hızlı yanıt vermediği için Ash'e kızdıktan sonra Gölgele Diyarı'nı savunurken ölmüşlerdi. Reaver'ın ailesiyle ilgili anıları var mıydı? Eğer yoksa, bunun geride nasıl bir boşluk bıraktığını biliyordum. Benim babamla ilgili hiçbir şeyim yoktu.

Elimi Jadis'in sırtından aşağı doğru çektim, pulları kuru ve pürüzsüz bir şekilde avucuma değiyordu. Kaybı nasıl yaşamaya devam ettiklerini düşünmeden edemedim. Ector. Davina. Orphine. Hem o hem de Reaver muhtemelen onlara yakındı. Hatta belki de onları aileden biri olarak görüyorlardı. Göğsümde bir duygu yoğunluğu kabardı. Zaten çok fazla anlamsız zulüm ve kayıp yaşamışlardı.

Ash'e baktım ve onun nazik bir bakışla beni izlediğini gördüm. Yine yansıtma yaptığımı düşünerek boğazımı temizledim. "Merhaba, Reaver."

"Merhaba." Çıplak ayağını önündeki taş zeminde sürükledi. "Nasıl hissediyorsun, *meyaaah Liessa*?"

"Bana öyle seslenmek zorunda değilsin. Ben senin için Sera'yım." Ağaç ayılarının yaptığı gibi çılgınca kıpırdayan Jadis'in sırtını sıvazladım. "Ve hissediyorum ki iyi."

"Jadis'e seni sabah görebileceğini söyledim." Parmakları tuniğinin eteklerine öyle sıkı sarılmıştı ki eklemleri beyazlaşmıştı. "Uyandığında seni hissettik. Nek sana bir şey vermemizi söyledi."

ama Jadis çok korktu. Nereye gittiğinizi bilmiyordu," dedi, sesinde hayal kırıklığı ve korkunun izleri vardı. "Kimse bize ikinizin de nereye gittiğinizi söylemedi ya da sizi görmemize izin vermedi. geri döndü."

Çenemi Jadis'in başının üstüne indirdim, Reaver'ın sesindeki ince titreme kalbimi sızlattı. "Endişelenmeni istemediler."

"Ama endişelendik." Reaver başını kaldırdı, yanakları daha da kızarmıştı ve şimdi Jadis'inki kadar mavi olan gözleri parlıyordu. "Ve kimse söylemese de, o olduğunu biliyorum." Ash'e bakarken elleri yumruk haline gelmişti. "Onu aldığını biliyorum, sonra da seni aldı."

Jadis kıvranarak uzun, ince boynunu Reaver'a doğru çevirdi. "Ve ikinizi de bir daha görüp göremeyeceğimizi bilmiyorduk." Reaver'ın sesi titredi ve çatladı. "Bizi böyle bırakırsan-" Sözüünü yarıda kesti, çenesini kapatırken sivri çenesi dışarı fırladı.

"Seni bırakmayacağız." Ash onun önünde çömeldi, böylece mümkün olduğunca göz hizasına yakındılar. "Duydun mu beni? Seni asla terk etmeyeceğiz."

Jadis ellerini omuzlarıma koyup beni iterken Reaver hızlı ve sarsak bir şekilde başını salladı. Ciyakladı-

Başım şaşkınlıkla onunkine doğru döndü. Daha önce duyduğum hiçbir dile benzemeyen bir ses çıkarmıştı ama onu net bir şekilde anladığıma yemin edebilirdim. O tatlı, tiz sesiyle "aşağı" demişti.

Ona baktım. Bunu duymuş olmamın imkânı yoktu. Ash, Draken'i anlamasının günler sürdüğünü söylemişti.

"Sera ve ben iyiyiz," dedi Ash Reaver'a. "Bunu hissediyorsun, değil mi?" Avucunu Reaver'a bastırdı, elinin genişliği neredeyse draken'in göğsünün genişliği kadardı. "Onu tam orada hissedebiliyorsun."

Reaver başını salladı.

Doğrudum, hâlâ Jadis'i tutuyordum. Draken onu bu şekilde tutmamdan pek hoşlanmamıştı. Zorlanarak omuzlarımı daha sert itti.

Ash sesini alçaltarak, "Seni terk etmeyecek," dedi ona. "Ben de bırakmayacağım."

Reaver'ın başı aşağı yukarı sallandı, ama o kırmızı kızarıklık şimdi boğazını boyadı ve tüm vücudu titredi. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu ve omuzlarını kamburlaştırdı.

Reaver'ın ensesini sıkıan Ash başını öne eğdi. "İkinizin de bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Yaşamak zorunda kalmamalısınız ama bu

Üzgün olmakta sorun yok. Anladınız mı? Kızgın olabilirsin, üzgün olabilirsin. Hatta korkabilirsin. Bunda yanlış bir şey yok."

Reaver'ın yüzü buruşurken içimi hüznün kapladı. Kızgın, üzgün ve korkmuş *olabilirdi* ama lanet olsun, bunların *hiçbiri* olmak zorunda değildi.

Ash tek kelime etmeden genç ejderhayı kollarının arasına aldı ve ayağa kalkarken Reaver'ı da kaldırdı. Ash döndüğünde çocuktan boğuk bir hıçkırık geldi, böylece Reaver onun gövdesi tarafından saklı kaldı. Reaver'ın başının arkasını kucaklayan Ash, yavru omuzlarına yapışırken sessizce konuştu, Küçük ellerinin parmak boğumları sıkıca tutunduğu için beyazlaşmıştı.

Tanrım. Ash, Reaver ile çok iyiydi.

Reaver'ın muhtemelen kendine biraz zaman ayırmak istediğini hissederek, kıpırdanan Jadis'i masaya doğru çevirdim. Boğazımdaki düğümü yuttum ve onun dikkatini dağıtacağını düşündüğüm tek şeyi yapmaya karar verdim. "Jadis, bebeğim? Çilek ister misin?"

Jadis'in dikkati hâlâ Reaver'ın üzerindeydi ama tamamen açılmış kolları amansız baskısını durdurdu.

Gülümserken gözlerim doldu. "Çok tatlı ve lezzetliler." Masanın etrafından dolaştım ve kanepeye oturdum. "Bence onları seveceksin."

Jadis elmas şeklindeki başını geriye çekti, inanılmaz büyüklükteki mavi gözleri benden kâseye, oradan da Reaver'a kaydı.

"En sevdiğim meyvelerden biridir." Elime bir çatal aldım ve çileği ikiye böldüm. "Sana çatalla yemek yedirdiğim zamanı hatırlıyor musun? daha önce?"

Jadis tereddüt etti, sonra elleri saçlarıma dönüp avuç avuç tutarken başını salladı.

Bunun iyiye işaret olduğunu düşünerek yarımından birini aldım. "Unuttuysan diye söylüyorum, beni izle."

Ben inanılmaz yavaş bir ısırık alırken gözlerini benden ya da çataldan ayırmadı. İki kere cıvıladı.

"Ben, ben."

"Ben." Zihnimde duyduklarımı fısıldadım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Onu gerçekten duyuyor muydum? Diğer çileğin yarısını çatala koyarken Ash ve Reaver'a baktım. Bulundukları yer boştu ve banyo odasındaki bitişikteki toplantı alanına açılan kapıdan geçip geçmediklerini merak ettim.

Daha önce olduğu gibi, Jadis gözlerini kısarak birkaç dakika boyunca alete baktı. Pençeleri saçlarıma takılırken bir elini bıraktı ve

Kolumu. Çekiştirdi.

Ona gülümsedim. "Hazır mısın?"

Ağzını çatalın etrafına kapatarak öne doğru atıldı. Dişleri gümüşe çarptı ama ne ben aleti ne de o dişini kaybetmeden çileği çıkardı.

"İyi iş çıkardın. Daha ister misin?" Onu beslemek konusunda endişelenmediğim için sordum.

Ash, Nektas'ın dikkat etmediğini düşündüğünde çatı altındaki tüm yiyecekleri ona verdiğinden beri çilek.

Jadis başıyla onayladı. Koluma tutunup mırıldanarak birkaç çileği daha ortadan ikiye kesmemi hevesle izledi. Ne yapacağını hatırlaması ve alete güvenmesi hâlâ birkaç saniye alıyordu ama son çileğe geldiğimizde artık tereddüt etmiyordu ve Ash ile Reaver'ın varlığını tekrar hissettim.

Ash masaya ve kanepeye doğru yürürken, "Jadis," diye seslendi. "Henüz beni tanımadın bile."

Jadis heyecanla ciyakladı, sonra kendini onu desteklemek ve dik tutmak için kullandığım koluma doğru attı.

Kendimi ikinci en iyi gibi hissederek onu bırakırken sııttım. Kanepenin üzerinde koşuşturdu ve sonra arka ayakları üzerinde durarak kollarını yukarı uzattı.

"Ben hâlâ senin favorimim." Ash, Jadis'i kucağına alıp göğsüne bastırırken bana göz kırptı. "Biliyordum."

Jadis başının üst kısmını onun yanağına bastırdı, gözleri sıkıca kapalıydı.

Reaver sessizce yaklaştı. Teni artık kızarık değildi ama alaca kirpiklerinin arasından bana bakarken gözleri şişmişti. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdim
ve sonra... Sadece birbirimize
baktık.

Açıkçası çocuklarla, özellikle de üzgün olanlarla, yemekle dikkatlerini dağıtmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun Reaver'da işe yarayacağını sanmıyordum ama ona baktığımda Veses yüzünden ölüme ne kadar yaklaştığını hatırladım. Veses geldiğinde bana eşlik ediyordu ve beni savunmak için onun peşinden gitmişti - ejderhaların yapmaması gereken bir şey. Ona neredeyse ölümcül bir darbe indirecek kadar acımasızca saldırmıştı ve onu orada ölümlü haliyle kıpırdamadan yatarken görmenin paniğini hâlâ hissedebiliyordum.

Ben de garipliğimi üzerimden attım ve yanımdaki koltuğu okşadım. "Benimle oturur musun?"

Reaver başıyla onayladı ve yanımdaki kanepeye atladı. Çenesini aşağıda tuttu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Aç mısın?" diye

sordum. Başını

salladı.

"Lanet olsun." İçimi çektim. "Sana nasıl çatal kullanılacağını öğretebileceğimi umuyordum."

"Çatal kullanmayı biliyorum."

"Emin misin?" Bana bakınca sıırttım, sarı saçlarının arasından kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. "Birine mutfak aletlerini nasıl kullanacağını öğretme konusunda son derece yetenekliyimdir."

O ciddi, artık mücevher mavisini olan gözler benimkilerle buluştu. "İstersen nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi davranabilirim."

Güldüm. "Buna gerek kalmayacak."

"Güzel," dedi, bakışlarını ellerine ve sonra tekrar bana kaydırarak. "İkinizin sözünü kesmek istemezdim."

"Sorun değil. Geldiğine sevindim. Seni çok özledim-" Bonelands'de durduğumu ve onları bir daha göremeden ölebileceğimi düşündüğümü hatırlayınca göğsüm sıkışmaya başladı.

Reaver kıpırdanarak yaklaştı. "İyi misin?"

"Evet." Boğazımı temizleyerek Ash'e baktım. Bir bardak su dolduruyordu, Jadis de omzuna atlamış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu... "Çimen-yeşil çimen."

"Onu şimdi anlayabiliyor musun?" Reaver'ın sesi merakla doluydu.

"Sanırım yapabilirim. Onu daha önce duyduğuma yemin etmiştim ve bu sefer ne söylediğine dair bir his var içimde." Ash'e kendini beğenmiş bir bakış attım. "Ya öyle ya da halüsinasyon görüyorum."

"Muhtemelen ikincisi," diye alay etti Ash.

Homurdandım. "Birileri kıskanmışa benziyor." Reaver'ın dikkatini dağıtmak ve övünmek isteyerek, "Ash'in drakeni anlayabilmesi için gerçek *günler* geçmesi gerektiğini biliyor muydun?" dedim.

Ash kaşlarını kaldırırken Reaver aramıza baktı. "Ben yapmadım." "Görünüşe göre o kadar da uzun sürmüyor," diye böbürlendim.

Ash kuru bir sesle, "Çok çabuk öğreniyorsun," dedi.

Sıırttım. "Aslında Ash'in hepinizi anlayabildiğini söylediğinde yalan söylediğini düşünmüştüm."

Reaver ciddiyetle, "O asla yalan söylemez," diye cevap verince Ash'in sırtışı yayıldı. "Çimenler onu gerçekten heyecanlandırıyor. Daha önce hiç yeşil görmemişti."

Reaver'a odaklandım. "Sen de görmedin, değil mi?"

Reaver başını salladı. "Bu farklı." Biraz arkasına yaslandı. Ash ve benim aramda bir süre bakıştı. "Bizi gerçekten özledin mi?"

"Hem de çok." Şimdi daha da karışmış olan saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Ve hem senin hem de Jadis için endişelendim. I..." Yutkundum ve ellerimi kucağıma bırakarak "Ben de korkuyordum" diye fısıldadım.

Dudaklarını birbirine yapıştırarak nemli kirpiklerini kırptırdı. Göğsümü sıkarak bir kolumu uzattım. Bir saniye sonra Reaver aramızdaki mesafeyi kapattı ve kendini yanıma yasladı.

Elimi başının arkasındaki yumuşak saç tellerinin altına koyarak gözlerimi kapattım. "Ama Ash'in dediği gibi, güvendeyiz. Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Ve bu şekilde kalacağız."

"Söz mü?" Reaver kaba bir fısıltıyla sordu.

"Söz veriyorum," diye yemin ettim ve başının üstünü öptüm.

Reaver'ın ince bedenindeki gerginlik bana karşı gevşediğinde azaldı ve parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinde boş boş gezdirdiğimde sakinleşti. Bazıları

Zaman geçti ve Reaver'ın içinde biriken tüm duyguların açığa çıkması onu yormuş olmalı. Uykuya daldı ve bacağıma yastık olarak kullanmaya başladı.

Parmaklarımı saçlarından geçirmeye devam ettim, durursam uyanacağından endişelendim. İyi bir ağlamadan sonra uyku her zaman en iyisiydi.

Ash'in ayak seslerini ve Jadis'in azalan konuşmalarını dinlerken aklım Ash'in Reaver'a verdiği sözü gerçekleştirmek için gereken her şeyde dolaşıyordu. O dikenli bilme duygusu olmasa bile, bu işin nereye varacağını bildiğimden korkuyordum.

Ve evet, bu gerçek, soğuk, kesici bir korkuydu. Çünkü kaç tanrı ya da Primal yanımızda durmaya karar verirse versin, hayatların kaybedileceğini biliyordum.

Yapmak istemediğim şeyi yaptım. Kolis'i düşündüm. Acı ve kıskançlık onu içten içe çürütmeden önce nasıl olması gerektiğine benzediği anlar vardı. Hüzün Kayalıkları'nda Sotoria'yı gördüğü o kader gününden önce. Ama Eythos'un onu geri dönülmez bir şekilde sevmeye devam etmesine izin veren her kimse, çoktan gitmişti. Çürümüşlüğü onu öyle bir çürütmüştü ki, en iyi niyetlerini bile mahvetmişti.

O artık gerçekten bir canavardı.

Kolis boyun eğmezdi. Nihai güç ve otoriteyle büyürdü. Onunla kurtuldu. O olmadan, neyi vardı? Acı gerçekler ve lekeli anılar mı?

Ama Kolis'in savaştan kaçınmak istediğini biliyordum. Genç ejderha gelmeden önce Ash'e söylemek üzere olduğum şey de buydu. Kolis tamamen mantıksız değildi. Neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Ayrıca kaybedebileceğine inandığı bir savaşta savaşmak istemiyordu.

Peki ya Primals'ın çoğunluğunu arkamıza alırsak? O zaman geri adım atar mıydı? Belki biraz. Belki de bize onu alt etme şansı verecek kadar.

Yanımda oturan Ash'in omzu benimkine değdi. Jadis onun göğsüne yaslanmış, pullu yanaklarından biri kalbinin hemen üzerinde duruyordu. Küçük ejderhanın Ash'in kazaklarından birine benzeyen bir şeyle kundaklanmış olduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Ölümlü formuna geçmeye karar verirse diye. Giderek daha az oluyor ama tam olarak bundan kurtulduğunu sanmıyorum," dedi Ash, Jadis uykusunda kıpırdanırken sesi alçaktı, Reaver'a bakarken pençeli bir ayağını Ash'in kazağından kurtarmayı başardı. "Daha önce nasıldı? Ailesi öldüğünden beri onu böyle görmemiştim."

Dikkatim tekrar Reaver'ın keskin yüz hatlarına ve dudaklarının hafifçe aralanmasına kaydı. "Hepimizin güvende kalacağına dair ona söz verdim," diye itiraf ettim.

"Yapacağız."

Elimi Reaver'ın başının tepesinde gezdirirken başımı salladım ama herhangi bir söz vermemem gerektiğini biliyordum.

Kavga çıkacaktı.

Bu sadece Kolis ve bizim aramızda mı kalacak, yoksa Attes'in bahsettiği ve Kolis'in kaçınmak istediğine yemin ettiği savaşa mı dönüşecek?

Her iki durumda da hayatlar kaybedilecekti.

Ve herkesi güvende tutamayız.

"Ash'i az önce kaçırdın," dedim, yatak odasının kapısını açık tutarak. Nektas. "Jadis ve Reaver'ı normalde uyudukları odaya götürdü." "Ah," diye mırıldandı, koridorun aşağısına bakarak. "Sanırım onlar Hala uyuyor musun?"

"Gittiklerinde öyleydiler, bu beni biraz şaşırttı," diye itiraf ettim, Ash onları örttüğünde içlerinden birinin uyanmış olacağını düşünmüştüm.

Omuzları.

Başını öne eğdi. "Yavrular derin uyurlar. Bir kez uykuya daldıklarında sabaha kadar uyurlar."

"Huh." Bildiğim kadarıyla, bu ölümlü çocukların tam tersiydi.

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Umarım olaylı gecenin ardından biraz dinlenmişsinizdir."

Düşüncelerim Ash ile yatakta geçirdiğim saatlere kaydı. İşin içinde biraz dinlenme de vardı. "Ben dinlendim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Kendini her zamankinden daha güçlü hissedebilirsin." "Ama ben bir bebek Primal'ım ve bu nedenle bol bol uykuya ihtiyacım var," dedim,

ona bakıyordu. "Kızınızın ve Reaver'ın tam olarak nerede olduğunu bildiğinizden neden şüpheleniyorum?"

Nektas'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O kadar şeffaf mıyım?" "Evet." Kenara çekildim. "İçeri gelmek ister misiniz?"

İçeri girerken kıkırdaması kısık ve hırıltılıydı. "Bu beklenmedik bir şey."

"Neymiş o?" Kapıyı kapatırken sordum.

"Bu," diye cevapladı kolunu sallayarak.

Odayı taradım ve yatağın tamamen dağınık olduğunu görünce irkildim. yiyecek ve giyecek artıkları etrafa saçılmıştı. "Burası biraz dağınık, değil mi? Reaver ve Jadis geldiğinde akşam yemeğini yeni bitirmiştik."

"Dağınıklık mı?" Nektas mekânı inceledi. "Aslında yaşanmış görünüyor." Eğilip yere düşmüş bir peçeteyi aldı. "Daha önce nasıl görüldüğünü hatırlıyorsun."

Soğuk. Temiz. Neredeyse boş ve hayattan yoksun.

"Aslında böyle bir dağınıklık görmek içimi rahatlattı." Peçeteyi masanın üzerine koydu. "Bunun bir sıcaklığı var."

Bornozumun düğmelerinden birini kurcalarken bir duygu karmaşası yüzeye çıktı. Bir yandan burada hayat olduğu için seviniyor, bir yandan da daha önce olmadığı için üzüliyordum.

Ash buna izin veremezdi.

"Kolis'ten nefret ediyorum," diye fısıldadım, içimde bir öz dalgası dalgalanırken.

Nektas başını bana çevirdi. "Ash'e ve sana yaptıkları için."

Nefesim kesildi. Söylediği şey bir soru olarak ortaya atılmamıştı. Bu bir gerçeğin ifadesiydi. "Evet." Kalın kalın yutkundum. "Bu arada, Jadis'in bu gece *te'lepe* aracılığıyla konuştuğunu duydum."

Kollarını kavuşturarak bana baktı. "Közlerin olgunluğuna ilişkin varsayımlarımızda haklı olduğumuza inanıyorum."

Başımı salladım.

"Buraya gelmemin bir nedeni vardı," dedi bir süre sonra. "İstedim ki Bu geceki kesinti için özür dilerim. Jadis ve Reaver'a sizi ve Ash'i rahat bırakmaları söylendi."

"Oh, Tanrım. Lütfen özür dilemeyin. Onları gördüğüme sevindim. Onları özledim ve sanırım iyi olduğumuzu bilmek için bizi görmeye ihtiyaçları vardı. Özellikle de Reaver'ın. Benim de *onları* görmeye ihtiyacım vardı. Onları bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu." Nektas'ın bakışlarından kaçınarak boğazımı temizledim ve ardından Bu akşam zaten birden fazla kez yaptığım şeyi. Konuyu değiştirdim. "Ash ve ben Kolis hakkında konuştuk," dedim ve ona ne planladığımızı kısaca özetledim.

"Bunların hepsi kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı. "Yine de Draken adına konuşmak gibi bir niyetim yok."

Dudaklarım büzüldü. Kim daha iyi olurdu? "Ama bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir değişiklik." Çenesini kaşıdı. "Ama değişim iyidir, özellikle de ihtiyaç duyulduğunda."

Yavaşça nefes vererek başımı salladım. "Başka bir şey daha var. Seninle konuştuktan sonra fark ettiğim bir şey."

El değmemiş bir çilek aldı. "Nedir o?" "Biniciler. Ne olduklarını biliyor musun?"

Şekerli meyveyi bitirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben... Bence Ash'le paylaştığından daha fazlasını biliyorsun," dedim bir süre sonra.

Bir dut daha alarak bir süre sessiz kaldı. "Biniciler ortaya çıktığında ben hâlâ tek bir formdaydım, sonu getirmek için yaratılmıştım."

"Tanrım, çok yaşlısın," diye mırıldandım. Bana gözlerini kısarak baktı, ben de ona hızlı ve parlak bir gülümseme fırlattım. Ama o yaşlıydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Neden sordunuz?" diye sordu.

"Ash ile yemek yiyene kadar Yükselişim sırasında gördüğüm her şeyi hatırlamıyordum," diye açıkladım. "Kaderlerin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Avluya bakarak başını salladı. "Kadimleri, İlkelerin en büyüğünden daha net hatırlıyorum. Bazılarının neye dönüştüğünü biliyorum."

"Ve sen Ash'e hiçbir şey söylemedin mi?"

Nektas parmaklarını eline aldığı peçeteye silerken başını salladı Yukarı.

"Ben de yapmadım. Neredeyse yapıyordum ama yapmamam gerektiğini hissettim. Orada

Eğer yaparsam sonuçları olur" dedim. "Ama nedenini bilmiyorum. Ben de merak ediyordum."

"Güç. Soy," diye belirtti. "Bazı tanrılar ve ölümlüler İlkeler yerine onları takip etmeye çalışırlardı - her zaman

En güçlü olduklarına inandıkları, bir şekilde soyundan geldikleri kişilerle birlikte. Arae gerçeği bildiği için şanslıyız."

"Ne gerçeği?"

"Yaşam ve ölüm, topraklar ve elementler üzerinde kontrol sahibi olan varlıklar, böylesine boyun eğmez bir gücü içlerinde barındıranlar asla hükmedecek konumda olamazlar," dedi gözbebeklerinde parıldayan bir ışıkla. "Çünkü onlar kan ve kemiktir."

"Bir zamanların büyük başlangıcının yıkımı ve gazabı," diye fısıldadım. Aynı anda sol kulağımın arkasındaki deriye korkunun soğuk parmakları bastırıldığında ince bir ürperti omurgamdan aşağı doğru kıvrıldı. Kolis'in ne olmaya çalıştığını düşündüm.

Kan ve Kemikten Bir İlkel.

Yaşam ve Ölümün.

"Eskiler," dedim. "Her şeyin üzerinde güçleri vardı, değil mi? Güçlerini bölüp Arcadia'ya gitmeden ya da Kaderler olmadan önce."

"O zamandan önce, tek bir Kadim tanrıları ve ölümlüleri savaşmaları ya da barış yapmaları için etkileyebilirdi. İcat ve aşka ya da tembellik ve kıskançlığa ilham verebilirler ve toprakların iki tanrı arasındaki birleşme kadar verimli olmasını sağlayabilirlerdi.

iki," dedi. "Biri bütün bir köyü iyiliğe çevirebilir ya da her sakini talihsizlikle lanetleyebilir." Bakışları benimkilerle buluştu. "Çünkü yaşamın ve ölümün tüm biçimleri üzerinde kontrol sahibiydiler."

Odayı geçip balkon kapısında durduğumda tüylerim diken diken oldu. "Yeni diyarlar yaratabildikleri kısmı abartı değildi."

"Bunu yaptıklarını hiç görmedim ama yapabildikleri söyleniyordu," dedi bir perdeyi kenara çekerken. "Ama aynı zamanda diyarları da geri alabilirlerdi. Devrilebilirler

ve toprakları sular altında bırakmak. Bazılarının yapmak istediği de buydu. Hayır.

tam bir yıkım, krallığın tamamen yok edilmesi değil, ama onlar daha önce de yaptım. Farklı topraklarda."

"Doğuda ve batıda, uçsuz bucaksız denizler ve sisle ayrılmış topraklar," diye mırıldandım, alevler içinde patladığını gördüğüm dağları ve yıkılan çelik binaları düşünerek. Gördüğüm şeyi çoktan yapmışlar mıydı? Bu yüzden mi hava perdesinin ötesine geçemiyorduk?

Yoksa gelecek olan şey bu muydu?

"Ama Kadimlerin neler yapabileceğini ve toprağa gidenlerin hala neler yapabileceğini biliyorsunuz," dedi.

"Biliyorum. Ben de tam neden hiçbir zaman bir Yaşam ve Ölüm İlkeli olmadığını düşünüyordum." Parmaklarım perdeyi sıkıca kavradı. "Çünkü onlar..."

"Sadece herhangi bir İlkelden daha güçlü değil," diye bitirdi, "aynı zamanda bir Yaşam ve Ölüm İlkeli. Dolayısıyla, özleri olgunluğa eriştiğinde bir Kadim kadar güçlüdür."

Camın ötesindeki karanlık gökyüzüne baktım. "Eğer Kolis kardeşini kuruttuysa ve korları bu şekilde aldıysa, o..." Ensemi ovuşturdum. "O hepsini alırdı." Kehanet düşüncelerimin arasından fısıldadı. "*Sonunda, İlkeli yükseliyor...*" Kan ve Kül'ün İlkeli'nden bahsediyordu.

Kan ve Kül, Yaşam ve Ölüm anlamına geliyordu. Kan ve Kemik. "O olurdu Kan ve Kemiğin İlkeli ol." Yavaş ve eşit bir nefes almaya zorladım. "Hâlâ o hale gelebilir."

"Buna izin verecek misiniz?"

Bakışlarım ona kaydı. "Siktir, hayır." "Ash yapar mı?"

"Kesinlikle olmaz."

Nektas gülümsedi. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Kolis'in icabına bakıldıktan sonra, böyle bir varlık endişe kaynağı olmayacaktır."

Orada öylece dururken içimi bir huzursuzluk kapladı ve kafam biraz ya da çok karıştı. Bunun Kolis'le bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum, her ne kadar beş yüzden fazla açıdan bir tehdit olsa da. Yaşam ve Ölümün İlkeli gibi bir varlığın imkânsız olduğu fikriydi. Ama nedeninden emin değildim. Sezgilerim yine sessizdi.

Bir şey hariç.

Kolis'in hakkından *gelindiğinde* bile, bu kadar güçlü bir varlık imkânsız.

Altın önümde dönüyordu.

Yaldızlı
kemikler.

Altın
sandıklar.
Zincirler.

Ve onu arkamda, altımda hissettim, vücudu çok sıcaktı. Çok hareketsiz.
Ağırlık göğsümü ezdi.

Beni ezdi.

Kolis kulağıma tıslayarak, "Sana sarıldığım sırada ondan bahsettiğine
inanamıyorum," dedi.

Kavrıldığı yerde döndüm ve onu gördüm, etleri kemiğin donuk parıltısı
görünene kadar incelmmişti.

Hayır, bu gerçek değil.

"Onun adını bile ağzına alıyorsun."

Altın benekli hava havuzlarına bakarken ciğerlerime hava girmiyordu.

Bu gerçek değil.

Kaçmıştım.

Kendimi özgür bırakmıştım.

Dudakları geriye doğru sıyrıldı ve uzun dişleri ortaya çıktı.

Hayır. Hayır. Hayır-

"Sera."

Adımın, yani *onun* sesinin duyulmasıyla yeniden nefes alabildim. Hava
ciğerlerime doldu. Leylakların bayat kokusu temiz hava ve narenciye ile
yıkandı. Kolis kayboldu, duman gibi dağıldı. Yaldızlı kafes çöktü,
ufalanarak hiçbir şeye dönüştü.

Kâbus gri, sakın bir boşlukta kayboldu ve bu sefer Ash'in dudaklarının
serin dokunuşunu alnımda hissettiğimi sandım. Uykunun boşluğuna daha da
daldığımda, Ash'in sesini tekrar duyduğumu sandım, bana bunun sadece bir
rüya olduğunu söylüyordu. Şimdi ve her zaman güvende olduğumu
söylüyordu. O da
ve beni izlerdi. Kabusları benden uzak tutardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yatak odasının ortasında durarak ellerimi gardırobun yanındaki giysi yığınının içinde bulduğum siyah yelek ve aynı renkteki sade, çeyrek kollu gömleğin üzerinde gezdirdim. Haftalardır şeffaf önlükler giymek zorunda kaldıktan sonra, hemen bir çift tayt kapmışım. Benim bedenimde başka üstler de vardı, Ash ve muhafızlarının giydiği tarzı hatırlatan bir tane ama şu an için fazla süslü görünüyordu.

Kendime baktığımda bir kıvrım öne doğru devrildi. Tanrım, yeniden kendi seçtiğim kıyafetleri giydiğim için çok mutluydum. Ama orada dururken birden Kolis'in beni giymeye zorladığı elbiselerden neden nefret ettiğim aklıma geldi.

Gerçek bir seçeneğe sahip olmamak bunun büyük bir parçasıydı ama aynı zamanda bana Gölge Tapınağı'na ilk götürüldüğümde giymek zorunda bırakıldığım elbiseyi, Konsorsiyum olarak başarısız sunumumu hatırlatmalarıydı. O da kesinlikle hiçbir şeyi gizlememiş ve beni ve vücudumun neredeyse her santimini teşhir etmişti.

Bu bağlantıyı şimdiye kadar nasıl kuramadığım beni aşıyordu.

Midem o kadar ani ve keskin bir şekilde bulandı ki Ash'in bizim için hazırladığı kahvaltının geri gelebileceği korkusuyla elimi ağzıma götürdüm. Gözlerimi kapatarak bulantı dalgasının geçmesini bekledim, geçmeyeceğinden yarı korkuyordum. Ama birkaç dakika sonra geçti.

Tanrım. Kendime gelmem gerekiyordu.

Çıplak duvarlara ve az sayıdaki mobilyaya göz gezdirirken uzun bir nefes aldım, her şeyin ne kadar canlı olduğunu görünce hâlâ biraz sarsılmışım. Mekânda sadece gerekli eşyalar vardı: uzun, yüksek bir gardırop ve birkaç sandık, kanepenin yanındaki küçük, yuvarlak masa ve yeni kömür grisi yatağın yanındaki koltukta oturuyordum. Durağanlıktayken Nektas'ın sesini duymuştum.

Oturduğu yer orası mıydı?

Masanın üzerindeki buruşuk battaniyelere, atılmış giysilere ve kullanılmış yemek takımlarına bakarken, *Nektas'ın dün gece haklı olduğunu* düşündüm. Odalar

yaşanmış görünüyordu. Artık burada hayat vardı. Çok değil, ama Kolis'in geniş kapsamlı ve zehirli etkisi nedeniyle Ash'in iki yüzyıldan biraz fazla bir süredir sahip olduğu varoluş türünü parçalamaya başlamıştı. Hiçbir sıcaklığa izin vermeyen, bağılıklar, bağlar ve hatta ilgi alanları oluşturmak için zaman ya da arzu bırakmayan bir etki.

Ama bu değişiyordu. Ve değişmeye *devam* edecekti.

Kapıya doğru döndüm. Yemeğimi yedikten sonra Ash işleri kontrol etmek için aşağı indi. Döndüğünde diğerleriyle buluşma ve Ash'le dün gece konuştuklarımızın üzerinden geçme vakti gelmiş olacaktı.

Yutkundum, bir ayağımdan diğerine geçtim. Onun dönmesini beklemek zorunda olmadığımı biliyordum. Şimdi aşağıya inebilirdim. İstedğim her yere gidebilirdim. Yani, çoğunlukla. Ama kalbimin nasıl çarptığına bakılırsa, hemen ötesinde çatal dilli engereklerden oluşan bir çukurun beklediğini düşünebilirdiniz.

Kendimi aptal gibi hissederek -ve iyi anlamda değil- başımı geriye attım. Yatak odamda saklandığıma inanamıyordum çünkü Ash olmadan biriyle yüzleşme fikri beni strese sokuyordu. Özellikle de yaşadığım onca şeyden, yaptığım onca şeyden sonra.

Bu, Ash'in moral konuşmasının bir kulağından girip diğerinden çıktığı anlamına gelmiyordu.

Henüz kavrayamıyordum. Gölgeler Diyarı tanrılarıyla tanışmadan önce anlardım.

Döndüğümde bunu düşünmek küçük bir endişe dalgasına neden oldu. Balkon kapısının perdeleri arasındaki ince bir ışık çizgisi dikkatimi çekti. I yaklaşan başka birinin varlığını hissettiğimde onlara doğru ilerlemeye başladım. Bir tanrı ama...

Bir dizi sessiz tıkırtı başımı oda kapılarına doğru çevirdi.

Ash'in hissettiğim kişi olmadığını ve kendi odasına girerken böyle bir şey yapmayacağını bildiğimden, elimi kapının koluna götürürken tereddüt ettim.

"Sera?" Koridordan yumuşak, boğuk bir ses geldi. "Ben Aios."

Şimdi ne hissettiğimi anlıyordum. Aios ne sadece bir tanrıçaydı ne de yükselmiş bir İlkel. Onu geri getirdiğimden beri ikisinin arasında bir yerdeydi.

Kapıyı çekerek açtım, menteşelerinden sökmediğime yarı şaşırmıştım. Ateşli, kızıl saçlı tanrıçayla yüz yüze geldiğimde söylemek üzere olduğum her şey yok oldu. Bir an için nutkum tutuldu. Onu son gördüğümde çok kötü yaralanmış, sıırılsıklam olmuştu.

kan, ölü. Ve sonra... ölmemiştir. Yaşadığını biliyordum, ama onu burada sağlıklı ve bütün bir şekilde dururken görmek içimi rahatlatmıştı.

"Gözlerin," diye mırıldandı Aios, bir zamanlar sitrin rengi olan şimdi inci gibi gümüş rengi gözleri bana bakarken genişliyordu. Bir eli boğazına gitti - Rhain'in ona geri verdiği narin gümüş zincire.

Yutkunarak, mücevher parçasıyla ilgili her şey ön plana çıkmadan önce bakışlarımı kolyeden ayırdım. "Sanırım hâlâ gümüş ve yeşiller?"

Aios gözlerini kırptırdı. "Onlar... kesinlikle öyle." Bakışları benimkilerde bir süre daha oyalandı ve sonra eşiği geçip kollarını bana doladı.

Ash dışında kimseden böyle bir fiziksel ifadeye alışık olmadığımın, kucaklamaya sert ve beceriksiz kollarla karşılık verdim.

Tanrım, neden bu kadar garip olmak zorundaydım ki?

"Özür dilerim," dedi kollarını bana dolayarak. "Artık seni belli bir şekilde selamlamam gerektiğini biliyorum ve senin de Bele kadar sarılmayı sevdiğin izlenimine kapıldım ama kendime engel olamadım."

"Bele'nin hiçbir şeye sarıldığını hayal edemiyorum." Aios'un saçlarına sinmiş vanilya kokusunu içime çekerken kollarım nihayet gevşedi. "Sevimli bir kedi yavrusuna bile."

Gözlerimi kapatıp kendimi onun kucağına bıraktığımda gülüşü titrekti. Gölge Diyarı'na ilk geldiğimde Nektas -ve tanrılar, *Ector*- dışında bana ısınan birkaç kişiden biri de *Aios* olmuştu. Gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm ama krallığı kurtarmak için Ash'i öldürmem gerektiğine inandığımı öğrendiğinde kızmamıştı. Hayır, daha kötüsü oldu. Üzülmüş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Ve Tanrılar aşkına, onun öfkesine maruz kalmayı tercih ederdim. Hayal kırıklığı çok daha derindi. Peki, bu sarılma? Bütün o garipliklere değdi.

"Hayatımı kurtardın," diye fısıldadı Aios kısıp sesle. "Keşke bu iki kelimedenden daha iyi bir şey olsaydı ama... teşekkür ederim."

"Bu iki kelimeye gerek bile yok." Yaptığım şeyi düşündükçe boğazım düğümlendi. "Özür dilemeliyim-"

"Ne?" Aios geri çekildi ve ellerini benimkilere doğru kaydırıldı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Seni geri getirdiğimde bunu isteyip istemediğini düşünmeden yaptım. Bunu yaptığım için pişman değilim," diye hızla ekledim. "Ama durup düşünmeliydim."

"Sen doğru olanı yaptın. Tıpkı Bele için yaptığın gibi."

"Bu farklıydı. Gözlerimizin önünde öldü." Aios'un hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil. "Ama sen..." Sustum. Onu geri getirdiğimde Aios için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve onu huzurdan koparmış olabileceğim fikri o zamandan beri aklımdan çıkmıyordu. "Ruhunun geçip geçmediğini bilmiyordum."

"Eğer olduysa bile hatırlamıyorum," dedi. "Ve bunun bir önemi yok. Ölmeye hazır değildim. Ve siz olmasaydınız burada olamazdım, yani evet, doğru olanı yaptınız. Ve bir teşekkür *de* gerekli." Bırakmadan önce ellerimi sıktı. "Tamam mı?"

Ruhunun Vadi'ye çok benzeyen bir barış diyarı olan Arcadia'ya geçtiği ya da geçme sürecinde olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ama onun söylediklerini duymak bu endişemi azalttı. Kesik kesik bir nefes vererek başımı salladım.

"Güzel." Boğazını temizlerken parlayan kirpikleri dalgalandı. "Aşağıda Nyktos'a rastladım. Theon onu oyalamış. Bonelands'den yeni döndü."

Bonelands, Avrupa'nın iki yakası arasında kalan ıssız bir bölgeydi. Dağlık Carcers ve Skotos Dağları, ölümlülerin tanrıların ve İlkelerin yanında Kadimlere karşı savaştığı yerlerdi. Drakenlar, ölenlerin görünmeyen ama hâlâ orada duran kemikleri nedeniyle buranın kutsal olduğuna inanıyordu. Theon birkaç gemi ve askerle birlikte orada konuşlanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Theon sadece Nyktos'u güncelliyor. İkinize biraz zaman tanımak için bekliyordu," diye açıkladı ellerini koyu orman yeşili elbisesinin belinde kavuşturarak. "Nyktos'a size haber vereceğimi söyledim, o da bir süre ofisinde olacağını söylememi istedi."

Muhtemelen yakın zamanda ölenlerin isimlerini kanla Ölüler Kitabı'na yazıyordu.

Ve evet, bu beni hala ürkütüyor.

"O dönene kadar sana eşlik etmemi ister misin?" Aios sordu.

"Elbette. Uğradığınıza sevindim," dedim ve Aios'un gülümsemesi genişledi.

"Herkes için çok endişelendim. Olanlardan sonra nasıl olduğunu ve..." Nefesim kesildi ve özümün içimde uğuldamasına neden oldu. "Ve Orphine ve Ector ile."

"İnsanın bir süre sonra bu tür ölümlere alışacağını düşünürsünüz, özellikle de bulunduğumuz yerde." Aios kanepenin kenarına oturdu. "Ama kolaylaşmıyor. Hiç şüphesiz, bunun onların varlığının sona ermesi gibi bir şey olmadığını bilsek bile. Huzur içinde olduklarını biliyoruz."

"Haklısın. Bu işleri kolaylaştırmıyor." Kanepeye doğru yürüyüp yanına oturdum. "Keşke Ector'a daha erken gidebilseydim ve Orphine'in yanında olabilseydim, ama..."

Aios'un kalp şeklindeki yüzü bana bakarken yana doğru eğildi. "Ama ne?" Ama hayata döndürdüklerimin listesi uzayıp gidiyordu. Marisol ve Aios ile bitiyor. O listede bir draken bile vardı.

Herhangi birini geri getirmeli miydim?

Şansım olsaydı Ector ve Orphine için de böyle yapar mıydım? İlk cevabım evet oldu ama bunun o kadar da basit olmadığını biliyordum. İstedim. Ve bunu bana söyleyen yeni, esrarengiz bilme hissim değildi.

"Sera?" Aios'un sesi endişeyle doluydu.

"Özür dilerim. Düşüncelerimde biraz kayboldum." Dizlerimi kavradım. "Hayata döndürdüklerimi ve dengeyi düşünüyordum. Yaşam varken ölümün de olması gerektiğini. Bir değiş tokuş gibi."

Aios'un kaşları önce kalktı sonra çatıldı. "Yani birini hayata döndürdüğünüzde..."

"Biri daha ölür," diye tamamladım sözlerini, üvey babamı düşünerek. Marisol'u geri getirdiğimde, Lasania'nın eski Kralı bunun bedelini hayatıyla ödemişti.

Yüzündeki kan çekilmişti. "Benim yerime başka biri mi geçti?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Tanrım, özür dilerim. Açıklamam gerekirdi. Bu sadece ölümlülerde olur, tanrılarda ya da Draken'larda değil."

"Kadere şükürler olsun." Aios gözlerini hızla kırıştıtarak başka tarafa baktı, boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Durum böyle olsaydı ne düşüneceğimi bilemezdim." Bakışları benimkileri buldu. "Gemma'yı geri getirdiğinde, kim olduğunu biliyor musun...?"

"Kim onun hayatının bedelini kendi hayatıyla ödedi?" Devam ettim. "Ben bilmiyorum. Gemma'nın da bunu öğrenmesini istemiyorum."

Aios yavaşça başını salladı. "Katılıyorum. Muhtemelen kendini suçlayacaktır." Marisol da öyle, eğer neler olduğunu öğrenirse. Ve tanrılar,

Ölümün pençesine düşenin karısının babası olduğunu düşünürsek, bu çok karmaşık bir durum olurdu.

"Gemma'dan önce bir tane daha vardı," dedim Aios'a Marisol'u anlatırken. "O zaman ne olacağını bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu hayata döndürebileceğimi bile düşünmemiştim. O benim ilk ölümlümdü."

"Başka bir hayattan vazgeçilmesi gerektiğini bilmek yaptığınız şeyi değiştirir miydi?"

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Daha önce de benzer bir şey sormuştun. Ve bu arada, o gün ölümden hayat yaratmanın benim doğamda olduğunu söylediğinde haklıydın."

Gümüş rengi gözleri parladı. "Öyleydim ama ikimizin de ne kadar doğru olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Hiç şüphesiz." Avuçlarımı uyluklarımin üzerinde kaydırarak güldüm. Bunu son sorduğunda, Bele ve Yükselişinin diğer İlkelerin dikkatini çekeceğini bilseydim onu yine de geri getirip getirmeyeceğim hakkındaydı. Bu sefer bunu kelimelere döktüm. "Yine de üvey kız kardeşimi, sevdiği birini kaybetmenin kalp kırıklığından kurtarmak için bunu yapardım."

sevdi." Bu eylemin sevdiği bir başkasını öldürmüş olması ironisi çok acımasızdı. "Ector'a zamanında ulaşabilseydim ya da Orphine'i kurtarma şansım olsaydı, bunu yapardım. Ama-" Başımı sallayarak sözümü kestim. "Boş ver. Bunların hiçbirini duymana gerek yok."

"Hayır. Sorun yok." Vücudunu benimkine doğru eğerken elbisesinin etekleri taş zeminde sallanıyordu. "Lütfen devam edin. Bu konuyu... ilginç." Burnu kırıştı. "Bunu itiraf etmek uygunsuz olabilirmiş gibi hissediyorum."

Kaşlarını kaldırdım. "Uygunsuz davranma konusunda endişelenmen gereken son kişi benim."

"Aslında teknik olarak yanımdayken davranışlarım konusunda endişelenmem gereken *tek* kişi sizsiniz," diye düzeltti. "Siz Kraliçe'siniz."

Kalbim birkaç kez çarptı. Nedense bu gerçek aklımdan çıkmıyordu.

"Çoğumuz ya gerçek bir Yaşam İlkeli varken doğmadık ya da Eythos'un bunun nasıl bir şey olduğunu anlattığını duyacak kadar ona yakın değildik." "Nasıl bir şey olduğunu bildiğimden bile emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama ben sadece... Ben

Hayatı geri getirme yeteneğini ne zaman kullanıp ne zaman kullanmayacağımı bilmek hakkında düşünüyordum. Herkesi geri getiremem ama bu gerçekten benim doğamda varsa, bunu nasıl durdurabilirim? Kimin bunu hak edip kimin hak etmediğine nasıl karar vereceğim -bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum ama-?"

Yapamazsın.

Kaskatı kesildim. Düşüncelerime fısıldayan ses benimdi ve bu bilgi Yükselişimden geliyordu. "Şeylerin doğal düzenine müdahale etmek Yaşamın İlkeli'nin işi değil," diye fısıldadım ama... bu *saçmalıktı*. "Ector ve Orphine'in ölümünde doğal olan neydi?" Aios'a döndüm. "Ya da sana. Kyn'in Gölgele Diyarı'na saldırdığında yaptığı şeyin doğal bir yanı yoktu. Bu doğal düzenin bir parçası *olamaz*.
şeyler."

"Bunların hiçbiri doğal değildi. Kyn'in yaptığı gereksiz yere zalimceydi," dedi ve Primal hakkında ne bildiğimi bildiğimden, bundan bir an bile şüphe etmedim. "İçeride kalmalıydım." Gözlerinde biriken yaşlar havanın nabzını bulanıklaştırıyordu. "Oraya gittiğimde ne düşünüyordum bilmiyorum. Sen ve Bele gibi savaşmak için eğitilmedim ama en azından yaralıların içeri girmesine yardım edebileceğimi düşündüm."

"Eğitilmiş değilsin ama bir şeyler yapman gerekiyordu," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Yardım etmek istemen anlaşılabilir bir şey."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biliyorum ama... Kyn avluya girdiğinde beni gördü. Doğruca bana geldi. Ve Fates, nedenini hâlâ anlamıyorum. Benim bir savaşçı olmadığımı, onun için bir tehdit olmadığımı biliyordu ama beni yakaladı ve dakkailerin bulunduğu mızraklara doğru sürükledi. hâlâ hayatta olan bazı zapt edilmişlerden besleniyorlardı." Keskin bir nefes çekti. Gözlerini kapatarak başını salladı. Tekrar konuşana kadar sessizce bekledim, zihninde benim gördüklerimi gördüğünü biliyordum. O mızrakların üzerinde kaybolan hayatları, hayal bile edilemeyecek şekillerde vahşileştirilen bedenleri. Ama bunlar olurken o da oradaydı. "Yaşadığım onca yıl boyunca hiç böyle bir şeye tanık olmadım. Dalos'ta bile. Kolis'te bile."

Nefesimin kesilme ihtimali çok yüksekti. Kyn'in, Kolis tarafından iradesi dışında tutularak geçirdiği zaman nedeniyle ona gittiğine bahse giriyordum. Ayrıca Kolis'in bir noktada Aios'u Kyn'a teklif ettiğini öğrenmek de beni şaşırtmazdı.

Parmakları boğazındaki zinciri büktü. "Ector bunun olduğunu gördü ve yapmaması gerektiğini bildiği halde Kyn'i durdurmaya çalıştı. Ector Kyn'i iyi hakladı. Neredeyse kolunu koparıyordu." Avucunu aceleyle yanağına sildi. "Ector'un ölümü çabuk oldu. En azından bu vardı."

Bunu duymak beni biraz rahatlattı ama içimde biriken öfkeyi dindirmedi.

Aios boğazını temizledi. "Kyn Gölgelel Diyarı'na saldırmak için emir almış olabilir ama bundan zevk alıyordu. Verdiği acı ve korku hoşuna gidiyor."

Öfke yüzeye fırladı ve ben farkına bile varmadan aniden ayağa kalktım. Görüşümün köşeleri gümüşü bir beyaza dönüştü. "Bana Vathi'ye gidip Kyn'in iç organlarını sökemeceğimi söyle."

"Muhtemelen bunu yapmamalısın."

Enerji içimde zonklayarak havayı doldurdu. Tenim ısındı. Avize sallanmaya başlarken, tenimdeki hava çatırdamaya başladı. "Muhtemelen mi?" Bu tek kelime dudaklarımdan bir gök gürültüsü gibi döküldü ve Aios'un sarsılmasına neden oldu.

"Tamam." Kelimeyi uzattı. "Kesinlikle yapmamalısın."

"Yapmamalıyım," diye tısladım. Gözlerimi kapatırken ellerim yumruk oldu ve tıpkı yaldızlı kafeste, o banyoda otururken yaptığım gibi saymaya başladım. Tıpkı Kadim kemiği Kolis'e sapladığımda yaptığım gibi. Ve ben saydıkça

Sakinleşmenin özü. *Bir. İki. Üç. Dört. Beş.* Gözlerimi açtım. Avize artık sallanmıyordu. "Eğer yapsaydım bu hiç de İlkel Yaşam'a yakışmayan bir davranış olurdu."

"Uh-huh." Aios tekrar oturmamı izledi. "Bu arada, gözlerinin rengi birkaç dakikalığına değişti."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Yeşil altına dönüştü. Gözlerin altın ve gümüş rengindeydi." Ağzımı açtım ama tek söyleyebildiğim "Oh" oldu.

"Artık yeşil ve gümüş rengine döndüler." Aios durakladı. "Sesin de farklı bir şey yaptı. Yüksek sesle konuşuyordun ama nefes nefese, sıcak bir sestti. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama öyle hissettim. Ve ben de-"

"Dahası mı var?"

Belli belirsiz başını salladı. "Kafamın içinde sesini duydum."

Göğsüm sıkıştı. "Bunun nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum." "Sanırım Yaşamın İlkelliği'ne tam olarak girmiş olabilirsin."

"Fiziksel olarak görünüşüm değişti mi?" Ash'in o zaman nasıl göründüğünü düşünerek sordum. Sonra Kolis'in tam İlkel formunu düşündüm. "Lütfen bana bir iskelete dönüşmediğimi söyle."

"Ne?" Kaşları birbirine çarptı. "Hayır, görünüşün gerçekten değişmedi."

"Tanrılara şükür, bekle." Ona doğru döndüm. "*Gerçekten* değişmekle ne demek istiyorsun?"

"Cildin altın sarısı bir renk aldı," dedi. "Aslında çok güzeldi."

Ona baktım.

"Gerçekten." Aios o kadar geniş gülümsedi ki acı çekiyormuş gibi göründü. "Ama hepsi bu kadardı." Hepsi bu kadar mıydı? Arkama yaslanıp tam bir Primal olduğumda nasıl görüneceğimi merak ederken neredeyse gülecektim. Bunu sadece Ash ve Kolis'in yaptığını görmüştüm. Bu.

Başımı iki yana sallayarak Aios'a baktım. "Umarım seni korkutmamışımdır." "Korkutmadın," diye çabucak teminat verdi.

"Tamam. Güzel." Ellerimi bacaklarımın üzerine koydum. "Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum.

acı ve korkunun son düşünceleriniz olduğunu. Ector'un ya da diğerlerinin hissettiği son şey bu olabilirdi. Özür dilerim."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ve Kyn'in yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacağım," diye söz verdim. "Buradan sonra Kolis'le ne olursa olsun, Kyn cezalandırılacak." Bakışlarını tutarken enerji içimde uğuldadı ve ben konuştukça kelimeler iliklerime kadar işleyen bir yemine dönüştü. "Sana yemin ederim, Aios."

Gözlerinde tüyler diken diken oldu ve gözleri büyüdü. Sertleşti. "Sera, bir yemin ettin-"

"Biliyorum." Çenemi kaldırarak nefes verdim. "Ve ayrıca bir Primal tarafından edilen yeminin bozulamayacağını da biliyorum. Bedelini ödeyecek, Aios."

Yüz hatlarına daha önce hiç görmediğim bir sertlik yerleşmişti. Dudaklarının kenarları gerildi ve normalde sıcaklıkla dolu olan gözleri İntikamın buz gibi alevleri. "Yeminini kabul ediyorum."

Gülümsedim. Muhtemelen yapmamalıydım ama yaptım. "Güzel."

Aios arkasına yaslandı ve parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi. Boğazını temizledi, sonra da Kraliçe olarak ilk işimin bir yemin etmek olmadığını söyleyerek devam etti.

başka bir Primal'ı çıkar. "Sence doğal ölüm ile doğal olmayan ölüm arasında bir fark var mı? En azından ölümlüler söz konusu olduğunda?"

"Ben... Bilmiyorum." Hiçbir duygu ya da kesin bilgi gelmedi, ama önemli olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Dengeyi yeniden kurmanın başka bir yolu var mıydı? Bir nefes verdim. "Olsa bile, muhtemelen Eythos'un gittiği yoldan gideceğimi hissediyorum."

"Doğru." Kirpikleri önce aşağı indi, sonra yukarı kalktı. "Attes bize Sotoria'dan ve onun ruhunun senin içinde olduğundan ama senin o olmadığından bahsetti," diye paylaştı. "Aynı kişi olmadığınız konusunda ısrar ettiğinde haklıydın."

Sotoria'nın ruhunun lanet bir elmasın içinde sıkışıp kaldığını düşündüğümde çok rahatsız olarak yer değiştirdim. En azından Attes'in onu güvende tutacağını biliyordum.

"Her neyse, iyisin, değil mi?" diye sordu. "Değişen tek şey gözlerin mi?"

"Uyandığımda yorgundum. Bele gibi çok uyudum," diye paylaştım. "Ama kendimi eskisi gibi hissediyorum."

O anda aklıma başka bir şey geldi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yani." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Bele?"

Alnı kırıştı. "Evet?" "Ve sen?"

Birlikte mi?"

Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi. "Öyleyiz."

Onları hayal ederken dudaklarımdan kırıltı yayıldı. Muhtemelen daha güzel bir çift olamazdı. "Yeni mi, yoksa...?"

"Evet ve hayır." Güldüğünde kızarması derinleşti. "Uzun yıllardır arkadaşız ve daha önce bir kez birlikteydik, yaklaşık-oh, bir bakalım..." Kaşlarının arasındaki oluk derinleşti. "On sekiz yıl önce mi? Neredeyse on dokuz."

Nefesim tılandı. "Özür dilerim. İkiniz neredeyse yirmi yıl önce birlikte miydiniz?"

"Evet." Küçük bir sırıtma belirdi. "Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?"

"Çünkü yirmi yıldan sanki iki aymış gibi bahsediyorsun," diye mırıldandım. "Bir ölümünün yaşam süresiyle karşılaştırıldığında, bu süre karşılaştırma." Gözbebeklerinin ardında havanın ısıltısı titreyordu. "Sonunda, yirmi yıl sana da iki ay gibi gelecek."

Kalbim bir kez daha yerinden fırladı. "Bunu hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim. "Böyle hissetmek. Yirmi yıl ya da yüzyıl sonra bugün olduğum gibi görünmek. Sanki... aklım bunu algılayamıyor."

"Bunu yapmanız muhtemelen neredeyse o kadar zaman alacaktır."

"Muhtemelen." Bir esinti odanın içine süzülerek perdeleri karıştırdı. "Bu arada

Bu arada, Maia'dan haber aldın mı?" Ben sordum. Aşkın İlkel Tanrıçası, Güzellik ve Doğurganlık Aios'un Yükselişini hissedebilirdi. "Ya da bununla nasıl başa çıktığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir şey duymadım ve o da beni çağırmadı," diye cevap verdi. "Ama aramız her zaman iyi olmuştur."

"Yani bu işi Hanan'ın yaptığı gibi halletmesini beklemiyorsun, öyle mi?" Yükseldikten sonra Bele'nin kendi pozisyonuna meydan okuyacağından korkan eski Primal

Av Tanrısı ve İlahi Adalet onun başına ödöl koymuştu.

Aios usulca güldü. "Hayır. Maia zaman zaman çatışmalara ve dramlara tanık olmaktan hoşlansa da bunu uzaktan yapıyor. Kendisi buna dahil olmayı sevmez." Kalın, kızıl saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı. "Maia ayrıca Kithreia'yı yönetmekle ilgilenmediğimi de biliyor. Benim tarafımdan tehdit edilmeyecektir."

Umarım bu şekilde kalır. Maia hakkında çok az şey biliyordum, onunla taç giyme törenim dışında tanışmamıştım ama Ash *kardia*'sını aldırmaq için ona gittiğine göre bir miktar güven duymuş olmalıydı.

Aios dizlerini bana doğru eğdi. "Bu arada, her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ne olduğumu kabullenememek dışında mı?"

Aios hafifçe güldü. "Evet. Onun dışında."

"Ben iyiyim. Mükemmelim, gerçekten." Elimi koltuğun koluna bıraktım. "Ve tüm bu Yaşamın Gerçek İlkeli olarak Yükselme kısmına gelince, bunu düşünmek için gerçekten fazla zamanım olmadı. Ama ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Yaşamın gerçek İlkeli olarak Yükselmeni beklemiyordum."

"Evet, ben de bilmiyordum çünkü bunun imkânsız olması gerekirdi."

"Görünüşe göre öyle değilmiş," dedi kuru bir ifadeyle.

Sırıttım. "Planın közleri alıp Yükselmesi olduğunu biliyorsun, ama közler bir şekilde benimle kaynaşmış, benim bir parçam olmuştu. Onların çıkarılmasına dayanamazdım. Ash bunu biliyordu ve közleri almayı reddetti." Sesim kalınlaştı ve yutkundum. "Beni Yükseltirse ne olacağını bilmiyordu. Tek bildiği, riskleri ne olursa olsun ölmeme izin veremeyeceğiydi. Daha sonra fark ettik ki kalp arkadaşıldık."

"Bu neredeyse senin Yükselişinden bile daha şok edici." Aios'un sesini huşu doldurdu. "Kalplerin ve ruhların böylesine birleşmesi o kadar nadirdir ki Maia'nın bile hayrete düşeceğinden şüpheleniyorum."

Ailemi düşünerek başımı salladım. "Biliyor musun, annemle babamın kalp arkadaşı olup olmadıklarını hep merak etmişimdir. Çocukken bile, böyle bir şeyin gerçek olduğundan tam olarak emin değilken. Çünkü annem yeniden evlenmesine rağmen babamın ölümünü asla atlatamamış gibiydi. Mutluyken bile hep üzgündü."

"Gönül dostlarının yeni bir şey yaratmak ya da büyük bir değişim başlatmak için birbirlerine bağlandıklarını söylerler." Aios ayak bileklerini çaprazladı. "Onlar olabilirdi

Kaderde seni dünyaya getirmek var ve sen... sen büyük bir değişimin tanımınsın."

Ama bu Kader'in -Eskiler'in- Her şeyi mi? Sezgilerim devreye girmedi ama Holland'ın bahsettiği beklenmedik kader çizgisini hatırladım. Diğerleri ölümümle sonuçlanırken kopmuş olan.

"Sera?" Aios yumuşak bir sesle söyledi.

Kendimi düşüncelerimden çekip ona odaklandım. Aios'un gülümsemesi devam ediyordu ama değişmişti. Dudaklarının kıvrımı artık zorlanmıştı. Neredeyse kırılmıştı.

"Nasıl olduğunu sorduğumda," dedi, bakışları yüz hatlarımda gezinirken, "sadece işle nasıl başa çıktığını sormuyordum. Yükseliş."

Vücudumdaki her kas gerildi.

Çok uzun bir an geçti. "Kolıs'in bir süre sizin Sotoria olduğunuza inandığı doğru mu?"

İçim ürperdi. "Bunu nereden biliyorsun?" Cevap aklıma geldi. "Attes."

Bana biraz mahcup bir şekilde başını salladı. "Geldiğinde, biz...şey, dürüst olmak gerekirse, onu soru bombardımanına tuttuk. Bize çok fazla ayrıntı vermedi," diye hızla ekledi. "Nyktos seninle birlikte döndüğünde ve sen stazdayken, ona bir şey sorma şansımız olmadı. Kimse de sormaya çalışmadı.

Senin yanından ayrılmayacağını biliyorduk." Bir nefes aldı. "Ama kimse ne olduğunu bilmiyordu. Sadece duyduklarımızı."

Kan kulaklarıma hücum etti. "Ne gibi?"

"Sarayda Kolıs'in yanında otururken görüldüğün söyleniyordu," dedi. "Ama Rhain ve diğerleri seni gördüğünde, sen..." Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Hareket etmekte özgür değildin."

Kafese kapatılmıştım. Tıpkı onun gibi. "Hiçbir zaman özgürce hareket edemedim. Kolıs beni mahkemeye getirdi ve teşhir etti," dedim açıkça.

"Bunun bir nedeni de bunun başkalarının kulağına gideceğini bilmesiydi."

"Hiçbirimiz senin orada olmak istediğine inanmadık. Hiçbirimiz," diye ısrar etti. "Bu bizi daha da endişelendirdi."

Kendimi tamamen hareketsiz tutuyordum. "Başka ne duydu?"

"Kaçmaya çalıştığınıza dair fısıltılar vardı ve Kolıs'in size ve Nyktos'a kaçış için izin vermediğini iddia ettiğini duyduk. taç giyme töreni."

Kolis yalan söylemişti. Bize izin verdiğiine tanık olan Kyn de öyle. "O zaman sadece Rhain'in söyledikleri," diye devam etti ve midem bulandı keskin bir şekilde.

Rhain özgürlüğü karşılığında Kolis'le bir anlaşma yaptığımı kimseye söylememişti. Anlaşmanın detaylarını bilmesede ne teklif ettiğimi düşündüğünü tahmin etmek için mantık yürütmeye gerek yoktu.

Ve Kolis'in Rhain'in hayatı için istediği her şeyi teklif *etmiştim*. Kolis'in sesi göğsüme baskı yaparken araya girdi. *O zaman bu gece aynı yatağı paylaşıyorlar.*

Ya Rhain'in sessizliği değiştiyse? "Peki ne dedi?" Kendi kendime sordugumu duydum.

"Kolis'i onu serbest bırakmanın durumu idare etmenin en iyi yolu olduğuna ikna ettiğini söyledi." Parmakları yine zincire gitti; Rhain'in Aios'la iletişim kurmak için simge olarak kullandığı kolyenin aynısı. Benimmiş gibi davranmışım. "Ama ben..."

"Ne?"

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Dalos'ta geçirdiğin zamanın kolay olmadığını biliyorum."

Göğsümün sıkıştığını hissederek nefes alırken kıyafet karmaşasına odaklandım. Aslında kıyafetleri görmüyordum. Mücevherli, altın kaplamalı sandıklar gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, dudaklarımın içini sıyıran dişlerimin acısını görmezden geldim. *Tut.*

"*Biliyorum,*" diye tekrarladı.

Tanrım, öyleydi. Ne yazık ki Kolis'in gözdelelerinden biri haline gelmişti. Şimdi biliyordum ki, hiç şüphesiz, bunun saç rengi yüzünden olduğuna dair şüphesi doğruydı. *Nefes al.*

"Yaşadığınız şey için çok üzgün olduğumu bilmek için ne olmuş olabileceğini bilmeme gerek olmadığını söylemek istedim."

"Teşekkür ederim." *Nefes al.* Kendimi onun bakışlarıyla buluştururken parmaklarım kanepenin koluna gömüldü. *Tut.* "Biraz yardımla Kolis'i Sotoria olduğuma ikna edebildim. Bu sayede şansım yaver gitti."

"Şanslı mı?" diye tekrarladı. "Kime kıyasla?"

Kaburgalarım çok küçükmüş gibi hissediyordum. "Burada oturmayan ve Kolis'ten özgür olan herkese."

Aios'un ağzı açıldı ve sonra kapandı. "Çok doğru." Parmakları zincirin üzerinde dans etmeye devam etti. "Ama beni tuttuğu ve onu dinlemeye zorladığı süre boyunca sadece ondan bahsettiğini biliyorum."

Onunla.

Sotoria.

Siktiğimin saplantılı sürüngenini.

Nefes egzersizlerim pencereden dışarı fırladı. "Yani, şansımın daha da ileriye gittiğini de biliyorum."

Kolis geçmişteki favorilerinden hiçbirine dokunmamıştı. Benim için durum böyle değildi. Göğsüm bir yüksük kadar küçük hissedene kadar küçüldü.

Aios yüzüne acı dolu bir gülümseme daha yerleştirdi. "Sadece konuşmaya ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istedim. Tamam mı?"

"Tamam," dedim, gülümsememin onunki kadar yanlış olduğunu biliyordum. "Bunu takdir ediyorum. Takdir ediyorum. Ama ben oradayken ne oldu? Hiçbir şey olmadı."

Aios konuşuyordu. Dudakları kırırdıyordu ama tek duyduğum "*hiçbir şey değildi*" cümlesinin tekrar tekrar yankılanmasıydı. Ama bu Veses'in sesiydi. Ayınlerin ve Refahın İlkel sürtüğü de Kolis'in ona yaptıklarına karşılık olarak aynı şeyi söylemişti. Ash'e yaptıkları için ondan ne kadar nefret etsem de, bu *hiçbir şey* değildi. Bana yapılan şey-

Panik çiçek açtı ve korları karıştırmasa da dilimi gevşetti. "Tutulduğunuz zaman mı?" Aios'un sözünü kestim. "Seni tuttuğu kafeste sandık var mıydı?"

Aios sessizleşti.

Başımı ona doğru çevirdim, sessizliğinin cevabım olduğunu biliyordum.

"I

içlerinde ne olduğunu gördüm. Gözdelerine onlarla ne yaptırdığını biliyorum. Bu yüzden şansınızın benimkinden daha fazla yaver gidebileceğini sanmıyorum."

Aios sert bir nefes alarak yüzünü buruşturdu.

Suçluluk duygusu beni hemen ele geçirdi. "Bu konuyu açmamalıydım.

Ben-" "Özür dileme," diye araya girdi, gözlerinin içi parlıyordu. "Ama sanırım özür dilemem gerekiyor."

"Hayır, bilmiyorsun." Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar eğildi. "Anlıyorum, Sera. Buradaki herkesten daha fazla. Belki Nyktos'tan bile daha fazla. Anlıyorum.

Öfke. Korku. Lanet olası beceriksizlik" dedi. Başka bir zaman olsa, onun küfrünü duyduğumda kıkırdardım ama şimdi değil. Şimdi asla.

"Çaresizlik ve lanet olası boğucu utanç. Tüm bunların nasıl hissettirdiğini biliyorum. Tüm bu duyguların size karşı işlenen herhangi bir eylemden nasıl daha kötü bir şeye dönüştüğünü." Gözbebeklerinde tüyler uçuşuyordu.

"Çünkü o öfke, korku ve beceriksizlik, çaresizlik ve utanç içinize işliyor.

Hem de iliklerinize kadar. Ve onları geri çıkarmak çok zordur."
Sonra boğuldum, kalbim hiç durmadan yüzlerce kez öldüm.

"Bunu hissetmemek ya da düşünmemek için her şeyi söyler ve yaparsın ama sonunda yapmak zorunda kalırsın." Aios doğruldu, yüz hatları sertleşmişti. "Çünkü ne olursa olsun, Sera, bu *hiçbir şey* değildi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Balkon korkuluğunda dururken sabah güneşi yüzümü ısıttı. Güneşi hiç sevmezdim, bulutlu ve kapalı günleri tercih ederdim. Muhtemelen bunun Lasania'ya musallat olan dayanılmaz sıcakla çok ilgisi vardı. Ama şimdi, sıcaklığında kaybolana kadar onu içime çekmek istiyordum.

İçim dayanılmaz derecede üşüyordu.

Aios sadece birkaç dakika önce gitmişti ama ellerim korkuluklara sıkıca sarılırken sesi aklımdaydı.

Hiçbir şey değildi.

İyi niyetliydi ama yanılıyordu. Dalos'ta yaşadıklarım benden önce gelenlerin yaşadıklarına hiç benzemiyordu. O sandıkta bulduğum oyuncakları kullanmaya zorlanmamıştım. Bir kenara atılmamış ve kuduz köpek sürüsü gibi davranan tanrılara teslim edilmemiştim. Şanslıydım.

Ama neden öyle hissettirmedi?

Göğsüm daralırken rüzgârın hızlandığını ve uzun bukleleri yüzüme savurduğunu hissettim. Ash dönmeden önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu çünkü duygularımı her yöne savurduğumdan emindim.

Bu sefer nefesimi tutarak Ash'in bana öğrettiği tekniği kullandım. Dilimi dişlerimin arkasına bastırarak omurgamı dikleştirdim ve saydım, yumruklarımın ciğerlerimi sıkma hissi hafifleyene kadar tekrarladım.

Yavaşça gözlerimi açtım. Nabzım sakindi. Düşüncelerim de öyle. Düzgündüm.

Bakışlarım aşağıya kaydı. Güneş ışığı, Nektas'ın dün gece üzerine tündüğü gölge taşı korkulukta parılıyordu. Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım ve Gölge Diyar'da daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Bulutlar, kalın, kabarık bulutlar. Ve o pufların arasında yıldızlar ışıltı ışıltı parlıyordu. Gerçek dışı ve güzel bir manzaraydı.

Başımı güneşe doğru eğerek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Önceki durgun koku gitmişti. Hava biraz serin olsa da hoştu ve bana çocukluk anılarımdaki sonbaharları hatırlatıyordu. Günler ve geceler aşırı sıcak ve nemli olmadan önce.

Avluya baktım. İnce yeşil tutamlar çorak kahverengi toprağı parçalıyordu.

Lasania'da da olan şey bu muydu? Toprak kendini onarmaya ve yeni bir hayat filizlendirmeye başlamış mıydı? Daha da iyisi, üvey kardeşim Ezra ne düşünüyordu?

"Annem ne düşünüyor?" Yüksek sesle sordum ve sonra kısa, titrek bir kahkaha attım.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok rahatlamış olmanın ötesinde pek bir şey düşünmüyorlardı. Çürümenin sona ermesiyle birlikte, çürüyen topraklardan daha fazlası değişecekti. Hava da değişecekti - boğucu sıcaklar ve uzun kuraklıklar ancak faydadan çok zarar veren sağanak yağışlarla sona eriyordu. Daha fazla

tarlalar artık sürülebilirdi. Ekinler ekildi. Lasania halkı bir gelecekte daha fazlasıydı. *Kraliçe* Ezmeria ve Leydi Eşi Marisol gelecek nesiller için bir gelecek planlayabilirlerdi. Umut vardı.

Şoku atlattıklarında, nasıl bir yol izleyeceklerini düşünmeye başlayacaklarını sanıyordum.

bunların hepsi mümkündü. Muhtemelen öldüğümü düşüneceklerdi. Başka ne düşünebilirlerdi ki? İki de görevim olduğuna inandığımız şeyden sağ çıkamayacağımı biliyordu ki bu Ezra'yı her zaman rahatsız etmişti.

Ve annemin de kabul ettiği bir şeydi.

Gerçi artık her şey farklıydı. Tanrıların *Kraliçesi* ve Yaşamın İlkeli olduğumu fark ettiğinde onun için bu kadar büyük bir hayal kırıklığı olacağımdan şüpheliydim. Belki de bana gerçekten annelik yapmakla ilgilenirdi.

Rahatsız edici bir suçluluk duygusu canlanırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Annemi bu şekilde düşünmek adil miydi? Wayfair bahçelerinde onu düşünürken artık o kadar emin değildim.

Beni güzel kokulu çiçeklerin önünde otururken bulmuştu. morumsu mavi dikenler. Babamın da onlardan hoşlandığını söylemişti. Ondaki nadir anlardan biriydi. O gece ağlıyordu ve bunun başındaki sık sık onu rahatsız eden ağrıya pek ilgisi olduğunu sanmıyordum. O gözyaşlarının babamla ilgisi vardı. Onun Duyguları büyük bir kederle sarılmıştı çünkü bana baktığında babamı görüyor ve kalp acısından başka bir şey hissetmiyordu.

Yine de ben onun çocuğuydum. Kral Roderick'in yıllar önce o anlaşılmayı yapması, her şeyi harekete geçirmesi ve kaçınılmaz olarak babamın ölümüne yol açması benim suçum değildi.

Şimdiye kadar yok olması gerektiğini düşündüğüm acı bir sızı göğsümü delip geçti. Annemle ilgili her şey, bunca yıl sonra bile, onu daha iyi anlamaya başlamış olsam bile, hâlâ derin yaralar açıyordu. Ve belki de bu hiçbir zaman geçmeyecek, sadece zamanla azalacaktı.

Ama Lasania'yı kendim görmek istiyordum. Ezra'yı, Marisol'u ve hatta... Tanrılar aşkına, annemi bile görmek istiyordum. Ama bunun beklemek zorunda olduğunu biliyordum.

Kızıl Orman'ı görene kadar uzandım. "İyi tanrılar."

Kıpkırmızı yapraklardan oluşan geniş alan güneş ışığında alev alev yanıyordu; yapraklara canlı rengini veren, altlarında gömülü tanrıların kanına rağmen gökyüzü kadar güzel bir manzaraydı bu.

Kyn kadar zalim olan tanrılar.

Kızıl Orman'ın şok edici, neredeyse çarpık güzelliğine bakarken boynumdaki deri karıncalandı. Bu tanrıların birçoğu Eythos'un kendisi. Hepsi değil. Birçoğu Ash tarafından oraya yerleştirilmişti, ama ben

ağaçların altındakilerin en kötü türden olduğunu *biliyordu*. Bazıları güce açtı.

Diğerleri kana susamıştı. Birçoğu tacizciydi. Tecavüzcüydü. Çoğu ölümlüleri kendilerinden aşağı görüyor ve sadece tapınmaya ve hizmet etmeye uygun görüyordu.

Ayrıca Kolis'e sadık olduklarını ya da serbest bırakılırlarsa olacaklarını da biliyordum.

Kolis, Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükseldiğinde ya da şu anda olduğu gibi devam ettiğinde ölümlüleri tam olarak nasıl *alçaltacağına* dair planlarıyla ilgili o kadar ayrıntıya girmemiş olsa da, ölümlüler arasında daha aktif bir rol istediğini biliyordum.

O gömülü tanrılar bu tür çabaları destekleyecektir.

Esans damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu. Uyanıştan sonra herhangi birinin fikrini değiştireceğinden şüpheliydim. Neden bu sefer dikkat dağıtmaktan çok daha farklı nedenlerle onları serbest bırakmaya çalışan başka bir Primal riskini göze alalım ki?

Hepsi bir çeşit kullanıcıydı ve kaderlerinde sonsuza dek Cehennem'de kalmak vardı. Öyleyse neden erteleyelim?

Güç içimde toplandı, göğsümde birikti. Korkulukları sıkıca kavradığım sırada orada zonklayan bir hava vardı. Tehdit olmaya fırsat bulamadan onları yok edebilirdim.

Ve yapmalıyım.

İstediğim için değil, taktiksel olarak mantıklı olduğu için. Mantıklı olduğunu biliyordum çünkü tüm o yarışan, dağınık bilgi parçaları arasında, Kolis'in tıpkı benim atlıları *çağırabildiğim* gibi kendisine sadık olanları da çağırabileceği konusunda beni uyaran hızlı, kısacık bir düşünce çizgisi vardı. Belki de onun çekimi gömülü olanları serbest bırakacak kadar güçlü olabilirdi.

Bu benim izin vermeyeceğim bir şeydi.

Eather tenime bastırdı. Görüşümün köşeleri gümüşe döndü.

Kaslarım gerildi-

Bir nefesle kendimi geri çektim. "Tanrılarım..."

Gözlerimi kırıştırarak avuçlarımı karnıma bastırdım. Sırf onları öldürmek için gömülü tanrılar serbest bırakmama saniyeler mi kalmıştı?

Evet. Cevabım evetti.

Başımı salladım, sadece o vahşi, pervasız yanıma yaraladığımı bu kadar çabuk kanıtladığım için sinirlenmiştim. Tanrım, bu gerçekten endişe vericiydi.

Tamam. Belki sadece biraz endişeliydim çünkü gerçekçi olmam gerekiyordu. Kimse bu tanrılar sona erdirdiğim için o kadar da kızmazdı ama saltanatıma gerçekten böyle mi başlamak istiyordum? Gücün kötüye kullanılması gibi hissettiren bir şeyle mi?

Korkunç bir şey mi? Kolis'in

yapacağı bir şey mi?

Kendime kızarak derin bir nefes aldım ve bakışlarım Haides Evi'ni çevreleyen Yükselti'de devriye gezen bir muhafıza takıldı. Onu duvarda yürürken izlerken tuhaf bir şey oldu.

Bir isim

duydum.

Eamon.

Eamon Icarion.

Ve bir isimden daha fazlasını duydum. Detaylar düşüncelerimin arasında fısıldanıyordu. Eamon üç yüzyıl görmüş bir tanrıydı. Ash'e benimle antrenman yapması için meydan okuduğumda avluda olduğunu biliyordum, her ne kadar kumlu tenli adam gelişmiş görüşümün herhangi bir özelliğini tanıması için çok uzakta olsa da. Ayrıca onun Lotho'da, Bilgelik, Sadakat ve Görevin İlk Tanrısı Embris'e ait Saray'da doğduğunu da biliyordum.

sözde Kaderlerin dağlık evi. İçgüdülerim beni itmeye, sonra da bizi bağlayan görünmez ipliği takip etmek için daha fazla itmeye teşvik etti. Ash hüküm sürmeye başladığından beri Gölgeler Diyarı'ndaydı, Eythos'un öldürülmesinden duydukları dehşeti dile getirdiklerinde ailesini

kaybetmişti. Bir tanrıyı seviyordu.

Lethe'de karşılaştık ve Eamon'un iyi bir adam olduğunu hissettim - hayır, biliyordum - döktüğü kan *ruhunu* işaretliyordu.

Farkındalık içimden geçerken keskin bir nefes aldım. Yatak odasına döndüm, bir draken hissettim, ama aynı zamanda çift zonklamayı da hissettim

bir Primal'in farkındalığı. Ve sonra bir tane daha. Garipti çünkü ilkinin Ash olduğunu biliyordum çünkü o farklı hissettiriyordu. Doğuştan gelen bir parçam onun şimdi daha yakın olduğunu fark etti. Kalp arkadaşı olduğumuz için miydi? İç odanın kapılarının açıldığını duyduğumda öyle düşünmek zorunda kaldım.

Ash sabah çıktığı gibi giyinmiş, fildişi rengi bir gömlek giymiş olarak dışarı çıktı. Yaka bağcıklarını açık bırakmış ve kollarını ön kollarının yarısına kadar kıvrırmıştı.

Tişörtlü ya da tişörsüz hiç kimsenin onun kadar iyi görünmediği konusunda hemfikir olmayan herkesle kavga ederdim.

Kenara çekildiğinde, açık kapılardan morumsu siyah pullu bir ejderha uçarak havada süzüldü.

Reaver korkuluklara indi ama Nektas'ın aksine kalbim duracak gibi oldu. Birkaç kat yukarıdaydık. Eğer düşerse... "Oturabileceğin daha iyi bir yer yok mu?"

Kanatlarını yanlarına yaklaştırarak başını eğdi. Anladığım bir dizi alçak cıvıltı çıkardı - pek duymadım ama hissettim. Garip bir şeydi.

"Uçabildiğini biliyorum, Reaver-butt," diye cevap verdim. "Ama bu başka, daha uygun dinlenme yerleri olmadığı anlamına gelmez." Balkonun etrafını işaret ettim. "Beni kalp krizi geçirecekmişim gibi hissettirmeyen herhangi bir yer."

Başıyla kolumu dürttü ve sonra zıplayarak balkona indi. Yanıma oturdu, başı dizimin hemen üzerindeydi. "Tam şurada bir divan var."

Reaver karşılık olarak bacağıma yaslandı.

Ash kapıların yanında dururken, "Sana yakın olmak istiyor," diye açıkladı. "Öte yandan Jadis şu anda Bele'ye terör estiriyor."

Sırıtarak başımı kaldırdım ve sonra Reaver'a daha yakından baktım. "Daha da mı büyüdün?" diye sordum. Bir gün boynuza dönüşeceğinden şüphelendiğim yumrular, burnunun basık köprüsünün ortasından filizlenmiş ve elmas şeklindeki kafasının ortasından yukarı doğru uzanarak bir vee şekline dönüşmüştü.

"Son birkaç hafta içinde yaklaşık iki santim uzadı." Ash kollarını gevşekçe kavuşturdu. "İlk büyüme atağını gerçekleştireceği yaşta. Birkaç ay içinde şu anki boyunun neredeyse iki katı olacak."

Gözlerim büyüdü. "Neredeyse benim kadar uzunken sana hâlâ Reaver-butt diyebileceğimden emin değilim."

Reaver başını eğdi ve bacağıma bastırdı. Bunun ilgi istediği anlamına geldiğini düşünerek uzandım ve elimi tümseklerin arasında gezdirdim. Boynunu gererek mırıldandı.

"Ne zaman bir büyüme atağı daha geçirecek?" Ben sordum.

"Birkaç yıl içinde bir tane daha olacak. O zamana kadar Odin'den daha büyük olacak," dedi, sık sık Ash'in manşetinde ikamet eden savaş atından bahsederken üst koluna takıyordu.

Bu da bana ne Bele'de ne de bende henüz bir tane olmadığı gerçeğini düşündürdü.

Görünüşe göre, *hazır* olduğumuzda bizimki birdenbire ortaya çıkıveriyordu.

Her neyse.

"Aios geldi mi?" diye sordu Reaver'ın diğer tarafında durarak.

"O yaptı." Parmaklıklara yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Theon'un seninle konuşması gerektiğini söyledi."

"O yaptı." Kısa saç tellerinden biri ensesindeki düğümünden kayarak çenesini öptü. "Bizimkilerin dışında hiçbir gemi tespit edilmedi. Eğer Vathi dışındaki başka bir Divan Gölge Diyar'a karşı büyük bir saldırı başlatmayı planlasaydı ve yanlarında Divan'dan Divan'a gölge adımıyla geçemeyen tanrıları da getirseydi, onları Bonelands'deki kayalıklardan görebilirdik."

Attes ve Kyn tarafından ortaklaşa yönetilen Vathi, Kara Körfez'in karşısındaydı. Kyn ordularını daha önce yaptığı gibi Gölgeler Diyarı'na doğru hareket ettirmek isterse, açık denizlere açılmak zorunda kalmayacaktı. Tek yapması gereken Körfezi geç.

"Gölgeler Diyarı, Vathi'den bile daha eşsiz bir konuma sahip. Lassa Denizi'ni geçmek için Gölgeler Diyarı'ndan Bonelands'e gitmek gemiyle sadece bir günlük yolculuk ve ölümlülerin çok doğuya seyahat etmesini engelleyen İlkel sis de hareketlerimizi gizliyor. Aynı şey Vathi için söylenemez," dedi Ash.

Sis herhangi bir ölümlüyü öldürebilirdi, bu yüzden bunun iyi bir şey olmadığını tahmin ettim.

ölümlüler Bonelands'i evleri olarak görüyorlardı. "Ama Lotho hem Gölgeler Diyarı hem de Vathi ile aynı kara kütlesini paylaşmıyor mu? Yürüyerek seyahat edebilirler."

"Vathi ve Lotho arasındaki kanyon işi zorlaştırıyor ama imkansız," dedi Ash. "Birkaç Saray aynı toprakları paylaşıyor. Kithreia - Maia'nın Mahkemesi - birleşik ve dar bir kara köprüsü onu Sirta Mahkemesi'ne bağlıyor, ancak güçleri bu şekilde hareket ettirmek şu anda pek olası değil."

"Neden?" Gerçekten merak ederek sordum. Kraliçe olduğumu düşünürsek, Iliseum'un düzenine aşına olmam gerekiyordu.

"Kara yoluyla seyahat etmenin gemiyle seyahat etmekten daha uzun süreceği gerçeğinin yanı sıra, hiçbir Mahkeme bir başkasının ordusunun kendi topraklarından geçmesini istemeyecektir. Bunu yapmak siyasi bir hamle olarak değerlendirilecektir," diye açıkladı Ash. "İzin verilmesi gerekir. Yani, Embris'in Maia'nın seyahatini onaylaması gerekecek. tıpkı Maia'nın Bele'nin Sirta'nın ordularını Maia'nın sarayından geçirmesi için izin vermesi gerektiği gibi."

"Sirta hâlâ dağınık mı?" Ben sordum.

"Evet, ama bu Hanan'ın hüküm sürdüğü zamandan farklı değil. Sirta'yı evi olarak görenlerin çok azı ona hizmet etti. Sarayı çoğunlukla hırsızlar ve yağmacılar için bir sığınak haline gelmişti."

Güldüm. "Özür dilerim. Bunların hiçbirisi komik değil. Sadece Av ve İlahi Adalet Mahkemesi'nin adaletsizlik için bir sığınma evi haline gelmesi ironik."

"Hanan'ın yaptıklarından sorumlu değilmiş gibi görünmek istemem ama bu kısmen Kolis'ten kaynaklanıyor. O közleri babamdan çaldığı an, Mahkemeleri farklı türden bir çürüme istila etti," diye hatırlattı bana. "Biz İlkelerin temsil etmesi gereken şeyleri çarpıttı."

Biz.

Bunu duymak bana bir başlangıç verdi. Bunu yapmayacağını hiç düşünmemiştim. Reaver'ı sevmek için uzandım. "Diğer İlkelerden bahsetmişken, Aios'a bir yemin ettim."

"Yaptın mı?"

"Delirmiş olabilirsiniz."

Ayağa kalkarken gözlerinde ilgi parlıyordu. Yargılama ya da öfke değil. "Bundan şüpheliyim."

"Şey..." Dudaklarımı büzdüm. "Biraz pervasızcaydı."

"Unuttun mu?" Güneş ışığı elmacık kemiğinin üzerinden geçti. "Senin doğanın umursamaz yanından hoşlanıyorum."

Dudaklarım seğirdi. "Unutmadım ama bunun her zaman geçerli olmadığını da biliyorum." Parmaklıkları sıkıca kavradım. "Kyn'in ona ve Ector'a yaptıkları için cezalandırılacağına dair ona söz verdim. Gölgelel Diyarı'na."

Başını öne eğdi. "Buna neden kızayım ki?"

Bir omzumu kaldırdım. "Çünkü Kraliçe olarak yaptığım ilk şey, potansiyel olarak başka bir Primal'i öldürmek için yemin etmek oldu. Bir başkasının ikizi olan ve müttefikimiz olan birini. Ve bunu önce sana danışmadan yaptım."

Ash sanki fazladan bir ağzım çıkmış gibi bana baktı. Sonra kıkırdadı.

"Ne?" Ona doğru yan döndüm. "Bu kadar komik olan ne?"

"*Liessa*," diye mırıldandı neredeyse. "Bu gibi şeyleri önce benimle tartışmanı takdir etsem de, mizacının zaman zaman bunu engelleyeceğini de umuyorum."

Sanki bir çift dudak daha uzatıyormuş gibi ona baktım. "Bunu beklemek her şeyi yoluna koymaz."

"Benim bir sorunum olmadığı zaman var," diye belirtti. "Ayrıca, kabul etmeyeceğimi düşündüğünüz bir şey olduğunda, önce bana danışacağınızı da biliyorum."

Haklıydı ama yine de. Gözlerimi ona diktim. "Bu kadar anlayışlı olmanızın sebebi, karşınızda durup pervasızca yeminler etmek yerine ölmüş olmam mı?"

"*Son derece* pervasızca yeminler etmek," diye düzeltti, saç tellerini yüzünden geriye doğru fırçalayarak. "Ve belki de bu durum benim anlayış."

Rise'a dönerken kısa bir kahkaha attım. Muhafızlardan biri diğerine bağırarak bana az önce olanları hatırlattı. "Bu arada, birkaç dakika önce farklı bir şey oldu. Şuradaki muhafızı görüyor musun?" Doğrudum ve Eamon'u gösterdim. "Ona baktım ve ne olduğunu anladım. daha fazlasını biliyordum. Sanki onun hayatını biliyormuşum gibi." Başım tekrar Ash'e döndü. "Ruhunu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ash, çenesi gevşemişti. "Kolis korları aldıktan sonra bile babam bunu yapabiliyordu. Gerçek Yaşam İlkeli'nin geriye kalan tek yeteneği buydu."

"Bence bu *Vadentia*'nın güçlenmesinin bir parçası." En azından Nektas'ın benimle paylaştıklarına dayanarak böyle düşündüm. "Bunun şimdiden olmasına şaşırdım."

"Ben değilim." Ash saçımdan bir tutam aldı ve güneş ışığında oldukça ciddi bir şekilde inceledi. "Ben geldiğimde düşündüğün şey bu muydu? Tedirginliğini hissedebiliyordum."

Gerildim. *Güvendesin, şimdi ve her zaman*. Kabusu hatırlayınca kısa bir nefes çektim. Bakışlarım onunkilere kaydı. Onun sesini duymayı hayal etmiştim.

Dün geceki ses. Öyle değil mi? Gerçek değildi. En azından, gerçek olmaması ve onu uyandırmamış olmam için dua ettim.

Boğazımı temizledim. "Bu yeteneğinden gerçekten rahatsız olmaya başladım."

"Biliyorum."

Tüm söylediği buydu. Bekledi ve ne hakkında konuştuğu konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Hiçbir şey değildi.

Midemin sertçe burkulduğunu hissederek, zihnimde bir neden arayarak başka tarafa baktım. Bakışlarım Kızıl Orman'ın kıpkırmızı yapraklarına takıldı.

Bundan yararlanarak, "Hayır, başka bir şey oldu," dedim, çok yumuşak bir şekilde yalan söyledim. "Kızıl Orman'a bakıyordum ve gömülü tanrıları düşünüyordum. O sezgi olayı devreye girdi," dedim ona, hissettiklerimi paylaşarak. "Onları uyandırmama saniyeler kalmıştı ve..."

Parmakları saç telinden aşağı kaydı. "Ve ne?"

"Ve Kolis onları çağırmadan önce onları öldürmek..." diye itiraf ettim.

"Neden yapmadın?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Bu ciddi bir soru mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle. Yaşamın gerçek İlkeli olarak bunu yapabiliirdin. Ve bu tanrılardan herhangi biri değişmiş olsun ya da olmasın, bunu yapmaya hakkınız var."

Ona ters ters baktım. "Eğer bunu yapmış olsaydım, bu tamamen farklı türden bir pervasızlık olurdu."

"Tekrara düşmek istemem ama bunun pervasızca olup olmamasının bir önemi yok. Siz Kraliçe'siniz. Eğer tüm gömülü tanrıları uyandırmak istiyorsanız, bu sizin ayrıcalığınızdır."

"Kolis ne yapmaya karar verdiyse onun olduğu gibi mi?" Ben de karşı çıktım. "Sırf Kral olduğu için pek çok boktan şey yapmaya hakkı vardı."

Ash saçlarını parmağının etrafında kıvrarak, "Kral olması yaptıklarını doğru mu kılıyor?" dedi.

"Belli ki değil."

Bana baktı, bekledi.

"Ne? Neden sen-?" Sonra aklıma geldi. Gözlerimi devirerek iç çektim. Atlılarla yaşadıklarımı düşününce, bunu çok daha önce anlamalıydım. "Bunu doğru olmadığını bildiğim için yapmadım, gerçekten öyle hissettirse de."

"Bunu anladığına sevindim." Saç telini çekiştirdi. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Kapa çeneni." Reaver kısık bir oflama sesi çıkarırken bakışlarım ona kaydı. "Gülüştün sadece onun saçmalıklarını teşvik ediyor."

Reaver başını bacağıma yasladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Ama sanırım bir şeyi de unutuyorsun."

Bir kaşı kalktı. "Öyle mi?"

"Sen benim *Kralımsın*, Kral. Buna ben karar verdim. Bu da demek oluyor ki kararları sadece ben vermiyorum. Benim üstün gücüm falan yok."

"Bu doğru." Gümüş gözleri parlıyordu.

"Bunu unutmadığınızı ve sadece Kralım olduğunuzu söylememi istediğinizi düşünmeye başlıyorum."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

"Belki." "Saçmalıyorsun."

"Sana deli gibi aşığım."

Kalbim üç katına çıkmış gibi hissediyordum ve onu ne kadar çok sevdiğimi kelimelerle, bedenimle ve hatta dilimle göstermeyi çok istiyordum. Bunu yapma arzusu çok güçlüydü ama daha güçlü olmalıydım. Sorumluluk sahibi olmalıydım. Ayrıca zavallı Reaver'ı travmatize etmek istemiyordum.

"Gömülü tanrılardan bazılarının fikir değiştirdiğini mi düşünüyorsun? Yoksa sadece bir noktaya değinmeye mi çalışıyordunuz?" diye sordum.

"Gömülü tanrıların hepsi affedilmez suçlar işlemedi, Sera. Bazıları kötü seçimler yaptı. Bazıları Kolis'in emirlerine göre hareket etti çünkü onlara çok az seçenek sunulmuştu." Gözlerinde belli belirsiz bir parıltı vardı ve bana

Attes de neredeyse aynı şeyi söylüyor. "İşlediğim suçlar göz önüne alındığında birkaçı muhtemelen benden çok daha az suçludur."

"Ne gibi?" diye fısıldadığımda kalbim sıkışmıştı. Parmakları hareketsiz kaldı. "Kolis sana söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi ve gerçek de bu."

Ash birkaç dakika sessiz kaldı, sonra saçımı bıraktı. Ayrıntıya girmemesine şaşırمامıştım ama hayal kırıklığına uğramıştım. Yaptığı şeyler hakkında hiç ayrıntıya girmezdi. Tüm bildiklerimi başkalarından öğrenmiştim. Ama ben de onunla her şeyi paylaşmıyorken bunu nasıl ona karşı kullanabilirdim ki?

Yapamadım.

"Gölgeler Diyarı'nın şimdiden ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum," dedi Ash parmaklıklara yaklaşıırken. "Bu bir mucize."

Gerçekten de öyle hissettirdi. "Sence tüm çimlerin geri gelmesi ne kadar sürer?"

"Emin değilim. Günler sürebilir. Belki haftalar bile olabilir," dedi. "Nehirler geri dönerse daha hızlı olur."

"Bunun gerçekleşmesi için oldukça önemli bir yağışa ihtiyaç olacağını düşünüyorum." Lethe'ye gelen tanrıların sayısı arttıkça, doğanın kendi akışına bırakacak vaktimiz olduğundan emin değildim. Bir şeylerin acelesi İçime bir huzursuzluk yayıldı. "Birkaç yağmur yağdı." Ash onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Ve bunun ne zaman olacağını kim bilebilir? Tabii Gölgeler Diyarı'nda bir zamanlar yılın yağmurlu bir dönemi vardı ve biz de o döneme girmek üzereyiz."

"Bir tane vardı ama o mevsime daha aylar var," dedi omzunun üzerinden kısaca bakarken. "Kışa doğru yaklaşıyoruz."

Reaver'ın başını okşarken, nasıl bir şey olduğu hakkında söylediklerini hatırladım.

Kışlar bir zamanlar karla doluydu ve bu kurumuş nehir yataklarını doldurmaya yardımcı olsa da yeterli olacağından şüpheliydim. Ayrıca, o zamana kadar otlar muhtemelen tekrar ölecekti, bu sefer doğal olarak. Bu da Gölge Diyar'ın gerçekten canlandığını görmemize aylar olduğu anlamına geliyordu.

Çok daha önemli şeyler olmasına rağmen içimi bir hayal kırıklığı kapladı.

endişelenecek şeyler vardı. Ama Gölge Diyar'a hayatın geri döndüğünü görmek de aynı derecede önemliydi. Şu an ile o zaman arasında çok şey olabilirdi. İşte

hiçbirimizin hayatın geri dönüşünün mucizesinin tadını çıkaracak ruh halinde olacağının garantisi yoktu. Göğsüm sıkıştı. Tanrım.

Gölgeler Diyarı'nda yaşayanlardan herhangi birinin o sırada burada olacağının garantisi yok.

Boğazım düğümlenerek Ash'e baktım ve yüzündeki çarpıcı çizgileri takip ettim. Gölgeler Diyarı sakinlerinin de bu deneyimi yaşamasını istiyordum.

Şimdi. Bu güzelliğin tadını çıkarmasını istedim. Ama sanki bundan daha fazlası varmış gibi hissettim. Sanki bu kadar önemli olmasının bilmediğim başka bir nedeni varmış gibi.

Göğsümdeki baskı bir anda daha da arttı. Tepki aptalcaydı ama Aios dışında diğer Gölgeler Diyarı tanrılarından hiçbirini görmemiştim ve

öleceğime inandıklarında bana gösterdikleri onura rağmen, şu anda çoğunun yanında nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şey yapmamıştım. en iyi ilk, ikinci... ya da *onuncu* izlenimi bırakacaktım. Beni destekleyeceklerdi ama bunun çoğunlukla Ash'e olan sadakatlerinden kaynaklandığından emindim.

Ve bu bana verdikleri tepkiden daha fazlasıydı. Kraliçe olduğumu biliyordum. Bunu kabul ettim. Ama bir kraliçe gibi davranmaya hazır mıydım?

Ash vücudunu benimkine doğru eğerek, "Onlarla hemen şimdi buluşmak zorunda değiliz," diye teklif etti. "Bunu bu gece daha sonra yapabiliriz."

Küçük bir parçam teklifini kabul etmek istedi ama bu korkakça bir hareketti. "Ben hazırım."

Ash yerinden kıpırdamadı, ben de korkulukları ittim ve garip bir şekilde zayıf bacaklarımın üzerinde kapıya doğru ilerledim. "Sadece bir tarak bulup bu saçla bir şeyler yapmam gerekiyor."

Ash ve Reaver da onları takip etti. "Bu gece ya da yarın sabah geri gelebilirler."

"Bana bir dakika ver-" Ash önümde belirince şaşkınlıkla ciyakladım. "Bunu sana her fırsatta yapacağım," diye uyardım, onu atlatmaya çalışarak.

"Dört gözle bekliyorum," diye yanıtladı kuru bir sesle. "Şu anda kimseyle görüşmek zorunda değiliz."

"Biliyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Ama ben istiyorum." Ash kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Reaver kanepenin koluna indiğinde meydan okudum.

"Ne kadar çok şey yansıttığının farkında olduğunu sanmıyorum." Ona attığım ters bakışı görmezden geldi. "Endişen arttı."

"Kaygım sürekli artıyor."

"Şu anda olması gerekmiyor." Gözleri benimkileri aradı. "Senin de şu anda rahatsız edilmene gerek yok."

"Sorun değil Ash."

Gözlerinde tüyler diken diken oldu. "Bu konuda aynı fikirde değiliz." "Bu bir sorumluluktur."

"Bekleyebilecek bir şey," diye savundu.

"Ash." Ellerimi onun kollarına doladım. "Şu anda yaptığın şeyi takdir ediyorum. Takdir ediyorum. Çok tatlısın." Parmak uçlarıma uzandım ve onu öptüm. Ayaklarımın üzerine geri oturduğumda, gözlerinin şimdi sıcak gümüş havuzları. "Sadece bunu yapmaya hazır değilim, aynı zamanda kendimi iyi hissediyorum. Ama saklanıyormuşum gibi hissetmeye başlarsam, iyi hissetmeyeceğim."

"Saklanmıyorsun." Parmakları yanağımda gezindi. "Ben seni saklıyorum."

"Beni saklıyorsun çünkü bunalmamı istemiyorsun."

"Aynen öyle." Çenesi sertleşti. "Çok şey atlattın, Sera. Bekleyebilirler."

Bir an ona bakakaldım, kalbim sanki yapış yapış olacakmış gibi hissediyordum. "Tanrım, seni seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu toplantıyı yapmasaydık kendimi sana atacağım."

Hava çizgileri fırıl fırıl dönüyordu. "Toplantı iptal edildi." "Reaver hemen arkamda," diye hatırlattım ona.

Bakışları ağızma düşerken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bele'ye dehşet saçma konusunda Jadis'e katılabilir."

Güldüm. "Bu toplantıyı yapacağız. Buna ihtiyacımız var. Kolis sarayına kapanıp iyileşiyor olabilir ama uzun süre öyle kalmayacaktır. Hiç vakit kaybedemeyiz."

Ash bakışlarımı tuttu. Kirpiklerini indirerek "Siktir," diye mırıldandı.

Kazandığımı bildiğim için gülümsedim. "Sadece saçma bir şey yapmam gerekiyor." Başımın genel çevresine el salladım. "Deli bir kadın gibi görüldüğüme eminim."

Reaver bir kez daha alçak sesle böğürdü. Küçük velet.

"Çok güzel görünüyorsun," diye cevap verdi Ash. "Ama bir fırça alacağım."

Ben bir şey söyleyemeden Ash banyo odasına girdi ve elinde tarağıyla hızla geri döndü. Sandalyelerden birini işaret etti. "Otur."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Yemek sandalyelerinden birine gidip otururken sordum. Reaver da beni takip ederek bir kez daha bacaklarımın yanında yerini aldı. "Çözmesi gerçekten çok zor."

Ash tarağı dikkatle bukleler ve dalgalar arasında gezdirirken, başımın sarsılmaması için saç tellerini tarağın üzerinde tutarken, Reaver'ın başını dizime yasladığını hissettim. Uzandım ve boynunun arkasına bir çizik attım.

Ondan yumuşak bir mırıltı sesi yayıldı. "Hoşuna gitti mi, Reaver-butt?"

Canlı mavi gözleri kapandı ve küçük, mutlu bir ses çıkardı. Lakabına verdiği tepkiye gülümsedim, onu daha iyi bir durumda gördüğüm için rahatlamıştım.

dün gecedен daha iyi.

Ash hızlı ve acısız bir şekilde düğümleri çözerken gözlerim kapandı. Saçlarıma karşı benden çok daha nazikti ve saçlarımı taramasında inanılmaz derecede rahatlatıcı bir şey vardı. Saçlarımın bu kadar kolay karışmasından dolayı sabırsız ve sinirli bir şekilde neredeyse saç tellerimi yırtarcasına tarıyordum.

"Biliyor musun," dedim gözlerimi açarak, "bir Primal of Death'e göre

saçımdaki düğümleri çözmekte gerçekten çok iyisin."

"Bu da benim gizli yeteneklerimden biri." Tarağı masanın üzerine atarak saç tellerini bölümlere ayırdı ve hızlıca örerek kalan saç bantlarından biriyle bağladı. "Saç örmek de öyle."

"Farklı becerilerinizi seviyorum."

Kıkırdayarak saç örgümü çekti, başımı geriye doğru çekti, sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın?"

Ayağa kalktım ve bitişikteki odaya doğru baktım. Midemde küçük endişe topları zıplamaya başladı, ancak Ash toplantıyı yapmayı kesinlikle reddetmeden önce onları ezdim.

Reaver kalçalarının üzerine çöktü ve sonra havaya doğru itti, yükselip omzuma gelene kadar kanatlarını hızla hareket ettirdi. Draken'ın form değiştirmesi, tüm vücut şeklini değiştirmesi hâlâ aklımı başımdan alıyordu. Ash gümüş kurda dönüştüğünde nasıl hissetmişti? Ona sormamıştım-

Sarsılarak durdum. "Mağara kedisi."

"Ne?" Ash kemerli kapı aralığında durdu ve yüzünü bana döndü.

"Stazdayken bir rüya gördüm." Ona bakarken bir elimi göğsüme bastırdım. "Uyanmadan hemen önceydi. Gölümdeydim ve kıyıda duran bir mağara kedisi gördüm - gümüş bir mağara kedisi." Başka bir şey daha görmüştüm ama ne olduğunu hatırlayacak kadar uzun süre odaklanamamıştım. Kalbim güm güm atıyordu. "Tüm Primaller... buna ne deniyordu? Bir *nota* mı? Dönüşebildikleri bir hayvan. Değil mi?"

Ash gözlerini kıstı. "Evet."

"Tamam, mağara kedisini gördüğümde *bana* benziyordu," dedim ona. "Sanki kendime bakıyordum. Bu yapabileceğim anlamına gelebilir mi...?" Neredeyse çok

söylemek imkansız. "Bir mağara kedisine dönüşebilir miyim?"

"Staz sırasında böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum ama bu anlama gelebilir," dedi. "Bir Primal'in *notasına* ilk geçişi genellikle zaman alır. Benim bunu yapabilmem yaklaşık bir yıl kadar sürdü. Ama sen muhtemelen farklı olacaksın."

Reaver etrafımda dönerken aklımdan o kadar çok şey geçti ki, en tuhaf ve muhtemelen en aptalca olanı ağzımdan kaçırdım: "Umarım *nota* formlarımızda da anlaşıyoruz."

Reaver'ın başı bana doğru dönerken kara kaşları birbirine yaklaştı. "Yine mi geldin?"

"Yani sen bir kurtsun ve ben de çok büyük bir mağara kedisiyim," diye açıkladım. "Kediler ve köpekler gibi, değil mi? Ve bir kurdun köpek olmadığını biliyorum, ama

Hala."

Gümüş bakışları parıldarken Ash'in dudakları belli belirsiz bir sırıtışla aralandı. "Aklından geçen şeyler sürekli bir eğlence kaynağı olmalı."

Ona delici bir bakış fırlatırken gözlerim ince yarıklara dönüştü. "O zaman bu halimle de sana en az bu kadar kızgın olacağımı varsayıyorum."

Sırıtışı bir kademe daha artarak dişlerini gösterdi. "Evet." "Her neyse," diye mırıldandım Reaver'dan gelen o alçak sesle tekrar. "Nasıl yer değiştiririm?"

"Sadece olmasını istiyorsun ve-" Ash öne atıldı ve ensemini avuçladı. "Kader, Sera, bunun şu anda olmasını isteme. Bir kere, yapabilecek misin bilmiyorum, ama yapabilme ihtimalin varsa bile

Eğer diğerleriyle buluşmayı planlıyorsanız bunu şimdi yapmanız akıllıca olacaktır." Dudaklarım büzüldü. "Bunun olmasını istemeyecektim."

Ash kaşlarını kaldırdı. "*Liessa*..."

"Tamam." Gözlerimi devirerek iç çektim. "Belki de yapacaktım. Yine de hemen geri dönerdim."

"Evet, ilk seferde her zaman böyle olmuyor." Başparmağını alt dudağımda gezdirerek içime bir enerji yükü gönderdi. "Dönüşüm... aşırı güçlü olabiliyor."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Acıyor mu?" "Vücudunuz ilk kez şekil ve biçim değiştirdiğinde rahatsız edici."

Kalbim kendi kendine çarptı. "Biçim değiştirmeyeyle ilgili duyduğum ilk mantıklı şey bu."

"Hepsi bu kadar değil," dedi usulca. "*Nota* güçlüdür, ve onu devralmak. Bunu ilk yaptığınızda, kendinizi bundan kurtarmak zor olabilir." Yutkundum. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Gerçekten öyle değil. O formda sıkışıp kalmayacaksın," diye güvence verdi, elini bırakarak, "sadece hareketleri yapmak için zamana ihtiyacın var."

"Ve şu anda o kadar vaktimiz yok." "Belli ki," dedi kuru bir sesle.

"Ukala." Onu hafifçe ittim.

Kıkırdadı ve Reaver'a şöyle dedi. "Bir zamanlar senin beni gücendirmeyi aklından bile geçiren birini yakmaya kalkıştırdı."

"Üzgünüm," dedim, ejderha kanatlarını kaldırıp kendini havada tutarken genişçe gülümsedim. "O artık benim Reaver-butt'ım."

Reaver cıvıldaarak onayladı.

"Sorun değil." Ash gülümsedi. "Benim dişlerim hâlâ seninkilerden çok daha etkileyici."

"Seni tekmelemeyi düşünüyorum, haberin olsun," diye uyardım onu, her ne kadar sataşması hoşuma gitse de.

Çünkü tanrım, onun ölümlüler âleminde sadece Ash iken gördüğüm yanını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve ben-

Hayır. Sorumluluğun ağırlığını üzerinden atabildiği ve etine kazınan kan damlalarının nedenini bir süreliğine de olsa unutabildiği ölümlüler diyarındaki Ash, o Ash'ti. Ve bir kez daha o Ash'ti.

Elimi tuttu ve avucumu öptü. Sonra başıyla ön odayı işaret etti. "Şimdi hazır mısın? Bu sefer gerçekten?"

Başımı salladım.

Bakışları benimkilere kaydı. "Unutma, o kapıdan içeri girdiğinde bunu Eş olarak yapmayacaksın. Bunu Kraliçe olarak yapacaksın."

"Ve sen de onların kralı olarak."

Ash başını salladı ve diğer eliyle yanağımı okşadı. "Birlikte."

Başımı çevirdim ve avucunu öptüm. "Her zaman."

ONUNCU BÖLÜM

Yıkanma odasının diğer tarafındaki kısa, loş salondan çıktığımız anda, ön odadaki sohbet tamamen durdu.

Reaver arkamdan uçup yukarı doğru yükselirken herkes donakaldı ve ince tepesinde tehlikeli bir şekilde dengede duran pırıl pırıl kiraz kabuğu meşe sandalyenin üzerine indi. Jadis hariç herkes.

Küçük ejderha, iki gölge taşı sütunun çerçevelediği yükseltilmiş bir kürsü üzerindeki oval masanın yanından hızla geçerek odayı boydan boya kat etti. Dümdüz koştu.

Reaver'ın tünediği yerde kollarını ona doğru uzatmış, küçük kanatları çılginca çırpınıyor ve onu yerden birkaç santim yukarı kaldırıyordu.

Ash yere atladı ve kız masaya tırmanmaya başlamadan önce onu yerden kaldırdı. Kız mutsuz bir çığlıkla karşılık verdi. "İşte," dedi Ash, kızın çenesinin altını okşayarak. "Onu burada daha iyi görebilirsin."

Bakışlarım tanıdık yüz hatları üzerinde gezinip canlı kıvılcı saçlı tanrıçayı ararken Reaver ofladı. Aios dışında herkes oradaydı. Konuşmamızın sonlarına doğru işler gerginleşmişti ama ben onun kızgın ya da üzgün olduğunu söyledi. Neredeydi?

Oturanlar bir anda ayağa kalktı, yüzleri bulanıklaşarak tek dizlerinin üzerine çöktüler, sağ avuçlarını göğüslerinin üzerinde birleştirdiler ve diğer ellerini yere dayadılar. Başlar bir dalga halinde birbiri ardına eğildi. Her biri.

Kalbim tekleyerek geri çekildim. "Herkes ne yapıyor?"

"Önünde eğiliyoruz," diye cevap verdi Rhahar, "senin önünde, *meyaah Liessa*."

"Bunu yapmana gerek yok." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Ya da bana öyle seslenmene."

Yanında, kuzeninin başı hafifçe eğilmiş, zengin, koyu kahverengi yanaklarından birinin sırtarak kalktığı belli oluyordu.

Ash, "Yaşamın İlkelini bu şekilde selamlamak bir gelenektir," diye açklayınca bakışlarım ona kaydı. Bir elini Jadis'in sırtında tutarken

Adamın omzunda sallanıyordu.

"Tanrıların herhangi bir İlkel'e boyun eğmesi gerekiyor, ki hiçbiri senin için bunu yapmıyor," diye belirttim.

Pençeli bir el Ash'in saçlarını karıştırarak ensesindeki düğümden tutamları çekip çıkarırken, "Çünkü onlardan bunu talep etmiyorum," dedi.

"Ben de bilmiyorum."

"Sen farklısın, *Liessa*." Uzandı ve Jadis'in pençelerini saçlarından nazikçe çekti. "Sen Yaşamın Gerçek İlkelisin. Onlarla aynı alana girdiğinde seni böyle onurlandırıyorlar."

"Ben farklı değilim." Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım ve onlara döndüm. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz, bekleyin." Ash'e döndüm. "Bir alana her girdiğimde bunu yapmaları mı gerekiyor?"

Jadis öfkeli bir çığlık attı.

"Evet," dedi Ash, Jadis tekrar saçına uzanmak üzereyken elini yakalayarak.

"Oh, hayır. Hayır. Her odaya girdiğimde bunu yapmayacağız," dedim dehşete kapılarak. "Aklımı kaçıracam."

"Lütfen bunu yapmayın," dedi Saion. "Zaten akıllı pek yerinde olmayan bir yüce hükümdarla uğraştık."

Sesi Bele'ye çok benzeyen biri bıyık altından kıkırdadı. Daralan bakışlarım siyah saçlı İlkel tanrıçaya doğru kaydı.

"Biliyor musun," dedi Ash arkamdan, "tek yapman gereken yapmamalarını emretmek."

Ağzımı açtım.

"Ama belki de önce onlara ayağa kalkmaları için izin vermelisiniz," diye ekledi.
üzerinde.

Başımı yavaşça ona çevirdim. "Sen bana başlangıçta?"

"Belki de." Jadis'in elini bir kez daha çekerek saçlarından kurtardı. "Umarım her bir telini koparır," diye tısladım.

"Allah kahretsin," diye homurdandı Rhahar.

"Her zaman ne derim bilirsin," diye cevap verdi Saion, her kelimesi dilinden belli belirsiz bir eğlence tonuyla dökülüyordu. "Akıllı bir adam asla aynı kötü bahsi iki kez oynamaz."

Ağzım açık kaldı. "Siz ikiniz Ash'le tartışmaya başlamamızın ne kadar süreceğine dair iddiaya mı girdiniz?"

Bele, "Saion yine kuzeninden para alıyor gibi," diye karşılık verdi.

"Aman Tanrım." Kaşlarımı çattım ve kısa bir sureliğine gözlerimi kapattım. "Neden hepiniz hl eğiliyorsunuz?"

"Onlara yükselmeleri için izin vermedin," diye yorum yaptı Ash.

"Tanrı aşkına," diye tersledim.

"Dil," diye fısıldadı Ash yanımdan geçip kürsüye çıkarken. Jadis'i masadaki sandalyelerden birine oturttu. "Burada gençler var mevcut."

"Peki ya sen-?" Sandalyenin arkasında iki geniş, safır mavisi göz belirince sözümü kestim.

İnanılmaz derecede küçük, pençeli elleriyle sandalyenin kenarlarını kavrayan Jadis cıvıldadı ve ben *de iş* gibi bir ses duydum.

"Yaşamın gerçek İlkeli gerilim tipi baş ağrısı çekebilir mi?" Ash, Reaver'a yere inmesini işaret ederken özellikle kimseye sormadım. "nk sanırım benim başım gerçekten ağrıyor."

"Pek olası değil," diye cevapladı Bele, Reaver masadan kalkıp inişini yavaşlatmak için kanatlarını uzatırken sesi kahkahayla titriyordu. "Ama imknsız da değil."

"Artık kalkabilir miyiz?" Theon kaldığı yerden, ikiz kardeşinin yanında diz çökmüş halde sordu.

İçimi ektim. "Evet. Lütfen. Hepiniz ayağa kalkabilirsiniz." "Kadere şükürler olsun," diye mırıldandı Saion.

Dudaklarım büzüldü. "Ve sırf bir odaya girdiğim için hiçbirinizin bana boyun eğmemesini emrediyorum."

Lailah başını kaldırdığında sıkıca örülmüş saçları geriye düştü. Sırtarak Attes'le aralarında tanık olduğum flrtz tartışmayı hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi. Ona aralarında ne olduğunu sormayı çok istiyordum ama muhtemelen beni ilgilendirmiyordu ve şu anda gerçekten önemli değildi. Yine de meraklı biriydim. "Emriniz bizim irademizdir," dedi.

"*Meyaah Liessa*," diye ekledi Bele.

"şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun." Kollarımı kavuşturdum.

n kollarındaki kılıfları ayarlayan Bele başını kaldırdı. "Asla yapmazdım, lanet olsun, gözlerin."

Ash iki kısa bardağa viski doldurduğu yerden, "ok güzeller," dedi -ya da uyardı-, sesi odanın sıcaklığını birkaç derece düşürdü.

Esans vücudumda zonklamaya başladı. "Bunun bir iltifat olması gerekiyorduydu," dedim ona, "daha çok bir tehdit gibi geldi."

"Evet, öyle oldu." Bele masaya yaslandı. Ash kaşlarını kaldırdı ama inkâr etmedi.

"Ama onlar gerçekten..." Ash'in buz gibi bakışları ona kayınca Bele'nin sözleri kesildi. "İnanılmaz. Çok şaşırtıcılar."

Ona baktım.

Saion yaklaştı, Reaver keskin bir dikkatle onu izlerken kaşları merakla çatıldı. "Hiç böyle gözler görmemiştim." Rhain'e baktı. "Sen gördün mü?"

Kumral saçlı tanrı başını salladı. "Yapmadım."

Herkes bana bakıyordu ve ben de kendimi yere atıp hâlâ durağanlıktaymışım gibi davranmak istiyordum. "Ash bunun ölümlü olduğum için olduğunu düşünüyor. Ama evet, süper eşsiz ve tuhaflar-"

"Ve güzel," diye tekrarladı Ash.

"Ve," diye vurguladım, "artık gözlerim hakkında konuşmayı bırakacağız."

Saion elini kaldırırken ağzını açtı. Rhahar avucuna bozuk para bıraktı. "Boş ver." Saion sırtarak paraları tuniğinin içine soktu. "Ciddiyetle söylüyorum ki, seninle yola çıktığımız için çok mutluyuz. sinirler."

Rhahar, "Ve gerçekten kötü bahisler yapmaktan ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," diye ekledi.

Güldüm. "Para kaybetmenize neden olduğum için kısmen üzgünüm."

"Hiç de değilim," diye seslendi Saion bir sandalyenin arkasında durmak için hareket ederken.

Rhahar onu tersledi.

"Aramıza döndüğün için çok mutluyuz," dedi Theon ve sonra bakışları Ash'e kaydı. "Ve ona."

Nefesim kesildi ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Tekrara düşmek istemem," dedi Lailah, "ama ben de aramıza döndüğün için çok mutluyum."

Gülümsedim ve Ash birkaç adım geride durduğu yerden sessizce izlerken boğazımı bir duygu düğümünün tıkadığını hissettim, sözümü kesmedi ama çok da uzaklaşmadı. "Teşekkür ederim."

"Hayatta olmana sevindim," diye paylaştı Bele. "Madem herkes öyle, ben de bunu söyleyeyim dedim."

Lailah kürsüye çıkarken baş parmağımla onu onayladım. Tanrıça Jadis'i sevmek için durakladı, ejderha hâlâ arkadan onu izliyordu

sandalyenin arkasına. "Aios nerede?"

"Burada olmayı planlıyordu ama Şifacı Kye ondan Lethe'de kendisine katılmasını istedi," diye yanıtladı Bele. "Bir doğuma yardımcı olmasını istedi."

Endişesi arttı. "Bir sorun mu var?"

"Dokuz kilodan fazla bir bebeğin hiçbir yerde olmayan bir alandan itilmesinin beklenmesinin ne kadar rahatsız edici olduğu dışında-"

"Lütfen, daha fazla ayrıntıya girme." Theon bir elini kaldırdı ve Rhain yüzünü buruşturdu.

Bele sıırıttı. "Her neyse, bereket tanrıçası falan olduğu için Kye onun etrafta olmasını seviyor. Hayatını kolaylaştırıyor."

Bu rahatlatıcıydı. Tahmin etmiştim.

"Ben de çok memnunum," diye sessiz bir ses geldi.

Rhain'e döndüğümde ensemdeki kaslar gerildi. Bu tepkinin aramızdaki ilişkinin nasıl başladığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Rhain ilk günden beri varlığıma karşı temkinliydi ama asıl planlarımı öğrendiğinde güvensizliği ve hoşnutsuzluğu iyice belirginleşmişti. Bunların hiçbirini ona karşı kullanmadım. Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şekilde hissederdim. Ama şimdi bana bakışı, balkon kapısından hızla çıkma isteği uyandırıyor. Ela gözlerindeki sıcaklığın, gözbebeklerinin ardındaki esrar havasıyla ya da Rhain'in elini uzatırken bana karşı tavrını değiştirmesinin ardındaki nedenle hiçbir ilgisi yoktu.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda göğsüm kasıldı. *Nefes al*. Bu korkunun daha büyük ve kötü bir şeye dönüşmesine izin vermeden önce kendimi durdurdum, Rhain ön kolumu kavrarken nefesimi tutmaya zorladım. Şimdi bunun sırası değildi.

Bunların hiçbirisi için zamanım yoktu. "Teşekkür ederim," demeyi başardım ve karşılığında kolunu kavrarken yüzümde normal bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi düzelttim.

"Vay be." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bununla güzel bir şarjım var."

"Pardon?"

"Olma. Garip bir şekilde kendimi iyi hissettim." Rhain'in bakışları benimkileri tuttu ve sonra sertçe eğilerek uzaklaştı. Dönerek diğerlerine katıldı.

Ash Jadis'i sandalyeden kaldırdı ve yere yatırdı. Çömelerek Reaver'a kısık gözlerle baktı ve kuyruğu sinirli bir kedi gibi ileri geri sallandı.

Bir kalp atışı sonra, kendini kürsüden aşağı fırlattı ve ona çarptı. Yaşlı ejderha ciyakladı ama Jadis'in tek yaptığı küçük başını onunkine bastırmak ve sonra tekrar yükseltilmiş zemine tırmanmak oldu.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım, yukarı bakarak.

Hepsinin beni beklediğini fark etmem bir anımı aldı. Gözlerimi kırıştıtararak ayaklarımı hareket ettirdim ve Ash'in masanın başına bir sandalye çektiği yere gittim.

Erimiş, güvercin grisi gözleri benimkilerle buluştu. "Senin koltuğun, *liessa*."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, Reaver da onu takip etti ve bu kez başını Jadis'inkine sürttü.

"Neden sana böyle hitap ediyor?" Bele ön kol kılıflarını ayarlayarak sordu. "Ve biz değil miyiz?"

Ash başını kaldırıp baktı. "Çünkü ona böyle hitap etmemden hoşlanıyor."

Bele'nin kaşları kalkarken yanaklarım alev aldı. Bir ağaç ayısının zarafetiyle sandalyeye çöktüm ve sonra herkes oturdu. Ash sağıma geçerek kendi koltuğuna oturdu. Konumumdaki -güçteki- bu ince değişim gözümünden kaçmadı.

Ash benim için masaya bir bardak viski koyduğunda bunun ne kadar gerçek olduğunun şokunu bir kez daha yaşadım. Boğazıma bir bez tıkanmış gibi hissettim. Zihnim boşalırken ellerim sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. Ya da belki de kafamda o kadar çok şey oluyordu ki hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Rhain boğazını temizledi. "Kimin neyi bildiğinden emin değilim ama son birkaç gündür Gölgelel Diyarı'na pek çok tanrı geliyor ve pek çok Saray'dan geliyorlar."

Etrafında konuşurken kumaşın boyutu iki katına çıktı. "Nyktoş bir şeyden bahsetti."

"Elimizden gelen en iyi şekilde inceleniyorlar ve ardından geçici olarak insulalarımıza yerleştiriliyorlar-" Yüz ifademde beliren kafa karışıklığını fark ederek kendini durdurdu. "Taç giyme töreninizin olduğu gece dışında Lethe'ye gitmediniz. Doğru." Yanaklarında hafif bir pembe leke belirdi. "İnsula'lar birkaç katlı evlerdir ve içinde kırk kadar insan yaşar. Lethe'nin ışıklarını gördüğünüzde, muhtemelen bu binaları görüyorsunuzdur. Sanırım ölümlüler onlara apartman derdi, ama onlar gibi değiller..."

"Kötü mü giyinmiş?" Ben önerdim. Lasania'nın en yoksul bölgesi olan Croft's Cross'taki apartmanlarda bu sözde daireler vardı. Kemirgenler için bile uygun olmayan karanlık, sıkışık konutlardı. Ezra, ailelerimizin yıllar önce yapması gereken şeyi değiştirecekti. "Kalmayı planladıkları için mi onlara ev sağlıyoruz?"

Rhain, "Muhtemelen, çünkü birçoğunun geri dönecek bir Mahkemesi olmayacak," dedi.

"Tüm Başrahipler tebaalarının izinsiz olarak Saraylarından ayrılmasına izin vermez ve çoğunun bunu isteyeceğinden şüpheliyim," diye konuştu Bele. "Ben Hanan'dan ayrıldığımda, bu ihanet olarak kabul ediliyordu. Döndüklerinde hapsedilebilir ya da öldürülebilirlerdi."

"Tanrılar," diye nefes aldım. "Kaç kişi geldi?"

"Yüzlerce," diye yanıtladı Rhain. "Her geçen saat onlarcası daha."

Midem bulandı. "Ve onlar için yeterli barınağımız var mı?"

"Şimdilik," dedi Ash. "Var."

Ama daha sonra, daha fazlası gelmeye devam etseydi biz de gelir miydik? Belli ki hayır. Bunca yüzyıl boyunca yiyeceğin nasıl sağlandığına dair ayrıntıları bilmiyordum ama malların ithal edildiğini varsaymak için mantık sıçraması yapmaya gerek yoktu. "Peki ya yiyecek-?" Sözümü kestim. "Burada mahsul yetiştirilir Şimdi."

"Evet," diye onayladı Saion. "Ve gerçekten iyi bir yağış aldığımızda ve nehirler geri döndüğünde, onları bir sulama kaynağı olarak kullanabileceğiz, böylece daha fazla ekim yapabileceğiz. Bunun için en uygun alanların hangileri olduğunu araştırmaya başladım bile."

"Bunu duymak içimi rahatlattı," dedim sandalyemde kıpırdanmayı bırakarak. "Buraya gelen herkesin ister geçici ister uzun vadeli olsun bir evi olmasını ve tabaklarında yiyecek olmasını istiyorum. Ama ekinler yetişene kadar zor olacak." Başım öne eğildi. Bu konuda yardımcı olabilir miydim? Ben

Yaşamın gerçek İlkeli. Bu bitki yaşamını da kapsamıyor muydu? Öyle olduğuna inanıyordum, ama... "Bitkileri rahatça keşfedebilmemiz için hala uzun bir süre geçmesi gerekecek.

herkes için sağlamak." Endişelerim arttı. Sürekli artan bir nüfusla birlikte temel ihtiyaçların kısıtlı olduğu bir hayat yaşamış biri olarak, bunun ne kadar çabuk zarar verebileceğini biliyordum.

Ash yumuşak bir sesle, "Bu yarının sorunu," diyerek beni en kötü ihtimaller sarmalından kurtardı. "Zaten düzeltmeye çalıştığımız bir sorun. Ama yarına yetişmek zorundayız."

Ne dediğini anlayarak yavaşça başımı salladım. Hiçbirimiz azalan erzakla uğraşmayı erteleyerek annemin ve eski Lasania Kralı'nın yolundan gitmeyecektik. Gölgele Diyarı bunu yapmazdı. Ama bunun bir sorun olabileceği noktaya da gelmemiz gerekiyordu.

Yani Lethe o zamana kadar hayatta kalmak zorundaydı.

Etrafıma bir kez daha sessizlik çöktüğünde, dilim ağırlaştı ve kullanılamaz hale geldi. Toplantıları yönetmek için gerçekten uygun değildim. Ağırlık bastırdı

Saniyeler geçtikçe omuzlarımda ve göğsümde saatler gibi gelen bir his oluştu. Panik içindeki bakışlarım Ash'e doğru döndü-

"Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz," dedi Ash, Jadis'i kucağına alarak. "Kolis ve ne yapacağımız hakkında konuşmak için."

"Benim zaten bir önerim var," dedi Bele, ince bir gölge taşı hançeri kınından çıkararak. "Onu avlayın."

Rhahar başını salladı. "Bunu destekliyorum."

Bele hançeri havaya fırlatırken Ash, "Bu da planın bir parçası," diye cevap verdi. "Ama önce o kısma gelmeliyiz."

Masanın etrafına göz gezdirdiğimde, toplantıyı başlatanın Ash olması kimsenin umurunda değil gibiydi. Belki de konuşamadığımı fark etmemişlerdi bile çünkü aslında dakikalar ya da saatler garip bir sessizlik içinde geçmemişti.

Uzun ve yavaş bir nefes aldıktan sonra üzerimdeki baskı kalkmaya başladı. Sandalyenin kollarındaki tutuşumu gevşettim ve viski bardağımı elime aldım.

"Peki o kısmı atlayamaz mıyız?" Bele hançeri tekrar havaya kaldırarak sordu. Bu kez Jadis'in başı da hareketi takip etti. "Çünkü Kolis'in yaralarını sarmayı bitirdiğinde ne yapacağını biliyorum."

"Peki bu nedir?" Elimde kadeh, arkama yaslanırken sesimi bulup sordum. Viski dilime değdiği anda midem çalkalandı. Sanki Lasania'nın Aşağı Kasaba bölgesindeki kumarhanelerde sık sık servis edilen zırvaları içiyormuşum gibi yutkunmak için kendimi zorlamam gerekti. hiçbir anlamı yoktu. Gölgeler Diyarı'nda tattığım en iyi viski vardı. Tuhaftı. Bardağı masaya koydum.

Ash bardağıma baktı, hafifçe kaşlarını çattı. Jadis'i kucağına aldı ve Lailah'ya verdi. Genç kız hemen tanrıçanın saç örgülerine yöneldi.

"Sadık adamlarını topla ve bizi avla," dedi Bele, hançeri kabzasından yakalayarak. Bakışları benimkilerle kilitlenirken gözbebeklerinin ardında tüyler ürperdi. "Ve saldırın."

Ash ayağa kalkarken Lailah, "Odada her zaman temkinli olan kişi olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Çok sıkıcı. Biliyorum." Bele'ye bir bakış fırlattı ve İlkel tanrıça ağzını kapattı. "Ama Kolis'in peşine düşüp saldırmak bir plan değil. Yapamayacağımızı biliyoruz..." Draken saç örgülerini bir o yana bir bu yana savururken Jadis'e baktı. "Onu kalıcı olarak ortadan kaldırın," dedi, seçtiği kelimeler dudaklarıma alaycı bir sırıtış getirdi.

"Bunun için plan yapmalıyız. onunla nasıl başa çıkacağız."

Jadis Lailah'nın elinden kurtulup masaya tırmanırken Theon, "Katılıyorum," diye ekledi. "Bilmediğimiz bir şey için plan yapamayız."

"Çok doğru," dedi Rhain, küçük ejderha Bele'ye doğru süzülürken, sanki gizlenme modundaymış gibi karnı masanın üstüne doğru eğilmişti. Yanımdaki Reaver doğrulup temkinli gözlerle onu izledi.

"Bunu anlıyorum ama Kolis'in gecenin içinde sessizce kaybolmayacağını varsaymak güvenli olur sanırım," diye karşı çıktı Bele, Jadis'in tam karşısına yerleştiği yere bakarak. Kaşlarını çatı. "Onun Yükselişinin kendisi ve Iliseeum için ne anlama geldiğini biliyor. Gerçek bir Yaşam İlkeli Yükselmemiş gibi davranacak değil ya. Başka bir İlkeli de öyle."

"Sanırım öyle olacak," dedim, Kolis'in Yaşamın Gerçek İlkeli'ne, yani *bana* ait olan tahtta otururken neredeyse nasıl parladığını hatırlayarak. Ash'e baktım. Çekmecede taştan bir sürahi ve bir bardak daha alıyordu. "En azından kısa bir süre için. Yetkinin kendisinde olduğunu hatırlaması gerekecek. Mahkemeye çıkacak."

Bele hançeri bir kez daha savurdu. "Evet, ama herkes Kraliçe'nin yönettiğini bilirken o sadece Kral'ı oynuyor."

Jadis ince kuyruğunu ileri geri sallayarak Bele'nin hançerine bakarken, "Artık bir Kral da yönetiyor," diye düzelttim onu.

Ash masaya döndü ve önüme bir sürahi ile su olduğu anlaşılan bir bardak koydu. Dalos'ta özlediğim bir şey varsa o da meyveli, köpüklü suydı. Babası bu içeceği yarattığına göre Ash'e daha sonra bunu sormak için aklıma bir not aldım.

"Teşekkür ederim," dedim ve o da karşılığında gülümsedi. "Nyktos Eş değil. O benim dengim, yani ben Kraliçe isem, o da Kral."

Diğerlerinin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Rhahar daha dik oturarak, "Tanrıların Kraliçesi ve Kralı hiç olmadı," diye mırıldandı. "Ama yine de hiçbir zaman bir Kraliçe olmadı."

Reaver'ın oturduğu yere uzandım ve çenesinin altını kaşıdım. Gözlerini Jadis'ten ayırmamıştı. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi bekliyordu; hançere uzanmasını. Sonra tekrar, o da baktı Uykuya dalmak üzereymiş gibi. Ben ikinci seçeneği umuyordum. "Nyktos'un Kral olması benim seçimim ve ben ne dersem o olur izlenimine kapıldım."

"Hiçbirimizden itiraz alamayacaksın." Saion sırtarak masanın karşısındaki Ash'e baktı. "Ve bu çok mantıklı."

Ash kuru bir sesle, "Gerçekten de hiçbirinizin bununla bir sorunu olacağını düşünmemiştim," diye cevap verdi. "Ama Kolis'e geri dönelim. Sera'yı gaspçı ve sahte bir Kraliçe olarak yaftalayıp bunu istismar ederek anlatıyı ve durumu kontrol etmeye çalışacak.

Bir zamanlar ölümlü olduğunu, çoğunun onu tanımadığını ve şimdi bir bebek Primal olduğunu."

"Bir bebek Primal mı?" Rhain burnunu kırıştırarak mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Her neyse, Kolis'in iltica etmeyi düşünen olursa diye hepsine tam olarak kim olduğunu hatırlatmaya çalışacağını umuyorum."

Bele'nin burun delikleri alevlendi. "Evet, onlara *hatırlatmaktan* kastın, muhtemelen bunu hak etmeyenlere karşı şiddetli ve iğrenç bir eylemde bulunmak."

Lailah başını salladı, yüz hatları gerilmişti. "Ne yazık ki."

Arkama yaslandım ve bunu düşündüm. Söyledikleri mantıklıydı, ama... "Sanırım haklısın, ama kimi örnek almaya karar verdiğine dikkat edecektir."

"Dikkatli mi?" Ash kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu kelimedenden anladığımız iki farklı şey var."

"O, hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü olmayan kaotik bir kötü adam değil," diye karşı çıktım. "Çoğu zaman öyle değil. O çok daha hesaplı biri." Düşüncelerim Kolis'in Gölgele Diyarı güçlerinin Dalos'u işgal edebileceğinden bahsettiği zamana kaydı. "Ve bence diyar üzerindeki hakimiyetinin ne kadar zayıf olduğunun farkında."

"Buna neden inanasın ki?" Ash sordu.

Konu Kolis olduğunda neye inandığımdan bile emin değilken buna cevap vermek zordu. "Dalos'a ilk getirildiğimde tanıştığım Kolis, sonraki halinden neredeyse tamamen farklıydı. Benim Sotoria olduğuma inanmadan önce bile. Tüm İlkellerin yandığını görmek isterken, aralarında savaş istemediğini iddia etmeye başladı."

Ash sürahiyi aldı ve bardağını doldurdu. "Size hangi iddiaya inandığımı söyleyebilirim."

"Onun her şeyi yakıp kül eden versiyonu olduğuna inanıyorsunuz."

Ash bardağını alıp arkasına yaslanırken kaşlarını kaldırdı. "Aynen öyle."

"Sanırım hepimiz Nyktos'a katılabiliriz," diye yorum yaptı Rhahar. "Hepimiz Kolis'in bu yönünü düşünmek bile istemediğimiz kadar çok gördük."

Rhain dışında herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı ve Rhain söz aldı. "Peki sen ne düşünüyorsun, Seraphena?"

Jadis'in başını sallaması yavaşladıkça ve her göz kırpması arasındaki süre uzadıkça başparmağımı bardağın narin kenarında gezdirdim. "Sanırım... Ben

Bence ikisi de. Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak Yükselbilmek için korları istedi."

Birisi küfretti.

"Ve işte o zaman kendisine boyun eğmeyen herkesi öldürmekten bahsetti, doğru mu?" Ash söyledi, ben de başımı salladım. "Sonra senin Sotoria olduğuna inandığında fikrini değiştirdi. Çünkü ne olursa olsun, o korları senden çıkarmanın ve sonra seni Yükseltmenin riskli olacağını biliyordu. Onun bu diğer tarafı ancak senin Sotoria olduğuna inandığında kendini gösterdi."

"Benim Sotoria olduğuma ikna olmadan önce tüm İlkelleri yakma ideolojisine uymayan şeyler yaptı," diye ısrar ettim.

Ash bardağının kenarından bana baktı. "Örneğin mi?"

"Örneğin, bir savaş istemediğini açıkça belirtti. Bu yüzden Gölgelel Diyarı güçlerine saldırmadı. Bunu yapmanın durumu tırmandırır."

"Ve sen de ona inandın mı?" Saion sordu, ses tonundaki tüm eğlence kaybolmuştu.

"Yapmadım. İlk başta değil. Ama Kyn bu Divan'a ibret olsun diye Gölgelel Diyarı'nı yerle bir etmek istediğinde Kolis onu reddetti." Masanın etrafına bakındım. "Ve yine, bu benim Sotoria olduğuma inanmadan önceydi. Kyn'in istediği şeyi yapmasına izin vermemek için, başına ne geleceğini bilmekten başka bir nedeni yoktu."

"Bırakın beni serbest bırakmayı, öldürmemek için bile hiçbir nedeni yoktu," dedi Rhain ve kalbim yere çarpacakmış gibi oldu. "Ama onu beni - hizmet ettikleri Primal'a sadık birini- öldürmenin bir işe yaramayacağına ikna edebildi.

başkalarında ona karşı sadakat uyandırmak. Bu bir saman adam argümanıydı ama Kolis bunu kabul etmeye hazırdı."

Rahatladım. Birazcık.

"Kolis'in seni serbest bıraktığı gerçeğini hâlâ atlatabilmiş değilim." Saion Rhain'e baktı. "Beni yanlış anlama, hepimiz senin gittiğini düşünmüştük ve yanıldığımız için çok mutluyuz ama hiçbirimiz bunu beklemiyorduk."

Rhahar başını salladı. "Şu saman adam argümanını dinlemem gerek."

Ash'in çenesi büküldüğünde rahatlığım kayboldu. İçkisini içerken bakışları açık kapılardaydı, dudakları aralandı.

O...o biliyor muydu? Anlaşma hakkında? Kolis'in ne istediğini? Eğer öyleyse, bunun daha fazla şey ifade ettiğini düşün-

Şu anda bunu düşünemezdim. Bakışlarımı Ash'ten çekerek boğazımı temizledim. "Bunun o kadar da boş bir argüman olduğunu sanmıyorum. Rhain'i öldürmenin gerilimi daha da tırmandıracağını bildiği için kabul etti," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim. "Ve daha önce diğer Primaller'i öldürmekle ilgili söyledikleri konusunda ona meydan okuduğumda, Kolis kazanamayacağı ya da diyarları karmaşaya sürükleyecek bir savaş başlatmayacağını itiraf etti. Ama yine de Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükselmeyi planlıyordu. O zaman kim ona boyun eğmeyi gerçekten reddedebilirdi ki? Böylesine güçlü bir varlığa yükselmesi bir savaşı önleyebilirdi." Ash'in dikkati bana döndüğünde onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ve şöyle bir şey var. Beni bir daha ele geçiremeyecek."

Ash, "Hayır," diye homurdandı, gözlerini delip geçen saç çizgileri vardı.

"Yükselmeyecek." "Bu da demek oluyor ki o seviyeye yükselmeyecek."

"Kolis hakkında ne dediğinizi anlıyorum," dedi Ash, "ama bence farklı sonuçlar görüyoruz."

"Nasıl yani?"

"Onu daha temkinli, muhtemelen eylemlerinde daha çekingen görüyorsunuz. Ve belki de Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükselmeden bir savaşı kazanamayacağını anlamış gibi görüldüğü için makul bile." Onun Parmaklar yumuşak tıkırtılarına geri dönerek uykulu Jadis'in dikkatini çekti. "Ama ben çok daha öngörülemeyen bir Kolis görüyorum. Sahip olduğu gücü kaybetmenin eşiğinde olan ve ne zaman nerede olacağına o kadar da dikkat etmeyecek biri. grevler."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bakışlarım ikizlerin arkasındaki kapılara kaydı. Ash'in gördüğü şey çok daha korkunç bir sonuçtu ve daha olası bir sonuç olabilirdi. Kolis'i odadaki diğer herkesten çok daha kısa bir süredir tanıyordum. Ve benim kim olduğumu düşündüğü ve bu yüzden nasıl davrandığı konusundaki deneyiminin büyük ölçüde önyargılı olduğunu anlamıştım. İone bunu doğrulamadan önce bile benim Sotoria olduğuma inanmak için yanıp tutuşuyordu. Şimdi, kendisine yalan söylendiğini anlaması gerekiyordu. Sotoria olmadığımı. Ve muhtemelen sadece sadakati ya da ölümü kabul eden Koli'lere geri dönecekti.

"Kolis daha temkinli olsa da olmasa da, hâlâ aynı durumdayız," dedi Theon.

"Ve Kolis'in nasıl tepki vereceğini görmeyi beklerken hiçbir şey yapmadan oturamayız," diye sözlerini tamamladı ikizi.

"Buna katılıyorum." Bakışlarım Ash'inkilerle buluştu. Derin bir nefes aldım ve sonra masada bizimle oturanlara baktım. "Bırakın bir savaş planlamayı, Kraliçe olmaya bile hazır değildim. Ben bir stratejist değilim ve savaşmak için bundan çok daha uygunum." Endişem arttı ama Ash'in dün söylediklerine odaklandım. Bu konuda yalnız değildim. "Burada dürüst olacağım. Doğru cevabı bilmiyorum, biliyormuş gibi de davranmayacağım. Bunun pek güven verici olmadığına eminim ama gerçek bu."

"Bu güven verici," dedi Theon sandalyesinde rahatlayarak.

"Gerçekten mi?"

Lailah başını salladı. "Evet. Birinin deneyimsiz olduğunu kabul etmesini, öyleymiş gibi davranmasına ve bu süreçte gereksiz yere hayatları riske atmasına tercih ederim."

"Başkalarına ne zaman güveneceğini bilmek bir güçtür," diye ekledi Rhain. "Endişe yerine güven telkin eden bir güç."

"Söylemem gereken tek bir şey var." Bele hançerini bir kez daha savurmaya başladı ama Jadis'in ne kadar yakın olduğunu fark edince durdu. "Onca insan arasından senin mantıklı davranman beni biraz rahatsız ediyor." Bele

Hançeri kınına soktu ve genç kız bıçağa uzanırken Jadis'e şakacı bir kaş çattı. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim kuru bir sesle, Ash'e bakarak. Devam etmem için başını salladı. "Nyktos ve ben diğerlerine Kolis'ten çok daha iyi yöneticiler olacağımızı göstermenin önemi hakkında konuştuk."

"Ben Kolis'ten çok daha iyi bir hükümdar olurdum," diye ekledi Bele. "Ve bu pek bir şey ifade etmiyor."

Saion dirseğini sandalyesinin koluna dayayarak, "Bir dakkai muhtemelen daha iyi olur," diye önerdi.

Lailah içini çekti ve bir elini alnında gezdirdi. Dudağım kıvrıldı. At büyüklüğündeki canavarların ağızı açık kalmaktan başka bir özelliği olmayan yüzlerinin resmi.

sivri dişlerle dolu ağızlar zihnimi doldurdu. Bir tanesinin Kolis'in ayaklarının dibindeki kürsüde oturup, gerçekten birinin bacak kemiği olduğuna inandığım şeyi atıştırdığına hâlâ inanamıyordum.

Görüntüyü zihnimden silkeledim. "Veses ve Kyn hariç, İlkelleri çağırmak istiyoruz. Siktirip gidebilirler."

Bu Bele'nin yüzüne vahşi bir gülümseme getirdi.

"Gölgeler Diyarı'na mı?" Saion açıklık getirdi ve ben de başımı salladım. "Bu büyük bir risk."

"Biliyoruz." Birkaçının yüzündeki tedirginliği fark ettiğimde kalbim kaburgalarımın çarptı. "Çağrıya cevap verenler muhtemelen Iliseeum tahtı üzerindeki hak iddiamızı destekleyecektir."

"Ama bizi desteklemeyenler onların yerine casuslar gönderebilirler, yani kendi saraylarının tanrılarını," diye uyardı Theon.

Ash başını salladı. "Hiçbir tanrının kendi İlkelinin yerine geçmesine izin vermeyeceğiz."

Theon başını salladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Kolis'e sadık olanların casusluk için bile olsa karşılık vererek onu kızdırma riskine gireceklerinden şüpheliyim."

"Hepsi bu değil," dedim Ash'e doğru bakarak. Gülümsemesi küçüktü ama çok fazla sıcaklık ve gururla doluydu. Omuzlarımdaki baskı biraz daha kalktı. "Onlarla konuşmak hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Doğru," diye mırıldandı Bele.

"Bu yüzden işlerin yapılış şeklini değiştirmeyi tartıştık," diye devam ettim. "Bir ya da iki kişinin tüm kararları alması yerine, her Primal'in kararlarda oy hakkı olacak. Yani temelde bir konsey oluşturacağız."

Hepsi bana baktı.

Yutkundum ve verdiğim kararları sorgulamamak için kendimi zor tuttum. "Draken'ın da bir oy hakkı olacak. Bu sadece bir tür denge ve denetleme mekanizması oluşturmakla kalmaz, aynı zamanda hepimizin alınan kararlarda daha fazla çıkarı olur ve herhangi birimizin çok fazla yetkiye sahip olmasını engeller." Durakladım ve uzun, yavaş bir nefes aldım. "Tabii ki önce sizin desteğinizi istiyoruz."

Karşılıklı birkaç bakış oldu. Sessizliği ilk bozan Lailah oldu. "Bence İlkelleri çağırmak akıllıca. Bir şeye karar vermeden önce kimin bizim tarafımızda olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Rhain başını salladı. "Peki ya bahsettiğiniz bu konsey? Iliseeum'da buna benzer bir şey denenmedi. Bu yeni bir şey. Ve çok çekici olmalı."

"Ve eğer bir Divan'ın İlkeli gerçek bir değişimden yanaysa, bu Mahkemelerini kontrol altına almak çok daha kolay," diye belirtiyor Lailah.

Bu benim merakımı uyandırdı. "Orada burada paylaşılan birkaç şey ve kendi öğrendiklerim dışında, diğer Mahkemeler ya da nasıl yönetildikleri hakkında pek bir şey bilmiyorum." Durakladım. "Ya da yönetilmediklerini. Ama hepsi kötü olamaz."

Bele homurdandı.

"En azından umarım öyle değildir," diye mırıldandım.

Rhahar kaşlarını çatarak, "Hepsi kötü değil ve Kyn'inki gibi Saraylarda bile değerleri ve inançları ortak iyiyle örtüşen topluluklar var," dedi.

"Gölgeler Diyarı tek şehri olan tek Saray."

"Ama bu durum, Ölüm Ormanı hariç tüm topraklara geri dönen yaşamla birlikte değişebilir," diye araya girdi Ash.

Rhahar başını salladı. "Ancak diğer Saraylar söz konusu olduğunda, her birinin bir başkenti -Saray içindeki en büyük şehir- vardır ve Primal genellikle burada ikamet eder. Örneğin, Hygeia adası Triton Adalarının en kalabalık olanıdır ve Phanos orada yaşar. Ancak diğer adalar da nüfusludur ve ya güvenilir bir tanrı tarafından yönetilir, ya iyilik görmüş biri, ya da Rakiplerini saf dışı bırakan biri." Kaşlarım

kalktı.

"Birçok Mahkemede gıpta ile bakılan bir yerdir. Küçük şehirleri veya adaları yöneten tanrılar genellikle onları küçük derebeyliklere dönüştürür. Bazıları adil, bazıları ise zalimce yönetilir," diye açıkladı Saion. "Phanos'un Sarayında bulunmayalı uzun zaman oldu," diye devam etti Rhahar'a bakarak. "Benim kişisel olarak

Triton Adalarındaki küçük şehirlerle ilgili bir sorun, ancak duyduğum kadarıyla Phanos daha laissez-faire bir yaklaşım benimsemiş."

Rhahar, "Diğer adalar Kolis'in öfkesini uyandırmadığı ve dolayısıyla Phanos'un kan vergisi ödemesine neden olmadığı sürece," diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak Ash'e döndüm. Başını sallayarak, "Oradayken bunun olduğunu görmemiş olmalısın," dedi. Eğildi ve sürahiyi aldı. "Ölümlüler diyarında, bir soylu tarafından denetlenen bir vatandaş tacı rahatsız ettiğinde, suç önemli bir suç değilse, taç genellikle parasal bir ondalık ister. Kolis öyle değil. Onun paraya ihtiyacı yok."

"Anladım." Öfke kıpırdandı ve Reaver elimi tekrar dürttü. Çenesinin altını ovuşturdu. "Peki ya diğer Mahkemeler?"

"Embris kesinlikle elini kolunu sallayarak dolaşmıyor," dedi Theon. "Divanının tamamını katı bir el ile yönetiyor."

"Neden içimde bunun iyi bir şey olmadığına dair bir his var?" Dedim ki, düşüncelerim Penellaphe'ye kaydı.

Ash bardağımı doldurdu. "Embris'e gelenekçi diyebiliriz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gelenekçi mi? Bu onun Kolis'e karşı durması gerektiği anlamına gelmez mi?"

"Başta öyleydi," dedi Ash. "Ya da denedi. Sonu onun için pek iyi olmadı." Tanrım.

"Gelenekçi diyorsun," diye yorumladı Lailah. "Ben aynı harfle başlayan farklı bir kelime düşünüyordum. Tiran. O ya da güvendiği tanrılardan biri, tebaasının uyandığı andan uyuduğu ana kadar her şeyi denetler."

"Hükümdarlığının ulaşamadığı tek yer Lotho'dur - tam olarak Lotho Dağı'nın en yüksek zirvesi," dedi Rhain. "Orası Kaderlerin ve *Oneirou*'lar." Kaşlarını çattı. "Ya da *Oneirou*'dan geriye kalanlar."

"Bir Rüya Tanrısı..." İrkilerek Ash'e baktım. "Odetta, bakıcım, onlardan bahsederdi - eğer yaramazlık yaparsam *Oneirou'nun* beni rüyalarımnda bulacağını söylerdi."

Saion kaşlarını kaldırarak, "Vay canına," diye mırıldandı. "Bir çocuğa anlatmak için biraz fazla."

"Yok artık." Theon kabaca kıkırdadı.

"*Odetta* biraz fazla oldu," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Ama başka hiç kimse Rüya Tanrıları hakkında konuşmadı. Soylarının tükendiğini falan düşünmüştüm."

"Çok azı onları hatırlayacaktır. Kehanet Tanrılarında olduğu gibi, Kolis közleri çaldığında çoğu öldürüldü," diye açıkladı Ash. "Geriye çok fazla kalmadı."

Tanrılar, Embris'in Divanı gerçekten de Kolis'in eylemlerinin yükünü çekmişti ve bu da muhtemelen İlkel'in neden bu kadar zalim olduğunu açıklıyordu. Gelenekçi olsun ya da olmasın, Kolis'i desteklemeye devam etmek istemesinin hiçbir yolu yoktu.

"Ama hala etrafta olanlar çok güçlü. Rüyaların içinde ve dışında sorunsuzca hareket edebilirler. Onları kontrol edebiliyorlar. Sizden istedikleri bilgileri öğrenirken hoş rüyalar ya da kâbuslar görmenize neden olurlar. Bu şekilde iyi casus olurlar," diye devam etti Ash.

"İyi haber şu ki, Vathi'nin Kyn tarafında ya da Veses'in Sarayında olduğu gibi şiddet olayları yok denecek kadar az."

"Kötü haber şu ki, biri çizginin dışına çıktığında - çizginin dışına çıkmaktan kastım sokağa çıkma yasağını aşmak - cezası ağır oluyor," diye ekledi Theon.

Çenem sıkıştı. "Harika."

Ash, "Divanı nadiren Kolis'in öfkesini kışkırtıyor," diye paylaştı.

"Demek Veses'in Sarayı bir lağım çukuru." Rhain'e baktım.

"Alınma ama." "Alınmadım." Ellerini havaya kaldırdı. "O sarayla hiçbir bağım olmadığını iddia ediyorum." "Keella'nın adil bir şekilde yönettiğini varsayıyorum?" Ben de öyle dedim. "Attes de öyle."

"Evet," diye onayladı Lailah.

Theon bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama Lailah kardeşine bir bakış fırlattı. "Her ikisinin de zor dönemleri oldu ama bunların üstesinden geldiler ve küçük şehirlerin gözetimini kendi değerlerine saygı gösterecek kişilere emanet ederken adil bir şekilde yönetiyorlar."

"Peki ya Maia?" Ben sordum.

"Şey," dedi Bele ve kafamı masaya vurmak istedim. "Son birkaç yüz yılını yönetmekten çok kendini eğlendirmeye odaklanarak geçirdiği için çok da kötü sayılmaz. Bazı şehirleri oldukça sakın. Diğerleri ise dev bir org-" Reaver masanın üstünden ona bakınca kendini durdurdu. "Devasa yetişkin partileri gibiler. Fena değil ama pek de üretken ya da faydalı değiller. Bu yüzden bazen işler biraz kızıışıyor ama iyi anlamda değil. Kıskançlıktan kaynaklanan pek çok cinayet işleniyor ve bazen ekinleri hasat edemiyorlar ya da ormanda dolaşan çocukları arayamıyorlar." Gözlerini kıstı. "Ya da olduklarını bile fark kayıp."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kaşlarımı ovuşturarak.

"Hey, neşelen!" Bele fazla geniş gülümsemelerinden biriyle haykırdı. "Maia'nın daha iyiye gittiğini duydum. Örneğin artık daha az yetişkin partisi varmış."

Ash bir yudum alırken güldü.

"Vay canına." Ben de annemin kötü bir Kraliçe olduğunu düşünüyordum. "Veses'in sarayının *ne kadar* kötü bir lağım çukuru olduğunu bilmek ister miyim?"

Ash, "Veses bir gün Embris, ertesi gün Phanos gibi yönetiyor," dedi. "Onun sarayı da Hanan'ınki kadar kötü."

Bele iç çekti.

"Hiç... iyilik cebi yok mu?" diye sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"İçinde zerre kadar ahlak olan herkes burada." Rhain başını salladı.

"Aynı şey Kyn'in Divanı için de geçerli. Aynı fikirde olmayanlar ya Attes'e katıldılar ya da buraya geldiler."

"Yani bana Veses ve Kyn'in Mahkemelerinde kalanların hepsinin... ne olduğunu mu söylüyorsunuz? Kaybedilmiş bir dava mı?" Yüzlerindeki kasvetli ifadeye baktım.

"Ciddi misin?"

"Tam bir kayıp olduklarını söyleyemem," dedi Ash. "Belki bazılarını ulaşılabilir ama Kolis közleri ilk aldığı anda, babamla yer değiştirdiğinde dengeyi bozdu. Ölüm yaşama, yaşam da ölüme hükmetti. Tüm İlkel güçlerin bir iyi bir de kötü tarafı vardır. Ve tüm bu İlkelerin zayıflaması, doğalarının zehirli taraflarına yenik düşmelerini çok daha kolay hale getirdi," diye hatırlattı. "Ve sonra o zehir Onlara hizmet edenlere ve etkileşimde bulundukları ölümlülere yayıldılar. Birçoğu bir zamanlar oldukları kişi değiller ya da öyle bir toplumda doğdular ki bu zehirliliği kucaklıyor."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Aslında bu onların suçu değil, falan filan saçmalıklar.

Her neyse." Bele gözlerini büyütürken hayal kırıklığı da öfkeye katıldı. "Temelde daha büyük bir iyilik duygusuna sahip gibi görünen sadece iki Sarayımız var. Bir Primal var ki, kendisine sorun çıkarmadığı sürece Divan'ını umursamıyor gibi görünüyor. Bir diğeri o kadar katı kurallar koyuyor ki, tüm Divan'ın bir yatma saati var ve buna uymamanın cezası -."

"Bazen ölüm," diye tamamladı Rhahar.

Aman Tanrım. "Another Court, bir tutam cinayet eğilimi içeren dev bir *yetişkin* partisi ve iki tane daha tam çöp yangınları-"

"Sarayımlı unutma," diye araya girdi Bele. "Sirta'da yaklaşık yüz tane iyi adamım var."

"Özür dilerim."

Bele gülümsedi ve bileğine bir fiske vurdu. "Kabul edildi."

"Yani iki tane iyi ve bir tane de *gerçekten* düşük performans gösteren Divanımız var," diye düzelttim. Ash'e döndüğümde Bele'nin gözleri kısıldı. "Bu da bana tek bir soru bırakıyor."

Ash bardağının kenarından bana bakarken, "Ne olacağını duymak için gerçekten sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

"Neden bu mahkemelerle uğraşıyoruz da onları ele geçirmiyoruz?"

"İşte beklediğim Sera buydu," dedi Bele ve Saion başıyla onayladı.

"Onları ele geçirdikten sonra ne yapacağız?" Ash kadehini indirerek karşılık verdi.

"Sorumluluğu başkasına mı verelim? Mesela onlardan birini," diye önerdim, masanın etrafındakileri işaret ederek.

"Ah," diye başladı Lailah.

Ash bir elini kaldırdı. "O Mahkemeleri yöneten İlkelerin bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum. Karşılık verirler. Onları öldürmek zorunda kalabiliriz."

"O zaman onların yerini almak için başka bir tanrı yükseltebilirim," diye karşı çıktım.

Rhain'in bakışları üzerimde keskinleşti. "Ya da Divan'ı kendin olarak alabilirsin. Yaşamın İlkeli bir Divan alabilir. Ve enerjinin sana gitmesi, yönetecek bir İlkel olmamasının etkisini azaltacaktır."

Bunun nasıl yapıldığını sormaya başladım, ama kulağımın arkasındaki deride bir karıncalanmayla birlikte bilgi bir anda aklıma geldi. Hafifçe kaşlarımı çattım. Başka bir Divan'ı ele geçirmek tören ya da söz gerektirmiyordu. İlkel'i süzdükten sonra yapmam gereken tek şey, serbest kalmadan önce onun havasını içime almaktı. Şikayet ettiğimden değil. Sadece... süreç korkutucu derecede *basitti*.

"Ama bunu Kolis bile yapmadı," diye ekledi Rhain bir süre sonra. Ash ona doğru baktı.

"Teknik olarak," diye düzeltti. "Ama sadece diğer Mahkemelerin İlkel etkisini alan bir Yaşam İlkeline sahip olmak, yapmak isteyeceğiniz bir şey gibi görünmüyor."

Değildi.

Ash, "Sadece bu da değil, Attes, Keella ve gerçekten düşük performans gösteren bir Court ile bu Court'ları ve Koli'leri yenmemiz pek mümkün değil," dedi.

dışarı. "Sadece alabildiğimiz kadar desteğe ihtiyacımız yok, aynı zamanda bazı şeylerin farklı olmasını da istiyorsunuz. Bu farklı olur mu?"

"Hayır." İçimi çektim. "Ciddi değildim." Ash içkisini yudumlarken başını eğdi.

"Tamam." Gözlerimi devirdim. "Sadece yüzde elli ciddiydim."

Bardağını masaya koyarken dudakları kıpırdadı. "Peki, anlaştık mı? İlkelleri çağıralım mı?"

Masanın etrafından onay mırıltıları yükseldi ve neredeyse rahatlayarak sandalyeme yığılacaktım.

"O zaman sırada ne var?" Bele sordu.

"Sanırım bu cevap hoşunuza gidecek." Bele'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Kolis'i tahttan indiriyoruz."

"Şiddetle mi?"

"Başka bir seçenek var mı?" Ash cevap verdi.

"Hayır." Bele rahatsız edici bulmam gereken ama bulmadığım bir şekilde gülümsedi. "Bu tam olarak nasıl yapılacak?" Theon devam etti.

"Onu gömeceğiz," dedi Ash.

"Bu kolay olmayacak," dedi Rhain.

"Biliyoruz." Boş boş Reaver'ın başını okşadım. "Ama bir yolu olmalı. Ne de olsa Kadimler binlerce yıldır mezarda yatıyor." Rhahar içtiği şeyi boğazında düğümledi. "Yine mi geldin?"

Görünüşe göre farkında olmadıkları başka bir şey daha vardı. "Kadimlerin hepsi Arcadia'ya girmedi ya da öldürülmedi. Bazıları sadece toprak. İşte bu yüzden denge olmalı - işte bu yüzden her zaman yaşam ve ölüm olmalı." Daha sonra Kolis'in Seçilmişlerle ne yaptığını - onları Yükselmişlere dönüştürdüğünü - açıkladım. "Bu işe yarıyor, ama ben en azından Kyn'ın böyle devam etmeyeceğinden endişelendiğini biliyorum. Ve eğer denge korunmazsa, Kadimler uyanacaktır."

Sandalyesine otururken -ya da yığılırken- Rhain'in yüzündeki kan çekildi.

"O zaman ne olacağını bilmek ister miyim?" Bele söyledi.

"Primaller onlara karşı ayaklandığında başladıkları işi bitireceklerdi. Kolis herkesin en son endişesi olur," dedim elimi Reaver'ın boynunun kıvrımında tutarak. "Her iki durumda da Kadimlerin nasıl gömüldüğünü keşfetmemiz gerekiyor. Onlar için işe yarayan şey Kolis üzerinde de işe yarayacaktır."

"Keella, Kolis'ten sonraki en büyük Primal." Ash parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Onunla konuşmayı planlıyoruz."

"Yani, Kolis'i gömüyoruz. Ne için? Binlerce yıl mı?" Rhain sordu. "Bu dengeyi korumasını sağlayacaktır," dedim. Sonunda aklıma geldi. Yani Sotoria'nın ruhunu kullanmamıza gerek yoktu. Umut alevlendi. "Nykto's Ölümün İlkeli olarak devam edecek, ben de Yaşamın İlkeli olarak."

Ash'in kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Ya da Sotoria kullanılabilecekti. Kolis güvenli bir şekilde gömüldükten sonra ruhu serbest bırakılabilir. Ve sonra yeterince büyüdüğünde..." Ash masadakilere buz gibi bir gülümseme gönderdi. "O zaman Kolis artık olmayacak."

Theon sıkıca gülümsedi. "*İşte bu* kulağa hoş geliyor."

Birkaç alkış yükselirken bakışlarım Reaver'ın kollarına kaydı. Ölü bir Kolis'i de içeren bir gelecek istedikleri için onları suçlayamazdım. Hiçbiri Sotoria'yı tanımıyordu. Onun neler yaşadığını bilmiyorlardı. Başımı kaldırdığımda Rhain'in bakışlarını üzerimde buldum.

Sandalyemde kaydım ve Reaver'ın boynunu okşamaya geri dönerek yeniden odaklandım. "Peki, İlkelleri nasıl çağıracağız?" diye sordum. "Sanırım bu onlara bir mektup göndermek kadar kolay değil."

"Hayır, değil." Ash bardağımyı yeniden doldurdu. "Sen, Yaşamın Gerçek İlkeli olarak, sadece isteyerek bu çağrıyı yapabilirsin."

Kolis bizi çağırdığında Ash'in avucunda beliren acı verici, kırmızımsı siyah sembolü hatırlayınca dudaklarım aralandı. "Onları incitmenin başlangıç için akıllıca bir yol olduğunu sanmıyorum."

"Acı verici olmak zorunda değil. Kolis'in yaptığı şey ölümün gerçek koruları tarafından sağlanan bir yetenektir. Bu bir ölüm işareti," diye açıkladı Ash. "Ama katılıyorum. Onları cevap vermeye zorlamak Kolis'in yapacağı bir şey. Neyse ki Attes."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "*Şanslı* mı diyorsun?"

Ash sırıttı. "Evet. Sadece bu seferlik. İşe yarayabilir ve diğer Primaller ile iletişime geçebilir."

Attes çoktan işe yaradığını kanıtlamıştı ama bunu akıllıca kendime sakladım.

Jadis, Primal hançerini fırlatmayı bıraktığında Bele'den sıkılmış gibi görünüyordu. Şimdi ayağa kalktı ve küçük bir esneme gıcirtısıyla gerindi.

Ash'in Primal'den hoşlanmamasını paylaşan ya da ona karşı hâlâ güvensizlik besleyen Rhain'in sesi soğuktu, "Peki ya Attes işe yaramamayı tercih ederse?" diye sordu.

Jadis'in pençeleri masaya sürtünerek ilerlerken Ash arkasına yaslandı ve uzun bacaklarından birinin bileğini diğerinin dizine dayadı. "Onu çok faydalı olmasının kendi yararına olacağına ikna edeceğim."

"Bekle." Elim Reaver'ın ensesinde durdu. "Attes'le konuşmaya mı gideceksin?"

Başını eğdiğinde bir tutam saç çenesine doğru uzanıyordu. "Planım bu olurdu."

"Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum," diye belirttim, Jadis masadan düşmeden önce onu yakalamak için öne doğru eğildim.

Reaver başını kaldırdı ve yerde yatmak isteyen küçük kıza bakarak miyavladı. Onun iyiliği için onu diğer tarafıma yatırdım.

"İşte tam da bu yüzden onunla konuşmak için en uygun kişi benim," diye karşı çıktı Ash, Jadis hemen sandalyemin altına girip Reaver'ın geri çekilmesine neden olurken. "Kızdırmak isteyeceği son kişi benim."

İki ejderhaya göz kulak olmaya çalışırken plandan o kadar da emin değildim. Jadis, Reaver'ın bacaklarından birini yakalamıştı - neyse ki ağzıyla değil eliyle. "İhtiyacımız olan son şey senin çekip gitmen ve onu."

"Sanırım ihtiyaç duyulan ilk şey bu." Ash gözlerini buz gibi yapan gölgeli bir gülümseme verdi. "Ayrıca, bunu hak ettiğini biliyor."

"Bunun bize bir faydası olmayacak," dedim, Jadis'in yere çöktüğünü görünce rahatladım.

Reaver'ın yanına... ya da yarısına kadar üstüne. Başını Reaver'ın sırtına koymayı başardı ve Reaver'ın sinirli bir şekilde bana bakmasına neden oldu. Zavallı adam.

"Yine mantıklı davranıyor," dedi Bele. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

o."

Başka bir ejderhanın farkındalığını hissederek ona ters bir bakış attım. Ama bu

bu sefer farklıydı. Daha güçlüydü. Zihnimde Nektas'ı gördüm. Başımı salladım, yeniden odaklandım. "Normalde etrafta mantıksızca koşturan ben gibi konuşuyorsun."

Balkonun üzerine büyük bir gölge düşerken gümüş gözleri eğlenceyle dans ederek, "Pekâlâ," dedi.

Bele'ye bir uyarı bakışı daha gönderdikten sonra Ash'e odaklandım. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Ash bardağından bir yudum alarak, "Bu akıllıca *olmaz*," diye cevap verdi. "Sen burada kalacaksın."

Ses tonu ve talebi her zaman olduğu gibi öfkemi körükledi. "Neyin

akıllıca olmadığını bilmek ister misin?"

"Eminim tahmin edebilirim." Bakışları bana kaydı. "Senden talepte bulunmamın akıllıca olmadığını söylemek üzereydin."

"Madem bunu biliyorsun, neden benim Attes'e gitmemin, onun derisini canlı canlı yüzmek isteyen senden *daha* akılsızca olduğunu düşünüyorsun?"

Bele'nin dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kadere şükürler olsun, çok mantıksız bir şey olacaktı gibi hissediyorum-"

"Senin etrafında hep mantıksız bir şeyler oluyor Bele." Nektas balkon kapısından içeri girdi, uzun saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu.

Huh.

O olduğu konusunda haklıydım. Gerçekten hissetmiş miydim, yoksa onun varlığı sadece mantıklı bir sonuç muydu? Hayır. İçgüdülerim bana onun Nektas olduğunu hissettiğimi söylüyordu.

Ruhani bir parıltıyla ışıldayan gözler masanın üzerinde gezinerek benimkileri buldu. Geniş çenesi bir gülümsemeyle yumuşadı. Theon ve Lailah'nın arkasında duran Nektas bir yumruğunu göğsünün üzerine koydu ve başını ve vücudunun üst kısmını eğdi. O hırıltılı sesiyle konuştu.

"*Meyaah Liessa.*"

Saion, "Kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanmıyor," diye uyardı.

"Biliyorum, ama o bana izin verecek." Nektas doğruldu.

"İzin vereceğim."

Bele'nin dudakları büzüldü. "Kaba."

Nektas başını Ash'e doğru eğdi ve masanın etrafından dolaştı. Kızının Reaver'ın üstünde yarı uyur vaziyette olduğunu görünce adımları yavaşladı. "Umarım Jadis çok fazla yaramazlık yapmamıştır?"

Diğerleri bakışlarını kaçıırken ben kaşlarımı kaldırarak bir yudum aldım. Jadis'in Ash'in saçlarını yolduğu ve Lailah'nın örgülerini çekiştirdiği görüntüler zihnimde dans etti.

"Oh, evet. Tam bir şeftali gibiydi." Bele'nin ses tonu Massene yakınlarındaki çöl toprakları kadar kuruydu.

Nektas, çocuğu gözbebeği olan bir ebeveynin tüm güveniyle, "Tabii ki öyle," diye cevap verdi. Uzandı ve kızını kucağına aldı. Küçük bir mırıltı çıkardı ve omzunun üzerine düşmeden önce kıpırdandı. Küçülmüş sırtını şefkatle sıvazladı ve "Bir tartışmanın ortasına düşmüş gibi hissediyorum" dedi.

"Daha çok... hararetli bir değiş tokuş diyebilirim," diye yanıtladı

Saion. Nektas kaşlarını kaldırarak Ash'in diğer tarafına oturdu ve arkasına yaslandı,

Bir ayağını masanın üzerine koyarak. "Ne hakkında?"

"Sera ve ben," dedi Ash bir kolunu kaldırarak. Bir saniye sonra, odanın içinde bir yerden gelen küçük fildişi bir örtü Rhain ve Saion'un arasından fırladı. Onun eline düştü. "Aynı fikirde değiliz."

"Ne kadar şaşırtıcı olsa da," diye söze başladı Nektas, Ash'ten battaniyeyi alıp Jadis'in üzerine serdi ve yavaşça kanatlarının etrafına doladı, "kimin tarafında olmam gerekiyor?"

Ash ve ben aynı anda "Benim," diye cevap verdik. Nektas sırttı.

"Ash, celpleri çıkarmak için Attes'i kullanmayı önerdi ve bunun İlkel'in iç organlarını yeniden düzenlemek istese de Attes'le konuşması uygun olur," diye açıkladım. "Bu arada benim de sarayda kalıp kılıçları cilalamam gerektiğini düşünüyor."

Rhahar öksürdü ve sonra içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Senden bunu yapmanı beklemiyorum." Ash dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana yan gözle baktı. "Bir kılıçla yapacağın tek şeyin onu kullanmak olduğunu varsayarak kendime oldukça güveniyorum."

"Öğrenmek ister misin?" Şuruplu bir tatlılıkla önerdim.

"Daha sonra, gençlerin olmadığı bir zamanda," diye yanıtladı dumanlı, gece yarısı gülümsemesiyle. "Çok isterim."

"Ah, canım," diye

mırıldandı Bele. Ash'e ters

bir bakış attım.

Göz kırptı.

Dikkatini tekrar Nektas'a çevirmeden önce bana *göz kırptı*. "Ama henüz onun geride kalmasının neden akıllıca olacağını açıklayacağım noktaya gelmedim."

"Çünkü yeni uyandı," diye önerdi Nektas, Jadis bir kanadını kurtarmaya çalışırken başını yana sallayarak. "Ve Vathi'ye girdiği anda varlığı hissedilecektir."

Ağzımı açtım.

"Kesinlikle," diye onayladı Ash. Alaycı gülümsemesi artık yoktu.

"Kyn orada olduğunu bilecek."

Sıcak, dikenli bir öfke içime doldu ve özümü kamçıladi. Reaver başını bacağımdan kaldırdığında, "Benim için sorun değil," dedim. "Onunla *konusmayı* çok isterim."

Bakışlarımız birleştğinde Ash'in gözlerinde tüyler diken diken oldu.

"Ben de öyle,

Ama iç organlarını yeniden düzenlemek beni ne kadar memnun ederse,

Potansiyel müttefiklerimizin kimler olabileceğini öğrenene kadar hiçbir adım atmamayı tartıştık."

"Kyn'in öyle biri olmadığını biliyoruz," dedim.

"Katılıyorum. Ama Kraliçe olarak ilk hareketiniz şiddet mi olmalı?" Ash sordu.

Kyn'e gelince mi? Evet. Ama bakışlarımı onunkilerden ayırıp balkon kapısının ötesindeki güneş ışığına odaklandığımda, gömülü tanrılarla ilgili konuşmayı düşündüm. Kyn farklı bir hikâyeydi. Ama diğer Primaller bunu anlayacak mıydı? Yoksa beni başka bir vahşi, canavar hükümdar olarak mı göreceklerdi?

Bele sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi, "Tanrım, şimdi mantıklı olacağım," dedi. "Sen de benim gibi acemi bir Primal'sın. Ve gizlenmek zorunda kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, ama yaptım. Hâlâ da yapıyorum, risk almaktan başka çare kalmayana kadar." Bakışları benimkilerle buluştu. "Hiçbir şey istemiyorum

Kyn'den intikamımı herhangi bir şekilde almaktan daha fazlasını istiyorum ama şu anda bunu yapmanın çok riskli olduğunu biliyorum." Derin bir nefes verdi. "Ve evet, bu konuda mantıklı olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Daha güçlü falan olabilirsin ve şu anda bile Kyn'le başa çıkabilirsin, ama neden o çöp parçası için bunu riske atasın ki?"

Arkama yaslanırken dudaklarım büzüldü. Demek istediğini anlamıştı. "Tamam. Anladım." Ash'e döndüm. "Ama bence yalnız gitmemelisin."

"Nyktos'la gidebilirim," diye teklif etti Lailah, kardeşinin öfkeli bakışlarını ve benim kudurmuş merakımı üzerine çekerek. "Ve ikisinin de-"

"Uslu durmak mı?" Ben önerdim. "Yaramazlık yapan iki küçük çocuk gibi mi?" Şimdi Ash'in gözleri kısılmıştı.

"Tam olarak bu kelimeleri kullanmayacaktım." Lailah ellerini kavuşturmuş

ellerini masanın üzerine koydu. "Ama Attes ben oradayken olayların tırmanmasına izin vermek istemeyecektir."

"Ona çok fazla güveniyorsun," diye tersledi Theon ve elini masaya vurdu.

"Buna katılabilirim," diye mırıldandı Ash.

"Ve sen de ona hiçbir zaman yeterince güvenmedin," diye karşılık verdi Lailah Theon'a. "O ağabeyi gibi değil."

"Son kısma katılabilirim." Ben de kendi fikrimi söyledim, çünkü toplantının kaosa sürüklenmesine on saniye kalmış gibi hissederken neden olmasındı?

"Elbette, Kyn gibi değil - Kader'e şükürler olsun." Theon'un altın gözlerindeki öz parladı. "Ama iyiliksever bir varlık da değil. Ne zaman

yanına yaklaşsa

her anını seni baştan çıkarmaya çalışarak geçiriyor."

Bele ve kuzenler ilgiyle izlerken ağzımı açtım ve kapattım. Rhain ise sandalyesine ve hatta belki de yere gömülmek istermiş gibi görünüyordu.

"Bu doğru değil," diye tısladı Lailah, gözleri ıslıl ıslıl parlayarak. "Ve bunun şu anda yapılması gereken uygun bir konuşma olduğunu gerçekten düşünüyor muyuz? Bir daha düşündüm de... hiç mi?"

"Bu konuda bir sorunumuz yok," diye belirtti Saion. "Lütfen devam edin."

Dirseğini sandalyesinin koluna dayayan Rhain, iç çekerek parmaklarını alnına götürdü.

"Lailah isterse bana katılabilir," diye araya girdi Ash. "O benim uslu durmamı sağlarken, söz konusu Attes olduğunda ben de aynısını yapacağım."

Ona döndüğümde başım neredeyse omuzlarımdan fırlayacaktı. "Bunu sadece Lailah'ın istediği buysa yapacaksın."

"Elbette. Eğer istediği buysa," diye düzeltti Ash. "Normalde ne kadar akli başında olduğunu düşünürsek, bunu isteyeceğini tahmin ediyorum."

Arkasına yaslanan Theon kollarını kavuştururken ofladı. "Evet, söz konusu olduğunda gerçekten akli başında-"

Lailah, "Kaderlere yemin ederim ki, eğer bu cümleyi tamamlarsan," diye uyardı, "seni o sandalyeden uçuruma yuvarlarım."

Theon'un çenesi öyle sıkıca kapandı ki neredeyse dişlerini ikiye ayırmasını bekliyordum.

"Yani karar verildi mi?" Rhain elini masanın üzerine bıraktı. "Ash diğer Primaller'ı çağırmak için Attes'le konuşacak."

Masadakiler başlarıyla onayladılar. Reaver bile.

Rhain, "Önce Attes'in Essaly'de olduğundan emin olmak isteyeceğiz," diye önerdi. "Essaly mi?" diye sordum.

"Vathi'nin en kuzeyinde yer alan bir şehir. Attes'in yaşadığı yer. Kısa bir süreliğine oradaydın," diye hatırlattı bana.

Bir anda zihnimde yemyeşil çamlarla kaplı tepeler, karla kaplı dağlar ve fildişi renginde bir Rise canlandı. O zamanlar Kolis'in beni öldürmeye zorladığı genç ejderha Thad'ı hayata döndürdüğümde oradaydım.

"Muhtemelen evinde." Nektas bir elini Jadis'in sırtında gezdirdi. "Ama önce Ehthawn'a kontrol ettirebiliriz."

"Akşam karanlığına kadar beklemesini istiyorum," dedi Ash. "Kyn'in draken'larından herhangi birinin gökyüzünde olma ihtimaline karşı. Eğer Attes evdeyse, sabah yola çıkacağım."

Midemin biraz bulandığını hissettim. Kyn'in Ash'i hissetmeyeceğini biliyordum.

Tabii kendi topraklarında değilse, ama yine de Ash ve Lailah için endişeleniyordum. "Ya Kyn gelişinizi öğrenirse?"

"Bağlanmayacağım." Parmakları sandalyenin koluna vuruyordu.

"Endişelendiğim şey bu değil." Sesimi dengelemek için zorladım. "Ne? Kyn çatışmaya girmek isterse?"

"Ash ve Lailah'ı destekleyeceğim," diye karar verdi Nektas. "Ben ve Attes'e sadık draken varken, Essaly'ye yaklaşacak kadar aptal olmayacaktır."

Bunu duymak içimi rahatlattı ama Kyn'in yeterince aptal olmadığı konusunda emin değildim.

"Söyleyemediğim bir şey daha var," diye ekledi Rhain. "Lethe'ye gelenlerin bir sığınağa sahip olmalarını istediğin hakkında söylediklerin?" Ash ile benim aramda bir bakış attı ve sonra derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı. "Bence bunu sizden duymaları çok önemli, ikinizden de."

"Yani halka seslenmek gibi mi?" Kalbim kaburgalarımı tekmelerken sordum.

Rhain başını salladı.

Bu kadar çok insanın önüne çıkma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Taç giyme törenim sırasında herkesin beni gördüğünü bilerek koridorda yürümek yeterince zor olmuştu.

Ash bakışlarımı üzerine çekerek, "Ben halledebilirim," dedi.

"Elbette yapabilirsin." Rhain durakladı. "Ama buraya gelenler bunu onu görmek için yaptılar. Ve bunu büyük bir risk olarak yaptılar."

"Ve bu riski aldıkları için onur duyuyoruz." Ash'in sesi soğumuştı. "Bunu iletebilirim-"

"Hayır," diye araya girdim. Kalbim sıcaklıkla dolarken bile göğsüm sıkıştı. Ash'in ne yaptığını biliyordum. Muhtemelen yükselen endişemi fark etmişti. Beni koruyordu. Bunalmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Konuşma yapan biri olmasam da ve bunu düşünmek bile beni aşırı terletiyor olsa da, kendimi aşmam gerekiyordu. "Bunu iletebiliriz."

Ash, "Bunu yapmana gerek yok," diye ısrar etti.

"Ama öyle," dedim. "İnsanlar bizim için hayatlarını tehlikeye atıp buraya geldiler-" "Senin için," diye araya girdi Nektas, Jadis'i göğsünde daha yükseğe kaydırarak. "Hayır. suç," dedi Ash'e hitaben.

Ash kuru bir sesle, "Alınmadım," diye cevap verdi.

"Ama er ya da geç, onu görmek için buraya gelmeye başlayacaklar," diye devam etti Nektas.

Ash bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

Çenesinin sertleştiğini görünce hemen ekledim: "Karşılarına çıkıp onlara haber vermek yapabileceğim en son şey ve bunu yapmam *gerekiyor*." "Bak, bütün bir şehrin önünde konuşmak ve kraliçe gibi davranmak kusma isteği uyandırıyor."

"İyy," diye mırıldandı Bele.

Onu görmezden geldim. "Ama beni görmeleri ve duymaları gerekiyor. Eğer bunu yapamazsam?" Yüzüm ısınmaya başladı. "İlkelleri bizi desteklemeleri için nasıl ikna edebilirim ya da desteklemeyenlerle nasıl başa çıkabilirim?"

Bakışlarımı tutarken Ash'in çenesinde bir kas oynamaya başladı. "Haklı bir noktaya değindi," dedi Rhahar.

Ash'in bakışları benimkileri tutarken bir an daha geçti. "Emin misin?"

"Eminim."

Derin bir nefes verdi ve sonra başını salladı.

"Tamam." Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe salladı ve hâlâ bunalmamdan endişe duyduğunu anlayabiliyordum.

"İnsanlara ne zaman hitap etmemizi önerirsin?" Rhain'e sordum.

"Mümkün olan en kısa sürede diyebilirim," dedi Ash ve benim aramda bakışarak. Endişe çiçek açtı. "İnsanlar hoş karşılanmadıklarından mı endişeleniyorlar?"

Rhain beni temin etmekte gecikmedi: "Hayır," dedi. "Sadece genel bir gerginlik var. Birçoğu çok şey yaşadı ve sizden haberdar olanlar bile ne bekleyeceklerini tam olarak bilmiyorlar."

Düşünerek yavaşça başımı salladım. "İlkelleri çağırmak önemli ama bence insanlara güvende olduklarını ve burada hoş karşılandıklarını garanti etmek daha öncelikli. Bu Kolis'in yapacağından şüphelendiğim bir şey."

"Bunun doğru olduğuna güvenebilirsiniz," diye yorumladı Bele.

Ash sandalyesinde kıpırdandı. "Belediye binasının güvenliğinin sağlanması ve böyle bir konuşma için hazırlanması ne kadar sürer?"

Theon kız kardeşine baktı. "Sen ne düşünüyorsun? Ben Bonelands'de olacağım."

Bir süre sonra, "En erken yarın öğleden sonra olabilir. Sıkışık olur ama yapılabilir."

Ash'e baktım. "Vathi'ye gitmeyi ertesi güne erteleyebilir miyiz?"

"Erteleyebiliriz."

Midem bulandı ve düştü ama bunu bir kenara ittim. "O halde yarın Lethe halkına hitap edeceğiz ve ardından Attes'le konuşacağız."

"Bir planımız var gibi görünüyor," dedi Ash, masanın karşısındaki Rhain'e bakarak. "Bununla ilgilen."

Yavaşça nefes vererek başımı salladım ve masanın etrafına bakarak doğru kararlar verdiğimizizi umdum. Lethe halkıyla konuşmaya öncelik vermenin doğru olduğunu hissediyordum, ama diğer her şey? İçgüdülerim Bele'nin ilk vuruş zihniyetiyle daha uyumlu olmasına rağmen temkinli olmanın doğru yol olduğuna inanıyordu.

Ama ya
yanılısaydım? Kan
akardı.

"Buraya Kan Vadisi deniyor," dedi Ash. "Kızıl Nehir eskiden buradan geçerci ve babamın dediğine göre bir zamanlar okyanus kadar genişti. Ama ben daha doğmadan çok önce, incelmeye başlamış. Gördüğünüz şey eski nehir yatağı."

Odin'in yanında otururken elim Ash'in kolunda sıkılaştı. Lethe şehri ile bir başka geniş gölge taşı duvarı arasında yer alan vadinin adını nereden aldığını kolayca görebiliyordum. Büyük, sivri gölge taşı çıkıntıları dışında tüm toprak kırmızıya boyanmıştı. Tek başına bu bile şok edici olsa da, dudaklarımın aralanmasına neden olan şey bu değildi. Uzakta görebildiğim Vathi'nin karla kaplı dağları da değildi. Aşağıdaki kıpkırmızı vadiyi kaplayan şeydi.

Toplantıdan sonra Gölgeler Diyarı'nın güçleri hakkında sorular sordum - kaç tane vardı, nasıl eğitiliyorlardı...

Ash'in geçmişte yaptığı gibi belirsiz bir cevap vermek yerine bana göstermeyi teklif etti. Lethe'ye son kez bu kadar yaklaştığımda olduğu gibi Ölüm Ormanı'na doğru çılgınca bir koşu yoktu. Rhain ve Lailah'nın da katılımıyla Yükseliş kapılarından çıktık ve bir zamanlar gölge taşı duvarını dolduran eğik, eğri büğrü ağaçların tomurcuklandığını ve hatta küçük, parlak yapraklar açtığını gördüm. Yol aldıkça, yeşeren çayırların bazılarında minik beyaz çiçekler gördüm. Baktığım her yer yeşildi - o kadar çok ki
bir gün öncesinden daha fazla.

Ta ki Ölüm Ormanı'na yaklaşına kadar. Gölgeleer içinde ve daha da kasvetli bir halde olduğu gibi kalmıştı. Kayalıklar boyunca dar bir patikadan ilerleyerek ormanın içinden geçerken tüylerim diken diken oldu. Gri, gölgeli Gölgeleerın formları birkaç kez ölü ağaçların arasına girip çıktı.

Hayattayken işledikleri günahlar yüzünden yargılanmaktan korktukları için Asphodel Sütunlarından geçmeyi reddeden ruhları görünce Eather tenime bastırdı. Sanki bizi takip ediyorlarmış gibiydi.

Beni takip et.

Ölüm Ormanı'ndan çıktığımız anda nefesim kesilmişti ve Kara Koy, Lethe'yi çevreleyen yüksek Yükselti ile birlikte ortaya çıkmıştı. Onların yanından tekrar geçmek için sabırsızlanıyordum ve Gölgeleer'in inanılmaz derecede ürkütücü olduğu gerçeğinin ötesinde, nedeninden tam olarak emin değildim. Ancak gittiğimiz yol müstahkem şehirden ayrılıp kayalığın genişleyen hatlarını takip ederek vadiye açıldığında Gölgeleer'le ilgili düşünceler bir kenara bırakıldı.

Sıra sıra, tek katlı, yarım daire şeklinde inşa edilmiş binalar Black Bay'e bakıyordu. Yatakhane gibi görünen yüzlerce bina olmalıydı. Kuleler onları çevreliyordu, Rise'dan daha yüksekti ve açıkça güneyde ve doğuda uzananları gözlemek için kullanılıyordu. Bakışlarım kuzeye doğru kayarak Siyah ve kırmızı giysili askerler denizi eğitliydi. Uzaktan onları çevreden ayırt etmek zor olabilirdi ama onları gördüm. Hepsini gördüm.

"Kaç tane var?" Ben sordum.

"Yaklaşık kırk iki bin," diye yanıtladı Ash. "Kırk iki bin mi?" Fısıldadım.

"Kulağa çok fazla geldiğini biliyorum." Ash'in başparmağı kalçamın üzerinde boş bir daire çizdi.

"Değil mi?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Lasania'da bunun sadece yarısı vardı."

"Ve Vathi'de bu sayının üç katı var, Attes ve Kyn arasında eşit olarak dağılmış durumda," diye yorumladı Rhain başını eğerek. Güneş ışığında saçları yanık kumraldı.

"Oh." Okçuluk eğitimi gibi görünen bir şeyi izlerken yutkundum. "Ve bizden çok daha fazla tanrıları var," diye araya girdi Lailah.

Koyu kestane rengi bir atın üzerinde oturduğu yere baktım. "Kaç tane var?"

"Ordumuzun yaklaşık yüzde kırkı tanrılardan oluşuyor," dedi eyerinin üzerinde kayarak. "Geri kalanlar tanrısallar ve ölümlülerden oluşuyor."

Ölümlüler.

Bakışlarım tekrar vadiye kaydı. Kılıçlarla çalışanlardan birkaçı durmuş ve bir araya toplanmıştı. Bizi açıkça fark etmişlerdi.

"Gönüllü oldular," dedi Ash. "Ve riskleri biliyorlar." "Aralarında en cesur olanlar onlar," diye ekledi Lailah, gururla ses. "Ama onları yaralamak ve öldürmek çok daha kolaydır, eminim bunu düşünüyorsunuzdur. Bu nedenle, çoğu yaya ve at sırtında eğitilmiş uzun yaylılardan oluşan yardımcı birliklerdir."

Okçular. "Mantıklı." Kolis beni Sığınak'ın çatısına getirdiğinde gördüklerimi düşünerek dilimin ucuyla bir dişin kenarıyla oynadım. "Dalos'tayken hiç asker görmedim, korumalar çifte görev yapmadıkça."

Ash, "Bazı Mahkemeler için muhafızlar ve askerler bir ve aynıdır, ama orada böyle askerler göremezsiniz," dedi. "Dalos'un kendi ordusu yok."

"Ne?" Ash bana bakarken şaşkınlıkla haykırdım. Sonra anladım. "Çünkü Yaşamın İlkeli tüm Sarayların ordularına sahip."

"Öyle olması gerekiyordu." Bakışları aşağıdaki askerlere kaydı. "Babamdan beri bu böyle. Kolis bile bu kurala açıkça karşı gelmiyor."

"Ama bu onun bunu takip ettiği anlamına gelmez."

Ash başını salladı. "Sanırım yarattıkları savunmasının bir kısmını oluşturuyor."

Bunu düşündüm. "Eminim yarattıkları ikili bir amaca hizmet ediyordur - dengenin devamı ve savunma olarak. Ama onun Yükselmişler mi? Gün boyunca hareket edebilirler - onları Cor Sarayı'nın avlusunda gördüm - ama güneş ışığına çıkamazlar. Bu bir zayıflık. Ama Hortlaklar?"

Ash, "Onlar bir sorun olacak," dedi.

"Hortlaklar anlık olarak öldürülebilir ve gördüğüm kadarıyla Yaranın türü tam olarak ne kadar süre aşağıda kalacaklarını belirler," diye paylaştım. "Ama o kadar da uzun değil. Callum'u çenesinin altından yaradım ve on beş dakika kadar sonra tekrar ayağa kalktı."

"Savaşta alınan yaraların çoğu baş ya da göğüste olur." Lailah'nın alnı kıvrıldı. "Hızlı vuruşlar. Daha fazla bedensel hasar verenler de yok değil."

"Ama genel olarak, bunlar bir Hortlağın çabucak iyileşeceği yaralar." Bakışlarım karla kaplı dağlara kaydı. "Peki ya diğer Mahkemeler?" diye sordum, dikkatim at sırtında eğitim yapanlara takılmıştı. Onlar da yavaşlamış ya da durmuşlardı.

"Kesin olarak söylemek zor," dedi. "İlkelerin çoğu gerçek sayılarını gizli tutuyor."

"Ama tahminlerin var?"

"Var." Bana hızlı bir sırıtış gönderdi. "Ama önce, sanırım seni rahatsız edeceğimi hissettiğim bir şey yaşamak üzeresin."

Şaşkınlık arttı. "Ne demek istiyorsun?" "Vadiye doğru bak," diye ısrar etti Ash.

Dediğini yaptım ve kapıyı kilitledim.

Aşağıdaki alanda tüm askerler durmuş, atlı olanlar da atlarından inmişlerdi. Sonsuz sıralar halinde bize doğru bakıyorlardı.

"Ne... neler oluyor?" diye sordum.

"Senin yeni favori şeyini yapmak üzereler," dedi Ash, sesinde ağır bir eğlence vardı.

Gözlerim kocaman oldu. "Onlar-"

Askerler, vadiyi boydan boya kaplayan bir dalga halinde, bir elleri göğüslerinde, diğer elleri yerde, sıra sıra diz çökmüşlerdi. Onları içime çekerken dudaklarım aralandı.

Yüksek bir gümbürtü vadide yankılandığında sıçradım. Askerler, vadi bu sesle dolana kadar avuçlarını dolu zemine tekrar tekrar vuruyorlardı.

Ash kulağıma doğru konuşarak, "Bu farklı," dedi. "Onlar sadece Kraliçelerine saygılarını sunmuyorlar. Size, sizin olduklarını ve iş başa düşerse sizin için savaşa gireceklerini söylüyorlar."

Nefesim kesildi. "Bizim için."

Dudakları yanağıma okşadı. "Bizim için."

Sonra vuruşlar durdu ve sessizlik geldi. Başlarını kaldırdılar. Beklemeye başladılar.

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, yanaklarım ısınmıştı. "Onlara yükselebileceklerini bağırarak pek uygun görünmüyor."

Ash kıkırdadı. "Sadece bir elini kaldırabilirsin."

"Oh." Bu çok daha kolaydı. Elimi kaldırdım ve küçük bir el sallama hareketi yaptım çünkü elimi tutmak hala garip geliyordu.

Yine de işe yaradı.

Askerler ayağa kalktı ve birkaç dakika sonra eğitimlerine geri döndüler. Daha önce hiç konuşmadığım, muhtemelen yolumun bile kesişmediği binlerce insanın benim için, bizim için savaşa gitmeye hazır olduğunu görmek? Bu beni sarstı.

Ash hâlâ havada duran elimi nazikçe tutup indirirken Lailah, "Ordulara gelince," dedi. "Phanos ikinci en büyük orduya sahip. Yaklaşık kırk beş bin."

Garip sadakat gösterileriyle ilgili tüm düşünceler uçup gitti. Midem bulandı. "Peki ne tür askerleri var?"

Ash kalçamı hafifçe sıkarak, "Çoğunlukla iki ayağı üzerinde olanlar," diye cevap verdi. "Ama denizleri ceeren'lerle birlikte yönetiyor."

Daha fazla ceeren'in öleceğini düşününce kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldandı Rhain nefesinin altından ama ben daha sorgulamadan devam ettim. "Embris'in bizden biraz daha azı var. Yaklaşık kırk bin."

Lailah baldrisinin kayışını düzeltilti. "Bele'ninki hariç, diğer mahkemelerde yaklaşık beş bin kişi var."

Elimi Odin'in parlak yelesinde gezdirerek başımı salladım. "Kyn'in kaç Kimmeryalıya sahip olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Binden fazla değil," diye yanıtladı Rhain. "Ve muhtemelen buna Bele'nin Yükselişinden sonra Vathi'ye dönenler de dâhildir."

Bu beni şaşırttı. "Daha fazla olacağını düşünmüştüm."

"Şansımıza," dedi Ash, "Kimmeryalıların savaşma aşkı çok kısa bir ömre eşittir."

Yorumuna homurdandım. Savaşta kendilerini gizlemek için geceyi çağırabilen bin senturion savaşçısı hâlâ bir sorundu.

"Ordularını bize karşı harekete geçirmek isteyen herhangi bir Mahkeme bunu yürüyerek yapmak zorunda kalacaktır," diye paylaştı Lailah. "Ve Mahkemelerin hiçbirisi böyle bir izin vermeyecektir, çünkü bu onların bir bildirisi olarak algılanabilir. sadakat."

Bunu düşündüm. "Yani Vathi dışındaki herhangi bir Divan Lassa Denizi'nden geçmek zorunda kalacak ki bu da onları göreceğimiz için iyi bir haber."

"Thyia Ovaları hariç," diye araya girdi Rhain. "Ama Disus'u geçemezler, yani bizim saraylarımızın arasındaki ve kuzeyimizdeki denizi. Oradaki sular Vadi'nin bir parçasıdır ve bu nedenle korunur. Kolis bile oralara gitmeye cesaret edemez. Geriye Bonelands kalıyor."

"Tanrılar gemilerinden karaya doğru gölgelenebilirler," dedi Ash, "ama bu süreçte gemilerini yok etme riskiyle karşı karşıya kalırlar."

"Doğru." Rhain'in dudakları büzüldü. "Ayrıca Bonelands'i boydan boya kat etmek zorunda kalacaklar, ne temizlenmiş topraklar ne de yollar var. Eğer gelecek olurlarsa, bunu Lassa üzerinden yapacaklardır."

Şimdilik söylenmedi.

"Bazı mahkemeler Kolis'i desteklemeye karar verirse her şey değişebilir." Bariz olanı söyledim.

"Evet." Ash hafifçe kalçamı sıktı. "O zaman her şey değişecek."

"Eğer böyle bir şey olursa, karadan, denizden ve havadan üzerimize gelecekler," dedi Lailah, kaşları çatılmış bir halde. "Bırakın üç cepheyi, iki cephede birden savaşmak kimsenin yapmak isteyeceği bir şey değil."

Ani bir farkındalık içimde yankılandı. Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım ve bir ejderhanın uzaktaki şeklini seçebildim.

"Bu bizimkilerden biri," dedi Rhain, dikkatimin nereye gittiğini fark ederek. "Devriye geziyorlar."

Drakenin süzülerek yaklaşmasını izlerken, onun Nektas olmadığını biliyordum. Onun kadar büyük değildi ve draken... onun gibi *hissettirmiyordu*. Tanımadığım bir draken olduğunu düşündüm ya da belki de *hissettim*, bu da bana bir şey düşündürdü. Draken'lar sadece hizmet ettikleri Primal tehlikedeyse saldırırlardı ama içgüdülerim bana bu kuralın savaş zamanı için geçerli olmadığını söylüyordu. "Diğer Mahkemelerdeki draken durumu nedir?"

"İyi ve kötü," dedi Lailah. "Önce hangisini duymak istersiniz?" "Kötü olanı."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kolis'in bir düzine kadar lejyonu var," dedi. "Kyn'in yaklaşık on, Embris'in de öyle. Diğer Saraylarda beş ya da daha az kişi var."

Kaşlarımı çattım. "Bu rakamlar beklediğimden daha düşük."

"Draken yaklaşık bir yüzyıl süren döngülerden geçer ve sadece Bu süre zarfında birkaç hafta gebe kalabiliyorlar," diye açıkladı Rhain, sahadaki askerleri izlerken. "Ve anladığım kadarıyla, Kolis'in hükümdarlığı başladığından beri ejderhaların çoğu gebe kalmayı önlemek için aktif adımlar atıyor."

Göğsümde bir hüznün düğümü toplandı çünkü Kolis'in yönetimi altındaki krallığa neden bir genç getirmek istemediklerini anlayabiliyordum. Thad'a yaptıklarına bakın - Kyn'e hizmet eden genç draken -Nektas'ın eşi Halayna; Reaver'ın ailesi... ve daha kaç kişi olduğunu sadece tanrılar biliyordu.

Ash'in çenesi başımın tepesini sıyırdı. "İyi haber için hazır mısınız?"

"Evet. Lütfen."

"En çok bizde var." Ash başparmağını kalçamla uyluğum arasındaki kıvrım boyunca sürükledi. "On beş, yavruları saymıyorum. Ve bizim de Nektas."

Kulağımın altındaki deri titredi. "Çünkü... o ilk." "Kesinlikle.

Çoğu Davon gibi değil," diye onayladı Ash.

Nektas'ın artık ölmüş olan uzaktan akrabası. "Ya da her zaman Kolis'e hizmet etmiş olan ejderhalar. Diğerleri Nektas'a karşı gelirse, geri çekileceklerdir."

Bu iyi bir haberdi.

Ama yeterli değildi.

Attes elimizdeydi ve Keella'nın da bize katılacağından emindim.

Maia'nın yanı sıra Phanos ve Embris'in durumu da belirsizdi. Kyn belli ki sahte Kral'ın tarafını tutacaktı. Veses de öyle. Ya Phanos ya da Embris onun yanında yer alırsa? Ya da daha kötüsü, ikisi birden?

Sayıcı az oluruz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rhain, dönüş yolunda yaptığımız tartışmaya atıfta bulunarak, "Ash'in adresi kısa ve öz tutma konusunda söylediklerine katılıyorum," dedi Kan Vadisi'nden. "Bu, söylenmemesi gereken bir şeyin söylenme olasılığını sınırlayacaktır."

Reaver'ın üzerinden Rhain'in ön odadaki kanepede oturduğu yere bakarken kaşlarım birbirine çarptı. Tam olarak söylememem gereken neyi söyleyeceğimi düşünüyordu?

"Ayrıca bu kadar çok kişinin önüne çıkmanın getirdiği riskleri de azaltıyor.

İnsanlar," diye devam etti, kucağında duran ciltli parşömene bakarak. Jadis, Nektas küçük ejderi oynaması ve enerjisini atması için dışarı çıkarmadan önce sayfaların yarısını yırtmış ve neredeyse tüketmişti Akşam yemeğinden önce.

Dizimin zıplama şekline bakılırsa, dışarıda harcanmamış enerjiyle çalışan ben olmalıydım.

Reaver başını minderden kaldırıp dizimin üzerine koydu ve sanki aklımı okumuş gibi bana baktı. Ben de ona sııttım.

"Ayrıca görüşmemiz sırasında yaptıklarınızı paylaşmanızın akıllıca olacağını düşünüyorum.

Diyarların tek bir kişi tarafından yönetilmemesinin sizin kararınız ve seçiminiz olduğunu

birey," dedi ve dikkatimi ona çekti. "Buraya dönerken bu konuya değindiğimizi biliyorum ama insanlara bunun sizin seçiminiz olduğunu söylemek önemli."

Başımı salladım, zihnim önceki tartışmamızı gözden geçirdi. Ash ve ben önce insanlara hoş karşılandıklarını ve onlara hizmet etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı söyleyip sonra Kraliçe ve Kral meselesine geçmeye karar vermiştik. Bu kısmı konuşma sırasında birlikte ele almaya karar vermiştik.

"Tekrar koridorda yürümek zorunda kalacak mıyım?" diye sordum.

Rhain bana, konuştuğumuz her şey göz önüne alındığında bunun bir endişe olduğuna inanamıyormuş gibi baktı, ama uzun bir koridordu. "Bunu yapmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Tamam." Bir şeyler karaladı. "Önce seni sonra Ash'i anons edeceğim. Bu bittiğinde, siz ikiniz gölge adımlarınızla kürsüye çıkabilirsiniz."

"Bekle. Neden ilk ben anons edileyim ki? Benim geldiğim yerde her zaman Kral ilan edilir."

"Çünkü ölümlüler çok ataerkil bir toplumda yaşıyorlar."

"Sanki bu farklı mı?" Ben de karşılık verdim.

Dudakları büzüldü. "İyi bir noktaya değindin ama bu durumda bunun cinsiyetle bir ilgisi yok, her şey İlkelliğinle ilgili. Siz Yaşamın gerçek İlkelisiniz ve ortaklaşa yönetirken bile İlkelliğiniz üstünlük sağlar. İlk olarak siz ilan edileceksiniz."

"Kulağa pek de eşitmiş gibi gelmiyor." Reaver'a baktım. "Öyle mi?"

Cıvıladı ve tanrım, onun sesini kafamın içinde duymak hâlâ tuhaftı. Tek bir kelime olsa bile, ki o da *hayırdı*.

"Devam edelim," dedi Rhain iç çekerek. "Siz ikiniz tahtlardaki yerlerinizi alacaksınız."

Ağzımı açtım.

"Ve nedenini soracağınızı bildiğim için," diye devam etti, "bu sadece bir gelenek."

"Sormayacaktım." Rhain

bana donuk bir bakış

gönderdi.

Reaver bir kahkaha atarken, "Her neyse," diye mırıldandım.

"Bu süre zarfında insanlar eğilmiş olacak. Onlara ayağa kalkmalarını söyleyeceksin.

-Ve evet, o kişi sen olacaksın."

Bu konuşmadan o kadar sıkılmıştım ki, neden ben olmak zorunda olduğumu sormadım. "Ash onlar için şarap temin edileceğinden bahsetmişti. Bu mümkün mü?"

"Evet." Rhain, *Sera'yı kızdırdığını* tahmin ettiğim şeyi işaretledi. listesinden. "Bunun için kullanılabilecek çok sayıda varilimiz var. Ne yazık ki yiyecek hazırlamak için yeterli zamanımız yok."

"Peki ya bu?" Aios'un sesi odaların bitişiğindeki dar koridordan dışarı süzüldü. Tanrım, o kadar uzun zamandır gardırobu karıştırıyordu ki burada olduğunu bile unutmuştum. Elinde askıdan sarkan kıpkırmızı bir elbiseyle görüldü. "Gerçekten muhteşem, değil mi?"

Reaver'ın başının üstünü boş boş okşarken bakışlarım elbisenin üzerinde gezindi. Elbise güzeldi ve ezilmiş kadife yumuşak görünüyordu ama nedense rengi beni rahatsız ediyordu. "Öyle ama bana hiç de Doğru."

Aios elbisesinin yarısı yerde birikene kadar kolunu indirdi. "Bu doğru gelmeyen dördüncü elbise. Daha fazla seçeneğiniz yok." "Biliyorum."

Zamanını boşa harcıyormuşum gibi hissederek yüzümü buruşturdum. Ki öyleydim, özellikle de günün büyük bir kısmını Kye'in onu çağırdığı doğum için. Giyecek bir şeyler bulmama yardım etmeyi teklif ettiğinde ona dinlenmesini söylemeliydim ama bu sabahki konuşmamızın ardından yardım etmek istemesine sevindim.

Aios bir an bana baktı ve sonra başını salladı. "Sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum. Hemen döneceğim."

Topuklarının üzerinde dönüp koridorda gözden kaybolmasını izledim.

Reaver başını kaldırıp gerinirken Rhain, "Hemen döneceğinden şüpheliyim," diye yorum yaptı.

"Doğru." Arkama yaslandım. "Neden şu anda giydiğim şeyi giyemiyorum?" Rhain dehşete düşmüş gibiydi. "Rolüne uygun giyinmelisin."

Dudaklarım inceldi. "Peki nasıl giyinmeliyim?"

Bana hayatımda gördüğüm en cinsellikten uzak bakışları attı. "Öyle değil."

"Bunun nesi var?" Yeleğime ve siyah taytıma baktım. "Ash'in bununla bir sorunu yok."

Rhain kuru bir sesle, "Eminim istemiyordur," diye cevap verdi ve Reaver'dan şaşkın bir baş eğme hareketi aldı. "Ama bu hiç uygun değil."

Aios yeniden ortaya çıktı, elinde tahtın kapılarındaki desenle uyumlu gümüş işlemeli koyu gri bir tunik vardı. Hemen dikkatimi çekti, ayağa kalktım ve sütunlu kürsüyü geçerek ona doğru gittim.

Rhain yüzüncü kez olsa gerek, içini çekti. "Bu bir tunik." "Bunu asla tahmin edemezdim," diye mırıldandım hafif kiloyu alırken Aios'tan giysi.

"Bir elbise giymelisin," diye ısrar etti Rhain.

Dikenli bir sıcaklık dalgası ensemden geçerken bakışlarım ona kaydı. Bunun Dalos'taki zamanımla hiçbir şekilde aynı olmadığını biliyordum ve Aios'un getirdiği önlüklerin hiçbirisi şeffaf bile değildi ama tenim hâlâ kaşınıyor ve çok sıkı hissediyordu. "Önlük bana göre değil," dedim Reaver

Kanepeden fırladı ve yanıma geldi. "Bu,"- tuniği dışarı ittim-"benim."

"Kraliçe olarak siz misiniz?" diye karşı çıktı. "Neden olamayacağını anlamıyorum."

Derin bir nefesle göğsü kabardı ve bir iç çekiş daha geleceğinden şüphelendim. "Şunu sormama izin verin... Ölümlüler alemindeki kraliçeler de sizin gibi giyiniyor mu?"

Tunik, daha resmi bir görünüm veren sert bir yakaya sahipti. Dirsek hizasındaki kolları hoşuma gitti. "Ölümlüler âlemindeki tüm kraliçeleri tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla hayır. Ben de ne gördüm biliyor musun?"

"Hmm?" diye sordu.

"Güzel ipek elbiseler ve ışıltılı mücevherler giyen bir kraliçe." Annemin görüntüsü şekillendi. "Ve günün sonunda, o korkunç bir Kraliçe."

"Lethe halkıyla sık sık iletişim kurarım," dedi Aios. "Cüppe ya da pantolon giymesini umursayacaklarını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha az süslenmesinin onu tanımayanlara bazı Primaller gibi süslü ziynetlere yatırım yapmadığını göstereceğini düşünüyorum."

Sonra bir iç çekiş geldi.

"Artı," diye devam etti Aios, tuniği benden alıp omuzlarıma tutarak. Giysinin bir tarafı Reaver'ın başının üzerine kadar uzanıyordu ama üst kısmın arka kısmı ayak bileklerimin hemen üzerine kadar uzanacakmış gibi görünüyordu. Ön kısmı zarif bir şekilde V şeklinde kıvrılıyor, göbekte bir araya gelerek akıcı ve uzun bir silüet oluşturuyordu. "Neredeyse bir elbise kadar uzun ve kolayca öyle görülebilir."

"Kimsenin bunu bir elbiseyle karıştıracığını sanmıyorum."

Dalos'ta beni ne giyerken gördüğünü hatırlamıyor muydu? Bu orada giydiğimden daha güzel bir elbiseydi.

"Katılmıyorum," dedi Aios, tuniği tekrar almama izin vererek ve kollarını kavuşturarak.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Umarım giymeniz gereken bu kıyafetin içinde pantolon da vardır," dedi.

"Hayır, sadece bunu giymeyi planlıyordum." Dudaklarının seğirdiğini görünce kaşlarımı kaldırdım. "Bu gerçek bir şaka mıydı?"

"Asla yapmam." Bakışlarını indirdi ve deri folyoyu ciltli parşömenin üzerine kapattı. "Her neyse, ne demek istediğini anlıyorum - ikinizin de ne demek istediğini."

Aios'a minnettar bir bakış gönderdim. Bana zar zor fark edilen bir baş sallama hareketi yaptı ve neden elbise giymek istemediğini bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Muhtemelen biliyordu.

"Ama Primaller'le buluşmaya gelince," dedi Rhain, "farklı bir şey düşünmeni öneririm. Embris gibiler senden kendini belli bir şekilde sunmanı bekleyecektir."

Embris'in kendimi nasıl sunmamı beklediği zerre kadar umurumda değildi ama Rhain bu cevaptan memnun olmayacaktı. "Bunu düşüneceğim."

Rhain sanki bunu yapacağıma bir an bile inanmamış gibi bana baktı ama birden Ash'in yaklaştığını hissettim. Bir düzine kuşun uçuşu hissi göğsümü doldurdu.

Birkaç dakika sonra kapılar açıldı ve o içeri girdi. Bakışları hemen benimkileri buldu. "Biraz zaman istiyorum..." Kaşları hafifçe çatılırken başı öne eğildi. "Elbisenin altındaki Reaver mı?"

"Ha!" diye bağırdım. "O bile bunun bir elbise olduğunu düşünüyor." Rhain gözlerini devirdi.

"Ve evet, bu Reaver," dedim ve genç çocuk başını giysisinin altından çıkardı. "Yardım ediyor."

Reaver başını salladı.

"Umarım yardım etmeyi bitirmiştir," diye cevap verdi Ash. "Akşam yemeğinden önce karımla konuşmak istiyorum."

Karım.

Bu kuşlar dev, etobur ama mutlu şahinlere dönüştü.

"Biz de tam burayı bitiriyorduk." Rhain ayağa kalktı ve Reaver bana baktı. Başımı salladım ve o da havalandı.

"Ah! Neredeyse unutuyordum," dedi Aios. "Daha önce Erlina'ya rastladım. Seni görmeye gelmek istedi ama olan biten her şey yüzünden biraz meşgul olabileceğini söyledim."

Terzinin beni görmek istemesine biraz şaşırsam da göğsümde sıcak bir parıltı oluştu. "Bir dahaki gelişinde onu görmek isterim."

Aios başını salladı. "Yarına kadar o zaman."

Aios Ash'in yanından geçerken "Bekle," diye seslendim. "Hepiniz akşam yemeğini yemek salonunda mı yiyeceksiniz?"

"Normalde öyle yaparız," diye yanıtladı Rhain.

Reaver yanlarında gezinirken Aios, "Daha geç olduğu için Bele ve ben muhtemelen akşam yemeğimizi burada yiyeceğiz," dedi.

"Akşam yemeğini yemek salonunda yiyebilir miyiz?" Ash'e sordum.

"Eğer istediğin buysa," dedi.

"İsterdim."

Ash, gözleri hafifçe irileşmiş olan Rhain'e döndü. "Akşam yemeği salonda ne zaman hazır olur?"

Gözlerini kırptırdı. "Yaklaşık bir saat içinde."

"Üçünüzle orada görüşürüz o zaman." Ash bana döndü.

Rhain hâlâ sersemlemiş gibi orada duruyordu. "Hadi gidelim." Aios sırtarak Rhain'i hafifçe itti. "Yemek salonunda yeterince sandalye olduğundan emin olmalıyız."

Aios kapıyı açarken Rhain, "Yeterince sandalye var," diye itiraz etti.

"İki kez kontrol edelim," diye önerdi ve Reaver'ı takip ederek dışarı çıktı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Rhain bu istek karşısında gerçekten şaşır mıydı?" Kapılar kapandıktan sonra sordum.

"Pek çok akşam yemeğinde diğerlerine katılmadık," dedi. "Sizden önce de pek sık gitmezdim."

Ne yazık ki son kısım beni şaşırtmadı.

Ash askıyı elimden aldı ve tuniği kanepenin üzerine fırlattı.

"Bunun kırışmasına gerçekten ihtiyacım yok." Ona doğru ilerlemeye başladım ama fazla uzaklaşmadım. Ash beni belimden yakaladı ve ona doğru çevirdi. "Eğer buruşuk olursa Rhain'in hiç hoşuna gitmez-"

"Bunu atlatacaktır." Beni göğsüne çekti.

"Bundan o kadar emin değilim," diye itiraz ettim, bakışlarım onunkilere kaydı. Erimiş çelik gözlerindeki sıcaklık, uzuvlarıma yayılan ince titremeler gönderdi. Rhain'i ve tuniğin durumunu düşünmeyi hemen bıraktım.

Ash ensemi sıkarak ağzını benimkine yaklaştırdı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüşmesi beni bir anda mest etmişti ve beni kaldırına kadar neyin peşinde olduğunun farkında değildim. Kûrsüye çıkıp beni masaya doğru taşıırken dili derinlere daldı ve beni masanın üzerine bıraktı. kenara. Öpücüğü derinleştirirken dilindeki viskinin tadını aldım. Parmakları yavaşça aşağıya doğru inmeden önce köprücük kemiğimin dış hatlarını çizdi. Dokunuşu elektrikliydi, vücuduma zevk sarsıntıları gönderiyordu.

Alt dudağımı ısırdı, sonra başını benimkinden kaldırdı. "Erlina'nın seni görmek istemesine neden şaşırdın?"

İçimi çektim. "Yansıttığım için yeterince şaşırdım mı?"

"Yaptın." Ağzımın köşesini öptü. "Neden?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım insanların beni görmek istemesine alışık değilim," diye itiraf ettim, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Kulağa biraz acınası geliyor, değil mi?"

"Hayır, *Liessa*, öyle değil. Birçok kişi tarafından tanınmadan büyüdün. Şaşırmış olman anlaşılabilir bir şey." Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Ama muhtemelen insanların seni görmek istemesine alışmaya başlamalısın."

Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de "Evet efendim" dedim.

Kıkırdarak ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. "Bugün bir şey fark ettim. Ölüm Ormanı'nın yanından geçerken inanılmaz derecede endişeliydin. Bir şey mi hissettin?"

Geçmişini düşünmem bir anımı aldı. Gergindim ve daha önce hiç bu kadar etkilenmemiştim. Nedeninden emin değildim. Bu tam olarak doğru değildi.

İçimde bir *his* vardı.

Kolis'in sonunu getirmek için yaptığım kötü düşünülmüş plan sırasında dokunduğum Gölge'yi düşündüren bir şey. Yaratık, Kolis'i öldürmek için duman ve kemik, ama tek bir dokunuştan sonra, sanki ona yeniden hayat veriyormuşum gibi organların ve kasların oluştuğunu gördüm.

Ash'in çenesi çenemin kıvrımına değdi. "Sera?"

"Özür dilerim." Ona beni rahatsız eden bir şey olmadığını söylemeye başladım ama kendimi durdurdum. Düşünceleri paylaşmak önemliydi, tutarsız olanları bile. "Sadece Ölüm Ormanı'ndayken dokunduğum Gölge'yi düşünüyordum."

"En son boğazıma hançer dayadığın zaman mı?" "Bu son sefer miydi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kıkırdadı. "Yeniden canlanıyor gibi görünenden mi bahsediyorsun?"

"Evet." Parmaklarımı onunkiler boyunca gezdirdim. "Ne kadar güçlü olduğunu düşünüyordum"

dokunuşum bir Gölge'yi geri getirebilirdi, o zaman bile. Kim bilir ne kadar zamandır ölüydü?"

"Durumuna bakılırsa, epey bir zaman diyebilirim." Çenemi öptü.

"Muhtemelen birkaç on yıl, daha uzun olmasa da."

"Bu... biraz ürkütücü."

"Sadece ölü şeylere dokunurken dikkatli olun."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Bu muhtemelen şimdiye kadar söylenmiş en tuhaf tavsiye."

"Muhtemelen." Başını eğerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Geçerken seni tedirgin eden şey bu muydu?"

Yine ilk tepkim omuz silkmek oldu, bu yüzden düşüncelerimi kelimelere dökmek için biraz zaman ayırdım. "Yanlarından geçerken içimde kabaran özü hissedebiliyordum ve ağaçların arasından bizi takip ettiklerini görebildiğimi sandım. Sanırım varlığımı hissetmiş olabilirler ve ormana girmediğimize sevindim." Başımı göğsüne yasladım. "Çünkü korktum... Yapmamam gereken bir şey yapabileceğimden endişelendim."

"Onlara hayat vermek gibi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Ya bunu hâlâ kontrol edemiyorsam?" "Ama ettin, *Liessa*. Bir kereden fazla."

"Biliyorum, ama bunu yapmadığım zamanlar da oldu." Aios'la konuştuklarımızı düşündüm. "Babanın insanları ne sıklıkla geri getirdiğini biliyor musun?"

Ash birkaç dakika sessiz kaldı. "Babamın bununla mücadele ettiğini biliyorum. Ayrıca bu yeteneğini başlangıçta sonlara doğru kullandığından çok daha fazla kullandığını da biliyorum," dedi. "İnsanlar Tapınaklarından birine gelip sevdiklerinin geri dönmesi için yalvardığında, bunu görmezden gelmek onun için zordu.

Özellikle de ölen kişi gençse ve ölümü beklenmedikse. Bu istekleri neredeyse her zaman yerine getirirdi."

"Eğer yaşamayı kabul ederse-"

"Ölüm asla aldatılmaz mı?" Ash sözünü bitirdi. "Evet." Bir iki dakika geçti. "Söylediğim gibi, babam mükemmel değildi. Acı çekenlerin acısını hafifletmek istemesi bunun sadece bir parçasıydı. Hayat verme eylemi fedakâr bir yerden gelmiş olabilir, ancak bundan elde edilen... kişisel çıkarlar da vardı."

"Kendisine yapılan tapınmadan hoşlanıyor muydu?"

"Evet." Dudakları benimkinin köşesini sıyırdı. "Babam hayatı olduğu gibi vermeye devam edemeyeceğini anladığında, celplere şahsen cevap veremeyeceğini biliyordu. İşte o zaman tanrılar, babamın Çağırıcılar ve Primaller arasındaki orta insanlar. İlk olarak Eythos ile başladı ve sonra diğer Primaller de onu takip etti."

Kaşlarını çatıldı. "Ama hâlâ celpleri hissedebiliyorsun, değil mi? Eythos'un Kral Roderick'le vardı. Kolis'in de hissettiğini biliyorum." Yutkundum. "Babamın çağrılarını duydu."

Ash elini altımdan çekti ve önümde doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Tam o sırada ona bundan bahsetmediğimi fark ettim. Dalos'tan kurtulduktan sonra onunla bir şeyler paylaşmak için fazla zamanımız olmamıştı.

"Doğduğum gece babam bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Kolis'i çağırması, Eythos'un geçmişte Roderick'e cevap verdiğinden haberi yokmuş."

"Neden o...?" Ash küfretti. "Anlaşmanın bozulmasını istedi."

Başımı salladım, kalbim hiç tanımadığım bu adam için çarpıyordu. "Kızı için böyle bir gelecek istemiyordu."

"Hangi baba yapar ki?" Ash sesindeki saygıyı belli ederek konuştu.

"Eğer bir çocuğum olsaydı, onun seçim yapamayacağı, geleceğinin önceden belirlendiği bir hayat yaşamasını istemezdim."

Midem yine bulandı, bu sefer sadece Ash'in baba olma fikri yüzünden.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kolis seni hep biliyor muydu?" Başımı salladığımda iç çekti. "Evet, bunu anlamaya çalışıyorum."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Özür dilerim." "Neden özür diliyorsun?"

"Kolis'in beni keşfetmesini engellemek için yaptığın her şey yüzünden. Yaptığın fedakârlıklar yüzünden." Derin, sakinleştirici bir nefes aldığımda öfke kaynadı ve közü körükledi. "Bu-"

"Hiçbir şey için değildi, Sera. Seni güvende tutmak için yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim," dedi. "Ve bu asla özür dilemen gereken bir şey değil."

Sakinleştirici nefes işe yaramadı.

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Nasıl olur da kızmazsın? Kolis'in beni fark etmesinden endişe ettiğin için kendini benden uzak tuttu. İnsanların beni izlemesini sağladın. Lathan bunu yaparken öldü."

"Bunların hiçbirini unutmadım."

Geriye doğru sallanırken öfke içimde sıcak bir şekilde titreşti. "Kolis'e benden bahsetmesini engellemek için Veses'le bir anlaşma yaptın ve bunu yapman için hiçbir neden yoktu."

Ash'in bakışları benimkilerle kilitlendi. "Ben de yaptıklarımı unutmadım, Sera."

"O zaman neden öfkeli değilsin?" Parmaklarım masanın üstüne bastırdı ve güç tenimde titreşti. Benim yaşadıklarım, onun Veses'le yaşadıklarının yanında *hiçbir* şeydi. Öz, görüşümün köşelerine sızdı, şiddetli enerji dışarı sızdı. Avize sallanmaya başladığında gıcırdadı. "Ben varım."

"Bunu asla tahmin edemezdim," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Sakinleşmelisin."

Çenem eğildi. "Bunu duymak bende tam tersini yapma isteği uyandırıyor."

"Özür dilerim," dedi, özü gözbebeklerinin arkasında parıl parıl parlıyordu.

Sertçe nefes aldım, gözlerim kısıldı. "Ses tonunuzdaki samimiyetsizliği görmezden gelmeyi seçiyorum."

"Ve değiştiremeyeceğim bir şeye duyduğum öfkenin beni tüketmesine izin vermemeyi seçiyorum."

Parmaklarım masadan kalktı ve içlerinden kavurucu, nabız gibi atan bir enerji geçti. Sıcak, yakıcı bir güç zonkluyordu ve ben Ash'e bakarken havanın kendisi tenime yapışıyor ve sonra büzüşüyor gibiydi. "O zaman ikimiz için de kızgın olmayı *seçiyorum*."

"Havalanmamayı seçmeye ne dersin?"

"Neye ne dersin?"

"Havaya yükseliyorsun." Dolgun dudaklar seğirdi. "Yani, havaya yükseliyorsun

."

"Havalanmanın ne demek olduğunu biliyorum." Aşağı baktım ve... evet, kesinlikle bunu yapıyordum. Kıçım artık masanın üzerinde değildi. Yani, uzaktan bile değil. Bacaklarım düzdü ve Ash'in birkaç metre üzerindeydim. Bunu görmenin şoku öfkemi azalttı ve hemen bir çığlık atarak düşmeye başladım.

Ash kollarımdan tuttu ve beni masaya indirdi. "Sakin ol."

Saç tellerimin arasından yukarı bakarak küfrettim. "Bunu yaptığının farkında bile değildim."

"Olur böyle şeyler," dedi, sanki havada süzülme önemli bir şey değilmiş gibi. Elini enseme dolaştırdı ve yüzlerimizi birbirimize yaklaştırarak aramızda sadece birkaç santim mesafe bıraktı. "İkimiz için de kızgın olmanı istemiyorum, Sera."

"Ama Veses-"

"O buna değmez." Bakışları benimkileri yakaladı ve tuttu. "İkimiz de geçmişini değiştiremeyiz, verdiğimiz kararları değiştiremeyiz. Berbat olmadığını söylemiyorum. Öyle," dedi ve yüzümdeki saçları düzeltti. "Ama ben

Çoktan yapılmış ve bitmiş bir şey için duyduğum öfkenin içimde çürümesine izin vermeyi reddediyorum." Bakışları benimkileri aradı.

"Yaptığım anlaşmanın bir önemi yok."

Bu konuda aynı fikirde değiliz.

"Lütfen bana anladığınızı söyle," dedi.

Yaptım... ve yapmadım, çünkü pişmanlık duymaması, beni Kolis'ten saklamak için özerkliğinden vazgeçtiği gerçeğini değiştirmiyordu. Yine de başımı salladım.

Ama söyledikleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Eğer Veses'in ona yaptıklarını geride bırakabildiyse, neden Kolis'e de aynısını yapmasındı?

Bu düşünce oluşur oluşmaz ne kadar dar görüşlü olduğumu fark ettim. Veses'in yaptıkları Kolis'inkilerin yanında sönük kalıyordu.

Her iki durumda da Veses rolünün bedelini ödeyecekti. *Bu* da kendime verdiğim bir başka sözdü.

"Her neyse," dedim onu hızlıca öperek, "bu celpler hissedilebilir mi?"

Ash birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Eskisi gibi değil. Artık sadece en güçlü ve en gerçek yakarışlar bize ulaşıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

Parmaklarını yeleğimin altına giydiğim bluzun kolunun altında gezdirerek, "Aşırı duygular içindeyken yapılan ricalar," diye açıkladı. "Bunlar bize ulaşır."

"Nasıl hissettiriyor?"

"Bunu kelimelere dökmek zor." Başparmağı dirseğimin üzerinde gezindi. "Bir çağrı gibi, dikkatini çeken bir çekim gibi. Burada hissediyorsun." Diğer elinin avuç içini göğüslerimin arasına yerleştirdi. "Çekiştirme Sütunlara çağrıldığında hissettiklerime çok benziyor. Bunun bir tür önsezinin senden bir şey yapmanı istemesi gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum."

Koluna dalgalı bir çizgi çektim. "Peki o zaman ne yapacaksın?" "Bu sana bağlı."

"Bu pek yardımcı bir cevap değil."

Kıkırdadı. "Gerçek bu. Sen... *seçebilirsin*," dedi ve ben gözlerimi devirdim, "cevap vermeyi ya da vermemeyi."

Başımı yana çevirdim. "Biliyorsun."

Sıkı, buz gibi bir gülümseme belirdi. "Çünkü bir Ölüm Primalini çağıran herkes bunu kendi riskiyle yapar."

Bunu bana daha önce söylediğini hatırlıyorum. Ölümün İlkelerini çağıran biri genellikle korkunç bir şey isterdi.

"Bununla başa çıkmanın yanlış ya da doğru bir yolu yoktur. Sadece sen ne

" diye ekledi bakışlarım alçalırken. "Ve fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin. Ancak, sizin adınıza hareket etmesi için güvendiğiniz tanrıları görevlendirmeniz gerekecek."

Düşünerek başımı salladım. Açıkçası, yapılacak en akıllıca şey çağrılara şahsen cevap vermemek olacaktı. Bu şekilde daha objektif ve sorumlu davranabilirdim.

Ve muhtemelen ileride Kolis tipi bir durumu önleyecektir.

Ash, "Celplerin bize ulaşması nadiren oluyor," diye ekledi. "Çoğu kişinin hissetmediği türden bir çaresizlik gerektiriyor." Diğer kolunu etrafımda. "Bunu duyduktan sonra babam hakkında pek de iyi düşüncelere sahip olmadığınızı tahmin ediyorum."

"Hayır, durum öyle değil. Yani, açıkçası bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim ön kolunda bir daire çizerken. "Onu tam olarak yargılayamam. Yas tutanların yakarışlarını görmezden gelmek zor olurdu.

Acılarını hafifletmek için bir şeyler yapabilirsin." Bir kez daha Aios ile yaptığım konuşmayı düşündüm. "Ve daha önce ne zaman hayat verip ne zaman vermeyeceğime nasıl karar vereceğimi düşünüyordum. Kadimler kullanılmasını istemeseydi paylaşamazdı. Ve bu asla verilmesi kolay bir karar olamaz." Başımı geriye doğru eğdim. "Bu kararı vermekten sorumlu olmayı hiç istemezdim."

Alnımdan öptü. "Çoğu kişi bu sorumluluğu almak istemez."

"Birinin nasıl öldüğünün de bir rolü olabileceğini düşünüyordum," dedim ona. "Mesela ölüm doğal değilse ya da... adaletsizse."

"Babamın ne zaman bunu yapmanın doğru olup olmadığını kesin olarak anladığını sanmıyorum ama sizin onun kadar zorlanacağınızı sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü onun egosuna sahip değilsin." Homurdandım.

"Gerçekten mi?"

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi. "Sana tapılmasını istemiyorsun."

"Bu konuda hem haklısın, hem de haksızsın."

"Benden başka kimsenin sana tapmasını istemiyorsun." "Aynen öyle."

Şakağımı öptü ve sonra yanıma yerleşti. "Yarın insanların karşısına çıkmaya hazır olduğuna emin misin?"

"Öyleyim." Midem biraz bulandı. "Yani, bu konuda gerginim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ama hazırım."

"Tamam." Parmakları tekrar kolumdan aşağı kaydı. "Sadece kendini bunalmış hissetmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Onun bu düşüncesi bana bir şeyi hatırlattı. "Sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Ne için?"

Gülümsedim. "Ben yapamazken toplantıyı başlattığın için." "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Evet, biliyorum," diye ısrar ettim. "Beni gereğinden fazla hazırlıksız görünmekten kurtardınız."

"*Liessa*," diye başladı Ash.

"Ciddiyim." Ellerimi göğsüne koydum ve gömleğinin altındaki soğuk tenini hissettim. "Bak, kendime fazla yüklenmiyorum. Biraz panikledim, eminim sen de bunu fark etmişsindir."

Ash kaşlarını kaldırdı.

"Olayı büyütmeden atladın," diye devam ettim. "Bu da bana kendimi bulmam için zaman verdi."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama ben sadece senin için yapmam gerekeni yaptım," diye cevap verdi, öne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Bu asla bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey değil."

Dudaklarımı büzdüm. "Yine *de* 'yapman gereken' şeyleri yaptığında sana teşekkür edeceğim."

"Tahmin etmiştim," dedi kayıtsızca.

"Belki de teşekkürlerimi seslendirmek yerine size gösterebilirim?" Ben önerdim.

Eather'ın gözleri parladı. "Ağzını kullanmaya devam ettiğin sürece hiçbir şikayetim olmayacak."

Küçük, şok olmuş bir kıkırdama serbest kaldı.

"Sapık." "Daha kötülerini de duydum."

Gülerek yanaklarını sıktım ve onu öptüm. Serin nefesi benimkine karışarak sarhoş edici bir karışım yarattı. İçimde bir arzu dalgası kabardı ve ağzımdan vücudumun her santimine yayılan bir zevk akımı gönderdi.

"Akşam yemeğinden önce ne kadar vaktimiz var sence?" Ben sordum.

"İstediğimi yapacak kadar uzun değil." Sesindeki dumanlı uyarılma midemdeki kasların kıvrılmasına neden oldu. "Seni soymak ve bu masanın üzerinde becermek."

Bu ihtimal karşısında tüm vücudum kızardı. "Bu çok kötü."

"Evet." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi.

"Ama sanırım bir aperiitif için vaktimiz var."

Ash geri çekildi, ben masadan kayarak önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde kaşları çatıldı. "Dizlerinin üzerinde ne yaptığından emin değilim."

aperatifle ilgisi var."

İmalarım başarısız olunca dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. Bu kadar hızlı ve usta bir öğrenciyken deneyimsizliğini unutmak kolaydı.

"Göreceksin," dedim, ellerimi uyluklarının önünden yukarı ve sonra içeri doğru kaydırarak.

Avuç içim sertleşmiş boyunun üzerinde gezinirken hırıltılı bir nefes çekti. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

"Güzel." Deri kapağını açtım ve pantolonunu aşağı iterek onu bana göstermesini sağladım. Onun kalın, sert ve gergin görüntüsüne baktım. Dudaklarımı yaladım. "Nefis."

"Siktir," diye inledi.

Sırıtarak parmaklarımla onu çevreledim, tüm vücudunun verdiği tepkiden dehşete düştüm ve sonra onu ağızma aldım.

Söylediklerimi yerine getirdim. Ona teşekkürlerimi ağızla ve dilimle gösterdim.

Ve hiç şikayet gelmedi.

Ash yatmaya hazırlanırken ben yatağın ortasına oturmuş, küçük tahta kutuya bakıyordum. Akşam yemeğinden sonra getirilen taze suyun şırıltısını duyabiliyordum.

Huzursuzdum

.

Tekrar.

Her birkaç dakikada bir, sanki ayağa fırlayıp bir şey yapacaktım gibi kaslarım geriliyordu. Ne? Hiçbir fikrim yoktu.

Bacaklarımı göğsüme doğru çektim, bakışlarım kutunun kapağı boyunca uzanan narin oymaları takip etti. Bir aciliyet hissi vardı ama ne için olduğunu bilmiyordum.

Kaslarım çatılırken dilimle bir dişi dürttüm. Bu hissi tanıdığımı düşündüm. Ezra'nın doğum gününü unuttuğum yıllar aynıydı. Gün boyunca ara sıra bir şeyleri unutuyordum gibi hissediyordum ama unuttuğum şey ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu. Bu huzursuz aciliyet buna benzerdi. Yapmam ya da hatırlamam gereken bir şey vardı. Önemli bir şey. Ve bu ilk kez hissettiğim bir şey değildi.

Yükselişimden sonra durağanlıktan uyandığımdan beri. Yine de gün geçtikçe istikrarlı bir şekilde artmıştı.

Çenemi dizlerime dayayarak gözlerimi kapattım. Huzursuzluk hissetmediğim tek zaman, son derece *mükemmel* akşam yemeğimiz sırasında olmuştu. Yemek sırasında pek konuşmamıştım. Sadece arkama yaslanıp etrafımdaki konuşmaları dinlemiştim. Dürüst olmak gerekirse, Ash'le akşam yemeğini paylaşmak kadar basit bir şey yapmak Ailem olarak görmeye başladığım insanlar çocukken sadece hayalini kurduğum bir şeydi.

Ama yemek ve sohbet bitip de zihnim sakinleşir sakinleşmez içimi bir huzursuzluk kapladı. Tıpkı Rhain'le birlikte olduğum zamanki gibi. Aios daha önce. Kolis'le bir ilgisi yoktu. Yarınki konuşmayla ya da Ash'in Vathi'ye yapacağı yolculukla bir ilgisi olduğunu düşünmedim. Ya da Keella'ya gitme planlarımızla. Bizimle ilgili değildi. Gerçekten değildi. Belki Lethe'yle ya da genel olarak Gölgele Diyarı'yla bir ilgisi vardı. Belki de Lethe'ye yeni gelenlerle ve ekinlerin ne kadar süre sonra yetişeceğiyle ilgiliydi.

Bekle.

Başımı kaldırdığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Saion toplantı sırasında arazinin ekinler için araştırılmasından bahsettiğinde, bu süreci hızlandırmaya nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyordum.

Olmamalı.

Ash dışarı çıkarken banyo odası karanlığa gömüldü. Onu görmek dikkatimi dağıttı. Bakışlarım hevesle göğsünün yontulmuş hatlarından akan su damlalarını takip etti ve ensem karıncalandı. Ani bir bilme duygusu beni ele geçirdi. Öfke sanki uyanıyormuş gibi içimin derinliklerinde zonkluyordu.

Bir şeyler yapabilirim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve saçlarım omuzlarıma döküldü. "Ben Yaşamın Gerçek İlkeliyim."

Ash yatağın kenarında durdu, kaşları çatılmaya başladı ve sonra bakışları düşerken düzeldi. "Umarım bunu şimdi fark etmiyorsundur. Eğer öyleyse, yarın İlkelleri çağırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden şimdi-?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Alay ediyordu. Gözlerimi kıstım. "*Her neyse*. Hayatı geri getirebilirim ve su gerçekten canlı bir şey olmasa da, o-" Düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki onları anlamlandırmak. Başımı salladım. "Suda hayat *vardır* ve her şey." Bu bilgiyi kavramaya çalışırken burnumun direği sızladı.

Çünkü bunun önemli olduğunu ve daha da önemli bir şeye yol açacağını biliyordum. Ama yeniden odaklanarak başımı salladım. "Daha önce de yaşamı geri getirebildim. İyileştirebildim - dikkatini veriyor musun?"

Ash dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Tabii ki."

"Kesinlikle değilsin." Öne doğru eğilerek çenesini kavradım ve dikkatini şeffaf geceliğimden uzaklaştırdım. "Benim geceliğime bakıyorsun. göğüsler."

"Haklısın. Haklıyım." Geri çekildi ve parmağımın ucunu öptü.

"Çok güzeller." Bakışları tekrar düştü. "Ama bu şekilde, elbisen ve saçların üzerlerine yayılmışken?" Parmaklarının saç telleri arasındaki tüy gibi hafif dokunuşu içimi ürpertti. "Kendime engel olamıyorum, *Liessa*. Tatlı için sabırsızlanıyorum."

"Gururum okşandı."

Bakışları benimkilere döndü ve kaşlarını kaldırdı.

İçimi çekerek gözlerimi devirdim. "Tamam, gerçekten gururum okşandı. Teşekkür ederim. Onları ne kadar güzel bulduğunu bana daha sonra gösterebilirsin."

Dişlerinin uçları göründü. "Oh, bunu yapmayı çok planlıyorum."

Başını eğdi ve dudakları yanağımda gezindi. "Daha önce meze yedin ama ben henüz tatlı yemedim."

Midemin alt kısmındaki kaslar gerildi ve bunu görmezden gelmem için çok şey gerekti ama yapmak *zorundaydım*. "Ash."

"*Liessa*?"

"Yağmur yağmasını ya da kar yağmasını ve sonra erimesini beklemek zorunda değiliz," dedim ona. "Gölgeler Diyarı'ndaki nehirleri ve gölleri onarabilirim."

Bu onun dikkatini çekti.

Artık göğüslerimi kontrol etmiyordu. "Emin misin?"

"Evet." Ya da en azından ben öyle düşündüm. "Yapabilirim." İçimi kararlılık kapladı ve Ash ya bakışlarımda bunu gördü ya da hissetti, çünkü omuzlarının çizgisi sertleşti. "*Şimdi* yapabilirim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ash ve ben Rise kapılarından geçtik ve muhafızları şaşkınlık içinde bıraktık. İkimiz de kimliklerimizi gizleyen pelerinler giyyorduk ama devasa, samur kürklü savaş atını tanımamalarına imkân yoktu. Hayır. Diğerleri Odin kadar büyük ya da yakışıklıydı.

Odin'in adımları hızlanıp pelerinlerin bacaklarımızda dalgalanmasına neden olurken çıplak baldırıma bir anlık bakışım da muhtemelen bunu ele veriyordu.

Ash ve ben tamamen giyiniktik -en azından çoğunlukla- ancak ikimiz de pelerinlerimizin altında uygun sayılabilecek bir kıyafet giymemiştik. O pantolon giymişti. Ben yarı saydam geceliğimi giymiştim. Bana bir şeyler yapabileceğimi söyleyen duyguyu test etmek için *bu kadar* hevesliydim. Ash'in bana inanıp inanmadığını ya da sadece benimle dalga geçip geçmediğini bilmiyordum, ama birkaç dakikalığına düşünmek için birkaç dakika.

Geriye dönüp baktığımda, kapının yanındaki kulelerde donmuş gibi duran muhafızları hâlâ görebiliyordum. "Sanırım biz olduğumuzu biliyorlardı."

"Yapmış olma ihtimalleri yüksek."

"Sence birilerini uyarırlar mı?" Odin'in yelesini okşayarak sordum, hava tenimin altında mırıldanıyordu, sanki kendini hazırlıyor gibiydi. "Umarım olmaz. Yanılıyorsam diye."

"Yapmayacaklar."

Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktığımda ve uzakta bir ejderha gördüğümde içimde bir farkındalık yankısı dolaştı. Nektas gibi hissetmiyordum.

"Ehthawn, değil mi?" Ben sordum.

"Öyle." Bir duraklama oldu. "Hangi draken olduğunu görebilmen için hâlâ çok uzakta. Kim olduğunu hissettin."

"Yaptım. Ya da en azından öyle olduğunu *düşünüyorum*. Kim olduklarının bir yankısı ya da izi gibi geliyor." Gözlerimi kıstım, uzakta başka bir ejderha gördüm. "Hissettiğin şey bu mu?"

"Sanırım bunu duyulmak yerine hissedilen bir yankı olarak tanımlayabilirim" dedi.

Bakışlarımı yolu kaplayan yanmayan meşalelere indirirken kalbim sıkıştı. "Ehthawn nasıl?" Konuşmayı kestiğim anda kendimi tokatlamak istedim. "Bu aptalca bir soru. Kız kardeşini kaybettiği için durumu pek iyi değil."

"Bu aptalca bir soru değil, *Liessa*." Ash'in kolu belime dolandı. "Yas tutuyor ama yalnız değil. Ehthawn'ın hâlâ ailesi var - kuzeni ve kan bağı olmayanlar."

İlerideki küçük tepede son meşaleler de görüldüğünde göğsüm ağırlaşarak başımı salladım. Orphine'in beni bir arkadaş olarak gördüğünü sanmıyordum ama öyle olma yolunda ilerlediğimize inanıyordum. Ve onun hızlı, sivri dilli yanıtları beni eğlendiriyordu. "Ben... Ben Orphine'i özleyeceğim."

"Ben de öyle." Ash arkama geçti. Daha uzakta, gökyüzünde başka bir kanatlı yaratık görünür hale geldi. "Crolee onunla uçuyor."

Ehthawn ve Orphine'in kuzenini kısa bir süre önce görmüştüm. Bonelands. Ash beni Gölgelel Diyarı'na ilk getirdiğinde Crolee de tam bu yoldaydı. Onun ve diğer ejderhaların tepeler olduğunu düşünmüştüm ama o zamanlar ejderhalar hakkında çok az şey biliyordum.

Tepeyi aştığımızda derin ve dengeli bir nefes alıp araziye odaklandım. Geceleyin, yolun iki yanındaki kurumuş nehir kanallarının ötesindeki çıplak, bükülmüş ağaçların iskeletleri, tomurcuklanan yapraklarıyla bile daha ürkütücü görünemezdi. Odin yavaşlarken ben de etrafı taradım. İyileşen görüşüm, yıkanmış çürümüş otların arasındaki geniş çimen parçalarını görmemi sağladı. Çok fazla değildi ama yine de bir zamanlar *sadece*

Grinin tonları.

"Sanırım burası iyi olacak," diye karar verdim.

Ash, Odin'i sağ tarafımıza, bir zamanlar nehir kıyısı olduğunu düşündüğüm yere yönlendirdi. Durduk ve Ash kendini Odin'in üzerinden kıskanılacak bir zarafet. Kapüşonunu indirmiş halde durduğu yere döndüm. Sessizce ellerini kalçalarımın doğru kaldırdı. Kollarını kavrayıp inmeme yardım ederken karnım sinirden karmakarışık olmuştu.

Manzarayı tarayan adam, geri adım atmadan önce birkaç kalp atışı kadar oyalandı. "Ne yapılması gerektiğini biliyor musun?"

Yutkundum, etrafıma bakındım. "Yalan söyleyip evet desem bana inanır mıydınız?"

"Az önce yalan söylediğini itiraf etmişken olmaz." Ağzındaki belli belirsiz kıvrım, yüzünün sert ve soğuk güzelliğini ısıttı.

Kapüşonumun arkasını aşağı çekerken homurdandım. "O zaman cevabı biliyorsun. Gerçekten emin değilim." Dudaklarımı büzerek kavrulmuş toprağa döndüm. Şüphe içimi kemirmeye başlamıştı. "Ya büyüklük sanrıları yaşıyorsam?"

Zengin, dumanlı kıkırdaması hızla kararan gökyüzünde dans etti. "Durumun böyle olduğunu sanmıyorum."

Muhtemelen durup bunu düşünmeliydim ama düşünmemiştim. yapabiliyorum. Tam anlamıyla. Tedirgin bir şekilde ilerlerken ellerim bir açılıp bir kapanıyordu. Terliklerimin ince tabanlarının altında ölü otlar çıtırdıyordu. Yeşil bir yamanın yanında durdum ve diz çöküp parmaklarımı kırılğan bıçakların üzerinde gezdirdim. Benim Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırdım. "Hiç koku yok." Ayağa kalktım, derin derin içime çektim. "Çürümenin bayat leylak kokusunu hiç almıyorum."

"Sen Yükseldiğinden beri kokusunu almadım." Kollarını kavuşturarak zemini inceledi. "Çimlerin geri kalanı herhangi bir müdahale olmadan geri gelecektir."

Bunu biliyordum ama suyun buna yardımcı olacağı aşikârdı. Dilimle dişlerimden birini karıştırarak nehir yatağının kenarına doğru ilerledim. Bunun yerine çimleri geri getirmeye mi çalışmalıyım? Yeni toprak mı oluşturmalıyım? Hayır. Ellerimi toprağa koyabilmem için Gölgeler Diyarı'nda kim bilir ne kadar süre seyahat etmemiz gerekecekti ve ben bunu bekleyemezdim.

Bekleyemedik.

Bu rahatsız edici düşünce karşısında sinirlenerek araziye baktım. Ya Ash bundan daha önce bahsetmişti ya da sezgilerim bana bu iki nehir yatağının Rhee Dağı'nda, ejderhaların ev dedikleri yerde bulunan kaynak sularıyla beslendiğini söylemişti. Bu sular Kara Körfez'e ya da Abyss'te başlayan Kızıl Nehir'e bağlanmıyordu. Bunun yerine Rhee Dağı'na mı gitmeliydik? "Burada hayvanlar vardı, değil mi?"

"Vardı."

Taze, akan su onları geri getirecekti. Sonunda. "Ne tür?" "Bazıları ölümlüler âleminde bulabileceğin türdendi - geyik, çiftlik hayvanları, kurtlar, ağaç ayıları. Her tür kuş." Durakladı. "Yılanlar."

Dudağım kıvrıldı. "Bunu bana söylemene gerek yoktu."

"Fikrini değiştirdi mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Çoğu ölümlü tarafından hiç görülmemiş hayvanlar da vardı. Hem büyük hem de küçük hayvanlar."

Nemli avuçlarımı pelerinine sürterken merakım arttı. "Ne gibi?"

"Sayılamayacak kadar çok. Ama Gölgeler Diyarı bir zamanlar *lyrue*'ların eviydi." "*Lyrue* mu?" Tekrarladım, bu isim hafızamın sınırlarını zorluyordu,

Ama bu terimi daha önce duyduğumdan emin değildim.

"Babamın az bilinen eserlerinden biriydi. Bazıları onların bir hata olduğunu söyleyebilir," diye açıkladı ve ben de ona baktım. Parlayan yıldız ışığının altında yüz hatları belirginleşmişti. "Aslında ölümlüydüler ve efsaneye göre babam ölümlülere de ejderhalara yaptığı gibi ikili bir yaşam verebileceğine inanıyordu. Ama bu farklıydı. Yarattığı şey için gündüzleri ölümlü olan, geceleri ise kurtlara benzeyen ama iki ayaklı canavarlar şeklini alan varlıklardı."

Alnım kırıştı. "Sanırım bir hata olarak kabul edildiler çünkü...?"

"Çünkü gece çöktüğünde formları üzerinde hiçbir kontrolleri yoktu."

Iliseum'daki diğer yaratıklar pek de normal görünmezken bu neden bu kadar önemli olsun ki?

Ash bir an sonra bu konuya açıklık getirdi. "Çünkü daha sonra sığırlardan tanrılara ve aradaki her şeye kadar başkalarının etini yiyeceklerdi."

Ağzım açık kaldı. "Ağzından çıkan ilk şey onların insanları yemesi olmalıydı."

Başını eğerken alaycı bir sırıtış belirdi. "Haklı olduğun bir nokta var."

"Evet, sadece küçük bir tane," diye cevap verdim. "İnsanları mı yediler?" Başımı salladım. "Ve onlardan bunu yapmamaları istenemez miydi?"

"Onlara istediğin kadar sorabilirsin, ama güneş battığı anda doymak bilmez bir açlıktan başka bir şeye dönüşmedi." Düz, gümüş gözler benimkilerle buluştu. "Güneş tepedeyken kim oldukları ya da kimi sevdikleri önemli değildi. Gecenin en karanlık saatlerinde, kurdun en vahşi, en ilkel versiyonlarına dönüştüklerinde ne yaptıklarını keşfettiklerinde yaşadıkları dehşetin de bir önemi yoktu. Güneş battığında bebekleriyle yalnız kalırlarsa onlarla ziyafet çekerlerdi."

Midem bulandı. İnsanları yemek yeterince kötüydü, ama kendi çocuklarını yemek? Bu bir sonraki seviyeydi. "Şimdi gittiler mi?"

Ash başını salladı.

Nasıl diye sormaya başladım ama cevabı aklıma geldi. Göğsümde yeni bir korku kök saldı. "Gerçek bir gündüz ya da gece olmadığı için

Shadowlands..."

"*Lyrue'lar* canavar formlarında kaldılar," diye cevap verdi, çenesi sertleşerek. "Soyları tükenene kadar avlanmaları gerekiyordu ve çoğu için bu bir rahatlamaydı - bir lanete dönüşen ve kendileri için asla seçmeyecekleri bir hayattan kurtuluş."

İyi tanrılar.

Neyin bu kadar yanlış gitmiş olabileceğini merak ederek dikkatimi tekrar nehir yatağına çevirdim, bir yaratığa çifte hayat vermekle bir ölümlüden hayat yaratmak arasındaki farkı anlayamıyordum. Ama aralarındaki çizgi çok inceydi. Eythos ejderhalara çifte yaşam vererek ejderhaları yaratmıştı. Neden-?

Sertleştim, derim karıncalandı. "O... o onlara başka bir seçenek bırakmadı."

Ash'in kafası bana doğru döndü. "Nasıl yaptın-?" Derin bir nefes aldı, çenesi kalktı. "Öngörü."

Başımı sallayarak zorlukla yutkundum. "Neden onlara bir seçenek sunmadı?"

Ash bakışlarını kaçırmadan önce bir an için bakışlarımı tuttu. "Bilmiyorum. Tüm bunlar ben doğmadan çok önce olmuş, ama babamın da kusurları yok değildi."

Göğsümde bir düğüm oluştu. Hayır, değildi. "Kolis herkesin kardeşini kusursuz gördüğüne inanıyor."

"Ve Kolis de lanet olası bir aptal," diye hırladı, altında gölgeler belirdi incemiş bedenini. "Muhtemelen buna inananlar vardı ama babamı tanıyan hiç kimse bunu yapmaya devam edemezdi. O yaptı hatalar."

"Sotoria ile olduğu gibi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Onun ruhuyla yaptıklarından, yani senin atanla yaptığı anlaşmadan mı bahsediyorsun?"

Şimdi gözlerini kaçırın bendim. Başımı salladım ama Eythos'un Kral Roderick Mierel ile yaptığı anlaşmayı ve Sotoria'nın ruhunu yaşam kollarıyla birlikte benim soyuma nasıl yerleştirdiğini düşünmüyordum. Kolis'in Eythos'un Sotoria'ya yaptığını iddia ettiği şeydi. Bildiğim şey doğruyd.

Sotoria'nın ikinci hayatına son veren kişi Eythos olmuştu.

Ash sessizce, "Planladığı şey istediği gibi gitmemiş olsa da, yaptığı şey bir hata olamaz," dedi ama bana daha yakındı. Onu hissedebiliyordum. "Eğer bunu yapmamış olsaydı, yollarımız kesişmeyebilirdi."

Yavaşça ona döndüm. Gölgele bedeninden çekilmişti ama gözlerindeki ışık parlıyordu. Ona söylemek istediğimin bu olmadığını söylemeye

başladım.

Ama bu bir kapı açacaktı ve o kapıdan geçmek için iyi bir zaman değildi çünkü bu konuşma Kolis'in söylediği başka bir gerçeğe -kısmen de olsa- yol açacaktı. Ash'in annesiyle ilgili olan.

Ben de Ash'in normalde yaptığını yaptım.

Konuyu tekrar gündeme getirdim. "Babanın onlara neden seçme şansı vermediğini bilmediğini söylediğini biliyorum ama bir tahminin var mı? Çünkü bu onun karakterine çok aykırı görünüyor."

Bir süre beni süzdükten sonra başını salladı. "Tahmin etmem gerekirse? Ego. En iyisini kendisinin bildiğini düşünüyordu."

"Ve öyle olmadığını çabucak öğrendi mi?" İç çekerek nehir yatağına geri döndüm. "Bunu ertelemeyi bıraksam iyi olacak."

"Biliyorsun, bunu denemek zorunda değilsin," diye karşı çıktı Ash, drakenlardan birinin gölgesi üzerimize düşerken. "Çürüklük ortadan kalktığına göre, eninde sonunda yağmur yağacak. Kış yolda olsa bile."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Bir an geçti. "Ve ikimiz de böyle bir şeyin ne kadar enerji gerektireceği konusunda hiçbir fikre sahip değiliz. Kendinizi yormanız için bir neden yok."

Ama vardı.

Ash doğduğunda Gölgeler Diyarı'nın bazı kısımları çoktan çürümeye yüz tutmuştu ama Ash buranın büyük bir kısmının Karanlık Elmler'e benzediğini söylemişti.

Lasania. Vahşi ve yemyeşil. Babası öldüğünde bile bu hale gelmemişi.

Yaklaşık yirmi bir yıl önce tüm ağaçlar yapraklarını döktü ve Kara Körfez hariç tüm su kaynakları kurudu.

Bu olay benim doğduğum gece gerçekleşmiş ve korların yavaş yavaş ölmeye başladığını işaret etmişti.

Benim hatam olmadığını bilsem de Ash'ten ve Gölge Diyar'da yaşayan herkesten çalınan son şey için kendimi sorumlu hissettim.

Onlara geri vermek istedim. Şimdi. Sonra değil.

Ama yine de bundan daha fazlasıydı. Yaşamın Gölgeler Diyarı'na geri dönmesi gerekiyordu. "Ben... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama içimde bir his var. İşte." Elimi karnımın üst kısmına bastırdım. "Sanki bunu yapmak zorundaymışım gibi. Bu bir dürtü ve..." Ona şöyle bir baktım. "Denemeden durabilir miyim bilmiyorum. Denemem gerek."

Ash kaşlarını çattı. "Kendini durduramıyormuşsun gibi mi?"

Bunu düşündüm. "Lyrue'nun insanları yemekten kendini alıkoyamamasıyla aynı anlamda değil."

"Bunu duymak içimi rahatlattı," dedi kuru bir sesle.

Gülümsedim. "Ama denemezsem dinlenebileceğimi sanmıyorum. Şimdiden bir huzursuzluk ve açıklanamaz bir aciliyet duygusu hissediyorum."

"Nektas sana böyle bir şeyden bahsetmişti, değil mi? Ona babamın yeteneklerini sorduğunuzda."

Başımı salladım. "Sanırım bu da öyle bir şey."

O sırada ejderha alçaldı, güneşin ve yıldız ışığının kalan ışınlarını sildi. Rüzgâr savruldu, saç tellerimi yakalayıp yüzüme savurdu. Kanatlarını açan ejderha yavaşladı ve önce ön ayaklarının üzerine indi.

Odin homurdandı, yelesini salladı ve siyah-kahverengi pullu Crolee'ye bakarken ön toynağını yere vurdu.

"İyisin, Odin." Ash iç çekti. "Sana yakın bir yerde değiller."

Crolee iri başını savaş atına doğru çevirip Odin toynağını tekrar yere vurduğunda oflayarak bir kahkaha atınca sııttım.

"Onun sorunu ne?" Ben sordum.

Ash bana baktı, saçları yıldız ışığında daha koyu kahverengiydi. "Kendini gölgede kalmış hissediyor."

Diğer oniks renkli ejdere bakarken güldüm. Ehthawn kuzeninden biraz daha büyüktü ve boynuzları daha kalındı ama onun kadar değildi. Nektas'takiler kadar çoktu. Sanki ne yaptığımı merak ediyormuş gibi merakla beni izledi.

Diğer dişimi dürterek yeniden odaklandım. Hissettiğim şey muhtemelen büyüklük kuruntusu değildi. Öngörüydü. Hayatın sadece ölümlülerde ve tanrılarda var olmadığını söyleyen yüksek sezgi. Hayat etrafımızdaydı. ağaçlar ve toprak. Kızıl Orman'daki yaralı şahini nasıl iyileştirdiğimi düşünerek ellerimi inceledim - *chora*, bir Primal'in uzantısıdır ve Primal *notamlarının* şeklini alır. Bildiğim kadarıyla şahin Attes'e aitti.

Gemma da vardı.

Korlar yaralıları iyileştirmişti. Buradaki toprak yaralı değil miydi? Daha önce Çürüme'ye karşı dokunuşumu kullanmayı denemiş ve başarısız olmuşum ama şimdi durum farklıydı. Çürük gitmişti ve ben artık korlar için bir araç değildim. Köz *bendim*.

"Birini iyileştirdiğimde olduğu gibi işe yarayabilir," dedim, o karıncalanma hissi geri döndüğünde bakışlarımı ellerimden kaldırarak. "Denemeye değer."

Bir an geçti. "Gerçekten bunu yapmak zorunda olduğunu mu hissediyorsun?"

"İstiyorum."

Ash ağzını açtı ama sonra kapattı. Başını salladı ve içimden bir ses beni bundan vazgeçirmek istediğini söyledi.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim.

Ash çenesini eğdi, ama çene kaslarındaki tik bu güvencenin ne olduğunu anladığını gösteriyordu.

Umarım iyi olurum. İyileşmek daha önce beni pek etkilememişti ama bu sefer durum farklıydı. Bu bir riskti ve muhtemelen aptalca bir riskti.

Ama aynı zamanda bir *hediyeydi*.

Dizlerimin üzerine çökerek avuçlarımı bankın kuru toprağına dayadım. Toprak dokunduğumda ufalanıyor, parmaklarımin arasından kayıyordu. Ash'in yaklaştığını hissedince gözlerimi kapattım ve daha önce yaptığım şeyi yaptım.

Öz içimde zonklayarak tenimi ısıttı. Tam bir gözümü açtım ki avuçlarımdan altın çizgili gümüş rengi bir aura fişkırdı ve toprağın üzerine döküldü.

Bekledim.

Ve birkaç dakika daha bekledi. "Hiçbir şey olmuyor, değil mi?" Dedim.

"Henüz değil." Ash arkamda diz çöktü. "Belki biraz zaman alır." "Ya da belki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktur."

"İşte bu."

Başımı yavaşça ona çevirdim.

Gümüş gözleri benimkilerle buluştuğunda gökteki yıldızların rengindeydi. "Bunu denerken ne düşünüyorsun?"

"Daha önce yaptığım şeyi," diye cevapladım. "Suyun geri dönmesini diliyorum."

Kara bir kaş yükseldi. "Ve daha önce yaptığın şey bu muydu? Sadece yaraları iyileştirmek ve hayat vermek mi istiyordunuz?"

"Kulağa heyecan verici gelmediğini biliyorum ama evet, yaptığım buydu."

"Peki ya közleri savaşmak için kullandığın zaman?" diye sordu. "Beni serbest bıraktığında?"

"Ben de aynısını yaptım."

Başını eğdiğinde bir tutam saç yanağına düştü. "Tek yaptığının bu olduğunu sanmıyorum."

"Madem ne yaptığımı biliyorsun, o zaman neden bana söylemiyorsun?" Birden aklıma gelince ağzımı kapattım. "Korlar güçlendikçe durum değişti. Ben dilemedim. *İstedim*."

Bakışlarımı tutan Ash başını salladı. "Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? "Daha önce söylediklerimi öz sizin iradenize bağlıdır. Sizin isteklerinize değil. Buna yanıt verir." Durakladı. "Belki de suya hayat verme yeteneğine sahip değilsinizdir."

Gözlerim kısıldı.

Ash sırttı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım gönülsüzce nehir kanalına dönerken.

Derin bir nefes daha alarak ellerimi bir kez daha kurak toprağa bastırdım. Bu sefer gözlerimi kapatmadım. Parmaklarıma ve sağ elimdeki altın girdaba baktım. İçimdeki havanın nabzına odaklanarak ona tutundum ve onu yüzeye çıkarmaya ikna ettim. Tenim daha da ısındı. Ellerimin derisinin altında soluk bir altın parıltısı belirdi ve yavaşça kollarımdan yukarı doğru yayıldı. Bakışlarımı nehir kanalına doğru kaldırdığımda pelerinimin altında saklı olan derimin üzerinden aktığını hissettim.

Zihnimde, taze, berrak suyun su yolunu doldurduğunu, kavrulmuş toprağın üzerinde yuvarlandığını ve çatlaklarını ve yaralarını yatıştırdığını hayal ettim. Bunu *diledim*. Görüntüyü zihnimde tutarak, onu talep ettim. Su gelecekti. Gelecekti. Su gelecekti.

Ellerimin etrafındaki parıltı yoğunlaştı, daha parlak titreşimlerle alevlendi. Su gelecekti. Bu kanaldan akacak, bu toprakları iyileştirecekti. Hayatı geri getirecekti. Su *gelecekti*. Hayatı geri getirecektim-

Enerji kabardı, tenime baskı yaptı. Eskiden sadece göğsümün ortasında hissettiğim havanın gelgitlerine alışmışım ve hatta onun İlkellerin özüne birkaç kez dokunduğumda yoğun bir güç hissetmişim ama şimdi içimde titreşen şey tamamen başka bir şeydi.

Ehthawn'dan alçak bir ses geldi. Avuçlarımdan düzinelerce -hayır, yüzlerce- ince çizgiler halinde dalgalanan funda fişkırdı. Nehir yatağını gümüşi altın renginde bir ağla kaplayarak her yöne doğru yayıldı. yaklaşan geceyi geri püskürten bir parlaklık. Işıl ışıl parlayan örümcek ağı hızla zonkluyordu. Bir. İki. İki. Üç. Sonra şok edici, gök gürültülü bir alkışla kuru toprağa çarptı.

İrkilerek nefesimi içime çektim ve geri çekildim. Ash beni kollarımdan yakalayarak devrilmemi engelledi.

"Sera?" Yanağımı avuçlarken sesi endişeyle doluydu. Başımı kendisine doğru çevirmeye başladı.

Altımızdaki zemin titredi. Etrafımızda. Toprak boncuk boncuk ve öbek öbek nehir kıyısının kenarlarından aşağı yuvarlanıyordu.

"Kahretsin." Ash ayağa kalktı ve Odin gergin bir şekilde kişnerken beni kaldırdı. Beni bir adım geriye itti.

Crolee başını kaldırdı ve nehir yatağı *titrerken* alçak perdeden, sendeleyerek bir çığlık *attı*.

Midem bulandı. "Bir deprem yaratmış olmam mümkün mü?"

"Ben de bunu merak etmeye başladım. Muhtemelen taşınmalıyız-" keskin bir nefes alarak sözünü kesti. "Fates."

"Ne?" Araziyi taradım, sertleşmesine neyin sebep olduğunu göremedim.

"Bak," diye fısıldadı kısık sesle.

"Bakıyorum." Panik ve hayal kırıklığı birbirine karıştı. "Nereye?"

Ash parmaklarını çenemde dolaştırdı ve bakışlarımı kanalın ortasına doğru yönlendirdi, diğer eliyle de orayı işaret etti. "*İşte orası*."

İlk başta neden bahsettiğini anlamadım. Sadece yer, çakıl taşlarının sıçramasına neden olacak kadar sert titreşiyordu. Ama bu...

"Bunlar çakıl taşı değil," diye nefes nefese kaldım.

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır, *liessa*, öyle değil."

Elinden kurtulup kenara gittim ve daha iyi görebilmek için hafifçe eğildim. Titreşimlerde dans eden çakıl taşları sandığım şeyler binlerce su damlasıydı. Nehir yatağından aşağıya doğru baktım ve küçük su birikintilerinin oluştuğunu görünce hayrete düştüm.

"Sanki yerden yağmur yağıyor." Güldüm. "Tanrım, kulağa aptalca geliyor."

Ash tam arkamdaydı. "Ama öyle görünüyor."

Ellerimi birbirine kenetleyerek gülümsemeye çalıştım ama saraya dönüp baktığımda gülümsemeyi kaybettim. "Bu... vay canına." Ash'e baktım. "Bu şekilde sonsuza kadar sürecek ama bu-"

Nehir yatağının ortasından bir su fiskiyesi fışkırıp havaya toprak ve soğuk sıvı püskürttüğünde geriye sıçradım. Su genişleyip büyüyerek *kanatlar* oluştururken Ash bir koluyla beni belimden yakaladı.

Beni neredeyse kucağına alıp Odin ve ejderhanın beklediği yere sürükledi, bu sırada yerden bir su hunisi daha koptu, gökyüzüne doğru uzandı ve su kanatları filizlendi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha-

Ash kuru bir sesle, "Sanki eather şikayetinizi duymuş gibi hissediyorum," dedi.

"Şikayet etmek istememiştim." Gözlerimi dört açarak nehir yatağına odaklandım. Kanatlı gayzerler öne doğru kıvrılıp yatağa geri çarpıyordu. "Sadece ne kadar süreceğini belirtiyordum."

Yanaklarımdaki kiri temizledi. "Ama artık değil."

"Hayır," diye fısıldadım. "Artık değil."

Taze, beyaz uçlu su şimdi toprağı kaplamış, nehir kıyısına doğru akarken topraktaki derin oluklardan aşağı akıyor ve kenarlara çarpıyordu.

Crolee daha yakına kaydı, kafası püsküren suları takip ediyordu. Ehtawn şaha kalktı, başını gökyüzüne kaldırdı. Alçak trıl sesi bir kez daha geldi.

"Bir şeyler mi görüyorum, yoksa su öyle mi görünüyor-?"

Etrafımızdaki hava şarj oldu. Drakenlar neredeyse karınlarının üzerine gelene kadar kendilerini alçaltırken içimdeki öz nabız gibi atıyordu. Enerji inşa edildi ve inşa edildi, daraldı-

Ash atına doğru döndü ve parmaklarını kolunun üst kısmındaki gümüş manşette gezdirdi. "Odin, bana dön."

Ben geri adım atarken atın formu dalgalandı. Odin dumana döndü, aramızdaki mesafeyi geçip manşete geri döndü.

Ash'in eli benimkini buldu ve bu kez arkamızdan bir su fişkırdı. Hepimiz yolun diğer tarafına baktık. Su fiskiyeleri hareketli, kanatlı sütunlar gibi havaya fişkırdı. Nehir yatağına çarparak yaylandılar.

"Bu da ne...?" Ash beni göğsüne doğru çekti.

Önümüzdeki boş havada, sonra nehir kıyısında, yolda ve sonra *her yerde* küçük gümüşü ışıklar belirdi. şaşkın bir nefes aldım. Yıldızlar karaya inmiş gibi görünüyordu ve bir bakıma inmişlerdi de.

Ash titreyerek, "Bu öz," diye homurdandı. "Bu alemlerin havası -Havanın ve toprağın."

ışıklar titreyerek altın rengine dönüştü. Saf, İlkel enerji üzerimizdeki ve etrafımızdaki tüm yıldızlardan parladı ve tüm Saray'ı, Iliseeum'un tüm alemini gümüşle çizgili parlak, altın ışığa bürüdü.

Alemin kendisi nefesini tutmuş gibi görünürken hava içimde uğuldadı.

Sonra nefes verdi. Enerji her yöne yayıldı, gücü hissettiğim tüm rüzgârlardan daha güçlüydü. Ash içine gömüldü, kolları sıkılaştı. Bir adım kadar geriye kayarken etrafımı sardı. Yer bir kez daha titremeye başladığında basınç drakeni bile hareket ettirdi.

Hava dalgalanarak altın-gümüş ışıltısıyla toprağı öperken, Rot'tan geriye kalan donuk grilik kayboldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "*Ash*."

"Görüyorum." Gözleri, diyarın altın ve gümüş ışıltısı içinde parlak havuzlar gibiydi.

Yol boyunca, çimen yaprakları toprağın üst katmanlarından kurtuldu ve nehre ve ötesine ulaşarak yayıldı. Kırılğan gövdeler filizlendi, yapraklar açıldıkça yukarı doğru uzandı ve kırmızı tomurcuklar oluştu.

"Gelincikler," diye nefes aldı Ash.

Bükülmüş ağaçlar budaklı dallarını silkeleyip doğrulurken yol boyunca öbek öbek büyüdüler. Bir zamanlar çıplak olan dalları dolduran koyu menekşe yaprakları ortaya çıktı.

Havanın parlaklığı solmaya başladı ve enerji havayı terk etti. Gece bir kez daha çöktü. Yıldız ışığı geri döndü ve hiçbirimiz orada durup akan suyun uğultusunu ve yaprakları sallayan rüzgârı dinlerken kıpırdamadık.

Bakışlarım gelinciklere takıldı. Yavaşça açılarak kıpkırmızı yapraklarını yıldızlara gösterdiler.

"Umarım gelinciklerin keyfi yerindedir," dedim. "Ve bizi zehirlemezler."

Ash cevap vermedi.

Kalbim küt küt atarken bakışlarımı çiçeklerden ayırdım.

Ash gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, gözlerinin içinde girdaplar oluşmuştu, dudakları dişlerinin ucunu görebileceğim kadar aralanmıştı.

Göğsüne dokundum. "Ash?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Normal. İyiyim." Yüz hatlarını inceledim. Biraz solgun görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Önümde tek dizinin üzerine çökerken sessizce başını salladı, elim hâlâ onun elindeydi.

İçimden bir sarsıntı geçti. Bunu ilk kez yapmıyordu. Yaşamın İlkeli'nin gerçek közlerini taşıdığımı öğrendikten sonra önümde nasıl diz çöktüğünü asla unutmayacağım. Bu beni hâlâ şok ediyor.

Crolee geriye doğru sallandı ve başını gökyüzüne kaldırdı. Çağrısı Ehtawn'inkiyle yankılandı; Ash'in kirpikleri havaya kalkarken iliklerime kadar duyduğum ve anladığım bir çağrı. Erimiş gümüş gözler geceyi delip geçti.

"Hayran kaldım," diye homurdandı. "Sana hayranım amına koyayım." Başını eğdi, dudaklarını avucuma bastırdı ve evlilik izimizin altın girdabına bastı. Hafif bir titreme onun elinden benimkine yayıldı. "Kraliçem."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda kendimi Ash'in göğsünde yarı yayılmış halde buldum ve kendimi... garip hissediyordum.

Ve midem bulanıyor.

Başımı kaldırıp balkon kapısına doğru baktım. Dışarıdaki dünya hâlâ gecenin karanlığını taşıyordu. Tanrım, odamıza döndükten sonra bu kadar uzun süre uyumuş olamazdım.

Tekrar uzanmaya başladığımda ağzımın içi tükürükle doldu ve beni hızla yutkunmaya zorladı. Ağzımdaki asidik tat gözlerimi açtı.

Tanrım, Ash uyurken üzerine kuzmazdım. Ya da herhangi bir zamanda. Onu uyandırmak istemediğim için dikkatlice gevşek kucağından ayrıldım. Başaramadım.

Ayağım daha yere değmeden Ash kıpırdandı. "*Liessa...*"

"Sorun yok," dedim ona, midemdeki çalkantıdan irkilerek. "Sadece içecek bir şeyler alacağım ve banyo odasına gideceğim. Hemen döneceğim."

"Acele et."

Mide bulantıma rağmen gülümsedim ve hızla ayağa kalktım. Yerde yalınayak ilerleyerek küçük masanın önünde durdum ve kendime bir bardak su doldurdum. Birkaç yudum aldıktan sonra yatağa baktım ve banyo odasına doğru ilerledim. Ash sırt üstü yatmış, bir kolunu yatağa dayamıştı.

Bir elimi yanındaki yastığa, diğer elimi de zayıf kalçalarında toplanan battaniyeye koydum. Midemin bulandığını hissetmeme rağmen, içimde bir sıcaklık birikti. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, uyuyan bir adamda çökmekte olan şehvetli bir şeyler vardı. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Tanrım, o battaniyeyi yırtıp üzerine oturmak istedim.

Ash'in göğsünden uykulu bir hırıltı yükseldi ve omurgamda gergin, ince bir ürpertiye neden oldu.

"*Liessa*," diye mırıldandı, sesi uykuyla kalınlaşmıştı ve... Derin bir nefes aldım, uyarılmışlığının kokusunu yakaladım. "Dilimde kayganlığının tadını alabiliyorum."

Sözlerinin uyandırdığı keskin arzu karşısında dudaklarım aralandı.

Derin hırıltı tekrar geldi. "Artık yatağına dönmelisin."

İçimden bunu yapmak geliyordu ama kusmayacağımdan emin olana kadar bunun kötü bir fikir olacağını düşündüm. "Hemen döneceğim."

Bakışlarımı ondan ayırıp odaya girdiğimde, onaylamayan hırıltısı yüzüme bir gülümseme daha getirdi. İçebildiğim kadar su içtim ve bardağı makyaj masasının üzerine koymadan önce ağzımdaki tadı sildim. Neyse ki kişisel ihtiyaçlarımla ilgilenirken mide bulantım azaldı. Kendimi tamamen normal hissettim.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Hâlâ garip hissediyordum. Cildim ara sıra karıncalanıyordu. Anladım ki, bunun benimle bir ilgisi olmalı.

nehri restore etmek için daha erken.

Su bardağını aldım, kalanı içtim-

Ash aynada arkamda belirdiğinde nefesim kesildi, neredeyse bardağı düşürüyordum. Sözsüzce etrafıma uzandı, bardağı elimden aldı ve makyaj masasının üzerine koydu. "Az önce yataktan banyo odasına gölge gibi mi geçtin?"

"Belki," dedi ve bir kolunu belime dolayıp beni göğsüne doğru çekerken yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Sağ eli göbeğimin hemen üzerinde, karnımın üzerinde duruyordu. Banyo odasının loş ışığında bile benim soluk tenimle onun zengin tonları arasındaki tezat çok belirgindi. "Sabırsızlandım."

Ayrıca sertleşmişti.

Sırtıma değen kalın boyunu hissedince tenim kızardı. "O kadar uzun sürmedi."

"Bu konuda anlaşılamayacağız," dedi ve elinin yansımadaki aşağı kaydığını gördüm. O gezinen eline izin vererek duruşumu genişlettim.

Diğer elinin sağ göğsümün etrafında kıvrılmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Parmağını tepe noktasında gezdirdiğinde zaten çakıllı olan meme uçları sertleşti. Dudakları göğsümün yan tarafında gezinirken aldığım nefes kesildi.

Boynum, dişlerini tenimde hissetmenin bıçak gibi keskin beklentisini ve... odaklanmayı reddettiğim bir duyguyu ortaya çıkarıyordu.

Meme ucunu işaret parmağı ve başparmağı arasında yuvarlarken dudağımı ısırdım. İçimden bir titreme geçti. "Yatak odasına dönelim mi?"

"Bunu yapmak için çok sabırsızım." Eli kalçalarımın arasına girerken kulağımı ısırdı. Uzun, soğuk bir parmağı içeri girdi ve benden düzensiz bir inilti çıkardı. "Ve sen ne olduğunu biliyor musun?"

Parmağı -parmakları- içimde hareket ederken elinin tendonlarının esnemesini izledim. "Ne?"

"Daha önce tattığım kadar kaygan ve ıslaksın."

Oh, Tanrım.

Kalçalarım eline karşı seğirirken içimden bir sıcaklık ve arzu ürpertisi geçti. Elini kalçalarımın arasına çekip avucunu karnımda gezdirirken dişi bir kez daha kulak mememi sıyırdı ve ardında parıldayan bir iz bıraktı.

"Çok ıslak," diye mırıldandı.

Tenim yanıyordu ama bunun uyarılmışlığımın ne kadar bariz olduğuyla pek ilgisi yoktu. Dudakları şakağıma değerken parmakları sol göğsümün üzerinde geziniyordu.

-

Serin ve yumuşak bir şey baldırımın üzerinden kayarak vücudumun sarsılmasına neden oldu. Aşağı bakmaya başladım ama Ash elini boğazımın ön kısmına koydu. Başımı geriye doğru eğdi ve ağzımı kendi ağzıyla kapamadan önce gözlerinin gümüşü kürelerine kısa bir bakış attım.

Öpüşme şiddetliydi, o serin, dönen enerji kütlesi dizime ulaşırken dilinin bir hareketiyle dudaklarımı ayırdı. Nabzım atmaya başladı. Dilim dişlerimin üzerinde gezindi. Kanının zengin, dumanlı tadı dişlerime çarptı.

Serin hava kalçalarımın arasındaki bölgeyi öperken dilimi tuttum. Başka bir dalın üst bacağımanın etrafında kıvrıldığını, onu kaldırdığını ve beni açtığını hissettiğimde bir ürperti beni sarstı. Ash dudaklarıma karşı kıkırdadı ve sonra öpücüğü derinleştirdi, dili tıpkı özün yaptığı gibi itti. İlkel özü içime dolduğunda sırtım kamburlaşarak haykırdım. Ağzı benimkini terk etti ama bakışlarım tekrar aynaya kayarken eli boğazımda kaldı.

Sağ bacağıma saran kalın, gölgemsi dal içime doğru ilerlerken gördüğüm şey karşısında donup kaldım, başka tarafa bakamadım.

"Şimdi daha da ıslanmışsın." Ash'in sert sesi banyo odasında titreşirken o da yansımamıza odaklanmıştı. "Daha da yumuşak ve sıcak."

Tanrım, o... Ash
çok kötüydü.

Çatırdayan havanın sağ bacağım boyunca döndüğünü hissettiğimde titredim, enerjinin vızıltısı alay ediyor ve tırmanırken mırıldanıyordu. Özünü arkamda hissettiğimde nefesim kesildi, iki ayağım da yere değene kadar beni kaldırdı. "İşte benim güzel, ıslak amım," diye fısıldadı kulağıma. O sırada inledim.

Belimdeki tutuş sıkılaştı. "Onu sikimin üzerinde hissetmeliyim."

"Evet, lütfen."

Gülüştü kısa ve sertti. Öz geri çekildi ama ben onun yasını tutamadan Ash'in siki içime gömüldü.

"Tanrım," diye haykırdım, tüm küçük kaslarımın onun etrafında kenetlendiğini hissettim.

Ash tatlı, şefkatli bir sevişme havasında değildi. Besbelli. O becerdi ve kendisinin ve özünün beni tutuş şekliyle, içime girerken titreşen saç tellerinin beni ona doğru nasıl geri çektiğiyle, tam bir kontrole sahipti. Bu da şehvetimi neredeyse acı verecek kadar artırıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Çok mükemmelsin."

Bana doğru sallanırken başım göğsüne yaslandı-

İnce bir dal kıç yanağımın kıvrımında dans etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ash'in hareketleri durdu. Yansımadaki bakışları benimkileri yakaladı. Birleştiğimiz yerden süzülen bir tutam enerji, boşlukla alay ediyordu, Hassas bir açılış. "Ne istiyorsun, *meyaah Liessa*?"

Benden ne duymak istediğini hemen anladım. "Becer beni," diye fısıldadım. "Amımı ve götümü sik, kralım."

Kıkırdaması karanlık ve şehvetliydi. Hava akımı titreşti ve sonra kendini içime bıraktı. Çıkardığım ses yanaklarımı yaktı, çünkü basınç beni tüm duyularımı kaybedecekmişim gibi hissettiğim noktaya kadar doldurdu. Gerginlik o kadar sıkı bir şekilde kıvrılmıştı ki, en ufak bir kıpırdanmada boşalacaktım.

Ama yapmadı. Ash tamamen arkamda ve içimdeydi.

"Bir şey unuttun," diye azarladı.

"Ne...?" Ne demek istediğini anladığımda gözlerim kısıldı. "Beni şimdi sikmeye ne dersin?"

"Sorun bu

değil."

"Biliyorum."

Dal hafifçe genişledi ve düzensiz bir küfür çıkardı. "Ne istiyorsun, *meyaah Liessa*?" diye tekrar sordu.

Reddedebilirdim ve reddedersem bana yine de istediğimi vereceğini biliyordum ama o da ihtiyacım olanın bu olmadığını biliyordu.

Başımı onunkine doğru çevirdim. "Becer beni." Dudaklarımız birbirine değdi. "Beni kıcımdan ve amımdan sık, *Ash*."

İnledi. "Nasıl istersen."

Ve yaptığı da buydu. Kalçaları ve özü mükemmel bir ritimle hareket etti. Zevk her şeyi tüketiyordu, neredeyse çok fazlaydı ve gerginlik kıvrımları hızla artarken onun tutuşunda gerildim ve büküldüm. Ash derin ve sert bir şekilde itti, ben onun üzerinde öğütölürken beni sıkıca tuttu. İçimdeki sarmal, daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar döndü ve döndü. Tüm vücudum çok hassastı. Çok doluydum.

Boğazımdaki el başımı geriye doğru eğdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Ash dudaklarıma, beni öperek.

Bu üç kelime beni uçuruma sürükledi. Doruk noktası beni sert bir şekilde ele geçirdi, coşku dalgaları halinde içime aktı. Benim çığlıklarım Ash'in iniltileri arasında kayboldu.

Tatlı artçı şoklar ikimizin de içinde dalgalanırken bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama benden kurtulup beni ayaklarımla üzerine yatırdığında dizlerim hala biraz güçsüzdü.

Şakağımı öptü. "Orada kal." "Peki efendim," diye mırıldandım.

Bana hızlıca sırtıttı, sonra ıslattığı bir bez buldu.

Arkamda durmak için geri döndüğünde, elindeki bezi kalçalarımla arasından nazıkçe geçirirken dudaklarımla kenarını öptü. Beni temizlemesi o kadar tatlıydı ki ağlayacağımı sandım. Ciddi anlamda. Gözyaşları boğazımı tıkadı ve gözlerimi kendime çevirdim. Neden bu kadar duygusal olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orgazm sonrası mutluluğu suçlayacaktım.

"Yatağa geri mi dönüyorsun?" Ash elindeki bezi sepete atarken sordu.

Başımı salladım. "Bir dakika içinde."

"Çok uzun sürmesin." Dudakları alnımı okşadı. "Beni yeterince uyanık tuttun."

"Ben mi?" diye güldüm o uzaklaşırken. "Ben burada kendi işime bakıyordum, çok teşekkür ederim."

"Evet, etrafta çıplak dolaşarak kendi işine bakıyordun." Omzunun üzerinden bana bakarken kapıyı açtı. Bir tutam saç düştü yüzünde. "Hem de günah kadar ıslakken."

Ağzım açık kaldı.

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye sordu, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı.

Gözlerim kısılrken ağzımı kapattım. Kıkırdadı ve arkasını döndü. "Biliyorsun," dedim, "böyle şeylere dikkat çekmek uygunsuz."

"Bu kadar aç bir amcığa sahip olmanın da uygunsuz olduğunu düşünebiliriz," diye cevap verdi.

Dudaklarımdan şok olmuş bir kıkırdama döküldü.

"Yaramaz Ash." "Yaramaz kedi, daha çok."

"Aman Tanrım." Ellerimi yüzüme vurdum. "Sanırım artık amcık demeyi bırakabiliriz."

Ash kıkırdadı. "Seni bekliyor olacağım."

Kapıyı kapatırken başımı salladım, onun bu kirli tarafını kesinlikle sevmeme rağmen. Az önce yaptıklarımızı düşündüm. Onun kirli tarafını *gerçekten* seviyordum.

Kendimi bir kez daha Ash'in kollarında bulmadan önce bunu düşünmeyi bırakmanın en iyisi olacağını düşünerek makyaj masasının üzerine eğildim ve aşırı sıcak yüzüme soğuk su çarptım. Bakışlarım aynaya kayarken kendimi kurulumak için en yakın temiz havluyu aldım.

Lambanın loş ışığında bile, çilli halime benzememe rağmen gözlerimi görmek yine de şok etkisi yarattı.

Tamamen kendim gibi değildim. Tenimde, bir İlkel olarak yükselmeden önce olmayan hafif bir altın parıltısı vardı. İki küçük dişin uçları görünene kadar üst dudağımı kaldırdım.

Ezra onları görünce ne düşünecekti? Tanrım, çok fazla sorusu olacaktı ve ben... ben onlara cevap vermek istiyordum. İçimden bir özlem sızısı geçerken gözlerim kapandı. Onu ve Marisol'u görmek istiyordum. Belki annemi bile-

Göğsümün ortasındaki hava titreşip bir kordon gibi hissettiren bir şey oluşturduğunda ani bir karıncalanma ve iğne batması hissi patlak verdi. Bir *bağlantı*. Bu bağlantı içimde dalgalandı, sarayın ötesine uzanırken gerginleşti ve

Gölgeler Diyarı. Özüm kabardı, damarlarıma doldu. Kapalı göz kapaklarımda altın ve gümüş gördüm. Yoğunluk aldığım nefesi kesiyordu. Gücün yükselişi zirveye ulaştığında elimi karnıma bastırdım ve sonra sabitlenerek dengelendi.

Dengeli.

Siyah, gümüş bağcıklı altın ışığın üzerinde yıkandı. Kıpırmızı çizgili siyah.

Keskin bir nefes alarak gözlerimi açtım- Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gördüğüm şey kısaydı ve sadece bir kalp atışı sürdü, eğer öyleyse, ama *gördüm*.

Ve benimle buluşan benim gözlerim değildi. Bana geri bakan benim yansımam değildi.

Gümüş gözleri kırmızıyla çizgiliydi. Kabuslarımda gördüğüm yüzdü. Kolis.

Ash bir kez daha gölge adımlarıyla banyo odasına girdi. "Neyin var?"

Ağzım kuruyarak sendeleyerek ilerledim. Şimdi gördüğüm şey yansımamdı.

Çillerin daha belirgin olması dışında öncekiyle aynıydı. Ama onu görmüştüm.

"Sera?" Ash yanımdaydı ve bir elini belime koydu. "Konuş benimle."

"Ben iyiyim," dedim kısık sesle. Makyaj masasını kavrayıp sakinleşmek için kendimi zorlarken kalbim küt küt atıyordu. "Ben... Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İhtiyacın olduğu kadar al."

Avucunun sakinleştirici hareketi panik ve kafa karışıklığını uzaklaştırmaya yardımcı oldu, düşüncelerimi az önce olanlara odaklanmam için yeterince temizledi. Kolis'in gerçekten burada olmadığını biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.

kordona benzer bir his. Bana ne söylediğini. Ya *vadentia*'ydı ya da Yükseliş sırasında edindiğim tüm bilgileri.

Bu bağ -bu *bağlantı*- Yaşamın gerçek İlkeli ile Ölümün gerçek İlkeli arasında her zaman var *olmuştu*. Ne de olsa Ölüm olmadan Yaşam var olamazdı. Âlemlerde yan yana yürüyorlardı ve bu bağlantının tek anlamı Ölüm'ün uyanmış olmasıydı. Bilinçli hale gelmişti. Farkında olmasıydı. Bu yüzden onu daha önce hissetmemiştim ve bahse girerim ki beni uyandıran ve midemi bulandıran şeyin kaynağı da buydu. Şaşırtıcı bir şekilde, Kolis o ana kadar hâlâ durağanlık içindeydi.

"Siktir," diye fısıldadım ve Ash'in eli devam etmeden önce bir an durdu. Gözlerimi açarak Ash'le yüzleştim. "Ben Kolis."

Ellerinden birini benimkinin etrafında kavislendirirken, gözlerindeki hava dalgalanmaları duruldu. "Konuş benimle," dedi.

"Kolis'i hissettim."

Havadaki o zerrecikler yıldızlar kadar yoğun bir şekilde parladı. "Daha fazla detaya ihtiyacım olacak."

Ona olanları anlattığımda çenesi sıkıştı ve etrafımızdaki gölge taşı kadar sertleşti. "Garipti ama bir süredir durağanlıkta olduğunu *biliyorum*."

şimdiye kadar."

"Onu hala hissediyor musun?"

"Hayır." İki kez düşününce kaşlarımı çattım. "Yani, teknik olarak onu hissetmiyorum."

Ash'in üzerinden soğuk bir hava esti. "Bu ne anlama geliyor, Sera? Onu duyuyor musun?"

Bir şey hissediyor musun?" Başı göz hizasına gelene kadar eğilirken teni inceldi. "Lütfen, bu konuda bana yalan söyleme. Sana yalvarıyorum."

"Bu daha çok onun farkındalığı, onun bilinçli olduğuna dair bir farkındalık," diye çabucak açıkladım. "Ve hepsi bu." Elini sıktım. "Yemin ederim."

Göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum." "Ben de bilmiyordum. Biliyordum ama bildiğimi fark etmemiştim," dedim.

çok az anlam ifade ediyordu. "Kafamda bir sürü şey var. Çok fazla, gerçekten. Ama bunu başka kimsenin, hatta Nektas'ın bile bilmemesi mümkün."

Ash başını salladı, eti giderek kalınlaşıyordu. "Eğer bilseydi, bir şeyler söylerdi." Çenesi gevşedi. "Artık neden bu kadar sessiz olduğunu biliyoruz. Yokluğunun ve hareketsizliğinin gerçek nedeni Stasis'ti."

İnkâr etmek istedim ama bunu yapmak aptallık olurdu.

"Bu planlarımızı değiştirmez." Yanağımı okşadı.

"Biliyorum."

"Burada işin bitti mi?"

Başımı salladım ve Ash beni banyo odasından çıkarırken endişelenmeye başladım. Derin bir nefes aldım ve kendime hiçbir şeyin değişmediğini hatırlattım. Zaten bunca zamandır Kolis uyanıkmiş gibi hareket ediyorduk.

Ama ben bile bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyordum çünkü Kolis uyanıktı ve bu *her şeyi* değiştirdi.

Ertesi sabah, bugünkü konuşmanın güvenliği tartışılırken Ash'in yanında olmam gerektiğini biliyordum ama onun yerine Yükseliş'te, Lethe'ye bakan duvara doğru yürüyordum. Ölüm Ormanı'nı görmemin en kolay yolu buydu. Aklıma bir şey geldi.

The Shades.

Deri botlarımın hafif topukları taşa hafifçe vururken aşağıya baktım,

avluyu dolduran yemyeşil çimenleri ve Rhahar'ın pusuda bekleyen

hemen altımdaki figür. Yalnız değildi. Bir zamanlar beni eğitmeyi teklif eden sarı saçlı ve kaslı muhafız Kars da onunla birlikteydi. Ash gittiğinden beri beni takip ediyorlardı.

Yükseliş'e tırmanırken Kars'ı gördüğümde tuhaf bir şey olmuştu. Daha önce onun bir tanrı mı yoksa bir tanrıçık mı -bir ölümlüyle bir tanrının çocuğu- olduğunu asla anlayamamıştım ama o anda onun İtla'fa girip hayatta kalan nadir tanrıçıklardan biri olduğunu anlamıştım. Dün Yükseliş'teki muhafızı gördüğümde olana benzer bir şeydi bu.

Vadentia'nın hızla güçlendiği kesin.

Bununla birlikte, doğumdan beri içimdeki korlar zaten bir dereceye kadar olgunlaşmıştı, bu da muhtemelen olayların benim için neden daha hızlı gerçekleştiğini açıklıyordu.

Ama Rise'da olmamın nedeni hızla gelişen bu yetenek değildi.

Nehir yatağını doldurmak için özü kullandığımda, Gölgele Diyarı'na suyu geri getirmeye odaklanmıştım. Ama bundan çok daha fazlasını geri getirmiştim.

Gölgele Diyarı neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ben yoluma devam ederken hoş bir esinti Rise boyunca girdaplar oluşturarak saçlarımdaki kıvrımları kaldırdı. Bunun nasıl olduğuna dair iyi bir fikrim olduğunu sanıyordum. Öze dokunduğumda, yaşamın Gölgele Diyarı'na dönmesini de istemiştim. Gelincik tarlaları ve çimler bu şekilde ortaya çıkmıştı. Gölgele Diyarı'na giden yol boyunca uzanan ağaçlar nasıl düzleşti ve parlak mor ve yeşil yapraklar filizlendi. Toprağın zengin, koyu kahverengi olmasının nedeni buydu. Planladığımdan daha fazlasını yaptım. Gölgele Diyarı'nda ölü şeylerin dolaşıyor olması dışında bu kötü bir şey değildi.

The Shades.

Vasiyetim onları etkilemiş miydi?

Adımlarım yavaşladıkça hava huzursuzca kıpırdandı. Canlı kızılık denizi inceldi ve önce dağınık, sonra orman sıklaştıkça daha kalabalık hale gelen bükülmüş, çıplak, kül rengi ağaçlar ortaya çıktı.

Ölüm Ormanı'nı taramak için bir korkulukta durdum. Bir kasvet sarmıştı Ağaçlar ormanın en sık olduğu yerdeydi ve ince, budaklı dalların tepelerinin altındaki her şeyi gizliyordu. Bakışlarım Ölüm Ormanı'nın en ince kısmına gitti. Ağaçların ortasında toplanan durgun sisin arasından donuk, cansız zemini görebiliyordum.

Ölüm Ormanı değişmemişti.

Hareket dikkatimi daha ağır kısımlara doğru çekti. Oradaki kasvet kalınlaşmıştı ve *hareket* ediyordu. Zonklayarak tenime baskı yapıyordu.

Gölgeler.

Keskin bir nefes aldım ve bir adım geri çekildim. Ellerim kasıldı ve sonra yumruk oldu. Ağaç gövdelerinin etrafından süzülen gri biçimler Ölüm Ormanı'nın kenarlarına doğru ilerliyordu. Gözlerimi kapadım, parmaklarım karıncalanırken havanın kabarmasını bastırdım. Ölüm Ormanı her zaman olduğu gibi kalmıştı. Bu iyi bir haberdi. Bir parçam tüm Gölgeler'i hayata döndürdüğümünden korkuyordu.

Ve biraz üzgündüm.

Gölgeler'in hepsi kötü değildi -şimdi öyleydiler ama hepsi bu şekilde başlamamıştı. Bazıları sadece korkmuşlardı. Asphodel Sütunları, hırsızlık, yalan söyleme, sahtecilik veya zina nedeniyle Uçurum'a mahkum edileceklerinden korkuyorlardı. Kötü şeyler, ama bazen gerekli. Hatalar. Onları lanetlemeyen eylemler.

Şimdiye kadar.

Artık kaybolmuşlardı.

Ve bunun beni neden rahatsız ettiğini biliyordum. Hayatımın büyük bir bölümünü öldükten sonra nereye gideceğimden korkarak geçirmiştım. Ash'ten sonra bile korkuyordum. Kaderin araya girip Ash'in beni iyi bir şekilde yargılamasını engelleyip engellemeyeceğini bilmiyordum. En kötüsü de nereye gitmeyi hak ettiğimi biliyor olmamdı. Orası Vadi değildi ama ben *Agna Adice*'dim.

Büyük Kınayıcı.

Peki bu ne kadar berbattı? Çok fazla. Cevap çok fazlaydı.

Ama benim iradem neden Gölgeler'i ve Ölüm Ormanı'nı etkilememişti? Gözlerimi açtığımda, Gölgeler'in daha yakın olduğunu gördüm. ağaçların kenarında. Sorunun cevabı oluşurken ensemdeki parmak uçlarının hissi beni çarptı.

Ölüm Ormanı da Gölgeler gibi Ölüm'e aitti. Tıpkı onların Ölüm Ormanı'nı terk etmelerinin çoğunlukla engellenmesi gibi, benim de o toprak parçasına hayat getirmem engellendi. Ama...

Kaşlarımı çattım. Ama ne yaşam ne de ölüm mutlaktı. Düşüncelerim hızlandı.

Bununla ilgili bir şey vardı. Kayıp ruhları ormanda hapseden koğuşlar bazen zayıflıyordu ve ben neredeyse birini geri getirecektim. O sırada Ölüm Ormanı'ndaydım, Gölge'ye dokunuyordum. Aradaki fark buydu.

Ölüm, Hayat'ın dokunuşunun bağıni koparamazdı. Bu tür bir güç mü? Dün gece gösterdiklerimin aynısıydı.

Gölgelere doğru döndüm ve dün gece yaptığım şeyin Kolis'i uyandırdığını biliyordum.

Saçlarımı açık mı yoksa örgü mü yapacağıma karar vermek için çok uzun zaman harcadıktan sonra sonunda bukleleri serbest bırakmaya karar verdim. Ash böyle olmasını sevdi, ben de onun sevmesini sevdim.

Geri çekildim, böylece aynada kendimi görebiliyordum. gardırop kapısı. Aios'un seçtiği tunik göğüslere tam oturuyordu, sanki ölçüleri biraz fazla kaçmış gibi, ama kesimi hoştu ve Erlina'nın yaptığı dikişler çok güzeldi. Sıkı çalışması için ona teşekkür edip etmediğini hatırlayamıyordum ve etmiş olsam bile bunu tekrar yapmak istiyordum.

Aios'un önerisine uyup tüniği siyah taytla eşleştirmiştim ve Rhain'in şikâyet etmek için bir nedeni olacağını sanmıyordum.

Derin bir nefes aldım, kendi kendime başımı salladım ve sonra yıkanma odasına doğru yürüdüm. Dar koridorda ön odaya doğru ilerlerken midemde küçük endişe düğümleri dolaşıyordu. Orada, Reaver'ı ölümlü haliyle, elinde bir parşömenle kanepede otururken buldum.

Ben içeri girince başını kaldırdı. "Güzel görünüyorsun," dedi ve saçlarının arasından görebildiğim yanaklarında bir miktar pembe belirdi.

"Teşekkür ederim." Yaklaştım. "Umarım Rhain de aynı fikirdedir."

Bir sırtıma belirdi ama hemen kayboldu. "Kendini iyi hissediyor musun?" "Sadece endişeliyim. Hepsi bu." Gülümsedim, umarım bu onun endişelerini hafifletmiştir.

kucağındaki kâğıda baktı. "Bir şey mi çiziyorsun?"

Aşağı bakarken solgun saçları alnına döküldü. Bir omzu kalktı.

"Mektuplarım üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu."

Dudaklarım seğirdi. "Peki sen değil misin?"

Sözsüzce parşömeni kaldırdı ve bana gösterdi. Şaşırtıcı derecede ince, sofistike çizgilerle yazılmış harfler *vardı*. Olması gerekenin yaklaşık yarısı kadar. Sayfanın geri kalanı çabucak tanıdığım girdaplı mürekkep darbeleriyle doluydu. "Taht kapılarının üzerindeki tasarımı çiziyorsun."

"Deniyorum," diye mırıldandı, yere ulaşmayan ayaklarını tekmeliyordu.

Kağıda baktım. Sarmaşık benzeri bir ağaçtaki yaprakları yakalamıştı. Taht odasının kapılarını süsleyen ve tuniğimi süsleyen sarmaşıklar. "Bence iyi iş çıkarıyorsun."

"Teşekkürler." Yanaklarında bir başka pembe çizgi daha belirdi. "Yine de Liora'nın mutlu olacağını sanmıyorum."

"Liora?" Onun yanına oturdum.

"O da benim gibi," dedi küçük bir yaprağı gölgeleyerek. "Ama daha yaşlı. O benim gibi değil."

Rhee Dağı'nı pek terk etmedi ama sen uyurken geldi. Bütün ejderhalar geldi." Kaşlarını çatı, bir kelime arıyormuş gibi görünüyordu. "Hepimiz senin gerçek Yaşam İlkeli olarak yükseldiğini hissettik," dedi, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi konuşarak.

Ve Kolis'in de aynı şeyi yaptığını hissettiğim için öyle olduğunu tahmin ettim.

Dizlerimi sıktım. "Bazen seni ve Jadis'i izleyen Liora mı?" Başını salladı.

"Belki de mektuplarının geri kalanını onun için bitirmelisin," diye önerdim. "Neredeyse yarısını bitirmişsin."

"Yapacağım." Dudağını dişlerinin arasında sürükleyerek bana baktı.

"Resim yapmak ister misin? Endişeli olduğumda bana yardımcı oluyor."

"Çizim yapmak beni endişelendiriyor," diye şaka yaptım. "Ama teşekkür ederim." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Neden endişelisin?"

"Ben değilim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Az önce endişeli olduğun zamanlarda resim çizdiğini itiraf ettin," diye belirttim. "Peki, neden endişelisin?"

Uzaklara bakarken küçük burnu kıvrıldı. "Sen endişelendiğin için ben de endişeliyim."

Geri çekildim. "Ne?"

"Sen *meyaaah Liessa*'sın. Ben... Ben bunu hissedebiliyorum," dedi.

"Oh, Tanrım. Bunu bilmiyordum." Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Aslında bunu biliyordum. Sadece aniden bildiğim diğer şeylerin arasında kaybolmuştu. "Notam."

Reaver başını salladı.

Bu, tüm ejderhaların Yaşamın Gerçek İlkeli ile kurduğu bağı. "Yani ben endişelendiğimde tüm ejderhalar bunu hissedebiliyor mu?"

Ayaklarını sallayarak başını salladı. "Yaşlı olanlar bunu nasıl engelleyeceklerini biliyorlar."

Sadece bunu nasıl yapacağımı henüz

öğrenemedim." "Peki ya Jadis?"

"Henüz bir şey hissedebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "O daha çok genç."

Bu biraz rahatlatıcıydı ama tam olarak değil. Neredeyse sürekli olan endişe halimin Reaver'ı etkilemesini istemiyordum. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Sivri çenesini yukarı kaldırdı. "O kadar da kötü değil."

Buna inandığımdan emin değildim, bu da kaygımı kontrol altına almam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bence bugün iyi iş çıkaracaksın, bu arada. İnsanlar seni zaten seviyor ve bu sabah gördüklerinden sonra? Seni sevmek zorundalar. O yüzden endişelenmen için hiçbir neden yok," dedi ciddiyetle ve yaşının çok ötesinde bir ciddiyetle.

"Teşekkür ederim." Ellerimi dizlerimin üzerinde gezdirdim. Şu anki kaygımın konuşmayla pek ilgisi yoktu ama bunun er ya da geç ortaya çıkacağından emindim.

Reaver mektuplarını bitirdikten sonra balkondaki divana çıktık. Ash'i yatak odasının yakınında *hissettiğim*de bana Rhee Dağı'ndan ve henüz tam olarak etkileşime girmediğim bazı draken'lardan bahsediyordu.

Reaver ve bana katıldı, şakaklarındaki saçları nemli bir şekilde balkona çıktı.

Reaver ayaklarını divanın tabanına vurarak, "İkiniz birbirinize uyuyorsunuz," dedi.

Yaptık.

Ash aynı gümüş brokarla süslenmiş kolsuz, siyah bir tunik giyiyordu. Geniş omuzları boyunca uzanıyordu ve sivriltilmiş beline mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı. Muhteşem görünüyordu.

"Büyük beyinler benzer düşünür," diye mırıldandı ve beni öpmek için eğildi. Reaver inledi. "Siz ikiniz bunu çok yapıyorsunuz."

Ash doğrulurken kıkırdadı. "Bir gün nedenini anlayacaksın." Reaver dudağını tiksintiyle kıvrarak, "Hayır, hayır," diye reddetti.

"Günü geldiğinde bunu sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin." Ash uzandı, Reaver'ın sarı saçlarını karıştırırken kolunun üst kısmındaki gümüş bant güneş ışığında parlıyordu. "Mestra seni Rhee Dağı'na geri götürmek için birazdan burada olacak."

Reaver henüz tanışmadığım diğer ejderhadan kısaca bahsetmişti. Jadis ve Reaver'ın yanı sıra, bir asırdan biraz daha yaşlı olan ejderhaların en genciydi.

Reaver, "Hepinizle birlikte gitmeyi tercih ederim," dedi.

"Biliyorum," dedim ona. İnsanlarla konuşmaya karar verdiğimizden beri Reaver en az iki düzine kez bizimle gelmek istediğini söylemişti. "Büyüdüğünde bizimle gelmenin senin için de iyi olacağına eminim."

Burnunu kırıştırdı. "Neden şimdi yeterince büyük değilim? Siz ikiniz sadece konuşma yapıyorsunuz."

"Evet, sadece bir konuşma yapıyoruz ve hiçbir şey olmamalı," dedi Ash, ses tonu nazikti. "Ama sen bu riski göze alamayacak kadar önemlisin. Anladın mı?"

Reaver başını salladı, belli ki mutsuzdu ve küçük adam için üzüldüm. Yaşadıklarını düşününce, yanımızdan ayrılmak istememesine şaşmamalı.

"Rhain bize bir şey göstermek istedi." Ash bana elini uzattı. "Bizi aşağıda bekliyor."

Ash'in elini tutarak, "Umarım uygun bir kıyafet örneği değildir," diye mırıldandım.

Reaver kıs kıs güldü.

"Ne?" Ash'in kaşları çatıldı.

"Yok bir şey." Ash beni ayağa kaldırırken ejderhaya bir bakış attım. "Bize ne göstermek istediğini söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece önemli olduğunu söyledi." Reaver, "Muhtemelen önlüklerle ilgilidir," diye yorum yaptı.

Ash beni yanına çekerken başını öne eğdi. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Öylesin," diye onayladım. "Ama ilginç bir şey değil."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım." Tekrar Reaver'a baktı. "Bizi aşağı indiriyorsun, değil mi?"

Reaver'ın yüzünde beliren gülümseme kısa ama güzeldi, sonra başını eğdi ve altın sarısı saçları yüzünü kapattı.

Ash, Reaver'a "Yolu göster," diye talimat verirken elini sıkıca benimkinin üzerinde tutuyordu.

Reaver Ash'in isteğini ciddiye alıp bizi atlatırken sııttım. "Ash ve bana biraz izin verir misin?"

Reaver kapı aralığında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Duymamı istemeyeceğiniz ciddi bir konuşma yapacaksınız."

"Şimdi, neden böyle düşündün?" Ash sorguladı.

"Çünkü ne zaman ciddi bir şey söylenmesi gerekse, hiç kimse ya odadan gönderiliyorum, ya da Jadis'e göz kulak olmam için görevlendiriliyorum,

Ya da diğerkleri garip bir şekilde konuşuyor, sanki kelimeleri atlıyorlarmış gibi."

Kendime not: Reaver çok fazla gözlemci. "Konuşmayacaktık," dedim ona. "Daha fazla öpüşmeyi planlıyordum."

Hiç tereddüt yoktu. Bir saniye bile. "Ben koridorda bekleyeceğim." Reaver döndü ve bir kalp atışı içinde ortadan kayboldu.

"Vay canına," diye mırıldandım. "*Bu kadar* etkili olacağını düşünmemiştim." "Şey, ben kendi adıma daha fazla öpüşme fikrinden rahatsız değilim." "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum," dedim, "çünkü Reaver haklıydı. Bu duymasını istemediğim bir şey."

"Neymiş o?"

"Bu sabah fark ettiğim bir şey var," dedim. "Sanırım Kolis'i neyin uyandırdığını buldum - hayır, biliyorum. O bendim."

Ash'in gözleri benimkileri aradı. "Eminim hiçbir şeyin yoktu-"

"Bunu bilerek yapmadım," diye araya girdim. "Dün gece nehri ve diğer her şeyi geri getirdiğimde yaptığım şey buydu. O güç mü? Çok fazlaydı."

"Evet," dedi tuniğimin yakasını düzeltirken. "Öyleydi." "Ve eminim tüm Iliseeum'da hissedilmiştir. Onu uyandıran da buydu. durağanlıktan. Bunu hissetti."

Ash bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Eğer durum buysa, yaptığın şeyden pişman mısın?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden.

"O zaman olan oldu," dedi yumuşak bir sesle. "Uyanması senin suçun değil."

"Ben..." Onun bilmiş bakışları karşısında sustum. "Pişman değilim ama kendimi biraz sorumlu hissediyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Ama eninde sonunda uyanacağını biliyorsun." "Yine de hâlâ durağanlıkta kalsaydı iyi olurdu."

"Belki." Bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama ben şahsen senin güçlü bir Primal olarak onu doğal olarak uyandırabileceğinden daha erken uyandırmış olabileceğini bilmekten keyif alıyorum."

Kaşlarım kalktı. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"İşte şimdi oldu." Başını eğdi ve beni öptü.

"Yapmadığımız bir şey yüzünden travma geçirmeden önce Reaver'a katılmalıyız."

Bu onun dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme getirdi ve biz gencin yanına gittiğimizde daha sakin görünüyordu.

"Konuşma hakkında nasıl hissediyorsun?" Reaver birkaç adım önümüzdeyken salona girdiğimizde Ash sordu.

"Ben iyiyim." Duraksadım ve sonra itiraf ettim, "Ve biraz gerginim."

Ash başımın tepesine bir öpücük kondurmak için eğilerek, "Mükemmel olacak," diye güvence verdi.

"Ben de ona öyle dedim," diye seslendi Reaver beklediği merdivenin tepesinden.

"O zaman seni dinlemeye başlamalı," diye karşılık verdi Ash ve sonra bana baktı. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Ash kıkırdadı. "Sanırım şu anda beni ne kadar olağanüstü yakışıklı bulduğunu küçümsüyorsun."

"Belki de."

Büyük merdivenin ikinci katına ulaştığımızda Rhain'in kristal avizenin altında bizi beklediğini görebiliyordum ve sonra Reaver o güne kadar gördüğüm en çocuksu şeyi yaparak beni şok etti. Sondan bir önceki basamaktan yere atladı. Biz de onu takip ettik, Zıplamayı eksiltirken, Kars'la birlikte boş mermer kaidenin yanında bekleyen Rhahar'ı gördüm.

O lanet kaideye kaşlarımı çattım. Üzerine koyacak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Bize göstermek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin?" Ash dikkatimi tekrar tanrıya çekerek sordu.

Rhain başını salladı ve bu kez yüz hatlarını sertleştiren ani gerginlik karşısında endişenin kök salmasına engel olamadı. "Kronlar yüzünden."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Reaver ve ben taht odasını geçerken Ash ve Rhain'i takip ettik, Rhahar ve Kars da arkamızdan geliyordu. Taçların nerede saklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana söylendiyse *bile* kesinlikle unutmuştum. İlk başta savaş odasına doğru gittiğimizi sanmıştım ama burası onun bir ön odasıydı, Dar bir salona açılan bir kapıdan giriliyordu. Rhain kapıyı tutarken, "Onları cilalatacaktım ve bir keşif yaptım," dedi.

Oda küçüktü ve her şey beyazdı - mermer zemin, boyalı duvarlar, tavan ve ortadaki iki kaide. Beyaz olmayan tek şey taçtı.

Bekle.

Bir taç.

Yarı yoldan döndüğümde Ash durdu, bir şey kaçırdığımı düşündüm ama boşlukta başka bir şey yoktu.

"Bu da ne...?" Ash kaideye yaklaşırken Rhahar arkamızdan haykırdı, gözleri irileşti ve özle doldu.

"Tacınız nerede?" Reaver, fuayedeki kadar boş bir kaideye bakarken sordu.

"Ben de aynı şeyi soruyordum." Rhain kaidelerin arkasında durmak için hareket etti.

Ash avucunu düz yüzeye koyarak, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Kolis." Bana döndü, gözleri ışıltılı oldu. "Tacına dokun."

"Ne?" Sadece bir kez taktığım güzel tacıma baktım, gölge taşı kulelerini ve ışıltılı hilal aylarını inceledim.

"Sadece dokun," diye ısrar etti.

"Bir kez olsun bu konuşmanın içeriğini anladığıma sevindim," diye yorumladı Kars nefesinin altından.

Rhahar tanrısal çocuğa döndü. "Ciddi misin?" Kars omuz silkti.

"Bekle." Ash beni durdurdu. "Daha da iyisi, kıpırdamadan dur."

İstediyini yaptım. Reaver hevesle izledi. "Kıpırdamadan duruyorum, o yüzden bana kayıp tacının neyle ilgisi olduğunu söyleyecek misin...?"

"Kayıp tacının

bilgi bana gelmeye başladı. Gözlerim kocaman oldu.

Ash başını salladı.

Kalbim küt küt atarken Ash'in tacı kaldırıp bana dönmesini izledim. Sessizce tacı başıma yerleştirdi ve ben daha ağırlığını fark edemeden taç *titredi*. Oda aniden parlak, altın rengi bir ışıkla çalkalandı.

Rhahar'ın eli kılıcının kabzasından düştü. "Kutsal-" Rhain bir adım geriye sendelerken Kar, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Taca tekrar uzanırken, solmakta olan altın rengi parıltı Ash'in yüzünü ısıttı. Geniş elleri tacı dikkatlice başımdan kaldırdı ve ne görmek üzere olduğumu bilmeme rağmen buna inanamadım.

"Vay canına," diye mırıldandı Reaver.

Ash, Kolis'in başında en son gördüğüm tacı tutuyordu. "Primal taçları neredeyse bir *chora* gibidir," dedi, eskiden bir Primal'den oluşan hayvan türüne atıfta bulunarak. "Primal'in bir uzantısı, istenildiği zaman çağırılabilir ama sadece o tacın gerçek taşıyıcısını çağırıyor."

Parlayan dokuz altın kılıca ve güneşin doğuşuna baktım. Ortadaki, elmaslarla parlıyordu. Gerçek olduğunu doğrulamak istercesine ortadaki kılıca dokundum. Altın ışıltı ışıltı oldu, yumuşak bir ışık saçtı. duvarlar boyunca.

"Kolis tacı çağırmaya çalışmış olmalı," dedi Ash. "Ve elde ettiği şey muhtemelen görmek istediği şey değildi."

Elimi geri çekerek ona baktım. "Senin tacın artık onun," diye fısıldadım.

"Ve başın Yaşamın İlkeli'nin gerçek tacını taşıyacak," diye yanıtladı.

"Ama seninki-"

"Gerçek sahibine geri döndü," diye araya girdi.

Bundan hoşlanmadım. Bir saniye bile. "En azından şimdilik." Ash'in bakışları benimkilerle buluştu.

"Şimdilik."

Rhain'in hoşnutsuzluğuna rağmen, Ash ve ben Haides Evi'nden ayrılırken tacı takmadım. Ash'in tacını kaybetmesi doğru gelmedi.

Ayrıca, ne kadar ışıltılı olursa olsun bir tacın Kraliçe ya da Kral yaptığına inanmıyordum.

Ancak Belediye Binası'nın geniş sütunlu ve sonsuz kemerli geçitleri görüldüğünde taşlarla ilgili tüm düşünceler hızla bir kenara bırakıldı.

Ash savaş atı Odin'i gölge adımı atmak yerine pazularının etrafındaki gümüş banttan çağırmış olsa da, bu sadece dakikalar sürmüş gibi görünüyordu. Bu yöntem daha hızlı olabilirdi. Neredeyse tüm nöbetçilerin etrafımızı sarmasına gerek kalmazdı.

üzerimizde uçan üç draken. Ama ayrılma vakti geldiğinde midem bulanmaya ve sallanmaya başladı. Düşüncelerim hızla ilerliyor, insanlara hitap ettiğimde tamamen aptalca konuşacağımı söylüyordu. Ash'in kaygımı anladığını ve bana, yani yeniden ayak uydurabilmem için zaman tanımak amacıyla bu yolu seçtiğini hiç şüphesiz biliyordum.

Çok mükemmeldi çünkü hâlâ gergin olmama rağmen, yapabileceğimi düşündüğümde çok daha sakinim.

Draken açık kolezyuma doğru süzülürken Odin yavaşladı ve inişlerini yavaşlatmak için kanatlarını uzattı. Ehtawn ve kuzenini izledim. Crolee sütunun üzerine indi. Büyük, çarpıcı bir gri-siyah draken olan Pallas da onu takip ederek sütunun diğer tarafına indi. Orduları incelerken gördüğümün o olduğundan oldukça emindim.

Ama çeşitli büyüklüklerde birkaç ejderha daha sütunların üzerine tünemişti bile. Onları çabucak saydım. On. Nektas henüz burada değildi ve Mestra'nın Reaver'ı Rhee Dağı'na geri götürdüğünü biliyordum. Bahse girerim Liora da onlarla birlikteydi ve iki draken daha vardı, onlar da muhtemelen yavrulara göz kulak olmak için Rhee Dağı'nda kalacaklardı. Yutkundum, daha önce bir yerde bu kadar çok ejderha görmemiştim.

Odin durduğunda, Belediye Binası'nın içinden gelen konuşma uğultusunu duydum. Temiz havayı derin bir nefesle içime çektim. Bakışlarım alçalıp sıra sıra dizilmiş zırhlı askerlerin üzerinde gezinirken yanık yağ kokusu yoktu. Onları Belediye Binası'nın önünde son kez gördüğümde başlıkları gördüğümü hatırlamıyordum. Çelik ve gölge taşı kasklar kolay kolay unutulacak bir şey değildi.

Boyalı at kılından dekoratif bir sırt yerine, çelik ve gölge taşı, boynuzlardan oluşan bir taç şeklinde şekillendirilmişti.

Nektas'inkine benziyordu. Yanak parçaları ejderha kanatlarına dönüşüyordu. Miğferler güzel oldukları kadar vahşiydiler ve savaşta kesinlikle korkutucu bir görüntü oluşturunyorlardı.

Rhahar ve Kars çoktan atlarından inmiş, Rhain'le birlikte bizi bekliyorlardı. Saion, Bele ve ikizlerin çoktan Belediye Binası'nın içinde olduklarını biliyordum.

Muhtemelen Lethe'yi evi olarak gören herkesle birlikte.

Ash hızlı ve zarif bir hareketle atından indi ve hafifçe ayaklarının üzerine indi. Yukarı uzanırken gözleri benimkilere takıldı. Kalbim küt küt atarken ellerini tuttum ve parmaklarını ne kadar sıkı kavradığımı göstermeden inmemeye yardım etti.

Başını benimkine doğru eğdi ve fısıldadı, "Nefes al, *liessa*."

Beş saniyeden fazla bir süredir nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Görünüşe göre sandığım kadar sakin değildim. Uzun, derin bir nefes çektim ve onun taze, narenciye kokusunu içime çektim. Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Dakikalar olabiliirdi. Orada öylece durdum, onun ve Odin'in vücudu tarafından korunuyordum. Nefesim durulana kadar kıpırdamadı. Sonra serin dudaklarını alnıma bastırdı.

Geri çekildi ve ben de Odin'in parlak siyah yelesini son bir kez okşadım, bugün elimi ısırmaya kalkışmadığı için şükrettim. Dün gece de yapmamıştı.

Görünüşe göre, Ash'i öldürmeye çalışma olayını atlatmış.

Ellerim Ash'in ellerinde sıkıca kavuşturulmuş halde, üç muhafız yanımıza gelirken girişe doğru döndük.

Her asker mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, yumruklarını zırhlarına vururken diz çöküyor ve yaklaşık üç düzine askerden oluşan iki sıra birbiriyle yüzleşerek gölge taşı kılıçlarını kınından çıkarıyordu. Kılıçları yükseğe kaldırarak bir geçit oluşturdular.

"Vay canına," diye mırıldandım, yumruklarının yankısının Belediye Binası'nın içinden gelen konuşmaları susturduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

Başparmağı benimkinin üzerinde ileri geri hareket ederken Ash'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Hoşuna gitti mi?"

"Oldukça etkileyiciydi," dedim ilerlerken.

Bizi takip eden Rhahar, Kars ve Rhain'in arkasından alçalarak havayı yaran kılıçların tıslamalarını duyabiliyordum. Belediye Binası işte bu kadar sessizleşmişti.

Giriş kapısından geçtik ve bakışlarım hemen Belediye Binası'nın ana katına açılan yuvarlak kemerli geçide kaydı. O kapıdan Belediye Binası'na kadar ne kadar uzun bir yol yürüdüğümü hatırladım. kürsüye.

Sanki on yıl sürmüş gibi geldi.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Rhain, girişteki evin kapıları kapanırken aramıza bakarak. "Ve gelişinizi duyuracağım."

Ash'in başparmağı elimin üzerinde gezinmeye devam ederken, "Keşke bu kadar büyütmeden içeri girebilseydik," diye itiraf ettim.

Rhain kaşlarını kaldırdı. "Bu bir gelenek, Seraphena." "Sera," diye mırıldandım, kemerli geçide bakarak.

"Rhain de duyuru yapmayı seviyor," diye yorumladı Rhahar, omzu Rhain'inkini okşayarak dar bir masaya doğru ilerlerken karşı duvar. "Çünkü bu işte iyi."

Kumral saçlı tanrının yanakları pembeleşti. "Bu konuda mükemmelim," diye düzeltti Rhain.

Rhahar bir sürahi alırken homurdandı ve sonra iki bronz kadehle yanımıza geldi. "Sanırım bu sıcak şarap."

"Teşekkür ederim." Kadehi kabul ettim ve aceleyle bir yudum aldım. Baharatın tadını zar zor alabildim.

Lailah kemerli geçitte belirdiğinde Ash çok daha sakin bir içki aldı, saç örgüleri ensesinde bir düğüm halinde geriye doğru taranmıştı. "Birkaç dakika içinde her şey hazır olur."

Sadece birkaç dakika mı?

Bir içki daha aldım, bu sefer sadece bir yudum. "Burada kaç kişi var?"

Lailah omzunun üzerinden geriye baktı. "Herkes."

"Herkes mi?" Ciyakladım. Bu *yüz bin* demektir. Kadehi sıkıca kavradım. Aslında yeni gelenleri de sayarsak bundan daha fazla ederdi.

Vay anasını.

"Devam edin ve oraya gidin," dedi Ash. "Duyuruyu yapmadan önce bize birkaç dakika verin."

Rhain başını salladı ve bana kısa bir süre baktı. Dönmeye başladı ama durdu ve alçak sesle konuştu: "İyi olacaksın Sera."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Biz de mi?" Rhain onu geçip ana kata girerken Rhahar sordu.

"Eğer isterseniz," diye rica etti Ash.

Rhahar, Kars'ın sertçe eğilmesiyle döndü. "Dışarıda görüşürüz," dedi tanrısal çocuk.

Onlara garip bir şekilde el salladım ve bu da Kars'ın bir kez daha sırtmasını sağladı. Sonra sadece Ash ve ben kaldık.

Ash kadehini yakındaki bir kaidenin üzerine koydu. "Buraya en son ne zaman geldiğimizi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bu sefer çok daha farklı bir nedenden dolayı. "Sana aşık olduğumu fark ettiğim zamandı."

Dudakları aralandı. "Bana aramızdaki bu birlikteliği istediğini söylediğinde söylemek istediğin bu muydu?"

"Evet, ama çok korktum ve düşündüm ki-"

Ash beni öptü.

Ve tanrım, çok güzel ve çiğ bir öpücüktü. bir şekilde sonsuz derecede şefkatliydi. Bu da onun sevgi dolu öpücüklerinden biriydi.

Alnını benimkine yaslarken ağır ağır nefes alıyordu. "Son geldiğimizde sana güzelliğinin nefesimi kestiğini söylemiştim," dedi yanağımı okşayarak. "Bu hâlâ doğru, hatta şimdi daha da doğru, ama beni gerçekten esir alan senin gücün ve cesaretin."

Bir duygu seli kabardı ve havayı karıştırdı.

"Ve şu anda gergin olman sorun değil," dedi, gözleri benimkileri ararken. "Ama ne kadar güçlü ve cesur olduğunu, nelerle yüzleştiğini ve neleri fethettiğini unutma. Bunu başarabilirsin. Buna inancım tam." Başparmakları yanaklarımda gezindi. "Sana."

Başımı sallarken içimden bir titreme geçti. Onun bir daha asla sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum çünkü bir sonraki nefesim daha hafif ve kolaydı.

Ash'in bana inancı vardı.

Ve artık kendime güvenmeye başlamamın zamanı gelmişti. "Bu bende var," dedim.

Ash gülümsedi. "Hiç şüphesiz."

"Eğil." Rhain'in sesi Belediye Binası'ndan aniden yükseldi. "Tanrı için Kan ve Külden, Işık ve Ateşten, En Parlak Aydan, Yaşamın *Gerçek* İlkelerinden, Tanrıların ve Ortakların *Kraliçesinden* doğan kişi Adamım."

"Bu gerçekten uzun bir başlık," diye fısıldadım Ash'e sessizlikte.

Kadehi elimden alıp kendi kadehinin yanına koyarken sırtıttı. "Eğil."
Rhain'in sesi tekrar geldi. "Asher için, Bir olan
Kutsanmış, Ruhların Koruyucusu ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk
Tanrısı."

"Hazır mısınız?" Belediye Binası'nın içinden gelen sessizlik devam
ederken Ash sordu. Kalbim güm güm attı. "Evet."

Başını eğerek beni bir kez daha öptü ve elimi nazikçe sıktı, ardından
kürsüye doğru gölge adımlarla yürüdük.

Primal sisi etrafımızdan çekilirken toplu bir soluk sesi kalabalığın
içinde yankılandı. Rhain'in arkasından bakmaya başladım ama
bakışlarım tekrar ona kaydı. Diz çökmüştü. Saion ve Rhahar da öyle.
Lailah ile birlikte sağımızda diz çöken Bele'yi kısa bir süre gördüm ve
Nektas'ın yaklaştığını hissettim.

Ash ve ben hariç herkes diz çökmüş, avuç içlerini
yere ve göğüslerine kadar eğildiler. Kalabalığın en küçükleri bile diz
çökmüştü, tıpkı sütun dizisindeki askerler gibi, sırtlarını bir kurdun başının
üzerinde birbirine bakan iki hilal taşıyan demir grisi sancaklara dayamışlardı.

Ash bu sabah bundan sonra ne olacağını açıklamıştı. Kısa bir süre göz
göze geldik ve döndük. Gölge taşından yapılmış iki taht, tıpkı askerlerin
miğferleri gibi, zarif kemerlerinin birleştiği, sırtlarında karmaşık bir şekilde
oyulmuş kanatlarla süslenmiş olarak duruyordu. Arkalarında asılı duran
sancaklar biz yaklaştıkça rüzgârda dalgalanıyordu.

Hafifçe yükseltilmiş tahtlara çıkarken boğazım inanılmaz derecede
kurumuştı ve keşke daha fazla içseydim diye düşünmeme neden oldu. Ash
elim son bir kez sıkıp bıraktığında en azından boynum daralmamıştı.
Kolezyum katına geri döndük ve oturduk. Güneşin ısıttığına yemin
edebilirdim.

Avuç içlerimi tahtın kollarına dayadığımda gölge taşı enerjiyle titreşti.

Salon'un üzerindeki gökyüzünde yoğun, gümüşü bir ateş patlaması
yuvarlandı. Kolonad sütunlarını kaplayan ejderhalar başlarını kaldırıp
sendeleyerek tiz sesler çıkarırken keskin bir nefes aldım. Kalın bir gölge
kalabalığın üzerine düşerek güneş ışığını yok etti. Bir rüzgâr salonun
zeminini süpürdü, devasa dairesel yapının tüm uzunluğu boyunca
çaprazlama uzanan ışık dizilerini karıştırdı ve yukarı baktığımda saçlarımın
dallarını kaldırdı.

Nektas, siyah-gri kanatlarının zarif bir hareketiyle yukarıdan alçaldı ve
tıpkı bizim törenimiz sırasında yaptığı gibi tahtların önüne indi.

Taç giyme töreni.

Bu kez, kanatlarını başımızın üzerinden geriye doğru savurduğu ve ön pençelerini kürsünün kenarına çarptığı ana hazırlıklıydım. Gök gürültüsüne benzer bir ses çıkarırken başının etrafındaki kalın tüyler titreşti. Kuyruğu kürsüyü boydan boya geçip tahtların dibinde kıvrılırken Bele ve ikizlerden kıl payı sıyrılarak ilerledi.

Nektas, boynuzlu kafasını kürsünün kenarına dayayarak karnının üzerine doğru eğilirken kalabalığı inceledi.

Draken etkileyici gelişlerini çok seviyordu.

Nektas'ın kaldığı yerden yukarı baktım. Ejderhalar Kolonad kanatlarını indirdi ve aşağıdakiler başlarını kaldırırken bekledi. Yüzleri benim için bulanıktı ve aldığım bir sonraki nefes biraz daha inceydi ama çok da kötü değildi.

Ash'in bu sabahki talimatlarına uyarak boğazımı temizledim. Öfke vücudumun her yerinde zonkluyordu ve konuştuğumda sesimdeki ham enerjiyi hissettim. "Kalkabilirsin."

Kolezyum katında sessizlik içinde yükselmelerini izledim. Bakışlarım ön tarafa yakın bir kadın ve erkeğe takıldı. Aralarında on ya da on bir yaşlarında genç bir çocuk duruyordu. Yetişkinlerin yüzünde temkinli bir ifade vardı, Hatta belki de gergindiler ve her birinin eli çocuğun omuzlarındaydı. Ama o...

Kehribar rengi gözleri kocaman açılmış bir halde tahtlara bakarken titriyordu. Ancak korkmuş görünmüyordu. Yüzündeki duyguyu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Bir yanımda belirsizlik ve tedirginlik görmeyi bekliyordu ve böyle hissetselerdi onları suçlamazdım. Sadece Lethe'ye ev diyenler beni biliyordu ama hiçbiri benim gerçek bir lider olarak yükselmemi beklemiyordu. Yaşamın İlkeli. Gölgele Diyarı'na yeni gelenlerin benden ne bekleyecekleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Farklı olup olmayacağımı bilmiyorlardı. Daha iyi. Ya da daha kötüsü.

Ancak aşağıdakilerin ifadelerinde bunların hiçbiri yoktu.

Yüzlerin çoğu, çocuğun ifadesinde gördüğüm hayranlığı yansıtan çeşitli derecelerde şaşkınlık ve hatta belki biraz inançsızlık gösteriyordu. Bu *Kabullenme. Bağlılık*. Bunu görmek beni hayrete düşürdü çünkü bunu hak etmek için pek bir şey yapmadığımı hissediyordum.

Ama bunu değiştirebilirim.

Onlara gösteririz.

Ama bunu bu şekilde yapamazdım. Ash'e doğru döndüm ve gözleri hemen benimkilerle buluştu. "Bunu bir tahtta otururken yapmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Zorunda değiliz," diye cevap verdi, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım belirmişti. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Ben... Ben onlara daha yakın olmak istiyorum."

"O zaman biz de öyle yapalım," diye cevap verdi.

"Tamam." Kalabalığa tekrar baktım ve hafifçe titreyen bacaklarımın üzerinde yükseldim.

Nektas'ın kuyruğuna dikkat ederek tahttan indim ve Ash'in bana katılmasını bekledim.

Bakışlarımı tutarak bana bir kez daha elini uzattı. Birlikte kürsünün karşısına geçtik.

Yanından geçerken Rhain'e, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Kürsünün kenarına yakın bir yerde durduğumuzda şaşkınlıkla bizi izledi. Aşağıdaki insanlar öne doğru yığılmıştı. Topluluktan dışarı bakarken nefes almadım, düşünmedim. Sadece konuştum.

"Eminim birçoğunuz şu anda ne yaptığımızı merak ediyorsunuzdur," dedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı Bele nefesinin altından.

Devam ederken onu duymamış gibi davrandım. "O kadar arkada oturmak ve herhangi birinizin beni duyması için bağırarak zorunda kalmak beni rahat hissettirmedi."

Dağınık bir kıkırdama dalgası vardı ve birkaç hızlı sırtıtışın ve eğlenen bakışların değiş tokuş edildiğini gördüm. "Her neyse,"- boğazımı temizledim- "bu kadar kısa sürede bir araya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istedik," dedim sesimdeki hafif titremeye aldırmadan. "Eminim Yükselişim birçoğunuz için, aslında hepiniz için sürpriz olmuştur." Yanaklarım kızardı ama devam ettim. "Ve birçoğunuz başınıza geleceklerden emin değilsiniz. Bugün hepinizi buraya bu endişelerinizi gidermek için çağırdık."

Ash'e baktım ve o da devam etmem için başıyla onayladı. "Öncelikle, birçoğunuzun Lethe'ye seyahat etmek için aldığı riskleri bildiğimizi ve bundan ilham aldığımızı söylemek istiyoruz." Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi ve *beni* bile hazırlıksız yakalayan bir duyguyla boğazım düğümlendi. "Ve alçakgönüllüyük. Gerçekten. Hepiniz burada hoş karşılanıyorsunuz ve Lethe'yi evi olarak gören herkes gibi bizim korumamız altındasınız. Her birinizin barınak ve yiyeceğe sahip olmasını sağlamak için çalışıyoruz."

"Arazi çoktan ayrılmış durumda ve ek konutlar inşa edilirken tarlalar

ekin ekmek için sürölüyor," diye devam etti Ash, sesi çok uzaklardan geliyordu

Kalabalığı gözden geçirirken benimkinden daha istikrarlıydı. "Kış geldiğinde, zor bir kış olabilir."

"Ama Kraliçemiz sayesinde bir kış olacak!" diye bağırdı bir tanrı topluluğun içinden bir yerlerden. Kalabalıktan gülüşmeler ve onay tezahüratları yükseldi. "Ve bu kutlanacak bir şey."

Ash başını salladı. "Evet, öyle." Başını bana çevirdi. "Ve bunun için Seraphena'ya teşekkür etmeliyiz."

Neşeli haykırışlar yükseldi, kolezyumu sardı ve Ash'in hafif bir gülümsemesine neden oldu.

Bir elimi kaldırdım ve o kadar çabuk sustular ki biraz şaşırdım. "Bunun için teşekkür edilmesi gereken tek kişi ben değilim. Nyktos'a da."

Başka haykırışlar da oldu ve dudaklarıma bir gülümseme getiren büyük bir kükreme halinde geldiler.

"O olmasaydı burada olamazdım," diye devam ettim. "Kralımız."

Tüm kalabalık donmuş gibiydi. Ash'in yeteneğine sahip olsaydım, muhtemelen şok içinde boğuluyor olurum.

"Diyarlar artık sadece gerçek Yaşam İlkeli tarafından yönetilmeyecek," diye duyurdum. "Bu sona erdi. Krallıklar bir Kral ve Kraliçe'nin ortak yönetimi altında gelişecek."

"Tek değişiklik bu olmayacak. Iliseeum ve ölümlüler diyarı artık zalim bir yönetim ya da acımasız bir kayıtsızlık altında acı çekmeyecek," dedi Ash. ses taşıyordu. Ash tehdit etmiyordu ama bir mesaj gönderiyordu.

"Iliseeum'u bir zamanlar babamın yönetiminde olduğu gibi göreceğiz. Ama daha iyisini, cezalandırılma korkusu olmadan ya da ailesini ve sevdiklerini geride bırakmadan Mahkemeler arasında hareket edilebilen bir yer."

"Ölümlülerin bizi gördüklerinde korkudan titremedikleri bir geleceğimiz *olacak*." Çenemi kaldırdım. "Ya da ölümlüler tarafından eğlence."

"Bu değişiklikler kolay olmayacak. Direniş olacak. Kan dökülecek," dedi Ash onlara. "Ama söz veriyoruz, o gelecek bugün olana kadar pes etmeyeceğiz."

Sonra Ash birleşen ellerimizi kaldırdı, sol elinin üstündeki altın iz güneş ışığında parlıyordu.

Kolezyum zemininde patlak veren tezahürat çılgınlığı Nektas'ın başını kaldırmasına neden oldu. Ayakları sertçe yere indi, taşa çarparak gümbürdedi.

Kalp atışlarımın temposu. Bakışlarım Ash'e kaydı.

"Sanırım onaylıyorlar," dedi kalabalıktakiler çılgın bir heyecanla ellerini kollarını sallarken. Sesler hep bir ağızdan haykırıyordu... *mayeeh Liessa*.

Kraliçemiz.

Ve Mayeeh Liessar diye

bağırıyor. Kralımız.

Gözlerimi kırıpıştırarak şaşkınlıkla dolu yüzleri taradım. İnsanlar birbirlerine sarılıyor, diğerleri ellerini yanaklarına ya da göğüslerine bastırarak *ağlıyordu* - kadınlar ve erkekler. Gözlerim kalabalığın coşkulu duygu seli karşısında hayretle açıldı. Neşeli, ışıldayan yüzleri gördükçe boğazım sıkıldı ama panik yerine iyi şeyler hissettim.

Ash elimi çekiştirerek beni yanına çekti. Başımı kaldırdım ve bakışları yoğun bir şekilde yüzümü taradı. "Otuz altı," dedi diğer eliyle yanağımı avuçlayarak. "Sadece hepsinin hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyorum."

Sonra beni öptü.

Ve tanrılar, tününün önünü kavradığımda hiçbir kısıtlama ya da arzuyu bastırma yoktu. Dillerimiz şehvetli bir dansla birbirine dolanırken onun keskin

Dişleri dudaklarımı sıyırdı. Beni sanki sadece ikimiz varmışız gibi öptü ve o kısacık an için gerçekten de öyleydi. Ama yalnız değildik. Müstehcen ısıklar ve gürültülü

bağırışlar havayı deldi.

Dudaklarına karşı güldüm, yüzüm ısındı.

"Sanırım bundan daha çok hoşlandılar," dedi kollarını bana dolayarak. Bana sarıldığında, tüm diyarın tezahüratları duyduğuna yemin edebilirim.

Gözlerimi kapatarak yanağımı Ash'in göğsüne yasladım ve Ses. Bugünün nasıl geçeceğini ya da resepsiyonumuzun nasıl olacağını gerçekten bilmiyordum. Olasılıklar sonsuzdu. Ama bunu hiç beklemiyordum.

Gerçi muhtemelen yapmalıydım. Buradakilerin çoğu Ash'in yanında dakkailere karşı savaştığını ve Gölge Diyar'ın manzarasını bir gecede değiştirdiğini biliyordu. Ne de olsa ben gerçek Yaşam İlkeliydim ve Ash de halkı tarafından çok seviliyordu. Tabii ki çok mutlu olacaktı.

Ancak, hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Krallığım tarafından tanınmıyordum. Henüz tam olarak şekillenmemiş, kana bulanmış bir hayaletten başka bir şey değildim. Burada öyle değildim. Görüldüm. Hoş karşılandım.

Biliniyor.

Geri çekildiğimde omzumun üzerinden baktım. Nektas bizi izliyordu.

Saion bize yaklaşırken iri başını sallayarak ofladı.

Saion, Ash'e hitap etmeden önce bana, "Yüzün kıpkırmızı olmuş," dedi.
"Bize getirttiğın şarap fıçıları yola çıkmak üzere."

"Mükemmel." Ash'in eli sırtımın ortasına doğru kaydı.

Birkaç asker büyük fiçileri sütunlu geçitten dışarı taşımaya başladığında, "Bu gerçekten iyi gitti," dedim.

Saion gülümsedi. "Elbette, öyle oldu."

Bele kürsünün basamaklarını koşarak indi ve tanrılar, tanrısallar ve ölümlülerden oluşan kalabalığa bakarken aklıma bir şey takıldı. "Kimse maske takmıyor

tıpkı taç giyme töreni sırasında birçok kişinin yaptığı gibi."

"Gerek yok," diye yanıtladı Saion, yaylı çalgıların uğultusu kulaklarıma ulaşip notalar havada süzülürken.

Başımı salladığımda yüzler bulanıklaştı. Kimliklerini gizleme ihtiyacı hissetmemişlerdi, sadece başka Primaller olmadığı için değil Çünkü kendilerini güvende hissediyorlardı. Tanrım, bu benim için alkışlardan ya da tanınmaktan daha önemliydi.

Ve bu güven duygusunu asla kaybetmemelerini sağlamak için her şeyi yapardım.

Davulun ritmi melodik dansa katılırken yavaş bir nefes aldım. Kalabalığın içinde Bele'yi bulduğumda ritim daha da yükseldi ve kolezyuma bulaşıcı bir enerji aşıldı. Tek yapmam gereken, kitleler İlkel tanrıça için ayrılırken yay dalgasını takip etmektir. Aios'a katıldı. Kapüşonlu, uzun kollu beyaz bir elbise giymiş minyon bir kadın, önündeki eğlenceye katılanları inceliyordu. Bu Erlina'ydı.

Bir zamanların Seçilmiş'inin artık kendi hayatı vardı, başka birinin kaprislerine maruz kalmadığı bir hayatı. Kendime Dalos'taki ve diğer Mahkemelerdeki diğerlerinin de yakında bu seçeneğe sahip olacağını hatırlattım. Şimdi tek yapmamız gereken Primaller ile buluşmaktır. Umarım o da bunun kadar iyi geçirdi.

Bahse girmezdim ama şu anda da bunun üzerinde durmazdım. Yarın bunun için bolca zamanımız olacak.

Kabus.

Barlar.

Yaldızlı kemiklerden yapılmış parmaklıklara bakıyordum.

Bir adım geriye sendelediğimde yumuşak kumaş bacaklarıma sürtündü, ayaklarım yumuşak kürke battı. Fildişi gazlı bezin üzerine baktım ve

Şeffaf giysinin içinden göğüslerimin koyu pembe uçları görünüyordu. "Hayır." Başım geriye doğru sarsılırken kalbim küt küt atmaya başladı. Altın sandıklar.

Altın divan.

Göğsüme baskı uygulandığında başım diğer tarafa döndü. Altın rengi battaniyeler ve beyaz kürklerle örtülü geniş yatağı gördüm.

"Burada değilim," diye fısıldadım kısık sesle, bakışlarım yavaşça karyola direklerine ve yatağın ayakucundaki zemine kayd.

Zincirler.

Gözlerim yatağın hemen önüne yerleştirilmiş yaldızlı kafesin ötesindeki tahta kilitletiğinde soluduğum hava incel.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu gerçek değildi.

"Burada değilim," diye tekrarladım, gözlerimi kapatarak. Burada değildim. Kaçmışım. Özgürdüm. Burada değildim. Güvendeydim.

Etrafımdaki hava kıpırdandı ve vücudumdaki minik tüyleri kaldırdı. Leylaklar. *Bayat* leylak kokusu aldım.

"Çok yalnızdım, so'lis."

Vücudumun her parçası o yaz sesini duyunca kaskatı kesildi.

Ben burada değilim. Kendimi tamamen hareketsiz tuttum, gözlerimi sıkıca kapattım.

Ben burada değilim. Ben-

Kolları bir mengene gibi etrafımı sarmış, yanlarımı kazıyordu. Sırtıma yaslanmış, kalbi benimkinden daha hızlı atıyordu.

"Sadece sana sarılmam gerekiyor," diye yalvardı Kolis.

"Hayır," dedim - söylediğimi biliyordum. Kelimenin göğsümden fırladığını ve boğazımı tırmaladığını hissettim. Ağzımın hareket ettiğini hissettim.

Ama artık sesimi duyamıyordum.

Sesim çıkmıyordu.

Hiçbir şey.

Birdenbire artık ayakta duramıyordum. O yatağın kenarında oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım, ayaklarım yerden kesilmişti. Bu tek kelime göğsümü tekrar salladı ve boğazımı tırmaladı. Ağzım bir kez daha hareket etti ama hâlâ sesim çıkmıyordu.

Parmaklarım birbirinden ayrılırken bunaltıcı sıcak üzerime

çöktü. "Onun adını bile ağzına alıyorsun," diye tısladı

kulağıma. Hayır. Hayır. Hayır-

Dişler derimi yırtarak tüm varlığımı saran bir sarsıntıya yol açtı.

Şimdi kelimeyi haykırdım ve varlığımın derinliklerinden geldi.

Boğazımı kesti ve ağzımı yardı ama yarayı daha sert ve derin bir şekilde çekerken sadece boğuk inlemelerinin sesini duydum. Ağzı hareket etti. Vücudu benimkinin altında kaydı ve... Tanrım, onu hissedebiliyordum-

"*Liessa*." Gölge ve kadifeden bir ses altın kafesi deldi. Bu sesi nerede duysam tanırdım.

"*Ash*," diye mırıldandım, sesim geri döndüğünde onun adı kalbimi sakinleştirdi ve boğazımı yatıştırdı.

Önümdeki parmaklıklar parçalandı, sandıklar ve divan toza dönüştü. Kollar benden uzaklaştı ve cüppe kayboldu...

"Uyan, Sera. *Lütfen*."

Gözlerim bir sarsıntıyla açıldı. Yutkundum. Işığın yumuşak parıltısında Başucu masasının lambasında altın rengi değil, gümüş rengi çizgiler gördüm.

"Sorun yok." Ash üstümdeydi, bir tutam kestane rengi saç öne doğru sarkıyordu.

ve çenesini fırçaladı. "Bir kabus gördün."

Sadece bir kabus mu? Öyle hissetmemiştim. Ağrıyan boğazımın arkasında hâlâ korku ve çaresizliğin tadını alabiliyordum. Beni fark edebilir miydi?

rüyalarındaki duygular? Tanrım, bu aptalca bir soruydu. Tabii ki yapabilir. Muhtemelen yatak odasının her yerine yansıtıyordum. Ve öyle olmasaydım, bir şeyler söyleyebilirdim. Boğazım çığlık atmışım gibi oldu.

Çığlık-

Panik patladı ve bedenimi boğucu, kızgın alevlerle ıslattı. Ağzımı açtım ama dudaklarımdan sadece ince, hırıltılı bir ses çıktı. Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa. Herhangi bir şeye. Sarsılarak ayağa kalktım, neredeyse başımı Ash'inkine çarpıyordum. Bir yumruk kalbimi avuçlarının içine almıştı. Bacaklarım battaniyeye dolanırken ciğerlerim sıkıştı-

"Sera." Ash omuzlarımdan tutarak yataktan düşmemi engelledi. "Bana bak."

Ayağa kalkmaya çalışarak beni tutmasına karşı koydum. "Hava alamıyorum."

"Biliyorum, *Liessa*. Sana yardım edeceğim. Sadece bana bakmanı istiyorum," dedi. "*Lütfen*."

Bakışlarım onunkilere kaydı.

Elleri yanaklarıma gitti, çok sıcak tenime karşı serinlediklerini hissettim. "Beni dinle. Nefes alabilirsin. Sadece çok hızlı nefes alıyorsun. Anladın mı?"

Ellerim kasılırken başımı salladım.

Ash gülümsedi. "Sana daha önce ne öğrettiğimi hatırlıyor musun? Ağzını kapat ve dilini dişlerinin arkasına koy. *Evet. İşte böyle.* Aynen böyle." Gülümsemesi sonbahar günündeki ılık bir rüzgâr gibi büyüdü. "Şimdi, dörde kadar sayarak yavaşça nefes vermeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Tekrar başımı salladım ve dediğini yaptım.

"İşte bu kadar." Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Şimdi, dört saniye boyunca nefes alacaksın. Ben sayacağım. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Şimdi nefes verin."

Ash saymaya devam etti, nefes alırken çenesini kaldırıyor ve nefes verirken indiriyordu. Saniyeler dakikalara dönüşürken sabrı hiç azalmadı. Nefes alışım yavaşlayana ve artık sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalmayana kadar benimle kaldı.

Ash'in başparmakları çenemde gezindi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam," diye mırıldandım, serin dokunuşuna rağmen yüzüm sıcacıktı. Kalp atışlarım yavaşladıkça utancım arttı. Gözlerimi kapattım. "Ben çok-"

"Bunun için özür dileme." Yer değiştirerek beni bacaklarının arasına çekti ve göğsüne bastırdı. "Bunun için asla özür dileme. Özür dilemen için bir neden yok, utanman için de bir neden yok."

Yanağımı göğsüne bastırdım, bundan pek emin değildim. "Ben bir Primal'im," diye fısıldadım kısık sesle.

"Yeni yükselmiş bir Primal."

"Ben hâlâ yetişkin bir kadınıym," diye karşı çıktım.

Ash'in eli başımın arkasına dolandı. "Yaşın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Öyle olmalı, çünkü... cidden. Aptal bir kâbus beni panik sarmalına sokarken nasıl Tanrıların Kraliçesi olabilirdim ki? Ve neden o kâbusu görüyordum ki? *Yine mi?* Bu... yersizdi.

Kendimi berbat hissediyordum.

Sıcak, mide bulandırıcı bir karmaşa.

Ama yine de Ash'in kucağında rahatladım ve vücudunun serinliğinin benimkinin kızarıklığını bastırmasına izin verdim. Ash başını eğip şakağıma bir öpücük kondurmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Gerginlik kaslarıma yayıldı. "Ne hakkında konuşacaksın?"

Bir elini sırtımda gezdirdi. "Rüyada gördüğün şey."

Gözlerimi daha da sıkı kapattım, beyaz yıldız patlamaları gördüm ama yine de rüyamda gördüğüm şeyi gördüm. Altınla dolu yaldızlı bir kafes

ve...Kolis.

Sadece sana sarılmam gerek.

Boğazım kuruyunca geri çekildim. Bakışlarım balkon kapısına takılırken ellerim kucağıma düştü. Perdeler açılmış, karanlık gece gökyüzünü ortaya çıkarmıştı. "Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyorum."

"Tek bir detay yok mu?"

"Hayır." Zorla omuz silktim. "Muhtemelen hiçbir şey olmadığı içindir."

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, sanki içimi görebiliyormuş gibi bir tavırla beni izliyordu.

Tekrar uzanırken başımı salladım. "Uyumaya devam etmeliyiz," dedim battaniyeyi yukarı çekerek. "Sabah olmak üzere."

Ash cevap vermedi ve ben yan dönerken o da kıpırdamadı. Birkaç dakika sonra, başucu lambasını kapattığında bir tık sesi duydum.

odayı karanlığa gömdü. Arkama yaslanıp kolunu belime doladığında yatak kayd. Dudakları omzuma değdi ve sonra yerleşti. Yine de vücudundaki gerginlik gitmemişti.

Karanlığa bakarken benimkini de terk etmedi. Çünkü biliyordum. O bana inanmıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ash Ölüler Kitabı'na bir şeyler yazarken ben de kendimi tereyağlı yumurtayı bitirmeye zorladım.

Hiç iştahım yoktu.

Bu garipti çünkü ben hep açtım. Ama ağzımda garip, metalik, neredeyse ekşi bir tat vardı.

Ash'in eğik kafasına bakarken meyve suyu bardağını elime aldım. Bu sabah pek konuşmamıştı, Yükselti'ye çıktığımda nereye kaybolduğumu bile sormamıştı. Vathi'ye yaptığı yolculuğun düşüncelerini tükettiğini varsaymıştım. Yakında ayrılacaktı ve döndüğünde Keella ile konuşmak için Thyia Ovası'na gitmeyi planlıyorduk. Sessizliğinin nedeni gece yarısı ikimizi de uyandıran gece terörü değildi.

Böylesine harika bir günün ardından bu kâbusun gelmesinden nefret ediyordum. Sanki dünkü başarıyı lekelemiş gibi hissediyordum. Ve halka seslenişimizin bir şekilde azaldığını hissettiğim için kendimden daha da çok nefret ettim onun yüzünden.

Ağzıma bir çatal dolusu yumurta daha attım ve ofisini tararken çiğnedim. Burayı bir daha göremeyeceğimi düşünürken buraya dönmüş olmak tuhaftı. Değişmişti. Çok fazla olmasa da. Daha önce sadece bir tane olan masasının önünde iki sandalye vardı. Masasıyla aynı koyu ahşaptan yapılmış, kırmızı tonları olan bir sehpa da sağ tarafıma yerleştirilmişti.

Ash'e baktım. Rhain'in biraz önce bıraktığı ek insulaların planları masaüstünün köşesinde duruyordu.

İçimi çekerek dikkatimi önümdeki masaya verdim. Tabağımın yanında iki buçuk bardak, çilekler, bir kesme tahtası ve bir bıçak vardı.

Çok garip bir kombinasyonu.

Ash defterleri oraya koymuş ve bana onları ellemeden ya da yırtmadan hareket ettirmemi, açmamı ve sayfalarını çevirmemi söylemişti. Diğer eşyaları getiren bendim. Bardaklardan birinin diğer yarısı da çöp kutusunda parçalanmış haldeydi.

Yükselmeden *önce* kendimi ve Ash'i özgürleştirmek için eather'ı kullanmışken ve onu tüm bir saraya yeniden hayat vermek için kullanabilecekken, bir bardağı kırmadan hareket ettirmenin neden bu kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ash'e göre bunun nedeni, bir şeye kızmadığım ya da heyecanlanmadığım durumlarda bu konu hakkında çok fazla düşünmemdi. Bunu karmaşıklıştırıyordum ve doğal olarak gelmesine izin vermiyordum.

"*Düşüncen senin iraden,*" demişti.

Ve bu da benim *boktan olmayan* cevabım kadar yardımcı oldu. "*Liessa?*"

"Hmm?"

"Parmaklarını çiğnemeye devam edersen, hiç parmağın kalmayacak." Elimi kucağıma bıraktım. "Parmaklarımı çiğnemiyorum." "Küçük yalancı," diye mırıldandı.

Gözlerim kısıldı. Ölüler Kitabı'na bir şeyler yazarken başını eğmiş ve hafifçe yana yatırmıştı. "Nereden biliyorsun ki? Bana bakmıyorsun bile."

Ash tüy kalemini indirdi ve bakışlarını kaldırdı. Kızgın bir gümüşe dönüşen gözlerinin içinde tüyler uçuşuyordu. "Hep sana bakıyorum, *Liessa.*"

Dikkatimi derslerime verdiğimde tenimde bir kızarma oldu. Bıçağa bakarken havayı çağırdım, kalkmasını diledim-

Bıçak havaya uçtu ve bir çılgılık attım.

Konsantrasyonum bozulunca bıçak tekrar yere düştü. Öne doğru eğildim ve bıçak masum masaya saplanmadan önce onu yakaladım.

Ash'e baktım. Kaşları çatılmıştı ve dikkat dağıttığıma emindim. Dikkatim masaya geri döndü. Aromalı suyu çok istemiştim ve sadece iki çileği dilimlemeyi -ya da parçalamayı- başarmıştım, bu yüzden birini çabucak doğradım ve ellerimle sürahinin içine attım. Aksi takdirde gelecek yıla kadar alamayacaktım.

Bıçağı tekrar yere koyarak havaya kaldırmaya başladım. "*Liessa?*"

"Evet?"

"Merak ediyorum," dedi, tüy kalem sayfanın üzerinde hızla ilerlerken. "Neden masum bardakları katletmekten, keskin camları fırlatmaya geçtiniz?"

enstrümanlar?"

Dudaklarım büzüldü. "Belki de bir bıçakla çalışırken daha rahat olacağımı düşündüm."

Sırıttı. "Bu fikir senin için nasıl işliyor?"

"Mükemmel."

Ash Ölüler Kitabı'nı kapatırken kıkırdadı. Tüy kalem havada kayboldu. "Belki de defterlere ve yumuşak, sivri olmayan nesnelere sadık kalmalısın."

"Belki de sen kendi işine bakmalısın."

"İsterdim,"- bina planlarından birini eline aldı-"ama bunun sonunda bir gözünü yeniden çıkarmak zorunda kalmandan endişeleniyorum." Durakladı. "Ya da içmek için bardaklarımız olmayacak."

İçimi çektim. "Daha önce de söylediğim gibi, belki de ben hatalıyım."

"Biliyor musun, bunu düşündükçe haklı olabileceğini daha iyi anlıyorum."

Bıçağın elindeki parşömene doğru uçtuğunu hayal ettiğimde gözlerim kısıldı.

Ash'in eli bir anda havaya kalktı ve bıçağı, krem rengi parşömeni delmeden hemen önce kabzasından yakaladı. Başını yavaşça bana çevirdi. "Sanırım bunu yapmak istedin."

Genişçe gülümsedim. "Gülümsedim."

"Peki bu sefer farklı olan neydi?" diye sordu.

"Beni kızdırdın."

"Bunun dışında."

Bir omzumu kaldırdım. "Ben..." "Fazla mı düşünüyorsun?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Sırıttı ve bıçağı masanın üzerine koydu. "Yapacağım, ama bu fazla düşündüğün gerçeğini değiştirmez."

O haklıydı.

Her neyse.

"Bıçağımı geri alabilir miyim?"

"Onunla uslu duracağından emin değilim," diye cevap verdi. Dudaklarım aralandı.

Ash dikkatini tekrar planlara verirken gülümsedi.

Birkaç dakika daha bardakları hareket ettirmeye devam ettim, biraz su döktüm ve birinin masadan uçmasını engelledim.

"Bıçağı şimdi geri alabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

Elimi kaldırdım ve bıçak önce sapı olmak üzere masasından fırladı. Kolayca yakaladım.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Sen değildin-"

"Bir kez daha *fazla düşündüğünü* söylersen," diye uyardım, bıçağı ona doğrultarak.

Ash sadece sırttı ve dürüst olmak gerekirse, neden sırtmasın ki? Onu önemsiz bir soyma bıçağıyla tehdit ediyordum.

İçimi çektim. "Hançerimi özledim."

Sonraki birkaç dakika içinde nihayet her şeyi fazla düşünmeyi bıraktım. Birkaç çileği kaldırıp bir bardak suyun içine atmayı başardım. Dikkatim çıplak raflara kaymadan önce üzerlerine ne konulabileceğini merak ediyordum. Ash, üvey babam gibi cam heykelciklerle ilgilenen bir tip değildi. "Bibloları ihtiyacın var."

Ash yarı güldü. "Ne?"

"İvır zıvır," diye tekrarlardım. "Bilirsiniz, bazıları için değersiz olan ama sizin hoşunuza giden küçük nesneler."

"Süs eşyalarının ne olduğunu biliyorum, *Liessa*." Başını kaldırıp bina planlarına baktı. "Bilmediğim şey, onları neden önerdiğin."

"Raflarınız bomboş." Duvarları işaret ettim. "Üvey babam eğrilmiş camdan yapılmış eşyalar toplardı. Yoksa üfleme cam mı?" Burnum kırıştı. "Belki de ikisi aynı şeydir."

"Sanmıyorum." Ash durakladı ve yan taraftaki duvarlara baktı. "Raflar hakkında hiç düşünmemiştim."

"Anlayabiliyorum," dedim kuru bir sesle ve artık meyve aromalı olan sudan bir yudum aldım. "Sana birkaç süs eşyası almamız gerekecek."

"Bunu da başarmamız gerekenler listesine ekleyeceğim." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bir listemiz mi var?"

"Var." Ayağa kalkarak bina planlarını bir kenara bıraktı ve Ölüler Kitabı'nı çekmecesine geri koydu. "Attes ile konuş. İlkelleri çağır. Daha fazla ürün ekin. Kolis'le anlaş. Ölüme yakın bedenine tükür." Masanın etrafında dolaşırken her bir maddeyi işaretledi, her bir maddeyle birlikte kaşlarım kalktı. "Diyarlara hükmet."

"Bu... etkileyici bir liste," dedim yavaşça.

"Daha bitirmemişim."

"Oh."

"Ayrıca nerede yaşamak istediğimize de karar vermeliyiz - burada mı yoksa Dalos'ta mı?" diye devam etti. Gözlerimi kırptım, yer değiştirmeyi düşünmemiştim bile. "Radek şarabıyla kendinizi şımartın-"

"Bu tür..."

"Uzun süreler boyunca inanılmaz derecede tahrik olan biri mi?" Kurt gibi bir sırıtış belirdi. "Evet."

"Oh," diye tekrarladım. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Açık gri kanepede yanıma otururken gözlerinde buz gibi bir sıcaklık vardı. "Buna bayılacaksın, *Liessa*."

Bakışlarım onun güçlü vücudunu taradı. Bunu *takıntı* haline getirebilirdim.

Kahvaltı için getirilen masaya bir göz attı. Bakışlarındaki sıcaklık azaldı. "Kader," diye mırıldandı bir elini çenesinde gezdirerek.

"Ne?"

"Ne içiyorsan," dedi. "Ya da kendi yaptığın şeyi. Şimdiye kadar bunu tamamen unutmuştum ama..."

"Bunu eskiden baban yapardı," diye onun yerine ben bitirdim.

Başını bana doğru çevirdi. "Nasıl yaptın-?" Yumuşak bir kahkaha attı. "Öngörü mü?"

Bunu bana *Vadentia* değil, Kolis söylemişti ama gülümsedim ve başımı sallayarak hızla başka tarafa baktım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"*Vadentia* değildi, değil mi? Kolis'ti." Bir an geçti. "Bunu bana neden söylemedin?"

Bir omzumu kaldırırken nefesimi dışarı verdim. "Bunun önemli olduğunu düşünmüyorum ve babanla ilgili bir şeyi hatırlamanla ilişkilendirilmesini istemiyorum."

"Babamla ilgili düşüncelerle *anılmaması* onun için biraz zor, *Liessa*." Uzandı ve yüzümdeki bir bukleyi geri çekti. "Ama düşüncen için minnettarım."

Rahatladım. "Oldukça lezzetli. Denemelisin."

"Yapacağım." Dikkati tekrar masaya kayd. "Yemeğini bitirdin mi?"

"Evet."

Kaşları çatıldı. "Zar zor yemek yedin."

"Doğru değil." Bir içki daha aldım.

"Yumurtaların sadece yarısını yedin. Belki çörekten de bir ısırık." Garnitürün üzerine attığım peçeteyi kaldırdı ve kızarmış et şeritlerini ortaya çıkardı.

"Ve sen pastırmaya dokunmadın bile."

Bir omzumu kaldırdım. "Sanırım o kadar aç değilim." "Bu çok garip." Ash'in kaşları daha da çatıldı.

"Ne? Aç olmamak mı?"

"Evet." Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Bir Yükselişten sonra insan genellikle normalden daha aç olur çünkü beden hala değişimden geçmektedir. Çok fazla enerji harcanır."

"Ah," dedim bardağı göğsüme bastırarak. "Belki de ölümlü olduğum için farklıyım."

"Belki." Bakışları yüz hatlarımda gezindi. "Kolis seni doğurduğunda yemek kısıtlı mıydı?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandığım için irkildim. "Hayır. Yemek sağlandı. Hem de çok fazla." Bardağı tutuşum sıkılaştı. "Aç olmamamın Dalos'ta geçirdiğim zamanla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kolis'in yiyecekleri bir ödül biçimi olarak kullandığı bilinmektedir ve Ceza," dedi ve midem bulandı. "Senin için de durumun böyle olup olmadığını bilmiyordum."

"Hayır. Değildi." Bakışlarım tabaklara kaydı. "Bana... bir mahkûmdan çok bir misafir gibi davranıldı."

Ash'in üzerinden soğuk hava püskürdü. "Kafeste tutulan bir misafir mi?"

"İsteksiz bir misafir," diye düzelttim, göğsümün düğümlendiğini hissederek. "Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Kolis böyle bir şey yapmadı." Bir an geçti, sonra bir an daha. Artık susamadığım için bardağı masaya bıraktım. "Seninle de bu şekilde yemek yedi mi?"

"O yaptı."

Öfke yükselip korları alevlendirirken kısa süreliğine gözlerimi kapattım. Derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Ondan nefret ediyorum," dedim elimi onun elinin üzerine koyarak. "Ben gerçekten-Bekle." Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım ve tam o anda teninin bir gece önceki kadar soğuk olmadığını fark ettim. Ya da bu sabah uyandığımızda bile. "Tenin biraz daha sıcak."

Uzandı ve diğer eliyle bardağı aldı. "Bana da aynı şeyi hissettiriyor," dedi bir yudum alarak. "Tadı güzelmiş." Bardağı geri devirdi ve içindekilere baktı. "Muhtemelen bir ya da üç tane daha az çilek."

"Tatlı seviyorum," diye mırıldandım, elimi ön kolunun kordonlu kaslarında gezdirirken. Belki de bu benim hayal gücümdü? Ash durağanlıktan uyandığımdan beri beslenmediği için olmalı.

Yaptım.

Ve keşke yapmasaydım dedim çünkü yaşadığı her şey için kalbim acıyordu.

Bu yüzden ona kâbustan bahsetmeyecektim. Diğer her şeyle birlikte kafasının arkasında yaşayıp ona musallat olmasına gerek yoktu.

"Ama bunu atlattın çünkü atlatmak zorundaydın, değil mi?" Dedim.
"Ve bunu yapabildin çünkü güçlüsün. Hayatta kalan birisin."

"Sen de öylesin."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Öyleyim ama bunun hayatta kalmakla bir ilgisi yok."

"Her şeyin hayatta kalmakla ilgisi var, *Liessa*."

Başımı salladım, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Yapacak çok daha önemli işlerimiz varken nasıl olmuştu da bu konuşmayı yapabiliştik? Tartışmak mı? "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Anlıyorum. Ama ben iyiyim. Ben-" Ani bir enerji yükü üzerime çöktü, derimi yüzdü. Sertleştim.

Kaşları çatıldı. "Sera?"

"Ben... Ben bir şey hissediyorum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki havanın değiştiğini hissediyorum. Sanki..."

Ash'in çenesi eğildi ve içinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Yine mi lanet Kolis?"

"Hayır." Ben ayağa kalkarken Ash de ayağa kalktı. "Ama sanki bir şey geliyor gibi hissediyorum." Heyecan göğsümde zonkluyordu. "Güçlü bir şey ve..."

Eski.

Eski bir şey.

Keskin bir nefes çekerek kapılara doğru döndüm. Düşüncem biter bitmez iki gölge taşı sütununun arasındaki hava büküldü.

Ash kolunu belime doladı ve bir hava küresi oluşurken beni geri çekti, hızla şişti ve açıldıkça uzadı. Ama bu rastgele bir hava topu değildi. İçgüdülerim bunun âlemin kendisinde bir yırtık olduğunu söylüyordu. Bir açıklık.

Bir portal.

İlk gördüğüm şey deriydi. Bir sürü çıplak et ve omuz hizasında kahverengi saçlı, uzun boylu, geniş bir adam şeklinde bilenmiş kaslar ve teni Ash'in bronzuyla Nektas'ın bakır rengi arasında bir tonda. Adam sanki sadece bir parkta gezintiye çıkmış gibi *rahatça* portaldan çıktı.

Bu, parkta sadece bol, beyaz keten pantolon giyerek ve kesinlikle başka hiçbir şey giymeden yürünmesiydi.

Başka bir şey daha takıyordu. Kahverengi göğüs uçlarının her ikisinde de küçük altın halkalar vardı. Sanırım bu da bir çeşit kıyafet sayılırdı.

Meme uçlarına bakmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Bakışlarımı kaldırdım. Taht odasının kapılarını süsleyen sarmaşıklara benzer bir dövme boğazının iki yanında, granitten oyulmuş olabilecek bir çenenin kıvrımında duruyordu. Ama ben bu desenin mürekkepten yapıldığını düşünmüyordum. Etinden bir ya da iki ton daha koyuydu ve Ash'inkinde gölgelerin sık sık yaptığı gibi derisinin *içinden* çalkalanıyor gibiydi. Yontulmuş dudaklara, yontulmuş bir buruna ve kemerli elmacık kemiklerine baktım, asimetrik özellikler bir an için dikkatimi dağıttı. Ve sonra gözlerini gördüm.

Dudaklarım aralandı. Renklerden oluşan bir kaleydoskop gibiydiler: kahverenginin sıcak bir tonu, dışarıda yeni yetişen çimenlerin nemli yeşili ve Stroud Denizi'nin mavisi. Gümüş patlamaları yıldızlar gibi renklerin arasına serpiştirilmişti.

O gözleri daha önce de görmüştüm.

Yükselişim sırasında, alemlerin nasıl yaratıldığını gördüğümde. "Ne oluyor lan?" Ash hırladı, eti inceliyordu. Gölge belirdi boğazı boyunca.

Varlığın tuhaf gözleri Ash'e kaydı, başını omurgamdan aşağı bir ürperti gönderecek şekilde hareket ettirdi. Bu basit harekette tamamen insanlık dışı bir şey vardı. Sanki tüm âlem bu harekete uyum sağlamak için onun etrafında yer değiştirmişti. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve içgüdülerim bu gülümsemenin iyi bir şey olmadığı konusunda beni uyardı.

"Sorun yok." Ash'in etrafından dolandım ya da dolanmaya çalıştım. Benden sıyrıldı. "O bir..." Varlığın bakışları bana kayınca sözümü yarıda kestim. Ne söyleyeceğimi duymak için bekledi. Ne açıklayacağımı. Boğazım kurudu. "O bir Fate-an Arae."

Kadim'in dudaklarının diğer tarafı da kapalı bir gülümsemeyle kalktı. Bu bana Kolis'in gülümsemelerini hatırlattı - sanki gülümsemenin ardındaki duyguları anlamıyormuş ve sadece başkalarının ifadelerini taklit ediyormuş gibi pratik ve sığ olanları.

Holland nasıl bir Kadim olabilir? Önümüzde duran bu varlığa hiç benzemiyordu.

"Onun ne olduğu umurumda bile değil," diye öfkeleni Ash, gölgeler boğazından yukarı doğru yayılırken derinleşiyordu.

Ancient'ın derisi. "Tek bildiğim, evimize habersiz ve davetsiz gelmesi için iyi bir nedeni olsa iyi olur."

Bizim evimiz.

Sadece iki kelimeydi, ama birden içimi ısıtmaya başladılar

-

Kadim güldü.

Tamam. Şimdi bu kelimelerin bana nasıl hissettirdiğine odaklanmanın zamanı değildi.

tüm ooey-gooey. Hem de hiç. Çünkü Kadim'in gülüşü, gülümsemesinden bile daha ürkütücüydü.

Yerde toplanan koyu renkli hava dalları bacaklarımızın etrafını sarıyordu. "Neyi komik bulduğunuzu anlamıyorum."

"Pek çok şey," diye yanıtladı Kadim, sesinde daha önce hiç duymadığım melodik bir tını vardı.

Ash'in etrafında büyüyen güç havanın çatırdamasına neden oldu ve içimdeki havayı karıştırdı. "Bu şeyleri bize anlatmak ister misin?" Ash söyledi.

"Bana neden Yaşamın Gerçek İlkeli adına konuştuğunu söylemek ister misin?" diye karşı çıktı Kadim.

Sertleştim. "O benim adıma konuşmuyor."

Kadim'in başı tekrar hareket etti ve bana odaklanırken yana doğru eğildi. "Sanırım bunu duyduğuma sevinmeliyim." Durakladı, bakışları benim değerimi ölçtüğünü ve sonuçtan pek de etkilenmediğini belli edecek şekilde üzerimde gezindi. Gözlerim kısıldı. "Ama bu henüz gördüm."

Onaylamadığını belli eden ses tonu ve o bakış arasında Kadim sanki içime uzanmış ve Yükselişimden sonra geliştirdiğim kendime hakimiyetimi paramparça etmişti.

Tüylerim derimin yüzeyine hücum etti ve oradan sızdı.

"Yanılmışım," dedim, gözümün ucuyla, gözümün önünden geçen

Yerde dönen karanlık gölgelerin arasından gümüş rengi altın sarısı bir hava süzülüyordu. "Evimize aitmişsin gibi görünmek için iyi bir nedenin olsa iyi olur derken benim adıma konuşuyordu."

Çalkalanan renkler sakinleşti ve Kadim'in gözlerindeki hava patlamaları parladı.

"Dikkatli ol," dedi yumuşak bir sesle. "Diyarların havasını kullanabilirsin ama sen sadece bir..." Gözlerindeki yıldızlar titreşiyordu ve konuşurken dudakları kıpırdamasa da yine de onu gün gibi net duydum. İki kelime söyledi.

Bebek Primal.

Keskin bir nefes aldım ve sarsıldım. Şok, öze olan bağlılığımı çökertti.

"Dikkatli olması gereken kişi sensin." Ash'in çenesi eğildi. "Bir Kader olabilirsin ama bu, sözlerini karım için bir tehdit olarak algıladığımda bile etini bedeninden ayırmama engel olmayacak."

Yine içimin eridiğini hissettim ve gerçekten de birkaç nedenden dolayı uygun bir tepki *değildi*. Ama en önemlisi?

Ash bir baş belasıydı. Ama bir Kadim'i yenemezdi.

Muhtemelen, hiçbirimiz yenemezdik.

Sanki Kadim düşüncelerimi duymuş gibi o gergin gülümsemesi geri döndü. "Burada olmamın bir nedeni var," diye açıkladı, içimde bir farkındalık parıltısı belirirken.

"Sanırım bunu duyduğuma sevindim," diye taklit etti Ash düşmanca olmayan bir gülümsemeyle. "Ama bunu henüz göremedik."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Kadim ve dışarıdan çok da uzak olmayan bir gümbürtü yankılandı. Tavana baktı ve yüz hatlarında bir şeyin titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim. Tam olarak bir duygu değil ama... temkinlilik gibi bir şey.

Yükselişim sırasında bir Kadim'i öldürürken gördüğüm ejderhayı düşündüm. "Sebebin her neyse, ona ulaşsan iyi olur." Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Çünkü sanırım bir misafirimiz var."

Gözlerinin ferisi söndü. "Yaşamın İlkeli'ni geri almaya geldim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne için?"

"Çağırdın," diye cevap verdi Kadim. "Ölümün gerçek İlkeli tarafından."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sanki tüm âlem hareket etmeyi bırakmış gibiydi. Kadim'e bakarken Ash'in nefes aldığını bile sanmıyordum. Kolis daha bir gece önce uyanmıştı ve şimdiden buluşmak, üstünlüğü ele geçirmek istiyordu. Bu tam Kolis'e göreydi. Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim.

Sonra Ash konuştu. "Ne?"

"Ölümün gerçek İlkeli Yaşamın gerçek İlkeli'ni çağırdı," diye tekrarladı Kadim.

Kalbim çarpmaya başladı. "Sanırım o kısmı anladık. Neden?"

"Konuşmak istiyor."

"Ne dilediği umurunda bile değil," diye hırladı Ash.

Kadim iç çekti. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Öyle olsaydı, burada olmazdım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zaten bildiğin gibi."

İçgüdülerim bana duymak istemediğim şeyi söylerken bakışlarım Ash'in bakışlarına kaydı.

"Talebi yerine getirmesi için bir Arae çağırdı," diye ekledi Kadim. "Ve barışçıl kalmalarını sağlayarak tartışmaları izlemesi için."

Barışçıl

mı?

Güldüm.

Kadim'in kaşları kalktı.

Ash'in yanaklarında gölgeler uçtu. "Tam olarak neyi tartışmak istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Bana bir buluşmaya aracılık etmesi için bir Kader çağırdığını ama nedenini söylemediğini mi söylüyorsun?" İnançsızlık Ash'in ses tonunu renklendirdi.

"Bana nedenini söylemesine gerek yok," diye yanıtladı Kadim sakince. "Tıpkı Yaşamın İlkeli'nin bana nedenini söylemesine gerek olmadığı gibi."

Ash'e dönerek, "Neden görüşmek istediğine dair birkaç tahminde bulunabileceğimize eminim," dedim. Bir sonraki konuşmamda sesimi alçalttım. Amacımın ne olduğundan emin değildim. *Sanki* Kadim orada durmuyordu.

"Muhtemelen ona sadakat yemini etmemizi istiyor." Muhtemelen Sotoria'nın ruhunun nerede olduğunu da bilmek istiyordu.

"Evet ve biz cevabımızı zaten biliyoruz," diye homurdandı Ash. "Gitmekle başlıyor ve kendini becermekle bitiyor." Kadim'e doğru kaydı. "Cevabımızı biliyorsun. Git ona söyle."

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi. "Senin de tamamen farkında olduğun gibi." Dönen renkli gözleri üzerimde sabitlendi. "Bu inkâr edilemez."

O...olamazdı.

Varlığımın her parçası bunu biliyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirerek yana doğru adım attım. "Biliyorum."

"Sera," diye uyardı Ash.

"Olmayacağını biliyorsun," dedim.

"Öyle," diye açıkladı Kadim.

"Teşekkürler," diye tersledim, "ama orada senin katkına ihtiyaç yoktu." O yarım gülümseme geri döndü. "Aynı derecede büyüleyici."

Zihnim, Kolis'in bunu yapabilecek kadar iyileşmiş olmasının yarattığı şokun ve duygu karmaşasının önüne geçmeye çalışarak koşturuyordu.

Ama ne kadar şaşırabilirdim ki? I

Kolis'in güçlendiğini biliyordum. Sadece beklediğimden daha hızlıydı.

Öfke ve beni çağırmaya cüret edeceği korkusu şoktan daha güçlüydü.

Tanrım, o çaresizliği tekrar hissetme korkusu beni vurdu.

Ash'in gözleri benimkilerle kilitlenirken gölgeler etrafımızda daha hızlı dönmeye başladı.

Zorlukla bir yere giden bir nefes aldım. "Bunun bir noktada olması kaçınılmazdı, değil mi? Eninde sonunda onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacağımızı biliyorduk."

"Bizim şartlarımızla," diye tükürdü Ash. "Onun değil. Asla onun değil. Ve kesinlikle bundan elde edeceği sapkın eğlence değerini yerine getirmek için değil."

"Bahsettiğiniz sapkınlığın ne olduğundan emin değilim," dedi Kadim. "Ama ne Yaşamın İlkeli ne de Ölümün İlkeli bir Arae'nin huzurundayken diğerine saldıramaz." Kadim

sanki kavgacı çocuklardan bahsediyormuş gibi konuştu. "Hiçbir şekilde kavgaya ya da şiddet olmayacak."

Ash Kadim'e bakmadı bile. "Endişelendiğim şey fiziksel şiddet değil."

Göğsümdeki hava dışarı fırladı. Ne demek istediğini biliyordum. Kolis'in söyleyebileceği şeydi. Bana nasıl hissettireceğini.

"Bunların hiçbirisiyle ilgilenmene gerek yok," dedi Kadim. "Bu buluşma sadece Yaşamın İlkeli ile Ölümün İlkeli arasındadır."

Ash nefes alırken zemin sanki altımdan kayıyormuş gibi hissediyordum ama göğsü nefes verirken genişlemiyordu.

Kadim'le yüzleştim. "Neden?"

Kadim, "Bu İlkeli'nin durumu tırmandırmayacağına güvenmiyor," diye cevap verdi. "Nyktos toplantı sırasında Dalos'a bir adım bile atamaz."

Neredeyse yine gülecektim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ash ısırdı.

"Ve nedenini görebiliyorum," diye devam etti Kadim kayıtsızca. "Neredeyse babasının çifte hayat verdiği yaratıklar kadar huysuz."

"Sen gerçekten ciddisin." Ash Kadim'e doğru adım atarak kalbimin teklemesine neden oldu. "Ne yaptığını bile bile bu orospu çocuğunun gönlünü mü alacaksın?"

Ash'e uzanırken durdum.

Kadim'in dudakları inceldi. "Başka seçeneğim yok."

"Sen bir Kadersin!" Sırtından ikiz gölgemsi hava yayları patlarken Ash kükredi. "Sen sadece bir haberci değilsin."

Kadim'in yüz ifadesinde duyguya benzer bir şey parladı ve beni şaşırttı. "Hayır, ben dengenin devam etmesini sağlayan kişiyim."

Ash doğruldu, boğazının derisi bir deri parçasının tonuna dönüştü. shadowstone. "Onu iradesi dışında elinde tutan canavarın önüne çıkmaya zorlamakla mı dengeyi sağlıyorsun? Ciddi misin lan sen?"

"O ciddi." Tırnaklarımın etime battığını hissedene kadar ellerimi yumruk yaptım. "Ama yine de iyi bir soru, özellikle de az önce hangi sapkınlıklardan bahsettiğini tam olarak bildiğine bahse girmeye hazırım."

Kadim'in ağzının kenarları gerildi ve tavrındaki belli belirsiz çatlağı gösterdi. "Ne pahasına olursa olsun bu dengenin devam etmesini sağlayacağım." O alacalı gözler benimkilere kaydı. "Bu, bunu yapmaktan zevk aldığım anlamına gelmiyor."

"Herhangi bir şeyden zevk almanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun ki?" Ben de karşılık verdim. "Hollanda biliyor mu?" diye karşılık verdi Kadim usulca.

Çenemi kapattım. Holland'ın adını söyleme şekli kulağa bir tehdit gibi geliyordu.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı Kadim bana.

Yaptı

m.

Sikey

im.

Kadim kaskatı kesildi. "Huysuz *yaratıktan* bahsetmişken..."

Ofisin kapıları açıldı ve Nektas uzun saçları arkasında uçuşarak içeri girdi. Kadim'in yanından geçerken bakışları Ash'in ya da benim üzerimden ayrılmadı, varlığa hiç aldırış etmedi.

Öte yandan, Kadim geri adım attı. "Neler oluyor?" Nektas sordu.

Soru bana yöneltilmişti çünkü Ash... Ona baktım. Çok akılsızca bir şey yapmak üzereymiş gibi Kadim'e kilitlenmişti.

"Kolis aramızda bir buluşmaya aracılık etmesi için bir Kader çağırdı," dedim. "Ve sadece biz."

Nektas Ash'e bakarken burun delikleri alevlendi. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. Omuzlarındaki ve göğsündeki çıplak etin üzerindeki çıkıntılar daha önce hiç görmediğim kadar belirgindi. "Ve sen bunu değiştiremiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Kadim. "Şartları çağıran belirler. Eğer onlar"- Ash ve beni gösterdi-"önce bir Arae çağırmış olsalardı-"

"Yapma," diye uyardı Nektas Kadim'e doğru dönerken. "Bunu onlara geri çevirme Aydun."

Kadim'in burun delikleri onun adıyla alevlendi ve içimde bir şaşkınlık dalgası yarattı.

"Kolis gibi zamanınızı boşa harcamak istemezler," dedi Nektas. "Bu da tam olarak bunun sonucu olacak."

Gölgeler arkasında katılaşıırken Ash'in alçak hırıltısı odanın içinde yankılandı. "Bundan bir şey çıkmayacak."

"Zaman kaybı olmak zorunda değil," diye karşı çıktı Aydun, dikkati bana kaymıştı. "Savaş özlemi mi çekiyorsun? Ben öyle olduğuna inanmıyorum."

Geri çekildim. "Bizi falan mı dinliyordun?" "Öyle mi?" diye tekrarladı.

"Hayır."

"Neden?"

"Bir nedeni olmak zorunda mı?" Başımı salladım. "Masum insanların ölmesini istemiyorum. Bu yeterince iyi değil mi?"

"Neredeyse." Renkler gözbebeklerinin etrafında çılgınca dönüyordu. "Gelecek birkaç iplik halinde var-"

"Şu iplik saçmalığına başlama," diye hırladı Ash.

Kadim'in kafası Nektas'a doğru döndü. "Ona değer verdiğini anlıyorum. Biri diğerini tehdit ettiğinde aralarındaki bağın nelere yol açtığını biliyorum ama benden önce onu kontrol altına almalısın."

İleri atıldım, sadece Nektas'ın uzattığı kol tarafından durduruldum. Öz, sıcak ve şiddetli bir şekilde içime aktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Tanrı aşkına." Nektas beni geri çekti. "Belli ki ikisinden birini tehdit edersen bu bağın nelere yol açacağını bilmiyorsun çünkü az önce bunu yaptın."

"Sabrımı sınıyorlar," diye tükürdü Aydu. "Ve ben her ikisine de fazla hoşgörölü davrandım. Bu yüzden, ben lanet olası bir Primal bile olmaması gereken Primal'i ikna etmeye çalışırken, teknik olarak bir Divan Primal'i olmayanı kontrol altına alın."

Ash ileri atıldı ama Nektas onu yakaladı. Ash'i geri iterken başım ejderhaya doğru döndü. "Dur," diye emretti Nektas.

Ash ondan kaçmaya çalışırken masayı devirdi. Bardaklar kırıldı. Yumurta ve pastırma parçaları yere saçıldı. Nektas Ash'in üzerine atıldı ve onu tekrar geriye itti. Nektas Ash'i içine hapsederken kaneppe uçtu. Primal'dan gelen ses, dişlerini ejderhaya doğru açarken herkesin kaçmasına neden olabiliyordu.

Her parçam Nektas'a odaklandı. Ash'e zarar vermeyeceğini biliyordum. Bunu asla yapmazdı. Ama tamamen içgüdüsel bir parçam bundan hoşlanmadı.

Ash'in enerjisi yükseliyor, havanın şarj olmasına neden oluyordu. Öz tepki olarak yükselirken derimin üzerinde statik çatırtılar oluştu. Ampullerden biri patladı ve her yöne ince cam parçaları saçıldı.

"Kes şunu," diye tekrarladı Nektas, Ash'i ön kolunu göğsüne dayamış halde sehpanın yanında duvara yapıştırana kadar geri çekti. "Sakinleşmen gerek."

Odanın içinde bir yerden bir ses geldi. Nektas ve Ash'e doğru adım attığımda, ellerim yanlarımda açılıp kapanırken, belirgin bir şekilde kedigillere özgü bir tıslama.

"Her yerdeki tanrılar aşkına," diye mırıldandı Aydu, "neden çağrıya cevap veren ben olmak zorundaydım?"

"İkimizin de bunu yapma şansı olmadan önce sakinleşmeni istiyorum." Nektas'ın sırtındaki kaslar Ash'i zapt etmeye çalışırken esnedi. "Ve tercihen pençeler ortaya çıkmadan ve Sera beni parçalamadan önce."

Pençeler çıkıyor...?

Sarsılarak durdum, ancak o zaman Nektas'tan sadece birkaç metre uzakta olduğumu fark ettim ve ellerim... tuhaf hissetti. Karıncalandılar. Yere baktım ve gözlerim kocaman oldu.

Tırnaklarım uzamış ve keskinleşmişti. "Bu da ne...?"

"Kızgın olduğumu biliyorum. Korktuğumu biliyorum," dedi Nektas ve son kısmı dikkatimi çekti. "Ama şuradaki şerefsizin üzerine gidiyorsun ve ne olacağını biliyorum."

Ben Ash ve Nektas'a bakarken Aydu "Şerefsiz?" diye mırıldandı. "Bu hiç hoş değildi."

Ellerime her ne oluyorsa, büyük bir önsezi duygusu yükselirken bir kenara düştü. Derimde küçük şişlikler oluştu. Kül, Aydu'ya saldırırsa Kadim de karşılık verecekti. Nektas, Kül'ü savunacaktı. Ben de öyle. Ama Kadim...

Ona baktıkça dehşete kapıldım. Nektas'ı öldürecek. Midem bulandı. Ash'i öldürebilirdi çünkü Aydu'nun da dediği gibi Ash artık hiçbir Divan'ın İlkel'i değildi. Onun ölümü Iliseum'u ve ölümlüler âlemini etkileyecekti ama hiçbir şey başka bir Primal'in ölümü kadar şiddetli olmayacaktı.

Korku içime çöktü, ışıklar çılgınca titrerken neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. "Ash," diye fısıldadım. "Lütfen."

Ash'in saf gümüş bakışları bana yöneldi. Gözlerimiz kilitlendi. Gergin bir kalp atışı geçti ve sonra etinin altındaki gölgeler inceldi. "Ben iyiyim."

"Bundan emin misin?" Nektas onu hâlâ geride tutuyordu. "Çünkü seni bırakırsam ve sen ona saldırırsan gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Yapmayacağım." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Seviyeliyim. Sadece Sera'yla konuşmam gerek. Tek başıma."

"Çağrının cevaplanması gerekiyor."

"Birkaç dakikanın hiçbir zararı olmaz," diyerek Kadim'in sözünü kesti Nektas.

Aydu'nun çenesi sertleşirken gözlerini kaçırdı. "Beş dakikaları var. Hepsi bu kadar."

Dilimi ısırdım ve Ash'e odaklandım. Karanlık hava dalları büyük ölçüde kaybolmuştu.

Nektas Ash'i serbest bıraktı ve yavaşça geri çekildi. Ash duvardan uzaklaşırken gözlerini Primal'dan ayırmadı. Öne doğru yürüyüp ensemden tuttuğunda ben de öyle yaptım. Beni kendine çekti ve Çenesini başımın üstüne koydu. Kollarım belini sardı ve içinden titremeler geçerken ona sıkıca sarıldım.

"Dışarı," diye emretti Nektas.

Bir duraklama oldu ve sonra Kadim derin bir iç çekti. "Seni takip etmemin tek nedeni, bunu yapmazsam işleri daha da geciktirecek olmam."

"Evet," dedi Nektas. "Bu ve kollarını koparacağımı ve onlarla kafana vuracağımı bilmen gerçeği."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aydun kıkırdadı ve sesi farklıydı. Sıcaktı. Başımı Ash'in göğsünden kaldırmama yetecek kadar gerçektir. "Biliyor musun, bunun olduğunu daha önce de görmüştüm. Ne zaman aklıma gelse gülüyorum."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Nektas mırıldandı, kapı kapandı ve söylediği diğer her şeyi susturdu.

"Bu konuda ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Nektas'ın onunla nasıl bu kadar samimi olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Ash'in parmakları saçlarıma gömüldü ve göğsü benimkine doğru sertçe yükseldi. Yüz hatları sapsarıydı, çok sapsarıydı. "Bundan hoşlanmıyorum, Sera."

"Ben de öyle." Yutkundum ama boğazım kurudu. "Ama olan oldu." Odaklanabilmek için kalbimin ve zihnimin sakinleşmesini sağlamaya çalıştım. "Kolis'in ne diyeceğini biliyoruz. Sadakatimizi isteyecek ve sanırım taht üzerindeki her türlü iddiamdan vazgeçmemi emredecek. Bu mümkün mü?"

Ash bana bakarken cevap vermedi ama *Vadentia* bana öyle olduğunu söyledi.

Bir nevi. Yaşamın gerçek İlkeli yerine Ölümün gerçek İlkeli hüküm sürecek. Bir ilk.

Ama Tanrıların Kraliçesi de bir ilkti.

Yavaşça nefes verirken parmaklarım Ash'in gömleğinin arkasına kıvrıldı. "Ve ben... Sanırım Kolis'e gidip kendini becermesini söyleyeceğim ama daha uygun bir şekilde. Sonra ben-"

"Bunun olmasına izin verebileceğimi sanmıyorum," dedi Ash, o kadar sessiz konuşuyordu ki onu doğru duyduğumdan bile emin değildim.

Ama onu duymuştum.

Görmezden geldim. "Ben yokken Attes'e gitmeli ve ona Kolis'ten bahsetmelisin. Döndüğümde İlkelleri çağıracağız. Planlarımız henüz değişti."

"Yapamam," diye tekrarladı. Yanaklarındaki damar ağında belli belirsiz bir parıltı belirdi. "Bunu yapmana izin veremem." Gözleri öylesine doluydu ki

Bakışları arkamdaki kapılara kayarken göz bebekleri artık görünmüyordu. Damarlarındaki ışık yükseldi. "*Yapmayacağım.*"

Kalbim durdu. "Yapmak zorundasın."

Elmas parlaklığındaki bakışları tekrar bana döndü. "Yapmam gereken tek şey seni güvende tutmak."

Gömleğini bırakıp yanaklarını kavradım. "Eğer bu doğruysa, o zaman bunun olmasına izin vermelisin."

Gölgeler omuzlarının arkasından dışarı sızdı. "Bu yapmam gereken şeyin tam tersi."

"Eğer ölürsen beni nasıl güvende tutacaksın?" Her kelimedede karnımın zonkladığını hissederek talep ettim. "Çünkü bunu durdurmaya çalışırsan olacak olan bu."

Elmacık kemiklerinin çizgisi keskinleşti. "Senin için ne kadarını yapabileceğimden şüphe ediyorsun."

"Mesele de bu Ash. Ne yapmak istediğinden şüphem yok." Panik, karnımın çukurunda kendini tohumladı. "Beni dinle. Lütfen dinle. Daha yeni ikinci bir şansımız oldu. Uğruna savaşmak zorunda kaldığımız ve savaşmaya *devam* edeceğimiz bir şans. Ve ben bunu kaybetmekten, seni kaybetmekten çok korkuyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Korktuğun şey bu mu?" Etinin bir kısmı daha yok oldu. "Beni asla kaybetmeyeceksin, Sera. *Asla.*"

"O zaman kanıtla," diye fısıldadım. "Lütfen."

Keskin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. İçinden bir başka derin, titrek sarsıntı geçerken gözleri kapandı. "Kolis... Seni korkuttuğunu biliyorum."

Ellerimi göğsüne indirirken nefesim kesildi. "Öyle değil." "Bana yalan söyleme, Sera. Şimdi olmaz. Onun hakkında değil." Onunla ilgili

Gölgeler yaylandı. "Sana sahip olduğunda ne hissettiğimi biliyorum. Şu anda bile hissettiklerinin tadı damağımda."

O anda bir parçam buruştu çünkü benim hissettiklerimi onun da hissettiğini hatırlamak istemiyordum. Korkuyu. Paniği. Çaresizliği. Ve- Ciğerlerim sıkışmadan hemen önce kendimi durdurdum.

Ash'in boynu, Kadim'in kafası hareket etmiş gibi büküldü. İnsanlık dışı bir şekilde.

Diğer dünyadan. Onlar ve Primaller arasındaki benzerlikler esrarengizdi.

"*İşte,*" dedi Ash, "birkaç dakika önce bahsettiğim şey buydu. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin Sera. Ve benimleyken *asla* rol yapmana gerek yok."

"Numara yapmıyorum."

"Kolis'in seni çağırdığını duyduğunda ne hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ash sordu. "Gecenin bir yarısı çılgık atmana neyin sebep olduğunu gerçekten bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen biliyor musun?"

Vücudum önce soğuk, sonra sıcak bir şekilde parladı. Geri adım attım. "Ondan korkuyorum. Ondan ve bana hiçbir şey üzerinde kontrolüm yokmuş gibi hissettirmesinden çok korkuyorum. Tamam mı? Bunu söylediğimi duymak seni mutlu ediyor mu?"

Ash irkildi, gölgeler hareketsizleşti.

Utanç boğazımın arkasını haşladı. Bunu söylememeliydim ama *Siktir*. Şimdi bunun zamanı değildi. "Ama seni kaybetmekten daha çok korkuyorum ve bunun mümkün olduğunu biliyorsun." Bir an gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. "Aydun konuşana kadar aklıma gelmemiştir. Kolis'in gerçek Ölümün İlkeli olarak geri dönmesi seni savunmasız bıraktı. Ama eminim bu küçük gerçeğin tamamen farkındaydın."

Çenesi çalışıyordu, başka tarafa baktı.

"Evet, biliyordun ve bunu döndüğümde konuşacağız," diye uyardım onu. "Çünkü geri geleceğim ve muhtemelen kötü bir ruh halinde olacağım. O yüzden hazır ol."

Başını bana doğru çevirdi. Bir an geçti ve sonra etrafında toplanan dumanlı hava bir kez daha hiçliğe gömüldü. "Bu doğru değil."

"Biliyorum."

Ash bakışlarımı tuttu ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Başını eğdi ve dilinin şiddetli bir darbesiyle dudaklarımı ayırdı. Umutsuz bir vahşilik onu ele geçirdi. Bizi. Buraya daha önce de gelmiştik. Birçok kez. Bu yüzden tanıdım

Bu tür bir öpücükteki delilik. Nasıl bir dua ve lanet olduğunu. A Dişlerin, dillerin ve arayan dudakların çarpışmasında bir vaat ve bir serbest bırakma.

Arzu duygularımı ele geçirdi. Onun. Benimkini. Kolu belime dolandığında saf, kırmızı-sıcak şehvet her şeyi bastırdı. Beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırdı ve sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Arzu içimde zonkluyor, kalçalarımın arasında birikiyordu. Şu anda tam olarak ne yapıyor olmamız gerektiğini hatırlamakta zorlanırken öpücüğüne doğru inledim. Bu o değildi.

Ama lanet olsun, durmak çok yanlış geldi.

Nefes nefese başımı başka yöne çevirdim. "Bunun için zamanımız yok."

Gözbebekleri artık görülebiliyordu ama gözleri daha az parlak değildi. Ancak şimdi ihtiyaç onları körüklüyordu. "Yapmazsak lanet olsun."

Ash'in elleri tozluğumun bandına gittiğinde nefesim kesildi. Dantelli iç çamaşırlarımla birlikte onları aşağı itti. Bir şekilde, dar kumaşın bir bacağına bir botun üzerine geçirdi.

"Bu etkileyiciydi," diye mırıldandım.

Elini bacağımdan yukarı, uyluğumun iç kısmına doğru çekerken dudakları gölgeli, ipeksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmakları uyluklarımın arasına girip oradaki kaygan sıcaklığı ayırırken ağzı benimkine döndü ve ılgılığımı bastırdı.

Benim sıcaklığımla onun soğukluğu arasındaki zıtlık şaşırtıcıydı.

Ash ağızımın içine doğru inledi ve onun dokunuşu ile bu ses arasında çözülmüştüm. "Siktir et," diye inledim. "Zaman yaratacağız."

Kalçalarımın tutarak beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Hareket ettikçe dili benimkiyle dans ediyordu. Sırtım, onun vücudu kadar soğuk ve sert olan kapıların yanındaki duvara çarptı. Aramıza uzandım ve pantolonunun önünü tuttum. Hayal kırıklığına uğrayıp kapağı yırtıp açana kadar ellerimiz uğraştı. Pantolonunu aşağı itti ve sonra beni santim santim doldurmaya başladı, uzunluğu ve çevresi beni geriyordu. Acının ısırtığı çok lezzetliydi ve ikimiz de ürperdik.

Aşırı zevk ve coşkudan başka bir şey yoktu.

İçime girerken çıkardığı derin, gürültülü sesler. Parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerine batırarak yukarı uzandım ve üstümdeki rafı kavradım. Ağızlarımız birlikte hareket ediyor, dillerimiz onun kalçalarının hızını yansıtıyordu. Nektas'ın derin sesini duyduğumu sandım ve sonra kapıya sert bir vuruş oldu.

"Beş dakika doldu," diye seslendi Aydu.

Beni duvara yaslayan Ash öpüşmeyi kesti, kalçaları benimkilere sürtünüyordu. "İhtiyacımız olacak-" Ben sikini sıkarken başı geriye düştü. Boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Bize bir tane daha lazım dakika."

"Tanrı aşkına, eğer onlar-" Sözleri aniden kesildi.

Bunun uygunsuzluğu. Gülünçlüğü. Dudağımı ısırdım ama kısa, tiz bir kıkırdama kaçtı.

Ash'in başı öne eğildi, damarları heyecanla atıyordu. "Bu sesi seviyorum." Elini çeneme doladı, parmakları kalçama gömüldü. "I Gülümsemelerinizi seviyorum. Gırtlaktan gelen inlemelerini seviyorum." Dudakları dudaklarıma değdi. "Şu anda ne kadar ıslak olduğumu seviyorum. Ve özellikle de amcığının sikime kelepçe takıyor."

Dudaklarımdan bir kıkırdama daha çıktı ve Ash bu sesi kendi dudaklarıyla yakaladı.

Beni suya sokmadan hemen önce gölümün kıyısında hissettiklerimden çok da farklı olmayan bir tutku bizi sardı. Dişlerimin zonkladığını hissedebiliyordum. Onun kanını arzuluyordum ama bu onu öpmeyi bırakmamı gerektirecekti ve ben bu düşünceye bile katlanamıyordum.

Bu gerçekten delilikti.

Belki de Nektaş ve Kadim sadece bir metre ötede beklerken bizi harekete geçiren şey birbirimizi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımız ve her birimizin diğerini güvende tutmak için neler yapmaya hazır olduğumuzdu. Neler olduğunu bilmemelerine imkân yoktu ama o anda umurumda değildi. O an içimde bir ateş yanıyordu, sikinin her bir hamlesine açtım. Onun için açlıktan ölüyordum. Dilimin her hareketine, tattığı her nefese açgözlülükle bakıyordum. Sert ve hızlı bir şekilde itti ve ben de ona aynı şiddetle karşılık verdim.

Ve gerilim, bir saniye daha var olamayacağımı düşünene ve o enfes uçurumda yakalanana kadar arttıkça, geleceğimizin ne kadar tehlikeli olacağına, her şeyin ne kadar belirsiz olduğuna rağmen, bir şeyin sabit kalacağını biliyordum. İçimizdeki fırtına zirve yaptı, ikimizi de aynı kalp atışında aldı ve her zaman biz olacağımızı biliyordum. Birlikte. Her zaman.

Zevkin artçı şokları içimizde sıçrarken Ash'in nefesi kesilmişti. "*Liessa*," diye hırıldayarak içime bastırdı.

Birkaç saniye geçti -belki de bir dakikadan fazla- ama koridordan hiçbir ses gelmedi.

Alnı benimkine değdi ve zorlukla yutkundu. "Sotoria hakkında sorular soracak."

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım. "Kolis'in hâlâ benim o olduğuma inanmasına imkân yok.

Ben olsaydım o ölmüş olurdu ve bunu o da biliyor. O..." Kadim kemiği ona sapladığımda yüzündeki ifade şekillendi.

"Ne?" Ash sessizce bastırdı.

Başımı salladım. Kolis'in yüz ifadesinde gördüğümü sandığım şeyi söyleyemedim. İstifa mı? Belki de rahatlama. Bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyordu. "Sotoria'nın ruhunun nerede olduğunu bilmiyor."

"Ve bunu kendi yararımıza kullanmamız gerekiyor. Hâlâ senin içinde olduğuna inanması gerekiyor," dedi, vücudu benimkine karşı ve benimkinin içinde ürpererek. "Onu buna ikna etmek için ne gerekiyorsa yap ve söyle."

Bunu söylemesinin ne kadar zor olduğunu bilerek onu öptüm. Bana

sağladığı korumayı almanın onu kestiğini ve kesmeye devam edeceğini biliyordum.

Onu. Bundan nefret ettim. Her şeyden.

Vücutlarımızı nazikçe ayırdı ve beni yere indirdi, pantolonunu yukarı çekmeden önce sabit durmamı sağladı ve sonra benimkini düzeltti. Bacaklarımdaki paçaları düzeltip üzerimdeki koyu gri bluz ve yeleği düzeltirken ikimiz de konuşmadık. İşi bittiğinde saçımın yanlarını düzeltti, sonra gözlerimiz buluşana kadar çenemi eğdi.

Ash başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bana söz ver," dedi. "Kolis ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, iz bırakmasına izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir yerden başka bir yere saniyeler içinde seyahat etmek için diyarı yarmak Ash'in geçmişte yaptığı şeydi. Bu, yalnızca İlkelerin ve en eski tanrıların yapabildiği bir gölge adımlama biçimiydi. Ve tabii ki Kadimler. Ash'in yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Gözlerimi hep kapatırdım ve açık tutmuş olsaydım bile muhtemelen dönen gölgelerin ardını göremezdim.

Kadim elimi tuttuğunda gözlerimi kapatmadım ve diyarın dokusu sıyrılarak Tanrılar Şehri ve Kor Sarayı'nın hemen ötesindeki parıldayan, altın renkli ağaç kümesini ortaya çıkardı.

Aios'un dokunuşuyla yarattığı ağaçlar.

Zarif, geniş dallara ve parıldayan, yelpaze şeklindeki yapraklara bakarken, Gölge Diyarı'nda yetiştirip yetiştirmeyeceğini merak ettim Şimdi. Umarım öyledir. Çok güzellerdi ve Aios'un bir daha Dalos'a adım atmasını asla beklemezdim.

Bakışlarımı alçaltarak güneşin vurduğu ağaçların arasından baktım. Buraya geldiğim zaman ile şimdi arasında gece olmuştu. Hava hâlâ ılıktı ama daha çok bayat leylak kokuyordu.

Ölümün.

Duygularımı kapatıp onları kilitlediğimde dudağım kıvrıldı. Yine de hiçlik perdesini takmadım. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Ben sadece kim olduğumun başka bir parçası oldu. Daha soğuk, daha sakın bir versiyonum.

"Hadi şu işi bitirelim." Adımlarım ses çıkarmadan ilerlemeye başladım.

"Seraphena."

Durdum.

"Önce konuşmamız gerek."

Beşe kadar saydım ama endişelendiğim için değil. İlk seferinde olduğu gibi bu ağaçlardan yürüyerek çıkmıyordum. Gecikmeden rahatsız olmuştum. "Oyalanmak istemiyorum." Kadim'le yüzleştım. "Geri dönmem gerek.

Shadowlands'i mümkün olan en kısa sürede terk edin."

"Kocanız pişman olacağı bir şey yapmadan önce mi?"

Evet, iki numaralı sebep buydu. Vathi için gittiğinden şüpheliydim ve burada ne kadar uzun kalırsam bir şeyler yapma ihtimali o kadar artıyordu. Ama bir numaralı neden? "O kadar da harika bir Dalos'a en son geldiğimde yaşadığım deneyim. Burada gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum."

İşte yine oldu. Gözlerinin etrafındaki deride zar zor fark edilen bir irkilme. "Ben de öyle."

"O zaman devam et," dedim kendime tam olarak neyle konuştuğumu hatırlatamadan. "Ve bunu mümkün olan en saygılı şekilde söylüyorum."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Holland beni senin hakkında uyarmıştı."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek kaskatı kesildim. Tüm Kadimlerin onun bu işe karıştığını ya da Holland'ın sık sık yürüdüğü o ince, gri çizgiyi bilip bilmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beni... iddialı bir kişiliğe sahip olabileceğiniz konusunda uyardı," diye devam etti. "Sanırım 'agresif iddialı' dedi."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu tam olarak inkâr edemem."

Aydun bana baktı. "Holland'ın seni sandığı kadar iyi tanıdığından emin değilim. Senden Nyktos'tan daha fazla mücadele beklerdim. O Her zaman sakindi. Pratik. Öte yandan sen..." Başka bir duygusuz, sıkı gülümseme belirdi. "Ama duygular böyle yapar."

"Buna katılmıyorum."

"Elbette biliyorsun. Bir zamanlar ölümlüydün. Bu senin oyarak çıkarabileceğin bir parçan değil." Bunu bana acıyormuş gibi söyledi. "Ama Nyktos'tan daha çabuk sakinleştin. Anladın. Bunu beklemiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Holland sana tam olarak ne söyledi?" "Yeterince."

Başımı sallayarak saçlarımı geriye ittim. "Sanırım gerçek şu ki Hollanda'yı gerçekten tanı mıyordum."

"Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

O zaman neden o burada değil? Bunu sormadım. Çok fazla şeyi açığa çıkaracakmış gibi hissettim. "Gözleri seninkilere hiç benzemiyordu."

"Çünkü zihnin onu olduğu gibi görmekten acizdi," diye açıkladı kaşlarını alnıma tırmanırken. "Sadece gerçek Yaşamın İlkeli ve Ölümün gerçek İlkeli, ne olduğumuza dair bir Kaderi görecektir bilgiye sahiptir."

Ne olduklarını bildiğimiz için onları oldukları gibi görebildiğimiz gerçeği... bir bakıma anlamlıydı. "Benimle Hollanda hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Hayır." Ayakları çimenlerin ve yosunlu kayaların *üzerinde* süzülerek ilerledi. "Ben olası tüm yarınları gördüm. Bazıları kesinlikle gelecek, diğerleri ise henüz yazılmadı. Çok fazla olasılık var."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. Mavi, gözlerinin yeşiline dönüştü. "Tamam mı?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, pek çok küçük seçim sonucu değiştirebilir," dedi ve tenim sivilcelendi. "Küçük ve önemsiz bir şey diyarların gidişatını değiştirebilir. İşte bu yüzden gelecek asla tam olarak yazılmaz."

Yavaşça başımı salladım. "Bunu daha önce duyduğuma eminim, yani-"

"Ama diyarların özünde yazılı olaylara dönüşen olasılıklar var," dedi, nefesim kesilirken sesi alçaldı. "Kaçınılmaz olarak tek bir sonuca götürecek bir dizi adım ve seçim." Gözlerindeki yıldızlar büyürken kahverengi, maviyi kesiyordu. "Eğer İlkeller arasında savaş çıkarsa, denge korkunç sonuçlar doğuracak şekilde bozulacaktır." Gözlerindeki yıldızlar, bakması neredeyse acı verici olana kadar parladı. "Yere inen kardeşlerim rahatsız olacak."

Nemli rüzgara rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Uyanacaklar mı?"

"Bilinç onların en yaşlı ve en güçlü olanlarına geri dönecek. Bu küçük bir adım değil ama Uyanışlarına yol açacak pek çok adımdan biri." Başını eğdi. "Tıpkı Kolis'in kardeşine ihanet etmesinin bir adım olduğu gibi. Eythos'un yaptığı bunu değiştirdi ama bu da bir başka adımdı. Nyktos'tan aldığın kan da bir adımdı."

Geri çekildim, tenim ısındı. "Kadimlerin bu kadar... pusuda beklediğini bilmiyordum."

"Fark etmediğiniz çok şey var."

Sabırsızlık beni tersledi. "Neden içimden bir ses bana bütün bunları anlatmayacağını söylüyor?"

"Denge," diye mırıldandı. "Ama size bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirim. Eythos bunu gördü ve bir planı vardı."

Kollarımı kavuşturdum. "Ve bunun ne kadar harika bir plan olduğu ortaya çıktı." "Ve senin de bir planın var."

Sonra güldüm, ses ısıırıyordu. "Kolis'ten kurtulmanın bir yolunu bulmanın ötesinde nasıl bir planım olduğunu düşündüğünüzden emin değilim-"

"Ondan daha fazlası var," diye araya girdi. "İçgüdülerine güven." "*Vadentia*'yı mı kastediyorsun?"

"Yani..." dedi, parmağını göğsüme, köprücük kemiğimin hemen altına bastırarak.

Elini geri ittim. İstesem bile kendimi bunu yapmaktan alıkoyamazdım. Hiç şaşırmamıştı. "İçgüdülerin."

"Pekâlâ," dedim ona bakarak. Sanırım içgüdülerimden bahsediyordu. "Bunun için teşekkürler... bu her neyse."

Gözlerindeki çalkantılı renkler yavaşladı. "Bu savaşı engellemek görülmemiş bir şeydi, ama aslında sen de değildin. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Aios'un yarattığı ağaçlara sanki cevaplar onlarda saklıymış gibi baktım. Yapmadılar.

"Bu ipleri koparan, bazılarını bitiren ve yenilerini ören sizsiniz. İçgüdülerinize güvenin," dedi. "Eğer bu toplantıdan savaş çıkarsa, kan ve kemik olana kadar bitmeyecek."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aydun'un kafa karıştırıcı uyarısı aklımdan çıkmıyordu ama üzerinde duracak zamanım yoktu. Elimi bir kez daha tuttu ve gölge adımlarıyla bizi Kor Palas'ın ön avlusuna soktu.

"Bir dahaki sefere önceden haber versen iyi olurdu," diye mırıldandım ve bir elimi karnıma bastırdım, çünkü hava zonklayarak beni başka bir Primal'e karşı uyarıyordu.

Aydun kaşlarını kaldırdı. "Bunu dikkate alacağım."

Yukarı baktığımda ona bir an bile inanmadım. Sarayın ortasından dört kademeli kristal kule yükseliyordu. Kristaldeki çatlaklar güneş ışığını kırıyordu. Bakışlarım elmas kaplı taş kaleye kaydı. Büyük ve ince çatlaklar sütunların ve arkalarındaki duvarların uzunluğu boyunca uzanıyordu.

Birileri temizlik yapmış olmalı. Bu sefer kalenin duvarlarına kazıklarla bağlanmış ya da ağaçlara asılmış cesetler yoktu. Olsaydı, Kadim'in her yerine kusma ihtimalim çok yüksekti.

"İyi misin?" Aydun elime bakarak sordu.

"Gölge adımları bazen midemi bulandırıyor." Kolumu indirdim. "Bütün bu yer midemi bulandırıyor."

Sol gözü hafifçe kısıldı, sonra ağzının diğer tarafı yukarı kıvrıldı. "İlginç."

Ona bir bakış attım. Kadim... tuhaf biriydi. Sütun merdivenlerine doğru ilerledim.

"Beklemeliyiz," dedi Aydun. "İçeri girmemize izin verilmesi için."

Durdum ve sinirli bir nefes verdim. "Peki daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Birinin bizi kabul etmesi ne kadar sürerse o kadar."

Alçak sesle, sert bir kahkaha attım. "Kolis'in ne yaptığını çok iyi biliyorum."

"Hmm?"

"Beni dışarıda bekleterek, beni kendisiyle eşit görmediğini belli ediyor," diye çıkıştım. "Annem de başka krallıklardan hoşlanmadığı soylular ziyarete geldiğinde böyle yapardı."

"Annen sevimli bir insana benziyor."

Homurdandım.

"Bu karşılama sizi şaşırttı mı?"

"Hayır." Öfkem yükselirken, Aydun'un Ash ve benim aramda kimin daha sakın olduğu konusundaki fikrini değiştirecek bir şey yapmak için kullanmadan önce kollarımı kavuşturdum. Sütun dizisinde nöbetçi yoktu ama daha önce de olmamıştı. Omzumun üzerinden baktım ama ağaçların morumsu pembe tepeleri Dalos'un etrafındaki Yükselti'yi görmemi engelliyordu. Yaşanan onca şeyden sonra buranın muhafızlarla dolu olması gerekirdi.

Öyle olmaması biraz aşağılayıcıydı.

"Uzun sürmez," dedi Aydun.

"Evet, ben sabırlı bir insan değilim."

"Bu, eninde sonunda olmayı öğreneceğin bir şey," diye yanıtladı. Yarı yoldan ona doğru döndüm. "Tam olarak kaç yaşındasın?"

Aydun'un alnı kırışırken başı yana doğru eğildi. "Bu diyar ne zamandır var?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle." Omuz silkti. "Ama ben o kadar yaşlıyım."

Ağzım açık kaldı. "Tanrım, sen Nektas'tan bile yaşlısın."

"Hepimiz öyleyiz," dedi.

Sarsıldım, Hollanda'nın o kadar yaşlı olduğunu düşünemedim bile. Altın süslemeli kapılara döndüğümde beynim bunu algılayamadı. Üzerimde bir tür silah olmasını dileyerek ağırlığımı bir ayağımdan diğerine ileri geri kaydırdım.

Sonra hatırladım. Ben

hatırladım. Eather.

Kendime gözlerimi devirdim.

"Sen... kendinle dans mı ediyorsun?" Aydun sordu.

"Ben dans etmiyorum, sen-" Eather, beni uyararak sönmeden önce yoğun bir şekilde zonkladı. Sertçe nefes aldım. "Başka bir Primal geldi."

"Öyle."

Kadim'e doğru döndüm. "Diğer İlkelerin burada olduğundan haberim yoktu."

Aydun omzuna düşen solmuş bir yaprağı kopardı. "Sadece Nyktos'un katılması yasaktı."

"Bu saçmalık," diye tısladım, rüzgâr hızlanmıştı.

Gözleri benimkilere kaydı. "Çağırıcı ayarlar-"

"Kurallar. Seni ilk seferinde duymuştum." Hâlâ kapalı olan kapılara döndüm, bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Herhangi bir sayıda Primal az önce gelmiş olabilirdi. Zihnim önce Kyn'e, sonra Veses'e gitti ve özüm içimde çılgınca kıpırdandı. "Diğer Primaller ve dövüşle ilgili kurallar nelerdir?"

"İlkeller arasında hiçbir tür şiddet olamaz." Yanıma geldi.

"Endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmiyorum." Kapılara baktım. "Hayal kırıklığına uğradım." Başını bana doğru çevirdi.

Siktir et.

Basamakları tırmandım ve iki sütunun arasından geçtim. "Ne yapıyorsun, Seraphena?"

"Beklemeyeceğim." Kapılara odaklanarak havayı çağırdım. Altın kaplamalı kapılar açıldı ve üst menteşelerinden koparak bir gümbürtüyle duvarlara çarptı. "Oops."

Aydun iç çekti.

Biraz gülümseyerek saraya doğru yürüdüm. Ash ve ben daha önce geldiğimizde bu yoldan girmemiştik. Attes bizi birkaç bungalovun yanından geçirmiş ve Kolis'in olduğunu tahmin ettiğim avluya açılan salona getirmişti. Girişin duvarlarını kaplayan altın minderli koltuklara baktım. Fuaye iki kanada ayrılıyordu.

Sola döndüm. Seçimim için gerçekten bir neden yoktu, bu yüzden *vadentia*'nın yolu gösterdiğini umdum.

"Gerçekten beklemeliyiz," diye önerdi Aydun beni takip ederek.

"Yeterince bekledik." Bir salona girdim, birkaç kapalı kapıdan geçtim. Bir tarafta kapılar, diğer tarafta ise avluya bakan pencereler vardı. Koridorun sonunda iki kapı vardı. Tavan ve duvar aplikleri, kapılardaki kulplar ve pencere pervazları gibi bunlar da altın kaplamaydı. Mermer zeminde bile altın damarlar vardı.

Kolis çok yapışkandı.

"Birkaç dakika bekledik," diye belirtti Aydun.

"Dediğim gibi, bekledik..." Bir şeylerin ters gittiğini hissederek durakladım. Tenim karıncalanırken adımlarım yavaşladı. Neredeyse Kadim ortaya çıkmadan hemen önce hissettiklerime benziyordu ama bu... *yanlıştı*. Hatta saygısızca. Neredeyse

Bir tapınağa girmiş ve hizmet ettiği tanrıya lanet etmişim. Gözlerim önümdeki kapılara dikildi.

Ayak sesleri duymadım ama yakınlarda bir şey olduğunu biliyordum ve haklıydım.

Altın kaplama kapılar açıldı ve tek gördüğüm altın rengi giysiler, altın boyalı kanatlar ve altın saçlardı.

Öfke ve istenmeyen empatinin karışımı yükselirken dudağım kıvrıldı. "Şimdi neden aniden küfürlü bir şeyler hissettiğimi anlıyorum."

Callum önümde durdu, yüzündeki boyalı kanatlar bir an seğirdikten sonra ifadesi Kolis'inki kadar iyi çalışılmış bir gülümsemeye dönüştü. Revenant'tan bir sürü nedenden dolayı hoşlanmıyordum. Duygularım karşılıklıydı ama onun için hissettiğim üzüntüden başka bir şey değildi. Sotoria'nın kardeşi bir trajedydi.

"Seraphena," dedi, sesi düzdü. Hatta kibar. "Görüyorum ki her zamanki gibi çekicisin." Mavinin soluk bir tonu olan gözleri neredeyse cansızdı, üzerime doğru sürüklendi. "Ve bir o kadar da uygunsuz." "Nasıl yani?"

"Sıradan bir meyhane fahişesinden daha kötü giyinmişsin ve Kral'la görüşmek için uygun değilsin," diye cevap verdi. "Ve senin dışarıda beklemen gerekiyordu."

"İki şey var." İki parmağımı kaldırırken hızlıca sol kolundaki hançerin kılıfına ve altın kabzasına baktım. "Beklemekten yoruldum." İşaret parmağımı indirdim, ortadaki parmağımı hâlâ havada bıraktım. "Ve bugün Kral'la buluşmayacağım."

Callum'un ağzı gerildi. "Büyüleyici."

Orta parmağım ona dönük olacak şekilde elimi çevirdim.

"Çok çekici." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Ama seni son gördüğüm zamanki kadar değil. Kolların nasıl?"

Tüm kaslar gerildi. "Mükemmel." Gülümsedim. "Kolis nasıl hissediyor? Son gördüğümde fazladan birkaç deliği vardı."

Callum başını öne eğdi. "Yakında kendin de göreceksin." Yana doğru bir adım attı ve "Gel," diyerek arkasını döndü.

Callum'u kapılardan geçerken takip ederken yüzümü acıtmasına rağmen gülümsemeye devam ettim, sol tarafında yürüdüğümünden emin oldum. Mermer heykellerle kaplı daha geniş bir salona girdik... Yontulmuş bir çene ve Ash'inkine benzer özellikler gördüm. "Kolis'in dekorasyon olarak kendi heykelleri mi var?"

"Tabii ki öyle." Callum gözlerini ileriye dikti. "O bir kral."

"Yapışkanlığın mı?"

"Peki sen neyin kraliçesisin?" Callum cevap verdi, çenesi bir kademe yukarı kalkmıştı. "Hiçbir şeyin kraliçesi mi? Hayır, bu kulağa pek doğru gelmiyor. Yalanlar Kraliçesi'ne ne dersiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, Yalanlar Kraliçesi kulağa hoş geliyor." Diğer tarafında Ayduñ kaşlarını çatı. "Hoşuma gitti."

"Yapardın." Salon kıvrılırken Callum'un adımları yavaşladı. "Başından beri yalan söylediğini biliyordum."

Daha fazla Kolis heykelinin yanından geçerken hiçbir şey söylemedim.

"Kız kardeşim..." Açık pencereden içeri giren bayat havayla birlikte derin bir nefes alarak göğsü kabardı. "Senin asla sahip olamayacağın her şeye sahipti, sınıfından başlayarak."

"Yine de Kolis onu vücudunun her yerini açıkta bırakacak şekilde giydirmeye mi çalıştı?" Ben cevap verdim. "Çok şık."

Callum'un çenesi büküldü. "Belki de derinlerde bir yerde gerçeği biliyordu."

"Ah, evet. İşte tam da bu yüzden." Öfke nabız gibi atıyordu. "Ona asla bu şekilde davranmazdı. Onu *tekrar* tutsak etmeye ve kendisini ona zorla kabul ettirmeye çalıştığı gerçeğini bir kenara bırakın."

Ayduñ'un kaşları kalktı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdi Callum, kibarlık cılası çatlayarak.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, inançsızlık yükseldi. "Kolis'in açıkça sevdiğin birine karşı yaptıklarını nasıl haklı çıkarabildiğini asla anlayamayacağım."

Callum sessizleşti.

"Öte yandan, Kolis onun yerine geçmek için gözdelelerini toplarken buna nasıl seyirci kalabildiğinizi de asla anlayamayacağım."

"Hepsi üzücü girişimlerdi. Özellikle de sen. İçlerinde en üzücü olan sendin." Callum'un gülümsemesi bana bakarken daha da keskinleşti.

"Tahmin et ne duydum?" Sesi sanki ilginç bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçaldı. "Kolis şimdiden başka bir kafes inşa ediyor."

Tenim içten içe ısındı.

Callum kıkırdarken yuvarlak bir kemer belirdi ve daha önce girdiğimiz salona benzeyen bir salona açıldı. "Acaba buna kimi koymayı planlıyor? Seni mi?"

Parmaklarım seğirdi.

"Belki de yeğenidir. Evet, muhtemelen Nyktos olacaktır." Callum başını salladı. "Sana ne olacağını biliyoruz." Göz kırptı. "Kyn'in konuşabildiği tek şey bu."

Başka bir Kolis heykelinin yanından geçerken öfkemi kontrol edemiyordum. Tam olarak Callum ve Kyn'e yapmak istediğim şeyi yaptığını hayal ettim.

Heykel bir gök gürültüsüyle paramparça oldu. Kadim sarsılarak durunca Callum sıçradı.

Yavaşça, ikisi de bana bakmak için döndü. "Ne?"

"Ne var biliyor musun?" Callum tükürdü. "Bu çok saygısızcaydı." "Öyle miydi?" Vücudumu Callum'unkine doğru eğdim.

"Öyleydi." Gözbebeklerinin arkasında belli belirsiz bir parıltı belirdi. "Ama Sotoria hakkında yalan söylemek kadar saygısızca değildi."

"Yalan mı söyledim?"

"Gerçekten o yolu tekrar deneyecek misin?" Callum güldü. "Bu seni korumaz."

Kaslarım gevşerken onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bu senin hatan değildi, biliyorsun. Sotoria'ya olanlar sadece ve sadece Kolis'in suçuydu. Keşke bunu bilseydin. Muhtemelen normal bir hayat sürer ve Vadi'ye geçerdin. Ama bunun ötesinde ona yapılan her şey? Sen de aynı şekilde suç ortağısın." Ben de onun gibi sesimi alçalttım. "Ve konu sana geldiğinde o da benimle aynı şeyleri hissediyor. Senin için üzülüyor ama senden gerçekten nefret ediyor."

Callum sanki sözlerim bir tokatmış gibi başını geriye doğru salladı.

"Şu bahsettiğin kural," dedim Kadim'e. "Herkes için geçerli mi?"

Aydun'un dudakları gerçekten de yukarı kıvrıldı. "Hayır, öyle değil."

"Güzel." Ellerimi Callum'un hançerinin kabzasına dolayarak öne atıldım.

Beni yakalamak için dönerken gözleri büyüdü ama ben Yükselmeden önce bile ondan daha hızlıydım.

Ve artık çok daha hızlıydım.

Hançeri çektim ve saçlarından bir tutam yakaladım, gölge taşı bıçağı çenesinin alt tarafına saplayabilmek için başını geriye doğru salladım.

Ben daha bıçağı çıkaramadan Callum ölmüştü.

"Tanrım," dedim, onun bir patates çuvalı gibi yere düşmesini izlerken. "Bu iyi hissettirdi."

Aydun kuru bir sesle, "Yaşamın Gerçek İlkeli için ne kadar tuhaf bir şey," dedi ve buruşmuş forma baktı. Bir kaşı kalktı. "Ve yap."

"Bunu hak etmişti." Diz çökerek bıçağı hızla tuniğine sildim. "Ve geri dönecek."

"Maalesef."

Ayağa kalkarken ona baktım. "Kadimler Kolis'in yarattıklarını onaylamıyor mu?"

Aydun Revenant'a baktı. "Dengeyi korudu."

İhtiyacım olursa diye hançeri pantolonumun arkasına soktum. "Bu bir cevap değil."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Dengeyi koruyan şey yaşamla alay etmek. Yeniden canlandırılmış et ve kemikten başka bir şey değil. Bu daha fazlası."

Evet, öyleydi.

Kapıdan içeri baktım, gölgeli oyukların yanından geçerek koridorun sonundaki altın perdelere ulaştım. "Yükselmişlerden ne haber?"

"Onlar sadece küçük bir gelişme," diye yanıtladı. "Onların ruhları var."

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. Bunu söylemesini beklemiyordum.

"Ama sen doğduktan sonra dengeyi korumak için ikisi de yeterli değildi," diye devam etti. "Eğer Yükselişiniz sırasında ölmüş olsaydınız, son gerçek seninle birlikte yaşamaya devam etseydi, Nyktos'un imgeleminde gördüğü şey gerçekleşecekti."

Tenimde bir ürperti belirdi.

"Hem burada hem de İlkel Peçe'nin ötesindeki tüm topraklardaki Kadimlerin uyanmasına neden olacaktı," dedi Aydun. "O, babası ve amcası arasında Nyktos, Kadimleri yok etmeye en çok yaklaşan kişiydi. alemler."

Sertleştim. "Ama yapmadı."

"Yapabilirdi."

"Yaptığı şeyi beni sevdiği için yaptı," diye ısrar ettim, öfkem bir kez daha yükseldi.

"Bencilce," diye ekledi Kadim. "Seni *bencilce* seviyor, bu yüzden bu diyarlarda yürüyen neredeyse herkesin hayatını riske atıyor." Gözlerinde yıldızlar yanıyordu. "Bugün bulunduğumuz yere bencilce seven bir başkası sayesinde geldik."

Hiç düşünmeden Kadim'e doğru adım attım. "Onu *asla* Kolis ile kıyaslama."

"İkisini karşılaştırmıyorum," diye cevap verdi, öfkeme hiç aldırmadan. "Bu tür bir aşkın neler yapabileceğine işaret ediyorum."

"Nasıl... nasıl bu kadar yaşlı biri bu kadar yanılabılır?" Başımı sallayarak söyledim. "Neyi karşılaştırmaya çalışıyorsun? Ash ve benim birbirimize karşı hissettiklerimizle Kolis'in Sotoria'ya karşı hissettiklerini mi? İkisi çok farklı şeyler."

Aydun kaşlarını çattı, başını eğdi. "Nasıl yani?"

"Kolis'in Sotoria'ya karşı hissettiği şey bir saplantı."

"Peki bir fark var mı?" Merak ses tonunu doldurdu.

Ağzım bir karış açık ona baktım. "Daha iyi bilecek kadar yaşlı bir adama aşkın ne olduğunu bir kez daha nasıl açıklıyorum?"

Aydun daha da şaşkın görünüyordu.

"Tanrılarım," diye mırıldandım, Ash'in sahip olduğu türden bir sabır arıyordum. "Aradaki fark şu ki, ben Nyktos için onun benim için hissettiklerinin aynısını hissediyorum. Evet, öyle, Belki o bana takıntılı ama ben de ona takıntılıyım. Karşılıklı. Karşılıklı. *Bu nedir?*" Altın perdelere doğru bir parmak salladım. "Tek taraflı ve çarpık. Anavatanımı etkileyenlerden pek de farklı değil. Çok çirkin. Kolis'in hissettiği şey bencilce ve ben hissettiklerinin ne kadar *yanlış* olduğunu ilk elden biliyor." Boğazım düğümlenerek geri çekildim. "Nyktos'un benim için hissettikleri mi? Çok güzel bir şey. Bir mucize. Bu... bu *umut*." Gözlerimdeki yaşları kırtımdı. "Ve ister Kadimler, ister tanrılar, ister ölümlüler olsun, böyle bir şeyin var olduğunu bilmeyen insanlar olduğu için gerçekten üzgünüm. fark."

Aydun, saniyeler önce benim ona yaptığım gibi şaşkın şaşkın bana baktı. Daha fazla açıklama yapacak ne zamanım ne de isteğim vardı.

Duygularımı kontrol ettikten sonra dönüp salona girdim ve oyuklardan birine baktım. Bugün onlardan yumuşak inilti ya da derin inilti gelmiyordu, ama tıpkı oyuklardan duymayı beklediğim sesler gibi, ilerideki odadan alçak bir konuşma uğultusu yayılıyordu. Göğsümdeki farkındalık gümbürtüsü arttığında dikkatim oraya kayarken çenem sıkıştı. Bu Kendime yardım ettiğim gölge taşı hançer, Primal özünden daha fazla rahatlık sağladı. Doğru ya da yanlış, kılıç kullanmaya diğerlerinden çok daha fazla alışmıştım. Belki bu bir gün değişirdi ama şimdilik kabzanın sırtıma saplanma hissi perdeleri iterken bana güç veriyordu. kenara çekildim ve geniş, dairesel odanın içine adım attım. Tamamen durdum. Ona odaklanmış olmam gerekirken beni durduran Primal'ın varlığı değildi.

İniltilerin ve hırıltıların kaynağı buydu.

Bakışlarım altın boyalı tavanı, duvarları kaplayan zırhlı muhafızları geçip avlunun perdeli pencerelerinin önünde duran derin sedirlere ve koltuklara yöneldiğinde tüylerim diken diken oldu. Çoğunlukla boştular, iki kapalı kapı tarafından çerçevelenmiş yükseltilmiş, sütunlu kürsünün yakınındaki bir avuç dışında kemerli geçitler. O koltuklarda sadece yüzleri boyunlarına ya da kalçalarının arasına gömülmüş tanrılar yoktu.

Gözlerim, eskiden sıcak kahverengi olan ama şimdi zifiri karanlık olan ve içlerinde sadece bir ışık titreşimi bulunan gözlerle kilitlendi. Tanrım, gençlikte sonsuza dek donmuş ince hatları tanıdım.

Kolis'in dönüştürdüğünü gördüğüm Seçilmiş'ti. Jove.

Aydun odaya girerken neredeyse bana çarpacaktı ama kalbim küt küt atarken gözlerimi Jove'dan ayıramadım.

Gemma ortadan kaybolan Seçilmişler hakkında ne demişti? Bazıları başka bir şey olarak geri döndü - gün ışığında hiç görülmemiş soğuk bir yaratık.

Kadim, Yükselmişlerin ruhları olduğunu söylemişti ama benimkilere kilitlenmiş gözlerde ruh yoktu.

Jove bir tanrının boğazından derin bir içki çekerken gözleri kapandı. Tanrının başı, bir başka kadın tarafından yankılanan ağır, gırtlaktan gelen bir iniltiyle geriye düştü. Tanrıça yanlarındaki kanepeye yarı uzanmış, altın rengi elbisesi beline kadar sıyrılmıştı. Solgun bir baş kalçalarının arasına sokulmuştu.

Jove'un burada olduğuna inanamıyordum. Dönüşmesinin üzerinden fazla zaman geçmemişti ve Kolis, Yükselmişlerin kana susamışlıklarını kontrol etmeyi ve güvenilir olmayı öğrenmelerinin aylar sürebileceğini söylemişti.

Ama belki de hepsi için aynı şey geçerli değildi, özellikle de ruhları varsa. Bu, daha önce kim olduklarının küçük bir parçasının kaldığı anlamına geliyordu.

İçlerinde. Belki de bu parçanın ne kadar güçlü olduğu, kendilerini kontrol etmelerinin ne kadar süreceğini belirliyordu.

"*Meyaaah por-na*," diye gürledi derin bir ses.

Bakışlarımı beslenmeden çekip Barış ve İntikamın İlkelini bulduğumda içimde şiddetli bir enerji titreşti. O piçin ne dediğini anlamıştım.

Orospum benim.

Kyn kürsünün ve şatafatlı, yaldızlı ve pırlantalı tahtın sağındaki kanepede oturuyordu, altın ve fildişiyle örtülü bir kadın kucağına tünemişti - saçları sarının açık bir tonuydu, neredeyse benimki kadar solgundu. Statik elektrik kollarımdan aşağı dalgalanarak parmaklarımdan seğirmesine neden oldu.

Kyn uzun, keskin dişlerini göstererek bana gülümsedi. Yanaklarında iki gamze belirdi. "Bana hak ettiğim saygıyı göster," dedi elini kadının elbisesinin yırtmacının arasından geçirerek. "Ve dizlerinin üzerine çök."

Diğer koltuklardan birinden hafif, havadar bir kıkırdama geldi. Kyn'in bakışlarını üzerimde tutarken öfke ve tiksinti birbirine karıştı. Callum'a yaptığım gibi saldırmaktan, yüzündeki sırıtışa hançeri fırlatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve Haides Hanedanı'nın taht odasının kapısındakine çok benzeyen, yere oyulmuş büyük, sinsi kurda baktım. Bu onların aile armasıydı, Eythos ve Kolis'in babası tarafından yapılmıştı.

"Beni duymadın mı, *por-na*?" Kyn'in avuç içi kadının bacağına iç kısmında gezindi. "Dizlerinin üzerine çök."

Ash'in Kyn gibi iğrenç bir pisliğin yanında yıllarca -onlarca- soğukkanlılığını nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama korumuştı.

Ben de isterdim.

Sayılır.

Kyn'a gülümsedim. "Yap beni."

Aydun sertleşti.

Eteğin altına giren el dondu. Koltuklarda oturanlardan sessizlik geldi.

Kyn'in kahkahası kötülük doluydu. "Oh, planlıyorum."

Primal bana Vodina Adalarının Lordlarını o kadar çok hatırlattı ki gülümsemem büyüdü. "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sence Nyktos beni durdurabilecek mi?"

"Buna ihtiyacı olmayacak," dedim ona. "Çünkü ben yapacağım."

Kyn'in bakışlarını delip geçen toprak çizgileriyle hava değişti, kalınlaştı. Kucağındaki kadının rengi soldu. Çok derin nefes almaya cesaret edemiyormuş gibi görünüyordu. "Kuralları unutma." Aydun sonunda konuştu. "Diğerleri için de geçerli

Primaller. Savaş olmayacak." Kyn'a

"Şanslısın," dedim.

Aydun'un kafası bana doğru döndü, bakışlarında uyarıcı bir ifade vardı. Görmezden geldim, İlkel'e kaşlarımı kaldırdım.

Kyn'in çenesinde bir kas kasıldı. Saniyeler başka bir yorum yapılmadan geçti.

Kısık bir kahkaha atarak başka tarafa baktım ve muhafızları gözden geçirdim. Bazıları tanrıydı. Birkaçının gözleri soluk, cansızdı.

Farkındalık bedenimde zonkluyordu. Bir draken yakınımdaydı. Birden fazla.

"Kolis nerede?" Aydun sordu.

Eli kadının bacakları arasında hareket ederken Kyn bir omzunu kaldırdı. "O burada olacak." Bakışları bana kaydı. "Neden gelip diğer bacağıma oturmuyorsun?"

Ben olsam buna yanıt vermeye bile tenezzül etmezdim ama Kadim, İlkel'i çıplak bir tiksintiyle inceledi.

"Onları sen yarattın," diye mırıldandım nefesimin altında Kadim'e. "Onun ailesini de sen yarattın."

Aydun alay etti. "O... yarattığı yaratan soydan ben sorumlu değilim."

Tekrar Kyn'e baktım. Dilini çıkardı ve bana doğru salladı. "Kimi yarattın?"

"Bu seni ilgilendirmez." "Tamam o zaman." İçimi çektim.

"İkinize de yetecek kadar yer var," diye seslendi Kyn ve kadın gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ve benim iki elim ve bir dilim var."

"Ama penis yok mu? Şok edici," diye karşılık verdim.

"Bunu hak etmen gerekecek, *por-na*." Kyn kadının boğazını ısırdı ve kadın yine gergin bir kahkaha attı.

Kadına odaklandım. Kirpikleri aşağıya inmeden önce gözlerinde belli belirsiz bir parıltı gördüm. O bir tanrıydı. Dalos'a nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Vathi'den olmadığına ve bulunduğu yerde olmaktan da pek hoşnut olmadığına dair şüphelerim vardı.

Evander ve Jacinta'yı düşündüm. O durumu yanlış okumuş ve masum bir tanrıyı öldürmüştüm. Bu da aynı şey olabilir.

Ama...

Ama bu kadının ne kadar kontrolü vardı ki? Tıpkı Seçilmiş mi? Kolis onlara bir seçenek sunmuştu ama günün sonunda bu ne tür bir seçenektir? Bu kadının böyle bir kadınla ne tür bir seçimi vardı? Kyn ile arasındaki güç dengesizliği?

Arkamdaki ayak sesleri bakışlarımı çekti. Uzun, dalgalı sarı saçlı, çıplak göğüslü bir draken içeri girdi. "Geldiğini anlamıştım," dedi Diaval, "onu kendini yerden kaldırırken bulduğumda."

Callum dudaklarını birbirine bastırarak onu takip etti. Yanımda durdu. Ama yakın değildi. Bana geniş bir alan bıraktı. "Hançerimi geri ver."

"Hayır," dedim, dikkatim Diaval'a yönelmişti. Draken koltuklardan birine çökmüş, yanında beslenen Yükselmiş'in dikkatini dağıtmıştı. Ya da

Lanet olsun. Dostum, iş kızıışmıştı.

Açık kahverengi tenli ve koyu renk örgülü saçları olan bir başka draken içeri girdiğinde Callum huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu. Sax. Ash'in söylediklerini hatırlayarak Diaval'ın yanında durmasını izledim. Bu babasının draken'larından biriydi.

Yani...?

Callum, "Sen bir yalancı ve hırsızısın," dedi.

"Ve Yaşamın Gerçek İlkeli," diye cevap verdim. "Kimin öfkesi şu anda her saniye daha da kötüleşiyor. O yüzden çeneni kapatmaya ne dersin?"

Revenant başını bana çevirdi. "Kaba."

Callum'u tekrar yere yatırmak için hareket ettim ama Kyn'in kucağındaki kadından gelen yumuşak bir çığlık beni durdurdu. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve alnı acıyla gerilmişti. Kyn beslenmiyordu. Hâlâ yüzündeki o aptalca sırıtışla bana bakıyordu. Bakışlarım elinin olduğu yere kaydı. Ona zarar veriyordu.

Ne yaptığımın farkına varmadan hareket ettim.

"Seraphena," diye tersledi Aydu.

Avluyu geçtim. Kadının gözleri açılmıştı ve çenesini eğerken kirpikleri ıslanmıştı.

Kyn'in gülümsemesi büyüdü. "Fikrini mi değiştirdin?"

Önlerinde durdum ve kadının çenesinden tuttum. Nefes nefese kaldı, bakışları benimkilere kaydı ve anladım. Belki de *Vadentia*'nın belki de sadece normal bir içgüdüydü. Her iki durumda da, gözleri benimkilerle kilitlendiği anda anladım.

Çenesini indirdim ve elini tuttum. Elim sadece bir kalp atışı kadar gevşek kaldı, sonra sıkılaştı. Onu Kyn'in kucağından çektim.

"Evinize dönün," dedim ona. "Şimdi."

Vaftiz yavrusu tereddüt etmedi. Odanın diğer ucuna doğru koştu ve umarım beni dinleyip Dalos'tan kaçmıştır.

Şerefsiz Kyn arkasına yaslanırken kasıklarını düzeltti. "Ben de seni alıştırırmam gerekecek sanıyordum." Bir dizini okşadı. "Ama çok istekli olma. Bu işin eğlencesini kaçırır."

Geri adım atıp aletini koparmamak ve boğazına sokmamak için her şeyimi verdim. Geri dönmek için her şeyimi ve hatta daha fazlasını harcadım.

"Bana sırtını dönme, *por-na*." Kyn ayağa fırladığında hava kıpırdadı. Yürümeye devam ettim.

"Seni lanet olası sürtük," diye hırladı Kyn.

Onu göremiyordum ama beni yakaladığını hissettim. Geri döndüm ama Kyn daha hızlıydı. n kolumu yakaladı ve tutuşu acımasızdı. Yine de etinin benimkine teması acıdan daha kötüydü. Midemi tiksintiyle doldurdu.

Kyn, iğrenç bir kirletme eylemi gerçekteştirirken Ash'e bunu nasıl izleteceğine dair iğrenç bir şey söyledi ama onu zar zor duydum. Bakışlarımı onun kolumu sıkıca kavrayışından kaldırıp onunkiyle buluştuğumda kulaklarımdaki kan yoğunluğu artıyordu.

Kuralları siktir et.

Hava yükselirken gülümsedim. Gözlerimin kenarlarından gümüşü bir ışık süzülürken, altın sarısı saç telleri tenimden sızdı.

Kyn kolumu bıraktı ve acı dolu bir tıslamayla elini geri çekti. Parmaklarından dumanlar yükseldi ve yanmış et kokusu yükseldi. Gözleri gümüşü bir parıltının içinde kayboldu. "Seni lanet olası-"

"Yeter!" Aydun elini havaya kaldırdı.

Kyn'ın gözleri büyüdü ve sonra önümdeki boşluk boşaldı. Bu da ne...?

Kyn bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra gitmişti.

Kafam karışmıştı, hava durulunca odanın etrafına bakındım. Onu hiçbir yerde göremedim. Kadim'e geri döndüm. "Um..."

Aydun, "Ona mola verdirdim," dedi.

Gözlerimi kırttım. "Bunu daha önce yapsaydın harika olurdu, mesela..." Göğsümün ortası yoğun bir şekilde zonklayınca sözümü yarıda kestim.

Kalın bir yağa benzer bir his tenimi kapladı. Tüyler huzursuzca kıpırdanıp tenime baskı yaparken ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Callum yanımdan geçerken kürsüye doğru döndüm.

Ölümün gerçekte İlkeli buradaydı.

Kürsünün arka duvarını çevreleyen iki kapının arasında asılı duran altın sancakların ayrılmasıyla birden olduğum yere çakıldım.

Orada olduğunu bile bilmediğim geniş salonun iki yanında altın zırhlı muhafızlar sıralanmıştı. Bir kemer oluşturmamak için pırıl pırıl kılıçlarını kaldırdıklarında hep birlikte dönüp birbirlerine baktılar.

Callum kürsüden, sesi yüksek ve çenesi dik bir şekilde, "Selamlayın," diye anons etti. "Büyük Koruyucu, Sıradan İnsanların Koruyucusu ve Tanrıların Bekçisi için eğilin. İnsanların ve Tanrıların gerçekte Kralı."

Bu onun unvanı *değildi*. Ash'e aitti. Bunlar zaten büyük olan egosunu şişirmek için bir araya getirilmiş kelimelerdi ve kulağa Bana çok saçma geldi. Koruyucu mu? Müdür mü? Bu bir şaka olmalıydı. Boğazımda bir kakhaha yükseldi ama Kolis salonda belirmediğinde ve avludakiler, hatta beslenen ve başka işlerle meşgul olan Yükselmişler bile yaptıkları işi bırakıp diz çöktüğünde dudaklarımdan kaçmadı. Hiçbiri kıyafetlerini düzeltmek için bile durmamıştı.

Kadim hariç herkes. Bir de ben.

Kolis altlarından geçerken kılıçlar aşağıya doğru savruldu, keten başının tepesi neredeyse tavana değiyordu; başında taç yoktu.

Kürsüden geçişini izlerken ne hissettiğimi bilmiyordum ama iyi görünmüyordu.

Kolis, dağınık sarı saçları, kesik çenesi ve köşeli yanaklarıyla inkar edilemeyecek kadar güzel bir adamdı. Hâlâ da öyleydi. Ama eski halinin hayaleti gibi görünüyordu. Daha zayıf. Daha az... *parlak*. Koyu gölgeler gözlerinin ve elmacık kemiklerinin altındaki deriyi gölgeliyordu. İlkel hâlâ zayıflamıştı.

Tek şey bu değildi.

Artık onda altın yaşamın hiçbir izi yoktu. gözlerinde ya da derisinin altında. Bunun yerine, gümüş gözlerinde derin, koyu kırmızı şeritler vardı ve etinin altında yavaşça çalkalanıyordu. Hatta gerçek bir Ölümün gölgesi. Crimson.

Kan rengi.

Kolis, tüylerimi diken diken etmekten asla vazgeçmeyen o çok iyi çalışılmış sahte gülümsemelerinden biriyle bana gülümsedi.

İrkilmedim ama dokunuşunu *hissedebiliyordum*. İrkilmedim, ama *hissedebiliyordum*.

Dişlerinin boğazıma sürünmesini. Bir santim bile kıpırdamadım ama kollarının beni sardığını *hissedebiliyordum*, çok sıkı sarılmıştı. O anda, ne hissettiğimi tam olarak biliyordum. Hiçbir şey değildi. Yıkıcı bir *her şeydi*. Kendimi tekrar kontrol etmek zorunda kaldım. Her şeyi kapatmalıyım. Korku yok. Panik yok. Öfke yok. Ve yaptım da. Kaynayan bir öfkeden başka bir şey hissetmeye kadar hepsini bastırdım.

Gülümsemesine karşılık verene kadar. "Bok gibi görünüyorsun," dedim. "Sanırım seni durağanlıktan çok erken uyandırdım." Benim gülümsemem de onunki kadar becerikli ve sahteydi. "Özür dilerim."

Arkamda Kadim, nefesinin altından küfretti ve avlu tamamen sessizliğe gömüldü.

Kolis'in gülümsemesi durakladı. "Yine de olağanüstü iyi görünüyorsun." Bakışları diz çökmüş olanlara kaydı. "Gidin."

Yükselmişler ve çeşitli tanrılar alandan aceleyle çıktılar. Avludaki ve salondaki muhafızlar, draken ve Callum kaldı.

"Siz de," dedi Kolis önce muhafızlara, sonra da drakene. "Gidin."

Diaval ayağa kalkarken homurdandı. "Ben de bugün biraz eğleneceğimi düşünmüştüm."

Kürsünün arkasındaki duvar boyunca uzanan ağır perdeler kapandığında, Sax kaymaktaşı drakeni takip etti, sessizce ayrılmadan önce bakışları kısa bir süre benimkiyle buluştu. Sonra sadece Callum, Kadim, bu sikik ve ben kaldık.

Kolis yine de bana sırtını döndü. Yavaşça tahta doğru yürüdü ve kendini koltuğa bıraktı, elleri koltuğun kollarına yerleşti.

Saniyeler geçtikçe sessizlik uzadı ve lanet olası bir nedenden dolayı, yüz *hatlarında rahatlamış* bir ifadeyle yere yayılmış yatarken zihnimde onun bir görüntüsü belirdi.

Bunu hatırlamak midemin sıkışmasına ve var olmayan sabrımın başını kaldırmasına neden oldu. "Konuşmak istemiştin," dedim. "Ben buradayım. Konuş o zaman."

Callum tısladı. "Kral ile konuşma-"

Kolis elini kaldırarak Revenant'ı bir anda susturdu. Tanrım, keşke Callum söz konusu olduğunda da böyle bir yeteneğim olsaydı.

"Seni buraya ben çağırdım." Başını eğdiğinde sarı saç telleri çenesine düştü. İlkel'in içeri girdiğinden beri bir kez bile göz kırptığını sanmıyordum. "Yükselmemeliydin."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu da Nyktos'un *kardiyası* hakkında yalan söylediğin anlamına geliyor." "*Kardia*'sı hakkında doğruyu söyledim," dedim.

"Ve şimdi bile yalan söylemeye devam ediyorsun?" Yarım bir sırıtış belirdi. Gerçekmiş gibi görünmesi için gereken çabadan yoksundu.

"Dünyanın sonunu getirme riskini aldı.

Alemler seni yükseltmek için. Sadece aşık olan biri böyle bir şey yapar ve bir *kardia* olmadan aşık olunamaz, tabii..." Bakışları Kadim'e kayarken göğsü keskin bir nefesle yükseldi. "Kalp arkadaşları. İlginç."

Sırada küçüklük vardı. Bunu yüzüne vurmak istedim ama bu kadar güzel bir şey hakkında konuşmak ve bunu Kolis gibi birine karşı kullanmak yanlış geldi. Sanki Ash'i ve beni lekeleyecekmiş gibi. "Tartışmak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, değil." Odak noktası bana dönerken parmakları tahtın kolunu sıkıca kavradı. Tekrar sessizliğe gömüldü.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Sanırım beni buraya, Tanrıların Tahtı üzerindeki her türlü iddiamı reddetmemi talep etmek için çağırdınız. sana bağlılık yemini ediyorum."

Kolis usulca kıkırdadı, sesi tüylerimi diken diken etti. "Gölgeler Diyarı'ndaki gerçek yerime dönmemi istemek dışında benden de benzer bir şey talep edeceğini düşünmüştüm."

Hiçbir şey söylemedim çünkü buna izin vermeyi uzaktan yakından planlamıyorduk. "Bunu yapmaya hiç niyetim yok," diye devam etti Kolis.

Callum'un yüzündeki gülümsemeyi yakalayarak, "Bunu duyduğuma bir parçam bile şaşırmadı," dedim.

"O zaman bu bizi nereye götürüyor, Seraphena?" Kolis sordu.

"Savaşta mı?" Kadim yanımda kaskatı kesilirken kalbim göğsüme çarptı.

"Savaş istemiyorsun."

Kolis yine sessizdi. Çok sessiz.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. "Çünkü iş o noktaya gelirse neler olabileceğini biliyorsun." Çenemi Aydu'n'a doğru salladım. "Kazanan olmayacak."

"Tam olarak doğru değil," diye yanıtladı. "Yaşam ve ölümün korları var olduğu sürece denge de var olacaktır."

"Ama bir savaş, toprağa gidenleri rahatsız edecektir." Beni desteklemesi için Aydu'n'a baktım ama Kadim sinir bozucu bir şekilde sessizdi.

"Belki de." Kolis tahtında kıkırdandı. Bir an geçti, sonra bir an daha. Şakağındaki kas tik tak etti. "Ona benziyorsun." Kaskatı kesildim.

Yüz hatlarında beliren hüznün, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Şu anda bile sende onun parçalarını görebiliyorum."

"Ama o, o değil Majesteleri," diye araya girdi Callum.

"Biliyorum." Sol elinin parmak eklemlerinin üzerindeki deri inceldi ve altındaki kızılılık ortaya çıktı. "Ama o oradaydı. Ruhu yani."

Tedirginliğim artarken bile hiçbir şey belli etmedim.

"Kardeşimin yaptığı buydu, değil mi? Onun ruhunu közlerle birlikte senin soyuna mı yerleştirdi? Ama sanırım senin yeniden doğup Sotoria. Öyle bir şey olmadı. Ama onun ruhu senin içindeydi."

"Onun ruhu senin ulaşamayacağın bir yerde," dedim. "Benim içimde."

Yalanım o kadar yumuşaktı ki Callum geri adım atarak kürsüye çarptı.

Kolis'in çenesi düşerken gözlerindeki kırmızı kırıklar büyüdü. "Yıldız elmasını aldın. Sanırım kardeşimin ruhu serbest bırakıldı ve sen de onunkini oraya yerleştirdin."

Sikeyim.

"Eythos'un ruhunu serbest bıraktık ve sonra Yıldız'ı yok ettik." Düşüncelerim hızlandı. Elmasın yok edilip edilemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nasıl yaratıldığını hatırlıyordum. "Nektas yaptı."

"Yalanlar." Kolis güldü. "Eğer bunu keşfedecek kadar zeki değilsen Star'ın önemi, yeğenimdir. O elmasın içinde onun ruhu var."

Sikeyim.

Onu başka türlü ikna edemeyeceğimi görebiliyordum. Bu da Kolis'in Sotoria'nın hâlâ içimde olduğuna inanması sayesinde sahip olabileceğim korumanın ortadan kalktığı anlamına geliyordu.

Kolis'in tahtın altın kollarını tutuşu gevşedi. "Seni buraya bir anlaşma yapmak için getirdim, Seraphena."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Aydun bir adım öne çıktı ama sessiz kaldı. Sanırım konuşmaması gerekiyordu. Ancak Kolis'in söyleyecekleriyle ilgilendiği belliydi.

Benim de küçük bir parçam öyleydi ama anlaşmanın sadistlikten başka bir şey olacağından şüpheliydim.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" Kolis sordu. "Hayır."

Burun delikleri alevlendi ama sadece bir an için, sonra ifadesi düzeldi. "Yaptığın şey için seni ya da yeğenimi cezalandırmayacağım."

"Ne yaptık biz?" Sesimden bir inançsızlık dalgası yükseldi. "Beni iradem dışında tuttunuz. Nyktos'u hapsettiniz."

"Yeğenimi bana saldırdığı ve başka bir Primal'ı öldürdüğü için hapsettim," dedi. "Ve sen benim yanımda olmak istediğini iddia ettin. Sana inanmış olmam benim suçum değil."

Ağzımı kapattım.

"Beni manipüle ettin," diye suçladı. "Muhtemelen onun ruhu senin içindeyken beni öldürebileceğine inanıyordun."

Bu konuda yanıliyordu. Ona saldırdığımda onu öldüremeyeceğimi biliyordum. Sadece kanını akıtmak istedim.

"Tanrıya şükür yanılmışsın," dedi ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ama dediğim gibi, seni ya da yeğenimi cezalandırmaya çalışmayacağım. Ancak seninle birlikte komplo kuranların cezalandırılması gerekecek. Adaletten kaçamazlar."

Sanki adalet hakkında bir şey biliyormuş gibi.

"Ama *varlığını bir* Yaşam İlkeli olarak sürdürebilirsin," diye alay etti, "yeğenimle birlikte. Dengenin devam etmesini sağlayarak."

Callum'a baktım. Beklediğim gibi hiçbir tepki göstermedi. Kolis'in közleri benden almasıyla ilgiliydi. Kolis'in közleri benden aldığını

denge için endişelendiğini söylediğinde doğru muydu?

Kolis, "Krallıklar şimdiye kadar olduğu gibi devam edecek, ancak Kral olarak Ölümün İlkeli'nin yönetimi altında olacak," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Ölümün İlkeli asla hüküm sürmedi."

"Kraliçesi de olmadı," diye cevap verdi.

Lanet olsun, beni orada yakaladı.

O zaman gülümsemesi biraz daha gerçekçiydi. "Tek yapman gereken bana istediğimi vermek."

Kanıma buz karıştı. Ciddi olamazdı ama öyleydi. "Sotoria'nın ruhu mu?"

Kolis başını salladı. "Bana Yıldız'ı getirin." Öne doğru eğildi. "Bir savaşı önlemek için tek yapman gereken bu."

Aydun ağaçların altında söylediklerini hatırlamam için yalvarırcasına bana bakarken bir an için tek yapabildiğim orada öylece durmak oldu. Unutmamıştım. Bana bir savaşın kan ve kemik olmadan kazanılamayacağını söylemişti. Ve bu bana neredeyse hiç mantıklı gelmese de, içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylemişti. Kolis'in ne kadar ileri gidebileceğine inandığımdan bahsediyor olabilirdi. Ya da belki de Sotoria'nın ruhunu kullanmakla ilgili hislerimi kastediyordu. Bu fikirden ne kadar rahatsız olduğumu.

Ama Kadim'in ne söylediği ya da onun ruhunu kullanma konusunda ne hissettiğim bile önemli değildi. Sotoria'yı Kolis'e vermek beni hasta ediyordu. Onun yeniden doğmasını sağlayacak ve büyümesini izleyecekti-

Tanrım, bu düşünceyi bitiremedim bile.

Ama bir ruh -bir hayat- yüzlercesine değer miydi? Binlerce mi? Orada dururken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Ağzım kurudu. "Peki istediğin şeyi elde ettiğin anda bu anlaşmadan geri dönmeyeceğine neden inanayım?"

"Anlaşma bir yemindir. Bozulamaz bir yemin," diye öğütledi Aydu. "Bunu yapmak diyarı düzeltmeye zorlar."

Kolis'in defalarca düzeltilmesi gereken şeyler yaptığı düşünülduğünde bu pek de rahatlatıcı değildi.

Ama ben... Tanrılar, bunu Sotoria'ya yapamazdım. Bunu kimseye yapamazdım. "Teklifin nedir?" Aydu dürttü.

"Ne?" Nefes aldım.

"O bir anlaşma teklif etti," dedi Kadim. "Şimdi sen de ona bir teklif sunmalısın."

O ve Kolis arasında gidip gelirken keskin bir nefes aldım. Panik kendini göstermeye başladı. Ash ve ben bunu konuşmamıştık. Bunu düşünmemiştik bile. Aydu nenden bundan bahsetmemişt i? Bir şeyler bulmam için bana biraz zaman verdi. Bunun mümkün olduğunu biliyor olmalıydı.

Önemli değildi. Ash'e onsuz karar vermek istemediğimi söylemiştim. Biz bir takımdık. Çenemi kaldırdım. "Bunu önce Kralımla konuşmalıyım."

"Kralınız mı?" Kolis güldü. "Şu anda Kralınla konuşuyorsun."

Dudağım kıvrıldı. "Hayır, benim kralım Nyktos."

Kolis kaşlarını kaldırdı. "Ben böyle bir şey tanımıyorum. Eğer bir anlaşmayla karşılık vermek istiyorsanız, bunu şimdi yapacaksınız."

Aydu n, "Bu tür anlaşmalar sadece Yaşamın Gerçek İlkeli ile Ölümün Gerçek İlkeli arasında yapılır," dedi. "Şimdi bir tane teklif etmelisin."

Siktir. Siktir. *Siktir*.

"Bekliyorum," diye açıkladı Kolis.

Aydu n, Ölümün İlkeli'ne güçl ükle çözebildiğim bir bakış gönderdi ama Kolis sustu. "Acele etme."

Ne kadar zamanım olduğ u önemli değildi. Bir anda böyle büyük bir anlaşma yapamazdım. Tanrım, işte bu yüzden asla bu pozisyonda olmamalıydım. Müzakerelerde ve politikada iyi değildim. Bunun için uygun değildim-

Dur.

Kendimi beşe kadar sayarak nefes almaya zorlarken kalbim güm güm atıyordu.

Kolis'e baktım ve bu sefer dudaklarında o lanet sırıtış vardı.

Göğsüm sıkıştı. Ne demiştim ben? Kendime inanmaya başlamanın zamanı geldiğini mi? Paniklemek bunu yapmıyordu. Nefesimi tuttum. Bu pozisyonda olmam gerek ip gerekmediğ i önemsizdi. Buradaydım ve bu iş için uygun olmasam ve kendime inancım olmasa da *rol* yapmakta iyi ydım. Ne de olsa Kolis'in önünde durmuş ve sanki hiçbir parçam ondan korkmuyormuş gibi davranmıştım. Bu yüzden kendimi tutmam gerekiyordu. *Düşünmem* gerekiyordu. Kalbim, hızlı düşüncelerimle birlikte yavaşladı. *Düşünmek*. Göğsümdeki baskının bir kısmı gitti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ilk düşüncem Kolis'e böyle bir güvenlik vaadinde bulunmayacağımız oldu.

Konuşmaya başladım ama sonra durdum. Kolis'in savaştan kaçınmak istediğini biliyordum ve başkalarının hayatı bizim öfkemizden daha önemli olmalıydı, değil mi? Barış için bir şans, intikamdan daha büyük olmalıydı.

kim olduğumun özü. Eythos bunu seçerdi ama ben kendim için bunu seçmezdim.

Sikeyim.

Tamam. İçgüdülerimi mi dinleyeyim? Aydun öyle dememiş miydi? Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. Olduğum gibi kalamazdım. Daha iyi olmalıydım. Daha az canavar. Bu iki şey arasında bir denge olmalıydı. Diyarları koruyan ve kurban ettiği herkes için katlanılabilir olan bir denge. Olmak zorundaydı.

Bir tanesi çok yaklaşmıştı.

Gözlerimi açtım. "Bir anlaşmam var."

Kolis kaşlarını kaldırdı. "Peki neymiş o?"

"Dalos sende kalabilir ama hükmedemeyeceksin. Ölümün İlkeli olarak kalacaksın ama Iliseeum, Gölge Diyarı ya da ölümlüler diyarı üzerinde hiçbir yetkin olmayacak." Bakışlarına karşılık verdim. "Tahttan feragat edecek ve sana karşı duranlardan intikam almaya çalışmayacaksın."

"Hepsi bu kadar mı?" Kolis sordu, ben de başımı salladım. "Bundan benim çıkarım ne olacak?" diye ekledi.

"Denge korunacak ve varoluşunu sürdürebileceksin," diye zorladım, teklif ettiği şeyi tekrarlayarak.

"Peki ya Sotoria?" diye sordu.

Lanet olası sürüngen... "Anlaşmam Sotoria'yı içermiyor."

Parmakları dışarı doğru uzandı ve sonra yavaşça tahtın koluna indi.

"Sen savaş istemiyorsun," diye hatırlattım ona. "Ben de istemiyorum."

"Buna inandığımdan emin değilim," diye karşı çıktı Kolis. "Senin doğan benimkinden o kadar da farklı değil."

Gerildim. "Ben senin gibi değilim."

"Buna inanmak istiyorsun ama ben seni gerçekte olduğun gibi gördüm. Ne tür bir şiddet uygulayabileceğini biliyorum."

Öfkem üzerindeki zayıf tutuşum kaymaya başladı. "Sana yaptığım şey yüzünden mi buna inanıyorsun?"

"Hayır." Kolis öne doğru eğildi, dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Evander'i öldürmek için ne kadar hevesli olduğunu biliyorum."

Göğsüm çukurlaştı. *Hayır*. Kolis yanılıyordu. "Hevesli değildim. Bundan zevk de almadım. Aramızdaki pek çok farktan biri de bu," dedim onun tahtına geri kaymasını izlerken. "Anlaşmayı kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Kolis, "Benimkini ne kabul ettiniz ne de reddettiniz," diye belirtti.

"Şu anda buna ihtiyacınız yok," diye araya girdi Aydın. "İkinizin de yok. İkinizin de bunu düşünmek için zamanı var."

"Bu doğru," dedi sahte Kral. "Ama gerçekten zamana ihtiyacın var mı?" "Senin var mı?" Ben de karşılık verdim.

Kolis'in dudakları kötü bir gülümseme taklidiyle kıvrıldı ve sonra üzerimde yükseldi, aramızda bir metreden fazla boşluk yoktu. Nefes nefese, kalbim kaburgalarım şiddetle vururken şoktan geri sıçradım. Yeni artan duyularımla bile ondan en ufak bir hareket görmemiştim. İşte bu kadar hızlıydı.

Ash bile bu kadar hızlı hareket edemezdi.

Bu piç zayıf görünebilirdi ama yine de inanılmaz derecede güçlüydü. Ve ben...ben hala ondan çok korkuyordum.

Gülümsemesi genişledi ve kıpkırmızı beneklerle dolu gümüş gözlere ulaştı.

Dişlerinin uçları göründü. İçim buz keserken midem keskin bir şekilde burkuldu. Buz gibi bir his omurgamdan aşağı süzülerek Özüm. Kendimi hareketsiz kalmaya ve geri çekilmemeye zorladığımda, tüm içgüdülerim tam da bunu yapmam için çılgık atsa bile, sıcak bir şekilde alevlendi.

"Kolis," diye uyardı Aydın, sesi alçaktı. "Kuralları biliyorsun."

"Ve tek bir tanesini bile ihlal etmedim," diye yanıtladı Kolis, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Ben sadece onunla konuşuyorum."

"Peki bunu daha önce yaptığınız gibi yapamaz mıydınız?" diye karşı çıktı Kadim.

"Olabilir." Kolis'in başı eğilip alçaldı ve bir tutam saç yontulmuş yanağına düştü. Derin bir nefes aldı ve dudağı kıvrıldı. "Üzerindeki kokuyu alabiliyorum."

Cildimin her yerinde küçük korku yumruları oluştu. Tiksinti yükseldi, beni boğdu.

O lanet gülümseme daha da genişledi. "Burada misafir olarak bulunduğunuz sırada aldığınız canlar için sizi cezalandırabilirdim."

"Misafir mi?" Tükürdüm.

"Nyktos'u kendi adamlarından birini öldürdüğü için daha ağır cezalandırabilirdim.

Kardeşlerim," dedi, sesi netti ama dudakları zorlukla kıpırdıyordu. "Ve bana, Kralına saldırdığın için. Otoritemi açıkça reddettiğin ve bir başkasına 'Kral' dediğin için seni cezalandırmaya bile hakkım var. Öyle değil mi Aydın?"

"Sen Tanrıların Tahtında oturuyorsun," diye cevap verdi Kadim metanetle. "Ama o Taçların Tacı'nı taşıyor."

Gözlerinin altındaki et, kıpkırmızı bir kemik parıltısı görene kadar inceldi. "Onu defalarca öldürebilirdim," diye cevap verdi Kolis, dönen gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti. "Kolayca. Ama yapmadım. Bu bir şey ifade etmiyor mu? önemli mi?"

Aydun cevap vermiş olabilir ama ben duymadım. Kolis'in ötesinde bir şey görmedim bile. Sanki sadece o ve ben varmışız gibiydi. *Nefes al.* Cor Palace'ın avlusunda duruyormuşuz gibi hissetmedim. *Tutun.* Sanki Sığınak'taydık, onun özel odasında idik ve ben-hayır. Kafese kapatılmamıştım. Özgürdüm.

"Onun yerine cömert ve nazik davrandım," dedi Kolis ama dudaklarının kıpırdamadığına yemin edebilirim. Ve-

Kolis'in arkasından altın *rengi* parıldıyordu. Bakışlarım onun omzunun üzerinden geçti. Tahtı görmedim. Parmaklıkları gördüğümde panik damarlarımda dolaştı ama bu imkânsızdı. *Ben orada değilim.*

"Sana karşı nazıktım. Düşünceliydim." Kolis'in sesi *titriyordu*. "Hatta *memnun edici*."

Kolis'in yaptıklarının hiçbir hoş yanı yoktu. Hiçbir şey hissetmek istememiştim. O zorlamıştı. Ama orada değildim. Kolis önümde duruyordu-

Yoksa o muydu? Panik kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi kabardı çünkü onu arkamda, altımda hissedebiliyordum, kolu belime çok sıkı sarılmıştı ve kalçaları sallanıyordu-

Beni tutarken kollarındaki o bükülmüş titremeyi hissettiğimde vücudumun her santimi buz gibi, keskin bir korku sağanağıyla ıslandı. Göğsümdeki baskı nefesimin kesilmesine neden olurken, kalbinin hızla sırtıma çarptığını, elinin yanımdan aşağı kaydığını, göğsümü sıyırdığını ve kalçamı kavradığını hissettim. *Nefes al.* Isırığının istenmeyen sıcaklığını hatırlayınca özüm kabardı. *Tut.* Parmaklarım seğirdi, karıncalandı. *Nefes ver.* Onu durduramadım. Orada oturup onu kabul etmekten başka bir şey yapamıyordum, tıpkı Tavius'la yaptığım gibi, tüm o eğitimle-

Kapana kısılmıştım.

"*Kolis.*" Aydun'un sesi aniden gürleyerek beni şimdiki zamana döndürdü. "Bu kadar yeter."

Nefes nefese Kolis'e bakarken geri çekildim. Cor Sarayı'ndaydık. Arkasındaki altın, tahttan ve diğer tüm dandik dekordan geliyordu. Parmaklık yoktu. Önümde duruyordu ve...

Aşağıya baktım. Zemin titriyor muydu? Bakışlarım avlunun etrafında uçuştı. Pencereleeri kaplayan kalın malzeme sallanıyordu. Odanın bir yerinde taşlar gök gürültüsü gibi çatırdarken tavandan ince bir toz tabakası süzülüyordu.

"Seni korkutuyor muyum, Seraphena?"

Başım Kolis'e doğru dönerken içimde bir korku dalgası oluştu.

Gözlerinin altındaki deri kalınlaştı ve donuk kemik parıltısı soldu.

"Açıkçası, biliyorum."

"Bu o değil." Aydun bana döndü. "Nyktos gelenekleri bozup kendini göstermeden önce sakinleşmelisin."

Kadim'in tavsiyesinin kafama dank etmesi biraz zaman aldı. Sarayın titremesine neden olan ben değildim.

Ash'ti.

Yakınımızda olmadığını bilmeme rağmen duygularımı anlıyordu. Onun varlığını hissetmiyordum.

Ash ortaya çıkarsa, bazı çarpık sonuçlara katlanacaktı. Bakışlarımı tekrar Kolis'e çevirdim. Beni süzerken sırtıttı. İstedığı şey tam olarak buydu.

Ellerimi sıkarak nefesime odaklandım, yavaş ve eşit nefesler aldım.

"Ve sen." Kadim Kolis'e döndü. "Özünü ona karşı bu şekilde kullanmak kendine Kral diyen birine yakışmaz."

"Ona zarar vermedim." Girdap gibi dönen kırmızı gölgeler bedeninden kaybolurken Kolis keten başını geriye doğru eğdi. Geriye doğru yürümeye başladı

kürsüde. "Uygunuz ya da değil, hiçbir kuralı ihlal etmedim." "Bekle." Sertleştım. "Sen ne-?"

"Ölümün gerçek İlkeli kişinin travmasını ve korktuğu şeyi kökünden söküp atabilir, onu o ana geri gönderebilir," diye cevapladı Aydun *vadentia*'dan önce. Bahsettiği şey *bir oneirou*'nun yapabileceklerine benziyordu - eğer *bir*

Oneirou sadece olumsuz duyguları manipüle eder ve kabuslar yaratırdı.

"Bu *syhkik*, yani bir İlkeli'e özgü bir yetenek. Ve bu, Uçurum'a mahkum edilenler için ayrılmıştır."

Kolis'e dönüp bakarken dudaklarım hızlı bir nefesle aralandı. Kürsüyü geçti. O...

Bunu daha önce yapamamıştı. Kolis tahtında otururken ensem karıncalandı. Kolis közleri çaldığında

denge. Ve çaldığı korlar solduğunda, Kolis bile zayıflamıştı. Ama benim Yükselişim yaşam közünü ve dengeyi geri getirmişti.

Ve aktarımı yaptıktan sonra içinde sadece birkaç ölüm közü kalmış olmasına rağmen, Kolis'ininki de dahil olmak üzere Primaller'in gücünü geri getirecekti ya da zaten getiriyordu. Kalan korlar Ash'in içindeydi.

Bu da Kolis'in daha da güçleneceği anlamına geliyordu.

En büyük endişe bu olmalıydı. Öyleydi, ama bu yeteneği benim üzerimde kullanmış olduğu gerçeği ön plana çıktı. Öfke yükseldi, kalan korku ve panik izlerini sildi.

"Bana ne sordun?" Dedim ki. "Az önce."

Kolis kıpırdandı ve tahttaki yayılma alanını genişletti. "Seni korkutup korkutmadığımı sordum."

Bu öfkeye tutunarak gülümsedim. "Beni iğrendiriyorsun."

Çenesindeki ve yanağındaki et inceldi. Kıpkırmızı kordonlar çalkalanarak yeniden ortaya çıktı.

Daha bitirmemiştim. "Tıpkı Sotoria'yı her zaman iğrendirdiğin gibi."

Etindeki kırmızı gölgeler duruldu. Sahte Kral'ın bakışları benimkileri tutarken birkaç saniye geçti ve etindeki kızılık soldu. "Bu zamanı akıllıca kullanmanı tavsiye ederim, Seraphena."

Sonra, başka bir şey söylemeden, Kolis tahttan kayboldu.

Avludan çıkıp boş koridora girdiğimizde Kadim sessizdi. Birkaç kat merdiveni koşarak inip çıkmış gibi hissediyordum; kemerli geçide ulaştığımızda dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Seraphena."

Adım koridorda yankılanırken yürümeye devam etmeliydim. Ama yapmadım.

"Kolis'in teklifini kabul etmeliydin," dedi Callum. "Bu onun nezaketinden de öte bir şeydi."

Kuru, kesik bir kahkaha dudaklarımı araladı. Evet, Kolis *Cömertlik*.

"Eğer düşündüğün kadar akıllıysan, bunu kabul edersin."

Böyle bir şey olmayacaktı ve Callum bunu anlayabilirdi.

Bir an sessizlik oldu. "Kız kardeşim sana ait değil."

"O da Kolis'e ait değil." İçimdeki küçük canavar parçam kontrolü ele geçirdiğinde kontrolüm bir kenara düştü. Arkama uzanarak hançerin kabzasını kavradım ve döndüm. Bıçak şok edici bir hızla elimi terk etti. "Seni hasta pislik."

Hançer Callum'un alnının ortasına saplandı ve onu geriye savurdu. Yere düştü, bugün ikinci kez ölmüştü.

"Bu gerekli miydi?" diye sordu Kadim. "Her zaman."

Aydun cevap vermek yerine elimi tuttu. Gölge adımlarıyla altın renkli ağaçların gölgesine doğru ilerlerken aniden etrafımızı sis kapladı.

"Tanrım," diye tısladım, başım dönüyormuş gibi hissediyordum. "Sana bir dahaki sefere önceden haber verirsen sevineceğimi söylemedim mi?"

"Unutmuşum," diye cevap verdi. "Toplantının nasıl geçtiğini düşündüğümü bilmek ister misin?"

Kabaca nefes vererek ona döndüm. Bir güneş ışığı huzmesi yüzünü kesip geçti. "Pek sayılmaz."

Cevabımdan etkilenmemiş görünüyordu. "Beklediğim gibi gittiğine inanıyorum." "Hangi kısım beklediği gibi gitti? Anlaşma teklif etmesi mi? Gelmek zorunda kalmam mı?"

Buraya gelmeden önce böyle bir konuda uyarılmam gerekirken bir tanesiyle mi karşılaştım?" Hayal kırıklığım neredeyse taşmak üzereyken sordum. "Ya da yaptığı şeyi istismar ederek-" Sözümü kestim ve dudaklarımı birbirine bastırarak başka tarafa baktım.

"Anlaşma yapmaya çalışacağından emin değildim," dedi Aydun. "Ama emin olsaydım bile, size bu olasılığı bildirmek haksızlık olurdu."

Pişmanlık duyacağım bir şey yapmadan önce bir adım geri atmam gerekti. "Adil olmayan ne biliyor musun? Senin denge ve adalet anlayışın her neyse.

Çünkü Kadimler dışında herkes için bunların hiçbirisi Kolis için geçerli değilmiş gibi geliyor."

"Durum böyle değil."

"Bu saçmalık."

"Öyle mi?" Gözünü kırpmadan bana baktı. "Kolis sana hayattan mutlu olan biri gibi mi görünüyor? Tatmin olmuş?"

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Kolis'in bir nebze de olsa mutlu göründüğünü düşündüğümü söyleyebileceğim tek an, benim Sotoria olduğuma inandığı andı.

"Kolis her zaman şimdiki gibi değildi," diye devam etti Ayduñ bir süre sonra, yüz hatlarına uzaklardan gelen bir ifade yerleşmişti. "Kusurları yok değildi ama bir zamanlar adil ve nazikti. Kolis'ten korkulurdu, kardeşi ise hoş karşılanırdı. Eythos kutlanırken Kolis'ten korkulurdu. İkizi birçok kişi tarafından kuşatılmışken, o izole ve yalnızdı. Ve diğer Primaller ölümlüler alemine girip onların arasında zaman geçirebilirken İnsanlığa benzese de, ölümün yayılmasını önlemek için bunu yalnızca kısa süreler için ve etkileşim olmadan yapabilirdi. O, Ölümün gerçek İlkelidir ve ölümlüler hiçbir zaman bu bilgiyi kabullenememişlerdir. Başlayan her şey bitmelidir. Bunun bin yılı onu değiştirdi. Diğer pek çok kişi bunu göremezken, siz görebildiniz."

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Eskiler tam olarak ne kadarını görebiliyordu? Biliyor muydu?

"Ve bu onun başkalarına ve sana yaptıkları için bir mazeret değil," dedi ve ben de boğuk bir nefes aldım. "Ama cezasız kalmadı, Seraphena. Şimdiye kadar istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şey ondan saklandı ya da sonunda elinden alındı."

"Belki de bu doğrudur," diye başladım.

"Öyle," diye araya girdi. "Yalan söyleyemeyiz."

"Tamam. Yani bu doğru. Cezalandırıldı ama bunların hiçbirini onu caydırmadı."

Ayduñ'un bakışları alçaldı. "Buna karşı çıkamam."

Cevap vermem birkaç dakikamı aldı ve bunu sadece Ash'e dönmek istediğim için yaptım. "Anlaşmayı kabul edip etmediğimize cevap vermek için ne kadar süremiz var?"

"Sanırım bu cevabınızı zaten bildiğiniz anlamına geliyor?" "Biliyorum ve cevabım hayır."

Ayduñ başını salladı. "Bir dolunay döngüsü vermek adettendir." "Ölümlü standartlarına göre mi yoksa Dalos standartlarına göre mi?"

"Ölümlü."

Yani, bir ay. Cevap beklemek için uzun bir süreydi. Azı dişlerim büzülmüş dudaklarımı sıyırdı. Ama cevabın ne olacağını zaten bilmiyor muydum? Bakışlarımı Kadim'e doğru kaldırdım. "Savaşı önlemenin görülmemiş bir konu olduğunu söylemiştin. Bu değişti mi?"

Kadim usulca güldü. "Öyle olsaydı bile sana söyleyemezdim, bunu sen de biliyorsun."

Sevdim ama bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Başımlı sallayarak Cor Sarayı'na doğru bakarken bakışlarım altın yaprakların üzerinde gezindi. "Ben...?" Şüpheyeye ses vermek istemediğim için gözlerimi kapattım ama kendimi durduramadım. "Teklifini kabul etmeli miydim?"

"Bunu yapmanı içgüdü mü söyledi?" Başımı salladım.

"O zaman önemli olan tek şey bu."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Aydun beni -bu sefer uyararak- Gölgele Diyarı'na geri gönderdi.

Sis dağıldığında çıplak raflar gördüm.

Sonra Ash'in kollarındaydım, biri belime sarılmışken diğeri Diğer parmakları saçlarıma battı. Ona aynı sıkılıkla sarıldım, narenciye kokusunu ve vücudunun hissini içime çekerken kalbinin göğsümde attığını hissettim.

"*Liessa*," diye mırıldandı, ağzını başımın yan tarafına dayamıştı. Birkaç dakika boyunca ikimiz de kıpırdamadık ve sonra arkasına yaslandı. Yağmura bulanmış gözleri benimkileri aradı. "Ne yaptı o?"

"O... o sadece bir pislik gibi davranıyordu." Parmaklarım yan tarafına yayıldı. "Bazı yetenekleri -syhkik gibi- ona geri döndü. Ama ben iyiyim." O cevap vermeden önce ona güvence verdim. "Yemin ederim."

İçinden hafif bir ürperti geçti ve sonra yanaklarımı kavrayıp başımı geriye yatırırken dudakları benimkileri buldu. Botlarımın parmak uçları üzerinde yükseldim ve ellerimi göğsüne koydum. Öpücük derinleşti ve beni tattı, içime çekti.

Bir boğaz temizlendi.

Ash öpüşmeyi yavaşça bitirdi ama ayrılmadı. Alnı benimkine yaslandı. O da benim gibi düzensiz nefes alıyordu.

Dudaklarımı ıslattım. "Sanırım Vathi için ayrılmadın?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun," dedi çakıllı bir ses Ash'in arkasından.

Parmaklarım Ash'in tuniğinin içine kıvrıldı. "Onu burada tutmak için Ash'in üzerine oturmak zorunda mıydın?"

"Hemen hemen," diye yanıtladı Nektas. "Bir an için onu durduramayacağımı düşündüm."

"Özür dilerim," diye fısıldadım Ash'e. "Bunun benim hatam olmadığını biliyorum ama eminim bu senin için kolay olmamıştır."

Başparmağı yanağımda gezindi. "Değildi." Başını kaldırarak alnıma bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek? İçecek bir şey?"

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "O kadar da uzun sürmedi." "Her süre çok uzundur."

Bunu ruhumda hissederek gülümsedim. "Şimdilik böyle iyiyim."

"Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver." Kenara çekilmeden önce dudakları şakağıma dokundu.

Nektas masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Diğerinde Rhain oturuyordu. İkisi de bizi izliyordu. İlkinin yüzünde küçük bir sırıtma vardı. Tanrı şaşırmış görünüyordu. Tekrar.

Yanaklarımın ısındığını hissederek boğazımı temizledim. "İkiniz de-?" Durdum ve arkama baktım. Alan boştu.

"Eğer Kader'i arıyorsan," dedi Rhain, kısa bir kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra, "Nyktoş sana ulaştığı anda ortadan kayboldu."

"Bu muhtemelen en iyisi." Ash'e baktım. Dikkati benim üzerimdeydi. "Bu arada, artık ikimiz arasında en sakın olanın ben olduğumu düşünüyor." Rhain boğuldu.

Daralan bakışlarım Tanrı'ya yöneldi. Sandalyesinde iki büklüm olmuş, gözleri sulanmıştı. "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Yanlış boruya girdim."

"Elbette öyleydi," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Ama bu muhtemelen toplantıdan sonra değişti."

Ash kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Ash bizi kanepeye doğru götürürken, "Callum'u öldürmüş olabilirim," diye paylaştım. "İki kez."

Rhain elinin tersiyle ağzını silerken Nektas homurdandı ve Ash oturup beni kucağına çekti.

Küçük bir tedirginlik hissettim ama onu bastırdım. Bektan zihnimin bana bunu yapmasına izin veremezdim. Bize de. Ash'e bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu ve onun bir başkasının dokunuşundan tiksirmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Bu Aramızdaki açıklık benim için mahvedilemeyecek kadar önemliydi. "O ne yaptı?" Ash sordu.

Kendimi onun göğsüne yaslanmaya zorladım. "Bana doğru nefes al?"

"Bunun dışında." Ash'in eli uyluğumun üzerinde durduğu yerden kayarak göbeğimin üzerinde.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece beni kızdırdı," diye itiraf ettim.
"Bundan daha iyi bir nedenim yok."

Ash sırtıtırken dişlerinin ucu alt dudağını sıyırdı. "Seni rahatsız eden başka biri oldu mu?"

"Evet." Kyn'in görüntüsü oluştu. "Ama hiçbirini aynı kaderi paylaşmadı." Birkaç kalın bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve daha acil konulardan biriyle başlamaya karar verdim. "Kolis bok gibi görünüyor bu arada."

Ash'in kolu bir an için gerildi ve Rhain'in bakışları keskinleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Yetenekleri güçleniyor ama tam olarak iyileştiğini sanmıyorum. Yavaş hareket ediyordu. Daha zayıf görünüyordu." Elimi belime doladığım koluma attım. "Gözlerinin altında ve elmacık kemiklerinin altında gölgeler vardı."

Rhain başını sallayarak arkasına yaslandı. "Şimdiye kadar en azından fiziksel olarak iyi görünmesi gerekirdi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Dostum, ona gerçekten çok zarar vermiş olmalısın."

"Öyle yaptı," dedi Ash ve sesindeki gurur, Kolis'in öyle kalmayacağını bilsem de dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Ne istiyormuş?"

Gülümsemesi soldu. "Bir anlaşma yapmak istedi." "Anlaşma mı?" Rhain tekrarladı.

"Ateşkes olacağını düşündüğünü tahmin ettiğim bir teklifte bulundu."

"Şimdi mi?" Ash'in sesi düzdü ama ofisteki sıcaklık düşmüştü.

"Hayatımızı Gölgeler Diyarı'nda geçirmemize izin vereceğini söyledi ve intikam peşinde koşmayacağına söz verdi." Rhain ve Nektas'a baktım. "Kendi deyimiyle 'ona karşı komplo kuran' diğerleri cezalarını çekeceklerdi."

"Ve ne yapacaktı? Ölümün İlkeli olarak mı hüküm sürecek?" Rhain sordu.

Başımı salladım.

Ash, "Peki karşılığında ne istedi?" diye sorarken tanrı arkasına yaslandı ve başını salladı.

Bakışlarım onunkilerle buluştu. "Sotoria."

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı, çenesi sıkıştı.

"Bir dakika bekle." Rhain kadehini koyu gri pantolonunun dizine indirdi. "Tek istediği bu muydu?"

"Hepsi mi?" Daha dik oturdum. "Evet, tek istediği öldürdüğü, hayata döndürdüğü, saldırdığı, takip ettiği kadın-"

"Rhain alınmak istemedi." Ash karnımı okşadı.

"Ben yapmadım. Gerçekten. Sotoria'nın onun ellerinde hayal bile edemeyeceğim acılar çektiğini biliyorum," demekte gecikmedi tanrı.

"Bunun önemli bir şey olmadığını düşündüğüm gibi algılanmasını istemedim. Sadece bir anlaşma teklif etmesine bile hazırlıklı değildim."

Biraz aceleci davranmış olabileceğimi fark ederek başımı salladım.

"Ve Sotoria'nın ruhunun benim içimde olmadığını biliyor."

Ash'in başı benimkine doğru döndü. "Ne?"

"Her şeyi çözdü. Yıldız ve babanın ruhu," dedim ona. Gözbebeklerinin arkasında esans titreşiyordu. Belli ki bunu duyduğuna sevinmemişti.

"Anlaşmayı kabul etmedim."

Nektas, "Hiçbirimizin böyle bir şey yapacağına inandığını sanmıyorum," dedi.

Ash bana bakarken başını eğdi. "Neden bu karardan emin değilmişsin gibi konuşuyorsun?"

"Ben değilim. Ben sadece..." Ash'in ön koluna bakarken başımı salladım. "Yani, kabul etme ya da reddetme şansım olmadı ve buna birazdan geleceğim, ama Kor Sarayı'na girmeden önce Aydun bana Primaller arasındaki savaşı önlemenin hiçbir konuda görülmediğini söyledi, ama ben-ben

Doğumumdan Yükselişime kadar her şeyi tahmin ediyor, bazılarını bitirip bazılarını değiştiriyordu. Bu bana, benim ya da yapılmasına yardım ettiğim seçimlerin savaşı önleyebileceği izlenimini verdi."

Ofis sessizdi.

"Ve beni, İlkeller arasında çıkacak bir savaşın, yeryüzüne inmiş olan Kadimleri rahatsız edeceği konusunda uyardı."

"Onları rahatsız etmek uyandırmakla aynı şey değil," diye belirtti Ash.

"Değil ama bence bu onların uyanma ihtimalini artırır," dedim.

"Ayrıca kan ve kemik olana kadar savaşın kazanılamayacağını söyledi."

Ash kaşlarını çatı. "Yaşam ve ölüme kadar mı kazandın? Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri açıklamaktan hoşlanmazdı. Belki de mecazi anlamda söylemiştir. Yaşam ve ölüm olana kadar savaşın kazanılamayacağı gibi." Kaşlarım çatıldı. Bir Kan ve Kemik İlkelerinden bahsediyor olamayacağını biliyordum çünkü bu hiçbir şekilde yardımcı olmazdı. "Ama bu pek mantıklı değil."

"Tabii bunu, bir savaşın sona ermesi için Yaşam ve Ölümün İlkeleri'nin bir araya gelmesi gerektiği anlamında söylemediyse," diye önerdi Rhain, alnı

kırılsın. "Artık birbirimizle anlaşmazlık içinde olmamak için." "Böyle bir şey olmayacak," dedi Ash.

Kuşkunun içime sızmasına engel olamadım. "Ama ona Sotoria'yı vermeyi reddederek, bir kişiyi potansiyel olarak binlerce, hatta daha fazla kişiye tercih etmiş oluyorum."

Nektas öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Eğer bir hayat yeterince önemli değilse, o zaman hiçbir hayat önemli değildir."

"Mesele sadece bu değil," dedi Ash. "İstedikini elde ettikten sonra anlaşmaya sadık kalması mümkün değil."

"Aydun, Kolis anlaşmasından dönerse bunun sonuçları olacağını söyledi. Krallığın bunu düzeltmeye çalışacağını söyledi," dedim. "Sanırım bu yemin etmek gibi bir şey."

"Evet, ama bunların hiçbirisi geri dönemeyeceği anlamına gelmiyor," diye hatırlattı Ash.

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Ama Kolis Kaderleri kızdırıp Sotoria'ya bir şey yapmalarını göze alır mıydı? Muhtemelen hayır.

Huzursuz bir enerji yükseldi. "Hepsi bu değil." Ash'in kucağından kaydım. Bırakmadan önce bir saniye beni tuttu. Sehpanın yanından geçip onlara döndüm. "Karşı koymak zorundaydım. Seninle önceden konuşmadığım için mutlu değildim ama ben... Ben de ona benzer bir anlaşma yaptım."

Ofis yine sessizleşti.

Adım atmaya başladığımda kalbim kaburgalarımı tekmeliyordu. "Yanıtın bu olacağını tahmin etmişim ve hiçbirinizin Kolis'in bir savaştan kaçınmak istediğine inanmadığını biliyorum, ancak teklif ettiği anlaşmadan vazgeçmeyi planlasa bile, yine de itidal gösteriyor."

Hava daha da soğudu.

"Öyle," diye ısrar ettim, çoğunlukla Ash'e. "Sotoria'nın ruhunun Yıldız. Onu aramak için diyarı paramparça edebilir ki bu da savaşa yol açacak bir hareket olur."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Rhain.

"Ya da bunu yaparsa Yıldız'a bir şey yapacağınızdan korkuyor," diye karşı çıktı Ash.

"Doğru, ama yine de bu onun biraz mantıklı davrandığını gösteriyor." "Ne teklif ettiniz?" Nektas araya girdi.

"İlk düşüncem ona hiçbir şey teklif etmemektir ama bu gerçek bir Yaşam İlkeli'nin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Ben de Dalos'ta kalabileceğini ama Iliseum'u ya da Gölgeleler Diyarı'nı yönetemeyeceğini teklif ettim. Vazgeçecekti

ve kimseden intikam alamayacağını" söyledim. "Karşılığında, hayatını yaşamasına izin verecektik."

Üçü de bana baktı.

Tekrar volta atmaya başladım. "Bunun arzu edilen bir şey olmadığını biliyorum."

Ash, "Bu yüzyılın yetersiz ifadesi, Sera," dedi.

"Evet." Parmaklarımı saçımın bir tutamına doladım. "Biliyorum. Ama-"

"Bir ama var mı?" Ash sorguladı.

Durdum ve bakışlarıyla karşılaştım. Ya da parıltıyla. Bakış ikisinin arasında bir yerdeydi. "Ama Sotoria'nın ruhunu ve güvenliğimizi sağlama şansı için bile olsa ona bunu yapamayacağımı düşündüm. Ve bunun için her şeyi yapardım. Bunun *dışında* her şeyi." Sesim kalınlaştı. "Ve fark ettim ki, eğer bir hayat bu kadar önemliyse, o zaman tanrıların ve ölümlülerin hayatları nasıl olur da bizim intikamımızdan daha önemli olmaz? Öfkemizden? Bu şekilde olamaz."

Beni sessizlik karşıladı ve içim kıpır kıpır olmaya başladı. "Bir şey söyle," diye emrettim Ash'e.

Öne doğru eğildi ve dirseğini dizine dayadı. "Kolis'in savaş istemediğine gerçekten inanıyor musun?"

Açıkçası, yaptım. Yani, çoğunlukla. Yüzde doksan dokuz emindim ama belirsizlik artıyordu. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Ben... Benim fikrimin, onun bana inandığında nasıl davrandığından etkilendiğini düşündüğünü biliyorum.

Sotoria, ama ondan önce bile -Dalos'ta onunla ilk konuştuğumda- savaştan bahsetmemişti."

"Bunun yerine, kendisine karşı duran tüm İlkeleri öldürmekten bahsetti," diye karşı çıktı Ash. "Bu nasıl savaş olmaz?"

"Ne dediğinizi anlıyorum ama bence... bence o ağzını açıyordu. Beni korkutmak istiyordu." Parmaklarım saçlarımın etrafında sıkıştı. "Ve ona karşı duranları öldürme planının değiştiğini söylemiyorum, benim Sotoria olduğuma inandığında bile. Daha sonra, onları doğrudan öldürmek yerine yanında durma seçeneği vermekten bahsetti. Ve evet, bu pek bir seçenek değil, ama aynı zamanda Kan ve Kemiğin İlkeli olarak yükselirse çoğu Primalin ona karşı çıkmayacağını da biliyordu."

Ash'in ifadesi okunamaz haldeydi. "Kolis çok şey söylüyor, Sera."

"Biliyorum. Sınırlarının farkında ve sanırım nasıl

Eğer bir başkası onun gücüne meydan okursa, onun hakimiyeti zayıflayacaktı. Demek istediğim, onun yanında ferî kullanmamdan kesinlikle nefret ederdi ve bunun benden korktuğu için falan olduğunu sanmıyorum."

Nektaş başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendisine meydan okunmasından hoşlanmaz." Ash'in çenesi büküldü.

"Bunu biliyorum."

"Ama bu sadece egosuyla ilgili değil," dedim ona. "Bence bunun nedeni, başka kimsenin ona meydan *okuyabileceğini* görmesini istememesiydi."

Ash'in başı öne eğildi. "Peki bunun onun egosuyla ne ilgisi var?" "Ben...

Bilmiyorum. Yeterince açık anlatamıyorum." Hayal kırıklığına uğradım. Kolis'e karşı hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi düşünürken yüzümdeki bir kıvrımı ittim. "Bakın, Kolis'in istediği gibi olmayan herhangi bir şey söz konusu olduğunda makul olduğunu düşünmüyorum, ama o savaşın krallıklara ne yapacağını biliyor. Bir kemik yığını üzerinde hüküm sürmek istemiyor. Bunu engellemeye çalışacaktır, ki kendi boktan yöntemiyle bunu yapmaya çalışıyor. Tahttan feragat etmesi için az da olsa bir şans varsa, bunun peşinden nasıl gitmeyiz?"

Ash uzun süre yanıt vermedi. "Onu gömmek hakkında konuşmuştuk. Bunu şimdi yaparsak, sözümüzden dönmüş oluruz."

Midem çalkalandı. "Biliyorum." Ash'in çenesinde bir kas kasıldı ve göğsüm sıkıştı. Doğru seçimleri mi yapmıştım?

"Doğru ya da yanlış bir seçim yok," dedi Nektas ve ben de ona döndüm. Yüksek sesle mi konuştum? Ash'e odaklanmıştı. "Her zaman önce barış denenmelidir."

Ash arkasına yaslandı. "Bu barış başımızın üzerinde beliren bir tehditle gelse bile mi? Bu şekilde yaşamaya devam mı edeceğiz?"

"Baban da bunu seçerdi," dedi Nektas sessizce. "Ve bak bu ona ne kazandırdı," diye karşılık verdi Ash.

"Kardeşini reddetmenin risklerini bilmediğini mi sanıyorsunuz? Biliyordu. Ama diğer herkesi düşünmek zorundaydı. Bir Kral böyle yapar." Nektas Ash'in bakışlarını tuttu. "Kolis'in yaptığı hiçbir zaman bu olmadı ama Sera'nın yapmaya çalıştığı şey bu."

Ash bana doğru kayarken, "Sera'nın yanlış bir seçim yaptığını düşünmüyorum," diye ısrar etti. "Ben düşünmüyorum."

Peki o ne düşünüyordu? Çünkü yaptığım şeye katılıyor gibi görünmüyordu.

"Tamam." Rhain bir elini kaldırdı. "Cevabı ne oldu?"

"Anlaşmayı kabul etmedi ya da geri çevirmedi," dedim. "Ben de... Sanırım Aydun ikimizin de hayır diyeceğini sezmiş olacak ki bize düşünmek için zamanımız var. Yaklaşık bir ayımız var."

"O halde planladığımız gibi devam etmeliyiz," dedi Rhain, elindeki bardağı arkasındaki tepsiye koydu. "İlkelleri çağırın. Destek alın. Hiçbir şey değişmedi."

Kollarımı belimin üzerinde kavuşturarak dalgınca başımı salladım. Rhain haklıydı.

Hiçbir şey değişmemişti.

Ama daha önce olduğu gibi, her şeyin sahip olduğu hissi üzerimden atamıyordum.

Rhain ve Nektas gittikten sonra Ash ve ben bir süre sessizce oturduk.

"Rhain haklı. Planladığımız gibi devam etmeliyiz," dedi Ash ayağa kalkarken koltuktan.

"Anlaştık." Tırnağımı kemirerek masaya doğru yürümesini ve sürahiden kendine bir içki doldurmasını izledim.

Onun duyguları hissetme yeteneğine sahip olmayı dilediğim pek sık olmazdı ama şimdi o zamanlardan biriydi. Anlaşma teklif ettiğim için bana kızgın mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım. Eğer ilkiyse, öfkeyle başa çıkabilirdim.

Hayal kırıklığı mı? Midem çalkalandı. Bununla yüzleşmek daha zor olurdu.

Ama verdiğim karara katılmadığını biliyordum. Bu çok açıktı. Bana doğru baktı. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyidir."

"Sabah Vathi'ye gideceğim." Ash sürahiden su doldurdu. "Bence Attes'in anlaşmalardan haberdar olması akıllıca olur."

Başımı salladım. "Kolis'in ne istediğini duyunca pek mutlu olmayacak." Sürahiyi indiren Ash'in başı öne eğildi ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Kolis onu geri getirdiğinde ve esir tuttuğunda onu tanıyordu. Kolis'in buna neden izin verdiğini bilmiyorum ama Attes onu önemsemeye başladı," diye açıkladım diğer kolumu belimin üzerine katlayarak. "Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası olabileceğini düşünüyorum."

"Eğer durum buysa, o piç için üzülüyorum."

Sanırım onunla empati kurmak doğru yönde atılmış bir adımdı. "Bence Yıldız'ın Attes'te kalması da iyi bir fikir, en azından şimdilik, çünkü Kolis onun bizde olduğuna inanıyor."

Ash başıyla onayladı. "Su ister misin?" diye sordu yaklaşırken. "Yoksa parmağını çiğnemeye devam etmek mi istersin?"

Gözlerimi ona diktim ve bardağı aldım. "Teşekkür ederim."

"Mm-hmm." Döndü ve bir içki aldı. "Endişelendiğin şey bu mu?"

Bardağı göğsüme doğru tutarak kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Endişe yansıtıyorsun. Tadı şurup gibi ama huzursuzluğun ekşiliğini taşıyor. Endişeli olduğunda normalde senden aldığım şey bu değil."

Normalde mi? Yüzümü buruşturdum.

Dönerek masanın kenarına yaslandı. "Yine de seni bu kadar endişelendirenin Attes olduğunu sanmıyorum."

Değildi.

Gözleri bardağının kenarından benimkilerle buluştu. "Konuş benimle."

Bir içki aldım, keşke viskiyi tercih etseydim diye düşündüm. Konuşma konusunda iyi olduğum zamanlar vardı, özellikle de ağzımı açtığımda, ama bu tür konuşmalar? Bu tür konuşmalarda berbatım.

Ama Ash muhtemelen bunun zaten farkındaydı.

Elimi bardağın etrafına dolayarak başımı kaldırdım. "Sen... sen bana kızgın mısın?"

İçkisini indirirken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Ne?"

"Teklif ettiğim anlaşma yüzünden," diye aceleyle devam ettim. "Yoksa hayal kırıklığına mı uğradın?" "Sera," dedi bardağını bir kenara bırakarak. "Ne sana kızgınlığım ne de hayal kırıklığına uğrattın."

Bunu duyduğumda rahatlamam gerekirdi ama hissetmedim. "Yine de bu konuda bir şeyler hissediyorsun."

"Evet." Güldü ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu konuda pek çok farklı şey hissediyorum. Yani hayal kırıklığı."

"Benimle mi?"

"Biraz, ama çoğunlukla kendimle."

Başımı geriye attım. "Neden?"

"Çünkü Arae'yi tehdit edip sonra da sevişerek vakit geçirmek yerine düşünmem gerekirdi."

"İkinci kısma katılabileceğimden emin değilim," dedim.

Bardağını tekrar eline aldığı anda alaycı bir sırıtış belirdi. "Bir an durup düşünseydim, Kolis'in böyle bir şey yapma ihtimali olduğunu fark ederdim. Seni bir teklif yapmak zorunda kalmaya hazırlayabilirdim. Bunu enine boyuna konuşurduk."

Olabilirdi. Yapabilirdim. Bu kelimelerden nefret ediyordum. "Hiçbirimizin Kolis'in bir görüşme talep edeceğine ya da bir anlaşma önereceğine inandığını sanmıyorum," diye mantık yürüttüm.

"Ama onu tanıyorum. Bunu beklemem gerekirdi." Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Garden District'te tanıştığımız andan itibaren, her zaman önce bıçaklayan, sonra soru soran bir tip oldun." Elini bıraktı. "Hem mecazi hem de gerçek anlamda."

Dudaklarım büzüldü.

"Kimse üstünlüğü ele geçiremeden ilk sen saldıracaksın," diye ekledi. "Pek çok kişiye şans tanıyan biri değilsin."

"Bunu tam olarak inkâr edemem," dedim. "Bu değişti."

"Ben... Ben bir Kraliçe'nin böyle davranacağını sanmıyorum," diye itiraf ettim. Bir içki aldı. "Peki bir Kraliçe nasıl davranır, Sera?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Ama öfkelenmek ve durumu daha da kötüleştirmek muhtemelen doğru yol değil."

"Kolis ile uğraşmak her zaman daha kötüye giden bir durum olacaktır," diye yanıtladı. "Peki daha önce ne demiştin, sen nasıl bir Kraliçe mi? Bir Kraliçe'nin nasıl davranması gerektiğini düşünüyorsan öyle davran demedim. Sana kendin olmanı söyledim."

"Hatırlıyorum."

"Ona o anlaşmayı teklif ettiğinizde kendiniz miydiniz?" diye sordu.

Evet mi? Hayır mı? Emin değildim. Ama bildiğim ya da en azından bildiğimi sandığım şey, artık Kraliçe olduğuma göre daha az bıçkın bir versiyonum olması gerektiği.

"Anlaşmasını kabul edecek miyiz?" diye sordu sessizlikte.

Dudağım kıvrıldı. "Kesinlikle hayır."

"Peki ya Kolis anlaşmayı kabul ederse, Sera?" diye devam etti.

"Gerçekten ortalıkta dolaşmasına izin mi vereceğiz? Sözünü tutacağına güvenecek miyiz?"

Dilimi dişlerimin arkasından geçirdim. "Ben de bunu teklif ettim."

Ash'in gözleri alev alev parladı. "Ve?"

"Ve bu kolay olmayacak. Pek çoğu mutlu olmayacak, ama mutsuz bir şekilde hayatta kalacaklar."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu.

"Hayır." Boştaki elim yanıma düştü. "Onu kanatmak ve kanında dans etmek istiyorum. Canını yakmak ve eğer yapabilirsem onu öldürmek istiyorum. İstedğim şey bu."

Vahşi bir sırıtiş belirdi. "İşte benim tanıdığım Sera bu."

"Ama bu bizi ondan daha iyi yapar mı?" diye sordum. "Bilmiyorum eğer Ama eğer bir savaş çıkarsa, bunu başlatanın biz olmamızı istemiyorum," dedim ve bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildim. Saldırmak, Kolis'in üzerine sertçe gitmek istiyordum ama kendimin o canavar versiyonu olamazdım. "Eğer Eskiler'i rahatsız etme tehdidi söz konusu değilse, bir savaş olmasını hiç istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Bilmiyorsunuz ama bir ordu kuruyor ve gerekli adımları atıyordunuz," diye belirttim. "Muhtemelen savaşa hazırlanıyordunuz Ben doğmadan önce. Ben doğmadım. Bunların hiçbirini için hazırlanmadım." Kolumu uzattım. "Ve ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum."

"Öyle." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Ve sana ters bir izlenim verdiysem özür dilerim. Sadece..."

Onu izledim, bekliyordum. "Ne?"

Gözlerini kaçırdı, çenesinde bir kas kıpırdadı. "Neredeyse ona güveniyor gibisin."

Ağzım açık kaldı. "Ona güvenmiyorum."

"Tamam. Bu yanlış bir kelime seçimiydi. Daha çok ona hak etmediği bir kredi veriyormuşsun gibi oldu." Ash içkisini bıraktı ve masadan kalktı. Yanıma geldi ve elimi tuttu. Elimini kaldırarak avucuma bir öpücük kondurdu, evlilik izinin üzerine. "Onun savaş istemediğine inandığını biliyorum."

"Ama?" Fısıldadım.

"Kolis'i tanıdığımdan beri sadece iki şey istedi: Sotoria ve hükmetmek. Hayatın korlarını alırken sana zarar verme korkusu onu sadece geride tuttu. Onu yavaşlattı. Planları hiç değişmedi." Eather süzüldü Ash'in gözlerinde. "Sotoria'ya olan aşkı ne kadar çarpık olsa da çok güçlü, ama güce olan açlığı ve kendisine haksızlık ettiğine inandığı kişilerden intikam alma arayışı kadar değil."

Bakışlarımı indirdim. "Umarım yanılıyorsunuzdur."

"Ben de öyle." Elimdeki bardağa dikkat ederek beni kollarına çekti. "Çünkü benim tanıdığım Kolis, kontrolü bırakmadan önce diyarların yandığını görmeyi tercih ederdi ve biz de buna hazırlanmalıyız."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Kılıcı düz ve sabit tutarak, doğrudan sarı saçlı ve kaslı muhafızın boğazına doğrultarak, "Beni daha önce eğitmeyi teklif ettin mi, etmedin mi?" diye başladım.

"Ben yaptım." Kars'ın bakışları sağa sola savrulurken o da kararsızca cevap verdi. "Ama bu daha önceydi."

Parlak sabah güneşinin altında ona bakarken dudaklarımı büzdüm. "Şimdi neden farklı olsun ki?"

"Şey, görüyorsunuz..." Avlunun güneybatı tarafını dolduran diğer muhafızlara umutsuzca baktı. Hiçbir yardım teklifinde bulunmadılar. "Bu çünkü..."

"Ben artık Kraliçe miyim?" Onun için tedarik ettim. "Çünkü ben Hayat mı? Yoksa kocam Nyktos olduğu için mi?" Kılıcı, çenesinin alt tarafına bir santim yaklaşacak şekilde eğdim. "Ve benimle dövüştüğünü öğrenirse sana ne yapacağından, benim ne yapacağımdan daha mı çok endişeleniyorsun?"

"Bu sebeplerden hiçbiri değil," diye itiraz etti Kars. "Yalan söylüyor."

Kars'ın kısık gözlü bakışları solumuza kaydı. "Yalan söylemiyorum." "Evet, yalan söylüyor," dedi yine o sessiz ses. "Kokusunu alabiliyorum."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden Reaver'a baktım. Büyük, gri bir kayanın üzerine oturmuş, sarı saçları yüzünün büyük bir kısmını kapatırken kucağındaki çuvala bakıyordu.

Ash bu sabah Vathi'ye gittikten kısa bir süre sonra Reaver ve Jadis'le yollarımız kesişti ve o zamandan beri yanımdaydılar. Yani, o öyleydi. Jadis...

Bakışlarım avluda gezinerek kızı aradı. Birkaç saniye içinde onu buldum.

Jadis başka işlerle meşguldü.

Yeşilimsi kahverengi ejderha, mavi ipekten bir şeridi takip ederek yeni yetişen çimenlerin arasında koşuyordu. O kumaş parçasını nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bu da muhtemelen onu arkasından takip eden Pax'tan daha iyi izlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ash'in yaklaşık on yıl önce Gölgele Diyarı'na getirdiği yetimi görmeyeli sanki çok uzun zaman olmuştu. On beş yaşındaki çocuk şimdi bir

Lethe'de bir ailesi vardı ama zamanının önemli bir kısmını sarayda, ufak tefek işlerde çalışarak geçiriyordu. Bu görevlerin üstesinden hevesle geliyordu ve ben bunun Ash'in etrafında olmayı sevdiği ve işe yaradığını kanıtlamak istediği için olduğunu düşünüyordum. Belki de minnettarlığını göstermek istiyordu.

Yeniden Reaver'a odaklandım. "Kokusunu alabiliyor musun?"

"Terinin içinde." Reaver çuvalın içine uzandı ve etrafı karıştırdı. "Koku değişiyor."

"Ne oluyor lan?" Kars mırıldandı.

"Kibar ol," diye uyardım onu. "Burada gençler var."

Kars'ın ağzı açık kaldı. "Beş dakika önce sen de aynı kelimeyi bağırarak söyledin."

"Ben yapmadım."

"Gerçekten mi?" Kars kuru bir sesle cevap verdi.

Aslında bağırmıştım. Hem de avazım çıktığı kadar. Ama bunun nedeni zamanımı volta atıp Ash'in dönmesini beklemek yerine antrenman yaparak geçirmemin daha iyi olacağına karar vermemdi, böylece Thyia Ovalarına gidip Keella'yla konuşabilecektik - bu sabah ona haber göndermişti. Bele'ye ilk yaklaştığımda ve benimle antrenman yapmasını istediğimde, psikopat bir orman perisi gibi saraya geri koşmadan hemen önce, hiçbir uyarıda bulunmadan kafama lanet olası bir hançer fırlatmıştı.

Bu da bana Nektas'la Vadi'den döndüğümüzde gördüklerimizi hatırlattı. Denge sağlandıktan sonra değişip değişmediklerini merak ettim. Kendilerinin psikotik olmayan versiyonlarına döndüler.

Bunu daha sonra kontrol etmem gerekiyordu.

"Hayal görüyor olmalısın," dedim.

Reaver kıkırdadı ve bu ses o kadar beklenmedikti ki Kars'ın ve benim dikkatimi çekti.

Tanrıçanın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu arada." Kars kılıcını Reaver'a doğrulttu. "Ben kokmuyorum."

"Sen kokusunu alamıyorsun ama ben alabiliyorum." Reaver çuvaldan parlayan kırmızı bir elma çıkardı; sabahki dördüncü ya da beşinci elmasıydı. "Kokun daha çok..."

acı."

Acaba atıştırmasına müdahale etmeli miyim diye düşündüm çünkü bu çok fazla elma gibi görünüyordu. Ama elmalar sağlıklıydı, değil mi?

"Sen Kraliçe'sin ve Yaşamın Gerçek İlkelisin. Hiçbiri seninle savaşmak istemeyecek," dedi Reaver, yaşından çok daha bilge bir sesle. Elmayı çıkırtıdayarak ısırdı. "Ve Nyktos'un ne yapacağından endişeleniyor."

Kars'la yüzleştim, kaşlarımı kaldırdım.

Kars cevap vermeden önce Reaver, "Birinin onunla dövüşmesi gerekiyor," diye ekledi. "Yoksa yine volta atmaya başlayacak."

Ben yapardım.

"Çünkü çok endişeleniyor," diye devam etti elma lokmaları arasında. "Her ne kadar endişelenmediğini söylese de."

Ağzımı açtım.

Elmanın yarısı çoktan gitmişti. "Yalan söylediğini ben de hissedebiliyorum," dedi ki bunu zaten biliyordum. Onun yanında tedirgin olmamaya çalışıyordum. "Terin de değişiyor." Üst dudağı kıvrıldı. "Keskinleşiyor."

Kendimi koklama dürtüsüne direnerek ejderhaya baktım. "Biliyorsun-"

Sarayın yan kapılarından biri açılırken tiz bir çığlık bizi böldü, ve Aios, Bele ile birlikte dışarı çıktı.

Sonunda Jadis'in o ipek parçasını nereden aldığını öğrenmiştim. Aios'un giydiği mavi elbisenin eksik olan alt kısmına uyuyordu.

Dikkatimi tekrar Reaver'a yönelttim. Küçük velet daha önce tempomla ilgili söylediklerinde çoğunlukla haklıydı. Bir şey yapmazsam kafamda takılıp kalacaktım ve Ash ile Attes arasında işlerin nasıl gittiğini, Kolis'e bir anlaşma teklif ederek doğru seçimi yapıp yapmadığımı ve yaklaşan toplantının nasıl olacağını düşünerek stres yapacağım bir yerde olmak istemiyordum.

Primaller giderdi. Ve eğer bunların hiçbirini düşünmeseydim, zihnimin Dalos'taki zamanımı tekrar ziyaret etmesinden korkuyordum.

Ve hayatımda buna ihtiyacım yoktu.

Ayrıca Reaver'ın her yalan söylediğimde beni uyarmasına da ihtiyacım yoktu. "Belki de Jadis'e yardım etmelisin," diye önerdim.

Reaver'ın gözleri büyüdü. "Yapmamayı tercih ederim." Çuvalı kavradı. "Bütün elmalarımı yemek isteyecektir."

"Yani gerçekten kalan var mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Her zaman elmalarımı yer."

"Peki bu bir sorun olur mu? Bence yeterince yaşadın," dedim. "Bir ömür boyu."

"Nek asla çok fazla elma yiyemeyeceğini söyledi," diye karşı çıktı.

Nektas'ın muhtemelen onlardan bir düzine yemesi gerektiğini kastetmediğini açıklamaya başladım ama vazgeçtim. Reaver'ı bu konuda ikna etmenin Kars'ı benimle dövüşmeye ikna etmekten daha zor olacağını hissediyordum.

Kars'a döndüğümde Saion'u gördüm. Avluyu geçerken kolsuz, koyu gri tuniğiyle dikkat çekiyordu. Onu gördüğüme şaşırmıştım çünkü Attes'le görüştüktan sonra bazı topraklarda ekin aramaktan söz etmişti.

Yaklaşırken yakışıklı yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Biraz hasar vermek istediğini duydum."

Bunu tam olarak nasıl duyduğunu merak ederek kılıcı kavrayışımı değiştirdim. "Herhangi bir zarar vermek istediğimi söyleyemem."

Kars'a başıyla selam verip bana odaklandığında dudaklarının kıvrımı bir kademe daha arttı. "Benimle yürür müsün?"

Kars'ın yüzündeki rahatlama ifadesi gözümünden kaçmadı. "Elbette."

Saion bir kolunu Yükseliş'in Jadis'in bulunduğu kısmının karşısına doğru uzattı. "Kılıcı bırakabilirsin."

İç çekerek bıçağı çimlere sapladım. Tanrı çenesini eğdi ve kahkahasını gizlemeye çalışarak hafifçe öksürdü. Kars dönüp, yavaş yavaş dağılan muhafızların geri kalanına doğru koşmaya başlayınca kaşlarımı çattım.

Reaver çantasından bir elma daha çıkararak, "Burada olacağım," dedi. "Bekliyorum."

Başımı sallayarak Saion'a katıldım ve onun yanına geçtim. "Bu onun altıncı elması olmalı."

"Sadece altı mı?"

Başım ona doğru döndü.

"Bir oturuşta on beş tane yediğini gördüm."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Çenesini eğerek, "Draken'lerin çılgın iştahları vardır," diye hatırlattı bana. Güneş ışığı sıcak kahverengi yanağına vuruyordu. "Özellikle de bu kadar gençken. Eğer hazırlıksızsanız sizi evinizden bile yiyebilirler."

"Hiç şüphesiz."

"Bu arada, küçük bir kuş bana senin neyin peşinde olduğunu söyledi," dedi, gözlerini kısarak bakışlarını soluk mavi gökyüzüne çevirirken.

"Uh-huh." Dudaklarımı büzdüm. "Peki bu küçük kuş aynı zamanda bir muhafız mı?"

"Asla söylemem." Göz kırptı ve gözlerim doldu. "Ama bu kuşun civıltısı kötü niyetli değildi. Sadece endişeliydi."

"Bir kuşla konuşuyormuşsun gibi davranmayı bırakabilir miyiz?" diye sordum. "Ve sana Yükselişimi yeni tamamlamış olmama rağmen tamamen iyi olduğumu ve eğitim yapabileceğimi söylediğim noktaya gelebilir miyiz?"

"Eğitim ve dövüş konusunda fazlasıyla yetenekli olduğumu biliyorum." Yükseliş'in gölgesine ulaştığımızda durdu. "Endişem senin sağlığını ilgili değildi."

"Kars mı?" Başını salladığında kaşlarım daha da çatıldı. "Nyktos ona hiçbir şey yapmazdı." Yüzündeki şüphe ifadesini gördüm. "Tamam. Onun hiçbir şey yapmasına izin vermezdim."

"Hayır, buna izin vermezsin." Bir elini kalçasındaki kılıcın kabzasına dayadı. "Ama Nyktos hakkında konuşmuyorum."

"O zaman ne...?" Sertleştım. "Benden mi bahsediyorsun? Ben Kars'a zarar vermem."

"Ona zarar vermek *niyetinde* değilsin," diye nazikçe düzeltti. "Ama yapabilirsin."

Ağzımı açtım.

"Gölgeler Diyarı'na bir gecede hayatı geri getirdin. İşte şimdi bu kadar güçlüsün ve bu tür bir güç seni fiziksel olarak da etkileyecektir. Kendi gücünün farkında değilsin Sera. Ve bunu öğrenmen biraz zaman alacak. Aynı şey bir tanrı için de geçerli.

Yükseliş." Bakışları benimkilerle buluştu. "Nyktos bile Yükselişini tamamladıktan sonra bir süre tanrılarla antrenman yapmadı. Gücünü tam olarak anladığından emin olmalıydı. Ona yumuşak bir darbe gibi gelen şey, bizden birinin bağırsaklarına indirilmiş bir yumruk gibidir ve bu abartı değil," dedi. "*Gerçek* Yaşam İlkeli olan senden bir darbe alsaydım, muhtemelen Kars'ın kolunu kırardın."

Daha kötüsü söylenmediyse.

"I..." Midem bulanırken ne diyeceğimi bilemedim. "Bilmiyordum."

"Muhtemelen henüz gündeme gelmemiş bir konudur."

Gitmeden önce Ash'e antrenman yapmayı düşündüğümünden bahsetmemiştim. Bahsetmiş olsaydım muhtemelen bir şeyler söylerdi ama... "Aklımdan bile geçmedi." Rise'ın parlak yüzeyine odaklanırken biraz utanç yanaklarımı yaktı. Daha düşünceli olmalıydım. "Düşünmeliydim de ama zamanımı doldurmaktan başka bir şey düşünmüyordum." *Ve zihnimi*, diye sessizce ekledim.

Ama bundan daha fazlasıydı. "Nyktos savaşırken özüne güvenmez. Hiçbiriniz güvenmiyorsunuz. Ben de öyle olmadığımın emin olmak istiyorum."

"Seni anlıyorum." Çenesini kaldırdı. "Dövüşmek çok fazla kas hafızası gerektirir, ancak pratik yapmadan gerçek bir beceri kazanamazsınız."

"Evet." Ağırılığımı kaydırdım. "Ve ben bir süredir..." Bulutların yıldızların parıltısını bir anlığına silmesini izlerken boğazımı temizledim. Ne kadar zaman geçtiğini herkes biliyordu. "Uzun zaman oldu."

"Nyktos seninle çalışacaktır," dedi. "Ne de olsa senden dayak yemek hoşuna gidiyor."

Sırıtarak kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Bir şeyler söylemeye geldiğin için teşekkür ederim. Gelmeseydin muhtemelen biraz zarar verebilirdim." İçimi çektim ve dövüşen muhafızları taradım.

"Sanırım Kars'a bir özür borçluyum."

"Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyorum."

"Öyle." Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Bana neden benimle antrenman yapamadığını anlatmaya çalışıyordu ama ben dinlemiyordum. Dinlemeliydim."

Saion cevap vermedi. Ona baktım ve sanki alnımın ortasından üçüncü bir el çıkmış gibi beni izlediğini fark ettim. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Hiçbir şey." Gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. Bir an geçti. "Biliyorsun

Ne? Hiçbir şey değil. Değiştiğini düşünüyordum. O kadar mantıksız değilsin."

Kaşları havaya kalktı. "Vay canına."

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Ama sonra senin her zaman mantıksız olmadığını fark ettim. Sadece mantıksız anlara eğilimliydin."

"Bunun bir iltifat olması gerekiyorsa, başarısız oluyorsun," dedim.

"Yine de her zaman düşünceli biriydin." Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Başkalarına karşı düşünceli. Bunu her zaman gördüğümüzü sanmıyorum. Ector hariç."

Kalbimin sıkıştığını hissedince gözümü kaçırma sırası bana geldi. "Gerçekten düşünceli olsaydım, müdahale etmek zorunda kalmazdın."

"Buna katılmıyorum." Bir an geçti. "Majesteleri." Ona ters bir bakış attım.

"Düşünceli olmanın her zaman doğru şeyi yapmak anlamına geldiğini sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, hiçbirimiz öyle olmazdık," dedi Saion çenesini kaşıyarak. "Bence bu bazen daha iyi davranmanız gereken zamanlarda bunu kabul etmek anlamına geliyor. düşünceli olmak ve sonra bunu yapmak. Sen-" Avlunun karşısından gelen

bir bağırış dikkatimizi çekti. "Bu da ne...?"

Jadis arka ayakları üzerinde zıplıyor, bir elinde mavi kumaştan bir şerit tutarken Bele'ye doğru kısa gümüş alevler püskürtüyordu. Primal kollarını kavuşturmuş, yüz hatları olan bitenden tamamen bıkmış olduğunu belli edecek şekilde sıkışmış bir halde dururken, Pax oturduğu yerden, güvenli bir şekilde draken'in arkasından sırtıyordu.

"Jade, bebeğim," diye seslendi Aios yavruya. "Bele'yi korkutma."

Bele kaşlarını çatı ama Jadis durdu ve kendini birkaç santim yüksekliğindeki çimlerin üzerine atarken mutlu bir çığlık attı. Mavi kumaş parçasını bir zafer bayrağı gibi sallarken iki ince bacağı dimdik yukarı kalktı.

Pax daha geniş sırttı.

Bele'nin arkasında, Rhahar yüzüstü gölge taşı duvarına çarpmak ister gibi görünüyordu.

"Dostum," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Çocuklar -deli ya da değil- kesinlikle dehşet verici."

Saion kıkırdadı. "Öyle, öyleler." Bana doğru bir bakış attı. "Bu arada, buraya gelmek için başka bir nedenim daha vardı. Rhain seni arıyor."

Midem bulandı. "Ne için?"

"Emin değilim," dedi Saion, "ama önemli olduğunu söyledi."

"*Seraphena.*"

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Beni hiç dinliyor muydun?" Rhain talep etti.

"Elbette." Başımı sandalyenin koluna dayadığım yerden kaldırarak Reaver'a hızlıca bir göz attım.

Sırıtarak dikkatini tanrının ona verdiği ve üzerinde bir şeyler karaladığı parşömen parçasına verdi. Jadis hâlâ Aios ve Bele'ye dehşet saçarken Rhain'i bulmaya gittiğimde Reaver beni takip etmişti.

Gülümsedim.

"Yarı uykulu görünürken buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Rhain. "Ve oldukça rahatsız edici bir şekilde."

"Yarı uykulu değilim ve gayet rahat," diye homurdandım ve iğrenç bir şekilde yüksek sesle iç çekerek ayağa kalktım. Sonra bir yetişkin gibi koltuğa oturdum.

sandalye. "Mutlu musun?"

"Heyecanlandım," diye kestirip attı.

Gözlerim Tanrı'ya dikildi. Neyin önemli olduğu konusunda çok farklı fikirlerimiz vardı.

Saion Rhain'in beni görmek istediğini söylediğinde aklıma hemen en kötü senaryo geldi: Kolis'i onu serbest bırakmaya nasıl ikna ettiğim hakkında konuşmak istiyordu, her ne kadar bu pek olası görünmese de. Anlaşılan o ki, sarayın günlük işlerini gözden geçirmek istemişti.

Rhain kucağındaki ciltli parşömeni düzelterek arkasına yaslandı. "Yarı uykulu olmadığına göre, söylediklerimi bana anlatabilmen gerekir."

"Sen şey hakkında konuşuyordun..." Ne hakkında konuşuyordu?
"Temizlik hakkında bir şeyler söylüyordun."

Tek kaşı kalktı.

"Bu yanlış mı?"

"Teknik olarak mı?"

Hayır." Sırıttım.

"Ama sen sadece bahsettiğim şeyin genel çevresindesin," dedi ince tüy kalemimi parşömene vurarak. "Dinlemediğini biliyorum. Sen beni duyana kadar üç kez adını söyledim."

Ağzımı kapattım, bu sefer dişlerimle dudaklarımın iç kısmını sıyırdım.

"Ev idaresinin gerçekten hiç yapılmadığından bahsediyordum."

Başımı salladım. Böyle bir şey söylediğini duymuştum.

"İster yemek pişirmek ister *temizlik* yapmak için olsun, hiçbir personel için gerçek bir program yok," diye devam etti. "Diğer Mahkemelerde, bu tür şeyleri organize etmek genellikle Seçilmişlere düşer." Durdu ve kaşlarını çatı. "Ya da eskiden öyleydi. Ama geçmişte bu işlerle Aios ve... Ector ilgileniyordu," dedi ve kalbim keskin bir şekilde çarptı.

"Burada Pax ve Baines dışında hiç personel görmedim," dedim seyisi kastederek. "Sanırım aşçılardan birini de sadece bir kez gördüm. Valrie."

"Kesinlikle," diye yanıtladı. "Demek istediğim de bu. Nyktos hiçbir zaman bu alanlara gerçekten odaklanmadı."

İlgisizlikten değildi. Aksine, tam tersinden kaynaklanıyordu. Ash, Kolis onları hedef alabildiğinden beri evinde hiç personel istemiyordu.

"Sanırım ev idaresini kurmamızın zamanı geldi."

Kaşlarıım kalktı. "Ve bu konuda konuşulacak kişinin ben olduğumu mu düşündün?"

"Bir Kraliçe'nin böyle bir şeyi denetlemediğini biliyorum-"

"Bunun Kraliçe olmakla bir ilgisi yok, tamamen ev tecrübem olmamasıyla ilgili," dedim. "Evin hanımı olmak için yetiştirilmedim."

Rhain burun kemiğini sıktı. "Böyle şeylere bizzat nezaret etmeni önermiyordum. Eğer beni dinlemiş olsaydın bunu bilirdin."

"Ah," diye mırıldandım, Reaver'ın sırtışı bir kademe daha artarken sandalyeme gömülmeye başladım.

"Bunu yapması için birini tutabileceğimizi söylemiştim," dedi. "Buradaki insanları tanımadığınıza ve önümüzdeki haftalarda muhtemelen meşgul olacağımıza göre, Aios'tan bu konuda yardımcı olmasını istemeyi de önerecektim."

"Sence bunu yapmak ister mi?"

"İstemeseydim onu önermezdim," diye cevap verdi. "O zaman benim için sorun yok."

Rhain bir şeyler yazdı. "Aios kimin yönetmeye uygun olduğuna karar verirse

hane halkı yerinde yaşamalı ve bu seçenek herhangi bir personele sunulmalıdır."

"Personel alımına şimdi başlamamız sizce akıllıca mı? Her şey düşünüldüğünde?"

Rhain benim söylememe gerek kalmadan neye gönderme yaptığımı anlamıştı. "Sanırım Kolis'in gölgesinden kurtulup özgürce yaşamaya başlamanın zamanı geldi."

Bu düşünceye katılıyordum ama özgür değildik. Bundan çok uzaktık.

"Bence Nyktos'un rızası olduğu sürece personel getirmeliyiz. Ama "Reaver'ın eğik başını sallayarak," dedim, "burada kimsenin yaşamasına izin vermeden önce bazı şeylerin halledilmesi gerekecek."

"Anlaştık."

Rhain personele nasıl ödeme yapılacağını gözden geçirirken, ben de Reaver'ın bir şeyler karalamasını izledim. Planlar yapıyorduk ve bu hem şaşırtıcı hem de korkutucu geliyordu. Hatta biraz riskli. Sanki kendimize uğursuzluk getirecekmişiz gibi.

"Yine dinlemiyorsun." Rhain içini çekti. "Bak, muhtemelen aklında bir sürü şey olduğunu biliyorum ve bu şu anda düşünmen gereken son şey gibi geliyor-"

"Bunun son şey olduğunu söyleyemem." Parmaklarımı sandalyenin kollarına vurdum. "Ama evet, aklımda çok şey var."

Bir an geçti ve sonra "Bunları konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kuru bir kahkaha attım.

"Bu gerçek bir teklif," diye ısrar etti Rhain. "Ve tamamen fedakârca bir teklif değil."

"Gerçekten mi?" Ben çizdim.

"Evet. Aklındakileri dışarı çıkarırsan belki odaklanabilirsin."

Durakladı. "Yine de odaklanmanın senin güçlü yönlerinden biri olmadığını hissediyorum."

Homurdandım.

Bir başka ağır iç çekişle, tüy kaleminin tıkırtısı arttı. Ona bakarken gözlerimiz karşılaştı. İkimiz de hızla gözlerimizi kaçırdık. Sandalyeden kalktım. "Şu güzel yeteneğin var ya? Telepati mi? Bunu yapmak için her zaman o kişiye ait bir eşyaya sahip olman mı gerekiyor?"

Kaşları birbirine çarptı. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum," dedim bir omzumu kaldırarak. "Birden aklıma geldi."

Yavaşça gözlerini kırptırdı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet.

Bir jetona ya da onlarla temas halinde olmaya ihtiyacım var."

Bakışlarım çıplak raflarda gezinirken bunu düşündüm. "Peki, Nyktos'un hangi simgesi onunla iletişim kurmanı sağlıyor?"

"Bende ona ait bir şey olduğunu sana düşündüren nedir?" Ona bilmiş bir bakış attım.

Yanaklarının ortasında iki pembe leke belirdi. "Bir madalyon taşıyorum."

İlgimi çekti. "Görebilir miyim?"

Tuniğinin göğüs cebine uzanırken bir kez daha ağır, yeri sarsan bir iç çekti. Parmaklarını açarak küçük gümüş bir disk tuttu. Metalin üzerine bir kurt başı oyulmuştu. Kürk tutamlarına varıncaya kadar detaylar karmaşıktı.

"Bu çok güzel. Kim yaptı...?" Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırarak konuyu kapattım. Kulağımın altındaki deri karıncalandı. "Sen yaptın."

Rhain'in gözleri büyüdü.

Doğrudum. "Sen... Ash'in yatağının başucunda tuttuğu kutuyu da sen yaptın."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sonra da küfretti.

"Öngörü," dedi Reaver, Rhain'in muhtemelen tahmin ettiği şeyi söyleyerek. "Evet," dedi Rhain boğazını temizleyerek. "Unutmuşum." Reaver başını salladı ve çizimlerine geri döndü.

"Bana bir iyilik yap," dedi Rhain. "Onu benim üzerimde kullanma." Yürümeye başlarken kaşlarımı kaldırdım. "Planlamıyordum."

"Az önce yaptın."

"Tesadüfen oldu. Bazen aklıma bir şeyler geliveriyor," dedim ona, tekrar sütunlu kapılara uzanırken. "Hâlâ üstesinden gelmeye çalışıyorum ama kullanmamak için elimden geleni yapacağım."

Ve bunda ciddiymdim. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istememden neden bu kadar endişelendiğini gerçekten merak ediyordum. Öte yandan, sadece mahremiyetine önem veriyor da olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Başka ne düşünüyordun?" "Ah, bilirsin işte. Her şeyi." Kollarımı kavuşturup onunla yüzleştim.

Rhain birkaç dakika boyunca bana baktı, açıkça detaylandırmamı bekliyordu.

Ben yapmayınca, ciltlenmiş parşömene baktı. "Primaller'le buluşacağın için gergin olduğuna eminim."

"Belli ki."

Hafifçe sırtıttı, Rhain'in gerçekten ne sıklıkla gülümsediğini merak etmeme neden oldu. "Gergin olman anlaşılabilir bir şey ama unutma ki sen Yaşamın Gerçek İlkeli ve Kraliçe'sin. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama bu unvanı ve saygıyı hak ettin."

Söyledikleri beni susturdu. Bunu hak etmiş miydim? Sanırım neredeyse ölmek bu nitelikteydi ama diğer Primaller'in çoğunun bunu umursadığından şüpheliydim. Onlara göre ben sadece kanıtlanmamış biri değildim, aynı zamanda bir bok da kazanmamıştım.

"İlkellerle buluşma konusunda daha önce bahsetmediğim bir şey daha var." Rhain deri folyoyu ciltli parşömenin üzerine kapattı.

"Dün konuşma sırasında harikaydınız. Öfkenizi kontrol altında tuttuğunuz sürece aynı şeyi Primaller için de yapacağınıza inancım tam."

_"

"Evet, İlkelleri bizim tarafımızda yer almaları için tehdit etmeyi planlamıyordum ama tavsiye için teşekkürler."

Rhain o meşhur iç çekişlerinden birini yaptı. "Ciddiyim."

"Ben de öyle." Kaşlarımı çattım. "Neden sinirleneyim ki?"

"Bir nedene ihtiyacı var mı?"

"Komik," dedim. "Ama düşündüğünüzün aksine, ağzımı ne zaman açmamam gerektiğini bilirim."

Yüzündeki ifadeden bundan şüphe duyduğu anlaşıyordu.

Öfke alevlendi. "Beni birden fazla kez sinirlerime hakim olamazken gördüğünü biliyorum, bu yüzden neden şüphe duyduğunu anlıyorum ama şunu da bilmelisin ki kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmeseydim burada duruyor olmazdım."

Reaver'ın tüy kalem Rhain'in kafası geriye doğru irkilirken tekrar durdu. "Haklısın. Bunu biliyorum." Bakışları alçaldı ve sonra benimkine döndü. "Ben-"

"Özür dileme. Buna gerek yok," diye kestim sözünü, Ash gibi konuşarak. "Tüm bunlar için bana yardım ettiğin için teşekkür ederim ama sanırım şimdilik bu kadar yeterli," dedim ve ses tonumdaki ısırik yüzünden yüzümü buruşturdum. "Ve bunda ciddiyyim. Teşekkür ederim."

Rhain ayağa kalkarken beceriksizce başını salladı. Kapıya doğru ilerledi ama yanımda durdu. Bir şeyler daha söylemek ister gibi göründü ama fikrini değiştirdi. Bana başıyla hızlı bir selam vererek ofisten çıktı.

Rhain'le aramızda geçen son konuşmayı bir kenara iterek Ash'in ofisinde volta atmaya başladım.

Zihnim Rhain'in söyledikleri ile Ash'in neden hâlâ dönmediği arasında gidip geliyordu. Vathi'ye yaptığı yolculuğun bir girip bir çıkma şeklinde olacağından şüphelenmiştim. Neredeyse iki saattir yoktu. Ama Ash iyiydi. O ve Attes muhtemelen sadece konuşuyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, o ve Attes'in birbirleriyle gerçekten konuştuklarını ve bazı şeyleri açıklığa kavuşturduklarını umuyordum. Daha önce arkadaş olmayabilirlerdi ama aralarında karşılıklı saygı vardı.

Ofisin etrafına bakındım. "Şu anda kraliçe gibi bir şey yapmam gerekiyor."

"Umarım daha fazla hızlanma değildir," diye mırıldandı Reaver.

Küçük ukalaya bir bakış attım, bu da bana çocuksu bir kıkırdama kazandırdı.

Sırtarak yeniden odaklandım. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Ben Kraliçe'ydim, değil mi? Bu büyük İlkel güç ben olmalıydım-

"Bekle," diye fısıldadım, dudaklarım aralandı. "Büyük İlkel güç." Reaver başını yana eğdi, gözleri tetikteydi.

"Kehanet," dedim ona, ama neden bahsettiğim hakkında bir fikri olduğundan şüpheliydim. Aydu'nla birlikteyken bile bu konu hakkında düşünmemiştim. "Kolıs başka bir bölüm daha olduğunu söyledi. Büyük bir şey hakkında

güçler tökezliyor ve düşüyor-" Gözlerim büyüdü. "Yaşam ve Ölümün İlkeli hakkındaydı."

"Böyle bir Primal yok," dedi Reaver.

"Doğru." Parmaklarımı saç örgümde gezdirdim. "Kehanetin o sözde bilinmeyen kısmını tamamen unutmuşum. Üçüncü kısmı -sonu-

Penellaphe tarafından görülmedi ama Eskiler tarafından hayal edildi."

Yine de doğru muydu? Kolis yalan söylüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Peki, eğer doğruyu söylüyorsa o kısım kime atıfta *bulunuyordu*? Temelde diğer İlkelleri yok edecek olana. Çünkü Kolis'in yapmak istediğini söylediği şey buydu, yani başlangıçta bunu iddia etmişti.

Peki Aydun ne demişti? İlkeller arasındaki bir savaşın kan ve kemik olmadan kazanılamayacağını. Kadim'in söyledikleri ve kehanet birbiriyle ilişkiliydi. Ama nasıl? Sezgilerim şaşırtıcı bir şekilde sessizdi ama muhtemelen kimin bilebileceğini biliyordum. Eythos'un planını tasarlarken ne düşündüğüne ışık tutabilecek ve aynı zamanda Sotoria'nın ruhu hakkında ne yapılabileceğini ve Eythos'un onun ikinci hayatına neden son verdiğini bilmek.

"Hollanda," diye duyurdum gülümseyerek. "Ve Yaşamın Gerçek İlkeli olarak, bir Kader çağırabilirim."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Reaver gergin bir ses tonuyla sordu. "Bir Kader Çağırarak mı?"

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. "Holland... o aileden biri gibi. Tüm hayatını sana yalan söyleyerek geçiren türden ama yine de aile."

Sözlerim Reaver'ı rahatlatmış gibi görünmüyordu ama Holland'ın bir tehdit olmasından endişe etmiyordum. Bir Kadim olabilirdi ama yine de Holland'dı. Ash ve benimle kehanet hakkında açıkça konuştuğuna göre, bu Kadimlerin haddini aşmayı düşünmediği bir şey olmalıydı.

Asıl soru, onu nasıl çağıracaktı? Sadece... ona seslenerek mi? Sol kulağımın arkasındaki deri karıncalandı. Bu sadece ona seslenmek değildi. Bunu yapmak aynı zamanda özü kullanmayı da içeriyordu. İrademi.

Sandalye ile koltuk arasında durup gözlerimi kapattım ve havanın hafif tınısına odaklandım. Zihnimde Hollanda'nın bir görüntüsü oluşurken, Kaşlarının arasındaki tek kırıksıkla tamamlanan öz, göğsümden yoğun bir şekilde atıyordu. "Holland," diye konuştum, sesimin yankısı iç içe geçmiş güç iplikleriyle yankılanırken midem keskin bir şekilde büküldü. "Ben-" Başımı sertçe salladım. "Seninle konuşmam gerek." Duraksayarak tek gözümü açtım. "Lütfen."

Havayı bıraktığımda, diğer gözümü açtığımda sakinleştiğini hissettim.

"İşe yaradı mı?" Reaver ayakları yere degecek şekilde öne doğru eğilirken sordu.

"Emin değilim." Saç örgümün kuyruğunu çenemin üzerinden geçirdim. "Sanırım bekleyip öğrenmemiz gerekecek."

Biz de öyle yaptık.

Bekledik.

Ve biraz daha bekledi.

Hollanda sihirli bir şekilde karşıma çıkmadı.

"Belki de yanlış yaptım." Tekrar denemeli miyim diye sormaya başladım ama koridordan bir ses geldi. Bir dizi yumuşak gumbürtü.

Başım kapalı kapılara doğru döndü, gözlerim kısıldı. Bekle, benim...?

Kapı çalındı.

"Aha!" diye bağırdım, yumruğumu havaya kaldırarak. "İşitme duyum nihayet geliyor."

Reaver bana baktı.

Sırtarak kapıya doğru döndüm. "İçeri gelin."

Kapılar açıldığında Reaver öne doğru kaydı ve yarı önümde duracak şekilde pozisyon aldı. Bu açık, koruyucu bir hareketti ve bende ona sarılma isteği uyandırdı.

İki gölgem, Rhahar ve Kars, kapı aralığında duruyordu. İkincisi yana kaydı. Kısa, dikenli siyah saçları ve bana dumanlı bir kuvarsı hatırlatan bir teni olan bir muhafız Ash'in ofisinin girintisinde belirdi. Onunla daha önce tanışmadığımdan emindim ama aklıma Iridessa ismi geldi.

Daha fazla bilgi oluşmaya başladı ama Rhain'in önseziyi onun üzerinde kullanmama isteğini düşündüm ve kendimi durdurdum.

Başını eğdi. "Majesteleri."

Ben konuşmaya başlayınca Rhahar kaşlarını kaldırdı. "Ya bu ya da *meyaah Liessa*," diye beni bilgilendirdi ve ağzımı kapattım. "Ya biri ya diğeri."

"Gerçekten biri ya da diğeri olmak zorunda mı?" İkisi arasında bakışarak karşı çıktım. "Çünkü ben Kolis gibi değilim. Egomun sürekli okşanmasına ihtiyacım yok."

"Kolis korkudan böyle karşılanır." Rhahar'ın eli silahının kabzasına gitti. Kılıcını. "Ve bunu talep ettiği için. Size böyle hitap ediyoruz çünkü bunu borçluyuz. Hak edilmiş."

Kraliçeleri olarak bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığımı söylemeye başladım ama Reaver tuniğimin kolunu çekiştirdi.

"Evet?"

"Size saygı duyuluyor," dedi o sessiz, kendisi kadar genç biri için fazla bilge sesiyle. "Ve Nek bana başkalarının düşünce ve duygularını kabul etmenin, onların saygısına kendi saygınızla karşılık vermek olduğunu söyledi."

Dudaklarımı büzerek k         baktım. On ya ında bir çocuğun bana bilgece tavsiyelerde bulunması, muhtemelen olgunla mam gereken çok şey olduğunun iyi bir göstergesiydi.

"Tamam," dedim ve iki gardiyana döndüm. " ikayet etmeye devam etmeyece im."

Rhahar çenesini e di ama buna tam olarak inanmadı ını gösteren bir bakış görmeden önce değil.

Onu suçlayamam.

Diğer muhafızla y zle tim. "Daha önce tanıştı ımızı sanmıyorum."

"Hayır, tanışmadık," dedi, parlak kehribar rengi bakışları benimkilerle buluştu. "Ben Iridessa."

"Güzel bir isim," dedim.

"Teşekkür ederim." Yanaklarında pembelikler belirdi ve burnunun k         k  r s ne doğru yayıldı.  ltifat kabul etme konusunda en az benim kadar iyi olduğu belliydi. "Bazı ziyaretçiler sizinle konuşmak için oldukça ısrarcı."

Rhahar'ın ifadesi bir anda sertleşti. "Kim o?" diye sordu benden önce.

"Tanrıça Penellaphe," diye yanıtladı Iridessa. "Ve Ward adında bir adam."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Çağrım işe yaramıştı.

Bir çeşit.

Tanrıça Penellaphe sadece kehanetin büyük bir kısmını dile getirmekle kalmamış, aynı zamanda Holland'la da yakından ilgilenmişti ve Vikter Ward, şey, ilk *viktor* dışında tam olarak ne olduğundan emin değildim - Kader'in bir amacı yerine getireceğine veya büyük bir değişim yaratacağına inandığı birini koruyanlar. Korkunç eylemlerde bulunmaya mahkûm ölümlüler bile bir *viktora* sahip olabilirdi, ne kadar berbat bir durum olsa da Arae onları değerli dengelerini bozmadan yardım etmek için kullanıyordu.

Bir *viktor* göndermenin dengeyi nasıl bozmadığını hâlâ anlayamadım. Bütün bir krallığın içine düşebileceği kadar büyük bir boşluk gibi görünüyordu.

Hollandalı değillerdi ama Reaver - ejderha formunda - ve ben Ash'in ofisinin karşısındaki sarayın bir kanadındaki bir odaya götürüldüğümüzde, ziyaretlerinin tesadüfî olduğundan şüphelendim.

Iridessa bizi Jadis'in neredeyse yakıp kül ettiği odanın yakınındaki boşluğa getirdi - on yıllardır kullanıldığından şüpheliydim. Ector'un Eythos'un hatırlanabilmesi için kullanılmamalarına rağmen onları nasıl temiz tuttuğunu düşünmeden edemedim.

Onları temiz tutması için birini tutmanın Ector'u onurlandırmanın bir yolu olduğunu sanıyordum.

Iridessa çift kapıyı açıp kenara çekilirken ve gitmeden önce beni selamlarken, içimdeki hüznün düğümünü büyümeden yuttum.

Fildişi minderli kanepede iki figür oturuyordu. Onlar ayağa kalkarken erkek *viktor* arkasındaki ince masanın üzerine koyu renkli ve kare şeklinde bir şey koydu. Ne olduğundan emin değildim ama bakışlarım hemen tanrıçaya gitti. Gitmemesi imkânsızdı.

Penellaphe, çıplak gölge taşı duvarlar ve steril beyaz mobilyalarla tam bir tezat oluşturunuyordu. Onunla ilgili her şey canlıydı. Elbisesi bana Gölge Diyarı'nda yetişen çimenleri hatırlatıyordu. Uzun, bal rengi saçları ve bronz bir teni vardı ve deniz mavisi gözleri onunla seyahat eden adaminkilerle neredeyse aynıydı.

Ward tılsımı üzerime yerleştirdiğinde olduğu gibi, onlarca yıl görmüş bir ölümlü gibi görünüyordu. Arkamdan uçarak gelen Reaver'a temkinli bir bakış göndererek tanrıçanın yanında durmak üzere hareket etti.

İkisi de derin bir şekilde eğilmeye başladılar. "Sen ihtiyacım var..." Kumral erkeğe bakarken kulağımın altındaki deri karıncalanmaya başladı. O kadar hızlı oldu ki durduramadım bile. Düşünceler oluşmaya başladı, dakikalar önce bilmediğim bir şeye cevap vermek için bir araya geldiler.

"Sen yaratıldın," diye ağzımdan kaçırıldım.

Penellaphe'nin başı hafifçe kalktı. "Affedersiniz?"

"Ward." Ona elimle işaret ettim. "Seni Eskiler yarattı. Yani, bir zamanlar ölümlüydün, ama öldüğünde ve Kader seni ödüllendirdiğinde, senden tamamen yeni bir şey yarattılar."

"Şey..." Penellaphe mırıldanarak Iridessa ve Rhahar'ın durduğu yere doğru baktı.

Ward'ın eğik başı, temizlediği boğazını boğuyordu. "Evet, bu doğru."

Bana anlattıkları da temelde buydu ama dahası da vardı. Viktorlar tıpkı biniciler gibi öteki dünyaya ait bir şeydi, ne tanrı ne de ölümlüydüler, ne canlı ne de ölüydüler. Ama o... o farklıydı.

Reaver koltukların arasındaki alçak masaya inerken ona odaklanarak yaklaştım. Ward'a kilitlendiğimde içimde bir uğultu yükseldi. Zihnimde görüntüler oluştu. Gördüm... Ölümlüler âlemindeki birçok yaşamından kesitler gördüm. Gözetmek için gönderildiği görevlileriyle birlikte. Ama o... "Sen asla yeniden doğmadın."

Ward'ın başı o anda yukarı kalktı, bakışları benimkini buldu ve tuzağa düşmüş gibi uzaklaşmadı.

"Diğer *viktörler* yeniden doğdu ama sen değilsin. Çünkü sen *restore* edildin

bir Arae tarafından. Ölümlüler âlemindeki hayatlarınız uydurma. İnandırıcı olanlar. Birçok yalanla yaşamayı öğrendiniz ve anılarınızı hiç kaybetmediniz. Ve yaşlısınız. Bazı tanrılardan daha yaşlısınız." Görüntüler ve kelimeler zihnimde parladı, o kadar hızlı geliyorlardı ki anlamlandırmak zordu ama onu ölümlü olduğu zamanlarda görmüştüm. "Yüzyıllar önceydi ve sen bir

Hamile bir kadındı, soylu bir aileden gelmiyordu. Adı..." I

kaşlarını çattı. "Phena?" Önünde durduğumda bu doğru gelmedi. Elimi kaldırdım ve daha ne yaptığımı anlamadan yanağına dokundum-

Zihnimde soluk saçlı, çilli, kalp şeklinde bir yüzü olan bir kadın gördüm. Sonunda doğum yapan bir kadın-

"Ronan," diye fısıldadım, bir adım geri atarken elimi salladım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Reaver kanatlarını açtı, başını kaldırarak alçak ve derin bir sesle bağırdı. "Ronan Lesly." Bu soyadını tanıdığım için keskin bir nefes aldım. "İmkânı yok..."

Ward doğrulurken, "Açıklayabilirim," dedi. "Ya da en azından deneyebilirim." Konuşamayınca devam etmesi için başımı salladım.

Ağır bir iç çekiş onu terk etti. "Çok, çok uzun yıllar önce, ben bir ölümlüyken, yeni kurulmuş bir krallığın kraliçesiyken-"

"Vodina Adaları," diye araya girdim.

Başını salladı. "Kraliçe beni şövalye ilan etti, ben de onu koruyacağıma ve ona hizmet edeceğime söz verdim. Bunu hiç tereddüt etmeden yaptım," dedi, boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Ama onun evliliği bir kolaylıktı. Diğer krallıklarla bağları güçlendirmek içindi. Ancak Kral zaten bir başkasına aşıktı. Yaşlanan bir muhasebecinin kızına. Kraliçe de bunun farkındaydı. Onu kendi..." Boğazına kadar kızarak Reaver'a baktı. "Kendi talipleri vardı, ama metresinin karnında bir bebek büyümeye başlayınca her şey değişti - Vodina Kralı'nın gayrimeşru çocuğuydu. Kraliçe henüz bir varis bulamamıştı, bu yüzden kocasının metresinin ve dolayısıyla doğmamış çocuğunun öldürülmesini emretti - ne yazık ki o dönemde yaygın olan bir şey."

Vodina Adalarının sonunda ne hale geldiğini bildiğimden, bunun hala yaygın olduğunu hayal ettim, ama bana pek mantıklı gelmedi. "Neden? Gayrimeşru bir çocuğun tahtta hak iddia edeceği korkusundan kaynaklanıyor olamaz."

Ward, "Bir varis doğuramayacağından korkuyordu," diye açıkladı. "Ve evet, durum böyle olsa bile, gayrimeşru bir çocuğun tahta giden yolu yine de kolay olmayacaktı. Ama bundan daha fazlası vardı. Bu karşılıksız bir aşktan değil, çaresizlikten ve bir kenara atılma korkusundan doğan bir emirdi."

"Tanrım," diye mırıldandım, kadın için birazcık üzülüğümü hissettim. Eğer bir varis sağlayamamış olsaydı, korkusu büyük olasılıkla gerçekleşecekti. Birçok krallık bugün hâlâ bu şekilde işliyor. Bir sürü ataeril saçmalık vardı.

Değiştirebileceğim saçmalıklar, değil mi?

Yapabileceğimden oldukça emindim ama şu anda ne burada ne de oradaydı. "Ne oldu?"

Ward'ın çenesi kalktı. "Bir şövalye olarak ölümden payıma düşeni aldım ama kadınlara ve çocuklara değil. Gidebileceği diğerlerinin böyle bir kaygısı olmazdı. Kısacası, ben vatana ihanet ettim. Muhasebecinin kızına gittim, onu tehdit konusunda uyardım ve bebek doğana kadar onu korudum. Ama o zaman için eşsizdi. Sadece korunmakla ilgilenmiyordu. Kendi güvenliğini nasıl sağlayacağını öğrenmek istiyordu. Ben de ona bunu nasıl yapacağını öğrettim."

"Başardınız." Ward

başını salladı.

"Kraliçe ihanetinizi öğrendi," diye tahmin ettim.

"Yaşadı," dedi. "Bebek hayatta kaldı, anne de öyle. Önemli olan tek şey buydu."

"Önemli olanın bu olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Ama öyleydi," diye ısrar etti Ward. "Çünkü muhasebecinin kızı sonunda Vodina Kraliçesi oldu."

Başımı eğdim. "İlk Kraliçe'ye ne oldu?"

"Kraliçe'nin çocuğunun icabına bakılana kadar durmayacağını bilen muhasebecinin kızı bir gece gizlice saraya girdi ve... kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Ama sabah olduğunda Kraliçe ölmüştü."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ne olduğunu merak ediyorum."

"Sanırım eğitimimde çok başarılı olmuş olabilirim." Ward yüzünü buruşturarak gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz çizgilerin derinleşmesine neden oldu. "Her iki durumda da, muhasebecinin kızı tahta geçen ilk soylu olmayan kişiydi. Oğlu Ronan sonunda Vodina'yı yönetti ve taht yüzyıllar boyunca aileden aileye geçti. Ronan'ın doğumuyla başlayan ve onunla sona eren kan bağı-"

"Sadece bir kızı olan son Kral Lesly ile. Bir prensesle evli..." Yutkundum, söyleyemedim çünkü çok inanılmazdı. "Evlilikten sonra Kral Lesly, Vodina Adalarının Lordları tarafından devrildi ve yeni bir Kral kuruldu."

"Ben de öyle duydum." Gözleri benimkileri aradı. "O prensesin kim olduğunu biliyor musun? Kime dönüştüğünü?"

"Var," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Annem."

"Ama Ronan'ın annesinin adı konusunda yanılıyorsunuz. *Onun* adı Phena," diye devam etti Ward bir süre sonra. "Ama bu Kral'ın ona taktığı bir isimdi. Tam adı Seraphena'ydı. Senin adaşın."

Bunu biliyordum. Görmüştüm. Duymuştum. Ama yine de gözlerim sımsıkı kapalıydı. Konuşmam birkaç dakika sürdü. "Ben... annemin bana büyük... her neyse onun adını verdiğini bilmiyordum."

"O zaman sana Seraphena'nın ne olarak bilindiğini söylemedi?" Başımı iki yana salladım ve gözlerimi açtım.

"Gümüş Şövalye," dedi. "Savaşta kocasının ve halkının yanında savaşan savaşçı Kraliçe. Onun adı şimdi bile onur ve görevle eş anlamlıdır. Bir zamanlar Vodina Prensesi olan Calliphe biricik kızına bu ismi verene kadar zaman boyunca asla tekrarlanmamış bir isim." Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İşte bu yüzden yıllar önce ödüllendirildim. Onu ve Ronan'ı kurtararak, eninde sonunda onun adını taşıyan bir başkasının doğmasını sağladım. değişim."

Ellerimi iki yanıma bastırarak konuşmaya çalıştım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Şok olmuştum ve hangisinin daha kafa karıştırıcı olduğundan emin değildim. Ward'ın atamı kurtardığı için ilk *viktor* olması ve benim nesiller sonra doğmamı sağlaması mı? Ya da annemin benim adımla Belalı biri olduğu belliydi.

Katil bir baş belası.

Ama diğer Kraliçe bunu hak etmişti. "Artık kalkabilir miyim?" Penellaphe sordu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Evet. Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok." Penellaphe doğruldu ve elleriyle elbisesinin belini düzeltti. "Görüyorum ki İlkel önseziler Sen."

"İstediği zaman." Ward'a baktım. "Sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum."

Yıpranmış yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buna da gerek yok. Bu eylemden ne çıkacağını biliyor değildim. Sadece içimden geleni yaptım. haklıydı."

"Bunu çok az insan yapıyor," diye mırıldandım, kendimi düşünerek.

Penellaphe gülümsedi. "Neden geldiğimizi merak ediyor olabilirsiniz ama önce bir şey söylemeliyim. Siz Holland'ı çağırmaya çalışmadan önce, bir güç dalgalanması hissettim. *Yaşamın*." Bir elini bileğinin üzerinde kenetledi. "Geldiğini biliyordum"

Bu yüzden buraya gelirken bir şeyler bekliyordum. Ama yine de burada gördüklerime hazırlıksızdım. Eminim çoğu insan ölümün hükmettiği Divan'ın karanlık ve kasvetli bir yer olmasını bekler ama Gölge Diyarı asla böyle bir yer olmadı. Ölümün olması gerektiği gibi değil. En karanlık köşelerinde bile her zaman güzel bir yer olmuştur. Bir parçam Gölge Diyarı'nı asla eskisi gibi göremeyeceğimden korkuyordu." Gözleri parladı ve sesi kalınlaştı. "Ama sen onu restore ettin."

İkisi arasında gidip gelirken ne diyeceğimi bilemedim. *'Teşekkür ederim'* demek tuhaf hissettirdi. Reaver beni izlerken rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Ben sadece ihtiyacım olduğunu hissettiğim şeyi yaptım," dedim sonunda boğazımı temizleyerek. "Ve olacak her şeyi bilmiyordum bile. Sadece nehri eski haline getirmek istedim." Boğazımı temizledim. "Her neyse, seni Hollanda'nın gönderdiğini varsayıyorum?"

Penellaphe başını salladı. "Cevap veremedi ama yardımcı olabileceğimizi umuyordu."

Holland'ın kendisi gelmediği için içimdeki kızgınlık ve hayal kırıklığı kıvılcımını söndürmek zordu ama Rhain terbiyeli olmayı başardığımı duysa gurur duyardı. "İkiniz de bir şeyler içmek ister misiniz? İçki?"

"Çok memnun olurum," diye yanıtladı Penellaphe. "Gölge adımları beni her zaman çok susatır."

Ward, "Ve benim de midem bulanıyor," dedi.

Rhahar, "İçeceklerin gönderildiğinden emin olacağım," dedi ve sertçe eğildi.

"Teşekkür ederim."

Tanrı döndü ve bir kolunu Kars'a doladı. Tanrısal çocuk hareketsizdi ve gözlerini Ward'a dikmiş bakıyordu. Ben Kars'ın Ward'a tepkisini merak ederken Rhahar bana göz kırparak Kars'ı odadan dışarı sürükledi. Biraz tuhaftı.

Kapılar arkamızdan kapandığında ikisiyle yüzleştim. İkisi de ayakta duruyordu. İçimi çektim. "İsterseniz oturabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Penellaphe kanepeye döndü ve Ward da ona katıldı. "Bilmek istediğin bir şey olduğunu biliyorum ama önce nasıl olduğunu sormam gerek."

"Yeni yerim için biraz hazırlıksız olmam dışında mı?" Karşılarında duran kanepeye doğru ilerlerken söyledim. Otururken yanımdaki yastığı okşadım. "Ben iyiyim."

"İçim rahatladı," dedi, ağzının kenarları gerilerek. "Kolis ile görüştüğünü duydum."

"Haberler hızlı yayılıyor," dedim.

"Embris'in konuşmasına kulak misafiri oldum," dedi ve Reaver kanepeye doğru zıplarken bakışlarındaki gölgeleri gördüm. Kolis'ten bahsederken Aios'un gözlerinde gördüğüm o lanetli bakışın aynısıydı bu. "Bunu yapmanın kolay olduğunu sanmıyorum."

"Tekrarlamak istediğim bir şey değil," dedim. "Embris sana Kolis ile görüşmemin detaylarını anlattı mı?"

"Sadece Kolis'in herhangi bir ayaklanma fikrini bastırabileceğinden emin olduğunu söyledi."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Bana bir anlaşma teklif etti," dedim ve karşılığında ne teklif ettiğimi paylaştım. Doğru hissettirdi. Kolis aynı zamanda Penellaphe'yi de elinde tutuyordu. O da muhtemelen intikam almak isteyenlerden biriydi. "Kolis'le pazarlık yapmak yapmak isteyeceğim son şey, ama bir savaşı önleyebileceğimiz küçük bir şans varsa..."

"O halde bu denenmesi gereken bir şanstır," diye bitirdi Penellaphe. "Barış için bir girişim her zaman denenmelidir."

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım. "Bu arada, bunun mümkün olduğunu biliyor muydun? Yükselişimin?"

"Nykto's'un Kolis'in istediğini elde etmesini engellerken senin de hayatta kalmanı sağlayacak bir yol bulacağını umuyordum. Ama biliyor muydum? Hayır. Ölümlü olarak doğan bir Primal hiç olmadı," diye cevap verdi. "Ben hâlâ

Nykto's'un *Kardia*'sını aldırıldığını öğrendikten sonra bile ikinizin kaderinde bu olduğunu umuyordum. Kader."

"Gönül dostları," dedim Reaver karnının üzerine yerleşirken.

"Evet. Bütün bunların mümkün olmasının tek yolu bu." Bir tutam saçını geriye doğru düzeltti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Holland bilseydi bile bunu benimle paylaşmazdı. İstese bile bunu yapamazdı."

Bundan pek emin değildim. "Kaderlerin ne olduğunu biliyorum. Onlar Kadimler," dedim ve her ikisini de izlerken Reaver'ın çenesinin altını kaşıyarak

Penellaphe ve Ward yakından. İkisi de bunu duyduklarında en ufak bir şaşkınlık bile göstermediler. "Kuralları onlar koydu."

Penellaphe sessizce, "Bu onları kırabilecekleri anlamına gelmez Majesteleri," diye karşılık verdi.

"Peki bunu yaptıkları için onları kim cezalandıracak? Kuralları değiştirmelerine kim engel olabilir?" Ben de karşı çıktım. "Ve lütfen bana Sera deyin."

Ward arkasına yaslanırken sıırttı. "Aynı soruları kaç kez sorduğumu bir bilseniz."

Penellaphe, "Muhtemelen Hollanda'yı ilk tanıdığım zamanki kadar çok," dedi. "Güç dengesini kurmak için Primaller'i yarattıklarında gerçekte ne olduğunu anlamam uzun yıllarımı aldı. Bunu yaparken belirli kurallar oluşturuldu. Diyarları dolduran özde dövülmüş olanlar. Bu kurallar solunan havaya, içilen suya ve hasat edilen toprağın meyvelerine dönüştü. Bu kurallar çiğnendiğinde, diyarlar *bunu bilir*. Anlamak için bunu kendi gözlerimle görmem gerekti."

Aydun'un diyarların yeniden dengeye kavuşmasıyla ilgili söylediklerini düşündüm ve içimi bir bilme duygusu kapladı. "Kolis korları çaldığında..."

Başını salladı. "Dengeyi sağlamak için harekete geçen Arae değildi. Özün kendisi yaptı."

Etrafımızdaki havanın bilinçli olarak kendi kendine hareket ettiği düşüncesi, kapıya yaklaşan, düzensiz bir yürüyüşe sahip ayak seslerini duyduğumda omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. Bir an sonra yumuşak bir vuruş geldi.

"İçeri gel," diye seslendim.

Pax ellerinin arasında sıkıca tuttuğu bir tepsiyle içeri girerken kapının bir tarafı eğilerek açıldı.

"Paxton." Ayağa kalktım, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Majesteleri," dedi sessizce, sesi ölümlüler diyarındaki en kuzeydoğu krallıklarının notalarını taşıyordu. Bana hızlı bir selam vermek için durdu. "İçeceklerim var."

Ona doğru ilerleyip tepsiyi almaya başladım ama Reaver kalçamı dürttü. Ona baktığımda pullu başını salladı.

Paxton yaklaştı. "Arik küçük kavanozlara biraz şeker ve krema koydu," dedi tepsiyi dikkatle masaya yerleştirirken, gün içinde saraya gelen aşçılardan birine atıfta bulunarak. "Ve biraz da yumuşak hepinizin hoşuna gideceğini düşündüğü bisküviler." "Teşekkür ederim." Oturdum.

Başını salladı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Sanırım biz iyiyiz."

Başını bir kez daha hızla salladı, sonra Paxton doğruldu. Durdu, çenesini kahverengi gözlerini görebileceğim kadar kaldırdı. "Bu sabah seninle konuşma fırsatım olmadı, ama seninle konuşmak güzel.

bakın..." Alt çenesinde pembelik belirdi ve başı bir kez daha eğildi. "İyi olduğunuzu."

"Seni tekrar görmek güzel," dedim, sesimi alçaltırken bunu kastettiğimi anlamasını umuyordum. "Artık sadece parmaklarımla dokunarak suyu ısıtıp ısıtamayacağımı görmek için sabırsızlanıyorum. Sana haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Kalın saç tellerinin arasından dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

"Tamam."

Sırtarak Iridessa ve Rhahar'ın beklediği yere doğru gidişini izledim. Kapılar kapanırken Iridessa'nın çocuğun zaten dağınık olan saçlarını düzelttiğini gördüm.

Ward, "O bir ölümlü," dedi.

"Öyle." Sürahiye aldım ve dumanı tüten sıvıyı üç fincana boşalttım.

Kendisine sade çay ikram ederken Ward'ın yüz hatlarını merak kapladı. Şekersiz. Kremasız. Öyle bir tipe benziyordu. "Nasıl oldu da bir Ölüm Meleği'nin evinde çalışmaya başladı?"

"Yetimdi ve sokaklarda yaşıyordu, hayatta kalmak için yankesicilik yapıyordu." Kapaklardan birini kaldırarak küçük kaşığı biraz şeker almak için kullandım. "Nyktos'la da bu şekilde tanıştı."

Penellaphe'nin kaşları kremaya doğru giderken kalktı. "Gerçek bir Ölüm İlkeli olan Nyktos'un cebini karıştırmaya mı kalkıştı?"

"Evet." Sırıttım.

Ward fincanı kaldırırken başını sallayarak, "Bu sık duyduğun bir şey değil," dedi. Böylesine zarif bir çay takımının büyük ellerde tutulduğunu görmek büyüleyiciydi.

"Sanmıyorum." Sıcak çaydan bir yudum alırken dişlerimi fincana vurdum. Fark edip etmediklerini görmek için Penellaphe ve Ward'a baktım. İkisi de görmüş gibi görünmüyordu ama Reaver bana tanık olamayacak kadar yakından bakıyordu. İçimi çektim. "Çok utangaçtır."

"Anlayabiliyorum." Penellaphe arkasına yaslandı. "Ama onunla çok iyi anlaşıyorsun." Omuz silktilim. "Holland onu neden çağırmaya çalıştığını biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Bunun kehanetle ilgili olabileceğine dair bir fikri vardı. Bu yüzden gelmemi istedi."

"Tabii ki öyle," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Ağzının köşelerinde hafif bir gerginlik vardı. "Açık konuşabilir miyim?"

"Elbette." Fincanımı Reaver'a uzattım ve o da başını çevirdi.

Görünüşüne göre çay sevmiyormuş.

"Hollanda cevap vermediği için kızgın görünüyorsun," dedi.

Keskin tonunu yakalayınca kaşlarımı kaldırdım. "Gerçek Yaşam İlkeli'nin Kaderleri çağırabileceğini ve onların da cevap vereceğini sanıyordum."

Ward, "Bir neden olduğunda bunu yapıyorlar," dedi.

"Yani bir soruya sahip olmak yeterince iyi bir neden değil mi?" Açıklık getirdim. "Ward'ın demek istediği, bir amaç olması gerektiği, anlamı olan bir amaç

Kişisel bir ihtiyacın ötesinde," diye açıkladı Penellaphe. "Herhangi bir Kaderi çağırabilecekken Holland'ı çağırdınız. Eğer Holland cevap verseydi size iyilik yaptığı şeklinde algılanabilirdi."

Gözlerim kısıldı. Yani, herhangi bir yaşlı Arae'yi çağırmış olsaydım, cevap verebilir miydi? "Yani..."

"Saçma mı?" Penellaphe çayından bir yudum alarak sözlerini benim yerime tamamladı. "Evet. Katılıyorum. Ama o istedi. Gerçekten."

Çay fincanını göğsünün hizasında tutarak vücudunu bana doğru eğdi. "Çağrınıza cevap vermenin herhangi bir soruna yol açmayacağından emin olsaydı burada olurdu."

"O zaman neden Kolis ile benim aramdaki görüşmeye aracılık etmedi?" diye sordum. "Arae'yi çağıran Kolis'ti."

"Seninle ince bir çizgide yürüdüğünü biliyorsun. Diğerleri de bunu biliyor." Yüz hatlarında bir sempati ifadesi belirdi. "Sana çok düşkün Sera ve senin Yükselişini öğrendiğinde çok sevindi. Bu onu gözyaşları."

Başparmağımı pürüzsüz porselenin üzerinde gezdirirken bakışlarım çamurlu çaya kaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dudaklarımın iç kısmına batan dişlerimin keskin acısı, boğazımdaki yanmanın yanında hiçbir şeydi. Aydan'un neden Kolis ve benimle ilgilenen kişi olduğunu zaten biliyordum. Şımarıklık ediyordum ama öfke, hayal kırıklığı ve üzüntüden çok daha kolay başa çıkılabilecek bir duyguydu. Yine de Holland... sakladığı sırlara rağmen benden daha iyisini hak ediyordu.

"Bana değer verdiğini biliyorum. Sadece..." İçtiğim çay yanıklarımı biraz olsun dindirdi. "Önceki hayatımda sahip olduğum ailenin bir parçası gibi hissediyor. Ve ben... onları özliyorum. Onu özliyorum." Başımı sallayarak yukarı baktım. İkisinin de bakışlarındaki sempati kendimi kanepenin arkasına atmak istememe neden oldu. "Pekâlâ. Bu kadar yeter." Uzun bir nefes verdim. "Dalos'tayken kehanet hakkında bir şey öğrendim."

Penellaphe birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Kolis'ten mi? Ne söylemiş olabileceğinden emin değilim. Daha önce imgelemim hakkında hiçbir bilgisi yoktu."

"Yalan söyledi," diye açık açık söyledim ve Penellaphe'nin sarsılmasına neden oldum. "Kolis kehaneti sen görmeden önce biliyordu. Sadece senin bunu bilmeni istemedi."

"Ben... Ben anlamıyorum." Penellaphe fincanını elindeki tabağa indirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ward gözlerini kısarak, "Bu ancak sizden önce bir başkası görmüşse mümkün olabilir," diye tahmin yürüttü. "Uygun bir şekilde, bundan söz edemeyen biri."

"Ama neden benim gördüklerimi anlamıyormuş gibi davrandı?" diye sordu Ward'a doğru dönerek. "Neden gördüklerim hakkında durmadan beni sorguluyor-?" Elindeki fincan tabağa çarparak tıkırdadı. "Her küçük detay?"

"Görüşün tamamını bilmediğinden emin olmak istedi," dedim ona. "Ve bilmemen iyi oldu. Ward haklı. Başkalarının da bunu bildiği ve artık olmayabileceği izlenimine kapıldım, doğan son kahin de dahil. Ve Eythos."

Eather gözbebeklerinin arkasında titreşti. "Bekle. Kadimlerin rüyasında gördüklerinden daha fazlası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kolis'e göre var." Çaydan bir yudum aldım ve sonra öne doğru eğilerek fincanı masanın üzerine koydum. "Üç bölüm olduğunu iddia etti - bir başlangıç, bir orta ve bir son. İlk bölüm senin bildiğin bölümdü. Altın taşların çaresizliği ve tüm bunlar. Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum. kelime."

"Hatırlıyorum. Bunu asla unutmayacağım," diye fısıldadı Penellaphe boğazını temizleyerek. "Altın taşların çaresizliğinden ve ölümlü bedenlerden doğan büyük bir ilkel güç, karaların ve denizlerin, göklerin ve tüm diyarların varisi olarak yükselir. Korun içinde bir gölge, alevin içinde bir ışık, etin içinde bir ateş olmak için." Gözleri odaklanmamış bir şekilde bakarken hırıltılı bir şekilde nefes verdi.

"Yıldızlar geceden düştüğünde, büyük dağlar parçalanır denizler ve yaşlı kemikler tanrıların yanında kılıçlarını kaldırırsa, sahte olan, aynı kötülüklerden doğan, aynı soydan gelen iki kişi ölümlüler aleminde aynı büyük ve ilkel güç. Kanı ateşle dolu, kaderi bir zamanlar vaat edilen Kral için yazılmış bir ilk kız." Boğazını temizledi.

"Ve ikinci kız, kanı kül ve buzla dolu, geleceğin Kralının diğer yarısı. Birlikte diyarları yeniden yaratacaklar."

Son. Ve böylece son Seçilmişin kanının dökülmesiyle başlayacak, İlkelerin etinden ve ateşinden doğan büyük komplocu, Haberci ve Ölüm ve Yıkımın Getiricisi olarak uyanacak.

Tanrılar. Dikkatli olun, çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada kalan her şeyi yerle bir edecek."

Bir başka ürperti omurgamdan aşağı doğru kıvrıldı ve ensemdeki küçük tüyleri kaldırdı. "Başka bir bölüm daha var," dedim. "Kolis'in görünün sonu olduğunu iddia ettiği bir bölüm. Kan ve külden doğan ve iki tacın taşıyıcısı olan kişiyle ilgili. Keşke tam olarak hatırlayabilseydim ama bana verilen unvan da o kısma dahildi. *Alevler içinde yıkanmakla ilgili kısım-*"

"En parlak aydan." Penellaphe aniden ayağa kalktı. "Keella." Reaver başını kaldırdı, ben kaşlarımı çatarken tanrıçayı izliyordu. "Ne?"

"Taç giyme töreninde söylediği bir şeydi." Penellaphe eğildi, fincanını ve tabağını masanın üzerine koydu. "Nykto'sun sana verdiği unvana, özellikle de en parlak ay kısmına büyük tepki gösterdi."

Taç giyme töreni sırasında birlikte oturduklarını hatırlayarak kaskatı kesildim. "Bize yaklaştığında bunu sordu, neden bunu seçtiğini sordu."

"Açıkçası, bu kısım size atıfta bulunuyor. İki tacın taşıyıcısı," Penellaphe şöyle dedi. "Lasania'nın yasal varisi ve sen de Eş olarak." "Kolis de buna inanıyor."

"Daha fazlası var mı?" Ward alnı kırıışmış bir halde sordu.

"Evet, ve bu oldukça... ürkütücü." Parmaklarım dizlerime bastırdı. Gözlerimi kapatarak Kolis'in söylediklerine iyice odaklandım. "Büyük... büyük güçler tökezleyecek ve düşecek. Ayakta kalanlar diz çöktükçe titreyecek, unutuldukça zayıflayacak. Sonunda İlkel yükselecek, kan veren ve kemik getiren, Kanın ve Külün İlkelisi." Gözlerimi açtım. "Tam olarak hepsi bu değil, ama genel özü bu."

Penellaphe bana baktı, dudakları ayrılmıştı. Bir an için nefes alıp almadığından emin olamadım.

"Kendisinden bahsedildiğini düşünüyor," diye devam ettim. "Kan ve Kemiğin İlkelisi olarak yükselirken büyük güçleri tökezletip düşürecekmiş."

Penellaphe bakmaya devam etti.

"İyi misin?" Ward koluna dokunarak sordu. Başını sallamadan önce bir an geçti. "O zaman oturabilir misin?"

Adamın dediğini yaparken elbisesi etrafında dalgalanıyordu.

"Ve belki konuşuruz?" Ben de ekledim. "Beni sinirlendirmeye başlıyorsun."

Penellaphe gözlerini hızla kırıştırdı. "O... bunun kehanetin sonu olduğunu mu söylüyor?"

"Evet."

Gözlerinden saç telleri süzülürken elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. "O yanılıyor."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Ne gördüğümü biliyorum. Henüz gerçekleşmemiş savaşlar. Henüz düşmemiş ve bir kez daha yükselmemiş şehirler. *Onları* bundan yüzlerce yıl sonra gördüm. Daha da uzun. Neredeyse bir milenyum. *Onu* gördüm. Kan ağaçlarının yetiştiği ölümlüler diyarındaki Et ve Ateş Kraliçesi."

"Ondan ve bir kraldan bahsettiğinizi hatırlıyorum." Hafızamı yokladım. "Onların... doğru hissettirdiğini söylemiştin."

"Umut gibi hissettiler," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. "Bahsettiği bu kısım mı? Kan veren ve kemik getiren mi? Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kan yaşamı simgeler."

"Kemik ölümü temsil eder," diye mırıldandım, aklım Aydu'nla birlikte Aios'un ağaçlarının altında durduğum zamana gitti.

"Evet. Yaşam ve ölüm. Kan ve kemik," dedi Penellaphe, elbisesinin eteğini yumruklarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Bu kısım bir Yaşam ve Ölüm İlkelerinden bahsediyor."

"Biz de öyle düşünmüştük. Peki ya kan veren ve kemik getiren?" Kaşlarımı çattım. "Bunun bir şeye ya da birine gönderme yaptığını mı düşünüyorsun? başka?"

Başını sallarken bakışları alçaldı. "Muhtemelen. Mantıklı geliyor. Ama bildiğim bir şey varsa o da gördüğüm şeyin gelecekte gerçekleştiği. O kısım iki kızı da mı içeriyor?" Kirpikleri havalandı. Eather gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. "Diyarları yeniden yaratacak olanlar onlar. Sonu onlar getirecek. Kolis değil."

"O sondaki giriş kısmı hâlâ ilk duyduğumdaki kadar kötü geliyor," dedim, kafam daha da karışmıştı. "Bunun imgelemin sonu olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tüm bunlar uyanışımızdan sonra gerçekleşir ve biz henüz uykuya dalmadık," dedi. "İşte o zaman alemler yeniden yaratılır. Daha önce değil."

Reaver'a yaklaştım. "Kendini uyurken mi gördün? Durağanlığa girerken mi?"

"Tanrıların çoğunun durağanlığa girdiğini gördüm. Uzun bir tane," dedi bana. "Holland ve ben seninle ilk konuştuğumuzda bu kısmı detaylandırmamıştım.

Nyktos. Bunun önemli bir ayrıntı olduğunu düşünmemiştim."

Midem bulandı. "Peki bu ne zaman olacak? *Neden* olur ki?"

"Bu uzun bir süre olmayacak. Ne zaman olacak? Kesin bir şey söyleyemem ama henüz gerçekleşmemiş şeyler biliyorum. Olacak şeyler." Sağ eli karnına gitti. "Peki neden? Bunu da söyleyemem. Ama kötü hissettirmede. Doğal hissettirdi. Sanki zamanı gelmişti."

Şimdi ona bakan bendim.

Hafifçe güldü. "Yüzlerce yıl boyunca durağan kalmanın kulağa korkutucu gelebileceğini biliyorum."

"*Yüzlerce* yıl mı?" Mırıldandım.

"Ama bir avuç gece kadar kısa sürede geçtiğini duydum."

Tek söyleyebildiğim "Hı-hı," oldu.

Ward başını çevirdi ama sırtışını kaçırmama yetecek kadar hızlı değil.

"Ama önemli olan Kolis'in yanılıyor olması. Onun son olduğunu düşündüğü şey

-Yükselenin o olduğunu mu? Yanılıyor," diye tekrarladı, sesi sabitleşiyor ve kendinden daha emin hale geliyordu. "Öyle."

Belki de... "Ya da ikiniz de haklısınız."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Büyük komplocunun Kolis olduğuna inanıyordunuz, değil mi? Her zaman onun yeniden uyanacağını düşünmüştüm." Cesaretim kırılmıştı, ayağa kalkıp volta atma isteğime direndim. "Ve sen de tanrıların durağanlaştığını söyledin. Kolis'in de öyle olmadığını kim söyleyebilir? Ve senin gördüğün son, onun uyandığı andı."

Bunu söyler söylemez aklıma Ash'in ve benim Kolis'i mezara gömmе planımız geldi ve içimdeki huzursuzluk büyüdü. "Kolis ve benim aramdaki buluşmaya aracılık eden Kadim-Aydun mu? Onu tanıyor musun?"

"Onu sadece birkaç kez geçerken gördüm," dedi. "Onların yaşadığı Lotho Dağı'na girmiyorum. Holland ile bile."

"Ben Kolis'le konuşmadan önce bir şey söyledi. İlkeller arasındaki savaş ancak kan ve kemik olduğunda kazanılabilirmiş. Ve bunun kehanetle bağlantılı olduğu hissinden kurtulamıyorum."

Hafif bir kaş çatma hali belirdi. "Neden böyle söyledi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, savaşı önlemek için bir yol bulmamı istiyor gibiydi." Reaver'ın ön bacağındaki bir kırıntıyı fırçaladım. "Gördüğü tüm konu başlıklarında savaşın önlenemediğini söyledi. Ama benim Yaşamın Gerçek İlkeli olarak yükselişimin bazı konuları değiştirdiğini söyledi." Başım öne eğildi. "Bu çok garip. Neden böyle beklenmedik bir şey yapayım ki?" "Sen," dedim Ward'a, "benim soyumun oluşmasına yardım ettiğin için mi *viktor* oldun?"

Penellaphe, "Ama bu sadece sizinkini başlatan konu oldu," dedi.

"Ve evet, Yükselmeyecekmişim gibi görünüyordu, ama..." Başımı salladım. "Bütün bu kader ve iplik meselesi başımı ağrıtıyor."

"Aynı," diye mırıldandı Ward, Penellaphe sustuğunda ona bakarak.

Başını sallarken bal rengi saçları sallanıyordu. "İki taç taşıyanla ilgili kısım var ya? Bunun seni kastettiğine inanıyor. Peki ya yükselen büyük İlkel güç? Onun kendisi olduğuna mı inanıyor? Ama olamaz. Kan *veren* ve kemik *getiren* ifadeleri mantıklı değil. Bu, onun Kan ve Kemiğin İlkeli ortaya çıkardığı ya da yaratıma soktuğu anlamına gelir. Ona dönüştüğünü değil."

"Yanlış tekrarlıyor olabilirim." Hayal kırıklığı arttı. "Bu tamamen mümkün."

Ama ya yapmasaydım?

"Durum bu olabilir." Ward öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama görünüşe göre birisi kehanetin o kısmının tam olarak ne ifade ettiğini biliyor olabilir. Kolis'ten başka biri."

Bakışlarım Penellaphe'ye kaydı ve onun da benimle aynı şeyi fark ettiğini anladım.

Gülümsedi. "Keella." Penellaphe'nin okyanus mavisi gözlerinde heyecan parıldıyordu. "Kadimlerin rüyasını öğrenebilecek kadar yaşlı ve Kolis'in bunu fark etmesini engelleyecek kadar da zeki."

Başımı sallayarak onayladım, umuttan da öte. Taç giyme töreninde Ash ve bana yaklaşıp unvanım hakkında konuştuğunda Keella'nın bir şeyler bildiğini anlamıştım. Bu imgelem olabilir miydi? Ve bu sadece ne anlama geldiğini değil, aynı zamanda doğrusunu da bildiği anlamına geliyor olabilir miydi?

Sipariş?

"Nyktos şu anda Attes'ten

Primaller," diye paylaştım onlarla. "Keella ile Kadimler hakkında konuşmak için daha sonra Thyia Ovalarını ziyaret etmeyi planlıyoruz." Zorla nefes verdim. Sabır hiçbir zaman benim erdemim olmamıştı. Thyia Ovası'na gitmek istiyordum.

ama sabırsız olmak yerine akıllı olmam gerekiyordu. Bu da normalde doğamın bir parçası değildi. "Ona soracağım o zaman."

"Şimdi, şu İlkelleri çağırma işi mi?" Tanrıça fincanını kaldırdı.

"Onlardan Gölgele Diyarı'na gelmelerini mi istiyorsun?"

"Öyleyiz." Göz ucuyla Reaver'ın bisküvileri not aldığını gördüm.

"Riskli olacağını biliyoruz ama kimin yanımızda duracağını ve kimin bize karşı çıkacağını bilmenin bizim için önemli olduğuna karar verdik."

"Biz." Penellaphe hassas bir şekilde ürperdi. "Yaşamın İlkeli'nin alınan kararlardan bahsederken *biz* kelimesini kullandığını duymayalı ne kadar uzun zaman oldu bilemezsiniz. Bu kesinlikle orgazmik."

Ward kaşlarını kaldırdı ve ona yan yan baktı.

Alaycı bir şekilde sırtarak öne doğru eğildim ve gevrek bisküvilerden birini aldım. "Holland'la konuşmak istediğim başka bir konu vardı."

Arkama yaslanıp pastadan küçük bir parça kopardım ve "Ona Eythos'un planını ve Sotoria'nın ruhunu sormak istiyordum" dedim.

"Oh, bu konuda size ne söyleyebileceğimden emin değilim." Şaşkınlık titredi

Ward'la benim aramda gidip gelirken güzel yüz hatlarına baktı. "Ama deneyebilirim."

"Eythos'un bu planı geliştirirken ne düşündüğünü anlamıyorum," diye başladım, düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışırken bir yandan da bisküvinin bir parçasını Reaver'a verdim. Hızlıca ve parmaklarımı araya sokmadan aldı. "Kolis'i öldürebilecek bir silah yaratmak için yaşam korlarını ve Sotoria'nın ruhunu bir araya getirdi."

Penellaphe'nin kaşları çatıldı. "Evet. Ben böyle anlıyorum. o."

"Ama Kolis'in bir başkası öldürülemediği sürece öldürülemeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Onun yerini almak için yükseldi. Kolis bunun mümkün olmadığından emin oldu. Bu da Eythos'un bildiği bir şey," dedim Reaver uzanıp pastanın kalanını kaparken. Umarım bizi çok yakından dinlemiyordur. "I

Sotoria olarak benim Kolis'i öldürmeyi başaracağıma ve ardından oğlunun gerçek Yaşam İlkeli olarak Yükseline inandığını varsayalım - ki bu sadece bir varsayım üzerine almak için büyük bir risktir. Sadece Kolis'i öldürmek isteyeceğime değil, aynı zamanda bunu yapabileceğime de inanması gerekirdi. Ve

Belki de en başta Hollanda'ya gitmesinin nedeni de buydu. Kaderin bir şekilde devreye girmesini ve beni hazırlamasını umuyordu."

Penellaphe'nin kaşları daha da çatıldı.

"Ancak bu, Kolis'in ölümüyle birlikte özünün diyarlara geri döneceği gerçeğine değinmiyor. Sayısız yıkıma neden olur ve dengeyi bozar. Ve denge bu kadar dengesiz olduğunda neler olduğunu biliyorum." Penellaphe fincanını tabağına geri koyarak, "Bu doğru," diye başladı, "ama Ancak Ölüm'ün son gerçek közleri Kolis'ten çıkarılmaz ve onların gücüne dayanabilecek ve Yükselebilecek kadar güçlü bir başkasına aktarılmazsa. Bu doğal bir Yükseliş ile aynı şey değil, ama işe yaramalı Çünkü Yıldız Elması'nı böyle bir durum için elde edenler Arae'lerdir."

Geriye doğru sallandım. "Bunu düşünmemiştim bile," diye itiraf ettim. Ash düşünmüş müydü? "Közleri almak için hiçbir tanrı yükselermiyorsa, onları transfer etmek bir tür boşluktur,"

Mırıldandım. Bu mantıklıydı ama... "Ama yine de büyük bir risk. Biri hataya yer bırakmıyor. Eythos, sadece Kolis'i öldürmeyi başarabileceğimi değil, aynı zamanda bunun bir şey öğrendikten sonra yapılacağını varsayarak çalışıyordu.

Yıldız elması gibi, onu buldu ve sonra közleri transfer etmek için kullandı. Aynı anda oğlu da benden onları aldı. Eythos *bu kadar* pervasız olamazdı."

"Ama Yıldız'ı öğrendin. Her şeyin bir nedeni vardır," diye vurguladı, bakışları benimkilerle buluştu. "İster Arae olsun ister özün kendisi, bazı şeyler yolunda gider."

"Eythos'un güvendiği şey de bu muydu?"

"Bence Eythos, Nyktos'un közleri çıkarılması imkânsız hale gelmeden önce senden alacağına inanmış olabilir," diye hatırlattı bana, ikinci bisküvisini mutlu bir şekilde yiyen Reaver'a bir bakış göndererek. "Közleri çıkarmak Sotoria'nın ruhunu ortadan kaldırmazdı. Yine de Kolis'i közlerin yok olmasına yetecek kadar zayıflatabilirdin. transfer edildi."

"Başka bir deyişle, Eythos oğlunun kendi yarattığı silaha aşık olacağını hiç beklemiyordu. Ya da benim pervasızlığıma," dedim, birlikte olduğumuz ilk gece Ash'ten aldığım küçük kan parçasının her şeyi nasıl değiştirdiğini düşünerek.

"Ama pervasızlığın da seni kurtardı, değil mi?" Penellaphe sordu. "Her iki durumda da İtlaftan sağ çıkamayabilirdin ve gerçek Yaşam İlkeli olmak için Yükselmezdin."

Holland da bir keresinde benzer bir şey önermişti.

"Ama planı birden fazla açıdan işe yaramadı. Ben Sotoria değilim. Onun ruhu sadece bende ikamet ediyordu. Diğer her şey planlandığı gibi gitmiş olsaydı bile, onu zayıflatabilirdim ama öldüremezdim." Penellaphe'nin ağzı açık bana baktığını fark edince sustum. "Holland sana söylemedi mi? Söylemesi gerekiyordu.

o olmadığını biliyordu. Attes biliyordu. Callum da öyle."

"Holland'ın bana söyleyebileceği çok fazla şey var, tabii ben bu bilgiye kendim ulaşmazsam," dedi. "Ve o zaman bile, teyit ettiği şeylerle ilgili ince bir çizgide yürümek zorunda."

Ağır bir nefes verdim. "Bu beni deli ederdi."

Penellaphe usulca güldü. "Biraz... zor oldu ama onu seviyorum."

Nefesim kesildi. Bunu söyleme şekli çok basitti. Sanki gereken tek sebep buymuş gibi.

Ve öyleydi.

Gerçekten

öyleydi.

"Attes, Kader'in müdahale edebileceğini ve dengeyi yeniden kurmanın bir yolu olarak Sotoria ile benim aynı olmamamı sağlayabileceğini söyledi," dedim. "Ama Holland'ın benim Sotoria olduğuma inandığı izlenimini edindim."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Penellaphe, kaşlarında yeniden kırıksıklıklar oluşmaya başlamıştı. "Ama Eythos'un yaptıklarının işe yaramadığını bilseydi ya da bundan şüphelenseydi, ki bu tür bir bilginin neyi etkilemiş olabileceğine bağlı olarak, hiçbir şey söyleyemezdi."

Çenem gerildi. "Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Özellikle de hem Eythos'un hem de Kolis'in kadere ve dengeye darbe vurduğu bu durumda." Verdiğim yanıttan oldukça gurur duyuyordum. Ama ağzımdan çıkan bir sonraki cümle her şeyi mahvetti. "Hâlâ çok sinir bozucu."

Penellaphe'nin dudakları seğirdi.

"Ruhu mu?" Ward araya girerek dikkatimi çekti. Gerginlik ağzını paranteze almıştı. "Hâlâ senin içinde mi?"

"Nyktos'un közleri alma zamanı geldiğinde onun ruhunun içimde olmasını istemedim," diye paylaştım. "Öleceğimi düşündüm ve onun ruhu..."

"Kaybolurdu," diye bitirdi Penellaphe, sesi sıkıntılıydı. "Kaybolurdu." Gözleri genişledi. "Yıldız'ı buldun. Bu...?" Tanrıça sanki bunu söylemeye dili varmıyormuş gibi bembeyaz kesildi.

"Evet. Ruhu orada. Şimdilik." Avuçlarıminin topuklarını dizlerime sürterek her şeyi yeniden düşündüm. Aklımda daha önce hiç olmadığı kadar çok soru vardı. Hayal kırıklığım arttı ama bunun Penellaphe'nin suçu olmadığını biliyordum. "Hangi

yani Star'ın yakın zamanda közleri transfer etmek için kullanılması söz konusu değil."

Ward bir süre sonra uzun bacağını uzatarak, "Eythos'un planıyla ilgili kısma dönelim," diye söze başladı. "Pek bir şey bilmediğimi biliyorum."

"Bu doğru değil." Penellaphe'nin gülümsemesi sevgiye dönüştü. "Çoğu zaman bazı şeyleri benden önce anlıyorsun."

"Bu konuda anlaşılamayacağız," diye cevap verdi ve ben de düşünmek zorunda kaldım.

Onun kadar uzun yaşamış ve yaşayacak olan birinin bildiği çok şey *vardı*.

"Ama ya Eythos'un gerçekte ne planladığı konusunda yanılıyorsak?"

Bazen bir şeyi düşünmeye başlarız ve inandığımız şeyin aksini gösteren yeni bilgilere veya kanıtlara rağmen ona bağlı kalırız."

Reaver ona baktı ve sonra başını kaldırarak dikkatle dinledi.

"Peki bu durumda?" Ward elinin tersini çenesinin üzerinde gezdirdi, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Eythos'un senin korlar ve Sotoria'nın ruhuyla donanmış bu silah olmanı planladığına inanıyoruz. Ama ya planladığı şey konusunda yanılıyorsak?"

Penellaphe ona doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki, ben de tüm bu olanları anlamakta zorlanıyorum. Eythos'un aldığı riskler. Gerçi onunla hiç tanışmadım." Bakışları bana dönmeden önce tanrıçaya kaydı. "Düşüncesiz biri olduğunu duymuştum," diye devam etti ve ben de yarattığı *lyrue'yu* düşündüm. "Ama aynı zamanda çok zekiydi. Onun olduğuna inandığımız bu plan? O kadar çok boşlukla dolu ki içinden düşebilirim." Ward elini kalçasına götürdü. "Ya bu -ya da bunun bir parçası- onun başından beri amaçladığı şeyse? Ya sen ya da Sotoria gerçek Yaşamın İlkeli olarak yükseldiyseniz ve böylece sizi gerçekten onun istediği silah haline getirdiyse? Kolis'le başa baş mücadele edebilecek ve bir başkasının közlerin üstesinden gelmesini sağlayabilecek bir silah."

Ash gibi mi? Eythos, oğlunun gerçek Yaşam İlkeli olması yerine bunu istemiş olabilir mi?

"Bu," diye tekrarladı Ward, deniz mavisini gözleri benimkilerle buluşarak, "başından beri onun planı olabilir." "

Ve eğer öyleyse, o zaman.

Kolis Yıldız'ın nasıl çalıştığını ve bizde olduğunu biliyordu. Hatta Ash'in onun önemini anlayacak kadar zeki olduğunu bile söylemişti. Kolis, Yıldız'ı ona karşı kullanmamızı ve Ash'in gerçek Ölüm İlkeli közünü almasını beklerdi.

Bakışlarım evlilik izinin üzerine düştüğünde kalbim duracak gibi oldu. Ash ve ben onun bir Saray İlkeli olduğu gerçeğini tartışmamış olsak da, bu gerçeği unutmamıştım.

Kolis için bir tehdit
değildim. Ash'ti.

Bu da onu hedef haline getirdi.

Ayağa fırlayarak tanrıçayı ve *viktoru* ürküttüm. "Gitmem gerek."

Reaver arka ayakları üzerinde geriye doğru sallandı ve kanatlarını kaldırdı. Havaya yükseldi ve beni takip etti.

"Her şey yolunda," dedim ona, endişelenmesini istemiyordum. "Öyle mi?" Penellaphe sordu.

"Evet," dedim, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak üzereydim.

"Bu toplantıyı aniden bitirdiğim için üzgünüm."

"Sorun yok." Penellaphe öne doğru kayd. "Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

Kapıyı açarken başımı salladım. Aşırı tepki veriyor olma ihtimalim yüksekti. Ash Essaly'de kaldığı sürece Kyn onun varlığını hissetmeyecekti. Ama...

Tüylerim diken diken oldu ve Rhain'le yollarımız ayrıldıktan hemen sonrasını düşündüm. Volta atıyordum ve evet, neredeyse her zaman hareket ediyor ya da kıpırdanıyordum ama alttan alta bir tedirginlik vardı. Proaktif bir şey yapmamaktan kaynaklandığını düşündüğüm bir şey.

Ya yanılmış olsaydım?

Kapıyı açarken sağ elimdeki parıldayan girdaba baktım. Onu görmek korkularımın bir kısmını bastırdı.

Ama hepsi değil.

Rhahar duvarı iterken Reaver arkamdan uçtu ve Kars kaskatı kesildi. Godling bana bir bakış attı ve alarma geçti. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Durdum, Reaver yukarıda daireler çizerken koridorun aşağısına hızlı bir bakış attım. "Muhtemelen önemli bir şey değil ama içimde bir his var. Nyktos'u görmem gerekiyor."

Rhahar'ın kaşları çatıldı. "Hâlâ Vathi'de."

Reaver yanıma indi. Vudentia mı? Kafamın içindeki soruyu duydum.

"Emin değilim," dedim yüksek sesle, parmaklarım seğiriyordu. "Ama Vathi'ye gitmem gerekiyor."

Kars ve Rhahar birbirlerine baktılar. Tanrı, "Leyla onunla birlikte, Nektaş da öyle," diye hatırlattı.

"Biliyorum." Yarı yolda döndüm ve koridordan fuayeye doğru ilerlemeye başladım. "Ama yine de gitmem gerekiyor."

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim." Kars aceleyle arkamdan geldi. "Bele ya da Rhain'e kontrol ettirebiliriz-"

İçim sıkıştı. Eğer bir şey oluyorsa ya da olmak üzereyse, onlardan herhangi birini tehlikeye atma riskini göze alamazdım. "Hayır."

Seninle gelmek istiyorum. Reaver'ın sesi bana ulaştı.

Hemen aklıma Veses'in onu acımasızca yaraladıktan sonra gevşeyen bedeninin görüntüsü geldi. "Kesinlikle olmaz."

Reaver kanatlarını açarak alçaldı. Önüme indi, kobalt gözleri sadece yarık şeklindeki göz bebeklerinin bir kısmı görünene kadar daralırken ciyakladı. Mümkün olan en uzun boyuna doğru doğruldu. *Ama sana yardım edebilirim.*

"Yapabileceğini biliyorum." Diz çöktüm ve Reaver'ın pullu yanağını avuçladım. "Ama benimle gelemezsin."

Mayeeh Liessa'nın olduğu yerde olmalıyım, diye ısrar etti. *Küçük olabilirim ama cesurum.*

"Cesur olduğunu biliyorum." Kalbim sanki ona sarılmış gibi sıkıştı ve bir bakıma öyle de oldu. "Jadis burada değil mi?"

Reaver isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Ben yokken, onu güvende tutmak için burada olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir. Bir şey olursa diye," dedim.

Kanatları yukarıya doğru kavis çizdi ve sonra aşağıya inerek vücuduna yaklaştı.

Başını başka yöne çevirdi.

Elimi dizime indirdim. "Ne oldu?" Başını salladı.

"Sen ve Nyktos geçen sefer... gittiğinizde," dedi Rhahar arkamızdan sessizce, "Reaver olanları engelleyebileceğini düşündü."

Oh, Tanrım.

"Bu öyle bir şey değil. Söz veriyorum." Parmaklarımı nazikçe çenesine dolayarak bakışlarını tekrar kendime çevirdim. "Ve senin ya da başka birinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anlıyor musun?"

Parlak, ışıltılı mavi gözler benimkilerle buluştu ve bu benim gözlerimi yaşarttı. *Ben de.*

Anladığını sanmıyordum ve Ash'le birlikte bunu anladığından emin olmalıydık. "Ben yokken Jadis'i güvende tutacak mısın?"

Her zaman.

"Bu benim Reaver popom." Başının tepesine, yeni filizlenen boynuzlarının çıkıntılarının hemen altına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Sera-" diye başladı Kars.

Ayağa kalktım. "Ben Vathi'ye gidiyorum." Vezir kartını çekerek onlarla yüzleştirdim. "Başka kimse gitmiyor ve bu bir emirdir."

Rhahar'ın çenesi sertleşti. "Anladım."

"Mükemmel." Döndüm.

"Sadece bir soru," diye devam etti. "Oraya tam olarak nasıl gideceksin?" Kaskatı kesildim. Tanrılar aşkına, bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"O kadar uzağa gölge adımı atmadın, değil mi? Yapmış olsan bile, o kadar hızlı nereye gideceğini bilmiyorsun. Yani at sırtındasın. Bu saatler sürer. Ve bu da sizi Kyn tarafından kontrol edilen bölgenin tam ortasına koyan en kısa yol," diye devam etti Rhahar. "Attes'in bulunduğu yere gitmek için Rhee Dağı'nı aşmanız gerekiyor. En az bir günlük yolunuz var."

Bunu tek başıma yapacağımı düşününce midem bir kez daha bulandı, özellikle de çok hızlı hareket etmek kadar basit bir gölge adımlama olmadığı için. Bu, gölge adımla havanın içinden geçmek, yani diyarları yırtmaktı ve bunu nasıl yapacağımı dair hiçbir fikrim yoktu. Ama nasıl öğreneceğimi biliyordum. "Diyarlar arasında nasıl gölge adımı atıyorsun?"

Rhahar, "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye cevap verdi. Ama ben ona sormuyordum.

Kendime sormuştum.

Sol kulağımın arkasındaki deri karıncalandı ve bir süredir düşünmediğim bir şeyi hatırlamak gibi bir bilgi aklıma geldi.

Mahkemeler ve hatta diyarlar arasında gölge adımları atmak, İlkel özü başka herhangi bir şey için kullanmak gibiydi. Bu *benim iradem* bir sonucuydu. Sadece nereye gitmek istediğimi düşünmem ve sonra bunu istemem gerekiyordu.

Ama Ash'in Vathi'de tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Sarayda ya da başka bir yerde olabilirdi ama gölge adımla Ash'in olduğu yere gidebilir miydim?

Cevap bir anda aklıma geldi.

Avucumu Reaver'ın başının üstünde gezdirerek Ash'i zihnimde canlandırırken Kars ve Rhahar'a döndüm. "Her şeye göz kulak olun."

"Lanet olsun," diye patladı Kars.

Gülümseyerek, İlkel özü kullanırken Ash'in görüntüsüne tutundum.
"Seraphena!" Rhahar ileri atıldı.
Kendimi Ash'in yanına götürürken, güç içimde ateşli bir sel gibi kabardı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benden altın ve gümüş teller döküldü, Rhahar'ı geri çekilmeye zorlarken, havayı savurarak kör edici bir yırtık açtı.

Hiç düşünmeden geçip gittim.

Çam ve deniz kokulu şiddetli bir rüzgâr beni sararken Eather çıldırtıcı bir şekilde döndü ve örgümden kaçan saç tutamlarını yüzüme savurdu. Farkındalık göğsümün ortasında zonkladı ve *onu* hissettim.

Sonra Lailah'ın nefesini tuttuğunu ve "Kaderler" dediğini duydum. Özün içinden onun sendeleyerek yana doğru gittiğini gördüm. Neredeyse ona gölge adımla *çarpacaktım*.

Hay aksi.

Altın ve gümüş rengindeki hava dalları yavaşladı ve soldu, taş parçalarını, güneş ışığında parlayan parlak yeşil sarmaşıklarla kaplı fildişi duvarları ve rahat görünümlü kahverengi deri koltukları ortaya çıkardı. Orada birkaç kişi vardı ama ilk başta sadece onu gördüm.

Ash benden sadece birkaç adım ötede duruyordu, geniş göğsünde bir gölge taşı hançer vardı. O boşluğu yarım kalp atışında geçti.

"Sera." Yanaklarımı sıktı ve aramızda bir enerji yükü oluştu. "Ne yapıyorsun-?"

"Her şey yolunda mı?" Nektas Ash'in solunda belirince araya girdim. Bir çeşit verandadaydık.

"Tabii ki."

"Bu tartışılır," diye mırıldandı Attes o tanıdık, derin sesiyle, tam o sırada uzaktan gelen köpek havlamalarının sesini duydum.

"Ne demek tartışmalı?" Başımı Attes'e doğru çevirmeye başladım.

Ash bunu kabul etmedi. Dikkatimi onun üzerinde tuttu. "Boş ver onu."

Lailah, Ash'in yanından geçerken Primal, "Bu çok kaba," dedi. Nektas, elinde bronz bir kupa tutuyor.

"Buraya gölge adımla mı geldin?" Ash belirtti. "Tek başına mı?"

Bunu söyleme şekli, sanki tek başına ata binecek yaşta olmayan bir çocukmuşum gibi, zaten yıpranmış sinirlerimi okşadı. Ve iyi anlamda değil. "Üç şey."

Ash'in arkasında, Nektas dudaklarını birbirine bastırdı ve hasır koltuklardan birine oturdu.

"Birincisi," dedim elimi kaldırarak, "buraya gölge adımlarla geldiğim çok açık. İkincisi, bunu tek başıma yapabilecek kapasiteye de sahibim."

Ash doğruldu. "Üç numara mı?"

"Ben çocuk değilim," diye tersledim ve bardağı dudaklarına götürürken Lailah'nın gözlerinin iki kat büyüdüğünü gördüm.

Ash, "Güven bana, *liessa*," dedi, sesi tüm *doğru* sinirleri okşayan gölgeli, ipeksi bir tona düştü. "Çocuk olmadığını biliyorum."

Midemde kıvrılıp kaynayan ateşi görmezden geldim. Şimdi bu saçmalığın zamanı değildi. "Aynı fikirde olduğumuzu bilmek güzel ama işim bitmemişti. Buraya geldim çünkü senin için endişeleniyordum."

"*Liessa*..." Çenesinin çizgisi yumuşadı. "Bu dört şeydi."

"Şirin görünmeye çalışma bile," diye uyardım onu. "İçimdeki duyguyu görmezden gelmeliydim."

"Bazen düşünüyorum *da*, 'Hey, kendimi yalnız hissediyorum. Belki de daha uzun vadeli bir şeyler aramalıyım,' diyor Attes kimseye belli etmeden. "Ama sonra neden kısa vadeli işlerle daha çok ilgilendiğimi hemen hatırlıyorum."

Lailah kuru bir kahkaha attı. "Sanki bu bir seçimmiş gibi," dedi nefesinin altından.

Arkamda bir boğaz temizlendi. Bu sefer Ash dönmeme engel olmadı. Ben daha bakışlarını karşılayamadan ya da konuşmadan Attes dizlerinin üzerine çöktü ve boştaki elini göğsünün üzerine koydu.

"*Meyaah Liessa*," dedi, başı o kadar derine eğilmişti ki saçları dalga dalga öne doğru dökülüyordu.

"Buna hiç gerek yok," dedim yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle.

"Tamamen gerekli," diye söylendi Ash.

Ona ters bir bakış attım. O da bana göz kırptı.

"Nyktos'a katılıyorum," diye yanıtladı Attes. "Bunu yapmaktan onur duyuyorum. Böyle bir saygı göstermekten zevk almalı çok uzun zaman oldu."

Arkamdaki hava soğudu.

"Önünüzde diz çökerek yüz yılını seve seve geçiririm," diye devam etti Attes, sesi ipeğe dönmüştü. "Her ikisini de, eğer sen öyle istediysen

Ben."

"Aslında *buna* hiç gerek yok." Bir sırtışıla savaştım
Ön odadaki sıcaklık daha da düştü. "Kalkabilirsin, biliyorsun." "Dileğin
benim için emirdir." Attes başını kaldırarak ayağa kalktı. Bir titreşim
Gözlerini kırptıştırırken yüzüne *bir* şaşkınlık yayıldı -düzeltiyorum...
gözlerini kırptıştırırken
Göz.

Ağzım açık kaldı. Dikkatimi çeken şey, saç çizgisinden burnunun
köprüsüne ve sol yanağından aşağıya doğru uzanan sıg yara izi değildi.
Sağ gözü şişmiş, etrafındaki deri ve göz kapağı korkunç bir kırmızımsı-
mor tonuna bürünmüştü. "Gözüne ne oldu?"

"Oh, bu mu? Bunun sayesinde." Çenesini Ash'e doğru salladı. "Sevgili
kocan."

Ağzım ikinci kez açık kaldı. Başımı yavaşça Ash'e çevirdim.

"Yumruğum kaydı."

"Bu çürüğü bıraktığına göre çok sert kaymış olmalı." Kollarımı
kavuşturdum. "Öyle oldu," diye cevap verdi, bakışları üzerimde
geziniyordu.

"Peki ona bu toplantıya katılmayı kabul etmeden önce mi yoksa sonra
mı vurdunuz?" "Bana sadece bir kez vurmuş gibi mi görünüyor?" Attes
karşı çıktı.

"Ona iki kez mi vurdun?" Çılgılık attım.

Ash alt dudağını dişlerinin arasında gezdirerek, "Hayır," dedi. "Üç kere."
Ona inanamayarak baktım. Odaklanmam gereken çok daha önemli
şeyler vardı ama Attes'e vurduğuna inanamıyordum.

"Dört gibiydi," diye düzeltti Lailah.

Ona döndüm. "Onların uslu durmalarını sağlamak için burada olduğunu
sanıyordum." "Denedi ama başarısız oldu," dedi Attes. "Ve bu bir tür
Senin hatan. Onu Kral ilan ettiğinizden beri -ki bu arada ben de aynı
fikirdeyim- kızının bu işe karışmamasını istedi."

Ash sıkıca gülümsedi. "Bunu ben
yaptım." Nektas homurdandı.

Başım tekrar Draken'a döndü. "Ve sen onu durduramadın mı?"

"Durdurabilirdim." Nektas fincanından bir yudum aldı. "Ama
Attes'in elindeydi
geliyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ve Attes'e döndüm. "Ve sen bir
şekilde kendini savunamadın mı?"

"Ne yapsaydım?" Attes başını eğdi ve kum rengi saçlarından bir tutamı, kırmızının daha az şiddetli bir tonu olsa da yine benekli olan yanağına savurdu. "Bir Krala vurmak hainlik olarak kabul edilir."

"Bu doğru," dedi Ash.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Acı verici görünüyor."

"Göründüğünden yaklaşık on kat daha acı verici bir his" dedi.

Ash ofladı. "Onun için üzülerken vaktini boşa harcama. İyileşebilir. Sadece bunu yapmıyor."

"Neden sen-?"

"Çünkü ilgi açlığı çekiyor," diye araya girdi Lailah.

Tekrar İlkel'e döndüm. Çürükler korkunç görünüyordu ama Anlaşmanın ve Savaşın İlkeli, çürük ve şişmiş gözüne rağmen çarpıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Yara izi bile yontulmuş yüz hatlarını bozmuyordu. Ama yara izine baktığımda, onu nasıl aldığını düşünmekten kendimi alamadım. Kolis'in çocuklarını öldürmesini engellemeye çalışıyordu.

Tanrım, bu ne kadar korkunçtu? Kolis o kadar çok insana zarar vermişti ki, tüm bunların sebebi en başta kendisine ait olmayan bir şeyi kaybetmiş olmasıydı.

Sotoria.

Attes'in morarmış gözünü görmenin şoku geçtikten sonra, içimde her türden karmaşık duygu yükseldi. Onu gördüğüm için mutluydum. Attes Dalos'ta tutulduğum sırada bana yardım etmişti ama çok şey görmüştü ve bu o kadar çok endişe yaratmıştı ki daha önce kusacakmışım gibi hissetmeme şaşmamalıydı. Onun

Varlık aynı zamanda utancı da uyandırdı. Ve bunu hissetmemem gerektiğini ne kadar bilsem de, cildimin sürünüyormuş gibi hissetmesine engel olamıyordum.

Gözlerimi kaçırdım ve derin olmayan bir nefes aldım. "Kocamın *tedbirsiz* davranışları için özür dileme ihtiyacı hissediyorum."

Attes, "Buna gerek yok," dedi.

"*Bu* konuda hemfikir olabiliriz," dedi Ash.

Attes bir adım daha yaklaştı. "Gözlerin. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Ash'ten gelen alçak uyarı sesiyle kulaklarım diken diken oldu.

Attes'in tek iyi gözünde bir pırıltı parladı ve bunun hava ile hiçbir ilgisi yoktu. "Kesinlikle çok güzeller," diye devam etti sanki tamamen Verandada yükselen karanlık enerjiden habersiz. "Çarpıcı."

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım bunlar oldu çünkü ölümlü olarak doğan gerçek bir Yaşam İlkeli hiç olmadı, bu yüzden..." Tek omuz silktim.

"Hayır," dedi Attes, kelimeyi adeta mırıldanarak. "Öyle bir şey olmadı."

"Biraz fazla saygı gösteriyorsun," dedi Ash soğukkanlılıkla. "Böyle devam edersen kendini kısırlaştırılmış bulacaksın."

Neredeyse boğuluyordum.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Bu, yaşamamayı umduğum acı verici bir süreç." Attes kıkırdadı ve sağ yanağındaki çürüklerin arasında derin bir gamze belirdi.

Gülümsemesindeki şeytani parıltı kayboldu. O zaman gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettim. Bir sızı göğsümü aydınlattı. Çok uyumamış gibi görünüyordu ve bunun kardeşiyle ilgili olduğunu düşündüm.

Onun düşmanı.

Elimi tuttu ve iki şey oldu. Aramızdan zayıf bir enerji yükü geçti. Ve arkamdaki Primal hırladı.

"Ash," diye tersledim, sinirlenmişim.

"Sorun yok. Sadece seni korumaya çalışıyor. Olması gerektiği gibi," dedi Attes. Buna katıldığımdan emin değildim, özellikle de Ash'in daha iyi bildiğini düşünürsek. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Seni son gördüğümde..."

Kalın bir şekilde yutkundum ve söylenmeyi başımla onayladım. İlkel Keella'nın Thyia Ovaları'ndaki evindeyken, açıkça ölüyordum. Onu bir daha görebileceğimi de düşünmemiştim.

"Ama işte buradasın, canlı ve Yaşamın Gerçek İlkeli. Daha mutlu olamazdım." Ash'e baktı. "Ve hepsi senin sayende."

Ash bir adım atıp kolunu belime doladığında hiçbir şey söylemedi. "Ve senin sayende." Attes'in elini sıktım. "Seninle tanışıp tanışmadığımı Dalos'tayken yardımlarınız için size teşekkür etmişim. Ama etmiş olsam bile... teşekkür ederim."

"Gerek yok."

"Var," diye ısrar ettim. Ash'in serin göğsü sırtımı okşadı. "Eğer risk almasaydın ve bana Sotoria olmadığımı söyleseydin, Kolis'i öldürmeyi ciddi ciddi denerdim. Ve bu işe yaramazdı. Gerçeği öğrenecekti ve ben ya ölmüş olacaktım ya da..."

Ya da daha kötüsü.

Bu da söylenmedi.

Ash'in dudakları yanağımla okşadı. "Doğruyu söylüyor."

Elimi bırakırken Attes'in gülümsemesi küçük ve içtendi ama oradaydı.

"Bana zaten bir kez teşekkür etti. Tekrar etmesine gerek yok."

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden Ash'e baktım. "Ona gerçekten teşekkür mü ettin?"

"Evet." Şakağımı öptü. "Sana söyledim. İşleri yoluna koyduk."

"Yumruklarınla," diye mırıldandım.

"Aslında bana vurmadan önce teşekkür etti," dedi Attes. "Yoksa birinci ve ikinci yumruk arasında mıydı?"

Ash, "Bu onların arasındaydı," dedi.

Başımı salladım. "İkinizi de anlamıyorum." "Biz

birbirimizi anlıyoruz," diye araya girdi Attes.

Sanırım önemli olan tek şey buydu.

Ash'e dönmeye başlamıştım ki içimi bir tedirginlik kapladı, vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu. İçgüdü devreye girdi - *vadentia* ile hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi bilincimin ilkel kısmı ile ilgili olan türden...

Ölüm havadaydı.

Gözlerim Ash'inkilere

kaydı.

Kıpırdamadan durdu, duygularımı anladığı için gümüş rengi gözleri ışıltılı parlıyordu.

Nektas ayağa kalktı, derin bir nefes alırken çenesi kalktı.

Karla kaplı dağların eteklerini dolduran kalın, geniş çam ağaçlarını tarayarak dönerken damarlarıma coşku doldu. Kalbim çarpmaya başladı.

"Eğer sen bir şeyler hissediyorsan, ben hissetmiyorum," dedi Attes ben ilerlerken. "Ben de hissetmiyorum," dedi Nektas. "Ama bir *koku* alıyorum."

Attes'in yürürken taşa vuran ayak sesleri verandada yankılanırken ben de sık ağaçların arasındaki karanlık gölgelere baktım.

Gözlerimi kısıtım ve uçsuz bucaksız ormanı görebildiğim kadarıyla

görmeye çalıştım. Daha gerideki koyu lekelerde bir şey vardı. Doğru

görünmüyorlardı. Çok kalındılar ve aniden daha yakın göründüler.

Essaly'den gelen havlama sesleri -ormanın ters yönünde- gergin, neredeyse çığgınca bir koro halinde yükseldi.

"Ne kokusu alıyorsun?" Ash sordu.

Verandanın kenarında durdum. Gördüklerim gölge değildi. Katıydılar ve ağaçların arasında sinsice ilerliyorlardı. Aniden bana yansıyan bir çift kehribar rengi küre gördüğümde gerildim. Onlardan düzinelerce vardı. Ama onlar küre değildi.

Onlar *gözlerdi*.

"Islak köpek kokusu alıyorum," diye cevap verdi Nektas, parlak, yırtıcı parıltı yanıp sönerek yok olurken.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Attes, yere yakın dallar takırdarken.

Havlama kesildi.

Ormandan bir... köpek çıkarken dudaklarım aralandı, kürkü güneş ışığında koyu kırmızımsı bir kahverengi parlıyordu - eğer köpekler bir boy büyüyebilseydi

Kiyou kurdu ile Dakkai arasında bir şeydi. Ve eğer bir barratla çiftleştirilmiş gibi görünüyorsa.

Yaratık çirkindi, hem de öyle çok güzel-çirkin bir şekilde değil. Kürkü sırtı boyunca sivri uçlar halinde yükseliyordu -bu şekilde keçeleştiği için değil, doğal olarak bu şekilde büyüdüğü için- ya da öyle görünüyordu. Sivri, seğiren kulaklarında ya da kuyruğunun büyük kısmında, ucundaki kıvrıkcık bir top dışında hiç kürk yoktu. Peki ya yüzü? İşte barrat kısmı buradaydı.

geldi. Aşırı büyümüş bir kemirgenin yüzüne sahipti, bıyıkları ve her şeyiyle. "*Kynakos*," diye mırıldandım, gözlerim büyüdü. "Savaş Köpekleri."

Yaratık havayı koklayarak bize doğru ilerlemeye başladı.

Attes aniden yaratıkla aramızda duruyordu. "*Stasi dato*," diye emretti.

Köpeğin üst dudağı hırlarken kıvrıldı ve bir dakkai'yi bile sinirlendirecek dişlerini gösterdi.

Ash hemen yanıma geldi. "Durduğunu sanmıyorum." "*Stasi dato nori*," diye bağırdı Attes.

Yaratığın sarı gözleri Attes'in üzerinden Ash ve benim durduğumuz yere doğru kaydı. Güçlü kasları, gökyüzüne sıçramadan bir kalp atışı önce yanları ve sırtı boyunca yuvarlandı. Öne doğru sarsıldım.

Ash kolumu yakaladı ve Attes göz kamaştırıcı bir hızla hareket ederek küfretti. Köpeği boynundan yakaladı.

Gözlerim kapandı ve duyduğum keskin, ani kemik kırılmasıyla irkildim. "Zavallı köpek yavrusu," diye mırıldandım.

"O bir köpek yavrusu değil, *liessa*," dedi Ash, eli kolumdan belime doğru kayarken. "Onlar zehirli yaratıklar."

Ama hala bir köpek gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu. Bir nevi.

Attes'in tazıyı yere yatırdığını görmek için tam zamanında tek gözümü açtım.

Bunu neredeyse saygıyla yaptı.

Nektas, "Sanırım bu sizinkilerden biri değil," dedi.

"Hayır." Attes ayağa kalktı, sırtı hâlâ bize dönüktü. "Onları yetiştirmeyi yıllar önce bıraktım.

Açlıktan ölmek üzere olan bir Dakkai'nin mizacına sahipler ve gereksiz kan dökülmesini önlemek için neredeyse her zaman onları öldürmek

zorundasınız."

Ellerim iki yanıma kapandı. "Kyn."

Attes başını salladı. "Onları yetiştirmeyi hiç bırakmadı. Ama her zaman beni dinlediler. Sadece bir Vathi İlkeline itaat etmeleri için yetiştirildiler."

Bakışlarımı ormana doğru kaldırdığımda hava şiddetli bir şekilde uğuldu. Ürkütücü bir sessizlik vardı. Buraya gelerek aşırı tepki mi vermişim? "Varlığım onu buraya mı çekti?"

"Hayır," diye yanıtladı Attes. "Kynakolar hızlıdır ama herhangi birinin Kyn'ın ikamet ettiği Vangar'dan buraya gelmesi bir saat kadar sürer. Tabii..."

"Neye kadar?" Ash'in kolu bana daha sıkı sarıldı.

"Buradaki ormanlar o kadar sık ki, neredeyse her şey olabilir. içlerinde ve gökyüzünden görünmeyecek," dedi *kynakos*'a bakarak. "Bunu daha önce hiç denememiş."

"Ama artık işler farklı," dedim. "Kiminle ittifak yaptığını biliyor ve dün Dalos'taydı. Sana göz kulak olması için onlardan birini göndermiş olabilir."

Lailah, "Ve boş zamanlarını bok suratlı olarak geçirdiğin için," dedi, Attes'in kafası yukarı doğru sarsılırken göğsü keskin bir nefesle yükseldi, "onlardan birinin evinin yakınında olup olmadığını bilecek kadar dikkatli olmazdın."

Yarı yarıya ona şakacı ya da esprili bir karşılık vermesini bekliyordum ama yapmadı. Çenesinde bir kas esnedi.

"Umalım da sadece bir tanesi olsun." Lailah avucunun içini göğsüne sürerken daha da yaklaşmıştı. "Kimse ava çıkmış bir savaş köpeği sürüsüyle karşılaşmak istemez."

Avdayız.

Yakınlarda pusuya yatmamış olsalardı ve oraya varmaları bir saat kadar sürseydi...?

Elim Ash'in koluna gitti. Bakışlarımı bir kez daha çamlara doğru kaldırdığımda enerjim zonkluyordu. Ortalık hâlâ çok sessizdi. Aşırı tepki vermediğimi söyleyen dikenli his hâlâ vardı. Attes dönmeye başladı, esinti saçlarını karıştırıyordu ve ben hatırladım. Buraya gelmem için ısrar edilmesinin bir nedeni vardı. Bu...

Çam dalları yeniden takırdamaya başladı.

"Sadece bir tane değil." Parmaklarım Ash'in koluna girdi.

Attes yemin ederek dikkatini tekrar çamlara yöneltti. "Saraya girin. Hemen."

Her şey o kadar hızlı oldu ki kaçmak için zaman kalmadı. Savaş Köpekleri ormandan dışarı fırladı, düzinelercesi. Çeneleri şakırdarak ve kuyrukları gümbürdeyerek tarlada koşturdular.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Lailah kılıcını çekerken.

Ash gölge taşı kılıcını baldızından çekerken, sağ elim kalçama gitti ama boş çıktı. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Geri çekil," dedi Ash hançeri çevirerek. "Silahın yok ve ısırıkları bir Primal için bile çok kötü."

"Senin iki hançerin var," diye işaret ettim. "Ve bende de eather var." "Gölgeler Diyarı'nı restore etmek için çok fazla kullandın," dedi.

bana hatırlattı. "Ve sen hala bir-"

"Bebek Primal," diye atıldı Attes dönerken.

Gözlerim kısıılırken Ash, "Kesinlikle," dedi. Bakışları benimkilerle buluştu. "Bu iş bizde."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hançerimi ne kadar özlediğimi söylemiş miydin?"

Attes eğilerek canavarlardan birini omuzlarından yakalarken, bir diğeri ona doğru hamle yaptı.

"Attes!" Lailah ileri atılarak bağırdı. "Arkanda!"

Bir *kynakos*, Primal'ın üzerinden sanki onun önünde sadece bir engelmış gibi atlarken kafasını çevirdi.

Savaş Köpeği basamakların yanına indiğinde, sarı gözleri sabitlenmiş bir şekilde ot yığınları havalandı.

Ash öne çıkıp *kynakos*'a bir gölge taşı hançer fırlatarak onu tam gözlerinin ortasından vurduğunda kemikler çatırdadı. Hançer yere düşmeden önce ölmüştü. "İki hançerim mi var?" diye karşılık verdi.

"Göt herif," diye mırıldandım, bir başkası Attes'in yanından geçerken, ağzından salyalar damlıyordu.

Lailah dönerken Nektas verandaya doğru yürüdü, kılıcını adamın sırtına indirirken uzun, koyu renk örgüleri dalgalanıyordu.

Kynakos'un boynuna. Koyu kırmızı kan fişkirdi ve Nektas'ın çenesi alçalırken dumanla karıştı-

"Lanet olsun." Draken'in ölümlü ağzından güçlü bir gümüş alev akımı fişkirirken geriye doğru sarsıldım.

Ateş hunisi canavara çarptı ve yarattığı bir kalp atışı içinde yuttu.

Attes başka bir savaş köpeğiyle uğraşırken ben Nektas'a baktım. "Az önce ağzından ateş tükürdün."

Nektas dudaklarının kenarından dumanlar yükselirken, "Evet," diye cevap verdi.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi hızla kırpıştırarak. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Keşke şu anda yüzünü görebilseydin." Ash hançerini *kynakos*'tan kurtardı ve omzunun üzerinden bir sırtış fırlattı. "Oldukça sevimli." Dönerek diğer hançeri serbest bıraktı. Bıçak Attes'in yere mıhladığı *kynakos*'a saplandı.

Canavarlardan biri ondan kaçarken Lailah lanet okudu. "Ne?" Doğruldu ve kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. "Lezzetli görünmüyor muyum?"

"Her zaman lezzetli görünüyorsun." Attes *bir kynakos* daha kaparken homurdandı.

"Son derece öyle."

"Senin fikrini sormadım," diye karşılık verdi Lailah, Attes'in yanından geçerken.

Attes canavarın boynunu bükerken ona cevap verdi ama ne dediğini duymadım. Gümüş alevler bir Savaş Köpeği'ni daha yutarken o dikenli, sinir bozucu his devam etti. Bakışlarım bir *kynakos*'tan diğerine geçerken yanık *kürk* ve kömürleşmiş et kokusu havayı dolduruyordu. Birbiri ardına yaralanmaktan kurtulurken parmaklarım seğirdi, odakları tekti. Bu *kynakolar* avdaydı. Bir diğeri alevlerin yere çarpmasıyla yana savruldu.

Avdayız.

Bir *kynakos* Nektas'ın yanından hızla geçti, Ash döndüğünde çenesi havaya çarpıyordu, kılıcının uzunluğu kana bulanmıştı. Canavar daha önce olduğu gibi yakın hedefleri görmezden geldi.

Attes *kynakos*'u belinden yakaladığında midem bulanarak, "Hiçbir Sarayın İlkeli," diye mırıldandım. Korku göğsümü yumrukladı.

Ash hançeri devasa canavarın çenesinin altına soktu ve başını bana doğru çevirdi.

"Aşırı tepki vermedim." Kızgın öfke korkunun yerini aldı ve beni verandanın merdivenlerine doğru sürükledi. "Seni avlıyorlar."

Nektas'ın bakışları benimkilere kaydı. Anlayış alevlendi. "Lanet olsun."

Güç içimde kabarıırken görüşümün köşeleri beyaza döndü.

Savaşmak için eather çağırmak pek sık yaptığım bir şey değildi. Yükselişimden önce Kolis'e karşı eather kullandığımda, bu içgüdüsel, panik ve öfkeden doğmuştu. Öz sadece duygularıma karşılık vermişti-

Hayır, sadece o değildi.

Tıpkı nehirleri doldurmak için suyu çağırdığımda olduğu gibi, o da benim irademe yanıt vermişti. Yükselişimden önce bile, öz

ne istediğimi. Evet, duygularım tarafından körüklenebilirdi ve daha önce kontrolümü kaybetmişim ama onu kullanıyordum. Eather'ın benim üzerimde gücü yoktu ve ben artık sadece bir araç değildim.

Kontrol ettim.

Ben.

Başka kimse yok.

Elimi kaldırdım ve öz çağırma hemen yanıt verdi. Özü kullanmanın dezavantajlarını anlıyordum ama bu tüylü piçler kalp arkadaşımı avlıyorlardı. Ve eğer onunla başka herhangi bir şey arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, *her zaman* onu seçerdim.

Altın uçlu gümüşü ışık şeritleri kıvılcımlar saçarak kolumdan aşağıya iniyordu. İradem zihnimde şekillendi ve bir saniye içinde ham enerjiye dönüştü. Eather parmak uçlarımdan fışkırdı ve tıslayan, kıvrılan altın ve gümüş enerji oklarından oluşan birkaç sel oluşturdu. Funda dalları havada kıvrılıyor, çimenlerin üzerinde titrek ışıklar ve gölgeler saçıyordu.

Bir *kynakos* kendini ona doğru fırlatırken Ash arkasını döndü. İlk hava akımı canavara çarptı ve hızlı, *sessiz* bir ölüm dilediğim için Savaş Köpeği söndü. Yok oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ash, bakışlarım sağa kayarken özü takip ediyordu. Eather sıçrayışının ortasında bir *kynakos* yakaladı, bir enerji dalı Nektas'la arasında dönerek kavis çizdi ve sonra daldı-

Attes küfrederek Lailah'ya doğru sıçradı. Onu belinden yakaladı. "Bu da ne-?" diye bağırdı Lailah, Attes onu kaldırıp döndürürken. hava dalları. "Buna gerek var mıydı?"

Attes onu yerden birkaç metre yüksekte tuttu. "Yaralanmanı istemiyorum." Çatırdayan özden sarmallar bir ağ oluşturdu ve çimlerin üzerinde süzüldü,

her yöne doğru yayılıyordu. Enerji bir *kynakos*'a değdiği anda, parlak bir ışık parlamasıyla söndü ve arkasında ışıltılı bir toz yağmurundan başka bir şey bırakmadı. O da yok oldu.

Tarla boştu, ama havayı bana geri çağırmadım. Zonklayan gücün kıvrımları geri çekildi, saldırmaya hazırды.

"*Liessa*," dedi Ash, verandanın merdivenlerinden çıkarken. "Sanırım hepsini yakaladın."

Başımı sallayarak ormanı bir kez daha taradım, hiçbir şey görmedim. Keskin, rahatsız edici endişe hissi hafiflemişti. Tamamen yok olmamıştı ama eskisi gibi de değildi.

Kalbim hâlâ çarpıyordu ama havayı serbest bıraktım. Öz telleri titreyerek söndü. Yaklaşan Ash'in bakışlarıyla karşılaştım. "Senin peşindeydiler."

Ash'in çenesi sertleşirken bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Lanet olası Kolis," diye homurdandı Lailah.

"Onun yaptığını sanmıyorum," dedi Attes ve kaşlarını çatıttı. "Ve inanın bana, onu görmezden gelmiyorum ama hiçbir zaman *kynakoları* kendi emirlerini yerine getirmek için kullanmamızı talep etmedi."

"Her zaman bir ilk vardır," diye mırıldandı Nektas.

"Evet, var." Attes'in sesi daha yakındı. "Ama kardeşimin Kolis'in övgüsünü kazanmaya çalışıyor olması daha muhtemel."

Ash'ten uzaklaşıp diğer Primal'la yüzleşirken göğsümde öfke yükseldi. "Kardeşinden *gerçekten* hoşlanmıyorum."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Seni suçlamıyorum."

"Sanırım Kyn'i toplantıya çağırmanın uygun olmadığının farkındasınız. Şimdi masaya oturalım," dedi Ash ve ben de rahat bir nefes aldım. "Ona bir bok kanıtlamak umurumda bile değil."

Attes başını salladı ve elini bıraktı. "Anlıyorum," dedi sesi ağırlaşarak. "Ve aynı fikirdeyim."

Göğsümde bir acı hissettim. Attes için böyle olmamasını diledim.

Lailah boğazını temizledi. "Bir his olduğunu söylemiştin. Burada mı?" diye sordu Attes'e doğru bakarak. Primal ormana doğru bakıyordu. "*Vadentia*'daki gibi miydi?"

"Bunun cevabı beklemek zorunda," dedi Ash ben cevap vermeden önce. "Karımla konuşmam gerekiyor."

Bakışlarını çalıların arasından çekerken karnım bir dizi küçük kıpırdanma ve çırpınma hareketi yaptı. Endişelenmeli miydim, bilmiyordum.

Ya da heyecanlı.

Ash'in sesi alçaldı ve "Özel olarak" diye eklerken sesi için için yanan alevlerle doluydu.

Heyecanlıyım.

Gözlerim onun erimiş gümüş bakışlarına kilitlendiğinde kesinlikle *heyecanlandığımı* hissediyordum. Ama konuşmamız gereken önemli şeyler vardı. Bir sürü şey. Onun zengin kokusunu görmezden gelerek, kendimi sorumlu davranmaya zorladım. "Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerek-"

"Bu da bekleyebilir." Ash içime girerken elimi tuttu. Onu karnımda kalın ve sert bir şekilde hissettim. Bakışlarımız çarpıştı ve "Lailah?" derken gözlerini kaçırmadı.

"Ben iyiyim."

"Ben de öyle," diye paylaştı Nektas ve etrafımızda gölgeli bir sis belirirken kalbim daha önce olduğundan tamamen farklı bir nedenle çarpmaya başladı.

"Mükemmel."

Ash'in ağzı ağızıma indiğinde özün yükseldiğini bile görmedim, dili dudaklarımı şiddetli, hınzır bir vaatle ayırdı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Umarım Kars ve Rhahar Vathi'ye gitmemiştir," dedim Ash'in kucağından sıyrılırken, öpücükten biraz nefesim kesilmişti. Bizi Gölge Diyar'daki ofisine gölge adımlarıyla geri götürmüştü.

"Yani nereye gittiğini biliyorlar mıydı?" diye sordu. Kilit metalik bir klik sesiyle açıldı. Bakışlarım Ash'e kaydı. Bakışlarındaki yoğunluk içime işledi ve zaten düzensiz olan nabzımın hızlanmasına neden oldu.

"Evet." Biraz daha geri çekildim.

"Seni durdurmaya çalıştılar mı?"

"Denediler." Derin bir nefes aldım ve uyarılmanın daha yoğun, daha ağır kokusunu yakaladım.

Oh, Tanrım.

"Ve başarısız oldu." İlerledi, her adımı akıcı ve kesindi. "Daha azını bekler miydin?"

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kesinlikle olmaz."

Bir adım geri çekildim ve masasına çarptım. "Konuşmamız gerek." "Öyle," diye kabul etti Ash. "Bu yüzden buradayız."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "İletişim kurmaya çalıştığınız şeyin konuşmak olmadığı açık."

"Sanırım bunun üzerinde çalışmam gerekiyor." "Evet-" Nefesim kesildi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Tam önümdeydi, serin bir eli yanağımı kavıyor ve başımı eğiyordu.

Ağzı şaşmaz bir doğrulukla benimkine döndü ve benim sürekli soru akışımı kesti - gerçi o benden daha çok soru soruyordu.

Öpücükte ya da bedenimin bana dokunuşunda nazik ya da çekingen hiçbir şey yoktu.

anında karşılık verdim. Dilini ağzımın kenarında gezdirmesi duyularımda bir şimşek çakması gibiydi, elektrik ve yoğunluk. Dokunuşu serindi ama içimde boğucu bir sıcaklık uyandırdı.

Ash'in dudakları benimkilerden ayrıldı ama fazla uzaklaşmadı. "Tadın şeker gibi." Ondan derin ve karanlık bir hırıltı yükseldi. "Sevdim."

"Daha önce içtiğim çaydan." Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Şimdi emin olamıyordum. Öpücüğü düşüncelerimi dağıtmıştı ve bunu yapmayı bitirmemişti.

Beni tekrar öptü ve bu kez dili dudaklarımı aralayıp içeri girdi, benimkiyle dans etti. "Benim cesur, güzel karım." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Bir yılandan hâlâ çok korkuyorsun."

"Bu asla değişmeyecek."

"Güzel. Bunu çok sevimli buluyorum." Diğer eli kalçamın üzerine indi. "Attes'in yüzünü gördüğünde üzüldüğünü biliyorum ama onu çok kötü incitmedim."

Gömleğinin önünü kavradım. "Ona hiç zarar vermemeliydin."

İri elini kığımın kıvrımlarında gezdirirken dudakları dudaklarıma değdi. "Bu pantolonun içindeki görünüşün hoşuma gidiyor." Parmakları beni takip etti.

Kığımın ortasındaki ince dikişi. "Ama vücudunun onların içinde hissettiklerine bayılıyorum."

Kalbim küt küt atarken bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Anlayabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Kurt gibi bir sırtış belirdi. Bakışlarındaki şeytani ifadeye hınzır bir parıltı da katıldı. "Peki ya...?" Arayış içindeki parmakları daha da aşağıya inerek benden hırıltılı bir nefes almamı sağladı. "Şimdi mi?"

Parmaklarım gömleğinin yumuşak keteninde gezinirken, içimdeki çiğ, keskin his sıkıca kıvrıldı.

Kıkırdaması tenimde ipek gibiydi ve öpücüğü bu sefer daha durgun ve sarhoş ediciydi. Ona doğru eğilmeye başladım, kendimi ona teslim etmek istiyordum.

Öpücüğünün ve dokunuşunun ortaya çıkardığı zevkin büyüleyici nabzı.

Ama konuşmamız gerekiyordu.

Kendime biraz olsun hâkim olabilmek için hafifçe göğsüne bastırdım. "Evet, bu pantolondan hoşlandığımı kesinlikle söyleyebilirim ama şu anda sorumlu davranmamız gerekiyor. Bu yüzden onları unutmalsın," dedim sesimdeki nefes kesici notayı görmezden gelerek. "Attes, İlkellerle buluşmak istememiz hakkında ne düşünüyor?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü." Önce ağzımın kenarına, sonra da yanağıma hızlı bir öpücük kondururken kığım sıkıca kavradı. "Eğer söylediği zamanda diğer mahkemelere giderse, bir gün içinde ondan haber alırız."

Midem bir kez daha bulandı. "Çok hızlı."

"Öyle." Elini yanağımdan boğazımın kenarına doğru kaydırды.
Avuç içi kalın saç örgüsünün üzerinde gezindi ve parmakları

Göğsümün dar yelekten kalktığı yerdeki kıvrımı. Sertçe nefes aldım. "Bahse girerim Lailah da onunla gidecektir."

"Re-" Başparmağı göğsümün ucunda gezinirken nefesim kesildi. Kat kat giysiler onun dokunuşunun serinliğine karşı çok az engel oluşturuyordu.

"Gerçekten mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldandı, iki elini kalçalarımın götürerek. "Sen gelmeden önce, herhangi bir sorun çıkması durumunda ona destek olmayı teklif etti." Dudakları çenemin altındaki çukuru buldu ve omurgamdan aşağıya doğru sıkı -neredeyse çok sıkı- bir ürperti gönderdi. "O da bunu hevesle kabul etti."

"Oh, hayır." Gözlerimi tavana dikerken dudağımı dişlerimin arasına aldım. Kalbim sıkışmış bir sinek kuşu gibi hissediyordu. "Theon bunu duyduğuna memnun olmayacak."

"Ben de pek memnun değildim." Ash çenemi ısırıldı. "Ama Kraliçem bana sadece Lailah isterse Attes'in uslu durmasını sağlayacağımı söyledi ve bana öyle geldi ki benimle hiç ilgilenmedi. müdahale."

"Bu ikisi hakkında çok fazla sorum var."

"Bir süre önce bir şey yaşadılar," dedi. O kadarını ben de anlamıştım zaten. "Sonu iyi bitmedi."

Endişe kök saldı. Yanağını kavradım ve bakışlarını kendime çevirdim. "Onunla güvende mi?"

"Bir parçam hayır demek istiyor, sırf Attes'e ne yapacağını görmek için. Kanlı ve vahşi olacağına eminim." Parmakları tozluğumun bandının altına girdiğinde hızlı, vahşi bir sırtma belirdi. "Ama sorumluluk sahibi olmamız gerektiğini söylemiştin. Lailah onun yanında başkalarının yanında olduğundan daha güvende."

Bunu duyunca rahatladım. "Şu anda pek de sorumlu davranıyor gibi görünmüyorsun."

"Tamamen sorumlu davranıyorum." Alt dudağımı ısırıldı. "İstediğimden daha uzun süre yoktum. Seni özledim, *Liessa*."

"Ben de seni özledim" dediğimde göğsümde bir hareketlenme oldu.

Burnu benimkine değdi. "Tabii ki özledin."

Masadan bir iki santim uzaklaşırken gözlerim kısıldı. "Bir saniye ya da beş saniye geri gidelim. Attes'e gerçekten üç kez vurmamalıydın."

"Dörtlü."

"Muhtemelen bu ifadeyi düzeltmemeliydiniz."

Sağ elimi göğsünden çekerken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Avucumun ortasını öptükten sonra başını çevirdi. Dili altın iz üzerinde gezinirken bakışları benimkine kaydı. "Tamamen kasıtlı değildi. Kolum bir noktada kendi kendine hareket etmiş olabilir." Parmağımın ucunu dişleriyle yakaladı. Keskin iğnesi ve ağzının sıkı çekimi, kalbimin beklentiyle çarpmasına neden olan baş döndürücü bir tepki karışımı yarattı ve-

Parmağımı bırakarak başını kaldırdı. "Attes bunu hak etti." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki öz duruldu. "O bunu biliyor."

Lailah'nın Attes'in kendini iyileştirmemeyi seçmesiyle ilgili söyledikleri zihnimi doldurdu. "Ama onu her gördüğünde bunu hak etmeye devam edemez."

"Tartışılabilir."

"Ash." İçimi çektim.

"Sinirlendiğinde sesini alçaltman sikimi sertleştiriyor," diye karşı çıktı. "Bunun istenen etki olduğundan emin değilim."

"Değil."

"Emin misin?" Vücudu benimkine bastırarak beni masaya yasladı ve ne *kadar* doğru söylediğini karnımda hissettim. "Uyarılmanın tadını neredeyse alabiliyorum."

Sinir uçlarımın her biri uğuldarken kanım ısındı.

"Günüşığı," diye mırıldandı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. "Attes ve ben her şeyi konuştuk ve bir anlaşmaya vardık."

"Ama bağışlama değil?"

"Affetmek, affedene fayda sağlamaktan başka bir şey değildir," diye hatırlattı bana. "Kolay olduğu için çok az işe yarar. Anlamak ise çok daha zordur. İlerlemek için bir şans verir ki biz de bunu yapacağız."

Aldığım bir sonraki nefes biraz daha kolay geldi. "Bunu duyduğuma sevindim." "Sevineceğini biliyordum. Bu yüzden anlamak için çaba sarf ettim." "Onu yumrukladıktan sonra mı? Birkaç kez?"

"Hayır." Ash sıırttı. "Bu biz anlaşmaya vardıktan *sonra* oldu."

"Aman Tanrım."

"Özür dilemem gerektiğini biliyorum."

"Ama bunu demek istemezsin," dedim ve bana bir kez daha yarım gülümsedi. "Bence Attes hakkında konuşmayı bıraksak daha iyi olacak."

"Katılıyorum," diye mırıldandı, bir parmağını daha ısırarak. "Seni Vathi'ye sürükleyen bir his olduğunu söylemiştin? *Vadentia* mıydı?"

"Bilmiyorum. Yani, öyle olması gerekiyordu ama farklı hissettim. Nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Her şey Penellaphe ve Ward ile konuşurken başladı ve fark ettim ki-"

"Bekle bir saniye." Eather gözbebeklerinde dönüp duruyordu. "Penellaphe ve o *viktorla* mı konuşuyordun?"

"Evet. Holland'ı çağırmaya çalıştım."

Ash altın izine bir öpücük kondurdu. "Onu özlediğin için mi? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?"

Başımı hafifçe eğdim. "İkisi de."

"Şaşırdın." Kirpikleri aşağı indi. "Boğazıma karşı serin."

Gözlerimi kırpıttım. "Ben... Ben sadece bunu düşünmeni beklemiyordum. Onu özlediğimi" diye itiraf ettim.

Göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Bazen nazik ve ilgili bir babaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu unutuyorum." Bakışları benimkilere kaydı. "Bu temel düşüncenin senin için sürpriz olmasından nefret ediyorum. Keşke bunu değiştirebilseydim."

"Öylesin," diye fısıldadım.

"Ve bunu yapmaya devam edeceğim." Başını eğerek beni öptü. "Cevap vermediği için üzgünüm."

"Ben de," diye fısıldadım, boğazım Penellaphe ile konuştuğum zamanki gibi yanıyordu ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

Bakışları benimkileri delip geçti. "Hollanda'dan en az annen kadar nefret etmeye başlıyorum."

"Bu onun hatası değil. Sebeplerim kişiseldi," dedim Penellaphe'nin yaptığı gibi onu savunarak. "Ve onu doğrudan çağırdığım için, eğer gelseydi bu iltimas olarak görülebilirdi."

"Bu pek mantıklı değil," dedi Ash. "Bu nedenle, muhtemelen doğrudur." Sırıttım.

Bana bakarken yüz hatları ısındı. "Sebebin neydi? Onu görmek istemek dışında."

Ellerimi iki yanıma indirdim. "Sen yokken bir şey hatırladım." Bir elini kalçamdan kaldırdığında durakladım. Parmakları yeleşimin tokalarının hizasında gezindi. "Kolis'in Penellaphe'nin gördüğü görüyle ilgili söyledikleriyle ilgili."

Çenesinde bir kas gerildi; söylediğim tek bir kelimeyi bile kaçırmadığının tek işaretiydi bu. "Neydi o?"

"Kolıs imgeleminin tamamlanmadığını söyledi. Sonu olduğuna inandığı başka bir bölüm daha varmış ama sen ne yapıyorsun?" Tokalardan birini çözerken sordum.

"Hiçbir şey." Bir toka daha çözüldü. Sonra bir tane daha. "Lütfen, devam edin."

Hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu ama ben devam ettim. Bu Oyunculuk hala çok nadirdi ve şimdi benimle herhangi bir çekince veya sertlik olmadan etkileşime girme kolaylığı ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu. Bana güveniyordu. Ve bu da bana kendimi...şey, kendimi görüldü. Kabul edildi. Ve daha yüzlerce şey. Ben de ona kehanetin o kısmıyla ilgili hatırlayabildiklerimi ve Penellaphe'nin Kolıs'in doğru olmadığına nasıl inandığını anlattım. Ben bitirdiğimde, üstteki altı kopçayı açmıştı ve yelek yarım santim kadar kaymıştı. "Keella'nın kehaneti bilme ihtimali var."

"Bu konuda bilgi sahibi olacak kadar büyük." Bluzumun yakasındaki ipe doğru ilerledi ve onu gevşetti. "Ve orada sorduğu şeye dayanarak Taç giyme töreni," diye ekledi, daha önce onun hakkında konuştuğumda izlediğim düşünce çizgisini takip ederek, "bu ifadeyi duymuş gibi görünüyor daha önce."

"Ben de... Ben de öyle düşünüyordum." Masanın kenarını kavradım. bluzumun kollarını santim santim aşağı çekti. "Kesinlikle bir şeylerin peşindesin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bluz kayarken kolları dirseklerimde toplandı. Serin hava tenimle alay ederek onu takip etti. Göğsünden boğuk bir ses yükseldi. "Çok güzel."

Aşağı baktım, nefesim kesildi. Ash göğüslerimi açmıştı ve yelek tam altlarında durduğu için yukarı doğru itilmişlerdi. Boncuklu meme uçlarını incelemesi için.

"Benim güzel karım." Soğuk bir parmak pembe bir tepe üzerinde gezindi. "Benim güzel Kraliçem." Dudakları aralandı ve bir diş izi ortaya çıktı. "Bu konuyu Keella'yla konuşmamız gerekecek."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı Ash'inkilere çevirdim.

"Ne?" "Dikkatini vermiyorsun."

"Evet, öyleyim."

Kısa bir gülümseme belirdi. "Keella ile imgelem ve onun bu konudaki bilgisi hakkında konuşmamız gerektiğini söyledim."

"Oh. Evet." Tenim karıncalandı. "Konuştuğumuz tek şey bu değildi."

"Anlat bana." Elleri kalçalarımın geri döndü.

Parmakları bel kemerinin altından kayınca sıçradım. Çıkardığı ses, bu hareketin göğüslerimin sallanmasına neden olmasından hoşlandığını gösteriyordu. "Deniyorum ama çok dikkat dağıtıcı oluyorsun."

Kalın kirpikler kalktı ve yemyeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Odaklanmadaki başarısızlığın benim eylemlerimin bir yansıması değil."

Tam da bu ofiste olduğumuz ve onun dikkatini dağıtmak için elimden gelenin en iyisini yaptığım ve başardığım zamana dair bu bariz geri dönüşe kısa bir kahkaha attım. "Ne tür kötü bir karşılaştırma yapmaya çalıştığını anlıyorum ama sen konsantre olamadığında ben seni soyma sürecinde değildim."

"Bu sefer bahsettiğin... güzel göğüslerini yüzüme vurmuştun," diye karşı çıktı. "Bunun şimdikinden ne farkı var?"

Dudaklarım büzüldü.

"O zamandan beri çoklu görevlerde daha iyi oldum." Beni öptü. "Seni bu pantolonun içinde seviyorum." Başını eğdiğinde dudakları yanağımın kıvrımına değdi, ağzı kulağımla aynı hizadaydı. "Ama daha çok neyi seviyorum biliyor musun?" derken sesi ipekten bir fısıltı gibiydi.

Kaslar midemde gergin ve alçak bir şekilde kıvrıldı.

"Hayır." "Sen onlardan kurtul."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"İnan buna." Hiçbir uyarıda bulunmadan, tozlukları dizlerimin hemen altında, botlarıma takıldıkları yere kadar indirdi. "Şimdi lütfen konuştuğunuz diğer konulara devam edin."

Ona bakakaldım.

"Lütfen." Parmakları artık çıplak olan kalçalarımın gezindi. "Devam et."

"Baban hakkındaydı," dedim, serin bir parmak ince iç çamaşırımın üzerinden geçerken nefes nefese kalarak. "Ve közler ve Sotoria'nın ruhu için ne planladığı."

"Ne olmuş ona?" Parmakları dantelin üzerinde dans etti.

"Sadece çok riskli olduğunu ve..." Gergin, sıcak bir ürperti içimin derinliklerinde kıvrıldı.

Kirpikleri yine bakışlarını perdeledi ama bakışlarının yoğunluğunu göğüslerimde ve elini kalçalarımın arasında hissettim. "Ve?"

Boğazım kurudu, tam olarak ne söylendiğini hatırlamakta zorlandım. "Hiçbir şey planladığı gibi gitmedi. Anlaştılar."

"Kim istemez ki?" Ash sorguladı. "Babamın planı iyi düşünülmemişti. Belli ki."

"Ama ya öyleyse ve planladığı şey hakkında yanıldıysak?" Ash'in araştıran parmakları durdu ve kirpikleri kalktı.

"Ya planladığı şey buysa -ya da en azından bir kısmı-? Benim gerçek Yaşam İlkeli olmam için."

Ash uzun bir süre konuşmadı. "Eğer o senin Sotoria'nın yeniden doğması mantıklı olurdu. Gerçek bir silah olacaksın ve Kolis'e karşı tam anlamıyla durabileceksin."

"Ward, Eythos'un senin gerçek Ölümün İlkeli olmanı isteme ihtimali olduğunu düşündü. Yıldız'ı kullanarak bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu," dedim ona, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmasını izleyerek. "Ama planlandığı gibi gitmeyen kısım buydu. Ben Sotoria değilim ve Yıldız..."

"Zaten kullanılıyor," diye bitirdi.

Endişe fideleri kök salarken bakışlarım onun yüz hatlarını aradı. "Bu sana nasıl hissettiriyor? Senin gerçek Yaşam İlkeli olmanı istememiş olabileceği ihtimali."

Kaşlarının arasındaki deri yumuşadı. "Hiçbir şey hissetmiyorum." Ses tonuma şüphe karıştı. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey," diye onayladı Ash ve kaşları yeniden çatıldı. Beni inceledi. "Bunu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacağımı mı düşündün?"

"Bilmiyorum. Belki de? Olmalı-"

"Artık bunu söylemeye izin yok." Gözlerinden esans fişkırdı.

Çenemi kapattım, çoğunlukla şaşkınlıktan.

"Ve bunu mümkün olduğunca saygılı bir şekilde söylüyorum," diye ekledi. "Doğuştan hakkım olup olmaması benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Önemli olan Kolis'i durdurmaktı. Benim için önemli olan tek şey buydu."

"Önemli mi? Geçmiş zamanda olduğu gibi mi?"

"Evet, *liessa*, geçmiş zamanda olduğu gibi. Çünkü sen Yaşamın Gerçek İlkelinin ve Kolis'i durdurmak artık benim için tek önemli şey değil," dedi. "Önemsiyorsun."

Ona bakarken dudaklarım yumuşak bir nefesle aralandı.

"Ciddiyim Sera. Diğer her şey artık bunun bir yan ürünü. Bunun yanlış olması tek bir parçanın bile umurunda değil. Ayrıca, bana öyle geliyor ki onun közlerini bana aktarmamız gerekiyor. Bunlar hariç

közlerin yaşam yerine ölüm olması, planladığım şey buydu. Evet, Yıldız kullanımda olduğu için işler biraz karışık ama daha önce de karışıklı."

Doğru.

"Sotoria yeniden doğana kadar Kolis'i gömmeliyiz. Sonra közleri alacağız."

Kalbim hızlandı. "Yani plan bu mu?" En mantıklı olanı buydu. Ancak Sotoria'nın ruhunu yeniden doğması için serbest bırakmak, geleceği üzerinde kontrol sahibi olamayacağı anlamına geliyordu. Tıpkı önceki gibi. Tıpkı benim gibi. Yavaşça nefes verdim. "O zaman sen Ölümün Gerçek İlkeli olacaksın. Ve ben, Yaşamın gerçek İlkeli."

Ash başını salladı. "Evet."

Aynı fikirdeydik ama Sotoria için bunu istemedim.

"Karar verdiğimizize sevindim," dedi, uzun ve soğuk bir parmağını iç çamaşırımın kenarında gezdirirken sesi alçaldı. "Anlamadığım şey, bunun seni nasıl Vathi'ye götürdüğü."

O tüy hafıflığındeki dokunuşun beni nasıl etkilediğini düşünmem bir anımı aldı.

omurgamda aşağı yukarı dans eden bir zevk. Bunu yaptığımda, tutku tedirginliğin yükselişiyle soğudu. "Sen bir Saray İlkelin."

Araştırması durdu ve bakışları benimkilere kaydı. "*Liessa...*"

Göğsümde bir düğüm oluştu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Sen *her zaman*

Bunun ne anlama geleceğini biliyordum." "Sera," diye başladı.

Gömleğini tekrar kavradım. "Kolis Yıldız'ın bizde olduğunu biliyor Ash. Ve onunla neler yapılabileceğini de biliyor."

"Bunun bir önemi yok."

"Evet, öyle. Kolis bizim de Yıldız'ı onun kullandığı şekilde kullanmamızı bekleyecek kadar zeki. Ve sizin ölümün gerçek közünü alabileceğinizi biliyor olmalı. Bu da sizi bir hedef haline getirir." Kalbim durmuş gibi hissettim - tıpkı daha önce fark ettiğim gibi. "Büyük bir etki yaratmadan öldürülebilirsin.

ve bunu fark ettiğini biliyorum. Neden bana söylemedin?" "Seni neden endişelendireyim ki?" Gözleri benimkileri aradı. "Bitti hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Bu kelimeyi neredeyse çılgılık atarak söyleyecektim. "Özgüven seksidir Ash, ama aptalca olduğunda değil. Sen bir hedefsin. İşte o zaman kötü bir şeyler olacağını hissettim. Ve haklıydım da. Az önce Savaş Köpekleri'ne olanlar bunun kanıtı. Kolis değilse bile, başka bir

Primal senin için gelecek."

Bir tutam saç yanağına düştü. "Ben her zaman bir hedef oldum."

"Ama bu farklı-"

"Haklısın. Artık her şey farklı," diye araya girdi. "*Senin* sayende. *Bizim* sayemizde." Yanağını avuçladı. "Uğruna savaşıcağım ve hayatta kalacağım sen varken birinin beni saf dışı bırakmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun gerçekten? Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin geleceğimizi çalmasına izin vereceğimi mi? Bu asla olmayacak, Sera. Asla." Bakışlarını tutarken saç telleri dönüyordu. "Ben Ölümün İlkeliyim. Sen ise lanet olası gerçek Yaşam İlkelisin. Hiçbir âlemdeki iki varlık bizden daha güvende değil. Çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğini de biliyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye fısıldadım, endişe içinde kıvranıyordum.

Gözleri bir an için saf gümüş rengine parladı. "İçinden geldiği gibi söyle, Sera."

"Evet..." Durdum ve derin bir nefes aldım. Ash haklıydı. Buna izin vermezdi. Bunların hiçbiri Ash'in başına gelebilecek bir şey için endişelenmeyi birdenbire bırakacağım anlamına gelmiyordu; bu benim kişiliğimde yoktu. Ama kararlılık vardı. Kararlılık içime doldu, korkuyu bastırdı, içimde uğuldayan hava görüşümün köşelerini beyaza çevirdi.

"*Hayır.*"

"O benim karım." Beni öptü ve sonra geri çekildi, bakışları alçaldı. "Bu çok güzel bir dantel parçası. Erlina sana bunlardan çok yaptı mı?"

Konunun değişmesine hazırlıksız yakalandığım için gözümü kırptım.

"Sanırım öyle."

"Güzel." Ellerini hızlıca sallayarak iç çamaşırını ikiye böldü.

"Ash," diye nefes nefese kaldım.

"Eğer daha fazlasına ihtiyacın olursa ona iki katını ödeyeceğimden emin olabilirsin." Kalçalarını kavrayarak beni şok edici bir kolaylıkla kaldırdı ve kırım masasının kenarına gelecek şekilde yerleştirdi. Ensemde kavradı ve kalçalarım yukarı doğru açılacak şekilde beni yönlendirdi. "*Liessa?*" Dudakları kulağıma doğru ilerledi. "Seni becermek istiyorum."

Oh, Tanrım.

"Vathi'ye gölge adımlarla girdiğin andan beri seni becermek istiyorum." Kulağımın altındaki deriye değen serin nefesi içimde gergin ve baştan çıkarıcı bir ürperti yarattı. "*Kynakos*'u ortadan kaldırdığında da seni kesinlikle becermek istedim. Çok güçlüydün. Çok güzeldin. Lanet olsun muhteşem," dedi. "Ama önce seni tatmam gerek."

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Onun geri çekilmesini izledim ve göğsüm gerildi, ama en lezzetli nedenlerden dolayı.

"Ve yapmak istediğim şeylerden bahsetmişken..." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Onu böyle görmek beni her zaman nefessiz bırakırdı. "Ölümler Kitabı'na isimler yazarken dikkatimi dağıtmaya çalıştığın zaman mı?" dedi, botlarımı ve ardından tozluklarımı çekiştirerek. "O elbiseyi fırlatıp atmak ve kalçalarının arasına girmek istedim."

Eriyecektim. Tam burada. "Seni durdurmazdım."

"Yapmalıydın." Kalçalarımı aralayarak bana baktı. Kestane rengi saçlarından bir tutam öne düşerek çenesinin acımasız sertliğini yumuşattı. "O zamanlar sana layık değildim."

İtiraz edemeden üzerime çıktı. Ağzını. Dili. Dişlerini. Yaladı ve emdi, kalçalarımı masadan çekti ve dili daldırdığında, en muhtaç ses onun derinliklerinden gürledi.

Ash... *doyumsuzdu*.

Tadıma baktı - hayır, *ziyafet* çekti - ve tek yapabildiğim ve tehlikeli dengemi korumaya çalışıyorum. Dilinin her dalışında gerginlik daha da artıyor, beni serbest kalmanın eşiğine daha da yaklaşıyordu. İhtiyaçtan titriyordum, başını kaldırdığında neredeyse acı verici bir uçuşumda yakalandım.

"Güneş ışığı," diye mırıldandı, iç uyluğumu öperken dudakları parlıyordu.

Avını avlayan bir kurdun hızlı zarafetiyle ayağa kalktı ve pantolonunu aşağı iterken, yutulmaktan başka bir şey istemedim.

"Ash?"

Eli durdu ve gözleri benimkilere kaydı. "*Liessa*?" "Şimdi beni becerecek misin?"

Etinin altında gölgeler belirdi, gözlerindeki hava kadar çılgınca dönüyordu. "Hiçbir şey beni durduramaz."

Saf arzu biraz başımı döndürdü. "Kanıtla."

Ondan insanlık dışı bir hırıltı geldi; hiçbir ölümlünün çıkaramayacağı bir ses.

Muhtemelen çoğu tanrı bile değildir. Beni korkutması gerekirdi. Ama kalın, sert uzunluğunu serbest bıraktığında bu beni sadece heyecanlandırdı.

Ucunda küçük bir sıvı damlası parlıyordu.

Sonra kalçaları uyluklarımın arasına girdi ve onları araladı. Derin, keskin Aletin serin baskısını hissettiğimde içimdeki zevk katlandı. Bir kolunu sırtıma dolayarak diğer eliyle kalçamı kavradı. Bir kalp atışı sonra, beni tutuş şekli altımda geriye doğru kaymamı engelledi.

Derin ve sert bir itiş gücüyle. Vücudum onun için açılırken titreyerek haykırdım.

Bedenlerimiz arasında hiç boşluk yoktu. Tamamen içime oturmuş, bacaklarımı kalçalarına doladığımda kıpırdamadı. Kolları titrerken bile bir an için kendini sabit tuttu. Ve sonra bir an daha.

"Ash?" Dudaklarına doğru fısıldadım, nabzım düzensiz bir şekilde atıyordu.

Başını kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi. Gümüşü bakışlarında ani bir vahşilik vardı. Nefesim biraz kesildi.

Endişeyle göğsüne dokundum. "İyi misin?"

"Evet." Hava aydınlandı, gözbebeklerinde dönmeye başladı. Eli kalçamdan ayrıldı ve yanağımı okşadı. "Bazen seni kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum."

Kalbim sızladı. "Ama sen yapmadın."

"Ve yapmayacağım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Hiçbir zaman. Birbirimize verdiğimiz söz bu."

Ash o zaman hareket etmeye başladı, içime daha derine sokuldu, beni doldurdu. Aldığı zevkle beni parçalayabileceğini düşündüğüm çılgınca bir tempoya dönüşene kadar hızı arttı.

Sonra aniden beni masadan kaldırdı, büyük eli başımın arkasını kavradı. Nefesim kesildi, kalçaları yukarı doğru çıkarken katıksız gücü karşısında sersemlemiştim. Omuzlarını kavradım, duyularım şaşkına dönmüştü.

İçime güçlü bir arzu yayıldı. Vücudum ağrıyor ve geriliyordu, onun kucağında yükseldim.

"Lütfen," diye fısıldadığımı duydum.

Ash tereddüt etmeden cevap verdi, ne istediğimi biliyordu. İhtiyacım vardı. Daha hızlı hareket etti, beni o kaygan kenara ve sonra üzerine götürürken bana karşı süründü. Sıcak, sıkı spazmlar beni sarsarken bir çığlık attım.

Ash beni sikine doğru çekerken başını geriye attı. Bir kükreme Beni göğsüne sıkıca bastırırken boğazından bir ses kaçtı. Bu öyle bir sestti ki sarayın duvarlarını sarsmış olmalıydı.

Zevkin artçı şoklarıyla titreyerek ona sarıldığımda vücudumdan son bir ürperti daha geçti. Dakikalar geçti ve beni tekrar masanın kenarına indirdiğinin farkına vardım, ama hala içimdeydi, soğuk ve zonkluyordu.

Beni öptü. Bir öncekinde boyun eğmeyen bir ihtiyaç vardı. Bu ise nazik ve durgun bir lütuftu.

Parmakları yanağımda gezinirken benden uzaklaştı ve geri çekildi. Pantolonunu yukarı çekerken dalgalı saç telleri hafifçe kızarmış yanağıma düştü, çenesi aşağıya doğru dönüktü.

Yüzü kızarıyor muydu?

Ben de öyle düşündüm ve öyle bir tatlılık vardı ki kalbimin birkaç küçük atlama yaptığını hissettim.

Pantolonunun düğmelerini açık bırakarak bana baktı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken sadece ince tüy çizgileri görünüyordu. "Senin resmini yapmak istiyorum," dedi aramızdaki mesafeyi aşarak. "Sen böyleyken."

Kendime baktım. "Beni üstsüz resmetmek istiyorsun, *bekle*." Şaşkınlık beni sarstı. "Resim yapabiliyor musun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Gençken yapardım. Bu konuda iyi olduğumu söyleyemem."

Ona bakakaldım. "Ne çizdin sen?"

"Manzaralar - çoğunlukla Rhee Dağı," dedi bluzumun kollarını yukarı çekerken, draken'in bulunduğu yere atıfta bulunarak. "Ve nasıl Gelinciklerle dolu çayırların nasıl görüneceğini. Bazen portreler yaptım."

Ağzım hâlâ açıktı. "Resim yapabildiğini bana şimdi söylediğine inanamıyorum."

"Açıkçası bu daha önce düşündüğüm bir şey değildi." Gömleğimin yakasının altından saçlarımı çekiştirirdi. "Doğrusu, şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti. Yıllardır resim yapmadım."

Yıllar muhtemelen onlarca yıl demekti. Tek yapabildiğim şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmaktı. Açıkçası şaşırmamam gerekirdi. O uzun parmakları çok yetenekliydi ve ben de her zaman bu parmakların çok zarif olduğunu düşünmüştümdür.

Sadece kılıç ya da hançer kullanmış biri. Biliyordum- "Portreler mi?" Ben sordum. "Portreler çizdiğini mi söylemiştin?"

Ash başını salladı.

Ani bir bilme hissi içimi doldurdu. "Ailenin portrelerini sen çizdin."

Hemen cevap vermedi. "Verdim."

Bir kez daha ağzım açık ona bakıyordum.

"Kolis annemi öldürdüğünde, ona ait tüm izlerin yok edilmesini de sağladı," dedi bir süre sonra. "Babam tek başına büyötmeyi hiç planlamadığı bir bebekle o kadar meşguldü ki bunu durdurmak için yas tutuyordu."

Acı bir keder düğümü göğsüme bir taş gibi yerleşti.

"Yani onun hiç portresi yoktu. Babam öldüröldüğünde, ondan da geriye hiçbir şey kalmamıştı. Aklımda annemin gerçek bir görüntüsü zaten yoktu ve yıllar geçtikçe babamın neye benzediğini de unutacağımı biliyordum. Bunu istemedim." Alnı kırıştı.

"Önce onun resmini yaptım - anılar hala tazeyken. Sonra Nektas'ın yardımıyla annemin resmini yaptım. Bu benim son resmim oldu."

"Tanrılarım" diye mırıldanırken hüznün huşu ile karıştı.

Yeleğimin kenarlarından tutarak Ash'in bakışları benimkilerle buluştu.

"Ne?" "Bu sadece... güzel ve trajik," dedim, içimdeki acıya rağmen nefes alarak.

boğazımın arkasında. "Keşke daha iyi, daha anlamlı kelimelerim olsaydı." Beni öpmek için durakladı. "Senin sözlerin her zaman yeterince iyi."

Aslında *onunki* öyleydi. Benimkiler kötü taklitlerdi. "Resim yapabilirsin Ash." Bana yine yarım bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Ciddiyim," diye ısrar ettim. "Annen gerçek görünüyor."

Duraklayarak kaşlarını çatı. "Çünkü o gerçektir, *Liessa*."

"Biliyorum. Kastettiğim bu değildi. Bunu asla tahmin edemezdim Onu görmemiş biri -sadece bir başkasının anılarına sahip olan biri- onu resmeden kişiydi. Bu gerçek bir beceri gerektirir. Sen sadece iyi değilsin," dedim ona. "Gerçekten, *gerçekten* iyisin."

Ash sessizdi.

"Ve bunu sadece düz bir çizgi çizemediğim için söylemiyorum."

Dudakları seğirdi. "Düz bir çizgi çizebileceğinden eminim."

"Hayır, yapamam. Eğer bana inanmıyorsan, onu bir dahaki görüşümüzde Ezra'ya sor." Adını söyler söylemez onu görmeyi arzuladım. Bunu geride bırakmak çok zordu. "Zavallı karalama denemelerime tanık oldu. Çok kötüyüm, *gerçekten* çok kötüyüm. Kötü."

Sonunda bir sırtıma belirdi. "Çizim konusunda ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum." "Hayır, istemezsin." Ona baktım, birden aklıma çıplak duvarlar geldi.

birçok odada. "Diğer tablolar hâlâ sende mi?" Başını salladı.

"Neredeler?"

"Görünüşe göre henüz girmediğiniz odalardan birinde," diye cevap verdi.

"Beni onlara götür. Hemen şimdi," diye talep ettim. "Onları görmek istiyorum." "Memnuniyetle. Ama şimdi değil."

Gözlerim kısıldı. "Neden olmasın?"

Bana geri döndüğünde kıkırdadı. "Pantolonsuz kaldığın gerçeğinin yanı sıra," diye mırıldandı, alt dudağımı ısırarak, "beslenmen gerekiyor."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Onun resimlerini görme düşüncesi, bu dört kelime üst çenemde ani bir zonklamaya yol açtığında yok oldu. O ana kadar beslenmeye ihtiyacım olduğunu hissetmemiştim.

Bakışlarım boğazına kaydı ve ağır göğsüme, oradan da karnıma geçerek bana açlık sancılarını hatırlattı. Kasları gerildi ve nabzının etinin altında attığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ani beslenme ihtiyacıyla boğazım kurudu. Öne doğru eğilmeye başladım ama düşüncelerim istemediğim bir yöne gitmeye karar verdi.

Veses'in görüntüsü zihnimde parladı - Ash'in boğazına yapışmış, onu kucaklarken ondan bir şeyler alıyordu. Onu *kullandı*.

Geri çekildim, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu. Bunu ona yapmak istememişim. "Kendimi iyi hissediyorum," dedim.

"İstediyini biliyorum." Yanağımı okşadı. "Ama *kynakolara* karşı ne kadar öz kullandığını bilmiyoruz. Ve o savaşa girmemiş olsaydın bile, bedenin Yükseliş'e uyum sağlamaya devam ettiği için birkaç günde bir beslenmen gerekecekti," diye hatırlattı başparmağını elmacık kemiğiminde gezdirirken. "Eğer beslenmezsen, İtlaf sırasında hissettiğin kadar bitkin hissedeceksin." Gömleğimi düzeltirken gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu riske atmak istemiyorum."

"Haklısın. Hatırlıyorum. Bütün o bebek-Primal olayı."

Gözleri benimkileri aradı. "O zaman neden tereddüt ediyorsun?"

"Ben... Sanırım buna alışık değilim. İğrenç ya da başka bir şey bulmuyorum," diye çabucak ekledim. "Sadece..."

"Farklı." Yeleğe doğru ilerledi, parmakları kopçaları çözerken olduğu gibi çevik ve hızlıydı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Bu senin için henüz doğal değil."

"Ama olacak," diye mırıldandım, dilimi dişlerimin arkasında gezdirirken. Zonklama hissi geri döndü, öncekinden daha yoğun bir şekilde.

Ash beni izledi, gözleri yarı yarıya kapalıydı. "Daha önce benden beslendiğinde bundan zevk almıştım. Hem de çok."

Dişlerimle uğraşmayı bıraktım.

"Ve sen benim damarımdayken, düşündüğüm tek şey sendin."

Tamamen hareketsiz kaldım.

"Tenimi delen dişlerin olduğunu biliyordum. Boğazıma doğru hareket eden senin ağzındı," diye devam etti. "Kanımı isteyerek verdiğim kişinin sen olduğunu biliyordum. Ona değil."

İçimden bir titreme geçti. Tanrım, nereden biliyordu? Hissettiklerimi algılamamanın boşlukları bu şekilde doldurabileceğini düşünmemiştim. İçimde bir duygu karmaşası dönüp duruyordu. Ondan beslendiğimde onu düşünmediği ve bazı şeylerle başa çıkma konusunda benden çok daha iyi olduğu için rahatlamıştım. Ama bu rahatlama suçluluğun acı tarafını da taşıyordu.

Eather'ın gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Sera."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Seni kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemedim."

"Bunu asla düşünmezdim, Sera."

"Onu düşünmene neden olduğum için bile nefret ediyorum," diye fısıldadım. "İstediğim bu değildi."

"Biliyorum." Dudakları alnımı okşadı. "Ama bunu yaptığına sevindim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bundan emin misin?"

"Evet." Geri çekildi. "Çünkü artık benden beslenirken onu düşünmediğimi bildiğinden emin olabilirim." Parmakları gevşemiş örgümün üstündeki saçlara kaydı. "Ben seninleyken, o var olmuyor bile. Benim için yaptığın şey bu. Ve bu enfes bir hediye. Bunu senin için yapmama izin ver."

Doğru söylediğini biliyordum, bu yüzden ağzımı açıkta kalan boğazına yönlendirdiğinde direnmedim.

Ondan en son beslendiğimde durağanlıktan yeni çıkmıştım. Açlığın verdiği saf içgüdüyle hareket ediyordum. Ama doğam, en kısa sürede beni ele geçirdi.

Dudaklarım nabzının düzenli atışına değdi. Zihnim tam olarak emin olmasa da bedenim ne yaptığını biliyordu.

Başım öne eğildi ve dudaklarım geriye çekildi. Gözlerim bir kez daha kapandı ve içgüdülerim beni ele geçirdi. Vurdum. Damarını deldiğimde vücudu sarsıldı ve sonra kanının ilk damlası dilimin üzerinde yuvarlanırken benimki de aynısını yaptı.

Tanrım, onun tadı... Kanının tadı ağızıma doldu ve boğazımdan aşağı aktı. Yutkundum ve sanki vücudumdaki her hücre uyandı ve tepki olarak gerildi. Daha fazlasını içime çektim.

"*Liessa*," dedi kabaca. "Dişlerini serbest bırak."

İtaat ettim ve onları derisinden çektim.

"O benim Kraliçem." Ash'in eli saçlarımı okşadı. "İçmeye devam et." Ben de içtim.

Ağzım ağızlıkla, yarattığım yaranın üzerine kapandı. Belki de gerçekten beslenmeye ihtiyacım *vardı*. Derin derin içtim, parmaklarım belinin gergin etine bastırıyordu. Tanrım, onun dumanlı tadı gibisi yoktu ve kanının hayranlık uyandıran gücü her duyumu sarsıyor, beni güçlendiriyordu. Beni güçlendiriyordu.

Ama kanı bundan daha fazlasını yapıyordu.

Damarını her çekişim durgun, kalın bir sıcaklık yarattı. Ona doğru bastırdım, inerken tenim karıncalanıyordu. Parmaklarım gömleğinin içine girdi. Kanım içimde çarparken uğulduyordu. Kalçalarımın arasında artan arzu birikti ve bedenim tepki verdi. Ona yaklaşmak için zorlandım, ona ihtiyacım vardı.

"Biliyorum," diye inledi Ash, beni kaldırırken belimdeki kolu sıkılaştı. "Beslenmeyi bırakma."

Bizi kanepeye taşıdığını belli belirsiz fark ederek içtim. Otururken omuzlarını iterek onu sırt üstü yatmaya zorladım. Kalın, boğuk bir kıkırdama şakağımdaki tüyleri karıştırdı ve sonra sert uzunluğu etimi ayırırken bir inlemeyle sona erdi.

Kanepenin üzerinde nasıl döndüğümüzü ya da onun ne zaman sırtüstü yattığını hiç bilmiyordum. Tek konsantre olabildiğim şey, kanının gücü aynı şeyi yaparken sikişimin içimi doldurma hissiydi. Kombinasyon beni çılgına çevirdi. İçime iyice yerleşmesini sağlayarak ona karşı koydum. "İşte bu kadar." Bir eli sırtımı kavrarken sesi şehvetli bir hırıltıya dönüştü.

diğeri kalçama düştü. Parmakları oradaki ete bastırdı. "Sür beni."

Onun isteği alevleri körükledi. Onu becerdim, içtim ve içtim. Ve tanrım, içmeye devam etmek istedim. Onun tadında boğulmak istiyordum. Serbest kalışımın üzerime doğru geldiğini hissediyordum ama bunun bir Primal için bile nereye varabileceğini biliyordum. Özellikle de yeni yükselmiş bir İlkel için.

Kan tutkusu.

Kolay olmasa da başımı kaldırmak için kendimi zorladım. Bunu yaptığında, Ash ağzımı onunkine doğru çekti. Ben boşalırken dudaklarımız ve dişlerimiz birbirine çarptı ve o da kalçasını iterek bunu takip etti.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu birkaç dakika sonra, sesi daha kalındı. "Hayır." Geri çekildiğimde alnımı ince bir ter tabakası ıslattı ve

gözlerimi açtım. Etinde iki küçük, kızgın kırmızı iz vardı. İçgüdülerim bir kez daha devreye girdi. Dilimi bir dişle ısırđım ve sonra yaraları yaladım. Ben delikleri kapatırken Ash ürperdi.

Yanağımı göğsüne yaslayarak aşağı doğru kıpırdandığımda omuzlarını kavrayışım gevşedi. "Teşekkür ederim."

"Size teşekkür etmesi gereken kişi benmişim gibi hissediyorum," diye cevap verdi.

Yorgun bir gülümseme dudaklarımı çekerken, hafif bir titreme kaslarımdan kaslarıma dans etti.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi bir süre sonra. "Elinize geçen ilk fırsatta kaçıp sarayın her köşesinde resimlerimi aramaya başlamayacaksınız."

"Bunu yapmayı planlamıyordum." Yalan söyledim çünkü muhtemelen yapacağım şey tam olarak buydu.

"*Liessa*," diye mırıldandı, sesi bilmiş bir eğlenceyle ağırlaşmıştı.

"Her neyse," diye mırıldandım. "Onları aramaya gitmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Onları gördüğünde yanında olmak istiyorum."

Bunu sessiz bir şekilde söylemesi ve onları gördüğümde orada olmak istemesi sabırsızlığımı bir hayli azalttı. Ona gülümsedim. "Seviyorum Sen," dedim ona. "Her ne kadar senin bu gizli yeteneğini çok kıskansam da."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Eminim kendini geliştirmene yardımcı olabilirim." "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

"Güven bana," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımda üzerinde gezdirirken. "Sana kısa sürede düz çizgiler çizdireceğim."

Gülümseyerek başımı çevirdim ve göğsüne, soğuk göğsüne bir öpücük bıraktım.

Endişe beynimdeki hoş sisi yarıp geçti. Doğrulđum. Gözleri açıldı ve gözbebeklerinin ardındaki aydınlık parlıyordu. Aynı görünüyordu. Yanaklarının çukurları keskin değildi. Yüz hatları çizilmemişti ama...

"Beslenmeye ihtiyacın var mı?" Soru dudaklarımdan dökülür dökülmez, içimden bir kez daha karmaşık bir duygu karmaşası geçti. Bıçak gibi keskin bir beklenti vardı, kısmen eylemin kendisinin duygusallığı nedeniyle ama aynı zamanda bana verdiği şeyi ona vermek istediğim için. Güç. Hayat. Ama özlemin altında başka bir şey vardı. Baskıcı ve boğucu bir şey.

Korku.

Ve bu çok saçmaydı. Bunu hissetmek için bir nedenim yoktu. Ash kanımı gölümde almıştı. Bana zarar vermemişti. Hiç vermedi. Ve o zamanlar Dalos'ta geçirdiğim zamanı ya da bana yapılanları düşünmemiştim. Şimdi de düşüneceğimi varsaymak için bir sebep yoktu.

Ash elini sırtımda gezdirdi. "Hayır, *Liessa*."

Yutkundum, artık onun tadını zar zor alıyordum. "Uyandığımda senden çok kan aldım. Ve bu da az bir şey değildi."

"Vücudum bunu çabucak telafi edecektir," dedi bana.

Ona baktım, kararsızdım. Yaralanmadığı, yemek yediği ve dinlendiği sürece kaybettiklerini yerine koyacağını biliyordum. Ama aynı zamanda Vücudunun hâlâ arayı kapatmaya çalıştığını biliyordum; çünkü bunu daha önce Veses ondan beslenirken de görmüştüm. Sadece o zaman nedenini bilmiyordum.

"Emin misin?" diye sordum. "Evet, *liessa*."

İçimi dolduran ve beni aptal olduğumu kanıtlamaya iten farklı bir ihtiyaç yüzünden hareket etmedim. Korkmadığımı. Dalos'ta geçirdiğim zamanın üzerimde kalıcı bir etkisi olmayacağını.

Haklı olduğumu.

Bana gerçekten hiçbir şey olmamıştı. Ağzım kurudu. "Ash?"

"Mmm?" Gözleri kapalıydı.

Çenesine dokunduğumda kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Senin benim için yaptığını ben de senin için yapmak istiyorum."

"Biliyorum, *liessa*." Başını eğdi ve çenesinde duran parmağının ucunu öptü. "Ama eğer senden içersem, seni becereceğim. tekrar."

Arzu içimin derinliklerine işledi. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

Kolunu bana dolayarak beni tekrar göğsüne doğru çekerken derin bir gümbürtü yayıldı. "Eğer bu olursa, sonunda bu kanepeyi kırarız ve bunun nasıl olduğunu açıklamak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Bu garip olurdu.

"Her zaman yatak odamıza geçebiliriz, orada çok güzel büyük bir yatak var," diye önerdim, henüz teslim olmak istemiyordum. "Ve belki, bilirsin, kendini kontrol edebilirsin."

"Az önce yaptığın gibi mi?"

"Touché," diye mırıldandım. "Bunun için üzgünüm."

Kıkırdadı. "Özür dileme, *Liessa*. Senin o açgözlü amcığınızı seviyorum."

Bir kahkaha attım.

Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Ayrıca, eğer beslenirsem Thyia Ovası'na asla varamayız."

Başımı salladım. "Haklısın. "Her zaman."

Güldüm, ama Ash'in beslenmeyi reddetmesiyle rahatladığımı hissettiğim anda alevlenen suçluluk duygusuyla midem çalkalanırken bunu hissetmedim.

Hızlı bir yemek yedikten sonra Thyia Ovası'na doğru yola çıkmayı planladık.

Ama öyle bir şey olmadı.

Attes onun yerine Gölge Diyarı'na geldi.

Ana salona yaklaştıkça endişe artıyordu ve yemeğimi bitirdiğimden beri midemdeki çalkantıya yardımcı olmuyordu. Attes'in Primaller'le işini bitirmiş olmasına imkân yoktu. Ash ve ben Rhain ve Saion'u gördüğümüzde elimi sıktı. Bu küçük jest bile endişemin bir kısmını yatıştırmıştı.

"Taht odasında," diye duyurdu Rhain.

Sola döndüğümüzde Ash iç geçirdi. "Onun orada ne işi var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Saion. "Ama yalnız değil. Thierran onunla birlikte."

Ash aniden durdu ve başını tanrılara doğru çevirdi. "Ne oluyor lan?"

Saion güldü. "Benim cevabım da aşağı yukarı buydu."

"Thierran kim?" Ben sordum.

Ash'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hem gerçek hem de fiziksel anlamda yürüyen bir kabus. O *bir Oneirou*."

Cevabın bu olmasını beklemiyordum. Hem de hiç.

"Thierran'ın geri kalan *Oneirou*'lar üzerinde çok fazla etkisi var, her ne kadar Saray politikasından uzak durma eğiliminde olsalar da," diye hemen açıkladı Ash. "Bu normalde iyi bir şeydir. Ama bu aynı zamanda *neden* Attes'le birlikte burada olduğu sorusunu da akla getiriyor."

"Belki Attes Lotho'ya gittiğinde onunla karşılaşmıştır," diye önerdim. "Sanırım ona güvenilebilir?"

"Genel anlamda güvenilir mi? Kesinlikle hayır," dedi Ash tekrar yürümeye başladığımızda. "Ama iş Kolis'e gelince? Thierran hiçbir zaman sadık biri olmadı."

Bu beni pek rahatlatmadı ama Attes'in tehlikeli olduğunu düşündüğü tanrıyı buraya getireceğini de sanmıyordum.

İki sütun arasındaki açık çift kapıdan geçtik ve taht odasına girdik.

Geniş, dairesel odanın pürüzsüz, siyah duvarlarından binlerce mum sarkıyordu ve yüzlercesi de ana zeminin üzerinde, açık tavandan içeri süzülen güneş ışığına rağmen dağınık bir şekilde duruyordu.

Bakışlarım hemen *Oneirou*'ya takıldı. Saçları bir güneş kadar Etrafımızdaki gölge taşı çenesine yaslanıp yüzünü koruyordu. Orta koridorun solunda, sıraların arasında duruyordu ve neredeyse Ash kadar uzundu. Dikkatimi çeken şey sırtına bağladığı kılıç, kollarının üst kısmına kınına soktuğu hançerler ve çizmesinin şaftına sokulmuş olduğunu gördüğüm başka bir bıçağın kabzasıydı.

Tanrılar aşkına, bu tanrı üzerinde küçük bir cephanelik taşıyordu - Bele'nin etkileneceği bir cephanelik.

Sonra başını hafifçe bize doğru çevirerek yukarı baktı ve sırtım dikleşti. Adam yirmili yaşlarında görünüyordu; güneş öpücüğü ile zeytin rengi arasında bir renkte olan cildinde tek bir kırışıklık ya da çizgi bile yoktu. Yüz hatları usta bir heykeltıraş tarafından ince bir taştan oyulmuş gibiydi. Her özelliği mükemmel bir şekilde simetrikti; köşeli elmacık kemikleri ve çenesi, bıçak gibi düz burnu ve yontulmuş dudaklarına uyan ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözleri çerçeveleyen koyu, kemerli kaşları. Gözleri dış köşelerde yukarı doğru sivriliyor, iç köşelerde ise burun köprüsüne doğru iniyordu. İrisler mavimsi morun o kadar derin ve koyu bir tonuydu ki ametist rengine yakındı ve iki gözünü de kaybetmeye çok yaklaşmış gibi görünüyordu.

Alnının ortasından başlayan ve kaşlarını kemerin hemen önünden kesen, ürkütücü derecede düz iki çizgi derisine kazınmıştı,

Sonra yanaklarından aşağı akarak dudaklarının köşelerinde son buluyor.

Vikter'in gözlerinin içine baktığımda yaptığım şeyin gerçekleştiğini hissedebiliyordum. İstedğim zaman bunu yapmamaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Benim hislerim gerildi. Aklımın bir köşesinde, yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini biliyordum; bu büyük bir mahremiyet ihlaliydi. Ama merakım beni ele geçirdi. Ona odaklanarak, *Viktor*'la yaptığım gibi onu *okumaya* çalıştım ve...

Hiçbir şey görmedim
ve hissetmedim.

Kesinlikle hiçbir şey.

Ama eğer *zorlarsam*, bilmek istediğim şeyi keşfedebileceğime dair belirgin bir izlenimim vardı.

O mükemmele yakın dudakların bir tarafı yukarı kıvrıldı ve kısmen bir yara izi içinde kaybolan bir çukur oluşturdu. Birden bu yabancının beni denerken görmek istediği gibi belirgin bir izlenime kapıldım.

Mavi-mor gözlerinde bir meydan okuma vardı ve sırtmaya yakın bir gülümseme takınmıştı.

Belinden zarıfçe eğildi ve siyah eldivenli elini kalbinin üzerine koydu. "*Meyaah Liessa*." Kadife gibi bir sesle konuşuyordu ve eminim ki pek çok kişiyi çok kötü ama eğlenceli kararlara sürüklemişti.

Attes omzunun üzerinden bakarken başımı sallayarak selamını kabul ettim.

"Bu alanda en son ne zaman durduğumu ve tahtlardan yansıyan güneş ışığını gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum." Attes orta koridorda duruyordu, sırtı bize dönüktü. "O kadar uzun zaman önceydi ki hatırlayamıyorum."

Bakışlarım Attes'inkileri takip ederek gölge taşı bloklarından oyulmuş, sırtları uçları birbirine değen kanatlara dönüşen, unutulmaz güzellikteki tahtlara yöneldi.

Saion ve Rhain mekânın kapılarını kapatırken Ash, "Güneş buraya doğalı yirmi yıldan biraz fazla oldu," diye cevap verdi.

"Evet," diye yanıtladı Attes. "Ama taht odasına girdiğimden bu yana en az iki yüzyıl geçmiş olmalı."

Ash'in dikkati tanrıya kaydı. "*Thierran*."

Oneirou tekrar eğildi. "*Asher*."

Onun cevabı üzerine dikkatim keskinleşti ama Ash sadece kuru bir kahkaha attı. Biraz rahatladım.

Sonra Attes bize döndü. Gölge taşı zırhı göğsünü kaplıyordu. Onda farklı olan tek şey bu değildi. Gözü artık şiş değildi,

Lailah'nın bilerek iyileştirmedeği konusunda söylediklerini kanıtlıyordu. "Eminim neden bu kadar erken döndüğümü ve neden yanımda... bir arkadaşımı getirdiğimi merak ediyorsunuzdur."

"Evet," dedim. "Ama Lailah nerede?"

"Sanırım öfkesini eğitim alanlarınızdan çıkarmak için geri döndü. Bazı zavallı, bilgisiz askerler," diye yanıtladı Attes. "Görünüşe göre, benimle kısa bir süre geçirmek bile böyle bir ihtiyacı körüklüyor."

"Öyle," diye kuru *bir* sesle cevap verdi Ash, hâlâ *Oneirou*'ya odaklanmıştı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Ben de burada olduğum için öyleyim." Thierran omuz silkti. "Ama duyduğumda-" "Duyduğunda mı?" Attes sözünü kesti, gözleri kısılmıştı.

Thierran ona düpedüz şeytani bir sırıtış fırlattı. "*Anladığım* zaman Attes ve Lailah'ın neler yaptığını öğrenince kendimi de davet ettim." "Peki bunu neden yaptın?" Ash sordu.

"Kraliçe'yi şahsen görmek istemenin dışında mı?" Parlak, mücevherli bakışları bana kaydı. "İtiraf etmeliyim ki," dedi ve ben de kaşlarımı kaldırarak

"Tek bir bakışla size hizmet etmenin çok daha *hoş* olacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Dikkatli ol," diye uyardı Ash usulca.

Thierran kıkırdadı ama sesi mizahtan yoksundu. "Ben her zaman dikkatliyimdir." "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, sen de her zaman bir fırsatçıydın,"

Ash cevap verdi. "Kendisine fayda sağladığında kılıç kullanan biri."

"Bu değişmedi," diye onayladı Thierran, tedirgin edici bir şekilde hareketsiz durarak. Siyah giysisi ve saçlarıyla, sanki odanın içine sızmış gibi görünüyordu.

etrafındaki gölge taşı. "Kolis'i tahttan indirmek bana fayda sağlıyor."

"Doğru," dedi Ash bir süre sonra. "O halde Lethe'de kalacağınızı tahmin ediyorum?"

"Zamansız bir ölümle yüzleşmek istemiyorsam, yüzleşeceğim. Bazılarımız her an emrimizde olan bir Kader'e sahip olacak kadar ayrıcalıklı değiliz," diyerek açıkça Penellaphe'ye ve dolayısıyla Hollanda'ya gönderme yaptı.

Ash bir süre sonra, "Peki," dedi. "Rica ederim." "Teşekkür ederim." Thierran başını eğdi.

"Ama," diye devam etti Ash ve ben o çok alçak, çok seviyeli ses tonunu tanıyarak gerildim, "eğer o saçmalıklarından birini denersen, sana Kolis'in hayal bile edemeyeceği kadar kötü şeyler yaparım."

Thierran'a o yaraları kimin verdiğini bildiğimden oldukça emindim.

Ve ben gerçekten onun ne *bok* olduğunu bilmek istedim.

"Ölmek istemiyorum," diye cevap verdi Thierran, bakışları kısa bir süreliğine bana kaydı. "Ben senin endişelerinin en küçüğüyüm."

Hava boğazımda düğümlendi. Bunu nasıl söylediği hakkında bir şey...

Başımı salladım. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi?" "Ben böyle iyiyim," diye cevap verdi Attes.

Thierran'a baktım. "Sen mi?"

"Teklif edilen bir içkiyi asla geri çevirmem," dedi. "Bunu yapmak kötü bir davranış."

Attes homurdandı.

"Yemekhaneden bir şeyler alacağım," dedi Rhain odadan koşarak çıkarken.

Dikkatimi *Oneirou*'ya geri verdim. "Neyin peşinde olduklarını tam olarak nasıl anladın?"

"Mahkemelerin çoğu senin Yükselişinle ilgili haberlerle çalkalanıyor - bunun ne anlama geldiği, neler olacağı ve benzeri birçok şey konuşuluyor," dedi, her kelime dilinden yumuşak bir şekilde dökülüyordu.

"Sonra Attes Lotho'da elinde bir

Tanrıça Asher'e bağlıydı ve Lotho'yu ziyaret ettiği bir zamanı hatırlayamadığımdan, ikiyle ikiyi bir araya getirmek zor olmadı." Durakladı ve sırtışı geri döndü. "Tabii insan zekiyse ve dikkatini verirse."

"Ya da başkalarının rüyalarına burnunu sokar," dedi Ash.

Rhain elinde bir şişe şarap ve bir kadehle döndüğünde Thierran'ın dudaklarının diğer tarafı kıvrıldı. "O da var."

Dudaklarım hafifçe aralandı. İçimden bir ses, bu ikincisinin Thierran'ın dikkatini vermesinden çok, ikiyle ikiyi bir araya getirmesiyle ilgili olduğunu söylüyordu.

"Yine de Attes'in Embris'le neden uğraştığını anlayamıyorum," diye devam etti Thierran. "Kral'ın kışına o kadar girmiş ki, onu ortadan kaldırmak için Kaderler gerekir."

Birkaç nedenden dolayı bu kulağa hoş gelmiyordu. "Gerçek Kral yanımda durduğuna göre *sahte* Kral'ın kışına o kadar girmiş demek istiyorsun."

"Gerçekten mi?" Eather, Thierran'ın gözlerinde titreşti.

"Evet. Sadece bir Kraliçe ya da sadece bir Kral saçmalığı yok," dedim. "Biz varız."

"Senden hoşlanıyorum," dedi *Oneirou* usulca.

"Hem de çok." Ash'in daralan gözleri rüya tanrısına dikildi.

"Bunu mümkün olan en saygılı şekilde söylüyorum," diye düzeltti Thierran başını eğerek. "*Meyaah Liessar*."

Kralım.

Ash'e bakarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu ses gerçekten hoşuma gitti."

Gülümsememe karşılık verdi. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle," diye kabul etti Attes, dikkatimizi ona çekerek. "Dönmemin tek sebebi Thierran'ı buraya getirmek değil," diye söze başladı Attes, *Oneirou Rhain*'den bardağı ve şişeyi alırken. "Lailah ve ben Mahkemeler'e gitmeye beklediğimizden daha geç başladık."

"İlginç," dedim gözlerimi kısarak. "Bunun Lailah'nın öfkesini masum bir askerden çıkarmasıyla bir ilgisi var mı?"

Attes sıırtmaya başladı ama görünüşe göre bundan daha iyisini düşündü. "Ona sormanız gerekecek," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde. "Bu şerefsizle karşılaştığımda Lotho'ya daha yeni gölge adımla girmiştim." Çenesini tanıya doğru salladı. "Sonra Lailah bana söylemediğin bir şeyden bahsetti."

"Neymiş o?" Ash elimi bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Bana bir anlaşma teklif edildiğini söylemeyi unuttun."

"Unutmadım," diye cevap verdi Ash. "Sana onu Kolis'in çağırdığını söylemişim. Sadece ayrıntıların paylaşıldığı bir noktaya hiç gelmedim."

Aralarında göz gezdirdim. "Onu yumruklamak için ne kadar zaman harcadın?"

Thierran doldurmakta olduğu şarap kadehinden merakla başını kaldırdı.

"Yeterli değil," diye mırıldandı Ash ve ben gözlerimi devirdim. "Kolis ona bir

saçma sapan bir anlaşma yaptı ve karşılığında ona bir anlaşma teklif etmek zorunda kaldı."

Attes'in bakışları bana kaydı. "Peki bu anlaşma tam olarak neydi?"

"Tahttan feragat etmesi ve intikam peşinde koşmamayı kabul etmesi gerektiğini" söyledim. "O zaman varlığının geri kalanını yaşayabilirdi."

Attes bana baktı.

Örgümün kuyruğunu kavrarken huzursuzluk omurgamdan aşağı süzüldü. Ash'e baktım. Bana küçük bir baş selamı verirken gözlerindeki hava durmuştu. Derin bir nefes aldım. "Mümkün olduğunca fazla kan dökülmesini önlemek için elimizden gelen her şeyi yapmak istiyoruz. Ve Kolis'in topyekûn bir savaş istediğini sanmıyorum.

Bir parçası, hakkı olduğuna inandığı şeylerden daha büyük meseleler olduğunu anlıyor." Attes'in bakışlarıyla karşılaştım. "Eskiler gibi."

Attes'in çenesinde bir kas kasıldı. "Sen hâlâ Dalos'tayken

konuştuğumuzda sana Kolis'in çıkaracağı türden bir savaşı önlemek
istediğimi söylemiştim."

Başımı salladığımda Ash'in dikkatinin bana döndüğünü hissettim.
"Hatırlıyorum."

"Kısmen nedeni bu. Bu yüzden, bunu azaltmak için elimizden geleni yapmaya katılıyorum.

kan dökülmesini. Ama sonra ne olacak?" Attes bastırdı. "Ya Kolis teklifinizi reddederse? Çünkü Nyktos'un bana söyleyebildiği şey diğer İlkellerle görüşmenin ötesine geçmedi," diye bitirdi.

"Planımız onu teklif ettiğim anlaşmanın bir versiyonunu kabul etmeye zorlamak. Közleri ondan alıp Nyktos'a yerleştirin."

Anlayış ortaya çıktı. "Yıldız." Çenesi sertleşti. "Ama o şu anda kullanımda."

"Biliyorum," dedim, Sotoria'nın Yıldız'da hapsolması fikrinden bir kez daha rahatsız olmuştum. Bu beni en az onu yeniden doğmaya zorlamak kadar rahatsız ediyordu. "Bu da bize tek bir seçenek bırakıyor. Tıpkı Kadimler gibi Kolis'in de bastırılması gerekiyor."

"Ve sence buna isteyerek izin verecek mi?" Attes Ash'e bakarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Ash ve diğer Primal'ın bakışları bana döndü. "Ben de istemiyorum. Bir kavga çıkacağını biliyorum ama bunun sadece bir kavga olmasını istiyorum.

Bizi destekleyen Primaller'in de dahil olduğu bir karar," dedim. "Ve hepsinin bunun ölümlüler alemine yayılmasına izin veremeyeceğimiz konusunda hemfikir olmalarını istiyorum. Hangi savaşı yaparsak yapalım, kendi aramızda yapacağız."

"Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum." Attes dudaklarını büzdü. "Bir yandan belli bir düzeyde anlaşma isterken, diğer yandan belli bir düzeyde savaş olacağını biliyorsunuz. Bu imkânsız değil ama başarılması son derece zor." Bakışları yükseldi. "Ve hâlâ karar verilmesi gereken çok şey var."

Vardı.

"Ayrıca size düşünmeniz gereken başka bir şey daha vereceğim," dedi Attes. "Her ne kadar pek olası olmasa da, ya Kolis teklif ettiğin anlaşmayı kabul ederse? Bu bir yemine çok benzer, Seraphena. Bunu bozmanın sonuçları olacaktır."

"Biliyorum." Yaptığım şeyi kabul etmem gerektiğini bilerek daha derin bir nefes aldım. "Hiçbirimizin istediği bu değildi ama bir şeyler teklif etmek zorundaydım. Peki ya kabul ederse? Kabul edeceğim..." Boğazımın arkasında bir safra birikti. "Bunu onurlandıracağım çünkü ona olan nefretim ve ona olan ihtiyacım intikam, sayısız insanın hayatından daha büyük olamaz. Öfkelerimizin hiçbiri barıştan daha büyük olamaz."

Attes'in bakışlarını bir hüzün doldurdu. "Az önce sesin Eythos'a çok benziyordu." Başını iki yana salladı. "Kadimler İlkelleri yarattıklarında

bunu kolektifi -tüm canlı varlıkları- kendilerinden korumak için yaptık. Bizim rolümüz buydu. Bizler koruyucular olmalıydık. İnsanların, tanrıların ve aradaki her şeyin koruyucuları. Ve bir süreliğine öyleydik de." Attes'in bakışları maviye döndü

Yukarıdaki gökyüzü. "Onu değiştirenin tüm duygular olduğuna inanmıyorum.

Bize. Bunun nefret, kıskançlık ve ilgisizlik olduğuna inanıyorum." Bakışları benimkilere kaydı. "İntikam ve intikam."

"Ve bu Kolis ile başladı," diye belirtti Ash.

Attes başını salladı. "Ve bu çok utanç verici. Kardeşim gibi, o da hep böyleydi. İnanması zor biliyorum ama ne o ne de Kolis daha önce böyle değildi."

Ash'in bakışlarını hissederek, "Sana inanıyorum," dedim. "Onun kim olduğuna dair bazı işaretler gördüm."

Attes yavaşça başını salladı. "Baban Kolis'in kurtarılabileceğine inanıyordu." "Ve bak bu ona ne kazandırdı." Ash'in parmakları hareketsiz kaldı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Attes. "Sen baban değilsin. Sen de değilsin," dedi bana. "Eğer Kolis anlaşılmayı kabul eder ve sonra bozarsa, ikiniz de ona bir şans daha vermeyeceksiniz ya da vermeye devam etmeyeceksiniz. Eythos'un yaptığı gibi bocalamayacaksınız." İçini çekti. "Her iki durumda da, hiçbirinizin

Potansiyel olarak bizimle müttefik olacak Primaller barış yapmaya çalıştığınız için sizi suçlayacaktır. Bunun için her zaman fedakârlık yapılmalıdır. Duygularımız ve hayatlarımız asla kolektif olandan daha büyük olmamalıdır."

Kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı azaldı. "Bu çok rahatlatıcı."

Attes bana gamzesini göstermeyen hafif bir gülümseme verdi.

"Dediğim gibi, Kolis'in anlaşılmayı kabul edeceğinden şüpheliyim ama bu bazı şeyleri değiştirir."

Gerildim. "Ne gibi?"

"Anlaşılmayı kabul etmedi ya da reddetmedi, değil mi? Sen de etmedin mi?"

"Doğru." Ash kaşlarını çatı. "Karar vermek için bir aydan biraz daha az vaktimiz var."

"Ben de bundan korkuyordum." Attes bir elini kumral saçlarının arasından geçirdi. "Artık bir *eirini*'ye girdik."

Ash yana dönerek, "Siktir," diye tükürdü.

Rhain öne doğru eğildi. "Ateşkes yapmadık, o zaman nasıl bir *eirini* olabilir?"

"Ama ne anlaşma reddedildiğinde ne de kabul edildiğinde bunu yaptınız," diye açıkladı Attes, ağzının kenarları gerilmişti. "Sanırım toplantıyı yöneten Kader sana *eirini*'yi hatırlatmadı?"

"Hayır, yapmadı." Parmaklarım örgümün kuyruğunda hızla hareket etti.

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı Thierran, en azından ikinci kadeh şarabını doldururken. Belki de üçüncü kadehini. "Bir *eirini* sırasında kurallar vardır."

Ash tekrar küfrederken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Örneğin, taraflardan hiçbiri diğer Primaller'i ve onların Mahkemeleri'ni diğerine karşı silahlanmaya teşvik edemez, bu da Kolis'in Kyn'e Savaş Köpekleri'ni kullanmasını emretmediği anlamına gelir."

Attes'in üst dudağı kıvrıldı. "Kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen Nyktos'u yakalayabileceğini ya da yaralayabileceğini ve böylece Kolis'in onayını alabileceğini düşünmüştür."

"Bu ihtimali düşünmeliydim." Ash bir elini yüzünde gezdirdi.

"Ancak bir *eirini*'ye nadiren ihtiyaç duyulmuştur," dedi Attes. "Unutulmuş olması anlaşılabilir bir durum. Lailah anlaşmadan söz edene kadar aklımdan bile geçmemiştir."

"Evet, ama bu sadece diğer İlkelleri etkileyememekten daha fazlası." Ash'in çenesinde bir kas kasıldı. "*Eirini* çoğunlukla ilk anlaşma teklif edilen kişi için geçerlidir."

Attes başını salladı ve Saion başını salladı. "Yani sen bir bok yapamazken, aynı şey Kolis için geçerli değil."

Ağzım açık kaldı. "Bu... bu saçmalık!" Eather içimden mırıldandı.

Thierran otururken, "Evet, Kaderlere sorarsanız, herhangi bir anlaşmanın iyi niyetle yapılmasını sağlayarak dengeyi korumak için olduğunu söyleyeceklerinden eminim," dedi.

Adım atmaya başladım. "Ve bahse girerim Kolis bunun tamamen farkındaydı." "Eminim farkındaydı," dedi Attes. "Hatta bunu ummuş olma ihtimali bile var."

İkiniz de *Eirini*'yi bilmiyordunuz. Eğer Primaller ile buluşma planınıza devam ederseniz, bunun sonuçları olacaktır. Ve Kaderleri bildiğim için, bu gerçekten berbat bir şey olurdu."

Kürsüye doğru yürüdüm, boşluğa ihtiyacım vardı. Aydun bundan bahsetmeyi nasıl unutabilirdi? Daha da iyisi, *Vadentia* beni neden uyarmamıştı? Benim eylemlerim söz konusu olduğunda işe yaramadığı için olmalı. "Peki, ne yapmamız gerekiyor? Hiçbir şey yapmadan oturacak mıyız?"

Attes döndü. "İlkelleri silahlanmaya çağırmayı içermeyen her şeyi yapabilirsin." Durakladı. "Ve *eirini* sırasında saldıramazsınız."

"Elbette," diye tükürdüm, kürsüde durarak. "Biz zaten *eirini*? Sizi de dahil ederek mi?"

"Hayır, çünkü *eirini*'den önce sana bağıllık *yemini* ettim," diye cevap verdi Attes. "Bu kural benim için geçerli değil."

"Peki ya o?" Thierran'a başımı salladım.

"Benden hiçbir şey istemedin." Thierran çizmelerini önündeki bankın üzerine koydu. "Kendimi davet ettirdim." Bir içki aldı. "Ve hiçbir zaman Kolis'e sadık biri olmadım. O da bunu biliyor."

"Kolis bunu bildiği halde hayatta kalmayı nasıl başardın?" Ben sorguladım.

"Çünkü bana saldırmaya kalkarsa ona daha beterini yapacağımı biliyor," dedi Thierran, gözlerinin içi yanarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ölümden daha mı kötü?" Gülümsedi. "Onun rüyalarını alacağım."

Thierran'ın bakışlarını üzerimde tutarken ciğerlerimden hava fışkırdı. Şüphelendim ki

ölümden daha kötüydü çünkü Kolis muhtemelen sadece bir kişiyi hayal ediyordu.

Sotoria.

"Aydun'un bunlardan hiç bahsetmemesi gerçekten çok yerinde," diye homurdandı Ash. "Bir *eirini*'nin ne kadar *anlaşılabilir* olduğunu düşünürsek unutuldu."

"Evet." Kürsüye yaslandım ve başımın arkaya düşmesine izin verdim. Neden neredeyse her zaman Kader bizi aktif olarak mahvediyormuş gibi hissediyordum? Hiç mantıklı gelmiyordu. Aydun savaştan kaçınmamı istiyordu, ama neden savaştan kaçınmamı sağlamıyordu? kuralları biliyor muydu? "Kahretsin."

"Önemli bir şey değil," diye söze başladı Attes. Ben güldüm.

Ash kürsüye yaklaşırken, "Gerçekten öyle değil," diye ısrar etti. "Sadece diğer İlkelleri işin içine katamazsınız ya da saldıramazsınız. Hepsi bu."

"O haklı." Ash önümde durdu ve ellerimi tuttu. "Hâlâ Kolis'i nasıl gömeceğimizi bulmaya devam edebiliriz."

"Bunun için gerçekten tek bir seçenek var," dedi Attes, Rhain'in karşısındaki banklardan birine oturarak. "Kesinlikle bir Kadim'in kemiklerine ihtiyacınız olacak."

"Biliyoruz," dedim.

"Ve bundan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu da biliyoruz," dedi Ash. kürsü ile benim arama girdi. Kollarını belime doladı. "Ama kemiklere

geline, Kolis zulanın tamamına olmasa da çoğuna sahip."

Rhain gözlerini kısarak, "Öyle," dedi.

"Çoğu Carcers'daydı," dedi Attes. "Hâlâ öyle olduğundan şüpheliyim."

"Lanet olsun." Gözlerimi kapattım. "Ash'in tutulduğu hapishaneyi yok ettiğimde, muhtemelen oradaki tüm Kadim kemiklerini de yok etmişimdir."

"Çok fazla şeye ihtiyacımız olmaz, değil mi?" Saion bardağını taş banklardan birinin üzerine koydu. "Zincir yapmaya yetecek kadar ve muhtemelen biraz da sivri uç."

"Dediğiniz gibi, çoğu Kolis'te. Ama hepsi değil. Onun yanında kalan Primaller'in kemik silahları var. Benim bir mızrağım var. Kyn'de de var. Ve en azından bir zinciri olduğunu biliyorum. Bahse girerim Veses'in de vardır. Belki Embris'te bile vardır."

"Mahkemelerine gidip onu almamızı mı öneriyorsun?"

Attes oturduğu yerden bakışlarımı karşıladı. "İş oraya gelirse, evet."

Yanıt vermeye başladığımda midem bulandı, ancak gelen bir Primal'ın ani zonklaması dikkatimi kapılara yöneltti. Bu his yoğundu, yani Primal yakındaydı. Çok yakın-

"Orospu çocuğu," diye hırladı Ash ve Attes ayağa fırladı.

"Hayır," diye homurdandı Attes. "Bu kadar aptal olamaz."

Taht odasının kapıları açıldı ve Barış ve İntikamın İlk Tanrısı içeri girdi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Ash öne doğru adım atarken bacaklarının etrafında gölge tanecikleri dönüyordu. "Eğer dışarıdaki tek bir muhafıza bile zarar verdiyse," dedi Attes'e alçak bir sesle, "buradan bilinçli olarak ayrılamayacak."

Eğer Kyn halkımızdan birine zarar vermiş olsaydı, buradan tek parça halinde ayrılmazdı.

Omuzları gergin olan Attes başını salladı. "Anlaşıldı."

Kyn orta koridorda ilerledi. "Merak etmeyin. Hiçbir muhafızın saçının tek teline bile dokunmadım."

Attes, Rhain'i kolundan tutup arkasına iterken, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Hızla solan güneş ışığı Kyn'in göğsünü kaplayan bronz ve gölge taşı zırhın üzerinde parlıyordu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim kardeşim."

"O burada hoş karşılanır. Sen değilsin." Taht odasındaki hava birkaç derece düştü. "Öyleyse, neden burada olmak istediğinizi açıklamak için bir dakikadan az vaktiniz var.

Gölgeler Diyarı'na davetsiz girmek gibi akılsızca bir karar vermeyin."

Kyn koridorun yarısında durdu. "Tazılarıma yapılanlar için ödeme talep etmeye geldim."

Öfke ve inançsızlık birleşerek göğsümün ortasında yakıcı bir düğüm oluşturdu. "Nyktos'un peşinden gönderdiğin tazılar mı?"

Kyn'in havayla ıslanmış bakışları bana kaydı. "Seninle konuşmuyordum."

"Öyle olmalısın," dedim. "Çoğunu öldüren ben olduğum için." "İlginç."

Kyn'in adımları yavaşladı. "Kral'a haber vereceğimden emin ol.

Köpeklerimi katlettiğini itiraf ettin." "Devam et ve bunu yap," diye karşılık verdim.

Benden uzağa bakarken o lanet sırtışı bir kademe azaldı. Sonra da oturmaya devam eden Thierran'ı fark ettiğinde tamamen kayboldu, ayakları hâlâ önündeki bankın üzerindeydi ve bilekleri çaprazdı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Thierran başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Seni kabul etmek Varlığınız zaten benim çok değerli zamanıma değmiyor," dedi bardağından yudumlarken. "Bırakın sorularınıza cevap vermeyi."

Kyn durdu, altındaki grinin ipuçlarını görene kadar eti inceldi. Enerji yükselirken tenim karıncalandı. Sol kolunu kaldırdı, bir kıvılcım çaktı.

İleriye doğru adım attığımda öz, sıcak bir telaşla bedenime doldu. Gücü tekrar dizginlemedim. Altın rengi gümüş, görüş alanımın köşelerini doldurdu. Etrafımda bir parıltı titreşti ve birkaç saç teli omuzlarımdan kalkmaya başladı. "Aklından bile geçirme, Kyn."

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Bacaklarımdan altın ve gümüş renkli parlak saç telleri süzülürken gözlerimiz kilitlendi. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Geçen sefer kafeste değil miydin-"

"Bu cümleyi bitirirsen dilini koparıp sana yediririm," diye homurdandı Ash, gölgeleri yılan gibi uzanıp Sıra sıra banklar.

Kyn'in bakışlarını tutarak gülümsedim.

"Bitir onu." Kyn'ın burun delikleri alevlendi.

"O cümleyi bitirme," diye araya girdi Attes, omzunun üzerinden Ash'e ve bana bakarken bir elini kaldırdı. "Bırakın bunu ben halledeyim."

Ash'in arkasında kanatların puslu hatları belirdi ve uzandı. "Eğer *bu işi halletmekle* onu gözümün önünden kaldırmayı kastediyorsan, elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Tazılarım için ödeme istiyorum," dedi Kyn, Rhain'in durduğu yere bakarak. "O halleder. Zaten halletmemiz gereken bitmemiş bir işimiz var."

"Dene bakalım." Saion ona yaklaşıp elini kılıcına götürdüğünde Rhain'in burun delikleri alevlendi.

"Kes şunu." Attes kardeşini engelledi. "Lanet olası Fates, ne düşünüyorsun? Burada olmamalısın."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Kyn. "Ve sen de onu kesinlikle serbest bırakmamalıydın."

"O yapmadı," dedim, parmaklarım seğiriyordu. "Kendimi serbest bıraktım." "Tebrikler." Kyn bana bir öpücük kondurdu.

"Senin bağırsaklarını deşeceğim," diye söz verdi Ash.

"Sabırsızlanıyorum." Kyn tekrar kardeşine döndü. "Yaptığın pislikten sonra Kralımızın huzuruna çıkıp ondan af dilemelisin."

"Böyle bir şey olmayacak." Attes kardeşine doğru ilerledi.

"Tercihen dizlerinin üzerinde." Kyn Attes'i görmezden geldi. "Eminim bazılarınız bu konuda çok bilgilidir."

İçime öfke pompalandı. "Senin hakaretlerin Veses'inkilerden sadece biraz daha az eğlenceli."

Kyn bir kahkaha attı. "Eğlenceli olacak olan şey, bunu içinde bir penis varken tekrarlamaya çalışmanı görmek-" Homurdandı ve kendini yakalamadan önce birkaç adım geriye kayd. Eather yanaklarındaki damarları aydınlattı ve başını bana doğru çevirdi.

Daha önce durduğum yerden birkaç metre uzakta durdum. Tepkim anında olmuştu, hava irademi sorunsuz bir şekilde karşılamak için yükselmişti. "Ağzından çıkana dikkat et."

Kyn doğruldu. "Çok hoş bir salon numarasıydı."

"Kolis'e ne yaptığımı gördün mü?" Bir ejderhanın zonklayan farkındalığını hissederken elimi indirerek sordum. "Bu sevimli bir salon numarası mıydı?"

"Hayır, bu bizim ihanet olarak adlandırdığımız bir eylemdi." Kardeşine odaklandı. "Ve sen de burada bulunarak tam olarak bunu yapıyorsun."

"Aslında değil, Kolis'i artık Kralım olarak tanımadığımı düşünürsek," diye yanıtladı Attes. "Ve o Yükselmeden çok önce de tanıımıyordum."

"Seni... seni lanet olası aptal." Kyn'ın çenesi zonkladı ve keskin bir nefes aldı. "Sarayını tehlikeye atıyorsun, Nyktos."

"Öyle mi?" Ash çok sessiz bir sesle cevap verdi.

"Kolis artık elimi tutamayacak." Yüz hatlarında bir heves parıltısı keskinleşti. "Divanınızın toza dönüşmesini emredecek." Savaş odası dediğim yere açılan kapı açılırken bakışları kürsüye kayd. "Draken'ınızla birlikte." Keskin bir kahkaha attı. "Sen bile."

"Elbette yapacak." Nektas kürsüyü geçti ve aşağı atladı. Ash'le bir bakış alışverişinde bulundu ve sonra karşıma dikildi.

Gözlerimi kısarak Ash'e baktım. Bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecekti -çöplerle ilgilenildikten sonra.

"Kyn," diye uyardı Attes, kardeşine yaklaşarak, "gitmen gerek. Şimdi."

Dinlemiyordu. Onun yerine, "Ve bunun yerine getirildiğini memnuniyetle göreceğim" dedi.

"Hayır, yapmayacaksın." Attes bir elini Kyn'in omzuna koyarak onu geri itti. "Bir bok yapamayacaksın."

Kyn güldü. "Senin hep biraz yumuşak olduğunu düşünmüştüm. Ama bu? Bu kadar aptal olabileceğine hiç inanmamıştım."

"Aptal olan ben değilim." Kyn kenara çekilirken Attes de onu takip etti.
"Gitmeniz gerekiyor."

"Ama ben buraya daha yeni geldim." Kyn biraz daha kenara çekildi.
"Ve henüz ödememi almadım. Ne de herhangi bir teşekkür."

"Peki sana ne için teşekkür etmemiz gerektiğini düşünüyorsun?" Ash sordu. Bunu duymak için sabırsızlanıyordum.

"Kalbimin iyiliği için kaldığım ve seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştığım için."

"Herhangi birimizin buna ihtiyacı var gibi görünüyor mu?" Thierran sordu.

"Her zaman buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Kyn gölge adımlarıyla kardeşinin yanından geçti.

Gölgeler yerde dönerek Kyn'in birkaç santim yakınına kadar geldi ve onu bir adım geriye itti.

Ash'in kanatları arkasında kalınlaştı. "Onunla sen ilgileneceksin sanıyordum."

"Evet, şey, bir dakikamı alıyor," diye mırıldandı Attes.

"Eğer Kolis'e karşı durursan,"-Kyn bir elini kaldırarak kardeşini geriye doğru savurdu-"önümüzdeki birkaç yüzyılı buna pişman olarak geçireceksin."

"Bunu yapmak için zaten yüzyıllar harcamadığımızı mı sanıyorsun?" Attes tükürdü, etinin hemen altında soluk bir gri tonu belirdi.

Kyn'in dudakları aralandı. "Kolis sadece gerekli olanı yaptı."

"Ciddi misin sen?" "Ciddi misin?" diye sordum. "Eğer onu destekleyeceksen, en azından kimi desteklediğin konusunda dürüst ol."

"Peki bu gerçek ne olabilir?"

"Onun bir canavar olduğunu," diye tısladım, Nektas'ın yanından geçerken derim çatırdıyordu. "Ve senin en kötü yanların bundan yararlandı."

"Bu şekilde devam etmek zorunda değil," dedi Attes, Kyn'in omzunu arkadan kavrayarak. Onu etrafında döndürdü. "Sen her zaman böyle değildin-"

"Bu ne?" Kyn kardeşinin elini silkti.

Attes tereddüt etmeden "Şiddet yanlısı," diye yanıtladı. "Saldırgan. Acı. Aşağılayıcı-"

"Her zaman çok sinir bozucuydu," diye araya girdi Ash, gölgeler bacaklarının etrafında hızla dönüyordu. "Sadece bunu belirtmek istedim."

Kyn'in kafası Ash'e doğru döndü. "Siktir git."

"Her zaman intikama aç değildin," diye devam etti Attes. "Eskiden barış

için yaşardın. İkimiz de öyleydik. Bu hale gelmen Kolis'in suçu.

Onun eylemleri sizi yozlaştırdı."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırladı Kyn. "Eğer onun eylemleri beni bozduysa, sana da aynısını yapardı."

"Onun etkisini hissetmediğimi mi sanıyorsunuz? Hissettim," diye bağırdı

Attes. "Bütün

bizim var. Doğruyu söylediğimi biliyorsun ve Kader de bunu daha önce söylemem gerektiğini biliyor." Attes'in sesi sertleşti. "Araya girmeliydim yüzyıllar önce. Ancak bunu durdurmak için henüz çok geç değil."

"Senin için çok geç olabilir kardeşim." Kyn kollarını uzattı. "Hepiniz için."

Ash, "Mahkememden defolup gitmezsen senin için çok geç olacak," diye uyardı.

Kyn dişlerini göstererek döndü. Eather içimde şişti, tenime baskı yapıyordu.

"Bak, anlıyorum." Kyn geri çekildi, vücudu rahatsız edici bir şekilde yılan gibi hareket ediyordu. "Kolıs anneni aldı. Babanı da." Gülümsedi. "Sonra da Eşini."

Gölgeler Ash'in etrafında hareketsiz kaldı.

"Elbette kızgınsın. Her zaman kızgındın. Ama sen, kardeşim? Orada burada biraz pişmanlık hissedebilirsin ama yaşıyorsun. Yine de başarılı oldun. Hepsi Kolıs sayesinde. Çünkü o dengeyi korudu."

Attes gözlerini kocaman açarak, "Eylemleri nedeniyle korumak zorunda olduğu denge," diye karşı çıktı. "Şu anda ciddi misin sen?"

Kyn sırtıttı. "Klişe gibi görünmek istemem ama son derece ciddiylim."

"Ve sen de endişelisin," dedim. "Kolıs'e ne dediğini hatırlıyorum.

Onun yaşam yaratma fikrinin dengeyi korumaya devam etmeyeceğinden endişe ediyordunuz."

Kyn kaskatı kesildi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Güldüm. "Evet, öyle. Kolıs'in önünde ne kadar endişeli olduğunu saklamaya çalıştın çünkü ondan korkuyorsun."

"Peki sen değil misin?"

"Kim olmazdı ki?" Gölgeler etrafımızda zonkluyordu.

Kyn bir an için bana baktı. "Kardeşim, bir yemin ettin mi onu?"

Nektaş bana yaklaşırken kaslarım kilitlendi, çenesini eğerken saçları yüzünü koruyordu.

"Ben yaptım." Attes kardeşini yakaladı. "O Yükselmeden ve Yaşamın Gerçek İlkeli olarak yükselmeden önce. *Eirini*'den önce."

"Peki onun senin için tam olarak ne yapabileceğini düşünüyorsun? Iliseeum için?" Kyn'in kahkahası bıçakların birbirine sürtünmesi gibi geliyordu. "O bir ölümlü."

Saion iç çekerken kaşlarını kalktı. "O artık tam olarak ölümlü değil."

"Bunu belirtmek zorunda olman bile biraz utanç verici," dedi Ash. çizdi.

Kyn, Ash'le tamamen yüzleşmek için Attes'i bir kez daha geriye itti. "Utanç verici olanın ne olduğunu bilmek ister misin Nyktos?"

Attes bir elini kaldırdı. "Tek kelime daha etme."

"Hayır." Ash'in sesi yumuşaktı, taht odasında serin bir rüzgâr eserken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Mumlar söndürülürken duvarlardan hafif bir çatırtı sesi geliyordu. "Lütfen devam edin."

"*Sen.*" Kyn başını öne eğdi. "Senin adına utanıyorum."

Attes'in rengi soldu. "Kapa çeneni, Kyn."

"Çünkü burada duruyorsun," diye devam etti Kyn, kelimeleri tenimde gezinerek, "*onun* yanında. Oysa daha birkaç hafta önce Eşin Kolis'in fahişesiydi."

Kalbim durdu. İçimdeki ve etrafımdaki her şey durdu.

"Ve Kolis'in bana verdiği sözü yerine getirmesini ve onun benim olmasını bekleyemem-"

Ash gölgelerden ve buz gibi öfkeden oluşan bir bulanıklıktı ve bir kalp atışında Kyn'e çarptı. Ash şekil değiştirmişti, teni gece yarısı rengindeydi ve üzerinde saf gümüş rengi tüyler vardı. Ash Kyn'i havaya kaldırırken bir ejderhanın kanatlarına benzeyen ikiz, geniş yaylar yükseldi. Attes bağırıyordu, ama tek duyduğum parıltılı, mavimsi kırmızı kan ve dokuların taş zemine ıslak sıçramasıydı.

Ash elini Kyn'in karnına sokmuştu.

Barış ve İntikamın İlkeli kükredi, vücudu sarsıldı. Kan masaya sıçradı.

"Kesin şunu!" Thierran şarap şişesine uzanıp onu katliamdan uzaklaştırırken Attes bağırdı.

Kyn'ın eti taş grisinin koyu bir tonuna dönüştü. Sırtından kösele gibi kanatlar çıktı ve Ash'i kollarından kavradı.

"Merak etme," diye tükürdü Kyn, Ash'i silkeleyerek. Geri uçtu, midesindeki sivri yırtık iyileşiyordu. "Onu sana geri vereceğim," dedi ve ben irkildim.

"Aptal herif," diye ısırdı Nektas, sözlerini ince duman izleri takip ediyordu. "Ne kadar aptal bir *pislik*."

"Yani," diye tısladı Kyn, "eğer ondan geriye bir şey kaldıysa." Ash güldü.

Güldü.

Sonra Kyn'in üzerine çıktı, vücutları bir gök gürültüsü gibi birbirine çarptı.

Kyn'in dişleri parladı ve Ash'in boğazını hedef alarak kafasını aşağı indirdi.

Kyn Ash'ten yaşça büyüktü ama Ash öfkeliydi ve bu öfke mumları yeniden tutuşturdu, ateş yukarı doğru hızla yükseldi. Kyn'in ısırığından kaçınmak için başını yana doğru salladığında muhtemelen ikinci İlkelini öldürecek kadar öfkeliydi.

Kyn'in çenesini kavrayan Ash ağzını zorla açtı. "Sana ne söz vermiştim?"

"Siktir-"

"Sorun bu değil." Ash'in eli şimşek gibi hızlı hareket etti.

Ash pembe ve gevşek bir şeyi tutarken Kyn'in ağzından kan akıyordu.

Bu Kyn'in diliydi.

Onun gerçek dili.

Tıpkı Ash'in söz verdiği gibi, onu Kyn'in ağzının içine geri itti. "Kes sunu." Attes bana doğru döndü. "Bunu durdurmak zorundasın,

Seraphena."

Yapmam gerektiğini biliyordum. Hiçbir tanrı Kyn'in yerini almak üzere Yükselmemişti. Kyn'i öldürmek sadece bir kan banyosunu başlatmakla kalmaz, aynı zamanda ölümlüler âlemine de zarar verirdi.

Ama ben hiçbir şey yapmadım.

Rhain bana döndü. "Eğer Kyn savaşta değil de burada düşerse, diğer Primaller ve tanrılara vermek istediğin mesajın tam tersini vermiş olursun."

Bunu biliyordum.

Kyn ağzını bozmaktan başka bir şey yapmamıştı; birini öldürmek için iyi bir neden sayılmazdı.

Ama yine de hiçbir şey yapmadım.

Ash'in kolu geri çekildi ve sonra tekrar ileri atıldı. Diğer Primal'ın gözleri irileşti ve gırtlaktan bir çığlık atıp başını geriye atarken vücudu kaskatı kesildi.

Ash tavana doğru uçtu ve kolunu geri çekti. Kyn'in kanatları çöktü.

Thierran şarabından bir yudum alarak, "Vay anasını," diye mırıldandı.

Ash şimdi Kyn'in atan kalbini elinde tutuyordu. Ash'in bedeninde hareket eden gölgeler duruldu ve Ash'in yanaklarında gümüş çizgiler bıraktı.

tamamen gümüş gözleri benimkilere kilitlendi.

Ash kalbi ısırды ve kasları yırttı. Kan fişkırdı ve ağzının kenarlarından aktı. Başını kaldırıp kanı Kyn'ın yüzüne tükürürken eli kalbin etrafını sararak onu parçaladı.

Sonra Kyn'i bıraktı.

Primal'ın yere düşüşünü izledim. Taş bir banka çarparak sırtını kırdı.

Thierran yüzünü buruşturdu. "Ahh."

Boğazıma bir kıkırdama kaçtı ama Attes gözlerini kapatıp uzun bir nefes verirken onu bastırdım. Bunun bir rahatlama olduğundan emin değildim, her ne kadar kardeşi hâlâ yaşıyor olsa da, çünkü hâlâ bir kafası vardı. Muhtemelen daha çok bunun ve korkunun bir karışımıydı.

Ash kendini alçaltarak Attes ve benim arama indi. Nektas yolundan çekildi ve Ash'in kanatları buharlaşırken geri çekildi.

Ash diğerlerine dönerek, "Onu buradan götürdüğünüz sürece ne yaptığınız umurumda değil," dedi. "Bu toplantı bitmiştir."

Ash benimle yüzleşirken gölge taşı rengindeki etinde kan ve irin görünmüyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve sessizce elimi tutup gölge adımlarıyla taht odasından çıkarak bana doğru yürüdü.

Serin parmaklar yanağımı okşadı, birkaç bukleyi yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne düşünüyorsun, *Liessa*?"

Ash'in kullandığı küvetin kenarına oturdum, çenemi ön koluma dayadım. Su kanla kırmızıya dönmüştü ama o zamandan beri boşaltılmış ve taze su getirilmişti.

"Birçok şey," diye mırıldandım.

"En acil olan ne?"

Bakışlarım Ash'inkilere yöneldiğinde hepsi eşit derecede baskı hissediyordu. Çarpıcı

Yüzünün hatları rahattı ve başka bir Primal'ın göğsünden kalbini söktüğüne dair hiçbir iz göstermiyordu.

Sonra da ısırды.

"*Eirini*'yi ve onu kırmaya ne kadar yaklaştığımızı düşünüyordum," dedim parmaklarımı suyun içinde gezdirerek. Bakışlarım kısa bir süreliğine onunkilere kaydı. "I

Attes'i düşünüyordum. Kyn'le ilgili her şey onun için çok zor olmalı." "O herifi oradan çıkarabilseydi daha az zor olurdu."

"Bu onun kardeşi." Ash'in kalçasının üzerinde dönen köpükleri izledim. "Onu incitmeden yapmaya çalışıyordu."

"Ve bu bir sorun." Ash'in parmaklarının ucu saçımın bir tutamını düzeltti. "Çünkü bir noktada kardeşine zarar vermesi gerekecek."

"Biliyorum." Parmaklarımı sudan çektim ve doğruldum. "O da bunu biliyor."

Öfkelendi. "Bundan emin misin?"

"Eythos Kolis'e çok fazla şans verdiğinde neler olduğunu biliyor."

Bakışları parmaklarının arasından geçirdiği saç telini takip etti.

"Evet, bence daha çok kendini hatırlatıyordu."

"Muhtemelen," diye mırıldandım. Büyük bir parçam çocukça bir şekilde Kyn ve Attes'in karşı karşıya gelmek zorunda kalmamasını umuyordu ama bu gerçek olasılık aklıma ve kalbime ağır geliyordu. Yerimi değiştirmek zorunda kaldım

düşünceler başka bir şeye dönüştü. "Ee, Thierran? Bir şey var..."

"Onun hakkında tam olarak doğru değil mi?" Ash önerdi.

"Evet." Sırıttım. "Onu okumaya çalıştım ama hiçbir şey görmedim ve hissetmedim."

Ash'in parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı. "Bunu bir daha denememeni şiddetle tavsiye ederim."

Kaşlarım yeniden çatıldı. "Bu korkunç tavsiyeden sonra tekrar denemek istiyorum."

Ash bana bir uyarı bakışı gönderdi. "*Oneirou* birinin rüyalarını istila etmekten daha fazlasını yapabilir."

"Onları çalabilirler."

"Bundan daha fazlası var. Başka bir isimle bilinirler: *Söl Eder*."

Çeviri midemin bulanmasına neden oldu. "Ruh Yiyici mi?"

"Evet. Tanrılar ve Primaller de dahil olmak üzere hedeflerinin duygularını hem uyurken hem de uyanırken manipüle edebilirler."

Dudaklarım aralandı. "Sanırım onu uyardığında ne tür bir boktan bahsettiğini şimdi anlıyorum."

"Bizi gafil avlarsa bizimle uğraşabilecek tek tanrı onlar.

Gardiyan," dedi, Kyn'in kalbini söktüğü zamanki kadar ciddiydi. "Çoğu bunu denemeyecek kadar akıllıdır. Ama seni kafalarında yakalarlarsa, karşılığında aynısını yapmak onların doğasında var. Ve yapabildikleri şey bir kişi hakkındaki ayrıntıları öğrenmekten çok daha fazlasıdır. Hiç yoktan bir duygu yaratabilirler,

Korkuyu ortaya çıkarmak ve güçlendirmek de dahil. Birini uykusunda delirtebilir ve daha kılıcını kaldırmadan bir tanrıyı kaçmaya zorlayabilirler."

Bu yeteneğin ilginç olduğunu düşünmem benim hakkımda ne söylüyordu? Ürkütücü ama kesinlikle ilginç.

"Onlara bulaşmayacaksın, Sera. Tabii bunu yaptıktan hemen sonra onları öldürmeyi planlamıyorsan."

Yutkundum. "Mesaj alındı." "Güzel."

Derin bir nefes verdi.

"Orada onunla taşak geçiyordun. Fark etmediysen diye söylüyorum," diye belirttim.

"Çünkü Thierran, uyardığım şeyi tereddüt etmeden yapacağımı bilecek kadar sağduyuya sahip."

"Oh." Dudaklarım büzüldü. "Sanırım zihinlerini başkalarından saklamakta gerçekten iyiler?"

"Evet. Ben bile bunu yaptığımı belli etmeden onların duygularını kolayca okuyamam. Ve ben ne yaptığımı biliyorum." Bakışları benimkilerle buluştu. "Hâlâ yeteneklerini keşfediyorsun."

"Yapmayacağımı söyledim."

Başka tarafa bakmadı. "Ayrıca inanılmaz derecede meraklı ve düşüncesiz olduğunu da biliyorum."

"Biliyorsun, bunu inkâr bile edemem," dedim ve Ash kıkırdadı. "Sence hâlâ Thyia Ovası'na gidebilir miyiz?"

"Sanırım öyle. Sadece ne söylediğimize dikkat etmemiz gerekiyor."

Bunu duyunca rahatladım ve sonra sergilenen tüm o şık etler dikkatimi dağıttı. Kurulandıktan sonra biraz *eirini* ve ne anlama geldiği hakkında konuştuk. O kadar da büyük bir mesele olmadığını tekrar vurguladı ama bu bana boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissettirdi. Sonra Rhain'i kısaca kontrol etti -aslında *benden* beklenen bir şey olduğunu hissettim. Sürekli unutuyordum. O döndüğünde ben de yatmak için hazırlanmayı yeni bitirmiştım. Banyo odasından bana Aios'un saç rengini hatırlatan ince, ipeksi bir gecelikle çıktım.

Ash odayı geçerken gözleri hararetle bir gümüş rengine dönüştü. "Çok güzel," diye mırıldandı, yanımda durdu.

Elbisenin ince askısının yanındaki teni öptü. Göğüslerimin uçları gerildi ve dokunuşuyla ürperdim. "Hemen döneceğim."

Banyo odasına girdiğinde başımı salladım. Saçlarımı omzuma atarak yatağa girdim ve battaniyeyi üzerime çektim.

Ash geri döndü ve beni görünce durdu. Bir kaşı kalktı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Battaniyeyi çenene doğru tutuyorsun."

"Ah." Aşağıya baktığımda aslında yumuşak kürkü çeneme doğru tuttuğumu gördüm. Ash soyunurken tutuşumu hafiflettim.

Bana katılmasını bekliyordum ama sırtı bana dönük, bol bir keten pantolon giyene kadar katılmadı. Bu garipti. Yoksa öyle miydi? Her zaman çıplak uyumazdı. Bir dişini dürterek yanıma yerleşmesini izledim.

Yüzünü bana dönmek için yan dönmedi, bu da garip hissettirdi. Ona baktım, ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Boğazımda bir düğüm oluştu.

"Sanırım Kyn hakkında konuşmamız gerekiyor." Ash sessizliği bozdu.

Bakışlarımı hızla kaçırırken yutkunmaya çalıştım ama bu çok zordu.

"Daha önce olanlar hakkında mı? Muhtemelen seni durdurmalıydım."

Ash homurdandı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" "Hem Attes hem de Rhain yapmamı istedi." "Sen neden yapmadın?"

Bir omzumu kaldırdım ve ona baktım. "Ben istemedim."

"Yapmadığına sevindim. O herifi susturmak çok hoşuma gitti."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ama bu ağzının etrafındaki gerginliği yumuşatmadı. "Ama bir an için onu öldürebileceğimi düşündüm. O Hanan değil, ama ben

bunu yapacak kadar öfkeliydi - en azından öyle hissettim." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ne diyordu?" Ash'in sesi düzdü ama ses tonundaki öfkeli yükselişe karşılık olarak özüm zonkladı. "Kolis'in seni ona teklif etmesi hakkında mı? Bunu ilk kez duymuyorum."

Unutmak için elimden geleni yapsam da bunu nereden duyduğunu bildiğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Kolis, Ash'i Carcers'ta ziyaret ettiğinde onunla konuşurdu. Kyn de öyle.

"Senin önünde söylendi, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Gözlerimi açtım ve kalbimin yavaşlamasını diledim. "İone, Kolis'e Sotoria olduğumu onaylamadan önceydi."

Ash bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim."

İçimden bir titreme geçti. "Özür dilemene gerek yok. Bu sadece bir tehditti, hem de boş bir tehdit."

"Boş değildi," dedi sesi sertleşerek. "İone'dan önce miydi? Yani senin için yalan söyleyeceğinden haberin yoktu. Onun tehdidi gerçek bir olasılıktı. Ve bu..." Boğazını temizledi. "Korkunç ve öfkeliendirici olmalıydı."

Öyleydi.

"Ve kendini kapana kısılmış hissetmiş olmalısın." Hissettim.

Kendimi köşeye sıkışmış ve çaresiz hissettim.

"Onu öfkeliendiren şeyin ne olduğunu şimdi hatırlayamadığım kadar önemsiz bir şey yüzünden kızdırdıktan sonra beni tahrik ettiği kişilerde hayat kalmayana kadar beslenmemi ve beslenmeye devam etmemi emrettiğinde bunu yaptığımı biliyorum."

Ona bakarken nefesim kesildi.

"Bazen, İtlafa bile girmemiş tanrılar oluyordu. Böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptıklarını merak ederdim, ta ki muhtemelen hiçbir şey yapmadıklarını ya da önemsiz bir şey yaptıklarını fark edene kadar." Ellerini göğsünün hemen altında birleştirerek tavana baktı. "Reddettiğimde -ki daha önce sadece bir kez reddetmişim- çabuk öğrendim."

"Ne... sen reddettiğinde o ne yaptı?" "Üç tanrıyı öldürdü."

"Tanrım," diye homurdandım.

Ash'in göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Yani, bu benim seçimimdi. Vardı üç hayat, bir tanesini almayı reddetmememe değer mi? Bunun olamayacağına karar verdim. Ve uzun bir süre doğru kararı verip vermediğimi bilemedim."

"Bu imkansız bir seçim," dedim ona, kalbim sızlayarak. "Ben de aynısını seçerdim."

"Evet, ayrıca doğru kararı verip vermediğini de merak edersin," dedi ve bunu onaylamama gerek kalmadı. Haklıydı.

"Bunu sana kaç kez yaptırdı?" "Yüzlerce."

Şok, yükselen öfkeyi bastırdı ama yine de etrafımdaki havada biriktiğini hissedebiliyordum. Kontrol altına almam bir anımı aldı. "Öldürmek istiyorum onu."

"Ben de öyle."

"Yine de bu ölümler senin ellerinde değil." Parmaklarım battaniyeye gömüldü.

"Bunu biliyorum." Çenesinde bir kas kasıldı. "Ama sık sık Dalos'ta olduğumu, beslendiğimi ve kalbimin tekleyip durduğunu hissettiğimi hayal ediyorum. Hissediyorum"

Yapmak zorunda bırakıldığım şeyden bir çıkış yolu ararken öfke ve çaresizlik. Bunu eskisi kadar düşünmüyorum ama evet, bu bok uğrak yeri."

"Çok özür dilerim." Gözyaşları boğazımı yaktı. "Ama şanslıydım Ash," diye fısıldadım. "Böyle bir şey yapmaya zorlanmadım."

Bir an sessiz kaldı. "Evander?"

İçimden bir şaşkınlık geçti. "Onu nereden biliyorsun?"

"Sen uyanmadan önce Thyia Ovası'ndayken Keella bana söyledi."

Tanrım.

Keella'ya kızamazdım ama keşke bir şey söylemeseydi. "Öyle bir şey değildi."

"Nasıl bir şeydi?"

"O... Kolis beni mahkemeye getirdiğindeydi. Orada peçelerini atmış ve hizmetkâr gibi davranan Seçilmişler vardı. Bazıları tanrılarla oldukça dosttu, ama bunu söylemek zordu, biliyor musun? Tanrılar Seçilmişleri hemen yakalarlardı."

Evander'ın görüntüsü zihnimi doldururken Ash hiçbir şey söylemedi, gözleri şokla irileşmişti. "Seçilmişlere yapılan muameleye kızdım ve Evander birini yakaladığında -Jacinta'yı- ve onu ısırdığında... Hemen sonra-" Başımı sallayarak sözümü kestim. "Kolis beni Evander'ın kendisini Jacinta'ya zorladığına inandırdı ve onu durdurabileceğimi söyledi. Ben de durdurdum." O şok olmuş gözlerdeki yaşamın soluşunun görüntüsü zihnimi doldurdu ve irkildim. "Sonra Jacinta çılgılık atmaya başladı. İşte o zaman benimle oynadığını anladım. Kolayca. Çok kolay. Daha iyi bilmeliydim."

"Nasıl yapabildin?" Ash sordu.

"Herkes Kolis'in ne kadar manipülatif olduğundan bahsediyor. Bunu bizzat gördüm." "Bu bir şey ifade etmiyor, Sera. Her durum farklıdır ve ben

Benden üç kat büyük tanrıları manipüle ettiğini gördüm."

Bunun beni daha iyi hissettirmesini istemedim çünkü bir can almıştım. Muhtemelen tamamen masum bir şey.

"Yani, tıpkı benim yaşadıklarım için üzgün olduğun gibi,"-başını benimkine çevirdi ve gözlerimiz kilitlendi-"Ben de senin yaşadıkların için üzgünüm.

Tamam mı?"

Gözyaşları şimdi gözlerimi yakıyordu. "Tamam."

Bir an bakışlarımı tuttu ve sonra gözlerini kaçırdı. Işıklar titreyerek söndü ve oda karanlığa gömüldü. Bir an geçti ve

Sonra yan yatınca yatak kaydđ. Kolu bana dolandı. Dudaklarının yanağını okşadığını hissettim ve yükselen duygulara karşı gözlerimi kapadım, serbest kalmalarına izin vermeyi reddettim. Bunun hiçbir faydası olmazdı ve Ash'i daha fazla endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı.

Ben
ağlamazdım.
Ağlamazdım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Menekşe rengi zırhlarla bezenmiş muhafızlar eğilirken bir tanrısal varlık bizi geniş, pencereleli salondan geçirdi. Biz onu takip ederken erkek sürekli arkasına bakıyor, bakışları sık sık Ash'in elinin benimkine sıkıca sarıldığı yere kayıyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama yanaklarını parlak pembe bir renk kapladığında bunun işe yaradığından emin değildim.

Tanrısal çocuk yuvarlak bir kemerin önünde durdu. "Ekselansları sizi içeride bekliyor."

"Teşekkür ederim," dedi Ash.

Kemerli geçitten geçip dışarıya açık bir odaya girdiğimizde güzel başını eğdi.

Yeniden Doğuşun İlkel Tanrıçası odanın ortasında duruyordu, kıvrırcık, kızıl renkli saçları çözülmüş, omuzlarına ve sırtına dökülüyordu.

"Majesteleri," dedi, giydiği mavimsi gri cübbenin uzunluğu kendini aşağıya indirmeye başlarken pişmiş toprak zeminde gölleniyordu.

"Lütfen yapma," diye durdurdum onu, bir elimi kaldırarak. "Buna gerek yok." "Ama öyle, Seraphena," diye cevap verdi.

Ash elimi nazıkçe sıkarken ağzımı kapattım.

Keella bir elini göğsünün üzerine koydu ve diğer avucunu yere dayadı. Başını derin bir şekilde eğerken bukleleri öne doğru döküldü. "Tanrıların *Kraliçesi*'nin önünde eğilmek benim için bir onurdur."

Bir ayağımdan diğerine geçerken yanaklarım ısındı ve aklıma hemen Thyia Ovaları'nın, Keella'nın Sarayı'nın tanrısı Evander geldi. Bu düşünceleri bir kenara ittim. "Bu... böyle hissetmen beni onurlandırıyor," dedim, bunun uygun bir yanıt gibi görünmesini umarak - çünkü ciddiydim. "Kalkabilirsiniz."

Keella bunu muhteşem bir zarafetle yaptı. İlkel tanrıça saf, çarpıcı bir zarafetten başka bir şey değildi.

"Ve bunu bir daha yapmana gerek yok," diye ekledim hemen.

Dolgun dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu bir emir mi?" "Evet, öyle."

Bana küçük bir onay işareti verdi. "Kraliçem olarak bana verdiğiniz ilk emrin oldukça... ferahlatıcı olduğunu söylemeliyim."

"Eminim öyledir," dedim, Kolis'in geçmişte ona yaptırdığı tüm korkunç şeyleri sadece tanrıların bildiğini düşünerek.

Ash, "Dün gelemediğimiz için özür dileriz," dedi. "Ama bugün bizi görmeye zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz."

"Elbette." Ellerini kavuşturarak, hızlı bakışları Ash'in elinin hâlâ benimkini tuttuğu yere kaydı ve sıcak bir gülümseme belirdi. "Sizi tekrar gördüğüm için inanılmaz derecede rahatladım, ikinizi de," dedi. "Ama özellikle seni,

Seraphena." Yumuşak bir şekilde güldü. "Alınma

Nyktos." O da kıkırdadı. "Alınmadım."

"Çok sağlıklı ve güçlü görünüyorsun," dedi Keella, gülümsemesi genişleyerek. "Ve böylece..." Kalın, esmer kirpikler aşağı indi. "Çok hayat dolu."

Bunu söyleyişinde bir tuhaflık vardı ama nedenini tam olarak kestiremiyordum.

"Gelin ve oturun," diye teklif etti Keella, kenara çekilerek iki sedirin arasında bir dizi içeceğin sergilendiği bir masa ortaya çıkardı. "İtiraf etmeliyim ki diğer Primaller yerine benimle konuşmak istediğinizi duyduğumda şaşırdım."

Kalın minderli koltuklardan birine oturduğumuzda Ash, "*Eirini* dönemindeyiz," dedi. "Bu dönem sona erene kadar onları çağırmayacağız."

Yüzünün dumanlı, kırmızımsı kahverengi derisinde bir şaşkınlık titreşimi belirdi. "Yani, iki taraf arasında bir tür çözüm anlaşması önerildi. Kolis ve sen?"

"Kolis ve *bizim* aramızda," diye düzelttim. "Ben tek başıma hükmetmiyorum. Ben Kraliçe isem, Nyktos da Kral'dır."

Yüzünü memnun bir ifade kapladı. "Anlaşmanın nasıl gerçekleştiğini merak ediyorum."

Ash ona Kolis'in başlattığı toplantının kısa bir özetini verirken bakışlarım odanın içinde gezindi. Sıcak beyaz duvarlar çıplaktı. Geçmiş Başka bir oturma alanı ve ayrılmış tül perdelerin ötesinde, sakın alanı dolduran tatlı, baş döndürücü esintide sallanan uzun, menekşe renkli ağaçları gördüm.

Ash sözlerini bitirdiğinde Keella, "İlginç," dedi. "Keşke daha fazlasını söyleyebilseydim ama Kaderleri kışkırtmaya cesaret edemem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Biz de bilmiyoruz. Bu nedenle, size sormak istediğimiz bazı şeyler hakkındaki belirsizliğimizi mazur görün lütfen."

"Anlaşıldı." Öne doğru eğildi ve porselen bir sürahi aldı. "Ama sanırım *eirini'nin* sonunda cevabınızın ne olacağını tahmin edebilirim."

Ash sırtıttı. "Eminim haklısındır."

"Çay?" diye teklif etti.

"Teşekkür ederim," dedim üç fincan doldururken. "Bize yardımcı olabileceğinizi umduğumuz iki ayrı konu var."

"Çok fazla vaktinizi almak ya da Kader'in yapmamamız gereken bir şey yaptığımız izlenimine kapılmasını istemeyiz, bu yüzden hemen konuya girmemizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Anlaştık."

"Eskiler hakkında bir sorumuz vardı," dedi Ash, en önemli olduğunu düşündüğü şeyden başlamaya karar vererek. "Kolis dışında, muhtemelen onları ve savaşı hatırlayacak kadar yaşlı olan tek kişi sizsiniz."

Merak gözlerini doldurdu. "Bazen keşke yapmasaydım diyorum. Şiddet ve kan dökülen bir dönemdi. Unutulması en iyisi ama hatırlanması gereken bir zaman." Bir yudum aldı. "Onlar hakkında ne gibi sorularınız olabilir?"

"Herkesin Arcadia'ya geçmediğini biliyorum," dedim yutkunarak. Çay tatlıydı, tam da sevdiğim gibiydi. "Ve gitmeye zorlanamayan bazıları da mezara gömüldü."

Gözlerinde hafif bir genişleme oldu.

"Bunu Yükselişim sırasında öğrendim," diye açıkladım ve o da anlayışla başını salladı. *Eirini*'yi ihlal etmemek için kelimelerimi akıllıca seçtim.

"Kadimler inanılmaz derecede güçlüdür, herhangi bir İlkelden çok daha güçlüdür, bu yüzden nasıl gömüldüklerini merak ediyorum."

"Özellikle de bir Primal'i binlerce yıl boyunca toprakta tutmak zor olacakken," diye ekledi Ash. "Bunun nasıl yapıldığını bilebileceğinizi ve paylaşmaya istekli olabileceğinizi düşündük."

"Merakımı gidermek için," diye ekledim, belki bir yerlerde görünmeden gizlenen bir Kader vardır ya da özün kendisi dinliyordur diye.

Keella'nın bakışları aramızda gezindi ve kaybolmadan önce kısa bir süre hafif bir sırtıma belirdi. "Evet, meraktan soruyorum," dedi, gözlerini temizleyerek.

Boğaz. "Hatırlıyorum. Çözmesi epey zaman alan bir şeydi, içlerinden biri kardeşlerinin bağlarından her kurtulduğunda savaşı uzatıyordu."

Yani, bir Kadim'in kemikleri kesinlikle işin içindeydi.

"Gördüğünüz gibi kemikler onları zayıflattı ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi toprak bizi ve onları korumaya çalışır," diye devam etti. "Ne gölge taşı ne de kemik, soluduğumuz havayı ve içinde dinlendiğimiz toprağı dolduran havanın gücünü engelleyemez. Ama bir şey var ki..." Burnu kırıştı. "Bir çeşit kalkan." Derin ve yavaş bir nefes aldı. "Kolis dışında, bugün hayatta olan başka hiçbir Primal bunu bilmiyor."

"Ne oldu?" Ash sordu.

"Celastite," dedi.

Ash bana bakarken kaşlarını çattı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Vadentia*'m bir mezar kadar sessizdi, bu da sadece şu anlama gelebilirdi... Heyecan kıvılcımı. Sezgilerim çalışmıyordu, bu yüzden bir şey olmalıydı.

"Kadimlerin ilk uyudukları ve olgunlaştıkları yerlerde bulunabilen, doğal olarak oluşan bir mineral," diye açıkladı Keella ve Kadimlerin yıldız olarak ilk düştükleri yerlerden bahsettiğini anladım. "Pek çok yer var ama hepsi ölümlüler âleminde."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla ölümlüler diyarında gömülü en az bir düzine insan var."

Böylesine güçlü bir varlığın Wayfair'in ya da bulunduğum başka bir yerin altında olması tedirgin ediciydi.

Sonra söylediği diğer şey beni etkiledi. En az bir düzine mi? Aman Tanrım. Uzanıp bir parça dilimlenmiş peynir aldım.

Ash öne doğru eğildi. "Yani Kadimlerin gömülü olduğu bu yerler bir tür çarpışma alanı içeriyor olmalı."

Başını salladı. "Yıllar geçtikçe yeraltı mağaralarına dönüştüler. Böyle birini tanımak zor olmayacaktır. Gördüğünüz gibi, celastite garip bir renge sahip. Yanık kırmızı bir parlaklık taşıyor."

Peyniri kemirirken neredeyse boğuluyordum. "Yanık kırmızı bir parlaklık mı?" "Evet. Mineral genellikle nemli görünür, sanki ağlıyormuş gibi."

Ash bana baktı. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Görmedim ama en azından bir yer biliyorum," dedim. "Oak Ambler'da." Ash'e doğru döndüm. "Massene yakınlarında bir liman kenti." Sertleştım. "Kayalıklar boyunca mağaralar olduğunu ve Kızıl Kaya Kalesi'nin o bölgeden çıkarılan taşlarla inşa edildiğini duymuştım."

"Sanırım kalenin adını nereden aldığını biliyoruz." Ash bakışlarına karşılık verdi ve ne düşündüğünü anladım. Bir yer bulmuş olabilirdik.

"Ya orada zaten bir Kadim gömülüyse?"

"Eğer oradalarsa bunu hissedersiniz," dedi Keella. "Ölümlülerin bile fark edebileceği büyük bir huzursuzluk hissi yaratırdı."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Ash.

"Eğer bu yerleri merak ederseniz," dedi Keella başını eğerek, "buraları keşfetmek için çok uzun zaman harcamamanızı öneririm. Sizi zayıflatabilirler. Sadece birinin içinde ve celastite yakınında olmak bile sizi etkileyebilir."

"Bunu aklımızda tutacağız," dedi Ash. "Teşekkür ederim."

Keella'nın gülümsemesi bilmişti. "Sormak istediğin başka bir şey var mıydı?"

"Evet." Vites değiştirdim. "Size bir kehanet hakkında soru sormak istiyorduk."

Keella'nın tüm tavrı sertleşirken hızla değişti. Derimin karıncalanmasına neden oldu.

"Bu Penellaphe tarafından söylenmiş bir kehanet," dedim. "Ve son kehanet." Ash eğilerek, "Babamın bunu bildiğini öğrenmeye geldik," dedi.

ve ayak bileğini karşı dizine dayadı. "Ve sizin de bunun farkında olduğunuzdan şüpheleniyoruz."

Keella sessiz kaldı.

"Penellaphe bunu bizimle paylaştı, ama ben..." Çayımdan hızlıca bir yudum aldım. "Dalos'tayken Kolis bana Penellaphe'nin bilmediği üçüncü bir kehanet bölümü olduğunu söyledi, ta ki ben onunla paylaşana kadar." Sonra Keella'ya Penellaphe ile paylaştığım şeyi anlattım. "Kolis'in kehaneti yanlış sıraladığını düşünüyor."

Ash, "Görünüşe göre, bunun kendisinin Kan ve Kemiğin İlkeli olmasıyla ilgili olduğuna inanıyor," dedi.

Keella homurdandı. "Tabii ki yapar. Ne de olsa her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor."

Kısa, kuru bir kahkaha beni terk etti. "Yani kehanet onunla ilgili değil mi?"

"Oh, öyle. En azından bir kısmı." Birkaç dakika geçti ve çayından bir yudum alırken kolunda hafif bir titreme oldu. Bakışları Ash'inkilerle buluşmak için yükseldi. "Baban bunu benimle paylaştı. Sotoria söz konusu olduğunda ona yardım etmemin nedenlerinden biri de buydu." Fincanını kucağına indirdi. "Eminim diğer nedenleri de tahmin edebiliyordur."

Bir yudum aldım. Çayın tatlılığına rağmen yine de midemi ekşitti. Ne yazık ki nedenlerini tahmin edebiliyordum.

"Sotoria'nın bu kehanetle ne ilgisi var?" Ash sordu.

"Her şey," dedi Keella fısıltıyı zor geçen bir sesle. "Ne de olsa o Haberci ve Getiren."

"Ölüm ve Yıkım?" İçim buz kesti. Bunu beklemiyordum. Doğru da gelmiyordu.

Keella fincanını masaya koyarak, "O ölüm ve yıkım değil," dedi. "En azından Eythos ve benim imgelemenden anladığımız kadarıyla."

Ash'in gözleri kısıldı. "O zaman onun bir haberci ve getirici olması onun... ne olduğu anlamına geliyor? Bir uyarı mı?"

Keella'nın göğsü sığ bir nefesle yükseldi. "O nereye giderse, ölüm ve yıkım da peşinden gelir."

Gerginlik kaslarıma yayıldı. "Kolis."

Keella, "O, sık sık yıkım yaratma alışkanlığına sahip olan Ölümün Gerçek İlkelidir," dedi. "Öyle değil mi?"

"O zaman ne Penellaphe ne de Kolis kehanetin sırası konusunda haklıydı. Çünkü Sotoria'nın zamanı..." Hayır, Sotoria'nın zamanı tam olarak geçmemişti.

Ruhu hâlâ hayattaydı. Yeniden doğabilirdi. "Kehanette Penellaphe'nin gördüğünden daha fazlası olduğunu biliyor muydun?"

Başını salladı. "Sadece Eythos yaptığı için."

"Peki babam bu bilgiyi nasıl öğrendi?"

"O da kardeşi gibi Kadimlerin rüyalarını duyuyordu," dedi ellerini bir kez daha kavuşturarak. "Eythos, durana kadar gördükleri tek rüyanın bu olduğunu söylemişti."

"Rüya görmeyi bıraktın mı?"

diye sordum. Başını salladı.

Fincanımı masanın üzerine koydum ama arkama yaslanmadım. "Bunun beni neden korkuttuğundan emin değilim ama korkutuyor."

"Sırayı biliyor musun?" Ash sırtımın ortasını ovmaya başlarken sordu.

"Ben konuşmam. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama bunu yapmanın ona hayat vermesinden korkuyorum." Ayağa kalktı. "Bir dakika."

Duvar boyunca uzanan dar bir dolaba gidip bir çekmeceyi açmasını izledik. Kıpırdamadan durup elini çıkardığı bir parşömen parçasının üzerinde hızla gezdirirken Ash elini saçlarımin altından geçirip ensemden kavradı. Ona doğru baktım.

"İyi misin?" diye sordu.

Dün gece benimle paylaştıklarını düşünerek başımı salladım. Endişelenmesini istemediğim için, düşünürken bile göğsüm ağrısa da gülümsedim

Ash'in bana anlattıkları hakkında. Kolis'in ona yaşattıkları hayal bile edilemezdi. Tanrım, bir parçam anlaşılmayı reddetmesini umuyordu çünkü onu güçten mahrum bırakmak yeterli değildi. Vermek istediğim adalet bu değildi.

Bu da benim intikamımız başkalarının hayatından daha önemli olamaz konuşmamın tamamen saçmalıktan ibaret olduğunun iyi bir göstergesiydi.

Ayrıca, neden gerçek Primal of Life işlerine uygun olmadığımı gösteren bir örnekti.

Çünkü ben de Kyn'i öldürmek istiyordum. Hem de çok.

Ben Dalos'tayken o piç neden Ash'e Kolis'in teklif ettiği şeyi söylemek zorundaydı? Daha da iyisi, bir insan bunu yapmaktan nasıl zevk alabilir?

Ash başını eğdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Keella elinde parşömenle bize döndü. Ash elini bırakarak onu aldı ve ikimizin de okuyabilmesi için tuttu.

"El yazın çok güzel," diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim." Keella koltuğuna geri döndü.

Derin bir nefes alarak kehaneti okumaya başladım.

Altın taçların çaresizliğinden ve ölümlü bedenlerden doğan büyük bir ilkel güç, karaların ve denizlerin, göklerin ve tüm alemlerin varisi olarak yükselir. Korun içinde bir gölge, alevin içinde bir ışık, etin içinde bir ateş olmak için. Kandan ve külden doğan, iki tacın taşıyıcısı ve ölümlülere, tanrılara ve ejderhalara hayat veren kişi için. Ateşten çenesinden kan sızan gümüş bir canavar, en parlak ayın alevleriyle yıkanarak doğacak, bir olacak.

Yıldızlar gecedен düştüğünde, büyük dağlar denizlere gömüldüğünde ve yaşlı kemikler tanrılarının yanında kılıçlarını kaldırdığında, büyük güçler tökezleyip düşerken sahte olan ihtişamdan sıyrılacak, bazıları aynı anda ve ateşlerin içinden hiçliğin boşluğuna düşecekler. Ayakta kalanlar diz çöktükçe titreyecek, küçüldükçe zayıflayacak ve unutulurlar. Sonunda, İlkel yükselir, kan veren ve kemik getiren, Kanın ve Külün İlkel.

Aynı kötülüklerden doğan, aynı büyük ve İlkel'den doğan iki kişi ölümlüler aleminde güç. Kanı ateşle dolu bir ilk kız, kaderi

bir zamanlar vaat edilen Kral. Ve kanı kül ve buzla dolu ikinci kız, geleceğin Kralının diğer yarısı. Sonu müjdelerken birlikte diyarları yeniden yaratacaklar. Ve böylece her şey son Seçilmiş'in kanının dökülmesiyle başlayacak, İlkelerin etinden ve ateşinden doğan büyük komplocu, Ölümün Habercisi ve Getiricisi olarak uyanacak ve Tanrılar tarafından armağan edilen topraklara yıkım. Dikkatli olun, çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada kalan her şeyi yerle bir edecek.

Kalbim küt küt atarken Ash'e bakarak arkama yaslandım. "Kolis yanılıyordu." Keella'ya baktım. "Ve o iki kişi hakkındaki kısmı bilmiyordu. kızları."

İlkel tanrıça hiçbir şey söylemedi.

Avuç içlerimi dizlerime sürterek aniden endişelendiğimi hissettim. Kolis kehanetin sırası konusunda yanıldığı için rahatlamalıydım, ama bu Penellaphe'nin haklı olduğu anlamına geliyordu ve kulağa nasıl geldiğine dair şüphelerim de doğru olabilirdi. "Kolis, iki taç taşıyan ve kan ve külden doğan kısmının benimle ilgili olduğunu söyledi."

İlkel tanrıça birkaç dakika daha sessiz kaldı. "Sana atıfta bulunup bulunmadığından emin değildim," dedi, ellerini öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemlerinin renginin ağardığını görebiliyordum. "Taç giyme törenine kadar değil."

Ash hâlâ elindeki kâğıda bakarak, "En parlak ay," diye mırıldandı. "Sadece aklıma gelen bir şeydi. Ve mantıklı geldi." Sonra başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Saçların bana hep ay ışığını hatırlatırdı." Sert bir kahkaha attı ve bakışları Keella'ya kaydı. "Bu yüzden umutlu hissettirdiğini söylemiştin."

Kehanet Tanrısı Delfai de aynı şeyi söylemişti. "Kolis de benim gümüş canavar olduğumu düşünüyordu ama..."

"Ateşten çenesinden kan sızan, doğmuş en parlak ayın alevleriyle yıkanan gümüş bir canavar bir olacak," diye yüksek sesle okudu Ash. Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Ben gümüş canavarım."

"Ve sen de bir oldun," dedi Keella.

Ash gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Bu delilik. Ben..." Boğazını temizleyerek sözünü kesti. "O zaman bu, sahte olanın -Kolis'in- soyulacağı anlamına geliyor. Yenilecek."

"Söylediği tek şey bu değil." Oturduğum yerde kalamayarak ayağa kalktım. "Ben

Kehanet hep Kolis'in yenileceğini ama sonra geri döneceğini söylüyordu." Kanepenin arkasına doğru yürüdüm. "Sahte olanın o olduğunu ve aynı

zamanda

büyük komplocu. Ve biz-" Planlarımız hakkında konuşmadan önce kendimi durdurdum.

Ash ne demek istediğimi anladı. Başını salladı. "Ama bu aynı zamanda Kan ve Kemiğin İlkeli yükselecek gibi görünüyor. Eğer bu Kolis değilse, o zaman kim?"

Dışarıya açılan kapıya ulaştığımda yürümeyi bıraktım. Göğsümde bir düğüm oluştu. Keella ve Ash'in oturduğu yere döndüm. "Nedir o kısım? Yine mi? 'Unutuldukları gibi' dedikten sonra mı?"

Ash dikkatini tekrar parşömene verdi. "*Sonunda, İlkeli yükseliyor, kan veren ve kemik getiren, Kan ve Kemiğin İlkeli.*"

"Bir olacak," diye mırıldandım. Nefesim kesildi ve başımı kaldırdım. "Hayat verenle ilgili kısım aslında benimle ilgili olabilir mi?" Kalbim küt küt atmaya başladı. "Demek istediğim, Yükselmeden önce bile içimde yaşam koru vardı. Ben hayat vericiydim. Ama ölüm getiren ben değilim."

"Sen değil misin?" Keella sorguladı. "Sen *bir* ölüm getiricisisin."

"Kolis değil," diye fısıldadım. "Ama..."

"Ben," diye bitirdi Ash.

Elimin üstündeki altın girdaba baktım ve göğsümde bir çukur oluştu. "O zaman kehanet Nyktos ve benim Kan ve Kemik İlkeli'ni veren ve getiren olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Keella. "Kehanetin her zaman senden, Nyktos'tan ve Sotoria'dan bahsettiğine inanıyorum. Eythos da aynı şeyi düşünüyordu."

"Ama bu mantıklı değil," diye karşı çıktı Ash. "Biz gerçekte bir değiliz. Ve bu da bu iki kızın kim olduğunu açıklamıyor." Kaşlarını çatı ve parşömeni masanın üzerine bıraktı. "Cevabın tam önümüzde olduğu hissinden kurtulamıyorum."

"Genelde öyle değil midir?" Keella öne doğru eğildi ve bir dilim kavun aldı. "Ama kehanetlerde bazen satır aralarını okumak gerekir."

Yine de Ward haklıydı. Eythos'un planladığı şey buydu. Ve bu da kehanetin tam olarak ne anlama geldiğini bildiği anlamına geliyordu.

"Kehanetin bir kısmının Kolis hakkında olduğunu mu söyledin?" Ash sordu.

"Evet, ama sonunda nasıl bir rol oynayacağını fark edemeyecek kadar kibirli." Midem bulandı. "Sonunda mı?"

"Kehanetin uyardığı şey bu," dedi sesi alçalarak. "Bu bilinen her şeyin sonu. Kan ve Kemikten bir İlkel'in yükselişi ve Kadimlerin Uyanışı."

Ertesi sabah Ash'in ofisine doğru yürürken yeleşimin bağcıklarını çekiştirdim. Nedense üstüm daha sıkı gelmişti. Ya öyleydi ya da göğüslerim normalden çok daha hassastı.

Gölge taşı sütunlarına geldiğimde ve Ash'in Attes'le konuştuğunu duyduğumda onunla uğraşmayı bıraktım. Keella'dan öğrendiklerimizi onunla paylaşabilmemiz için dün gece Primal'a gelebildiği zaman gelmesi için haber göndermişti.

Attes, Ash'in masasının önünde oturduğu yerden kalktı ve benimle yüzleşti. "Bunu yapmaya fırsatım olmadı ama kardeşimin davranışı için özür dilemem gerekiyor."

."

"Seni burada durdurumama izin ver," diye araya girdim. "Onun adına özür dilemesi gereken son kişi sensin. Yaptıklarından sen sorumlu değilsin ve onun davranışları sana yansımıyor."

Attes başını sallayarak derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve koltuğuna geri döndü. "Nyktos bana en acil sorunlarımızdan birine bir yanıt bulmuş olabileceğinizi söylüyordu."

"Evet." Masanın kenarına oturdum, kanepeyi seçmiş olsaydım Attes'in arkasından konuşma fikrinden hoşlanmamıştım. Gerçekten daha fazla sandalyeye ihtiyacımız vardı. "Selastiti ilk kez mi duyuyorsun?"

"Öyle." Attes arkasına yaslandı ve deri kaplı ayak bileklerinden birini diğer dizinin üzerine koydu. "Kadimlerin ilk geldikleri yerin onların özünü geçersiz kılması biraz ironik."

"Eminim bunun dengeyle bir ilgisi vardır ve hiçbir anlamı yoktur," dedim.

"Saion bugün Oak Ambler'a gidiyor, bakalım geminin yerini bulabilecek mi?"

mağaralar," diye paylaştı Ash. "Crolee de onunla gidiyor. Eğer onları bulabilirse, ne kadar derin olduklarını görecek."

"Kolis'in yüzeye yakın bir yerde olmasını istemiyoruz," diye ekledim. "İsteyeceğimiz son şey birinin ona rastlamasıdır."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Attes. "Daha derine inmemiz gerekirse tanrılarımızdan bazılarını yardıma gönderebilirim."

"Bu iyi olur. Teşekkür ederim," dedi Ash ve ağzından bu iki kelimenin çıktığını duymak beni mutlu etti.

O sırada Saion ve Rhain ortaya çıktı ve Attes en güvendiği birkaç tanrıyla görüşmek için ayağa kalktı.

Ash, Rhain ve Saion ile konuşurken ben de Attes'i koridora kadar takip ettim. Kısa görüşmemiz sırasında bir şey düşünmüştüm - benim için cevaplayabileceğine inandığım bir şey.

Ayrıca ona söylemek istediğim bir şey vardı.

Ben onun yanına geçerken Attes kaşlarını kaldırdı. "Kocanızın daha önceki tehdidini muhtemelen yerine getireceğinin farkındasınız değil mi?

burada benimle olduğunu fark ediyor." Gülümsedim. "Fark etmez."

Attes bana bilmiş bir bakış gönderdi.

"Ona izin vermeyeceğim," diye düzelttim. "Sana sormak istediğim bir şey var.

Özel olarak."

Yürürken Attes parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi. Gümüşü ışığın belli belirsiz bir dalgalanması kolsuz gri tuniğinin üzerinden geçerek, geri çekildiğinde bronz ve gölge taşından bir göğüs zırhını ortaya çıkardı.

"Harika bir yetenek," diye belirttim.

"Öyle değil mi?" Attes masanın sağ tarafındaki sandalyelerden birinin arkasında durdu. "Savaş için her zaman hazırlıklı olmamı sağlıyor. Nyktos'tan daha hızlı olmama ihtimaline karşı zırhı giymenin akıllıca olacağını düşündüm." Gülümsedi ama biraz boştu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerinin altında derin gölgeler vardı ve bunun nedenini söylemek için *vadentia*'ya ihtiyacım yoktu. "Özür dilerim."

Başını bana doğru salladı. "Ne için?"

"Kardeşin için."

Attes hızla gözlerini kaçırdı. "Lanet olsun Seraphena, onun için özür dileme." "Eythos'un kardeşini hâlâ sevdiğini biliyorum. Kolis bu sayede onu öldür." Önüme baktım. "Ve biliyorum ki sen de seninkini hâlâ seviyorsun, her ne kadar pisliğin teki olsa da."

Sessiz kaldı.

Boğazımın arkasında bir yumru oluştu ve gözlerim yaşardı. Çünkü Attes'in Ash'e ettiği yeminden şüphe duyan tek bir parçam bile yoktu.

ne de kendisini kardeşiyle karşı karşıya bulma olasılığı vardı.

Boğazımı temizledim. "Onun hakkında size söylemem gereken başka bir şey var."

Sertçe nefes aldı, gözleri bir kalp atışı boyunca saf gümüş renginde parladı. "Sana bir şey mi yaptı? Kolis senin Sotoria olduğuna inanmadan önce?"

Geri çekildim, bir adım geri attım. "Hayır. Tanrılar, hayır. Neden-? Boş ver. Bunu neden sorduğunu biliyorum." Midem çalkalanırken sesim kısılmıştı. "Kardeşinin kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Onun tam olarak kime dönüştüğünü biliyorum," diye düzeltti Attes yumuşak bir sesle.

Tekrar özür dilemek istedim ama bunun hiçbir şeyi kolaylaştıracağını düşünmüyordum. "Daha önce bir şey söyleme fırsatım olmadı ama Kyn'in buradaki insanlara yaptıkları için adaletle yüzleşeceğine dair yemin ettim."

Attes ana salonun yakınında durdu, gözleri kapanıyordu.

"Nyktos'u bu yüzden mi durdurmadın?" diye sordu sessizce.

Yalan söylemeyi düşündüm. "Hayır. Ben sadece Kyn'in incindiğini görmek istedim." Çenesi düştü. "Bunu anlıyorum."

"*Eirini* sırasında bu yemini yerine getirmeye çalışmayacağım." Bana doğru baktı. "Ama eninde sonunda yapacaksın."

"Yapacağım." Kollarımı kavuşturdum. "Bunu sana söylemem gerektiğini hissettim."

Attes'in göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Böyle bir yeminin edilmesini anlayabiliyorum Seraphena."

"İşte bu yüzden özür dilerim," dedim. "Ve bana Sera diyebilirsin."

Başını sallarken çenesi çalışıyordu. Yutkunarak gözlerini açtı. Gözbebeklerinin arkasında sadece belli belirsiz bir hava parıltısı vardı. "Bana bunu söylediğin için mi şu anda taşaklarımın kesilmesi riskini alıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, ama başka sebepler de var. Sana Sotoria'yı sormak istiyordum."

Bu imkânsız görünüyordu ama Attes daha da sertleşti. "Peki ya o?"

"Yıldız'ın güvenli bir yerde olduğunu varsayıyorum?"

"İstiyorum." Bir an sessiz kaldı. "Ve sanırım buna sahip olmak istiyorsun."

Başımı salladım. "Ama bence sende kalması daha iyi olur. Eminim Kolis Yıldız'ın bende olduğuna inanıyordur, o yüzden senin yanında daha

güvende. Onu koruyacağını biliyorum."

Yüzünde bir şey titreşti, okuyamayacağım kadar hızlıydı. "Yapacağım."

Tekrar odalara doğru baktım. "Ben Dalos'tayken Yıldız elması üzerimdeydi. O zaman farklı görünüyordu," dedim, Attes'e rağmen

biliyordum. "Ama sık sık bu ışıgın içinde hareket ettiğini görüyordum. Zihnimin bana oyun oynadığını sanıyordum ama bu Eythos'un ruhuymuş. O... aktifti. Farkındaydı. Acaba Sotoria'da da durum aynı mı?"

"*Vadentia* size söylemiyor mu?"

Başımı salladım. "Sanırım ruhu benim içimde olduğu için."

Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu. "Kesin olarak söyleyemem ama elmasın içinde bir ışık -ruhu- var. Ama hareket etmiyor."

"Umarım bu uyuduğu anlamına geliyordur," dedim. "İçimde olduğu zamanın çoğunda böyleydi."

"Ben de öyle umuyorum." Boğazını temizledi. "En azından ben kendime böyle söylüyorum."

İkimiz de onun Yıldız'da hapsedilmesi fikrinden hoşlanmadık ama bu onun yeniden doğmasından ve Kolis'in onu ele geçirmesinden daha iyiydi.

"Kolis'in söylediği başka bir şey daha var," diye devam ettim. "Bence doğru söyledi ama nedenini anlamıyorum."

Attes kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neydi o?"

Koridora bir göz attım. Boştu ama yine de sesimi alçalttım. "Kolis, Sotoria'nın ikinci ölümüne Eythos'un sebep olduğunu söyledi."

Attes'in bakışları benimkilere kaydı. Bir an geçti. "Bu konudaki şüpheleriniz doğru."

Öyle olduklarını biliyordum. Ama Attes'in bunu doğruladığını duymak yine de içime bir yumruk gibi oturdu. "Neden?"

"Çünkü onun istediği buydu," diye kesin bir dille belirtti Attes.

"Sotoria ondan bunu yapmasını istedi."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Ash ve benim Keella'yla konuşmamızın üzerinden iki hafta geçmişti. Bu süre içinde Saion mağaraları bulmuştu. Şu anda bile Crolee ve Attes'in gönderdiği tanrılarla birlikte oradaydı ve celastitin izin verdiği kadar derine inmek için kazı yapıyordu.

Attes'le konuştuğumuzda da söylediğimiz gibi, Kolis'in yüzeye yakın bir yerde gömülü kalmasını istemiyorduk.

Kehanet hakkında konuştuğumuzda Ash'in söylediklerinden hâlâ kurtulamamıştım. Onu tam olarak anlamamanın anahtarı tam önümüzde duruyordu. Arada sırada dilimin ucuna geliyormuş gibi hissediyordum ama dile getirmeye çalıştığımda bilgi uçup gidiyordu.

Neyse ki son iki haftadır her şey sakindi. Neredeyse normaldi. Mahsuller beklenenden daha hızlı büyüyordu, insulaların iskeleti inşa edilmişti ve akşamlar diğerleriyle birlikte yemek yiyerek geçiriliyordu. Ash ve ben birlikte antrenman yapıyor, havayı kontrol etme ve kılıç kullanma üzerine çalışıyorduk.

Bol bol kahkaha attık ve hatta sadece ikimizin olduğu bazı sessiz anlar yaşadık. Kolis ile anlaştıktan sonra hayattan neler bekleyebileceğimize dair güzel bir tattı.

Ama uyuduğumda kendimi Dalos'ta bulmaya devam ettim. Her gece değil ama çılgınlıklarımın Ash'i uyandırmaması için dua etmek isteyecek kadar çok. Ama uyandırdılar.

Bir kıkırdama beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Jadis yürüdü - ya da belki de zıpladı

-Sarkık bir oyuncak bebek yerde Reaver'a doğru ilerliyor.

Ona ve bebeğe yarı korkmuş gibi baktı. Açıkçası onu suçlayamazdım. Bebeğin bacağına yarısı çiğnenmiş gibiydi ve sarı iplik saçlarından geriye kalanlar uçları kömürleşmiş bir şekilde her yöne doğru uzanıyordu.

Bebek rahatsız *ediciydi*.

Ama küçük kız çok sevimliydi.

Onu uyanıkken ölümlü haliyle nadiren görürdüm ama bu sabah Ash ve ben kahvaltımızı bitirirken gelmişti, üzerinde sade, koyu mavi pamuklu bir elbise vardı, eli Reaver'ın elini sıkıca tutuyordu ve diğer elinden de oyuncak bebek sallanıyordu.

Ash'in ne kadar süre yok olacağını merak ederek kapıya baktım. Yakın zamanda ölenlerin isimlerini Ölüler Kitabı'na yazmayı bitirdikten kısa bir süre sonra Asphodel Sütunları'na çağırılmıştı. Bugün daha fazla eğitim yapmayı planlamıştık ve ben de bunu dört gözle bekliyordum. İhtiyacım olan Fiziksel bir şey yapmanın getirdiği yorgunluk - beyin göçü.

"Saçlarını taramak istemiyorum," dedi Reaver. Baktığımda, sırtında yeşil ve siyah mücevherler olan güzel bir tarak ikisinin arasında yerde duruyordu.

Bir çocuk için biraz fazla süslüydü ve muhtemelen annesine ait olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Fırçala!" dedi heyecanla, bebeğin kafasını yere vurarak.

Reaver dudağını büktü. "O şeye dokunmayacağım. Parçalanacak ve sen de beni suçlayacaksın."

"Nuh-uh." Bebeğin kafasını Reaver'ın bacağına vurdu.

Reaver bacağını çekti. "Saçını taraman gerekiyordu. Bebeğinkini değil."

Jadis'e bakarken kaşlarımı kaldırdım. Belli ki, o yapmamıştı.

Saçları bana benimkileri hatırlatıyordu. Sanki bir kasırgaya yakalanmış gibiydi. Uzun, bel hizasındaki kahverengi bukleler birbirine karışmış ve kesinlikle düğümlenmişti.

Bebeği Reaver'ın dizine vurmaya bıraktı. "Hayır."

"Nek sana saçını taramanı söyledi." Reaver tarağı aldı ve ona uzattı. Arkasını kanepenin tabanına yaslayarak ince kollarını kavuşturdu. "Eğer yapmazsan başın belaya girecek."

Çenesi eğildi ve gözleri, o dikey göz bebeklerinden sadece ince bir yarık görünene kadar daraldı.

Oh, hayır.

Ölümlü formunda olsa bile o bakışı tanıyordum.

Tarağı tutan eli geriye doğru eğildi ve benim kalbimin peşindeki bir kız gibi hiç tereddüt etmeden tarağı fırlattı.

İleri atılarak tarağı Reaver'ın yüzüne çarpmadan önce yakaladım. "Bunu yapmayalım."

Jadis'in kafası bana doğru döndü ve elmas parlaklığındaki gözlerinde iri iri yaşların biriktiğini gördüm.

"Düğümleeri çözmeme ne dersin?" Yerde önümde duran lekeyi okşayarak önerdim. "Saçını çekmeyeceğime söz veriyorum."

Küçük ejderha benimle bebeği arasında bir bakış attı ve sonra sürünerek önümde bağdaş kurup oturdu. Sanırım bu bir başlangıçtı. Jadis bu formda çok daha az konuşkan olduğu ve *te'lepe* kullanırken çok daha net olduğu için - *ki bu* da doğru kelimeleri bulmak yerine düşüncelerini iletmekle ilgili olduğu için mantıklı geliyordu.

Bunu yapmakta Ash'in yarısı kadar iyi olduğumu umarak saçlarını üç bölüme ayırdım ve dikkatlice düğümlerden arındırmaya başladım. Şu anda yapabileceğim pek çok şey vardı. Gölge adımları atma pratiği yapmalı ve özü daha hassas ve narin bir şekilde kullanmak için çalışmalıyım. Çünkü hâlâ bir bardağı kırmadan hareket ettirmekte zorlanıyordum. Genç drakeni Aios'a teslim edip Bele ile eğitime gidebilirdim. Ama tanrım, gençleri bir daha göremeyeceğimden korkalı çok olmamıştı. Onlarla vakit geçirmek her şey kadar önemliydi.

Jadis'in saçıyla uğraşırken, dudaklarımı çekiştiren küçük kıkırdamalar çıkardı. Düğümleri çözmem gerekenden çok daha uzun sürdü ama Reaver ürpertici oyuncak bebeği ileri geri sallayarak onun dikkatini dağıtırken düşüncelerim dağıldı. Hiç tanımadığım babamı düşünmeye nasıl başladığımdan emin değildim. Bir anda aklıma geldi ve sonra onu ziyaret edebileceğim aklıma geldi.

Düşüncesi bile ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettirdi.

Vadentia'nın onu bulmak için Vadi'ye gitmemin -ki Yaşamın Gerçek İlkeli olarak bunu yapmak benim için çok kolaydı- Kader'in hoş karşılamayacağı bir şey olduğu konusunda beni uyarmasına ihtiyacım yoktu.

Ölüler ölmüştü.

Yaşayanlar

hayattaydı.

Herhangi bir etkileşim dengeyi bozabilirdi. Ama en azından onu görebilir miydim?

Onunla konuşmak değil, sadece portresinin doğru olup olmadığını öğrenmek mi?

Belki sesini bile duyabilir miydim? Hayattayken olduğu gibi olacağını hayal ettim. Bunda bir sakınca görmedim.

Tarağı Jadis'in saçlarında gezdirirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Her iki durumda da, bu şimdi yapabileceğim bir şey değildi. Daha sonraya kalmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Jadis şarkı söyleyen küçük kız sesiyle. "Bir şey değil, tatlım."

Yüzünde geniş, güzel bir gülümseme belirdi ve sonra bana en ıslak, en tatlı öpücüğü kondurdu. Tanrım, orada eridim ve Reaver'a doğru koşup onun kucağına kıvrıldığında daha da eridim. O yapmadı onu itti. Bunun yerine, bebeği onun nefesinin altında mırıldandığı melodiye uygun olarak hareket ettirdi. İkisini bu şekilde görmek, onu ölümlü haliyle görmek kadar nadirdi.

Tarağı masanın üzerine koydum, bakışlarım Ölüler Kitabı'na takıldı. Ash çağrıldığında onu yerine koymayı unutmuştu. Yanında, hepsi bir şekilde Jadis'e ait olan üç bardak meyve suyu vardı ve sükûnet anının sona ermesi ihtimaline karşı onları aldım. Döndüm ve odayı taradım. Bir sehpa dışında, ki o da pek geniş bir yüzey sayılmazdı, sadece raflar vardı.

Ash'in ofisini -ya da saraydaki herhangi bir mekânı- ne kadar nadiren kullandığını bir kez daha anlamıştı.

Ama bu değişiyordu.

Yani, burada daha fazla mobilya olması gerekiyordu. Ve biblolar.

Bardakları yakındaki bir rafa yerleştirdim ve sonra dönüp bakışlarımı Ölüler Kitabı'na çevirdim. Masaya geri döndüm.

Merakım kabardı ve kitabı kurcalamam gerektiğinden emin olmasam da ona uzandım. Tam parmaklarım kitabı okşarken durdum. Sesimi zihnimde sanki yüksek sesle konuşmuşum gibi net bir şekilde duyduğumda ensem karıncalandı. *Ölüler Kitabı ölüler içindir. Yaşayanlar için değil.* Elimi geri çektim, parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Ash'in ölülerin isimlerini kanıyla yazdığı kitabı açarsam görünmez bir çizgiyi aşacağıma dair içimde bir his vardı.

Gerçek Yaşam İlkeli olsun ya da olmasın, yine de bunu inanılmaz derecede ürkütücü buldum ama Ash isimlerini yazana kadar ruhları Sütunlardan geçemezdi. Ya da teknik olarak, Kolis artık onların isimlerini yazan kişi olabilirdi, ama belli ki bu gerçekleşmiyordu. Ash'in bunu yapmaya devam edebilmesinin tek nedeni içindeki gerçek Ölüm közüydü.

Tüm bunlar beni, o tutsakken neler olduğunu merak etmeye itti. Ruhlar karşıya geçmedi mi? Sezgilerim geçtiklerini söylüyordu ama nasıl olduğunu anlamıyordum.

Ash'in Sütunlar'daki yerini sık sık kimin aldığını biliyordum. Şu anda ofisin dışında duran da aynı tanrıydı. Ofis kapılarına doğru döndüm ve "Rhahar!" diye bağırdım.

Tanrı bir an sonra kapıyı açtı, yıldızların aydınlattığı koyu kahverengi bakışları genç draken ile benim aramda gidip geliyordu. "Evet, *mey*-" Kendini tuttu, eli kılıcının kabzasında sıkılaştı. "Evet, Seraphena?"

"Sera gayet iyi," dedim ona. "Sana rastgele bir sorum var."

"Umarım bir yerlerde gölge adımları atmanla sonuçlanmaz," dedi. "Ya da benden seninle antrenman yapmamı istemenle."

Reaver küçük bir kahkaha attı ve sonra başını eğerek Jadis'e bir şeyler fısıldadı.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Ve bunun için üzgünüm."

"Zaten üç kez özür diledin," diye cevap verdi. "Bunu yapmaya devam etmene gerek yok. Bir dahaki sefere bizden birini yanına al. Peki, senin soru?"

Sırıttım. "Nykto Dalos'ta tutulurken Sütunlardan hiç ruh geçti mi?"

Bir kaşı kalktı. "Bu gerçekten rastgele bir soru ama evet, ruhlar karşı tarafa geçti."

"Nasıl?" Örgümün kuyruğunu toplayarak masaya yaslandım. "Anladığım kadarıyla, Nyktos isimlerini kitaba yazmadığı sürece ruhlar Sütunlar arasında geçiş yapamıyor."

"Durum buydu. Eğer Nyktos... müsait değilse ruhlar Sütunların dışında beklemek zorunda kalırlardı." Yer değiştirerek duruşunu genişletti. "Bazen birkaç gün. En uzun birkaç haftaydı."

Ash günlerce ya da haftalarca isimleri yazamadıysa, bunun nedeni Kolis'ti. Bakışlarım kanepeye kaydı. Hatta muhtemelen Veses'e. Onunla ilgili düşüncelerimi her zaman meşgul eden öfke, şimdi onu Dalos'ta gördüğüm için daha güçlüydü. Neler yaşadığını biliyordum.

Reaver'ın başı kalktı, uyanık bakışları bana doğru döndü. *Notam*. Hissedebildiği sadece benim endişem değildi. İçgüdülerim bana bunun herhangi bir aşırı duygu olduğunu söylüyordu. Jadis'i kontrol ettim ama neyse ki hâlâ mırıldanıyordu. ne hissettiğimden habersiz.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça nefesimi verdim, öfkemi elimden geldiğince bastırmaya çalıştım. "O bir çeşit bypass?"

"Birkaç yıl önce ruhlar arafta kalmak zorunda kalmasın diye bunu yaptı." Rhahar kapı çerçevesine yaslandı. "Nyktos... isimleri yazamadığında, bunu onun yerine ben yapıyorum."

Kolumu geriye kıvrıp Reaver'ın boynunun arkasını kavradığımda içimde bir şaşkınlık titreşti. "Bu nasıl...?" Sorunun cevabı hızla şekillenirken sözümü yarıda kestim. "Çünkü Phanos seni ve kuzenini cezalandırmak istediğinde ruhunu aldı ve sonra... onu sana geri verdi."

Rhahar'ın gözleri büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öngörü." Parmağımı şakağıma vurdum. "Ya da onun gibi bir şey. Sözde Eythos'ta da benzer bir şey varmış."

"Onun keskin bir öngörüye sahip olduğunu duymuştum. Önseziye yakın bir şey." Rhahar yutkundu. "Madem bunu anlayabiliyordun, neden sordun?"

"Bu sezgi işi ya tutuyor ya tutmuyor," dedim. "Yani çoğunlukla ıskalıyor."

Dudakları büzüldü ve sonra birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, Saion'un ve benim ruhumuzu bize geri verdi."

"Biliyordum," diye mırıldandım. "Ruhun onun tarafından tutulduğu için, ölenlerin isimlerini bilmeni sağlıyor."

"Evet, ama tek sebep bu değil. Onun kanını almak zorundaydım ve bu sadece ben Ölüler Kitabı'nı tutarken işe yarıyor. Rhain de yapabilir." Boş boş çenesini kaşıdı. "İkimiz de cebimizde yokken bir şey olursa diye."

"Çok akıllıca bir hareket," dedim.

Rhahar'ın çenesi kalktı. "Nyktos tanıdığım en zeki varlıklardan biri."

Rhahar'ın sadakatinden etkilenerik ve bu bilgiyi benimle paylaşma isteğinden etkilenerik gülümsedim. Her zaman böyle olmamıştı. "Teşekkür ederim sen."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi başını eğerek. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Hayır, ama bu... güzeldi." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Yani seninle konuşmak. Ash ve diğer şeyler hakkında." Reaver başını yavaşça bir kez daha bana doğru çevirirken kekeledim. Boynum ısınmaya devam etti.

"Geçmişte pek zamanımız olmadığını biliyorum ve... artık her şey farklı."

"Çok güzeldi." Bir an geçti. "Ve şimdi her şey farklı." "Çünkü ben Yaşamın Gerçek İlkeli ve Kraliçesiyim," diye tahmin ettim.

"Öngörü olayı gerçekten de isabetten çok ıskalamaya benziyor." Yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bununla pek ilgisi yok."

"Gerçekten mi?" Ben çizdim.

Başını salladı. "Nyktos ve Gölgeler Diyarı için hayatını tehlikeye attın." Ofise doğru bir adım daha atarak sesini alçalttı. "Ve Rhain için."

Midem çukurlaştı ve tenimdeki sıcaklık azaldı.

"Ben... Kolis'i onu canlı bırakmaya nasıl ikna ettiğinizi bilmiyorum ve Rhain de bu konuda fazla ayrıntıya girmede..." dedi ve gençlere bakarken sağ avucunu göğsüne bastırdı. "Ama bunun senin için bir bedeli olduğunu biliyorum. Bunu yapmak için hiçbir nedenin yoktu - onun için değil. Kyn saldırdığında Gölgeler Diyarı için bile."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım.

"Ama öyle." Eather'ın gözleri parlıyordu. "Sana hiçbir zaman bir sebep vermedik ama sen bize vermeye devam ettin." Omuzları dikleşti. "İşte bu yüzden artık her şey farklı."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Birinin güzel bir şey söylediği ve hiçbir beklentinin olmadığı bu tür durumlarla karşılaştığımda hep içime kapanmak istemişimdir. Bağlanmak yok. Ama bu sefer daha da fazla. Ve bunun Nektas'ın her türlü övgüyü kabul etme konusunda berbat olduğumu söylerken haklı olmasıyla pek ilgisi yoktu.

Neyse ki yaklaşan ayak sesleri beceriksizliğime bir son verdi.

Kısa bir an için.

Rhahar'ın az önce bahsettiği kumral saçlı tanrı kapıda belirdi. Onun varlığıyla gelen ihtiyatı bastırdım. Bu onun hatası değildi. Benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu.

Rhahar diğer tanrıyla yüzleşirken ona, "Nyktos'u arıyorsan Sütunlar'da," dedim.

"Biliyorum." Rhain boğazını temizledi. "Rhahar'ın öğle yemeği için bir şey isteyip istemediğini sormaya geldim."

"Bu sefer benim için de biraz ayırdın mı?" Rhahar güldü. "Şok oldum."

"Bir dahaki sefere unuttuğumdan emin olacağım," diye cevap verdi

Rhain.

Ofiste. "Peki ya siz?"

"Ben iyiyim," dedim ve yavrulara döndüm. "Eminim acıkmışlardır."

Hem Jadis hem de Reaver hevesle başlarını salladılar. İlki Rhain'e el salladı ve Rhain de ona gülümseyerek koyu kehribar gözlerini ısıttı.

"Pekâlâ. Gidip sizin için bir şeyler alacağım." Arkasını dönmeye başladı, sonra durdu. "Neredeyse unuttuyordum. Haberiniz olsun, Thierran insulalardan biri müsait olana kadar ikinci kattaki odalardan birinde kalıyor."

Başımı salladım.

Rhain hemen, "Onu pek göreceğinizi sanmıyorum," diye beni temin etti.

Düşüncelerimin yüzüme yansıdığını fark ederek başımı salladım.

"Sorun o değil. Lethe'de onun için yerimiz yok muydu?"

"Yerimiz var, ama onu bir yere koymak istemediklerimiz için saklıyorduk..." Gençlere şöyle bir baktı. "Karmaşık bir durum."

Savaş çıkması durumunda *tehlikeli* bir durumdan bahsediyordu ki bu beni güldürdü.

Rhain'in kaşları kalktı.

"Özür dilerim," dedim. "Thierran'ı potansiyel olarak *karmaşık* bir duruma sokmakta sakınca görmememiz çok komik."

Rhahar homurdandı. "Onunla tanıştın, değil mi?" Başımı salladım. "İyi birine benziyor."

İki tanrı da bana baktı.

"Ne?"

Rhahar sertçe başını salladı. "Hiç kimsenin Thierran'ı *iyi* biri olarak tanımladığını duymamıştım."

"Ya da herhangi bir *Oneirou*," diye mırıldandı Rhain ve sonra daha yüksek sesle, "ama özellikle şu. Taht odasında o şey olduğunda onu gördün. O daha çok-" Reaver'ın dikkatle dinlediğini fark edince dudakları büzüldü. "Daha çok içine bir şeyler kaçmasından endişeleniyordu. şarap."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Evet, öyleydi."

"Ve bu seni eğlendiriyor." Rhain öksürdü. "Pekâlâ o zaman. Sanırım artık gideceğim." Döndü ve kaşlarını çatarak raftaki bardaklara baktı.

"Oh! Senin için küçük bir işim var." Rhain bana bakarken ellerimi birbirine kenetledim. "Buraya getirebileceğimiz, üzerine yiyecek ve içecek koyabileceğimiz küçük bir masa ya da benzeri bir şey var mı? Diğerleri gibi kaldırılmasın.

Masa mı? Bunu kendim yapardım ama başka bir odadan rastgele bir masa almam gerektiğinden emin değilim."

Rhain başını eğdi. "Senin için bir tane bulabilirim." "Harika."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

Başımı salladım ve sonra farklı düşündüm. "Belki bir sandalye daha? Ya da iki?"

Rhain kapıların önünde durdu. "İki sandalye mi?" diye tekrarladı, ben de başımı salladım. "Nyktos zaman geçirdiği mekânlar konusunda minimalist olma eğilimindedir."

Bilmiyor muydum? "Alan yeterince büyük, değil mi Reaver?"

Başını salladı. "Evet, öyle."

"Belki onları kanepenin karşısına yerleştirebiliriz," diye önerdim. "Eminim Nyktos fark etmeyecektir bile."

"Fark edecektir," dedi Rhain kesin

bir ifadeyle. "Her şey yoluna girecek," diye onu temin ettim.

Rhain sırıttı. "Birkaç sandalye getirelim."

"Bir masa ve iki sandalye," dedi Rhain. "Hepsi bu kadar mı?" "Evet."

Tereddüt etti. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Sonra ona el salladım, Jadis de onu taklit ederek neredeyse Reaver'ın suratına bir tokat atacaktı.

Rhain'in getirdiği sandviçleri hızla mideye indiren Jadis ve Reaver'ı izlerken yeniden dekore etme planlarım ön plana çıktı. Bu kadar sıradan bir şey hakkında düşünmek güzeldi. En azından Jadis'in birazdan uyuyacağını düşünerek sandalyede battaniyesini buldum ve kanepenin üzerine attım. Gözleri ağırlaşmaya başlamıştı-

Göğsüm aniden uğuldadı ve sertleşmeme neden oldu. Bu hissin ne anlama geldiğini biliyordum.

Bir Primal buradaydı.

İliklerime kadar Ash olmadığını biliyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

İçgüdülerim bunun da Attes olmadığı konusunda beni uyarırken uğultu daha da arttı. Gençlere doğru döndüm. "Burada kal."

"Burada bir Primal var." Reaver Jadis'i kaldırma işlemini durdurdu. Ayakları zeminin üzerinde sallanırken kıkırdadı. "Ve sen endişelisin."

Lanet olası *notam*.

Aramızdaki mesafeyi geçtim ve diz çöktüm. "Öyleyim ve bu yüzden burada Jadis'le kalmanı istiyorum."

Jadis'i bir kenara bırakırken inatçı bakışları benimkilerle buluştu. "Ama sen *meaah Liessa'sın*-"

Jadis gülmeyi bırakmış, odadaki hızlı değişiklikleri fark etmişti. Bebeğini bıraktı ve kendini Reaver'a doğru bastırdı, Kollarını ona doladı. "Korkunç," diye fısıldadı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyük ve yuvarlaktı.

"Sorun yok," diye güvence verdim, her ikisinin de yanaklarına birer el koyarak. "Korkmana gerek yok tatlım. Reaver seninle birlikteyken olmaz. O seni güvende tutacaktır." Bakışlarım Reaver'a kaydı. "Tamam mı? Senden daha önce ne istediğimi hatırlıyor musun?"

Aramıza baktı ve başını salladı. "Her zaman," dedi. "Sana söz verdim."

"Aynen öyle." Önce onun sonra da Jadis'in alnından öptüm.

Ben ayağa kalkıp dönerken Reaver bir kolunu Jadis'in omuzlarına attı. Odadan fırlayıp Jadis'i daha fazla korkutmamak için kendimi zorlayarak Ash'in ofisinden çıktım.

Lanet olsun. Her şeyin ne kadar sakin olduğunu düşünmemeliydim. Kendime uğursuzluk getirmiştım.

Kapıları arkamdan kapattım. "Bir Primal geldi," dedim şimdi Kars'ın yanında duran Rhahar'a. "Ve bu Ash ya da Attes değil."

Sonra koştum.

"Sera!" Rhahar haykırdı.

Koridorda hızla ilerlerken yavaşlamadım, en yakın çıkışa ulaştığımda hızımı artırdım. Kars'ın laneti kalbimin çarpıntısı arasında kayboldu. Kapının açılmasını diledim ve gölge taşı duvara çarpmadan önce onu yakaladım.

Avluda Bele ile konuşan Aios'u gördüm. Bele'nin gözleri yoğun bir gümüş rengiyle parlarken, bana doğru döndüğünde tereyağı rengindeki elbisesi terlikli ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

"Siktir," diye tükürdü Bele, eli ön kolundaki kılıfa gitti. "Onları hissediyorum."

O anda aklıma Primal'ın gelişini onlardan önce fark ettiğim geldi, tıpkı Kyn'ın varlığını kardeşinden bile önce hissettiğim gibi, ama övünecek zaman yoktu. "Aios," dedim yavaşlayarak. "Reaver ve Jadis'in içeride kaldıklarından emin ol. Onlar ofisteler."

Aios başını salladı, eteğini avuçladı ve tereddüt etmeden geldiğim yöne doğru havalandı, tam o sırada Rise'ın girişinde bir korna çaldı ve başımı çevirdim. Ellerim yumruk oldu. Primal kapıdaydı. Onlara doğru ilerledim ama Kars ve Rhahar kapıdan çıkarken durdum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Bele sordu.

Başımı salladım. "Onlar beni görmeden ben onları görmek istiyorum." Rise'ın Ölüm Ormanı'na bakan tarafına döndüm. "Kapılara gidin ve kimsenin onları geçmemesini sağlayın," diye emrettim.

Gözlerinin altındaki damarlar ışıldarken vahşi bir gülümseme belirdi. "Tamamdır."

Rhahar ve Kars'a döndüğümde Bele siyah ve griden oluşan bir bulanıklıktı. "Aynı-"

"Nyktos Sütunlar'da," diye araya girdi Rhahar. "İşini bitirene kadar onlara bağlı. Bu, istesen de istemesen de sana destek olduğumuz anlamına geliyor," diye araya girdi Rhahar. "Bu bizim görevimiz."

"İyi," diye ısırdım. "En azından Rise'ın altında ve *arkasında* kal."

İtaat edeceklerini bildiğim için cevaplarını beklemedim. Dik merdivenleri hızla tırmanarak tepeye ulaştım ve kapılara doğru tekrar koşmaya başladım. Yükseliş'in köşesini dönerken Ash'in bu sabah ördüğü saçlar sırtımdan dökülüyordu, Rhahar ve Kars aşağıdaki zeminde bana ayak uyduruyordu. Çoktan yuvalarına girmiş okçuları gördüm, gölge taşı uçlu ok uçları aşağıyı işaret ediyordu.

Sikeyim.

Gelen her kimse kesinlikle Keella gibi biri değildi. Tanrım,
eğer Kyn yine ödeme için döndüyse...

Kötü olurdu.

Çünkü Ash dün kendini durdurabilmişti ama ben durdurabileceğimden emin değildim.

Kürek kemiklerimin arasındaki bölge sızlarken avlunun önü göründü. Kapalı kapılarda birkaç muhafız hazır bekliyordu, kılıçları güneş ışığında parlıyordu. Bele de onlarla birlikteydi. Kumral saçlı bir tanrı dik merdivenlerden çıkarken bakışlarım yukarı kaydı.

Rhain kapının üstündeki alt duvara doğru yürürken bana bakmadı ama beni uyarmak istercesine elini kaldırdı. Yavaşladım, mazgalın dar duvarının arkasına saklandım. Ama ya bu İlkel'i hissedersen?

Beni hissettiler.

Ben geçerken birkaç muhafız eğildi. Onlara durmalarını söylemek istedim ama bir kez olsun çenemi kapalı tuttum.

Rhain siperin kıvrıldığı yere doğru ilerledi ve belden yukarısını açığa çıkardı. Gökyüzünden çok da uzak olmayan bir uyarı sesi gelirken ellerini önündeki çıkıntıya koydu. "*Veses*."

O kadar hızlı sarsıldım ki neredeyse dengemi kaybediyordum, vücudum önce buz gibi oldu, sonra sıcaktan kızardı. Kulaklarımda bir sorun vardı çünkü

Bu ismi duymuş olmamın imkanı yoktu. Buraya gelmesinin imkanı yoktu.

Onun yerine Kyn'i becermeyi tercih ederdim. "Nykto's'u görmek istiyorum."

Boğucu, hışırtılı sesi duyduğumda, kendimi ne kadar tuttuysam koptu.

Yükseliş'ten aşağı doğru inerken etrafımdaki dünya altın ve gümüşten oluşan bir bulanıklığa büründü, o kadar hızlı hareket ediyordum ki sonunda gölge adımlarımla mazgala ulaştım.

Rhain şaşkınlıkla yana doğru sendeledi. "Kaderler," diye mırıldandı.

Ben çıkıntıya doğru ilerlerken Ayınlerin ve Bereketin İlkel Tanrıçası ortaya çıktı.

Veses aşağıda duruyordu, başı geriye eğikti ve uzun, sarı saçları aşağıya doğru dökülüyordu. Altın rengi güneş ışığı sadece narin yüz hatlarının güzelliğini arttırıyordu.

"Sen Nykto's değilsin," dedi Veses.

"Yok artık." Avuçlarımı çıkıntıya bastırdım, taşın sıcaklığının içime sızmasına izin verirken, dağınık gölgelerin arasından süzülen derin bir gölge gördüm

Yolun üstündeki bulutlar. O anda Veses'in Ash'in bu bulutları

hissedemediğini fark ettim.

sarayda değildi. Zihnim Ash'in başka bir Primal'in gelişini hissettiği farklı zamanları gözden geçirdi. Gölgeleler Diyarı'na girdikleri anda anlamıştı. Bu ya Ash'in, kendisinden çok daha yaşlı olmasına rağmen Veses'ten daha güçlü olduğu anlamına geliyordu ya da benim varlığım bir şekilde bunu engelliyordu. Primal tanrıçaya bakarken sezgilerimin devreye girmesine izin verecek zaman yoktu. "Buraya geldiğine göre aklını kaçırmış olmalısın Veses."

Kıpkırmızı elbisesine uygun olarak boyanmış dolgun dudakları inceldi. "Ne?" Meydan okudum. "Şirret bir karşılık yok mu?"

"Sera," diye uyardı Rhain nefesinin altından. Sonra Veses'e daha yüksek sesle konuştu. "Ne istiyorsun?"

"Sana zaten söyledim." Çenesi bir çentik kalktı ve kaslarım gerildi. "Nyktos için buradayım."

Bunu iki kez söylediğini duymak mı? Tek gördüğüm Ash'in kucağında, ondan besleniyor olmasıydı. Onu kullanırken? Öfke kontrolü ele geçirdi. Ağırlığımı öne doğru kaydurdum ve bacaklarımı yukarı çektim. Rhain küfretti ve parmaklarının kolumu sıyırdığını hissettim ama ben şimdi çok hızlıydı.

Kendimi Rise'ın mazgalından aşağı bıraktım. Serin hava bana ulaştı ve aceleyle bluzumun kollarını yakaladı. Sadece birkaç Sert zemin beni selamlamak için hızla yükselirken ağırlıksızlığın kalp atışları.

İçgüdüler devreye girdi. Dizlerim bükülürken bile vücudum gevşedi. Ayaklarımı omuz genişliğinde açarak yere indim ve sarsıcı darbe omurgamda ilerlerken çömeldim. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kalçalarım donuk bir acı alevlendi ama çabucak kayboldu. Doğrulurken bakışlarım Veses'inkilere kilitlendi.

Gözleri bir an için irileşti, sonra ifadesi yumuşak bir kayıtsızlığa dönüştü. "Etkileyici," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Biliyorum."

Büyük bir gölge hızla toplanan bulutların arasından sıyrıldı, geniş kanatları Rise'a giden yolun üzerinde ürkütücü bir silüet oluşturdu.

Oniks renkli ejderha yanıma indiğinde birkaç muhafız dağıldı, Ehtawn'ın kılıç gibi keskin pençeleri yanındaki yeni yetişmiş çimenleri kazıyor.

yola çıktı. Uzun, kıvrımlı kuyruğu kıvrılıyor, kalın boynunu yanımdan uzatırken toprak ve taş üzerinde çırpınıyordu. Boynuzlu kafası Veses'ten sadece birkaç metre uzaktayken, bedenini sarsan bir kükreme çıkardı ve büyük, kemik kıran dişlerini ortaya çıkardı. Gümüş ateş kıvılcımları onunla

İlkel tanrıça arasındaki boşlukta dans ediyordu.

Göğsü aniden yükseldi ve gözbebeklerinin arkasında parlayan havanın ısıltısı elbisesinin ince kumaşını zorladı.

"Burada istenmiyorsun," dedim ona.

Bakışları alçaldı, giydiğim yelek ve pantolonun üzerinde gezindi. Dudağının bir tarafı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Nyktos geçmişte beni burada pek çok kez ağırladı."

O geri çekilirken gülümseyerek bir adım öne çıktım. "Oradaki anahtar kelimeler *geçmişte*."

Ofladı pufladı. "Bu değişebilir, özellikle de Nyktos yorulduğunda-"

"Böyle bir şey olmayacak," diye kestim sözünü. "Bunun sana yabancı geldiğini biliyorum.

Çünkü birinin seni sevmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun."

Dudakları inceldi ve kuşkusuz iğrenç iğnemle bir sinire dokunduğumu kanıtlayan hava parlak bir şekilde titreşti.

Ama sık onu.

Gerçekten.

"Ne bildiğimi biliyor musun?" Veses'in ifadesi yumuşadı.

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi. "Kalbin ne kadar vefasız olduğunu bilirim."

"Bu sana bir şey anlatmalı, değil mi? Bildiğiniz şey kararsız bir kalp mi?" İçimi çektim. "Tanrım, senin için gerçekten üzülüyorum Veses."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bunu yaparsan aptalsın. Hiçbir neden yok-"

"Seninle empati kurmak için birçok nedenim var Veses." Dalos'ta onun adına müdahale ettikten sonra aramızda geçen konuşmayı hatırlayarak İlkel tanrıçaya baktım. "Ve sen bunların her birini biliyorsun."

Yüzündeki rengin bir kısmı çekildi.

"Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Senin için üzülüyor olsam da, yine de seni öldürmek istiyorum ve nedenini çok iyi biliyorsun."

Gözleri benimkilere dikilirken kaşının üstündeki deri seğirdi.

"Ve bunu yapabilecek kapasitede olduğumu da biliyorsun," diye ekledim. kapılar arkamdan açıldı. "Ben Kraliçe'yim, Veses. Kimse beni durduramaz ama sen buraya *kocamla* konuşmaya geldin. Peki, aptal kim?"

Kadın sertleşti. "Sen Kraliçe değilsin."

"Ben Yaşamın Gerçek İlkeliyim." Eithawn başını geriye doğru kaldırırken öz içimde dalgalandı. Gümüş korlar taşa düştü. "Etrafına bir bak. Bunu nasıl inkâr edebilirsin?"

Bakışları bir sağa bir sola gidip geliyor, artık yaşamla dolup taşan arazinin üzerinden geçiyordu. "Yeniden dekore etmişsiniz. Ne kadar güzel. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bu her şey demek," dedim. "Bunu kabul etmemen, tıpkı Kolis'in tıpkı Nyktos gibi seni istemeyen bir pislik olduğunu fark etmemen gibi, gerçeği değiştirmez."

Güzel yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "O zaman neden beni öldürmüyorsun, Seraphena?"

"Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Kimden daha iyi?" İnce kemerli kaşları kalktı. "Nyktos mu? Kyn'e ne yaptığını gördüm."

"Nasıl-? Biliyor musun, umurumda bile değil."

"Kana ihtiyacı vardı," diye cevapladı yine de. "Ona yapılanlardan sonra."

"Sana yaptıklarından sonra onu besledin mi?"

Bir engerek yılanı kadar hızlı ileri atıldı. "Sana daha önce de söyledim, hoşlanıyorum-" Birkaç metre geriye savrulurken saçları yüzünden uçup gitti. "*Kaltak*."

"Ne dediğini hatırlıyorum. Hoşuna gitmişti." Elimi indirdim ve ona baktım. Onu asla anlayamayacaktım. Asla. "Soruna cevap vereyim mi? Hayır, Nyktos'tan daha iyi değilim. O kendini tuttu."

Saçları mükemmel bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Ondan nefret etmek için bir neden daha. "Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun," diye tükürdü.

"Senden daha iyi olmaya çalışmak zorunda değilim."

"Sevimli." Burun delikleri alevlendi. "Özellikle de hiçbir fikrin yokken." "Ne hakkında? Senin hakkında mı? Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Bir bok bildiğin yok, *Consort*."

Rhain öne atıldı. "O bir Eş değil." Sesi öfkeyle titriyordu. "O Kraliçe."

Veses güldü, sesi rüzgâr çanlarını andırıyordu. "Ben böyle bir unvan ya da taç tanımıyorum."

Rhain kaskatı kesildi. "Bu düşünülebilir-"

"Sorun yok." Bir elimi kaldırarak Rhain'i durdurdum. "Günün sonunda, onun onaylaması benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Kolumu indirdim ve yeniden Veses'e odaklandım.

"Öyle mi?" Başı yılankavi bir şekilde hareket etti. "Kendine Kraliçe deyip Kral'ı tanımayı reddettiğinde mi?"

Gözlerim kısıldı. Belli ki birisi Kolis ya da Callum'la

konuşuyordu. "Çünkü ben Kraliçe'*yim* ve Kolis Kral değil." Şiddetli enerji

yükseldi. Bulutlar üzerimizde toplandı, kalınlaştı ve güneş ışığını kararttı. "Onun adına mı buradasın, onun küçük fino köpeği gibi mi davranıyorsun? Kötü muamelesine rağmen onu memnun etmeye hevesli misin?"

Ayak sesleri arkamdan yaklaşırken yanakları pembeleşti. "Hayır, buraya onun adına gelmedim. Ama Kral'dan bahsetmişken," dedi, "seni ona bir hediye olarak geri götürürsem beni çok ödüllendireceğine eminim."

Hava etrafımda dolanıyordu. "Denemeni görmek isterim."

Bakışları arkama kaydı ve sonra sesi alçaldı. Hissedebiliyordum onun... özü ve onu besleyen öfke. "Kolis'in seninle işi bittikten sonra," dedi, "Kyn'in senin için büyük planları var."

Bir anda görebildiğim tek şey gümüş bağcıklı altındı.

"Kahrolası Kaderler," diye tısladı Bele arkamdan. "Ölmek mi istiyorsun?" "Seninle konuşmuyorum," diye tersledi Veses.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Bele.

Veses bana yeniden odaklanmadan önce gözlerini devirdi. "Haklıydım, biliyorsun.

Senin hakkında. O olmadığını biliyordum." Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. "Sotoria olmadığın ortaya çıkarsa Kolis'in ne söz verdiğini unutmayalım."

Ehthawn hırlarken parmaklarım doğruldu.

"Bu arada Nyktos onun nasıl serbest bırakıldığını biliyor mu?" diye sordu Rhain'in birkaç adım arkamda durduğu yere başını sallayarak. "Ona, Kolis'i kendin olduğuna ikna etmek için ne kadar ileri gitmeye razı olduğunu söyledin mi? Sotoria?"

Kalbim durdu, Rhain'den yankılanan laneti zar zor fark ettim.

"Her şeyi duydum." Adımını atarken nefesinin altından tısladı. ileri. "O yüzden benden daha iyiymişsin gibi davranma. Kafese kapatılmış bir fahişeden başka bir şey değilsin."

Rüzgâr etrafımızı sararak onun saç telleriyle oynarken içimde bir fırtına koptu. Tenimi aniden çok sıkıyormuş gibi hissetmeme neden olan şey fahişe kısmı bile değildi. Kafesli kısmıydı. Çünkü zihnimde Eskiler'in yaldızlı kemiklerinden yapılmış parmaklıklar gördüm ve kalbim küt küt attı, sonra hızlandı. Parmaklarım kıvrıldı, avuç içlerime bastırdı. Kulaklarımda bir uğultu vardı ve boğazım düğümlendi.

Çekilen gölge taşı kılıçlarının temiz fısıltısı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Zaman yavaşladı. Ya da belki de düşüncelerim çok hızlı akıyordu.

etrafımda gerçekleşen sahne netleşti. Rise'ın altındaki ve önündeki avluda

kılıçlar çekiliyordu. Yayların ipleri gerilmişti ve
boğulmanın ezici hissi içimin derinliklerine doğru kayarak

Gölgeler Diyarı'ndan kaçmaya çalıştığım gece göğsümdeki aynı bölge çatlayarak açılmıştı. Dışarı sızan şey sıcak, sonsuz bir öfkeydi.

Sağ gözünün üstündeki kasın hafifçe seğirmesini karanlık olarak yakaladım,

uğursuz bulutlar tepemde toplandı. Etrafımdaki hava aydınlık, gümüş tonlu altın ışıqla dolup taşarken bilinçsizlerin irkildiğini gördüm. Ve ben...

Tanrım, ona saldırmak istedim. Ona sözlerini yedirmek için. Onu hizaya getirmek.

"Şimdi," diye devam etti kendini beğenmiş bir şekilde, çenesi bir kez daha yükselirken, "Nykto'sla konuşmaya ve umarım ona biraz akıl vermeye geldim. Çünkü her şeye rağmen

Bunun sizin için nasıl sonuçlanacağını anlamamanız gerçeği değiştirmez."

Ehthawn'ın çivili kuyruğu yola çarparken tüylerim derimin altında zonkluyordu.

"Ve bunun nasıl biteceğini bilmiyorsan, senin için açıklamama izin ver," dedi, sesi sahte bir tatlılıkla damlıyordu. "Dizlerinin üzerine çökmenle ve her deliğinin her tanrıya, draken'a ve dakkai'ye hizmet etmek için kullanılmasıyla bitecek." Veses göz kırptı ve arkamdan hızlı bir nefes alış veriş duydum. "Belki hoşuna gider."

Güldüm ve çıkan ses bana bir yaz fırtınasını hatırlattı. "Seni aptal sürük."

Kaşları havaya kalktı. "Affedersiniz?"

İleri atıldım. Veses, damarlarına gümüşü bir hava akarken elini fırlattı ama ben gerçek Yaşam İlkeliydim ve nasıl *kirli* dövüşüleceğini biliyordum.

Kolunu yakaladım, sarı saçlarından bir tutam yakaladım ve bacağını kaldırıırken başını aşağı çektim. Dizim yüzüne çarptı ve kemik çıtırtılarının çıkardığı ses içimde bir tatmin dalgası yarattı. Acının şokuyla inledi ve özü üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Başını geriye doğru salladım. Artık çatlamış olan burnundan pırıltılı mavimsi kırmızı kan fışkırıyordu. "Sanırım bir şey unuttun." Göz hizasına gelene kadar başını geriye çektim. "Artık kafeste değilim."

Ben dönüp onu saçlarından tutarak kaldırmadan bir kalp atışı önce gözleri saf gümüş renginde parladı. Döndüm ve onu fırlattım. Çılgılık attı, yolun taşlarına çarptı ve kırmızı ve uzun uzuvlardan oluşan bir karmaşa içinde yuvarlandı.

Sarı saç telleri parmaklarımdan sarkıyor, elimin üzerinde çatırdayan havayla birlikte yanıyordu.

"Ouch." Bele güldü.

Veses elleri ve dizleri üzerinde yükselirken ona doğru yürüdüm, parmak uçlarımdan hava damlıyordu. Çizmeli ayağımı yan tarafına geçirerek onu yere düşürdüm. Saçlarından tekrar tuttum ve üzerinde durmak için hareket ettiğimde onu sırt üstü çevirdim. Diz çöküp dizimi göğsüne sapladığımda homurdandı.

"Kötü erkek seçimlerin, acınası hakaretlerin ve hatta Kolis gibi iğrenç birini sevdiğin için seni affedebilirim." İçimde öfkeyle beslenen ham, güçlü enerji akımları oluştu. Bu, yaşam yaratmak için tasarlanmış türden bir güçtü ama benim onu kullanmak istediğim şey bu değildi. Başımı kana bulanmış yüzüne doğru eğerken gül kokusunu içime çektim. "Ama Reaver'ı nasıl incittiğin için seni asla affedemem ve asla affetmeyeceğim. Nyktos'a yaptıkların için seni affediyorum."

Onun özünü *hissettiğimde* tamamen gümüş rengi gözleri açıldı. Bu sefer, içindeki havadan geçen şey öfke değildi. Korkuydu.

"Anlat bana." Sesim yakıcı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Gözlerimde ne gördüğünü söyle bana Veses. Bu hayat değil, değil mi? Bu ölüm." Sağ elimi aşağı doğru sallarken içimdeki öz kabardı.

"Sera." Rhain kolumu yakaladı ve başım ona doğru sallandı. "Sera! Altın ve gümüş renginin ışıltısı köşeli yanaklarında dans ediyordu. "Onu öldürmeyin."

Veses kolunu savurdu, parmak uçlarından alevler fışkırıyordu. Bileğini yüzümden bir santim uzakta yakaladığımda enerjinin sıcaklığı yanağımı yaktı. Kemik kırılma sesini duyana kadar bücktüm.

"Orospu," diye nefes nefese kaldı.

"Peki onu tam olarak neden öldürmemeliyim?" Rhain'e sordum. Rhain hâlâ kolumu tutuyordu. "Nedenini biliyorsun."

Bakışlarıyla karşılaştığımda öfke pençelerini içime sapladı. "Ve neden ölümden daha azını hak etmediğini biliyorsun," diye tısladım, sesim kısıktı.

"Haklısın," dedi. "Ölümden başka hiçbir şeyi hak etmiyor."

"O zaman durma-"

Bunu yapmayacaksın.

Bakışlarım tekrar Veses'e kaydı. O ses... Yüksek sesle konuşmamıştı. Kafamın *içindeydi*.

Benden ya da Kolis'ten daha iyi olduğun için değil. Veses'in dudakları kanlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Zayıf olduğun için. Çok zayıfsın. İşte bu yüzden daha iyi değilsin. Öyle olduğunu iddia etmek rol yapmaktan başka bir şey değil.*

Kafeste olduğum ve Veses'in dışarıda olduğu zamana geri döndüğümde kararsız bir nefes çektim. O kadar da farklı olmadığımı söylediği zamana.

Ve o haklıydı.

İkimiz de sevdiklerimiz söz konusu olduğunda şiddetli tepkiler verdik. Bu ikimizin de canavarca yanıydı. Ve benim daha iyi bir insan olmadığım konusunda haklıydı.

Ama nedeni konusunda yanılıyordu.

"Onun ne yaptığını biliyorum. O senin kafanın içinde. Onu dinleme." Rhain yanımda diz çökerken kolumu sıkıca kavradı. "Savaş istemiyorsun Sera ama onu öldürürsen tam da bunu başlatmış olacaksın."

Bu kesinlikle bir savaş başlatırdı. Ash'e ne demiştim? Savaşı başlatan tarafın biz olmamızı istemedim. Ama öfke içime doğru sıcak bir şekilde pompalanırken, ne söylediğim umurumda bile değildi. Tuhaf, ürpertici bir sıcaklık omurgamdan ve kollarımdan aşağı inip parmaklarımı sarsarken vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Veses yüzünü buruşturdu.

Gülümsedim, etini kemiklerinden ayırmak ve sonra her birini kırmak istiyordum. Yavaş yavaş. Onu tekrar tekrar öldürmek istiyordum. Parmaklarım -tırnaklarım- derisini *kesip* kan çekerken paramparça olmuş bileğini tutuşum sıkılaştı.

İntikam bedel ödemeye değer mi?

Başka bir ejderhanın yankısını ya da izini hissederek kaskatı kesildim.

Toprak gibiydi.

Vahşi. Zihnimin bir köşesinde bu hissin sadece bir ejderhaya özgü olduğunu biliyordum ama düşüncelerime karışan Rhain'in sesiydi. Gül kokulu esinti saçlarımı savururken Veses'e baktım. yüzümde.

İntikam bedelini ödemeye değer miydi? Evet.

Evet, öyleydi.

"Bu intikamdan daha fazlası," dedim. "Bu adalet."

"İkisi arasındaki fark ince bir çizgidir." Başka bir ses, daha derin, çakıllı bir ses bana ulaştı.

Nektaş yoldan geçerken bakışlarım yukarı fırladı, omuzlarındaki çıkıntılar bol pantolonu ortaya çıktıkça kayboluyordu.

İlkel tanrıçanın başının arkasında diz çökerken rüzgâr saçlarını savurdu. "Ve kimse o çizgiyi aşmadan yürüyemez."

Hiç kimse mi? Nektas yanıliyordu. Ash bu ince çizgide yürüyebilirdi. Bunu Kyn ile yapmıştı. Her zaman yaptı. Yapamayan bendim.

Yaşamın gerçek İlkeli.

Kraliçe.

"Beni Ash gönderdi," dedi Nektas, Rhain kolumu bırakırken sesi yumuşamıştı. "Endişelenmişti."

Söylediklerinin anlaşılması biraz zaman aldı. Ash Sütunlar'dayken duygularımı anlamış olmalıydı. İçimden bir ürperti geçti.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Veses.

Dudaklarım geri çekildi ve içimin derinliklerinden tanımadığım bir ses geldi. Ne yaptığımı anlayamadan başım öne eğildi ve dişlerimi gösterdim. Veses'in boğazını yırttım ve ısırıkta temiz ya da hızlı bir şey yoktu. Acı vermek istiyordum.

Ve yaptım.

Veses çılgılık attı, yoğun kan ağzıma ve boğazıma akarken sırtı kamburlaştı. Kanı tatlıydı, çok tatlıydı ve gül tadındaydı.

Boğazının narin etini yırtarak geri çekildim ve ardından Veses'in yüzüne bir ağız dolusu kan tükürdüm.

Bele güldü.

Veses nefes nefese taşa yaslandı.

Parmaklarımı bileğinden kaldırmak için kendimi zorladım ve tırnaklarımın derisinde bıraktığı derin, hilal şeklindeki yarıklara bir göz attım. Sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve garip karıncalanma hissi tenimden kaybolurken ondan uzaklaştım.

Rhain ve Nektas ayağa kalkarken elimin tersiyle ağzımdaki kanı sildim. "Kalkın ve buradan defolup gidin," diye ısırdım. "Ve sakın Nyktos'u aramak için geri gelme. Eğer gelersen, sana haklılığını kanıtlarım."

Ağır ağır nefes alarak doğrulup oturdu. Bana bakarken kanlı bukleleri göğsüne düşmüştü.

"Bunun bir oyun *olduğunu*," dedim ve Nektas'ın sorgulayan bakışlarını üzerimde hissettim. İlkeli, yapabileceğini düşündüğümünden çok daha büyük bir zarafetle ayağa kalktı, Özellikle de boğazı yırtılmış ve sağ eli kırık bileğinden sarkarken. Yine de lanet burnu çoktan iyileşmişti.

Veses döndü ve sonra durdu.

Ehthawn arkasından yükselirken Nektas, "Her ne söylemeyi ya da yapmayı düşünüyorsan," dedi, "bunu yapmamayı şiddetle tavsiye ederim."

Veses'in sırtı kaskatı kesilmişti ama yüzünü bana dönmüştü, kana bulanmış dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Kolıs sana bir anlaşma teklif etti," dedi sesi boğuklaşarak. "Bu yüzden buraya geldim. Nyktos'un sana teklif edilen anlaşmayı kabul etmen için seni ikna etmesini sağlamaya."

"Ve sen bunu başarabileceğini mi düşündün?" Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak edecek zihinsel kapasiteye sahip olmadığımı belirttim.

Yüzünde belli belirsiz bir duygu titreşimi belirdi ve ellerinde hafif bir titreme oldu, ardından yaralanmamış tarafındaki parmaklarını düzeltti. "Eğer anlaşmayı kabul etmezsen, bunu yapmadığın için pişman olacaksın."

Rhain lanetledi.

Gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde omurgamda bir sıcaklık dalgası dolaştı. "Bu bir tehdit mi?"

Sis yükselip bacaklarının etrafında dönerken Veses, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu sadece gerçek."

"Seninle konuşabilir miyim?" Ben yan kapılardan birine doğru ilerlerken Rhain sordu.

Derin bir nefes alarak durdum ve başımı salladım. Rhain'in gençlerin yanına dönmemi geciktirmesi muhtemelen bir lütuftu. *Notam* olsun ya da olmasın, şu anki ruh halimle onların yakınında olmam gerekmiyordu... ya da çeneme bulaşmış Veses'in kanıyla.

İğrenç.

"Bize biraz izin verir misin?" Rhain arkamızdan gelen Rhahar'a sordu.

Rhahar beni neyin beklediğini bildiğim için kaskatı kesildim. geri çekilmeden önce özenli bir şekilde eğildi. "Orada öfkemi kontrol edemediğimi biliyorum. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Ben bu konuyu açmayacaktım," dedi, beni çok şaşırtarak. "Ben... Ben sadece hiçbir şeyin değişmediğini bilmeni istedim." Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluştu. "Benim için yaptıklarını kimseye anlatmadım ve anlatmayacağım da."

Farkında olmadan bir adım geri attım. İnkârlar uç noktalarıma kadar yükseldi.

dilinden döküldü. "Onlara gerçekten söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Bilincin yerinde değildi-"

"Kolis'le bir anlaşma yaptığını biliyorum," diye araya girdi Rhain, sesi alçaktı. "*Anlamak* için o anlaşmanın neleri içerdiğini bilmeme gerek yok."

Tenim dikenli, yakıcı bir sıcaklıkla parladı. Göğsümde bir baskı oluştu. Rhain bir adım daha yaklaştı. "Nyktos'a söyledin mi?" Gerginlik boğazıma doğru ilerledi.

Rhain sessizliğimi bir cevap olarak algıladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Avluya baktı ve sonra bakışları benimkilere döndü.

"Benden tavsiye istemediğini biliyorum, ayrıca bir bok söylemenin bana düşmeyeceğini de biliyorum ama bu detaylar Kolis'le aranızda kalmayacak." Sesi daha da alçaldı. "Kyn hâlâ oradaydı, değil mi? O biliyor ve açıkça Veses'e söyledi."

Yer altımda kayıyormuş gibi hissettim. "Önemli değil. Bana inanmadığını biliyorum ama hiçbir şey olmadı."

"Sera-"

"Gerçek bu."

"Diaval biliyor." Koyu altın-kahverengi gözlerinden öfke fişkırıyordu. "Lanet olası draken her şeye kulak misafiri oldu. Kolis'in özgürlüğüm karşılığında ne istediğini biliyorum."

Bu gece aynı yatağı paylaşacağız.

Ayaklarımı hissedemiyordum. "Hiçbir şey olmadı," diye ısrar ettim. "Kolis sadece aynı yatakta uyumak istedi. Bir şey yapmaya çalışmadı." İçimdeki öz kıvılcımlandı ve onu bastırmak için beşe kadar saymak zorunda kaldım. "Hiçbir şey olmadı ve gerçek bu."

"I..." Rhain yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Başkalarının inandığı gibi olmadıktan sonra bunun gerçek olup olmaması önemli değil. Belki bunu söylemem yanlış ama gerçek bu. Ve belki şimdi söyleyeceğim şey de yanlıştır." Gözleri benimkilerle buluştu. "Nyktos'la konuş. Birileri senin paylaşman gereken sözleri alıp silah haline getirmeden önce ona söyle."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yatak odalarımıza bağılı odanın dışındaki balkonda dururken, menekşe rengi pulları ve iki kıvrık boynuzu olan bir ejderhanın avlunun üzerinde uçmasını izlerken Ash'in Sütunlardan dönüşünü hissettim. Reaver'ın tarifine dayanarak bunun beş dişi drakenden biri olan Hymeria olduğunu düşündüm. Ehtawn'ın yanındaki Yükselti'ye kondu ve iri draken, Reaver'ın bir keresinde Jadis'e yaptığını gördüğüm gibi başını onunkine sürttü. Nemli saçları yüzümden ittim ve sonra döndüm, Veses'in çok tatlı, çiçekli kanını kusarken Ash geri gelmediği için minnettardım.

Ana kapılar açıldığında ön odaya girdim ve oval masanın yanında durdum. Mekânı bir güç aurası kaplamıştı ve Ash içeri girmeden önceki kalp atışlarında oda titriyor gibiydi.

Çenesi aşağıda, ileriye doğru yürürken deri kaplı bacaklarının etrafında ince, gölgeli bir hava dalgası dönüyordu. Kalın saç tutamları sert Çenesinin çizgisi.

"Ben iyiyim," diye hemen onu temin ettim.

Ash hiçbir şey söylemedi, sadece kürsüye çıktı. Aramızdaki mesafeyi geçti, yanaklarımı sıktı ve başımı arkaya yatırdı. "Bu değil doğru."

"Bu-"

Eti incelmeye başladı. "Sol yanağında daha önce olmayan kırmızı izler var."

Sarsıldım, daha önce yüzümü yıkarken bunu fark etmemiştim. Veses'in tüyleri yüzümü sıyırıp geçerken olmuş olmalıydı. "Acımıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Üşümeye tepki olarak tenimin her yerinde minik şişlikler oluştu.

"Bundan emin misin?"

"Evet." Eather çenesindeki damarları aydınlattı.

Ellerimi kollarının üzerinde birleştirdim. "Ben tamamen iyiyim."

"Saçında kan var, Sera."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Hepsini çıkardığımı sanmıştım." Derisinin altında gölgeler belirdi ve aceleyle ekledim, "Bu benim kanım değil. Veses'in kanı."

Gölgeler derinleşip daha hızlı hareket ederken Ash'in gözleri saf gümüş renginde parladı. "Yani hissettiğin şeyin nedeni *bu* muydu?"

"Tam olarak ne hissettin?"

Odanın sıcaklığı daha da düşerken "Öfke," diye homurdandı. "Sıcak, asitli bir öfke tadı aldım."

Midem çalkalandı. "Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Onun burada ne işi vardı?"

"Seni görmek istedi." Küçük sisli puflar sözlerimi noktaladı. Öfkesini yatıştırmak umuduyla ellerimi göğsüne doğru kaydırdım. "Açıkçası bunu pek hoş karşılamadım ama..." Yanı başımızdaki duvara baktım ve bir an duraksadım. Parlak gölge taşının üzerinde ince bir buz tabakası yayılmıştı. "Bu *don* mu?" Bakışlarım tekrar Ash'e kaydı. Bronz teninin çok az bir kısmı

şimdi görülebiliyor. Koyu gri tünüğünü tuttum. "Ben tamamen iyiyim. Söz veriyorum. Veses ise... O kadar değil."

Yağmura bulanmış gözleri benimkileri aradı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Parmak uçlarımda yükseldim ve buz gibi dudaklarını öptüm. "Endişelenmene gerek yok."

İçinden bir ürperti geçti. "Korkmuştum..."

Kalbim kırıldı. "Kolis olmadığını bilmen gerekirdi."

"Düşündüğüm o değildi."

Kim diye sormaya başladım ama sonra anladım. Kyn. Veses'in alaycı sözleri düşüncelerimin arasından süzüldü. "Onun için de endişelenmene gerek yok. Endişelenmeni hiç istemiyorum."

Ash'in kolları bana dolandı ve beni ayaklarımın üzerinden kaldırarak kendisine sıkıca tuttu. "Senin için asla endişelenmeyeceğim, *Liessa*."

Kollarımı omuzlarına dolayarak yüzümü boynuna gömdüm.

Dönüp buz tutmuş duvara yaslanırken eliyle başımın arkasını kavradı. Kıçı yere değene kadar aşağı kaydı ve ben ona dönüktüm, dizlerimi duvara dayamıştım.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Eğer yaparsam bizi dondurmayaacağına söz verir misin?"

Parmakları saçlarımın arasında kıvrıldı ve örgüyü gevşetti. "Elimden geleni yapacağım."

Nabzının üstündeki boşluğu öptüm. "Bir Primal'ın geldiğini hissettiğimde Jadis ve Reaver'la birlikteydim. Sen ya da Attes olmadığını biliyordum ve

kim olduğunu görmek istedim.

öyleydi."

"Attes olmadığını biliyor muydun?" Ses tonu şaşkınlıkla doluydu. "Mm-hmm," diye mırıldandım boğazına karşı.

"İlkel duyuların gerçekten devreye giriyor. Yakında, onlar gelmeden önce hangi İlkel olduğunu söyleyebileceksin."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Açıklayacağım ama önce bana ne olduğunu anlatmalısın."

Sezgilerime benim yerime cevap vermeleri için zaman tanımak istiyordum ama oda daha yeni ısınmaya başlamıştı. Beklemek zorundaydı. "Rise'a çıktım ve Rhain oradaydı. Veses senin burada olmadığını bilmiyor gibiydi.

-Sanki senin varlığını hissedememiş gibi."

"Muhtemelen onu engelliyordun. Burada olup olmadığını anlaması için daha yakın olması gerekirdi," diye cevap vererek teorimi doğruladı. "Bu, Ölümün Gerçek İlkeli yakındayken de olabilir. Sadece sen ve Kolis olabilirdiniz.

Bundan etkilenmedim." Avuç içiyle sırtımı düzeltti. "Saçındaki kana ne sebep oldu?"

Boynuna karşı biraz ürperdim. "Seni görmek istediğini söylediğini duyduğumda, bir tür... bilirsin, o ani tepkilerden birini verdim."

Sert bir kıkırdama ikimizi de sarstı. "Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım." "Muhtemelen Veses'in de bir kadın gibi davrandığını duyunca şaşırmayacaksın.

Sürtük," dedim ve sonra ona ne olduğunu anlattım.

Ona Rhain'in tavsiyesine rağmen nasıl serbest bırakıldığıyla ilgili alayları dışında her şeyi anlattım. Bana anlatmaya çalıştığı şeyi anlamamış değildim ama Ash bu bilgiyle ne yapacaktı? Öfkelenmekten başka. "Çenesini tutamıyordu ve ben de kendimi kaybettim. Burnunu kırdım."

Ash'ten kısa bir kahkaha daha yükseldi. "Sanırım yumruğunla?"

"Daha çok dizim gibi." Burnumu boynunun hâlâ soğuk olan derisine sürttüm.

"Güzel teknik."

"Ve onu yola attım," diye devam ettim. "Saçlarından tutarak." Ash sustu.

"Sonra onu tekmeledim ve sanırım yine saçlarından tuttum."

Hâlâ sessizdi ama omuzlarında ve göğsünde belli belirsiz titremeler fark ettim. Gülüyordu.

Alnımı omzuna yasladım. "Ve sonra-" "Dahası mı var?" diye araya girdi.

"Var," diye mırıldandım. "Bileğini kırdım."

"Tamam."

Gözlerimi kapattım. "Ve ayrıca onu ısırdım." Sırtımdaki el hareketsiz kaldı.

Ellerim uyluklarıma düştü. Kızgın olduğunu düşünmüyordum çünkü dizlerim ayazın eridiği yerden nemliydi. Ya da en azından eskisi kadar kızgın değildi. "Muhtemelen saçına onun kanı bu yüzden bulaştı. Bunu yaparken tam olarak... hassas değildim. Boğazını yırtarak açtım. Kanı Bu arada tadı iğrenç." Sessizlik.

Zaten kapalı olan gözlerimi daha da sıktım. "Her neyse, sonra kanı yüzüne tükürdüm."

Bir sessizlik daha geçti. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle mi?" Tedirginlik dolanıyordu.

Ash'in eli tekrar sırtımdan aşağı indi. "Bu cevaptan emin değilsin." Eli tekrar yukarı çıkarken örgümün etrafında kıvrıldı. Yüzümü nazıkçe omzundan çekti ve gözleri benimkilerle buluştu. Sadece silik hava çizgileri görülebiliyordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

Biraz çöktüm. "Onu öldürmek istedim."

Kaşları havaya kalktı. "Sakladığın şey bu muydu?"

"Yani, Nektas ortaya çıkmasaydı onu öldürebilirdim - Rhain bana savaş istemediğimi hatırlatarak aklımı başıma getirmeye çalıştıktan sonra bile." Başımı salladım. "Gerçekten de isterdim Ash. O kadar yaklaşmıştım ki" - başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıp aralarını bir santimden daha az açtım - "yaklaşmıştım."

"Ama sen yapmadın."

"Sadece Nektas orada olduğu için. Yani, bunun sayılacağından emin değilim."

"Öyle." Diğer eli çenemde gezindi. "Öyle olsaydı seni suçlamazdım." Ağzım açık kaldı.

"Kyn'e karşı kendimi tuttum ama görünüşe göre öfkeyle bir Primal öldürdüğümü unutmuşsun. Ve bunu yaptığım için pişman değilim," diye devam etti. "Şu anda sana söyleyebilirim ki Nektas elimi tutamazdı. Hanan seninle benim aramda dururken olmazdı." Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ama sana ulaşmayı başardı. Bu yüzden kendini çok kötü hissetme."

Söylediklerinin kafama dank etmesine izin verdim. Ash, o zamana kadar İntikam ve adalete inandığım gibi. Ve bu beni biraz hissettirdi

az kalsın olacaklar hakkında daha iyi düşünmeye başlamıştı, ne kadar berbat olsa da.

Bu yüzden suçluluk duygusunu bir kenara bıraktım ve balkonda dikilirken aklımı kurcalayan şeye odaklandım. "Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım Veses buraya gelip beni Kolis'in anlaşmasını kabul etmeye ikna etmen konusunda doğruyu söylüyordu."

Saçımın kısa bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana bunu düşündüren ne?"

Tuniğin yakasını düzelttim. "Daha önce de söylediğim gibi, o... seni önemsiyor.

-Kendi çarpık, berbat yöntemiyle." Öfke sarmalına girmeden önce bu noktayı hızla geçtim. "Anlaşmayı kabul etmediğim için pişman olacağımı söyledi."

Çenesi büküldü. "Bunu ona kıcını teslim etmeden önce mi yoksa sonra mı söyledi?"

Ellerime bakarken dudaklarım titredi. "Benden sonra..." Kaşlarımı çatarak tırnaklarıma baktım. Altlarındaki tüm kanı temizlediğimi sanmışım ama küçük bir koyu kırmızı leke kalmıştı. Yine de omurgamın dikleşmesine neden olan şey bu değildi. "Tırnaklarım uzadı."

Ellerime baktı. "Bana normal görünüyorlar."

"Biliyorum, ama uzadılar ve keskinleştiler." Aydun ilk ortaya çıktığında neler olduğunu hatırlayınca gözlerim büyüdü. Ne olmuştu Nektas öyle mi dedi? Pençelerin çıkmasıyla ilgili bir şey. "Bugün bu ilk kez olmuyordu. Acaba bu, benim senden daha çabuk dönüşebileceğim anlamına mı geliyor?"

Sol elimi kaldırarak avucumun ortasını öptü. "Bu seni özel yapmaz mıydı?"

"Senden daha özel. Evet."

Kıkırdadı. "Sorun değil. Benim dişlerim hâlâ seninkilerden çok daha etkileyici."

Sırıttım, alay etmesinin tadını çıkarıyordum çünkü tanrım, onun ölümlüler âleminde gördüğüm yanını ne kadar özlediğimi gerçekten fark etmemiştim. Sadece Ash olduğu, sorumluluğun ağırlığından kurtulabildiği ve etine kazınan kan damlalarının nedenini bir süreliğine unutabildiği zamanları. Ama o böyle biriydi. O bir kez daha Ash'ti.

Dudaklarıma geniş, muhtemelen yarı çılgın bir gülümseme yayıldı ve nasıl görüldüğümü umursamadım çünkü bu bizdik. Birbirimize yabancıyken, sonra arkadaşken, düşmandık ve şimdi de sevgiliydik. Bu sadece birlikte olduğumuz zamanki halimizdi. Ve eğer o benim

Şimdi duygular, en tatlı, çikolataya batırılmış çileklerden başka bir şey tatmayacaktı.

Sevgiden başka bir şey yok.

Gün ilerledikçe Veses'in uyarısı peşimi bırakmadı. Ash ve ben günün büyük bir bölümünü avluda muhafızlarla birlikte eğitim yaparak geçirirken bile bunu düşünmemek zordu.

Kılıcın her savruluşuna eşlik eden kaslarımdaki gerilim ve hatta kılıçların birbirine çarpması bile çok iyi hissettiriyordu. Terlemiştım ama Yükselmeden önceki gibi yorulmamıştım. Beni kış üstü yere sermeyi başaran Bele ile yer değiştirdikten sonra bile. Pes etmem saatlerimi almıştı. Hayatımda hiç bu kadar uzun süre antrenman yapmamıştım.

Hollanda, her neredeyse, gurur duyardı.

Akşamı Gölgelel Diyarı tanrılarıyla geçirmiş, işlerin kötüye gitmesi ve tam ölçekli bir savaşın patlak vermesi durumunda savaş stratejisini tartışmıştık. İlk nereye saldıracaktık, eğer saldırırsak. Dalos'u kuşatmanın en iyi yolu. Müttefiklerimizin ya da düşmanlarımızın kim olduğunu bilmeden konuşmak kolay değildi.

Lanet olası *Eirini*'den nefret ediyordum.

Her geçen gün Bele gibi düşünmemek daha da zorlaşıyordu. Toplantı çağrısı yapmak ve Kolis'in teklifini reddetmek.

Ama bu akıllıca olmaz. Pervasızlık ve bir sürü başka kötü şey olurdu. *Eirini*'den ne kadar nefret etsem de, bu bize Oak Ambler'ın altındaki mezarı hazırlamak için zaman kazandırdı.

Bize zaman kazandırdı.

Tanrım, tavana bakmak yerine uyuyor olmalıydım. En azından Ash'e bir sürüngen gibi bakmıyordum.

Zihnim kapanmıyor, her şey arasında gidip geliyordu. Kolis *eirini*'yi bekleyecek miydi? İlkelleri çağırdığımda nasıl tepki verecekti? Peki ya kehanet? Bir de bu akşam Ash'ten beslendiğimde ve o teklifimi reddettiğinde bir kez daha başını kaldıran çelişkili duyguların kafa karıştırıcı fırtınası vardı. Rahatlama hissettim ve

Aynı zamanda hayal kırıklığı. Sonra da utanç. Bu hala aldığım her nefeste içimi yakıyordu.

Ve eğer tüm bunları düşünmüyorsam, Attes'in onu son gördüğümde Sotoria hakkında doğruladığı şey ve Eythos'tan böyle bir şey istemek için ne kadar çaresiz olması gerektiği.

Ve Eythos için onun isteğini yerine getirmek ne kadar zor olmalıydı.

Aynı zamanda, çok farklı nedenlerle ve kendi elimle aynı şeye ne kadar yaklaştığımı düşünmeme neden oldu. Uyku ilacını çok fazla aldığım da Sotoria'nın ruhu ne yaptığının farkında mıydı? Sanmıyorum ve bunun için minnettarım.

Sotoria üzerinde durmak istemedim. Bu beni çok üzüyordu. Ve Sotoria'yı, ondan beklenenleri düşünmek beni öfkeliendiriyordu. Açıkçası, Kolis'i öldürmeyi umuyorsak onun yeniden doğmasına ihtiyacımız vardı. İlkelerin hiçbirini bunu yapabilecek kadar güçlü değildi, en azından şimdi. Belki bir tanesi gün. Ama Kolis'i mezara gömmeyi başarsak bile, Sotoria için her zaman bir risk olacaktı.

Sonunda düşüncelerimi, günü ölümlü silahlarla antrenman yaparak geçirmemin ardındaki nedene yönelttim. Sadece bu silahları korumak önemli değildi.

Refleksleri gelişmişti ama başka bir Primal'a karşı öyle savaşmak ölümlüler âlemi için felaket anlamına gelebilirdi. Yine de, özü kullanmanın Şiddet, arkasındaki iradeyi beslediğinde İlkel öz kaçınılmazdı.

Ama Kolis'e karşı eather'ı kullandığımda bir etkisi olmuştu ve bunun ölümlüler âleminde nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydim. Bundan sonra olan herhangi bir şeyin yansımaları ne olacaktı?

Ailem için endişelendim.

Yıldız ışığının gümüşü parıltısının tavanda dalgalanmasını izlerken aklımın bir köşesinde başka bir şey daha vardı. Bir şey hatırlamam gerektiğini hissediyordum.

Gerçekten önemli bir şey.

Düşüncelerimi araştırdım. Birbirleriyle yarıştılar ve devrik cümleler gibi bir araya geldiler. Sonunda kehanete geri döndüm. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, sinirli bir nefes verdim.

"*Liessa*," diye mırıldandı Ash, uykudan pürüzlenmiş sesi beni irkiltti. "Neden uyumuyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Uyuyorum."

Kıkırdaması alçak sesle ve gırtlaktan geliyordu. "Bunu tekrar cevaplamayı denemek ister misin?" Kollarımı yumuşak, örgü battaniyenin üzerinde kavuşturdum. "Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Her şeyi."

"Her şeyi düşünmenin mümkün olduğundan emin değilim."

"Beynim bu varsayıma katılmıyor." Başımı yana doğru eğdim. Karanlıkta gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. "Peki uyanık olduğumu nereden biliyordun?"

"Az önce yaptım."

Kaşlarım kalktı. "Detaylandırmak ister misin?"

"Bundan daha iyi açıklayamam." Yüzündeki birkaç tutam saçı geriye doğru taradı. "Sadece uyanık olduğunu biliyordum, bu yüzden uyandım."

"Bu... farklı."

"Öyle mi?" Ash yüzünü bana dönmek için yan döndüğünde yatak kaydı. "Düşündüğün şeylerden birinin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Ona söylemeye başladım ama durdum. "Seni uyanık tutacak kadar önemli değil."

"Şimdi aynı fikirde olmayan kişi benim." Ash'in kolu belime dolandı. "Seni uyanık tutacak kadar önemliyse, benim de bilmem gerekecek kadar önemlidir."

Tanrılar.

Bu ifade sadece tatlı değildi. Mükemmeldi.

"*Liessa*?"

Sığ bir nefes alarak, o anda en önemli hissettiğim şeyi seçtim. Muhtemelen öyle değildi ama benim için önemliydi. "Eğer tam ölçekli bir savaşı önleyemezsek, ne tür bir hasarla karşı karşıya kalabiliriz?"

Gecenin bir yarısı bunu neden düşündüğümü sormak yerine, "Primaller dövüşürken bölgede biriken çok fazla enerji oluşur," diye cevap verdi.

"Dağılır ve tüm diyarlara yayılır. Sadece

Ölümlüler âleminde havayı kullanmak, ne kadar harcandığına bağlı olarak bir etkiye sahip olabilir." Soğuk eli battaniyenin üzerinde ve elimin üzerinde yumuşak, yavaş daireler çizerek hareket etti. "Iliseum ağır bir şekilde korunuyor ve

Kadimlerin zamanından beri. Bu korumalar her bir Sarayın İlkeline bağlıdır. İlkel ayakta kaldığı sürece, Saraylar çoğunlukla korunur, ancak İlkelerin savaştığı alan zarar görecektir."

"Dalos'taki gibi," dedim, her iki dövüşün de duvarları nasıl çatlattığını ve ağaçları nasıl yerle bir ettiğini hatırlayarak. "Peki ya ölümlüler diyarı?" Cevabı biliyordum. Biliyordum.

tüm bu soruların cevapları. "Çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir."

"Enerji salınımı, yeterince büyükse, tsunamiler, depremler ve şiddetli fırtınalar yaratabilir" dedi. "Şiddet, mücadelenin ne kadar yoğun olduğuna bağlıdır. Eğer bir Primal düşer ve diğeri ayağa kalkamazsa? Tüm bu şeylere bakıyorsunuz ama güçlenmiş olarak."

"Tanrım." Boynumdaki kaslar gerildi. "Çarpma nereye olur? Tüm krallıklara mı?"

Eli kısa süreliğine hareketsiz kaldı. "Öngörün sana ne olacağını söylemedi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. O anda sessizlikten başka bir şey yoktu. Boğazım kurudu. "Nedenini bilmiyorum. Bunun benimle ya da Kader'le hiçbir ilgisi yok..."

Ash bir an sessiz kaldı. "Öyle olmadığı sürece." Gözlerimi kapattım. "Yani olacak."

"Bunu bilmiyoruz." Ash'in eli tekrar hareket etmeye başladı. "Holland'ın iplikler hakkında ne dediğini hatırla. Olaylar birden fazla şekilde gelişebilir."

Bunu biliyordum ama böyle bir ihtimalin olması bile beni dehşete düşürüyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, her kararın, eylemin, tepkinin ve eylemsizliğin her şeyi büyük ölçüde değiştirebileceği bilgisi de öyle.

"Hiçbir şey kesin değildir, *Liessa*." Dudakları şakağımı okşadı. "Biz bunun kanıtıyız. Sakın unutma."

"Yapmayacağım ama hala bir şans var. Ve Ezra'yı uyarmak istiyorum. Çünkü bir savaşı önlese bile..." Bitirmeme gerek yoktu. Ash ne olursa olsun kavga çıkacağını biliyordu. "Lasania bir kıyı krallığıdır."

"Sen Yaşamın Gerçek İlkelinin." Ash'in bacağı battaniyenin altında kıvrıldı.

Bacağındaki kısa, sert tüyler benimkileri gıdıkladı. "Eğer ölümlüler alemi uyarmak istiyorsan, uyarabilirsin."

"Biliyorum ama tavsiyeni istiyorum," dedim ona. "Bu tür kararlar verebilecek bir konumda olmak benim için yeni bir şey. Ve öyle olmasaydı bile, ben

karar veren tek kişi olmak istemem. Özellikle de arzum tamamen duygusal bir yerden geldiği için. Ayrıca, onları uyarmak doğru hissettirse de, ya gereksiz paniğe neden olursa?"

"Bunun bir risk olduğunu düşünüyorum, ancak bunu zaten bildiklerinizle tartmanız gerekiyor. Ölümlülerin hayatlarında kesintiler olacak," dedi. "Bence onları uyarmakta bir sakınca yok."

Böyle düşündüğü için rahatlamıştım, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Ne zaman yapmak istiyorsun?" diye karşı çıktı.

"Yarın mı?"

Nefesinin altında gülerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "O zaman yap."

İçimi heyecan kapladı ve paylaşmam gereken mesaj düşünüldüğünde bunu hissetmek biraz yanlış geldi. Ama Ezra'yı ve hatta belki annemi bile görebilecektim.

"Ama," diye ekledi Ash ve beklentim azaldı, "ikimiz de gidemeyiz. Tüm bu olanlardan sonra birimizin burada kalması gerekiyor. Ve bu ben olmalıyım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu mantıklı, özellikle de ölümlüler diyarından en son döndüğümüzde olanları düşünürsek."

Ash bana karşı sertleşti. "Bu bir daha olmayacak."

Buna inanmak istiyordum ama ikimizin de gidememiş olması farklı bir şey söylüyordu.

"Bensiz hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Ve evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve umurumda değil." Ash bana karşı biraz gevşedi. "Ben..."

Ben yokken onun için nasıl olacağını biliyordum. O da benim gibi endişeden hasta olacaktı.

Onsuz gitmemi istememesi de beni rahatsız etmedi.

Zorba ya da aşırı korumacı gibi görünmüyordu çünkü endişelenmek için gerçek bir nedeni olduğunu biliyordum ama gitmeme engel olmayacağını da biliyordum.

"Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama Nektas'ın seninle gelmesini istiyorum.

Sen." Durakladı. "Ve her ihtimale karşı Attes'ten sen ölümlüler âlemindeyken burada olmasını isteyeceğim."

İşler ters giderse diye, ki bu her zaman mümkündü. "Tamam." "Bir sorun

haline gelmediği sürece bu bir sorun olmamalı. Anlamı

Nektas sizi korumak için gerçek formuna bürünmek de dahil olmak üzere her şeyi yapacaktır."

Herkesin bir draken gördüğünde vereceği tepkiyi hayal ettiğimde kaşlarım kalktı. Ya da görmeye çalıştıklarını. Tam bir kaos olurdu. İçimdeki küçük, şeytani bir parça bunu görmek istiyordu.

Başımı kendime doğru salladım. "Anlıyorum. Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

"Biliyorum." Dudakları benimkinin köşesine dokundu ve daha önce olduğundan daha soğuk hissettim. "Aklında başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"O zaman uyuyacak mısın?"

Başımı salladım.

Dudakları hızlı bir öpücük için benimkileri buldu. "İyi geceler, *Liessa*." "İyi geceler," diye mırıldandım.

Ash yanıma yerleşti, elinin yavaş, rahatlatıcı daireleri yavaşladı ve birkaç dakika sonra tamamen durdu. Tenimizin birleştiği yere odaklandım. Bacağı daha soğuktu, değil mi? Göğsünün omzumla birleştiği yer de öyle.

Kalbim göğsümde tekmeliyordu. Bana o kadar çok kan vermişti ki Uyandığımdan beri. Endişem arttıkça boğazım kurudu ama bunu bastırdım. Beslenmesi gerekiyordu ve benim de ona bakmam gerekiyordu. "Ash."

"Eğer adımı söylüyorsan, uyuyor olamazsın."

"Henüz uykuya dalmadım."

"Hadi canım," diye cevap verdi kuru bir sesle.

Gözlerimi devirdim. "Ben erkek değilim. Gözlerimi kapatıp beş saniye içinde uykuya dalamam."

"Denemeyi düşündün mü?"

"Öğrendiğimde çok şaşıracaksın ama düşündüğüm şey bu değil."

"Çok şaşırdım," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle nefes verdim. Ash görmezden geldi.

Bir kez daha tavana baktım. Birkaç dakika geçti. "Ash?" "Gözlerini kapat."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Ve uyu."

Gözlerim kısıldı. "Bu çok önemli."

"Hayır, önemli değil."

Başımı onunkine doğru çevirdim. "Az önce beni uyanık tutacak kadar önemli olan her şeyin seni de uyanık tutacak kadar önemli olduğunu söyledin."

"Şu anda ne düşündüğün önemli değil."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Peki benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" "Ben her şeyi bilirim." Ash daha yakına sokuldu, *soğuk* kalçasını

benimkiler arasında. "Bu yeni bir yetenek."

"Uh-huh," diye mırıldandım, sonra gözlerim büyüdü. "Bekle. Şaka yapıyor olsan iyi olur."

"Söz konusu sen olduğunda her şeyi bilirim," diye kıkırdayarak düzeltti.

"Hiç komik değilsin," diye homurdandım.

"Ve sen uyumuyorsun." Kolu etrafımda sıkılaştı. "Dinlenmeye ihtiyacın var, *liessa* ve ben uykunu almanı sağlamak için hazırım."

Kısa bir kahkaha attım. "Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

"Oldukça kolay."

"Her neyse." İğrenç bir şekilde iç çektim. Birkaç dakika geçti. "Biliyor musun, seni düşünüyorum-" Ash üzerimde yuvarlanırken ciyakladım. Kocaman gözlerim onunkilere kilitlendi. Yıldız ışığının parlak çizgileri gözlerinde çılgınca dönüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yapacağımı söylediğim şeyi," diye yanıtladı. "Çok ihtiyacın olan dinlenmeni sağlayacağım."

"Nasıl?" Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama göğsü onları bana doğru sıkıştırdı. "Beni uyutmak için ezerek mi?"

"Hayır." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Seni o kadar sert becereceğim ki sonrasında yapabileceğin tek şey uyumak olacak."

Ağzım açık kaldı ama söylemek üzere olduğum şeyi bir dil darbesiyle yakaladı ve sonra uyardığı gibi yaptı.

Ash beni sertçe, yüz yüze becerdi ve sonra beni karnıma çevirdi, gevşeyip doyana kadar içime girdi. Ve başarılıydı.

Gözlerimi kapattıktan sonraki beş saniye içinde hemen uykuya daldım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Midem bulanıyordu, ana koridordan gelen ayak seslerini duyunca merdivenin dibinde durdum. Çalkantı yatışana kadar nefesime odaklandım.

Yapmam gereken son şey, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca lavabonun kenarına tutunup kuru kuru ağladıktan sonra Ash'in masasının üzerine kusmaktı. Bunu yaparsam bugün Lasania'ya gitmemi asla kabul etmezdi.

Pastırma olmalı.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Bu şeyi çok severdim ve onunla uzun süreli bir ilişkim vardı ama kızarmış etin kokusunu aldığım anda masanın üzerine kusabileceğimi düşünmüştüm.

Muhtemelen Ash'in beni başka bir uykudan uyandırmış olmasından da kaynaklanıyordu.

Bu sabah bir kabus gördüm. Bana bunu sorduğunda, neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım.

Gitmesine izin
vermişti. Ama
biliyordu.

"Sera?"

Başımı kaldırdığımda Bele ve Aios'un ana salondan aşağı indiğini gördüm. Hiçbir insan onlardan daha farklı görünemezdi.

Bele tepeden tırnağa siyah giyinmişti, koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Aios parlak sarı bir tunik ve beyaz bir pantolon giymişti ve kiraz kırmızısı saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu.

"Neden öylece... yere bakıyorsun?" Bele kütüphaneye doğru adım atarak sordu.

"Ben-" Kendimi durdurdum. Gözlerimi yere dikmiştim. "Boş ver."

"Aynen öyle." Bele ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bu arada, pek iyi görünmüyorsun." Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Merdivenlerden uzaklaştım ve elimi yanağıma koydum. Aios'a doğru baktım. "Kötü mü görünüyorum?"

Tanrıça başını salladı.

"Yalan söylüyor," dedi Bele. "Sadece iyi biri olduğu için." "Vay be." Bir kaşımı kaldırdım.

"Hasta görünmüyorsun," diye güvence verdi Aios. "Sadece biraz solgun görünüyorsun." "Biraz mı?" Bele nefesinin altında mırıldandı.

"Bele," diye tersledi Aios.

"Ne?" Bele ellerini havaya kaldırdı. "Az önce solgun göründüğünü söyledin." "Destekleyici olmaya çalışıyordum," diye tısladı Aios.

"Ben de öyleydim." Bele kollarını kavuşturdu.

"Bekle," diye araya girdim. "Gerçekten hasta mı görünüyorum?" Aios hemen,

"Hayır," diye cevap verdi.

"Evet," dedi Bele bir saniye sonra.

"Fates," diye haykırdı Aios. "Seni seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun." Bu açıklama karşısında kalbim mutlu bir şekilde sıkıştı. Bele'nin yüzünde ısıltılı bir gülümseme belirdi. "Biliyorum."

"Ama senin," diye devam etti Aios, onu işaret ederek, "insan ilişkileri becerilerin üzerinde ciddi olarak çalışman gerekiyor."

Bele'nin gülümsemesi soldu.

Bebek Primal'a biraz sempati duysam da sııttım.

Benim de bu beceriler üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Yine de ne hakkında konuştuğumuzu düşününce omuzlarım çöktü. Banyo odasından çıktığımda biraz solgun görünüyordum ve gözlerimin altında belli belirsiz gölgeler vardı ama o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum.

Bana doğru dönerken Aios'un güneşli tünığının etekleri dizlerinde dalgalanıyordu. "Hasta görünmüyorsun." Arkasında Bele'nin gözleri büyüdü ve yere bakarken dudakları birbirine yapıştı. Aios'un sadece iyi davranmaya çalıştığını biliyordum. "Sadece... iyi uyumamış gibi görünüyorsun."

"Sanırım bana uymayan bir şey yedim," dedim ve Aios'un kaşları çatıldı. "Biraz midem bulanıyordu-"

"Hayır-" Aios'un başı neredeyse omuzlarının üzerinde dönerken Bele kendini tuttu. "- Sus. Hayır, *sus*." Bele ellerini birbirine kenetledi ve bana kocaman, kapalı dudaklı bir gülümseme verdi. "Çok ama çok enerjik görünüyorsun."

"Söyleyeceğın şey bu muydu?" Kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bele başını salladı, dudaklarının kıvrımı büyüyordu. Sonra sesi
Ondan hiç duymadığım bir ses tonuna ulaşmıştı. "*Evet.* İyi dinlenmiş
görünüyorsun ve

canlı."

"Lütfen bana böyle gülümsemeyi kes."

Bele'nin gülümsemesi yavaşça soldu.

"Sana uymayan bir şey yedim de ne demek?" Aios sordu.

Omuz silktim. "Kahvaltıdan sonra midem bulanıyordu."

"Bir Primal'in yemek yüzünden hastalandığını hiç görmedim." Alnı kıırıştı. "Ama yine de sen daha yeni Yükseldin." Bele'ye baktı. "Sonrasında birkaç kez miden bulandı, değil mi?"

Bele başını salladı. "Ama hiçbir zaman yarı ölü gibi görünmedim." "Tatlı Kaderler." Aios'un başı geriye düştü.

Avizenin Bele'nin kafasına inmesini isteme dürtüsüne direnerek Aios'a odaklandım. "Sen gerçekten de var olan en zarif tanrıçasın."

Çenesi düştü ve küçük, şaşkın bir sırıtiş belirdi. "Peki, teşekkür ederim."

Bele'nin gözleri bana dikildi. "Aios'la flört mü ediyorsun? Hem de benim önümde?"

"Evet. Bir Primal'la evliyken yaptığım şey tam olarak bu. Ölüm." Ona kuru bir bakış fırlattım ve gümüş gözlerindeki eğlence pırıltısını yakaladım. "Sadece sana katlandığı için ne kadar kibar olduğunu söylüyorum."

Aios usulca güldü.

Bele bir elini göğsüne bastırdı. "Beni yaraladın, mey-" "Kapa çenenı," diye kestım sözünü.

"Evet." Bele dramatik bir şekilde durakladı.

"Majesteleri." İçimi çektim.

Aios Bele'nin elini göğsünden çekti. Parmakları hemen birbirine dolandı. "Her zaman bu kadar düşmanca davranmıyor."

Bele homurdandı. "Benim için yalan söylemek zorunda değilsin, *so'vit*," dedi ve ona doğru sarsılmama neden oldu. Başını eğdi ve Aios'un şakağına bir öpücük bıraktı. "Düşmanlaştırma konusunda çok iyiyimdir. Bu özel bir yetenek gibi."

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Bele'nin Aios dediğı şey *so'lis'e*, yani *ruhuma* çok yakındı. Ama aynı şey değildi. Aslında tatlıydı. Bu yüzden derimin üzerinde gezinen örümcek hissini görmezden geldim. "Hayatım," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. "Çok tatlısın, Bele."

Tırnakları siyaha boyanmış boştaki elinin orta parmağını uzattı. "Bu çok mu sevimli?"

"Şimdi *seninle* flört etmek istiyorum," diye cevap verdim.

Ben Aios'a bakarken Bele güldü. Beni izliyordu, dudakları sanki bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi birbirine yapışmıştı.

Gözlerimi hızla kaçırdım ve parmaklarımı örgümde gezdirdim. "Gitmem gerekiyor."

"Attes'le konuşmaya mı gidiyorsun?" Bele'nin çarpıcı yüz hatlarındaki mizah kayboldu. "Ash ona Veses'in geldiğini söylediğinde ofisteydim. Çok kızmıştı. Umarım onu mahveder. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Evet," dedi Aios ve ben aynı anda, her ne kadar ben de aynı şeyi umuyor olsam da.

İlkel suratını astı. "Ondan böyle bir tepki bekliyordum." Aios'a başını salladı. "Ama eskiden daha eğlenceliydin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha eğlenceli olup olmadığımı nereden biliyorsun? Beni gerçekten tanımıyorsun, Bele."

"Oh, seni tanıyorum." Kollarını Aios'un beline doladı ve onun arkasında durmak için hareket etti. "Benim saçmalığım senin saçmalığını tanıyor."

Parmaklarım örgümün üzerinde durdu, ona baktım.

"Ya da eskiden öyleydi." Bele çenesini Aios'un omzuna dayadı. Gözlerini kısarak bana baktı. "Dur bir saniye. Saçmalığın hâlâ orada. Sadece tasma."

"İltifat mı etmeliyim yoksa aşağılanmış mı hissetmeliyim bilemiyorum," dedim. "Şey," diye başladı Bele.

"Ya da sadece gerçekten kafam karıştı," diye ekledim.

Aios onun belindeki kola hafifçe vurdu. "Bele'nin söylemeye çalıştığı şey senin... mizacını sezdiği."

"Saray soyundan geliyor. Tüm o Av ve İlahi Adalet meselesi," diye açıkladı Bele. "Kişinin mizacını hissetmek-"

"Daha iyi bir avcı olmanızı sağlar," diye tamamladım, ya öngörüm ya da bilgim devreye girmişti.

"Ve ilahi adaleti sağlamak için," dedi Bele, Aios elini düzeltirken Kolunun üzerinden. "Birinin doğal mizacını algılamak, o kişinin davranışının bir kereye mahsus mu yoksa doğasında olan bir şey mi olduğunu anlamaya yardımcı olur."

"Mantıklı." Örgümün ucunu bükerek ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Peki, benim *saçmalığım*? Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ve sana ne anlatıyor?"

"Bu, daha önce tek başına hiçbir yere gölge adımıyla gitmeden bambaşka bir mahkemeye gölge adımıyla gidebilecek biri olduğun anlamına geliyor."

"İyi olacağımı biliyordum," diye inkar ettim.

Bele'nin iki kaş da kalktı. "Elbette," dedi ve ben de gözlerimi devirdim. "Her neyse, çok düşüncesizsin."

Diz çöktürücü tepkiler. Ash de ona katılırdı.

"Dikkatin kolayca dağılıyor." Bele'nin sözleri dikkatimi tekrar ona yöneltti. Sırıttı. "Öfkeli. Tahrik edildiğinde şiddet yanlısı. Ve bazen, o kadar da tahrik *edilmediğinde* bile."

"Kendimi saldırıya uğramış hissediyorum," diye mırıldandım.

Bele'nin gözlerinde öfke çizgileri parladı. "Ölümü arzulamaya varacak kadar vahşi ve umursamazsın," diye devam etti, sesinde bir güç uğultusu vardı. "İntikamcı bir doğaya sahipsin."

Burnum kırıştı. "Artık durabilirsin."

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı Aios, Bele'ye doğru eğilerek. "Şu an havasında."

Kesinlikle ürkütücü bir yerdeydi. Gözlerini kırpmadan bakıyordu ve bana sabitlendiğinde -ya da içime baktığında- yanaklarındaki damarları belli belirsiz bir parıltı dolduruyordu. "Yeterince düşünmüyorsun ama yine de aşırı düşünen birisin. Bir anda neşeden öfkeye geçiş yapabiliyorsun. Seninle ilgili öngörülebilir olan tek şey öngörülemez olman."

Bakışlarımız buluştu. Sesindeki ipeksi güç iplikleri ve havanın girdap gibi kıvrımları ürkütücü bir şekilde büyüleyiciydi.

"Ama aynı zamanda sadık ve adanmışsınız. Şefkatlisiniz. Neyin yanlış neyin doğru olduğu konusunda güçlü bir duygunuz var, arada kalsanız bile." Bele gözlerini kırptırdı ve hava karardı. Tekrar konuştuğunda güç dalları kaybolmuştu. "Senin doğan kendisiyle yan yana duruyor. Tıpkı benimki gibi absürtlüğün belli bir markası -zayıf insan becerileri de dahil." Aios'un boynunu ısırmadan önce göz kırptı ve tanrıçanın gıcırdamasına neden oldu. "Ama daha önce de söylediğim gibi, şu anda bunların çoğunu dizginlemiş durumdasın."

Açıkhıçası bunlara ne diyeceğimi bilemiyordum. Söyledikleri çok yerindeydi ama nedense hissettiklerinden rahatsız olmuştum. Uzun listesinde bir sıfatı atlamıştı. Canavarca. Ama belki de tasımaladığım kısım buydu. Eğer öyleyse, bunun beni mutlu etmesi gerekmez mi? Daha az fevri olmalıydım, ya da Bele'nin deyişiyse, daha az kendi kişisel saçmalık markam-

Kendimi durdurdum. "Neden burada durmuş seninle bu konuyu konuşuyorum ki?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Bele.

"Tanrım, çok sinir bozucusun." Aios'a gülümsedim. "Sen değilsin." Tanrıça sırttı.

"Rica ederim, bu arada," diye bağırdı Bele. "Artık yarı ölü gibi görünmüyorsun."

Onu tersledim ve boş kaidenin yanından geçtim - o şeyin üzerine *gerçekten* bir şey koymam gerekiyordu.

Yeni Primal'ın kahkahalarını duymazdan gelerek koridorda ilerledim. Midemin ters dönmesi durmuştu. Belki de Bele'nin iğneleyici tavrının üzerimde tuhaf bir şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı.

Ash'in ofisinin kapıları açıktı ve bakışlarım her zamanki gibi hemen onunkilerle birleşti. Çizmeli ayaklarını masanın kenarına dayamış, bir elini de karanlık yüzeye koymuş oturuyordu. Gözleri hafifçe kısılırken uzun parmakları yavaşça birbirine vuruyordu. Hâlâ solgun ya da Bele'ye göre ısınmış bir ölü gibi görünmediğimi umuyordum.

Bakışlarımı Ash'ten çekerek ofisi gözden geçirdim. Bir gün önce talep ettiğim eşyalar şimdi alanın bir kısmını kaplıyordu. İki güvercin grisi Kanepenin karşısına sandalyeler yerleştirilmişti ve Saion bir tanesine oturdu. Ama hepsi bu kadar değildi. Başka bir sehpa, bu seferki yuvarlak ve sandalyeler. Ve yeni eklenenler sadece onlar değildi. Bir masa getirilmiş ve Rhain'in oturduğu kanepenin arkasına konmuştu. Dar sehpanın üzerinde iki sürahi ve birkaç bardak duruyordu.

Sütunlu oyuktan geçerken Rhain'e *teşekkür* ettim. Ash kıvrık parmağıyla beni kendisine doğru işaret ederken o da başıyla hızlıca selam verdi.

Masanın etrafında yürüdüm ve sehpanın üzerinde neredeyse kolum uzunluğunda ince siyah bir kutu gördüm.

"Attes paylaşacak bazı haberleri olduğunu söyledi." Ash diğer ayağını da yere bıraktı ve elimi tuttu. Kucağına oturana kadar beni aşağı çekti. "Biz de senin bize katılmanı bekliyorduk."

Midem kararsızca döndü ve bu tepkinin daha önceki mide bulantımla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de derin derin nefes aldım. Taze turuncgiller ve temiz hava etrafımı sarmıştı - boğucu, bayat leylaklar değil.

Rhain ayağa kalkıp sürahiyi sehpadan alırken Ash eğildi ve alçak sesle konuşarak iki bardak su doldurdu. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Yani hala ısınmış ölü gibi görünüyordum. Harika. İç çekerek başımı salladım.

Arkasına yaslanıp dikkatini Attes'e çevirmeden önce şakağıma bir öpücük kondurdu. "Haberleriniz nedir?" Ash elini kalçamın üzerinde gezdirerek sordu.

"Dalos'ta hâlâ gözlerim var," diye başladı Attes. "Ve Kolis'in her zamanki gibi sarayda pek görülmediğini biliyorum."

Attes'in Dalos'ta hâlâ bir casusu mu vardı? Kolis'in güvenilir muhafızlarından biri haline gelen Elias değildi. O şimdi Attes'in sarayındaydı. Öyleyse kimdi?

Sol kulağımın altındaki deri karıncalandı ve zihnimde uzun, siyah saçlı ve zengin, kahverengi tenli bir tanrıça görüntüsü oluştu. "Dametria."

Attes kaskatı kesildi. "Nasıl yaptın-?" Omuzları gevşedi. "*Vadentia*."

Başımı salladım. "Onunla kısa bir süre tanıştım ve Kolis'i ziyaret eden diğer tanrılardan farklı davrandığını düşündüm. O yapmadı..." Kolis'in beni nasıl teşhir ettiğine dair anılar su yüzüne çıkma tehdidinde bulununca konuyu kapattım. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. *Düşünmeme* de gerek yoktu.

"Ne yapmadı?" Ash sessizce sordu.

"Bir pislik gibi davranmadı," dedim ona, ki bu doğruduydu. "Orada güvende mi?"

"Şimdilik," dedi Attes. Bu pek de güven verici değildi. "Söylentilere göre en sevdiği altın sikici Varus'la birlikte onun yerine parazitlik yapıyormuş."

Altın siklinin Callum olduğunu biliyordum ama ikincisi yabancıydı.

"Kithreia'lı Varus mu?" Attes başını sallarken Ash arkamda kaskatı kesildi. "Benim babam onu gömdü."

"Biliyorum. Bunu yaparken ona yardım ettim, kardeşimle birlikte..." Attes kadehini kaldırdı ve derin derin içti. "Sanırım Veses ejderhasını Kızıl Orman'a saldırttığı zaman kaçmış olmalı."

Rhahar küfretti. "Gömülü olan herkesi aldığımızdan emin olmak için kontrol ettik ve iki kez kontrol ettik."

"Geride fazla bir şey bırakmadan öldürülenlerden biri olduğunu düşünmüş olmalıyız," dedi Rhain başını sallayarak. "Özür dilerim. Biz-"

"Sorun yok." Ash bir elini kaldırdı. "Kaçan herkesin tekrar yakalandığından emin olmak imkânsız. Bunun suçlusu bu odadaki hiç kimse değildir."

Veses'in hatasıydı.

Öfke kıvılcımlandı ve içimdeki öfkenin sıcak bir şekilde

zonklamasına neden oldu. Bir enerji yükü havayı okşayarak İlkelerin bakışlarını bana çekti.

Attes kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?" "Evet, bunun için üzgünüm."

Attes'in yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi. "Callum ve Varus Kolis adına konuşurken, bir ziyaretçi Kolis'le epey vakit geçirdi; bu ziyaretçinin Kolis'in desteğini almak için bir girişim olduğunu tahmin ediyorum." Attes sandalyesinde geriye doğru kaydı. "Phanos."

"Öncelikle," diye başladım, "toplantılar yapıyor olması beni kızdırıyor. İkincisi, Phanos'un ona destek vermesine imkân yok."

Saion, "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi.

"Ciddi misin?" Şok sesimi doldurdu. "Kolis, Phanos'un pek çok ceeren'i kurban etmesine neden oldu; belli ki hiç hoşuna gitmeyen bir şey. Gözlerindeki üzüntüyü gördüm."

Saion'un çenesinde bir kas kasıldı. "Phanos dalga yaratmayı sevmez."

"Güzel kelime oyunu," dedi Attes.

"Teşekkür ederim." Saion daha sonra devam etti. "Bakın, Phanos Kolis'i pek sevmez. Hiçbir Primalin sevdiğini sanmıyorum."

Rhain başıyla Attes'i işaret ederek, "Kardeşi hariç," dedi.

"Belli ki ben zekâ ve yakışıklılıkla doğan ikizim," dedi Attes ama her zamanki mizahı sesinde yoktu.

Saion bunun üzerine sırtıttı. "Ama Phanos çok... kendini beğenmiş olabiliyor."

"Kendini *düşünmeyen* bir Primal söyle," dedim ve Attes ağzını açtığı anda, "Nyktoş dışında," diye ekledim.

Attes sanki yaralıymış gibi bir avucunu göğsüne bastırdı. Gözlerimi devirdim.

"Ah, ben de kendime düşkünüm," dedi Ash, kolu kısa süreliğine bana sarıldı. "Ve ben de bir o kadar bencilim." Omzumun üzerinden baktığımda gözleri benimkilerle buluştu. "Ve bunu biliyorsun."

İnkâr dilimin ucuna kadar geldi ama bencil olmasaydı burada oturuyor olmazdım. Peki ya hayatımı kurtarması gerçekten *o kadar* bencilce miydi? Evet mi? Değil miydi? Muhtemelen ikisinden de biraz.

Saion bana, "Günün sonunda, bunun bir şehri boğan aynı Primal olduğunu unutma," diye hatırlattı. "Çünkü orada yaşayanlar hayatlarını tehlikeye atarak onu onurlandırmayı bıraktılar."

"Bunu unutmadım." Kızgın bir nefes üfleyerek örgüyü omzumun üzerinden çektim. "O ceerenlerin kaybından dolayı üzgündü. Neden bunun için adalet istemesin ki? Ya da en azından bu duruma tekrar düşmekten kaçınmak istemesin?"

Rhahar çenesini ovuşturdu ve başını salladı. "Çünkü o adaleti aramak onu olumsuz etkileyebilir."

"Ve bunu aramamak onu yine de olumsuz etkileyecektir," diye belirttim. "Bir yere gittiğimiz yok. Hangi tarafı seçerse seçsin, Kolis teklif edilen anlaşmayı kabul etmezse, hala iki taraf var demektir."

"Kesinlikle," dedi Ash, başparmağını kalçanın kıvrımında gezdirirken. "Phanos kendini yaparsa da yapmazsa da lanetlenmiş olarak görebilir. Böyle bir durumda çoğu kişi en az risk taşıdığına inandığı kişinin tarafını tutacaktır."

"Sonra ne olacak?" Örgümün ucunu parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. "Yani Kolis'in olduğu gibi kalacağına inandığını söylüyor."

"Böyle düşünmemesi için hiçbir sebep yok. Phanos seni tanımıyor. Senin ne olup ne yapamayacağını bilmiyor," dedi Ash. "Ama Kolis'i tanıyor. Ve onun ne kadar kindar olabileceğini biliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak dikkatimi boş raflara çevirdim. Phanos nehri geri getirdiğimde Gölge Diyar'da olanları hissetmek zorundaydı. Yani *bir şeyler* yapabileceğini biliyordu. Ama bundan şüphelenmiştim, değil mi? Primaller'in çoğunun benim Kraliçe olmam fikrine hemen sıcak bakmayacağını biliyordum. Ash ve ben bunu tartışmıştık bile.

"Phanos seni tanıyor ama," diye konuştu Rhain Ash'e. "İş o noktaya gelirse sana karşı durmaktan endişe ediyor olmalı."

"Öyle olsa iyi olur" derken Ash'in ses tonu saf buz ve gölgelerden oluşuyordu. "Aklımızda tutmamız gereken şey Phanos'un artık Kolis'in yanında olabileceği,

Ama onu aksi yönde ikna etmek için bir şansınız olacak," diye hatırlattı Attes. "*Eirini* sona *erdiğinde* ikinizin de olacak."

Yavaşça başımı salladım. "Haklısın." Ash'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Yapacağız." Çünkü yapmak zorundaydık.

Phanos ikinci en büyük orduya sahipti ve iş savaşa gelirse ona yanımızda ihtiyacımız olacaktı.

Nektaş'ın gelmesini beklerken Ash'in ofisine getirilen küçük, oval yemek masasına baktım. Attes, Lailah'nın sesini duymuştu ve

dolaştı.

Masanın üzerinde birkaç defter ve bir sürahi su vardı.

Gergin bir enerji içimde uğulduyor, dikkatimi herhangi bir şeye vermemi zorlaştırıyordu.

Birkaç saat içinde Ezra ve Marisol'u görecektim. Belki annemi bile.

Heyecan ve endişe birbirine karıştı. Gözlerim ve dişlerim sayesinde değiştiğimi saklayamazken beni gördüklerinde nasıl tepki vereceklerdi? Ve neye dönüştüğümü onlarla paylaşmalı mıydım? İstersem paylaşabileceğimi biliyordum ama beni farklı görmelerini istemiyordum, muhtemelen zaten yapacaklarından daha fazla.

Ash masasının arkasında oturduğu yerden başını kaldırdı. "Aklında ne var?"

"Hiçbir şey."

Başını eğerek bakışlarını tekrar parşömene çevirdi. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım.

"Sanki dün gecenin tekrarını yaşayacakmışız gibi hissediyorum," dedi.

"Dün gecenin hangi kısmı?"

Ash'in bakışları yukarı kayarak bir kez daha benimkilerle buluştu. "İkisi de."

Zihnim dün gecenin konuşma kısmını atlayıp doğrudan beni uyuyana kadar becerme kısmına geçerken kanıma sıcaklık çarptı.

Narenciye kokusu bana ulaştığında Ash parşömeni indirmeye başladı.

Nektaş'ın yakında ortaya çıkacağını kendime hatırlatarak zihnimi daha uygun şeylere zorladım. Kanım soğuduktan sonra hava *derslerime* yeniden odaklandım.

"Kahretsin." Ash'in başı geriye gitti. "Unutmuşum."

"Neyi unuttun?" Ash cevap vermeyip ayağa kalkarak çekmeceye dönünce merakım arttı. Benimle yüzleştğinde elinde daha önce gördüğüm ince, siyah kutu vardı.

Benim yanıma oturdu. "Bunu unuttuğuma inanamıyorum." Bana kutuyu uzattı. "Bu senin için."

Onu aldım. Ağırılığı hemen tanıdık geldi. İlk seferinde Ector'un teslim etmiş olması dışında her şey tanıdık geliyordu. Kalbim küt küt atarken gözlerim Ash'inkilere kaydı.

"Aç şunu," diye ısrar etti.

Bacaklarımı açtım ve başparmağımı pürüzsüz ahşabın dikişi boyunca gezdirdim. Yavaşça açtım.

Aynı krem rengi kumaşın içinde duran büyüleyici hançere bakarken kolumda hafif bir titreme oldu. Her nasılsa bana hediye ettiği son hançerden daha güzeldi. Kabzası aynı tür hafif, beyaz malzemeden yapılmıştı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Kabzanın sapı dolunay şeklinde oyulmuştu ve kabzaya gümüş alevler kazınmıştı. Çapraz muhafazaya, tahtın kapılarında görülen aynı girdaplı asma deseni oyulmuştu.

Sözümü sakınmadan kabzayı kavradım ve siyah kılıfından çıkarmaya başladım. "Bıçağa dikkat et," diye uyardı Ash.

Gördüğüm anda anladım. Dudaklarım aralandı. Bu bir gölge taşı hançer. Bıçak ince ve donuk beyazdı, ince ve ölümcül bir uçla keskinleştirilmişti.

"Bu bir Kadim'in kemiğinden yapılmış, değil mi?" Sesim kısık bir şekilde fısıldadım.

"Öyle."

Yutkundum ama yine de boğazımda bir düğüm oluştu. "Nasıl...?"

"Attes onu kemik mızrağından ayırdı," dedi. "Ve evet, ben onu yumruklamak zorunda kalmadan bunu yapmayı kabul etti."

Hançere bakarken titrek bir kahkaha attım. Bıçak çıplak değildi. Her bir kürk darbesi ve kulak kıvrımındaki detaylara titizlikle dikkat edilerek kemiğe özenle yontulmuş, çeneleri açık, dişlerini gösteren ve ateş püsküren bir kurt vardı.

"Bunu o mu yaptı?" Sanat eseri bulanıklaştıkça sordum.

"Yaptı," dedi Ash. "Oymalar falan. Buraya son gelişinde yapıp yapamayacağını sormuştum."

Başımı sallarken içimi bir şaşkınlık kapladı. "Vay canına."

Saçımın bir telini yakaladı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunun daha kişisel ve sembolik olacağını düşündüm." Parmakları bir an oyalandı ve sonra kolumdan aşağı kaydılar. "Kılıcı kullanan el sensin."

Nefesim kesildi. "'Ateşten çenesinden kan sızan gümüş bir canavar...'"

"En parlak ayın alevleriyle yıkanmış" diye bitirdi, başı hafifçe eğilmişti. "Sen iyi misin?"

Sıg bir nefes alarak birkaç kez göz kırptım. "Evet. Çok güzel ve ben sadece..." İçimde biriken duygu cümbüşünü zapt etmekte zorlandım. "Bunu sana söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum ama bana hiç hediye verilmedi. Ne Ayin sırasında ne de doğum günümde. Bu beni daha önce rahatsız etmiyordu ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum."

Ben konuşurken Ash sessizliğe gömülmüştü. Boğazımı temizledim. "Bu kadar çok insan yatağa boş karınla ve başlarını sokacak bir çatıları olmadan girerken hediye alamadıkları için üzölmek aptalca geliyordu ama umursuyordum. Bir şeyler istediğim için değil. Sadece istedim ki..."

"Düşünölmek istedin," dedi.

Göğsümün sıkıştığını hissederek başımı salladım. "Bana daha önce verdiğin gölge taşı hançer ilk hediyeimdi. Benim için her zaman özel olacak." Gözlerimiz buluştu. "Tıpkı bunun olacağı gibi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Başını eğdi ve beni öptü. Ağzını kaldırdığında başını benimkinin üzerine koydu. "Bugün sana ne kadar çok Annenden nefret mi

ediyorsun?"

"Bugün değil."

Ash bir an sessiz kaldı. "Onu daha sonra göreceğini düşünüyor musun?" "Bilmiyorum. Her şey Ezra'yla birlikte olup olmamasına bağlı."

"Ya değilse?" diye sordu. "Onu arayacak mısınız?"

"Emin değilim." Annemle aramız biraz karıştı. Belki bir gün ilişkimizi onarabileceğimizi umuyordum ama Ash'in benim adıma öfkelenmesi, uzun süredir devam eden bazı yaraları iyileştirmek için uzun bir yol kat etti. Belki bu biraz saçmaydı ama doğruydı. Ayrıca daha iyi olmak istememi sağladı - Kraliçe, Yaşamın İlkeli... her şeyde daha iyi olmak.

Ama en önemlisi, karısı. Ortağı. Nereden başlayacağımı biliyordum. Başlamak için birkaç *yol* biliyordum.

"Söz veriyorum bunu sana fırlatmayacağım," diye yemin ettim.

Ash yüksek sesle ve derin bir kahkaha attı. "Bunu duyduğuma sevinmeli miyim yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum."

Kemiğe dokunmamaya dikkat ederek hançeri tekrar kınına soktum ve ona dönmeden önce onu ve tahta kutuyu masanın üzerine koydum. Kalbim daha da hızlı çarpıyordu. "Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

Kalın kirpikler aşağı indi. "Hayır, *Liessa*."

Rahatlama ve hayal kırıklığının aynı dağınık karışımı beni vurdu ve sanki derim çok sıkıymış gibi hissetmeme neden oldu. "Emin misin?"

"Öyleyim."

Yanaklarını sıktım. Teni serindi ama eskisi kadar soğuk hissetmiyordu. "Yine hayal mi görüyorum yoksa tenin o kadar soğuk değil mi?"

"Bu senin hayal gücün değil." Başını çevirerek avucumu öptü. "Bu sadece kanımın yenilenmesi."

Kaşlarım çatıldı. "Bu normalden daha hızlı."

"Bunun senin gerçek Yaşam İlkeli olarak yükselişin yüzünden olduğuna inanıyorum," diye açıkladı. "Öz zaten içimde güçleniyor."

Bu da diğer Primaller'de zaten güçlendiği anlamına geliyordu. Kolis de dahil.

İlkelerin güçlenmekte olduğunu fark etmek için fazla zaman yoktu. Rhain ve Nektas kısa süre sonra bize katıldı.

Tanrı nereye gittiğimi duyunca pek de heyecanlanmış gibi görünmüyordu. Ölümlüler âlemine son gidişimizde neler olduğunu düşündüğünü biliyordum.

"Uzun sürmeyecek," dedim Rhain'e, tıpkı dün gece Ash'e yaptığım gibi. Kollarını kavuşturmuş, kapının yanında durduğu yerden başını salladı.

"Ve söz veriyorum hiçbir kavgaya karışmayacağım," diye ekledim, bariz endişesini hafifletmeye çalışarak. "Ya da artık kim olduğumu kimseye söylemeyeceğim."

"*Liessa*," dedi Ash. "Seninle yolu kesişen her ölümlü bunu anlayacaktır."

"Bunu hissedecekleri için mi?" Ben de öyle düşündüm.

"Bu,"-dudakları kıpırdadı-"ve gözlerin."

Kaşlarımı çattım. "Ah, evet."

"Bunu unuttun mu?"

"Hayır." Güldüm.

Ash kaşlarını kaldırdı.

"Ben yapmadım. Her neyse..." Kelimeyi çektim. "Geçide mi gidiyoruz?"

"Sen artık bir Primal'sın." Ash aynı kıvrımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Geçitleri kullanmana gerek yok. Gölge adımı atabilirsin."

"Oh." Ellerimi kalçalarımın üzerinde yumuşattım, aniden gerildim. Sağ elim aşağı doğru hareket ederek kemik hançerin kabzasına dokundu. Ash

benim için bir uyluk kılıfı buldu. Kabzaya dokunmak beni biraz sakinleştirdi. "Vathi'ye doğru gölge adımla ilelediğim zamanki gibi mi?"

"Bekle." Nektas bir adım öne çıktı, kaşları çatılmıştı. "Bu sadece ikinci gölge adımlayışın mı olacak?"

Kollarımı kavuşturdum.

"Belki." "Çok kolay," dedi

Ash.

"Daha çok ilginç olacak gibi," diye belirtti Nektas.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu." Rhain'in dudaklarının bir sırtışa dönüştüğünü gördüm ve gözlerim tanrıya dikildi.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye başladı Ash. "Tek yapman gereken odaklanmak." "Sana iyi şanslar," dedi Rhain.

"Biliyorsun,"-ona doğru dönmeye başladım-"burada bulunman gerçekten gerekli değil-"

"Odaklanacaksın," diye tekrarladı Ash, parmaklarını çenemin etrafına doladı ve bakışlarımı tekrar onunkilere yönlendirdi. "Ve nereye gitmek istediğini düşüneceksin. Sonra kendini oraya bırakacaksın."

"Biliyorum."

Ash'in çenesi eğildi. "Sadece fazla düşünme."

"Düşünmüyorum."

"*Liessa*," diye mırıldandı.

"Her neyse." Sinirlerimden kurtulmaya çalışarak yüksek sesle nefes verdim. "Ne yapacağımı biliyorum. İste ve al."

Ash başını salladı. "Geri dönmek de farklı değil." Bakışları yüz hatlarımı taradı. "Sadece saniyelerinizi alır."

Sinirlerimden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Âlemler arasında geçişin nasıl işlediğini anlıyordum ama ölümlüler âlemine gölge adımla geçmek Vathi'ye adım atmaktan çok daha farklı hissettiriyordu. Ve evet, Vathi'ye gittiğimde bunu yapmayı düşünmemiştim. Sadece yaptım. Şimdi düşünmem gerekiyordu ve lanet olası ejderha da yardımcı olmuyordu.

"Eğer bu kadar kolaysa ve temelde sadece süper hızlı hareket ediyorsak, Nektas neden bunun ilginç olması gerektiğini söyledi?"

Ash başımın üzerinden bana ters ters baktı. "Çünkü götlük yapıyordu." "Doğru," diye cevap verdi ejderha.

"Aldırma ona." Ash yanaklarımı avuçlamadan önce Nektas'a son bir uyarı bakışı gönderdi. "Sarayın arazisi içinde bir yer düşün. Böylece muhafızları geçme konusunda endişelenmene gerek kalmaz." Gözleri benimkileri aradı. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Bu iş sende." Ash bir süre daha bakışlarımı tuttu, sonra dudakları benimkilerle buluştu. Öpücük yumuşak ve sonsuz derecede şefkatliydi. Tatlı bir bağlılık öpücüğüydü.

Alnını benimkine bastırdı. "Bekliyor olacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadım, o bırakınca geri çekildim.

Nektaş'a döndüm ve derin bir nefes alıp beş saniye boyunca tuttum.

"Hazır mısın?"

Draken kaşlarını kaldırdı. "Öyle misin?"

"Evet."

Nektas tutmam için ellerini kaldırdı. Hafif sert, sıcak avuçlarını avuçlarımda hissederken, gerçekçi bir imaj yaratabileceğimi bildiğim tek yeri düşündüm.

Bahçe.

Morumsu mavi sivri uçlarıyla gümüşü yeşil çalıları ve önlerindeki taş bankı hayal ettim. Annem onlara Nepeta mavisi derdi.

Babamın sevdiği çiçekler.

Bu görüntüye tutunarak, havayı çağırdım. Sıcak bir telaşla yükseldi ve tüm vücuduma yayıldı. Sığ bir nefes daha aldım ve sonra Wayfair Sarayı'nın bahçelerine gitmemizi diledim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gümüş ve altın rengi özden oluşan çizgiler yoğun sisin içinde dönerek Nektas'ın ve benim etrafımda dönerken, zemin bir kalp atışı kadar altımızdan kayıp gidiyor gibiydi.

Dönen havanın içinden bakmaya çalışırken midem bulandı. Birkaç saniyeliğine zifiri karanlığın bakışlarını yakaladım.

Älemler arasındaki boşluk yarılrken beyazımsı gümüş bir ışık parıltısı hiçliğı parçaladı. Kısa bir süre taze leylak kokusu aldım ve sonra denizin tuzlu nefesi bizi sardı, ama Nektas'ın vahşi, toprak kokusu güçlü kaldı. Çıtırdayan ışık sadece ince bir çizgi görünene kadar azaldı ve o da hızla soldu, gümüş uçlu yeşil çalılar ve mevsim sonu çiçeklenmesinin sancılarını çeken nepeta mavisinin soluk morumsu mavi sivri uçlarını ortaya çıkardı. Çalıların topraksı, hafif tatlı aromasını içime çekerek, alacakaranlığın pembe, uhrevi ışıltısına bürünmüş bulutlara baktım.

Bir esinti yanaklarımdaki bukleleri savurdu ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Esinti," diye fısıldadım Nektas'a bakarak. "Çok güzel."

Başını hafifçe eğdi. "Öyle."

"Hiç bu kadar serin hissetmemiştim." Ellerini bırakarak geri çekildim ve annemin oturduğunu gördüğüm banka doğru döndüm. "En azından benim hatırladığım kadarıyla. Rot havayı etkiledi."

"Ama artık değil."

"Hayır." Yutkundum. "Rot'un gittiğini biliyordum ama onu hissetmek?" Kabaca nefes verdim. Bakışlarım tekrar hafifçe sallanan çiçek başaklarına kayarken tek kelime etmedim, sadece boğucu nemin olmadığı havanın hissini içime çektim.

Nektas konuşmadan önce yanımda birkaç saniye -belki de birkaç dakika- sessizce bekledi. "Kız kardeşini bulmalıyız."

Bakışlarımı nepeta mavisinden çekerek sarı rengi taradım. Maia'nın mermer heykelinin dibinde aslanağızları ve kırmızı asterler ve

Taş patikanın her iki tarafındaki zemini kar gibi kaplayan tatlı çördükler. Yönümü buldum. "Saraya bahçe kapısından girebiliriz."

"Yolu göster, *meyaah Liessa*."

Hareket etmeye başladım ama drakene bakarak durdum.

"Topraksı." Kaşları kalktı.

"Kokun," diye açıkladım. "Topraksı bir koku. Daha önce hiç fark etmemiştim ama ben... sen daha yanıma gelmeden hissediyorum. Hissettiğimde, bu gerçekten bir koku ya da tat değil. Daha çok bir his gibi."

Başını eğdi. "Orada benim için bir soru var mı?"

"Emin değilim." Sırıttım. "Sen olduğunu anlayabiliyorum ve sanırım diğer draken'ları da daha görmeden tanımaya başlıyorum. Ash sanki bir yankı alıyormuşum gibi olduğunu söyledi."

"Onun ve diğer İlkelerin hissettiği şey bir yankı, ama sizin hissettiğiniz şey bizim izimiz," dedi. "Arada bir fark var. Yalnızca gerçek Yaşam İlkeli ve gerçek Ölüm İlkeli bizim izlerimizi algılayabilir ve bunları bizimle iletişim kurun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kafanın içinde konuşabileceğimi mi söylüyorsun?" "Bir yanım sana hayır demek istiyor."

"Bu çok kaba."

"Ama evet, eğer kendimizi buna açarsak," dedi. Ben konuşmaya başlayınca sözümü kesti. "Bu konuyu ölümlüler diyarında olmadığımız zaman daha fazla konuşalım."

Gözlerimi kırpıştırarak sarsıldım. Aman Tanrım, bir an için ne yaptığımı ve nerede olduğumu unutmuştum. Nektas'ın sırtışı bildiğini gösteriyordu.

"Hadi ama." İçimi çektim, yeni keşfimi sonraya bıraktım. Bankın etrafından dolandım ve kararan yolu takip ettim. "Ezra'yı yemek salonunda bulabileceğimizi düşünüyorum." En azından ben öyle umuyordum.

Bir başka Maia heykelinin yanından geçerek ana patikaya doğru yürüdük. Verandanın altın rengi ışığı, pembe çiçeklerle dolu geniş dalların arasından süzülüyordu.

"İleride muhafızlar var gibi görünüyor," diye yorumladı Nektas.

Açık kapıların önünde duran gölgeli formlarını görebiliyordum. "İçlerinden birinin beni tanıyacağından emin değilim."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi. "Saçlarınız ve çillerinizle oldukça tanınabilir özelliklere sahipsiniz."

Adımlarım yavaşlarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirdim. "Ben... Ben çok fazla görülmedim. Genellikle hizmetkâr merdivenlerini ve koridorlarını kullanırdım ve dürüst olmak gerekirse, buradaki muhafızların yarısı muhtemelen benim bir hizmetkâr olduğumu düşünüyordu, bu yüzden hiçbirinin beni tanımaması oldukça olası. Yemek salonuna girmeme izin vereceklerinden de şüpheliyim." Ash'le en son ziyaret ettiğimiz zamanı düşündüm. "Muhafızların çoğu adımı bile bilmiyor."

"Bu..." Nektas sözünü kesti. Omzumun üzerinden baktığımda çenesinin sert bir çizgi halinde olduğunu gördüm.

"Olduğu gibi," dedim yüzümü öne dönerek.

"Daha çok kabul edilemez gibi."

"Evet," diye iç geçirdim. "O da var. Ama anlaşıma gereği, sanırım kimliğimi gizli tutmak daha kolaydı, böylece kimse neden evlenmeye uygun olmadığımı açıklamak zorunda kalmıyor ya da sonunda evlendiğimde ne olduğunu merak etmiyordu. kayboldu."

"Sanki tek seçenek buymuş gibi," diye belirtti Nektas, çakıllı sesi düzdü. Öyle değildi.

Ama annem için en kolayı buydu. Önüme odaklanırken omuzlarım gerildi. Şu anda düşünmemiz gereken çok daha önemli şeyler vardı. "Buraya en son geldiğimizde Ash muhafızları korkutarak bizi yalnız bırakmalarını sağladı."

Nektas güldü. "Kulağa doğru geliyor."

Sonbaharda çiçek açan son kiraz ağaçlarının yanında durduğumda gülümsedim. "Aynı etkiyi yaratacağımı sanmıyorum," dedim alçak sesle. "Sanırım zorlama yöntemini kullanabilirim." Bunu düşününce dudağım kıvrıldı.

"Aynı etkiyi yaratmayacağınızı düşünüyorsanız bence varlığınızı hafife alıyorsunuz."

Nektas'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

Başını öne eğdi. "Sen Yaşamın Gerçek İlkelin, Sera. Bunu onlara göstersen muhafızlar ne yapardı?"

"Çıldırma mı?" Tekrar verandaya baktım. "Bu ve istediğin yere gitmene izin vermek."

Bunu düşündüm. "Ash buradayken kim olduğunu tam olarak açıklamadı."

"Birini zorlama fikrinden hoşlanmıyor gibisin." Nektas bunu anladı.

"İstersen Ash'in yaptığı gibi onları korkutabilirim."

Homurdandım. "Bunu yapmalı mıyız bilmiyorum." Gözlerimi kıstım.

"Sanırım bizi görmemeleri için onları zorlayabilirim. Yani, bu onlara bir şey yaptırmak gibi değil.

değil mi?"

Nektas tereddüt etti. "Sanırım."

"Düşünce sürecime tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyorsunuz," diye belirttim.

"Eşsiz bir düşünce süreciniz var."

"Bunu söylemenin güzel bir yolu."

"Ama bence varlığımızın büyük ölçüde fark edilmemesi akıllıca olur, böylece bir olaya neden olmayız," diye ekledi, sesinde bir parça eğlence vardı. "Yani, evet. Bu muhafızları zorlayarak onları mecbur bırakmayın."

Gözlerimi devirdim.

"Üçüncü bir seçenek daha var," dedi. "Sizi görmelerine izin verin. Ash'in dediği gibi, senin en azından bir tanrı olduğunu bilecekler ve eğer istediğin buysa muhtemelen sırtlarında dans etmene izin vereceklerdir."

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandım. "Bunu sürekli unutuyorum." "Anlaşılabilir."

Kendimi hareket ettirdim. Nektas'a dönüp baktığımda bahçeler sessizdi, ancak o zaman normalde olduğu gibi giyindiğini fark ettim - yani sadece bol siyah pantolon giymişti. Çizmeleri yoktu. Ve gömleği de yoktu.

Umarım parti yapılmıyordur.

Ağacın alt dallarını onun için kaldırarak kapsama alanından çıktım ve iki muhafız tam olarak görüş alanıma girdi.

Bir kez daha, ne o iğrenç kabarık yelekleri ne de pantolonları giymediklerini görmek beni mutlu etti. Tunikleri ve pantolonları hâlâ erik rengindeydi ama yeni üniformaları eskisinden fersah fersah üstündü.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi gardiyanlardan biri bahçeye bakarken. "Bu garip bir *züppe*." Muhafız yüzünü buruşturarak öne doğru topalladığında belindeki kılıca uzandı. Gerginlik ağzını kaplamış, köşeleri beyazlaşmıştı. "Dur orada."

"İkiniz de farkına varmadan merdivenlere ulaşmış olmam biraz endişe verici," dedim ikinci muhafıza bakarak. Üçüncü on yılını yaşayan sarı saçlı adamı tanıdım. Adı Jamison'dı. "Sence de öyle değil mi?"

"Dinleyin bayan, nereden geldiğinizi bilmiyorum ama..." Nektas arkamda belirlediği anda Jamison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nektas merdivenlerden çıkarken başı geriye eğildi. "Yüce tanrılar, sen... muazzam."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Nektas.

"Muazzam ya da değil," diye araya girdi diğer zayıf yüzlü muhafız, ben ona duyularımı açtığımda. Adı aklıma geldi. Wil Tovar. İnce, siyah saçlı ölümlü hakkında bilmeme izin verdiğim tek şey buydu. "Kıyafetlerinin geri kalanı nerede, adamım?"

"Ölümlüler." Nektas usulca güldü. "Her zaman bedenleriyle o kadar meşguller ki önlerinde ne olduğunu göremiyorlar."

"Ölümlüler mi?" Jamison kıkırdayarak tekrarladı ve diğer muhafızla uzun uzun bakıştı. "Sanırım adamım bu gece fincanlarının içindeydi."

Basamakların tepesine ulaşır duvarı kaplayan lambaların ışığına adım attığımda Tovar'ın kahkahası soldu. Gözlerimiz karşılaştı ve adam sendeleyerek geri çekildi. "Yüce Tanrım," diye soluk soluğa kaldı.

Gülümsedim. Tovar'ın nasıl solduğunu görünce gülümsememeliydim belki ama böyle bir tepkiye yol açmam pek sık rastlanan bir şey değildi.

Bunun beni neden eğlendirdiğini daha sonra uzun uzun düşünmem gerekecekti.

"Senin derdin ne?" Jamison kaşlarını çatdı. "Belki de derinlere dalmışsındır-"

Tovar başını eğerek, "Kapa çeneni, seni pislik," diye tısladı.

"Bana hıyar deme, seni sikik." Jamison yanakları kızarmış bir halde Tovar'a doğru ilerledi.

"Ona bir bak." Tovar kendini yere bıraktı, bir elini böğrüne bastırırken yüzü buruştu. "Gözlerine bak, seni aptal."

Ben kaşlarımı kaldırırken Jamison bana döndü. Gözlerini kıstı ve sonra kaskatı kesildi. "Ah..." Ağzı açık kaldı. "Kahretsin."

Nektas arkamdan, "Buradaki güvenlik çok etkileyici," diye seslendi.

Neredeyse gülecektim ama bu ikisine bir balya samanı koruma görevi verilmemeliydi. "Eğilme..." İkisi de dizlerinin üzerine çökerken dudaklarım büzüldü, Jamison Tovar'dan çok daha hızlı hareket ediyordu, hareketlerinden acı çekiyor gibiydi. "Buna gerek yok."

"Özür dileriz." Tovar'ın sesi titredi. "Bilmiyorduk."

"Evet." Jamison'ın başı çılgınca sallandı. "Lütfen bizi affet. Size saygısızlık etmek istememiştik."

Korktukları her hallerinden belli olan iki adama bakarken hissettiğim mizah duygusu yok oldu. Verdikleri tepki tam olarak şok edici değildi. Çoğu ölümlü bir tanrıyla karşılaştığında bu şekilde davranırdı. Benim bir Primal olduğumu öğrendiklerinde ne yapacaklarını ancak hayal edebilirdim.

Nektas iki adama bakarken kaşlarını çatdı. "Uzun zaman oldu. Bu diyardakilerin etrafında bulunmayalı uzun zaman oldu," dedi ve hızlı bir

Jamison'dan bir bakış. "Bu şekilde davrandıklarını hatırlamıyorum." "Daha önce nasıl davranıyorlardı?" Ben sordum.

"Bir tanrı görünce sevinçle," diye cevap verdi. "Korkudan neredeyse midem bulanmıyor." Zamanın sonlarına doğru durumun böyle olmadığını hayal ettim.

Eskiler hüküm sürdü. Muhtemelen Eythos'un Yaşamın Gerçek İlkeli olarak hüküm sürdüğü zamandan bahsediyordu.

Ash'le birlikte olduğum gece Garden District'te tanrıların yaptıklarını düşünerek, "Tanrılarla yollarımızın kesişmesi genellikle iyi sonuçlanmaz," dedim. Tanrılar farklı nedenlerle ölümlüler âleminde olsalar bile, istediklerini yapma eğilimindeydiler. "Bu şekilde olmamalıydı."

"Hayır, olmamalı," diye onayladı Nektas.

Bunu ilk kez düşünmüyordum ama daha önce bu konuda hiçbir şey yapabilecek durumda olmamıştım.

Şimdi, yapabilirim.

"Sorun yok. Saygısızlık etmediniz," diye onları temin ettim.

"Tartışılabilir," diye mırıldandı Nektas.

İki adam da kımıldamayınca ona bir bakış attım. Nektas kollarını kavuşturdu.

"Ona aldırmayın," dedim ve tekrar onlara döndüm. Tovar titriyordu. "Her şey yolunda. Söz veriyorum." Ölümlüler âleminde nadiren yaptığım bir şeyi yaparak ileri atıldım. Uzandım ve adamın sıcak yanağına dokundum.

Tovar başını kaldırdı, gözleri daha da büyüdü.

"Kalkabilirsiniz," diye ısrar ettim. "İkiniz de."

Muhafız nefes alırken göğsü hızla yükseldi. Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Tovar bakarken nefesini bile vermedi. Duyu organlarım açıldı ve kendimi durduramadan adama bağlandım.

Neler olduğundan emin değildim. Zihnini ya da ruhunu göremiyordum ve onu okuyamıyordum ama bir şeyler hissediyordum. Acı. Yayılan, onu içten içe yiyen bir hastalık... Karnındaki ilk sancıları hissetmeden çok önce. Sonunda iştahını çalan bir ağrı.

Sadece saniyeler geçmişti ama adamın yavaşça ve acıyla ölmekte olduğunu biliyordum. Ve benim dokunuşum.

Parmaklarımın uçları belli belirsiz parlıyordu. Oh, kahretsin.

Elimi çekemedim, öz adamın derisine sızdı.

"Bu da ne...?" Jamison ayağa kalkarak homurdandı.

Altın ışık Tovar'ın boğazından göğsüne, kollarına ve karnına kadar damarlarını aydınlattı. Tovar sanki tendonlarına ipler bağlanmış ve çekiliyormuş gibi kaskatı kesildi. Bakışları bir kalp atışı boyunca odaklanamadı ve sonra temizlendi. Ağzının köşelerindeki rengi çeken gerginlik gevşedi. Yüzünün ağrıyan çukurluğu dokunuşumla hafifledi...

Onu *iyileştirdi*.

Daha önce hiç kimseyi bir hastalıktan iyileştirmemiştim.

Ama artık Yaşamın *Gerçek* İlkeliydim. *Hayata* vurgu yapıyorum. Elimi çektim.

Tovar titrerken gözleri parlıyordu ama bu sefer korkudan ya da acıdan değildi. Rahatlamadan kaynaklanıyordu. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle, gözyaşları kara gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı süzüldü. "Her gece Tapınak'ta dua ettim ama rahatlama olmadı. Dua etmeyi bıraktım.

Düşünüyorum da, sen

Biliyorum, belki de ben... ben buna layık değildim. Bunu hak edecek bir şey yapmış olabilirim-" "Yapmadın," dedim, her ne kadar bunu görmeme izin vermemiş olsam da.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama pek çoğunun farklı bir çürüme türü olan bu tür bir hastalığı hak ettiğini düşünmüyordum.

Gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Geri çekildim ve Nektas'a baktım.

Draken bana kayıtsızca baktı.

"Hoppala."

"Vay canına, gerçekten de," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Jamison başını kaşıdı.

Tovar ve bizim aramızda gidip geliyordu. Tovar ise... Bir ileri bir geri sallanıyor, bana tekrar tekrar teşekkür ediyordu.

Büyük ihtimalle bunu yapmamalıydım. Aslında bunu yapıp yapmamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onu iyileştirmenin herhangi bir kozmik dengesizliğe neden olacağından şüpheliydim.

Ya da en azından öyle olmamasını umuyordum.

Her iki durumda da, adamın yüzündeki rahatlamayı gördükten sonra pişman olamazdım.

Nektas koluma dokunarak bana burada olmamızın bir nedeni olduğunu ve bunun o neden olmadığını hatırlattı.

Bakışlarımı Tovar'dan çektim. "Kraliçe ile konuşmam gerekiyor." Jamison, "Majesteleri yemek salonunda," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim." Tovar'a son bir kez baktım ve bir şeyler söylemek

zorunda hissettim. "Hayatını değerli bir hale getir."

"Tabii ki. Evet. Yapacağım." Tovar ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Sana yemin ederim."

Başımı sallayarak, Mierel ailesinin amblemini taşıyan leylak rengi sancaklarla süslü salona girdim; üzerinde kılıçla kesilmiş bir taç vardı.

Bir süre sonra, "Bunu yapmak istememiştim," dedim.

Cevap gelmedi ama Nektas'ın beni takip ettiğini biliyordum. Durdum ve döndüm.

Pankartlardan birinin önünde durmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Arma. Garip bir sembol."

"Öyle." Boş koridora bir göz attım. "Bunun gücü ve liderliği temsil etmesi gerekiyordu. Ama kafasından bıçaklanmış birine benziyor."

"Güç ve liderlik mi? Anlamı bu değil. Aslen değil," dedi başını hafifçe sallayarak. "Yapraklar? Onlar defne değil.

Bunlar karaağaç."

Kaşlarım kalktı. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Karaağaçların Eskiler için önemini biliyor musun?" Ensem karıncalandı. "Hayat."

"Evet. Peki ya kılıç? Pek çok şeyi sembolize eder; gücü, kuvveti, cesareti." Nektas durakladı. "Hakikat."

Tenimi ince bir ürperti kapladı. Eğer taç yaşamı temsil ediyorsa ve kılıç hakikat olabiliyorsa, o zaman... "Gerçek Yaşam mı? Yaşamın Gerçek İlkeli mi?" Güldüm. "Hayır. Bu bir tesadüf ve zorlama olmalı."

"Tesadüflere inanmam, bu amblemin de bunu temsil ettiğine inanmıyorum. Kılıcın konumuna bakın." Nektas işaret etti. "Eğik. Tam olarak düz değil." Bana baktı. "Bu sana tanıdık gelecektir."

Kaşlarımı çatarak tepeye baktım. Tek görebildiğim kafasından bıçaklanmış ve ölmekte olan biriydi...

Ölüyorum.

Tıpkı birkaç dakika önce muhafızların yaptığı gibi sendeleyerek geri çekilirken dudaklarım aralandı.

Gölge Tapınağı'nda da benzer bir sembol görmüştüm. "Ölüm. Bu ölümün sembolü."

"Hayır. *Bu*," dedi Nektas, tekrar işaret ederek, "hem yaşamı hem *de* ölümü temsil eden bir semboldür.

gerçek Yaşam İlkeli olan ölümlü. Aynı zamanda Ölümün İlkeli'nin eşi olan kişi."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde bir tesadüf gibi görünmüyor ama..."
Ama şu lanet kehanet.

Kaderler geleceğin tamamını göremeseler de, onları bekleyen pek çok olasılığı görebiliyorlardı.

"Mierel Arması sadece birkaç yüz yıllıktır. Şununla başladı..."
Gözlerim kısıldı. "Orospu çocuğu."

"Onunla mı başladı?"

"Roderick Mierel ile başladı." Başım ona doğru döndü. "Anlaşmadan sonra Lasania'nın tanınmış kralı oldu."

Nektas dikkatini tekrar tepeye çevirdi.

"Bunların hiçbirisi Roderick'e tasarımı Eythos'un verdiği anlamına gelmiyor, ama..." Boğuk bir kahkaha beni terk etti. "Öyle olmalı."

Nektas yavaşça nefes verdi. "Bu, yaşam ve ölümün kaçınılmazlığını ve her ikisinin de önemini temsil eden bir sembol değil."

"Hilal," diye mırıldandım, tenim sivilcelenmişti. "'Kaderin vaat ettiği gibi bir bakire'."

Nektas'ın kafası bana doğru kesildi.

"Ve bu diyardan yaşam ve ölümle dokunmuş olarak ayrılacaksın."
Konuşurken sesim boğuk çıkıyordu. "Bu eski bakıcım Odetta'nın bana söylediği bir şeydi." Uzandım ve sol omzumun arkasına dokundum. "İ hilal şeklinde bir doğum lekesi var."

"Kader seni doğarken işaretledi," dedi Odetta'nın iddiasını yansıtarak.
"Yaşam ve ölümün eşit gücünün sembolüyle."

Tedirgin bir şekilde elimi çektim.

"Ama Eythos arkasında bir tür ipucu bıraktıysa, bu yaşam sembolü olabilir. Bu amblem sen ve Ash'ten başka bir şeyi temsil ediyor olabilir. Olabilir-"

"Yaşam ve Ölüm birleşik değil," diye araya girdim. "Ama bir ve aynı."
Ateşten çenesinden kan sızan gümüş bir canavar, şimdiye kadar doğmuş en parlak ayın alevleriyle yıkanarak bir olacak.

Armaya bakarken içimden bir ürperti geçti. Yaşam ve ölümü bir arada temsil eden bu sembol daha önce hiç var olmadıysa, Eythos'un bununla nasıl bir ilgisi olabilirdi? Ve neden? *Vadentia* ürkütücü bir şekilde sessizdi. Bu da demek oluyordu ki.

Ya Kader'i ya da bana yakın bir şeyi -şimdiki zamanımı ya da geleceğimi- içeriyordu.

Sonunda, İlkel yükselir, kan veren ve kemik getiren, Kanın ve Külün İlkeli.

İçimden bir ürperti daha geçti. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil, hatta şu anda önemli," dedim. Nektas başını salladı ama yüzünde garip bir tedirginlik vardı. Döndüm ve yemek salonuna doğru yürümeye başladım. "Peki neden önemli değil biliyor musun?"

"Neden?" Nektas bu sefer beni takip etti.

"Çünkü tüm bunları anlamaya çalışmak," dedim, sağ tarafımdaki koridora geçerken pankartları işaret ederek, "kafam patlayacakmış gibi hissettiriyor. O pankartların üzerine sıçrayacakmışım gibi."

"Bunun olmasını istemiyoruz."

Çok sayıda gereksiz odanın kavisli kemerlerini geçerek ilerledim.

"Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olması fikri seni kızdırıyor," diye yorumladı Nektas. "Beni kızdırıyor." Dar bir salona girdim.

beyaza boyanmış ve gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. "Çünkü bu, sanki her şey önceden belirlenmiştir. Sanırım bu bazen kötü bir şey değil, değil mi? Eğer sonucu seviyorsanız. Ama diğer zamanlarda kötüdür. Her iki durumda da, olacaklar öyle ya da böyle gerçekleşecekse bunun ne anlamı var diye merak ediyorsunuz."

"Hiçbir şey taş a yazılmamıştır."

"Evet, herkes bunu söyleyip duruyor." Koridor kıvrıldı ve saçma sapan uzunluktaki koridorun sonunda armayı taşıyan kapılar görüldü. "Ama kesinlikle öyle hissettirmiyor..."

Her tarafımda dikenli bir his patlak verdi. Bunun nedeni kapıyı kimsenin korumuyor olması değildi. Bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Ezra bulunduğu her odanın kapısında muhafızların durmasını istemezdi ve bunu anlıyordum. Ben de aynı fikirdeydim. Ama o bir ölümlüydü ve Lasania'nın düşmanları yok değildi, özellikle de Vodina Adaları Lordları'nın-

Annemin emirlerini yerine getirdiğim için teşekkür ederim. Ama mesele o değildi. "Ash beni Gölgeler Diyarı'na ilk getirdiğinde koşullar kurdu." dedi. "Ailemi güvende tutmak için." Öngörü bana cevabı bildiğimi söyledi ama bunu duymam gerekiyordu. "Hâlâ çalışıyor olmalılar, değil mi?"

"Ash durağanlıktayken biraz zayıflamış olabilirler ama o yaşadığı sürece bu zayıflık devam edecek."

Başımı salladım ama hızımı artırdım çünkü bu koğuşlar ailemi onlara zarar vermek isteyen tanrılara karşı koruyordu.

Tanrı olmayan hiçbir şey değil.

Primaller değil.

Derin nefes alırken özüm göğsümde sıcak bir şekilde zonkluyordu. Havada bir koku vardı - burada olmaması gereken bir koku. Artık olmaması gereken.

Bayat leylaklar.

Koşmaya başladım, saçlarım arkamdan akıyordu. Ölüm kokusu arttıkça yavaşlamadım. Kapıların açılmasını istedim. Kapılar iki taraftaki taş duvarlara çarparak birbirinden ayrıldı ve batık alanın ortasında yer alan uzun, dikdörtgen odadakilerin soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Bakışlarım tanıdık yüzleri tararken bir sandalye devrildi-

Tek gördüğüm *altındı*.

Altın saç.

Altın

tunik.

Altın boyalı *kanatlar*.

Mavinin o kadar soluk bir tonu olan gözler, benimkilerle kilitlendiklerinde gözbebeklerinin ardında bir kıvılcım olmasaydı, cansızlığın sınırında olacaktı.

Callum ailemle birlikte yemek masasına oturdu ve *gülümsedi*.

"Seraphena," diyerek kucakındaki peçeteyi aldı ve leylak rengi örtüyü masanın üzerine bıraktı. "Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz."

Öfkemle birlikte kabaran tüylerim derimin yüzeyine fırladı. Gümüşü altın rengi ışık görüş alanımın köşelerini doldururken, Ezra'nın masanın kenarından geçip sersemlemiş annemin arkasında durduğunu gördüm.

Marisol anneme doğru ilerlemeye başladı.

Babası olarak tanıdığım erkek, karanlık bakışlarını endişeyle Callum ve... ben arasında gezdiriyordu. Arkama bakıyordu.

Nektas'tan alçak bir homurtu yükseldi.

"Bekle. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ezra sordu, sesi her zamanki gibi sakindi. Sanki yemek salonuna daldığımı görünce hiç şaşırmamış gibiydi. "Birbirinizi sadece arada sırada gördüğünüzü sanıyordum."

Callum göz kırparak, "Oh, iyi tanışıyoruz," dedi. Piç kurusu gerçekten de göz kırptı.

Damarlarıma ısı doldu. Beynimin hâlâ bir ölümlü gibi çalışan kısmı kapandı. Yuvarlak basamakların tepesinden gölge adımlarla Masanın yan tarafına. Leydi Faber küçük bir şaşkınlık çığlığı attı ve masaya

doğru sıçradı. Şarap kadehleri devrildi ve kırmızı sıvı beyaz örtünün üzerine sıçradı.

Callum kalkmaya başladı ama ben daha hızlıydım.

Sandalyesinin arkasını kavrayarak altından söktüm ve odanın diğer ucuna fırlattım. Sandalye duvara çarparak paramparça oldu ve o da kık üstü yere düştü.

"Seraphena!" Annem o anda sesini buldu, boğazındaki yakutu tutuyordu. "Ne-?" Başım ona doğru kesilince sandalyesinde geriye doğru sarsıldı. Yüzündeki kan çekildi. "Tanrılarım."

Callum yerden kıkırdadı. "Pek sayılmaz."

"Kapa çeneni," diye tısladım ve onu tuniğinin arka yakasından yakaladım.

Onu ayağa kaldırarak sandalyeyle aynı yöne doğru fırlattım. Duvara tatmin edici bir gümbürtüyle çarptı ve öne doğru düştü.

"Vay canına," diye mırıldandı Ezra.

Callum yüz üstü yere kapaklanmadan önce kendini yakaladı. "Ah." Kendini yukarı itmeye başladı.

Bir adım bile atamadan peşine düşmüştüm.

Elimi göğsüne vurarak onu duvara ittim ve taşı çatlattım. Kafası taştan sekerken toz bulutları yükseldi ve titreyerek yere düştü.

"Sera," diye tekrar konuştu Ezra. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın? Tercihen neden bir tanrıyı odanın diğer ucuna *fırlattığından* başlayarak."

"O bir tanrı değil," diye hırladım ve sırf içimden geldiği için Callum'un kafasını tekrar duvara vurdum.

"Tamam. O zaman bana neler olduğunu anlatabilir misiniz ve bir noktada cildinizin neden..." Durakladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yakından geliyordu. "Aslında cildinin ne yaptığını bile bilmiyorum ama sen... sen bir tanrıya benziyorsun. Yükselmiş miydin?"

"Birazdan her şeyi açıklayacağım ama geri dönmen gerekiyor." Nektas'a kısa bir bakış attım. "Onları koru."

"Sen benim önceliğimsin."

"*Nektas.*"

Draken iç çekti. "Nasıl istersen, *meyaah Liessa.*" "*Meyaah... Liessa?*" diye mırıldandı Marisol ve ardından Leydi Faber'in ciyaklaması Nektas'ın onlara yaklaştığını söyledi.

Callum'a odaklandım. "Burada ne yapıyorsun?" Kolumdan aşağı esans damlaları süzüldü ve parmak uçlarımdan kıvılcımlar saçıldı. "İkinci kez sordurtma bana."

Kulağının arkasından kan damlıyordu. "Benden sessiz olmamı istedin, yani bunu yapmamı talep ettin." Gülümsedi, dişlerine kırmızı bulaşmıştı. "Ve biraz da kabaca."

Onu duvardan uzaklaştırdım ve sonra daha fazla taş kırarak geri ittim. "Zeki olmaya çalışma Callum, çünkü değilsin."

"Belki de değil." Başı omuzlarının üzerinde öyle bir yuvarlandı ki, oradaki birkaç önemli kasa zarar verdiğimi düşündüm. "Ama ben senden daha zekiyim."

"Burada olman bana öyle olmadığını söylüyor." Ayağa kalkmaya çalışırken onu geri ittim.

"Eski arkadaşlarımla sohbet ediyordum," dedi, bakışları yarım kalp atışı kadar aşağıya kaydı. "Arayı kapatıyordum."

"Onlar senin arkadaşın değil."

"Bu doğru değil," diye öksürdü Callum. "Eski Kraliçe ve benim geçmişimiz çok eskilere dayanıyor."

"Evet, biliyorsun." Öfkemi bastırmaya çalışarak nefes aldım. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sen," diye fısıldadı, gözbebeklerinin arkasında donuk bir ışıltı parlıyordu. "Ve kızının ne kadar yalancı bir fahişe olduğunu."

"Ateşin senin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu gerçekten merak ediyorum," diye hırladı Nektas. "O yüzden ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, seni küçük pislik."

Callum'un burun
delikleri alevlendi.
Gülümsedim.

Kolu fırladı ve kalçamdaki hançere doğru ilerledi.

Kolundan tuttum. "Bir kez daha." Büküm ve kemiği kırdım. Gözleri kapanırken gülümsemem büyüdü. "Belli ki zeki değilsin."

Yere bir ağız dolusu kan tükürerek başını kaldırdı. "Kafesteyken seninle uğraşmak çok daha kolaydı."

Boğazımın arkasında kül tadında bir öfke birikti. Etrafımdaki hava şarj olurken çenesini kavradım.

"Sera," diye seslendi Nektas. "Bu âleme gölge adımla giremezdi. O buraya getirildi."

Sertçe nefes aldım. Nektas haklıydı. Bunu düşünemeyecek kadar kızgındım. "Seni buraya kim getirdi?"

Callum cevap vermedi, bakışları etini yakan havaya odaklanmıştı.

"Başka biriyle mi geldi?" Nektas masadakilere sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," diye yanıtladı Ezra. "Yine de birkaç gündür burada."

Kaşlarım kalktı. "O kadar uzun zamandır mı buradasın? Ne oluyor Callum?"

"Onlara anlatacak çok şey vardı," diye homurdandı. "Yaldızlı parmaklıkların ardında nasıl görüldüğün gibi."

Bu kadar.

Callum da bunu biliyordu. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin."

Eather parmaklarımdan fişkırlarak çenesinin derisini yaktı. Ash'in yaptığını gördüğüm gibi özü Revenant'ın içine yönlendirdim. İçeri *ittim*, onu sular altında bıraktım.

Callum çılgınca sarsıldı, kolları yanlarından fırladı. Damarlarına dolan toprakla birlikte boğazından acı dolu bir çığlık koptu. Ağzından akan gümüşü altın renkli hava akımı çığlığını kesince vücudu kaskatı kesildi. Gözleri önce *cızırdadı*, sonra patladı. Sulu kırmızı sıvının kalın topakları yanaklarından aşağı ve parmaklarımdan üzerine döküldü.

"Sanırım..." Marisol öğürdü. "Sanırım hasta olacağım." Callum gevşedi.

Onu serbest bıraktım, yere yığılmasını, kulaklarından ve gözlerinin olduğu yerdeki kömürleşmiş deliklerden dumanların süzülüşünü izledim.

Arkamda bir ceset yere düştü ve Marisol "Anne!" diye bağırırken Lord Faber de bağırdı.

Diz çöküp parmaklarımı Callum'un tuniğinin ön tarafına silerken Nektas'ın ağır iç çekişi odada yankılandı. Sonra ayağa kalktım ve döndüm.

"O öldü mü?" Ezra, Marisol'ün sırtını tutarken sordu. Marisol yanlarında diz çökmüş, annesinin şakaklarına nemli bir peçete sürerken Lord Faber karısının yüzükoyun yatan bedenini kucağında tutuyordu.

Ezra'ya odaklandım. Beyaz parmak eklemleri görüldüğü kadar sakın olmadığının tek göstergesiydi. "Ne yazık ki hayır."

"Ne yazık ki mi?" diye tekrarladı annem, elime bakarken gözleri büyümüş ve ağzının derisi bembeyaz olmuştu.

"Er ya da geç o iğrenç haline geri dönecek." Kanlı bir şeyi kaçırdığımı düşünerek yere baktım ama kaçırmamıştım. Bakıyordu çünkü elimin ve kolumun etinde altın rengi girdaplar oluşmuştu. Muhtemelen yüzümde de. Havanın sakinleşmesini diledim. "Pekâlâ." İçimi çektim. "Haber bu şekilde vermeyi beklemiyordum. Eminim hepinizin kafası biraz karışmıştır."

"Kafan mı karıştı?" Annem daha önce hiç duymadığım bir şekilde güldü. Sesi gergin ve... dehşete düşmüş gibiydi. "Nesin sen?"

Kaskatı kesildim, kendimi eski, tanıdık acıya karşı destekledim. Geleceğini biliyordum ama lanet olsun, hâlâ yakıyordu.

Nektas öne çıktı. "Bu senin annen mi?"

Boğazımı temizledim, hızla gözlerimi kııptım.

"Evet."

"Benzerliği görebiliyorum." Kızıla çalan saçlarından bir perde çıplak omuzlarından birinin üzerine düştü. "Yine de kızınızın kim olduğunu bilmediğiniz çok açık." Başını dikleştirdi. "Ama öğrenmek üzeresin."

Kaşlarımı çatmaya başladım ama sonra hissettim. Farkındalığın zonklamasını sadece göğsümün ortasında değil, aynı zamanda kemiklerimde ve ruhumda da hissediyordum.

Uh-oh.

Oda sallanmaya başladı ve Leydi Faber'i baygınlığından uyandırdı. "Ne... şimdi ne oluyor?"

Marisol onun elini tuttu. "Tam olarak emin değilim."

Tabaklar takırdamaya başladı ve mermer döşemede ince çatlaklar belirdi. Bir gök gürültüsü odayı salladı ve masanın üzerindeki bardakları patlattı.

"Oh, hayır." Ezra ellerini havaya kaldırdı ve kısa, fildişi yeleğinin ince kalçalarının üzerinde yükseliyordu. "Geçen seferki Büyük Salon'u daha yeni onardık."

Boğazımda bir kahkaha oluşurken ona kuşkulu bir bakış attım.

"Korkunç bir gürültü vardı, taş ve çekiç sesleri," dedi. "Ve yemin ederim o lanet çekiçleri sadece birkaç dakika kitap okuyabileceğim zaman vuruyorlardı."

"Gerçekten mi Ezra?" Marisol nefesinin altından konuştu. "Bundan bahsetmek için iyi bir zaman mı? Başka bir tanrı ortaya çıkmak üzereyken?"

"Tanrı mı?" Ezra hafifçe güldü. "Bu gelen tanrı değil. Bu bir İlkel."

Lord Faber'ın ağzı açık kaldı.

Duvarlarda ve tavanda oluşan çatlaklardan tozlar dökülüyordu. Ezra'nın geleceğinde çok daha fazla çekiç darbesi olacağını düşünerek irkildim.

Soğuk bir rüzgâr yemek salonunu kırbaçlarken, yerdeki küçük çatlaklardan gölgeli bir sis sızmaya başladı.

"Tanrıları kızdıracak ne yaptık biz?" Leydi Faber, kocası ve kızı ayağa kalkmasına yardım ederken bana bakarak fısıldadı.

"Sen değildin." Nektas dikkatle anneme doğru baktı. Annem kııırdamadı.

"Tüm bunları gerçekten yapması gerekiyor mu?" Ben sordum.

Nektas gülümsedi. "Giriş yapmayı seviyor."

Hava birkaç metre sağında büküldü ve çatırdayan bir hava topu belirdi. Küre genişledi, inceldi ve kabaca lanet bir devin boyunu barındırıyordu. Diyarlardaki yırtık tamamen açıldığında buzlu güç yemek salonunu ıslattı. Ash, onu Gölgele Diyarı'nda bıraktığım zamanki gibi giyinmiş olarak geldiğinde yoğun bir sis yuvarlandı ve yerde birikti: siyah pantolon ve bol, keten bir gömlek. Ölümün İlkeli'nin her santimine benziyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ash'in yemyeşil bakışları hemen benimkileri buldu. "Ne oldu?" Dudaklarımı bükerek kollarımı kavuşturdum. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Öfkeni hissettim ama boş vermeye karar verdim. İyi olduğunu biliyordum." Kaşlarını çatı ve diğerlerine baktı. Annem de dahil olmak üzere hepsi dizlerinin üzerine çökmüştü. En azından ben öyle olduğuna inanıyordum. Artık onu göremiyordum, ya dizlerinin üzerindeydi ya da masanın altına saklanmıştı. "Ama sonra acını hissettim."

"Yaralı değilim," dedim ona.

Ash bir kalp atışında önümdeydi, eli yanağımdaydı. "Fiziksel bir acı değildi."

Nefesim kesildi. "Bu tek yönlü algılama-duygu olayı çok can sıkıcı."

"Ne...?" Sonunda Callum'un vücudunu fark eden Ash'in gözleri kısıldı. "Onun burada ne işi var?"

"Sen gösteriş yapmaya karar vermeden önce ben de bunu anlamaya çalışıyordum," dedim ona. "En azından ben ona bunu yapmadan önce."

Ash'in bakışları tekrar benimkilere döndü ve konuşurken sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Buna sebep olanın o olamayacağını biliyorum. tepki."

"Değildi," diye araya girdi Nektas. "Ve sen de tam zamanında geldin. Sözde annesine kızının kim olduğunu açıklamak üzereydin."

Ash'in gözlerinde çılgınca bir hava dolaştı ve çenesi sertleşti.

"Kalk" derken bakışları benimkilere sabitlenmişti.

Gerildim çünkü bu ses tonunu biliyordum.

Önlükler mermerin üzerinde fısıldadı ve koluna dokunduğumda ayaklarım kaydı. "Ash."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Seni seviyorum."

Ağzımı açtım ama beni bir öpücükle susturdu. Ve Tanrım, beni kuraklıktan çıkan bir adam gibi öptü, dizlerimin bağı çözülene kadar yudumladı ve tadını çıkardı. *Annem* de dahil olmak üzere herkesin önünde beni böyle öpmesi için hiçbir neden yoktu. Şikayet ettiğimden değil ama yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum.

Ash elini indirdi ve geri çekildi. Şimdi masada duranlarla yüzleşti. Zavallı Leydi Faber, titreyen ellerini kırışmış gece yarısı saçlarının üzerinde gezdirirken yine bayılacakmış gibi görünüyordu.

Leydi Faber'ın endişelenmesine gerek yok. Ash avını gören bir yırtıcı gibi anneme odaklanmıştı.

"KIZINIZ cesur. Çoğu kişiden daha cesur. Bunu hak etmeyenlere bile sadıktır," dedi Ash ve masaya doğru adım atarken ses tonundan şimdiki şirketten bahsettiği anlaşılıyordu. Gölgele lamba odasının köşesinden sıyrılıp Ash'in çizgili ayaklarının dibinde toplandı. "Ve başkalarına, hatta yine hak etmeyenlere bile çok değer veriyor."

Annem irkildi.

"KIZINIZ size çok değer veriyor." Ash'in alçak sesi odanın içinde yankılandı ve ayazı da beraberinde getirdi. "Bunu yapmak ona zarar verse bile."

Göğsüm sıkışmıştı. "Sorun yok."

"Hayır, değil." Ash bir elini kaldırdı ve masa havaya fırladı, kâseler ve yemek tabakları uçtu. Tekrar Callum'un üzerine düştü. "Çünkü bunların hiçbirinin onun dönüştüğü kişiyle bir ilgisi yok."

"Ash," dedim, bir adım öne çıkarak.

"İçeri girdiğinizde herhangi biri eğildi mi?" Ash sordu.

"Hayır," diye cevapladı Nektas kendini beğenmiş bir gülümsemeye, ben onlara zaman vermediğimi ya da konuşulacak çok daha önemli şeyler olduğunu söyleyemeden.

"Mükemmel." Gölgele Ash'in bacaklarından yukarı doğru yükseldi.

"Yay."

Masadaki herkes onun önünde eğilmeye başladı.

"Bana değil," diyerek Ash onları durdurdu ve kolunu bana doğru salladı. "Kan ve Külden, Işık ve Ateşten ve En Parlak Aydan doğan, Yaşamın gerçek İlkeli, Tanrıların ve Sıradan İnsanların *Kraliçesi* olan O'nun önünde eğilin."

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Marisol, ağzı bir karış açık, dizlerinin üzerine çökerken. Ailesi de aynısını yaptı.

Herkes şok olmuş görünüyordu. Annem kıpırdıdayamadı bile. Ama Ezra... Dizlerinin üzerine çökerken gülümsedi ve başını salladı. "Bu Mantıklı," diye fısıldadı Marisol'e bakarak. Bakışları tekrar bana döndüğünde gözleri parlıyordu.

"Eğilmiyor musun?" Ash'in sesi, daha önce odayı yırtan gök gürültüsünün çatırtısı gibiydi. "Senin için kendimi tekrarlamama gerek var mı?"

Anladın mı?"

"Yapamazsın." Annem titredi, boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Ne dediğini anladım. Hepsini."

Annem dizlerinin üzerine çökerken ben kaskatı kesildim, sırtım demir bir çubuk gibi bükülmez hale geldi. Başını eğdi, buz gibi tutturulmuş buklelerinin arasında mavi mücevherler parlıyordu.

Ash annemin yanına doğru gölge adımlarıyla ilerlerken sarsıldım. "*Ash*." Aceleyle ilerledim. "Ona zarar verme."

Dumanlı dallar annemin yanağından birkaç santim öteye savrulurken annemin yanında diz çöktü. "Sadece karımın lütfu sayesinde yaşıyorsun. Bunu sana daha önce de söyledim," dedi küçük buz parçaları annemin elbisesinin eteklerine yapışırken. "Ama senin sivri dilinin bir daha hiç konuşmamasını sağlamak için onun öfkesiyle yüzleşmeye hazırım. daha fazla kesik." Başını eğdi. "Beni anlıyor musun?"

Annem titreyerek başını salladı.

"Ash," diye tekrarladım. "Bu kadar yeter."

Dudaklarının kıvrımı acı verecek kadar soğuktu. "Şimdilik öyle."

Ağzımı açtım ama Ash aniden karşımdaydı. "Bana sonra kızarsın," diye rica etti ve beni tekrar öptü. "Geri dönmem gerek."

O kadar kızgın olup olmadığımdan emin değildim. Yine de başımı salladım. "Callum-" "Onu ben alacağım," dedi. "Ve ona elimizden gelenin en iyisini konaklama."

Zindandan bahsettiğini anlayınca homurdandım.

Ash yanımdan ayrıldı ve elini kaldırdı. Masa ters döndü ve Callum'un yayılmış ama artık kaçmayan hali ortaya çıktı.

Revenant çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Gümüşi bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluştuğunda Ash onu ensesinden kavradı. Sonra annemin diz çöktüğü yere doğru baktı. "Ne dediğimi unutma."

Annemin başı kalktı. Ash'e bakmadı. Bakışları bana sabitlenmişti. "Bakacağım."

"Masa için üzgünüm," dedim. Ash, Callum'la birlikte Gölgele Diyarı'na dönmüştü ve biz de yakındaki oturma odalarından birine geçmiştik.

"Umarım hepiniz en azından akşam yemeğini bitirmişsinizdir."

Ezra kaşlarını çatı ve kendini orman yeşili koltuğa bıraktı. Marisol, onları sakinleştirmek amacıyla anne ve babasına ayrı bir odaya kadar eşlik etmişti.

"Ve duvarlardaki yeni çatlaklar için," diye ekledim.

Nektas kapının yanında durduğu yerden homurdandı. Anneme baktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve sanırım yemek salonunun yeniden düzenlenmesi gerekiyordu." Ezra yeleşinin önünü düzeltti. Bunda yanlış bir şey yoktu. Yaptığı şey gergin bir alışkanlıktı; her şeyden rahatsız olduğunun tek işaretiydi. "Yani sen Yaşamın İlkeli misin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sorusunun basitliği beni sırttırdı. Ben düşünmedim. Bu tür bir haberi herkes onun kadar iyi karşılayabilirdi ama yine de hayatı geri getirme gücüne sahip olduğumu biliyordu. Yemek salonunda söylediği gibi, bu ona mantıklı geliyordu.

"Bu biraz uzun bir hikâye ve fazla zamanım yok," dedim.

"Biraz yapamaz mısın?" Ezra karşı çıktı.

Kuru bir kahkaha attım. "Sana her şeyi anlatmam için alemlerde yeterli zaman yok. Ama ben..." Karşısındaki sandalyenin kenarına oturdum. "Ama sana anlatabildiğim kadarını anlatacağım."

Ve yaptım da, Sotoria ve ruhunun yanı sıra nasıl tutsak edildiğim gibi pek çok şeyi atladım. Ölümüne ne kadar yaklaştığımı geçiştirdim. Ayrıca Ezra'nın kiminle ilgili olduğuna dair anlaşılabilir sorularını susturmak zorunda kaldım.

Kolis gerçekten öyleydi.

Yükselişime ve Yaşamın Gerçek İlkeli olarak uyanışıma ulaştığımda, Marisol geri dönmüş ve karısının yanına oturmuştu. Bana öyle bir baktı ki Beni daha önce hiç görmemişti.

Ellerimi kalçalarımın altına gezdirirken bunun için onu suçlayamazdım. "Yani, evet. İşte bu kadar."

Ezra gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Bunun o *olmadığına* eminim."

Gülümsedim. "Şimdilik öyle-"

"Senin öldüğüne inanmıştım," dedi annem.

Bakışlarım onun oturduğu yere kayarken nefesim kesildi. Konuşmamıştı. -Şimdiye kadar bir kez bile söylemedi ama Ash'e söylediklerini duymaya devam ettim.

Nektaş kollarını açtı ama annem devam etti.

"Çürük bir anda yok oldu. Öylece yok oldu." Elleri hâlâ kucağındaydı ama parmak eklemleri Ezra'ninkiler kadar beyazdı. "Bunu sadece tek bir şey yapmış olabilir. Görevin olduğuna inandığımız şeyi bir şekilde yerine getirdiğini düşündüm-"

"Ölümün gerçek İlkeli olduğuna inandığımız kişiyi öldürmeyi başarmış olsaydım, bu bir felaket olurdu," diye araya girdim.

"Anlıyorum," diye cevap verdi annem. "Ama Çürümenin sona ermesi için başka bir yol olduğunu bilmiyorduk. Bize sadece Ölümün İlkeli öldürene kadar Çürümenin geçmeyeceği söylenmişti."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Ezra, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Öldürerek başarılı olduğunu..." Kaşları çatıldı. "Doğru olan." Başını hafifçe salladı. "Ve biz biliyorduk..."

"Ben olsam hayatta kalamazdım," diye mırıldandım. "Anlıyorum."

"Peki ya Kolis?" Marisol kısa bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırarak sordu. "Ölümün gerçek İlkeli o mu?"

"Evet. Ve o hala hayatta. Bugün buraya bu yüzden geldim. Ama Callum'un burada ne aradığını bilmem gerekiyor." Boğazımı temizledim. "Ve ne dedi."

"Sanırım iki gün önce geldi. Prenses Kayleigh ve ailesiyle Ayini kutladığımız Massene'den yeni dönmüştük," dedi ve ben Seçilmişlerin kaderini düşünmemeye çalıştım. Marisol'un parmakları krem rengi bluzuna gitti. "Onunla çok fazla konuşmadım." Ezra'ya baktı.

"Ben de öyle," dedi Ezra bana. "Her akşam yemekte bize katılırdı ve bunun dışında çoğunlukla kendi halinde yaşardı."

Bu da demek oluyor ki.

Koltuğumda iki büküm oldum. "Size bir Primal'ın nasıl öldürülebileceğini anlatan kişi o."

Annem başıyla onayladı. "Sen doğduktan birkaç yıl sonra geldi ve bize yardım etmek istediğini söyledi," dedi altın ve leylak rengi duvar kağıdına bakarak. "Anlaşmayı biliyordu, ben de... ona inandım."

"O haklıydı. Bir Primal bu şekilde öldürülebilir," dedim. "Onunla konuştu mu?"

"Birkaç kez." Yutkundu. "Bana başarılı olduğun için Rot'un ortadan kalktığını söyledi."

"Ne?" Ezra'yla aynı anda ben de haykırdım.

"Bunu bana hiç söylememiştin." Ezra öne doğru eğilerek karısının etrafına baktı. "Sen zaten onun öldüğünü varsayıyordun," diye cevap verdi annem.

Ağzı gerildi. "Ama onun hâlâ yaşadığına dair bir umut beslediğini biliyordum. Bunu senden almak istemedim." Sonra bana baktı. "O bu konuda doğruyu söyledi."

Kafam karışmıştı, sandalyeden kalktım. "O yaptı. Ve bu hiç mantıklı değil."

"Nyktos'u öldürdüğünü sana söyledi mi?" Nektas sordu.

Annem başını salladı. "Hayır. Ben sordum." İkimizin arasına baktı.

"Ama bana nasıl olduğunu söyleyemeyeceğini söyledi. Ben de ne düşündüğümü biliyorsun diye düşündüm."

Callum neyin peşindeydi? Bir yanımda o anda oradan ayrılmak ve hayata dönüp sorularıma cevap verene kadar onu dövmek istiyordu.

Adım atmaya başladım. "Başka ne dedi?"

"Önemli hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Sessiz de olsa çoğunlukla arkadaşlarından memnun görünüyordu," dedi. "Ama burada olmadığı zamanlarda zamanını Hüzün Kayalıkları'nda geçirirdi."

Elbette, kız kardeşinin öldüğü yerde zaman geçirecekti.

"Tanrım," diye mırıldandım, göğsümdeki sızıdan nefret ederek. Onun için empati hissetmek istemiyordum. Özellikle de şimdi. O herifin burada olmak için bir nedeni olduğunu bildiğim halde. Yine de kendimi durduramadım.

"Onun bir tanrı olmadığını söylemiştin." Ezra konuştu. "O zaman ne?"

"Bir vahşet," dedim bakışlarımı annemin zarif profilinden ayırarak. "Ölümler yeniden canlandırıldı."

Marisol arkasına yaslandı. "*Onun* Callum olduğunu mu söylüyorsun?"

Callum farklıydı ama muhtemelen kafalarını daha da karıştıracakken bu konuya girmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. "Onlar ne tanrı ne de ölümlü, sadece Kolis'e hizmet etmek için yaratılmışlar. Ve gördüğünüz gibi, öldürülmeleri çok zor."

"Ya buraya geri gelirse?" Ezra sordu.

"Summon-shit." Ezra ve Marisol hareketlerimi takip ederken adımlarım hızlandı. "Henüz herhangi bir çağrı hissetmedim ve Kolis muhtemelen hâlâ kendisine sadık tanrıları Tapınaklara gönderiyor." Hayal kırıklığı arttı.

"Orada

başka bir yol olabilir..." Durdum, konsantre olurken gözlerimi kapattım.

Orada

Başka bir şekilde.

"Sera?" Nektas seslendi.

"Ben iyiyim. Sadece düşünüyorum." Cevabın Yükselişim sırasında aldığım tüm bilgilerde olduğunu biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum. Anneme doğru döndüm ve onu ürküttüm. "Adımı söyle."

"Affedersiniz?" Gözlerini benimkilere dikti.

"Bana ihtiyacın olursa, tek yapman gereken adımı söylemek, seni duyacağım." Eather tüm vücudumda uğuldadı. "Ne olursa olsun."

"Hepsi bu kadar mı?" Ezra'nın ses tonuna şüphe karışmıştı. "Sadece adını haykıracak ve sen de gelecek misin?"

"Bağırmama gerek olduğunu sanmıyorum ama evet." Anneme bakarak yavaşça nefes verdim. "Çünkü aynı kanı paylaşıyoruz."

"Bu mantıklı," dedi Nektas.

"Öyle mi?" Ezra alaycı bir ifadeyle sordu ve sonra bakışları ejderhaya çevrildi. Bir sonraki sorusunun ne olacağını bildiğime dair bir his vardı içimde.

Ben atladım. "Callum tekrar ortaya çıkarsa beni arayacağına söz ver."

Annem bir süre sonra başını salladı. "Söz veriyorum."

Biraz rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

"Bir dakika geri gidebilir miyiz? Callum'a mı? Anlamıyorum. Yani temel düzeyde anlıyorum ama daha sonra düşündüğümde muhtemelen kafam iyice karışacak..." Ezra böyle deyince Marisol'un yüzünde küçük bir sırıtma belirdi. "Ama Callum Kolis'e hizmet ediyorsa, neden birine bir Primal'ı nasıl öldüreceğini söylesin ki?"

"İnanın bana, benim de aklımda aynı soru var. Ve cevabı ondan almayı planlıyorum." Bu ve burada takılmasının nedeni.

"Kafamı karıştıran tek şey bu değil," dedi Marisol. "Kolis'e sadık tanrıların hâlâ Tapınak çağrılarına cevap verdiğini söyledin ama Sen Yaşamın Gerçek İlkelin-" Sinirli bir şekilde güldü. "Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, buna o kadar da şaşırmadım." Ezra ve ben hızlı bir bakış atarken başını salladı. "Her neyse, Kolis'in sahte Kral olarak kalmayacağını tahmin ediyorum?"

"Yapmayacak. İşte ben de bu yüzden buradayım." Bir sandalyeye geçtim ve oturdum. "Kolis'in işlediği dehşet hakkında fazla ayrıntıya girmedim ama ölümlülerin yaşamına çok az saygı duyduğunu söylediğimde abartmıyorum. Onun hüküm sürmesine izin verilemez." Bundan sonra söyleyeceklerim konusunda çok dikkatliydim.

"Nykto ve ben Iliseum'da büyük bir çatışmayı önlemek için elimizden

geleni yapıyoruz."

Ezra hareketsiz kaldı. "Çatışma derken savaşı mı kastediyorsun?"

"Evet." Öne doğru eğildim. "Ama ne olursa olsun, bir savaş olacak ve bu ölümlüler âleminde hissedilecek. Muhtemelen bunu çoktan hissettiniz."

Marisol kaşlarını çatı. "Biraz önce çok kötü bir fırtına oldu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Birkaç gemi kaybettik."

Bunun Hanan'ın ölümünün bir sonucu olduğunu tahmin ederek yüzümü buruşturdum.

"Bir de kötü bir şimşek fırtınasına benzeyen bir şey vardı," diye ekledi Ezra, kaşlarını çatarak. "Sadece Karaağaçlar'ın üzerinde kalmış gibi görünen bir fırtına."

Muhtemelen yükseldiğim zamandı.

"Bundan daha fazlasını görebilirsiniz," diye devam ettim. "Belki depremler ve toprak kaymaları bile olabilir."

Ezra yutkundu ve sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı. Kendini toparladı ve başını salladı. "Bu talihsiz bir durum olacak."

"Hem de çok." Ellerimi dizlerimin üzerinde kavislendirdim. "Önümüzdeki birkaç hafta, hatta belki de aylar boyunca hepinizin hazırlıklı olmasını istiyorum." Odağımı Marisol'a çevirdim. "Bunu planlamanın kolay olmadığını biliyorum."

"Öyle değil." Marisol Ezra'nın elini kendi elinin içine aldı. "Ancak, gafıl avlanmayacağız. Yiyecek depomuzu artırarak ve apartmanları iyileştirme planlarımızda daha hızlı hareket ederek hazırlık yapabiliriz." Bakışları Ezra'ninkilerle buluştu. "Bir deprem durumunda en çok onlar risk altında olacaktır."

Ezra yavaşça, "Ve geçici barınaklar oluşturmaya başlayabiliriz," dedi. "Kışa sadece birkaç hafta kaldı ve kuzey ya da doğudaki gibi dondurucu olmayacak olsa da, buradaki insanlar sıcak ve nemli havadan başka bir şeye alışık değiller. Şu anda her şeyin tadını çıkarıyorlar," diye eklemekte gecikmedi. "Ama kış..."

Kış, ılıman bir kış bile olsa, buna alışık olmayanlar için zor olurdu.

Marisol'un bakışları tekrar benimkilere döndü. "Peki ya diğer krallıklar? Onları uyarabilir miyiz?"

Ezra, Marisol'un elini kaldırıp üzerine bir öpücük kondurarak, "Mektupları tek seferde gönderebiliriz," dedi.

Onlara bakarken gülümsememe karşı koymak zorunda kaldım. Sadece kendilerini değil, başkalarını da düşünüyorlardı - hiç tanışmadıkları ve muhtemelen hiç tanışmayacakları insanları.

"Bunu yapmamıza izin var mı?" Ezra sordu. Nektas'a baktım.

"Siz Kraliçe'siniz," diye cevap verdi. "İstedığınızı yapabilirsiniz."

"Nyktoş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım ve dikkatimi iki kişiye yönelttim

benden önce. "Neden olmasın anlamıyorum ama çok fazla detaya girmemenizi ve Kolis'ten bahsetmemenizi tavsiye ederim. Çok kindar olabiliyor ve kimsenin istemeden de olsa dikkatini çekmesini istemem."

Ezra elini Marisol'un elinden kurtararak, "Kurtarmayacağız," diye güvence verdi. "Peki ya sen? Sen iyi olacak mısın?"

"Evet," dedim. Sadece onu endişelendirmek istemediğim için değil, endişeleneceğim için de, lanet olsun.

Ezra derin bir nefes verdi. "Bizi uyardığınız için teşekkürler." "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Biliyorum. Ve yakında ayrılmanız gerektiğini de biliyorum. Ama bir sorum daha var." Ezra ellerini birbirine kenetledi. "Gerçi senin için değil."

Onunla Marisol arasında bir bakış attım. "Tamam."

Ezra'nın başı kapının yuvarlak kemerine doğru döndü. "Sen bir tanrı değilsin, değil mi?"

Gözlerim hafifçe açıldı.

"Değilim," dedi Nektas.

"Onun bir tanrı olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Derisi," diye açıkladı. "Yemek salonundayken... etinde pul şeklinde çıkıntılar gördüm."

"Kendi iyiliğin için fazla gözlemcisin," dedi Nektas.

"İnsanın asla *çok* dikkatli olabileceğine inanmıyorum," diye karşılık verdi ve Nektas'ın dudaklarının köşelerinin yükseldiğini gördüm. "Sen bir ejderha mısın?"

Marisol tüm vücuduyla bir sarsıntı geçirdi ve bir an için onun da annesi gibi yere düşeceğinden korktum.

"Ben *ilk* draken'ım," dedi Nektas.

Ezra'nın ağzı mükemmel bir daire oluşturdu.

"Tamam. Bugünlük bu kadar yeter." Ezra'nın aklında şu anda muhtemelen yüzlerce soru olduğunu bilerek ayağa kalktım.

Ve haklıydım. "Ama-"

"Geri döneceğim," diye araya girdim. "Her şey yoluna girer girmez. Tüm sorularınızı o zaman sorabilirsiniz."

Ezra sinirli bir nefes verdi. "Yemin mi ediyorsun?"

"Geçen sefer geri döneceğime söz vermemiş miydim?"

"Sen yaptın." Ezra ayağa kalktı. "Bu kez sözünden dönme çünkü sana

yazılı bir soru listesi hazırlayacağım."
Güldüm. "Muhtemelen öyle olacak."

"Gölüşün." Ezra bana doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım."

"Gerçekten mi?" Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Gözleri parlıyordu. "Sen ve Nyktos mu? Sana karım derdi." "Öyle dedi." Şimdi yanaklarım *gerçekten* yanıyordu. "Biz evliyiz." "Ve onu seviyorsun?"

"İstiyorum."

Ezra gülümsedi. "Sana aşık olduğun apaçık ortadayken bunu duymak çok hoş."

Sonra Ezra beni şok etti.

Aramıza uzandı ve elimi avucunun içine aldı. Sıcak tenini avucumda hissettiğimde içimde bir titreme oldu.

"Senin adına sevindim, kardeşim."

Kardeşim.

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle.

Elimi bıraktı ve ben de arkamı döndüm, tenini hâlâ tenimde hissediyordum. Marisol'a veda ettim, ya da en azından ettiğimi sandım. Şok halindeydim.

Ezra bana dokunmuştu ve bunu çok rahat bir şekilde yapmıştı. Geçmişte bunu kaç kez yaptığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Eğer bunu sadece şu anda olduğum kişi yüzünden yapmışsa, umurumda değildi. Önemi yoktu.

"Seraphena." Annem sessiz bir ipek hışırtısıyla ayağa kalktı. "Konuşabilir miyiz?"

Özel olarak mı?"

Asırlık gerginlik, şoku silerek içeri girdi. Annem söz konusu olduğunda duygularım hâlâ her zamanki gibi karmaşıktı, her ne kadar onun neden böyle biri olduğunu biraz daha iyi anlamış olsam da. Yine de, hayır demek üzereydim

Çünkü beni incitmesine izin vermeye devam etmek zorunda değildim.

Ve bu hem benim hem de onun iyiliği içindi.

Ama daha önce gördüklerimi ve Ward'ın paylaştıklarını hatırladım.

Adaşım.

"Yapabiliriz," dedim ve Nektas bu konuda hiç de heyecanlı görünmüyordu. "Sorun değil," dedim ona. "Bize birkaç dakika verebilir misin?"

"Zorunda mıyım?" Nektas gözlerini annemden ayırmadı.

"Evet." Koluna dokunarak yanından geçtim. Parlak bakışları benimkilerle buluştu. "Onları korkutma."

Öfkelendi.

Ezra'ya dönüp bakmadan bile, ilk draken ile baş başa birkaç dakika geçirme ihtimalinden dolayı heyecanla dolup taşıdığını *biliyordum*.

Aslında kapıları arkamdan kapatırken, onun için ondan daha fazla endişeleniyordum.

Annem koridorun karşısında, mehtaplı bahçelere bakan pencerelerden birinin önünde bekliyordu. Yüzü bana dönüktü, gaz lambalarının yumuşak, tereyağlı ışığında duygusuz bir ifade vardı.

Belki de kendim için endişelenmeliydim.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. Ondan birkaç adım ötede durdum.

Ellerini birbirine kenetledi ve boğazını temizledi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum ve kesinlikle bunun için yeterli zamanımız yok."

"Hayır, yok."

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu doğru mu? Onu seviyor musun?"

Sorusu beni şaşırttı ve cevap vermem bir anımı aldı. "Onu içimdeki her şeyle seviyorum."

Başını salladı, bakışları yüzümde geziniyordu ve bende kendinden bir şeyler görüp görmediğini merak ettim. Ya da sadece babamı mı görüyordu?

"Daha önce ne olduğunuzu sorduğumda sizi üzmemi istememiştim. Seni görmek bir sürprizdi. Neler yapabildiğinizi görmek bir şoktu. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum," diye hızla devam etti. "Ve sana davranışımın doğru olmadığını da biliyorum."

"Eğer özür dilemeye çalışıyorsan, buna gerek yok," dedim. "Ya da gerekli."

"Ama

öyle."

"Senin için mi?"

"Hayır." Bakışlarımı tuttu. "Senin için."

Başımı sallayarak arkamı dönmeye başladım.

"Sana kötü bir anne olmadım," dedi. "Hiç de anne değildim."

Duraksayarak yavaşça ona döndüm.

"Sen annesiz büyüdün, ben de aynı durumda olmama rağmen. çatı." Alt dudağı titredi ve sonra durdu. "Keşke farklı olsaydı. Keşke daha iyi olsaydım. Dikkatimi verseydim. Seninle zaman geçirseydim. Ben sadece-" Sözüünü kesti, omuzları gerildi. "Neden olduğu önemli değil."

Ama oldu, değil mi? Evet ve hayır.

Bakışları aydınlatılmış bahçelere kaydı. "Öldüğüne inandığımda tek hissettiğim öfkeydi. Sana değil, kendime." Çenesi bir çentik kalktı. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Ona baktım, doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Eğer isteseydim, muhafız Eamon'a yaptığım gibi onun ruhuna da bakabilirdim ama bunu yapmaktan kaçındım. Bu bana onun doğru söyleyip söylemediğini ya da artık gerçek Yaşam İlkeli olduğuma göre benim gözüme girmeye çalışıp çalışmadığını söylemeyecekti ama...

"Neden bana Vodina Adaları Kraliçesi'nin adını verdin?"

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Nasıl...?"

"Nasıl olduğu önemli değil," dedim. "Sadece neden olduğu."

Birkaç dakika bana baktıktan sonra gözlerini kırptırdı. "Baban. Evlenmeden önce bana anlaşılmadan bahsetti. Bana vazgeçmem için bir şans vermek istedi ama ben zaten ona çok aşıkтым." Sesi çatallaştı ve keskin bir nefes aldı. "Çoğu kişi onun yaptıklarını paylaşmazdı ama o iyi bir adamdı. Şefkatli. Düşünceli. Sadık. Onun tüm iyi özelliklerine sahipsın. Özellikler." Gözlerini birkaç kez daha kırptırdı ve ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. "Bir kızımız olursa neyi kabul etmiş olacağımı biliyordum. Bir çocuk gibi, olmamasını umdum, ama kaderin bizim için sakladığı şey bu değildi." Tekrar yutkundum.

"Seni kucağıma aldığımda ağlamadın. Sadece babanın gözleriyle bana baktın ve neyle karşılaşacağını biliyordum. Biliyordum ya da en azından ben sizin için nasıl biteceğine inandım. Başarılı olmak için güçlü, inatçı ve hatta acımasız olmanız gerekirdi. Tıpkı Kralının yanında savaşan ve düşmanlarını öldüren savaşçı Kraliçe -Gümüş Şövalye- gibi." Parmakları boynundaki mücevhere gitti. "Bunun uygun olacağını düşündüm isim."

Öyleydi.

Birden fazla şekilde.

Başımı arkaya eğdim ve tavandaki altın damarları gördüm. Tanrım, ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum. Ezra'ya yaptığım gibi boş vermek istedim ama annem farklıydı.

Ancak artık ben de farklıydım.

"Anlıyorum," dedim gözlerimi kapatarak. "Bir açıdan, neden böyle davrandığını anlıyorum. Anlaşma. Babamı." Çenemi indirerek gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ama tüm bunları unutabilir miyim bilmiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Boğazım düğümlendi ve ona daha sonra itiraf ettiğim şey beni şok etti. "Ama ben... Yaşadıklarımın sonra hayatta kalabileceğimi sanmıyorum - ve Tanrım, çok şey yaşadım," - düşüncelerim Kolis'e ve ardından Tavius-"Keşke babamın özelliklerine sahip olsaydım. Beni hiçbir şeyden kurtaramadılar. İnatçılığım ve iradem mi? Öfkemi bile mi?" Kısık sesle güldüm.

"Bunlar sadece bana adını verdiğiniz Kraliçe'nin özellikleri değildi. Onlar aynı zamanda senin de özelliklerin."

Annem tamamen hareketsiz ve sessiz kalmıştı.

"Günün sonunda bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama ben... ben unutabilmek istiyorum. Her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum" dedim. Ve tanrım, söylediğim gerçek mucizevi bir şey yaptı. Her zaman göğsümde olan ağırlığın bir kısmı kalktı. Daha derin bir nefes aldım. "Babam hakkında pek bir şey bilmiyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Belki döndüğümde bana onu anlatabilirsin."

Lasania'nın eski Kraliçesi - Vodina Adaları'nın son Prensesi, annem - tereddüt etmedi. "Bunu isterim," dedi. "Bunu çok isterim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bahçeye girdiğimizde Nektas, "Çok sessizsin," dedi. "Sadece düşünüyordum."

"Bunlar iyi düşünceler mi?"

Maia heykelinin yanından geçerken başımı salladım.

"Öyleler." "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

"Annen..." "Başka bir şey mi?"

Ondan gelen ses yarı kahkaha yarı hırıltıydı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Dudaklarımda şaşırtıcı derecede alaycı bir gülümseme belirdi. Hâlâ annemle olanları sindirmeye çalışıyordum. Uzun konuşmamıştık ama iyi yönde atılmış büyük bir adım gibi hissetmiştim. Sonucun ne olacağından emin değildim. Elenmesi gereken bir sürü karışık şey vardı ama söylediklerimde ciddiydim. Hayatıma devam etmek istiyordum. Bırakmak. Ve onunla gerçek konuşmalar yapmak istiyordum. Belki ona babam ölmeden önce neler olduğunu, ne yapmaya çalıştığını anlatabilirdim. Yine de bunun ona huzur getireceğini sanmıyordum.

"Kız kardeşin çok meraklı," dedi nepeta mavisinin yanında durduğumuzda.

O zaman sırtışımda daha da büyüdü. "Kaç soru sormayı başardı?"

Serin esinti saçlarının uzun tellerini kaldırıp savurdu.

Yüzünü ve göğsünü. "Bir ölümlünün bu kadar kısa sürede yapabileceğinden çok daha fazlasını."

Güldüm. "Bunun için üzgünüm."

Karanlık bir kaş yükseldi. "Özür dilemene gerek yok. Kraliçe... eğlenceli biri. Ve karısı da olağanüstü kibar." Ellerini uzattı. "İkisi de senin kim olduğun haberini oldukça iyi karşıladı."

"Ezra bir süredir yaşamı geri getirme yeteneğimi biliyordu ve Her zaman çok... pragmatik olmuştur," diye açıkladım, sıcak ellerini ellerime alarak. "Peki ya karısı? O hayata döndürdüğüm ilk kişiydi. O da Bir ölümlünün hayatını geri getirmenin bedelini bir başkasının ödemesi anlamına geldiğini bilmeden önce. O bunu bilmiyor. Ve bunu öğrenmesini hiç istemiyorum."

"Anlaşılabilir." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı.

"Ama sanırım o... bir şeyler hissediyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama Belki de bir tür bilinçdışı düzeyde biliyordur," dedim, kalenin ışıklı pencerelerine bakarak.

O zamandan beri ilk defa... yani sonsuza kadar, ezici bir öfke, yetersizlik ya da incinmişlik duygusu hissetmedim. Bunların hepsi hala oradaydı. Annemle yapacağım düzgün bir konuşma hepsini silmeyecekti ama yeni bir şey tarafından susturulmuştu. Umut.

Bakışlarımı Wayfair'den çektim. "Hazır mısın?" Nektas başını salladı.

Aslında Cauldra Malikânesi'ni, yani Massene'deki atalarımızdan kalma Balfour evini ziyaret etmeyi ve Delfai'nin hâlâ orada olup olmadığını görmeyi umuyordum. Kadimlerin nasıl gömüldüğünü bilmesi uzak bir ihtimaldi ama elimizdeki en iyi ihtimaldi. Ancak bu, Callum'u ailemle *akşam yemeği* yerken bulmadan önceydi. Şimdi önceliğim onun neyin peşinde olduğunu öğrenmekti.

Zihnimi temizleyerek, fuayedeki lanet olası boş kaideyi, havanın kabardığını hayal ettim. Altımızdaki topraktan altın rengi gümüş esanslı dallar yükseldi. Sis kalınlaştı ve dönerek bacaklarımızdan yukarı çıktı. Gölge adımlarla Haides'in Evi'ne girdiğimizde morumsu mavi çiçeklerin vanilya kokusu soldu.

Başka bir Primal'in zonklama hissi göğsümde yankılanmadan önce sis buharlaştı. Nektas'ın ellerini bırakıp döndüğümde, sivri kemerli geçitlerin ardındaki kapalı ana kapılara bakarken bu his bana tanıdık geldi.

Koridordan aşağı inip yeraltı katına doğru ilerlerken, "Bir Primal burada," diye anons ettim.

"Var." Nektas kırmızı-siyah saç tellerini omzunun üzerinden geriye doğru fırçaladı. "Bu Attes."

Bu da farkındalığın neden tanıdık geldiğini açıklıyor. Ash'in Attes'ten burada olmasını isteyeceğini söylediğini tamamen unutmuştum.

Soldaki koridora girdiğimizde Rhahar ve Kars'ı gördüm, arka merdiven boşluğunun yanındaki kapıyı koruyorlardı. Rhain de onlarla birlikte duruyordu.

Kumral saçlı tanrı Ash'in ofisinin önünden geçerken döndü. "İşler nasıl gitti?" diye sormak için neredeyse yanlarına varmamızı bekledi.

"Yanlarında beklenmedik bir ziyaretçi bulmak dışında mı? Güzel. Üvey kız kardeşim diğer krallıkları olası bir etki konusunda uyaracak." Onların önünde durdum. "Revenant'ın kendine gelip gelmediğini biliyor musun?"

Rhahar kapıyı açarken Rhain, "Emin değilim ama öğrenmek üzereyiz," diye cevap verdi. "Burada işimiz bittikten sonra sana ve Nyktos'a göstermem gereken bir şey var."

Dar, meşalelerle aydınlatılmış merdiven boşluğuna girerken başımı salladım. Yeraltı havuzunu düşünürken yeraltı ininin küf kokusu etrafımı sardı ve nemli duvarlarda altınimsı kırmızı alevler dans ederken nemli mekâna yaptığım ziyaretin kaynağının bu olmasını diledim.

Merdiven boşluğundaki kıvrımı takip ettiğimde, botlarımız taşta yumuşak bir şekilde vururken, o dikenli doğal olmama hissi geri döndü. Hatırlıyorum da

Son basamağın dikliğinde, bakışlarım ağartılmış, bükülmüş... *kemik* sıralarının üzerinde gezinirken takılıp yüzüstü düşmemeyi başardım.

Kemikler ne altındı ne de bir Kadim'in kemiklerinden yontulmuştu ama onları görünce yine de midem bulandı. Nefesimi tutarak bakışlarımı ileriye doğru zorladım.

Ash çizmeli ayağını parmaklıklardan birinden çekti ve Attes dönerken oturduğu tahta sandalyeden kalktı.

Ash bir anda önümdeydi, kolları beni sarmıştı ve ağzı serin ve sert bir şekilde benimkine değişiyordu. Beni daha önce öptüğü gibi öptü. Vahşice. Aç.

Bir boğaz temizlendi ama Ash'in acelesi yoktu. Öpüşmeyi yavaşça bitirirken gömleğinin önünü kavradım ve alt dudağımı onunkinin arasına çektim. "İşler nasıl gitti?" diye sordu alnını benimkine yaslayarak.

Gözlerimi kapattım, onun hissini içime çektim. "Tamam."

"Hiçbirimize aldırmayın," diye söylendi Attes. "Acele etmeyin. Biz burada durup bekleyeceğiz."

"Kapa o lanet çeneni," dedi Ash ve ben sııttım. Elleri yanaklarımda ve saçlarımda gezindi. "Zamanımız olduğunda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak." Başını eğdi ve beni bir kez daha öptü. "Umarım annene müdahale ettiğim için bana çok kızgın değilsindir."

Beklenmedik varlığından biraz rahatsız olmuş olabilirdim, ama neden geldiğini söylediği an? Ona nasıl kızabilirdim ki? O derin, kesici acıyı hissetmiş ve beni savunmuştu. Bunun için onu *daha fazla* sevemezdim. "Sana kızgın değilim."

Parmakları saçlarımın arasında kıvrıldı. "Seni özledim, *Liessa.*" *Tanrım.*

Kalbimin her atışı onundu. "Beni ne kadar özlediğini sonra göster."

Ondan gelen derin, seksi gümbürtü kanıma sıcak bir heyecan gönderdi. "Sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamadım.

Alnıma son bir öpücük kondurduktan sonra Ash geri çekildi ve arkasını döndü.

Koridorun sonunda Rhain, sanki hayatın cevaplarını barındırıyormuş gibi zemini inceliyordu.

Boğazımı temizledim. "Uyandı mı?"

"Onu buraya getirdikten hemen sonra yaptı," dedi Ash biz önden yürürken.

"Huh," diye mırıldandım, içinden bir ağaç ayısı fırlamış gibi görünen ve birkaç sıra parmaklığı paramparça bırakan bir hücreyi tararken. Veses'in hücresi olması gereken yerin zemini paslı koyu bir renge boyanmıştı. Kırık kemiklerdeki oymalara baktım. İlkel koğuşlar. Tıpkı kemikler gibi onlar da güçlüydü ve zayıflamış bir İlkel'i bile tutabilirlerdi ama kırılmaz değillerdi. Veses bunun kanıtıydı. "Hâlâ bir Primal olmak için biraz fazla sessiz. bilinçli."

Attes homurdandı. "Çünkü ağzını açıp konuşmaya başladı ve Ash de hemen sinirlendi."

Bayat leylakların hafif kokusu bana ulaştığında Ash'e baktım. "Ne yaptın sen?"

Bir hücrenin önünde durduğumuzda dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Onu susturdum."

Dar bir hücreyle karşı karşıyaydım. Ne karyola ne de sandalye vardı. Sadece arka duvara bağlı kemik zincirler vardı.

Gözlerimi kısıtım. Arka duvara koyu ve ıslak bir şey sıçramıştı. Bakışlarım Callum'un meşalelerle aydınlatılmış zeminin ortasında sırt üstü yattığı yere kaydı. Altın rengi tuniğinin ön kısmı tamamen kana bulanmıştı ve altında büyük bir su birikintisi vardı.

"Onu tam olarak *nasıl* susturdun?" Callum'un boğazında oldukça düz, pembemsi kırmızı bir çizgi fark ederek sordum.

Ash, "Kafasını kopardım," diye cevap verdi.

Yavaşça ona döndüm. "Ne yaptın?"

Ash sanki bir yemek tarifindeki ilginç olmayan bir adımı sıralıyormuş gibi, "Kafasını kesti," dedi. "Bir kılıçla."

Attes kollarını zırhla kaplı göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Kafası kendi kendine yeniden bağlandı," diye paylaştı. "Tendon ve tendonların kopuşunu izlemek oldukça rahatsız ediciydi. kaslar işlerini yaparlar. Kafasına ulaşana kadar yerde sürünerek ilerlediler." Çizdiği resim zihnimde şekillenirken bana bir sırtış gönderdi. "Bunu görmeliydin."

"İyi ki yapmamışım." Mide bulantım o kadar şiddetlendi ki bir an için Ash'in üzerine kusacağımı sandım ama midem sakinleşince bir şey hatırladım. "Bir keresinde Callum'u tehdit etmiştin," dedim Attes'e. Bunu yapamazdım. Bunu unuttuğuma inanamıyorum. "Bir Hortlağı nasıl öldüreceğini bildiğini söylemiştin."

Attes sırtırken yanağında bir gamze belirdi. "Var ama pek hoş değil. Kolis buna Tanrıların Ateşi diyor."

Ash kaşlarını çattı. "Draken ateşi mi?"

"Bunun yeni bir Revenant'ta işe yaradığını görmüştüm," dedi ve ben hemen bunun nasıl olduğunu merak ettim. "Ama bir süredir ortalıkta olanlarda? Çıtır çıtır yanmanın ötesinde yakılmaları gerekiyor ve bu şekilde ölmeleri daha uzun sürüyor. Küle dönüşmeleri gerekir. Ama Kolis'in bahsettiği şey -Tanrıların Ateşi- draken kanı. *Yutulan* draken kanı. Onları içten içe yakar."

Nektas'ın kaşları kalktı. "Mantıklı. Sadece kanımızla temas etmek bile çoğu şeyi öldürür ya da ciddi şekilde yaralar. Kanımızı yutmak neredeyse her şeyi öldürür."

Ama bir İlkel ya da Kadim değil. İçgüdülerim bana draken kanının bu durumda tamamen başka bir şey yaptığını söylüyordu. İyi olmayan bir şey.

"Draken'lardan bizim için damarlarını açmalarını istemek konusunda tamamen rahat olduğumdan emin değilim," dedim.

Nektas omuz silkti. "Çok fazla bir şey gerektirmediği sürece sorun olmaz. Vücutlarımız çabuk iyileşir." Draken hücrenin içine baktı ve gülümsedi. "Bunu şununla test edebiliriz."

Attes, "Damarını açıp Callum'u zorla besleyebilirsin ama bu dışarıdaki her Hortlakta işe yaramaz," dedi. "Onu şişelememiz gerekecek ve senin de çok iyi bildiğin gibi, ejderha kanını saklamak kolay değil çünkü ateşe dayanıklı taşların çoğunu da yakıyor. Yakmadığı tek şey-"

"Bazalt," diye araya girdi Nektas. "Başka bir gölge taşı türü." Midem çalkalandı. "Daha fazla cüruf mu demek istiyorsun?"

"Cürufun en cürufu," diye düzeltti Ash, dudağımın kıvrılmasına neden olarak. "Ejderha ateşinin bir yüzeye çarptığı ve sıcaklığın en yüksek

olduğu yerdir,
orta ıla koyu gri bir taş yaratıyor. Sorun şu ki, çok uzun zamandır

Ejderha ateşi bir şeye dokunalı çok oldu. Orada her ne varsa çoktan gömülmüş olmalı."

Hayal kırıklığım artmaya başladı ama sonra sertleştim. "Ben durağanlıktayken Yıldız elmasının yaratılışını gördüm - ejderha ateşi bir Kadim'i öldürdü ve arkasında o elması bıraktı, ama aynı zamanda-"

"Bazalt," diye bitirdi Ash, yavaşça sırtarak. "Ölümsüz Tepeler."

Başımı salladım. "Onları daha önce hiç görmedim, yani gerçek hayatta. Ama Delfai, Kader'in elmasa ulaşmak için dağı patlattığını, bölgeyi ve çevresindeki tepeleri çorak bıraktığını söyledi."

"Çorak ve gri." Attes hücrelerine dönerken gözlerini kıstı. "Ölümsüz Tepeler'i uzun zaman önce görmüştüm."

"Oraya gitmiştim," dedi Ash. "Arae dağı patlattığından beri kesinlikle bazalt olabilecek çok fazla kaya vardı, muhtemelen onu ortaya çıkardı."

"Burada işimiz biter bitmez ilgileneceğim," diye teklif etti Attes. "Ki er ya da geç öyle olmak zorundayız."

Gözlerimi kıstım ve Callum'a baktım. "Nedenmiş o?"

"*Eirini*," diye tükürdü Ash. "Attes, Callum'un Kolis'e hizmet ettiği için onu tutmanın bir ihlal olarak görülebileceğini açıklayacak kadar nazikti."

Burun deliklerim bir öfke dalgasıyla alevlendi. "İşte onu öldürmek de böyle bir şey." "Ne yazık ki," dedi Ash. "Ama ay doğmadan önce özgür olması gerekiyor. yükselir."

Rhain, "Yani bir saatten az bir süre sonra," dedi.

Başımı salladım. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama yine söyleyeceğim. *Eirini* saçmalık."

"Öyle," dedi Rhain.

"Daha fazla zamanımızın olmaması çok kötü. Olsaydı, Thierran'ın ona saldırmasına izin verebilirdik." Attes şöyle bir baktı. "Hâlâ burada, değil mi?"

"Evet, ama dikkat çekmemeye çalışıyor," dedi Ash. O kadar dikkat çekmiyordu ki *Oneirou*'nun burada olduğunu tamamen unutmuştum.

Rhain vücudunu hücreden uzağa doğru eğerek yer değiştirdi. "Ailen Callum'un neden orada olduğunu söyleyebildi mi?"

"Pek sayılmaz." İçimi çektim. "Görünüşe göre birkaç günlüğüne oradaymış ve çoğunlukla içine kapanıkmış."

Attes'in kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Bu çok garip."

"Tuhaf biri." Callum'un sol elinin parmakları kıpırdayınca bir adım öne çıktım. Bakışlarım boğazına doğru kaydı. Oradaki çizgi zar zor görülebiliyordu.

"Uyanıyor."

Ash'in elini sallamasıyla yoğun bir gümüş parıltı kemik parmaklıklara kazınmış sembolleri doldurdu. Işık kaybolurken, parmaklıkların bir bölümü açıldı.

Ben hücreye doğru yürürken Ash de peşimden geldi; Callum'un ince bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan kanlı zincirlere dikkat ediyordu. Bağlar gergindi ve kıpırdanmaktan başka bir şey yapmasını engelliyordu. Callum'un yanında diz çöktüm. Yüz hatları altın rengi boyanın altında hâlâ gevşekti. Koridordakilere dönüp baktım. "Biri bana biraz su ve bez getirebilir mi?"

Lütfen?"

"Hallediyorum." Rhain bir anda havalandı.

Callum'un başında diz çöken Ash, "Lütfen bana onu bezle boğup sonra da boğacağını söyle?" diye sordu.

Homurdandım. "Planladığım şey tam olarak bu değildi." "Bu hayal kırıklığı yarattı."

Callum'a bakıp omuzlarının genişliğine ve belinin sivrilğine dikkat ederken içimden kısık bir kahkaha yükseldi. Hatırladığımdan daha zayıftı.

Rhain bir kova ve bir bezle dönene kadar onu yakından izledim. Ash eşyaları almak için ayağa kalktı. Metal kovayı yanıma koyarken yerde tıngırdadı. Elindeki bezi sessizce aldım ve içine batırdım. buzlu su.

Revenant'ın vücudunda hafif titremeler oldu ama kıpırdamadı. Yüzündeki kalın boyayı çıkarmak için biraz daha sertçe ovaladığımda bile, burnunun köprüsü boyunca ve yanaklarının üst kısımlarında. Onda benim kadar çok yoktu ama onları görmek rahatsız ediciydi. Alnını sildim, oradaki boyayı temizledim ve sonra arkama yaslanıp kalp şeklindeki yüzünü, köşeli yanaklarını ve dolgun ağzını-

Ona bakarken elimi geri çektim. "Lütfen bana benim gördüğümü görmediğini ve hayal gördüğümü söyle."

Ash birkaç dakika sessiz kaldı. "Sana benziyor...sana benziyor."

Bezi yere bıraktığımda kalbim çarpmaya başladı. Sadece o da değil. *Genç* görünüyordu. Hayatı sona erdiğinde ve yetişkinliğin zirvesinde sonsuza dek donmuş bir şekilde geri getirildiğinde yirmi yaşından fazla olamazdı - eğer öyleyse.

Attes parmaklıklara yaklaştı. "Ama o daha çok Sotoria'ya benziyor. Saçları hariç, neredeyse onun tıpatıp aynısı." Bir an geçti.

"İkiniz kuzen olabilirmişsiniz gibi görünüyorsunuz."

"Sotoria'ya benzememin hep tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Sanki onun ruhunun kanımda yer alması bir şekilde özelliklerimi etkilemiş gibi," dedim. "I

çoğunlukla annemin yüzüne sahibim. Çiller hariç. Onlar babamın. Saçları..." Resmi düşündüm ve karnımın döndüğünü hissettim. Kafam Attes'e kaydı. "Babamın sadece bir resmini gördüm ama saçları koyu kırmızımsı kahverengi renkteydi. Nyktos'unkiyle aynı değil. Daha çok kırmızı şarap gibiydi."

Attes'in çenesi sıkıştı. "Sotoria'nın saçları bu renkteydi."

Ash yumuşak bir sesle, "Onun ruhu Mierel tarafında yüzlerce yıl boyunca senin soyunda kaldı," dedi. "Bunun görünüşünden daha fazlasını etkilemiş olması mümkün."

"Olabilir," diye düşündü Nektas. "Ya da Sotoria ile aynı soydan geliyorsunuz."

Gözlerim Ash'inkilere kaydı. Başını iki yana salladı. "*Vadentia* sana söylemiyorsa," dedi. "O zaman sadece Kaderler söyleyebilir."

Yavaşça başımı salladım. Her iki durumda da rahatsız ediciydi çünkü altın siki sevmiyordum.

Bu düşünceyle su dolu kovayı aldım ve Callum'un kafasına boşalttım.

Revenant'ın gözleri kocaman açıldı, hırıltılı bir nefes alırken sırtı eğildi. "*Siktir*." Nefes nefese kaldı, kolları kıvrılırken su tükürdü. Zincirler taş zeminde şingırdadı.

"Uyanman çok uzun sürdü," dedim. Başını bana doğru çevirdi.

Gülümseyerek parmaklarımı ona doğru salladım. "Merhaba."

Burnundan su damladı ve sertçe nefes aldı. "*Orospu*."

Ash yıldırım hızıyla saldırdı. Bir avuç saçı kavradı ve Callum'un başını boynunu kırmadan mümkün olduğunca geriye doğru çekti.

"Siktir," diye tekrarladı Callum.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyardı Ash. "Yoksa kollarının ve bacaklarının nasıl yeniden birleştiğini göreceğiz."

"Bundan kaçınmak istiyorum," dedim. "Yani, sen uslu durduğun sürece, biz de duracağız."

Callum'un dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı. Köpek dişleri bir ölümlününkinden daha uzun ama benimkinden daha kısaydı. Yine de keskin görünüyorlardı. "*Eirini*'yi ihlal ediyorsun."

"Öyle miyiz?" Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer durum buysa, seni öldürsek de olur. Bilirsin, kendini tamamen adasan da olur."

Ash, Revenant'ın dikkatini tekrar kendisine çekmeye zorladı. "Ve bil bakalım ne oldu, sıkık?" Gülümsemesi saf duman ve buz gibiydi. "Seni nasıl öldüreceğimizi biliyoruz." Nektas parmaklıklara yaklaştı. "Bir damar açmaya fazlasıyla istekliyim."

Ash, Revenant'ın saçlarını bırakıp ayağa kalkarken, "Böyle yardımseverdir," dedim.

Callum'un yüz hatlarında tedirginlik belirdi, gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki deri gerildi.

"Ya da seni Dalos'a geri götürebiliriz. herhangi bir şey," dedim. "Ama bunu yapmak için bazı soruları yanıtlamanız gerekecek."

Bakışları üzerime kilitlenirken Callum hiçbir şey söylemedi. "Neden Wayfair'deydiniz?" diye sordum.

"Neden hâlâ hayattasın?" diye sordu.

Ash çizmeli ayağını Callum'un eline vurdu. Revenant bağırırken birkaç kemiğin kırılması beni irkiltti. "Reddettiğin her soru için bir kemiğin daha kırılıyor." Bir tutam saç yanağına düştü. "Anladın mı?"

Callum ağzını kapattı.

Ash nefesinin altından usulca tısladı. "Sana tekrar sorayım." Çizmesini yere vurdu. Callum'un yüzündeki kan çekildi. "Anlıyor musun?"

"Evet," diye homurdandı Callum.

"Teşekkür ederim." Ash botunu kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Devam et." "Şu anda seni neden bu kadar ateşli buluyorum?" diye sordum.

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı Rhain koridordan.

Ash göz kırptı ve bu benim uygun şekilde davranmama pek yardımcı olmadı.

Callum'un vücudunun etrafında dönmeye başladığında başımı salladım. "Neden oradaydın?"

"Annemi ziyaret etmek istedim," dedi. "Onu oldukça ilginç buluyorum." Başımı yana eğdim. "Hadi, şimdi."

Kemiğin keskin çatırtısı Callum'dan bir çığlık kopardı. Ash ayağını yere vurmuştu. "Ben... Ben onun sorusunu cevapladım."

"Saçmalıyorsun." Ash yavaşça botunu kaldırdı. "Bu da işe yaramayacak. Böyle devam edersen sırada uyluk kemiği var. Kırılması en acı verici olan odur." Saçlarının kenarları çenesinin üzerinden kaydı. "Bu

benim favorim."

Callum'un cansız mavi gözleri Ash ve benim aramda gidip geliyordu.
"Siz ikiniz... birbiriniz için mükemmelsiniz."

Gülümsemem daha samimiydi. "Öyle değil miyiz?"

Callum ürperirken üst dudağında ter boncukları belirdi.

"Carsodonia'yı fırsat buldukça ziyaret ediyorum." Bakışları tavana sabitlendi. "Orası benim geldiğim yer."

"Nereli olduğunu biliyorum, ahmak." Yanına oturdum. "Bu neden Wayfair'de olduğunu açıklamıyor."

Callum'un bakışları Ash'in durduğu yere kaydı. Kalçasının ve uyluğunun yanında duruyordu. "Kolis gitmemi... istemedi."

"Tamam..." Daha fazla cevap bekledim.

"Konuşmaya devam etsen iyi olur," diye öğüt verdi Attes. "Nyktos senin şu kemiğine gözünü dikmiş durumda."

"Sen bir hainsin." Callum başını kaldırdı. "Lanet bir-"

Parmaklarımı Callum'un yüzüne doğru şaklattım.

"Odaklan."

"Sana zaten gerçeği söyledim," diye tükürdü. "Eski Kraliçe eğlenceli bir arkadaştır."

Ash botunu kaldırdı.

"Öyle! Onunla birlikteyken boş sohbete ihtiyacı yok," dedi aceleyle.
"Sadece bahçelerde yürüyebilir ya da onunla lanet bir sessizlik içinde oturabilirim."

Ash'i durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu kendi başına da yapabilirsin."

"Peki nerede kalacağım? Orada boş odası olan pek yer yok gibi ve hanlarınız da bok gibi." Gözbebeklerinin arkasında belli belirsiz bir hava parıltısı belirdi. "Ben orada yaşarken de baktandılar." Üst dudağı kıvrıldı.
"Ayrıca, onu bir kez daha görmek istedim."

Soğuk parmakların hissi omurgamda gezinirken elimi indirdim. "Bir kez daha mı? Bu ne anlama geliyor?"

Bakışları bir an benimkileri yakaladı ve sonra uzaklaştı. "Öngörülebilir bir süre için ölümlüler diyarına pek fazla yolculuk yapmayacağımı düşündüm.

gelecek." Gözlerini kapattı, yüz hatları gerildi. "Peki ya annen? O bana saygı duyuyor."

"Çünkü senin bir tanrı olduğunu düşünüyordu."

"Yani?" Ağzının kenarları gerginleşti. "Ortaya çıkacağını düşünmemiştim. Kötü seçimler yapmakla meşgul olacağını düşünmüştüm."

Sesi Attes'e benzeyen biri bıyık altından kıkırdadı.

Revenant'a baktım. Öngörüm sessizdi, bu yüzden ejderhanın duyularının

ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak Nektas'a baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Tek kokladığım acı ve ölüm kokusu," dedi. "Bu koku diğer her şeyi maskeliyor."

Callum hırıltılı bir kahkaha attı. "Sanki... kötü kokuyormuşum gibi konuşuyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir yanım Callum'un doğruyu söylediğini düşünüyordu ve bu biraz üzücüydü. "Neden Kolis'in yanında değildin?"

"Bir süredir... havasında." Callum, Primal sinsi sinsi dolaşmaya devam ederken Ash'i takip etti. "Eminim nedenini tahmin edebilirsin."

Attes, Kolis'in Saray'a gelmediğini, büyük olasılıkla Sığınak'ta tek başına saklandığını söylemişti. Ama...

"Kolis otoritesini kaybetmek üzereyken tatile çıkmanız oldukça garip görünüyor," diye belirttim.

"Bana oldukça garip geliyor..." Callum kesik kesik bir nefes aldı. "Kolis'in bir şey kaybedeceğini düşünüyorsun."

Ash, Callum'un kırık eline bastı.

Revenant uluyarak başını geriye attı. "Lanet olsun."

"Her şeyini kaybedecek," dedim.

Ağır ağır nefes alan Callum başını bana doğru çevirdi. "Ben... kız kardeşimin ruhunu istiyorum."

"Neden?" Göz ucuyla Attes'in hücreye doğru ilerlediğini gördüm. "Yeniden doğsun ve Kolis tarafından terörize edilsin diye mi? Esir tutulsun diye mi?" Öfkem yükseldi. "Tüm seçimleri ve özgür iradesi elinden alınsın diye mi? Saldırıya mı uğradı? Senin yaptığın bu mu? ne istiyorsun? Siktir git."

Uzaklara bakarken burun delikleri alevlendi.

Öfkemi dizginlemek zorundaydım. Zamanımız tükeniyordu ve bilmem gereken bir şey vardı. "Anneme bir Primal'ın nasıl öldürülebileceğini neden anlattın?"

Attes, "Bu çok ilginç bir soru," diye belirtti.

Callum, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Saçmalık," diye tükürdüm. "Anneme bir Primal'ın sevdiği biri tarafından öldürülebileceğini söyledin. Hiçbir ölümlünün bilmediği bir şey. ağız."

Callum'un gözleri kapandı. "Ben bir bok demedim."

Ash dönerek ayağını Callum'ın sol kalçasına indirdi. Kemiğin mide bulandırıcı çatırtısı ve Hortlak'ın boğuk çığlığı yeraltı ininde yankılandı.

"Belli ki Kolis'in ne yaptığını öğrenmesinden endişeleniyorsun. Ama şu anda senin sorunun o değil. Bizim sorunumuz. Yani, bunu yeniden

düşünmek ister misin?

cevap verir misin?" Ben önerdim.

Revenant'ın teni soluk ve terden nemliydi. "Yeniden düşünecek bir şey yok."

Callum'un diğer uyluğu kırıldı, onu sağ eli ve sol kolu izledi. Rhain zaman konusunda bizi uyardığında, uzuvlarındaki her kemik paramparça olmuştu.

Yine de piç kurusu yalan söylemeye devam etti.

Ondan bir cevap alamayacağımı fark etmem beni ayağa kaldırdı. Rhain koridorda gergin adımlarla yürümeye başlamıştı.

"Sera," diye uyardı Ash usulca.

"Biliyorum." Callum'un başının yanında bir kez daha diz çöktüğümde içimde öfke dalgalanıyordu. "Hâlâ bilincin yerinde mi?"

"Nasıl olmayabilirim?" Her nefesi düzensizdi. "Biri kemiklerimi kırıp dururken."

Çenesini kavradım ve başını bana doğru çevirmeye zorladım. İki sulu mavi göz benimkilere kilitlendi. "Beni dinlemeni istiyorum Callum. Eğer bir daha aileme yaklaşırsan, herhangi bir sebeple, seni öldürürüm. *Eirini*'nin canı cehenneme. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Teşekkür ederim." Çenesini serbest bıraktım ve Kadim kemik hançerimi kınından çıkardım.

Ve alınının ortasına sapladı.

Tek kelime etmedi ya da gözlerini kırpma şansı bile olmadı. Bugün kim bilir kaçınıcı kez öldü, gözleri ardına kadar açıktı.

Hançeri çıkarıp, tuniğinin lekesiz bir bölümündeki bıçağı temizledim. "Umarım baş ağrısıyla uyanır. Aksi takdirde, bu büyük bir zaman kaybıydı."

"Sence burada bulunma sebebi hakkında doğruyu mu söylüyordu? Lasania?" Ash, Callum'un gevşek bedenini zincirlerden kurtarıırken sordu.

"Kim bilir?" Hançeri kınına sokarak mırıldandım.

"Doğruyu söylüyorsa hiç şaşırmam," dedi Attes hücreye girerken. "Dalos'ta kendisine açıkça saygısızlık edilmiyor ama Saray'a sık sık gelen tanrıların hiçbiri ondan hoşlanmıyor. Kolis tarafından kayırıldığını düşündükleri hiç kimseyi sevmezler."

"Zavallı adam." Attes'e döndüm. "Onu alabilir misin?"

Attes başını salladı. "Onu bir yere bırakacağım." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Gerçekten uygunsuz bir yere."

"*Eirini*'ye engel olmadığı sürece," dedi Ash, "onu Lassa Denizi'ne bırakabilirsiniz."

"Aslında..." Attes, Revenant'ın cansız bedenini kaldırıp omzunun üzerinden atarken gülümsemesi büyüdü. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Bir sarsıntıyla uyandım, özüm vücudumda dolaşıyordu ve havada bir şeylerin ters gittiğine dair güçlü bir his vardı.

Yanlış bir şey. *Doğal*
olmayan bir şey.

Gözlerimi açtım. Ash'in kolunun serin ağırlığı belimde kaldı ve görüşüm karanlığa alışırken göğsü sırtıma yaslandı. Odanın karanlığı. Sessizce uzandım ve hissin azalmasını bekledim. Ama geçmedi.

Kabus mu gördüm? Böyle bir şey hatırlamıyordum, ama görmüş olsaydım bu pek de şaşırtıcı olmazdı.

Etrafımızı tararken, alanda yanlış bir şey görmedim. Kendimi tamamen hareketsiz tutarak balkon kapılarına baktım. Duydum ve hiçbir şey görmedim ama alemdeki bir tür... değişim hissi yükselmeye devam etti. Dirseğimin üzerinde yarıya kadar yükselirken saçlarım omuzlarımdan kayarak yüzüme ve göğsüme düştü.

Belime dolanan kol kıvrıldı. "*Liessa*?" Ash'in sesi uykudan boğuk çıkıyordu. "Bu bir kabus mu?"

Hissettiklerime o kadar odaklanmıştım ki, varsayımına pek bir tepki veremedim. "Hayır." Balkon kapısını kapatan ağır perdelere baktım. "Sen de hissediyor musun?"

Ash bir anda dik oturmaya başladı. Tekrar konuştuğunda uykunun tüm izleri kaybolmuştu. "Neyi hissetmek?"

"Emin değilim ama sanki havada olmaması gereken bir şey varmış gibi geliyor - *burada* olmaması gereken bir şey." Kafam karışmıştı, yüzümdeki karışık saç tellerini geriye ittim. "Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Ash'in göğsü koluma değdi.

Kafam karışmış bir halde odanın sessizliğini ve durgunluğunu araştırdım. Ne hissediyordum?

Ash eğildi ve omzuma bir öpücük bıraktı. "Hâlâ-?" Bana karşı sertleşti, o kadar sessizleşti ki huzursuzluk filizlendi.

Ona doğru döndüm, karanlıkta gözlerini aydınlatan saç çizgilerini gördüğümde midem bulandı.

"Kahretsin," diye homurdanarak battaniyeyi bir kenara fırlattı. Bacaklarını yataktan aşağı salladı ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı.

"Ne oldu?"

"Şimdi hissediyorum." Gardıroba doğru ilerleyerek bir çift pantolon giydi.

Duvar apliklerinden ikisi titreşerek canlandı ve odaya yumuşak bir parıltı yaydı. Derisi incelmışti.

Ellerim battaniyenin içinde kıvrıldı. "Kolis mi?"

"Hayır," diye hırladı, çenesinin sert çizgisinde gölgeler dönüyordu. "Bu Abyss."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Yatağın kenarına doğru kayarken rahatlama ve endişe birbirine karıştı. "Söylemeni beklediğim şey hiç de bu değildi."

"Ve bunu benden önce hissetmeni beklemiyordum." Pantolonu kalçalarına kadar çekerek başını kaldırıp bana baktı. "Duyguların devam ediyor etkileyici bir şekilde ilerliyor."

"Abyss ile ilgili tam olarak ne hissettiğimi söyleyene kadar bu konuda övünmeyi erteleyeceğim."

"Emin değilim." Başının üzerindeki tuniği çekiştirdi. "Sadece oradan yayılan huzursuzluğu hissedebiliyorum, gerçi bu tamamen alışılmadık bir durum değil.

Bazen de kaçan bir ruhtur."

Sanırım bu, neden buraya ait olmayan bir şey varmış gibi hissettiğimi açıklıyordu. "Peki ya o olmadığında?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Diğer zamanlarda, bir ruh dışarı çıkmayı başardığında, geri kalanları harekete geçirir ve bir tür ayaklanmaya dönüşür."

Ruhların hayattayken işledikleri her kötülüğün bedelini ödedikleri Uçurum'daki bir ayaklanmanın iyi olmadığını bilmek için herhangi bir öngörüye ihtiyacım yoktu.

Ayağa kalktım. "Sadece giyecek bir şey bulmam gerekiyor."

Ash baldric'inin deri kayışlarını tuttu. "Buna gerek kalmayacak."

Başımı ona doğru çevirdim. Kendisi durmazken benim durmamı mı bekliyordu gerçekten? Bundan daha iyisini *biliyordu*. "Gerekli olmayacak da ne demek? Sakın bunun Uçurum'a giremeyeceğim için olduğunu söyleme. Girebileceğimi biliyorum," dedim, ağzımdan çıkmadan önce bundan haberim yoktu.

"Evet, yapabilirsin." Kayışlardan birini omzuna atarken parmakları baldric'in üzerinde ustalıkla hareket etti. "Ama bu yapman gerektiği anlamına gelmez."

Kollarımı kavuşturduğumda kızgınlığım alevlendi. "Abyss senin olayın olduğu ve sınırlarını zorladığın için falan mı?"

Durakladı, kaşları birbirine çarptı. "Ciddi misin?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bu geçerli bir soru. Yani, bu sizin arenanız."

Bir süre bana baktı, sonra başını sertçe salladı. "Bununla hiçbir ilgisi yok. Özellikle de sen gerçek Yaşam İlkeli olduğun için, Sera. *Tüm* âlem senin için."

Göğsüm sıkıştı ve bunu duymak hâlâ çok zor olduğu için değil. Ve öyleydi. Ama bana bakışı öyleydi. Sanki böyle bir şeyi önerdiğime inanamıyormuş gibi. Sorumla onu kırmak istememiştim ama belki de kırmıştım. Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "O zaman neden?"

"Tek bir sebep mi istersiniz yoksa birçok sebep mi?"

Onu üzme ihtimalimden dolayı duyduğum suçluluk duygusu yok olurken gözlerim kısıldı. "Sana yansıttığımdan emin olduğum öfkeyi açıklamak için sana bir ya da birçok neden vermemi ister misin?"

Başını yana çevirirken sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirim. "Sen Kraliçe'sin."

"Ve sen de Kral'sın."

"Evet, ama sen Kraliçe'sin." Koşum takımını bağladı ve yukarı baktı.

"Kraliçe
Yaşamın *Gerçek* İlkeli."

"Sana göre duyuları etkileyici bir şekilde ilerleyen biri," diye tersledim. "Ve daha dün Yükselmiş değilim, bu yüzden her beş saniyede bir dinlenmem, yemek yemem ve beslenmem gerekmiyor."

"Bunun hiçbir şeyi yok... *Siktir*." Bakışları üzerimde gezinirken gözbebeklerinin ardındaki tüyler titriyordu. Dudakları aralandı ve narenciye kokusu artarken bir parça dişi ortaya çıktı. "Seninle nasıl konuşmam gerektiğinden emin değilim," dedi, sesi yumuşayıp derinleşerek. "Karşımda cırılçıplak dururken olmaz."

Vücudum onun tahrik ediciliğine mutlulukla karşılık verirken damarlarıma boğucu bir sıcaklık yayıldı ama diğer her yanımda bu duruma hiç de sıcak bakmıyordu. "Bir yolunu bulsan iyi olur." Aramızdaki boşluğu geçmesini izledim. "Yardım edebilirim Ash ve ben Sırf ben... her neyse o olduğum için sen kendini tehlikeye atarken arkana yaslanıp hiçbir şey yapmamayı reddediyorum. Bu iş böyle yürümeyecek."

"Bunu yapmanı asla beklemiyorum. Bunu istemezdim bile." Yanağıma düşen bir tutam saçı yakaladı. "Arkamı kollaman beni heyecanlandırıyor. Bunu bilmen gerekir. Ama sen Yaşamın İlkelisin."

Ona baktım, hayal kırıklığım artıyordu. "Biliyorum. Bu defalarca kanıtlandı Ash."

"Ama bunu gerçekten düşünmedin." Ensemi sıktı. "Uçurum'a giriyor olacaksın Sera. Sadece kenar mahallelere değil."

Atlılar sana sahipti, ama Uçurum'un derinliklerinde. Oradaki her ruh seni hissedecek, sana doğru çekilecek."

Aklıma hemen Ölüm Ormanı'nın sınırlarında toplanan Gölgeleler geldi.

"Sadece bu bile olayların tırmanmasına neden olacaktır," diye devam etti. "Ama bundan daha fazlası var. Zaten birini geri getirmekten kendini alıkoyamamaktan endişe ediyorsun. Ve babamın Sütunların yakınındayken müdahale etme içgüdüsüne karşı mücadele ettiğini ve bunun onu ne kadar üzdüğünü söylediğimi hatırlıyor musun? Orada olmak senin için bunalıcı olabilir."

Çenemi kapattım ve dişlerimin ağzımın içini sıyırmasına neden oldum. "Ah," diye mırıldandım dudağıma dokunarak. "Bu lanet olası dişler."

"Onlara dikkat et. Hissettirdikleri hoşuma gidiyor." Ash yanağını okşayarak başımı geriye yatırdı. "Gitmem gerek."

Mantıklı tarafım onun haklı olduğunu biliyordu. Benim varlığım İşler daha da kötüye gidecek ve yaşamı geri getirme yeteneğimle ilgili zaten zayıf olan kısıtlamalarım sınanacaktı. Öte yandan, Uçurum'dakileri hayata döndürmeye o kadar da istekli olacağımdan emin değildim.

Ve o parçam da zaman kaybettiğimi biliyordu. Kabaca nefes verdim. "Yanında olamadığımda oraya gidip kim bilir nelerle yüzleşeceğin fikrinden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Başını eğdi ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı. Öpücük şiddetli ve sertti, zonklayan bir ağrıyı ateşledi. biraz utanıyordu ama utanmıyordu. "Tıpkı senin ölümlüler diyarına bensiz girmenden nefret ettiğim gibi."

"Ama yanımda Nektas vardı."

"Crolee ve birçok muhafızım olacak."

Gözlerimi kapatarak tuniğinin önünü kavradım. "Dikkatli ol." "Her zaman." Ağzı bir kez daha benimkini buldu.

Tuniğini bırakmak için kendimi zorladım. Yatağın kenarına oturarak geri çekilmesini izledim. Üzerinden sızan gölgeler bacaklarının etrafında dönüyordu.

Sonra gölge adımlarıyla odadan çıkıp gitti.

Sırt üstü yatana kadar kendimi geriye attım. Yüzükoyun, parlak tavana baktım.

"Ash iyi olacak," diye kendime hatırlattım. Asphodel Sütunları'ndaki sorunlar yaygındı ve Abyss'te de aynı olduğunu söylemişti. Bu kadar endişelenmem için hiçbir neden yoktu.

Tekrar uyuyamayacağımı bildiğim için tekrar ayağa kalktım. Endişe içimi kemiriyor, derimi kalın bir yağ gibi kaplıyordu. Bu, kafeste sıkışıp kalmak ve hiçbir şey yapamamak kadar kötü değildi ama beklemek ve neler olduğunu bilmemek de bir o kadar boğucuydu.

Soluk, ipeksi geceliği yerden aldım ve üzerime geçirdim. Bakışlarım balkon kapısına kaydı ve sonra gardıroba doğru ilerledim. Orada iki cübbe asılıydı, biri daha önce giydiğim ezilmiş kadifeden yapılmış koyu gri cübbeydi. Diğeri ise koyu menekşe tonlarındaydı. Cübbenin alt kısmı ve göğüs kısmı boyunca siyah renkte bir sarmaşık deseni dikilmişti ve her ikisinin de narin inci başlıklı düğmelerini çerçeveliyordu. Ne kadar çok Erlina'nın, genellikle sadece yatak odalarında giyilen bir giysi üzerinde böyle bir şey yaratması için harcadığı zaman şaşırtıcı olmalıydı.

Güzel giysiye uzandım ve sonra donup kaldım. Vücudumun her yerinde minik şişlikler oluştu. Yavaşça bir kez daha balkon kapısına döndüm ve kıpırdamadan durdum. Saray tamamen sessizdi. Uçurum'da her ne oluyorsa burada hiçbir etkisi yoktu.

Ama...

Koyu gri bornozu aldım ve kollarımı kolların içine soktum. Düğmelerini iliklerken odanın karşısına geçtim. Perdeleri kenara iterek kapıları açtım ve dışarı çıktım. Yukarı baktığımda parmaklarım garip bir şekilde karıncalandı. Gece gökyüzü gölge taşı kadar siyahtı, ama parlak ışıklarla örtülmüştü. Yıldızlar avluya ve Rise'a gümüşü bir ışık saçıyordu. Zengin toprak kokusunu ve hafif bir odun dumanı izini içime çekerek parmaklıklara doğru yürüdüm. Duvarda devriye gezen bir düzine kadar muhafızın suretlerini seçebiliyordum.

Doğal olmama hissi yoğunlaştı ve tenimde daha fazla küçük yumrunun yayılmasına neden oldu. Eather neredeyse bir uyarı gibi kıpırdandı. Avluyu ve ardından Yükseliş'i tararken vücuduma adrenalin doldu ve duvarın kuzeybatı kısmında, Kızıl Orman'ı ve Asphodel Sütunları'na giden yolu sınırlayan bir alanda bir avuç muhafız buldum. Daha güneyde de birkaç tane vardı.

Ama bir şeyler yanıştı.

Burada bir sorun vardı.

Gökyüzüne bir kez daha bakarken derim karıncalanmaya devam etti. Yıldızlar bir görünüp bir kayboluyor, bir an için...

Öne doğru eğilip gözlerimi kısıtım. Daha fazla yıldız titreşti. Yanlışıklık hissi şimdi tenimi kaplıyor, en ilkel içgüdülerimi ateşliyordu. Benim

Gözlerimi dikip gökyüzündeki şekilleri seçerken dudaklarım aralandı. Kanatları olan hızlı hareket eden *şekiller-*

Şok edici bir ses sessizliği bozdu, o kadar ürpertici bir çığlıktı ki havayı donduracağını düşündüm. Parmaklıklardan geriye doğru sarsıldım. Tiz, delici

Rise boyunca uzanan muhafızlar Sütunlara giden yola doğru dönerken çığlıklar ürkütücü bir koro halinde birbirini takip etti.

İçimi bir şaşkınlık dalgası kapladı. Bu çığlıkları daha önce de duymuştum.

Abyss'in eteklerindeki mağaramsı tünelden çıktığımda. Alevler vardı ve bu yaratıklar alevlerin üzerinde uçuyordu.

Şekillerden biri yaklaşıp bir ejderha kadar hızlı hareket edince kaskatı kesildim. Reaver'inkinden daha büyük bir kanat açıklığı gördüm. "Bu da ne?"

Göz açıp kapayıncaya kadar, yola en yakın nöbetçiye bir şey yaklaştı. Pençeler, kara tüylü bacaklar, uzun, dağınık saçlar ve... belli belirsiz ölümlü benzeri bir vücut vardı. Yaratık pençelerini adamın sırtına sapladı. Muhafız havaya kaldırılıp avlunun üzerinde uçurulurken acı dolu, *ıslak* bir ses çıkardı ve bu sırada çırpınıp çığlık attı.

O şey korumayı düşürdü.

Refleks olarak korkuluklara doğru fırladım ve muhafızın hızlı inişini takip ettim. Yere çarpan bir bedenin ağır şakırtısı midemi bulandırdı. Kalp atışlarım tekledi. Muhafız bir tanrısal varlık olmalıydı çünkü çok tanıdık olan müdahale etme, muhafızı ölümden kurtarma dürtüsü içime çarptığında avuçlarımda sıcaklık alevlendi.

O şey havalandığında ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve gıcırdayan, çatırdayan bir ses çıkardı. Ama durduğum yere kilitlenmişim, kendime müdahale edemeyeceğimi hatırlatırken yerdeki muhafıza bakıyordum. Müdahale *edemezdim*. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlamaya başladım ama bir şeyler oluyordu.

Muhafızdan bir ışık titremesi sızdı ve yumuşak bir şekilde parlayan altın ışıktan küçük bir küre oluşturdu. Ne görüyordum? Küçük ışık topu kaybolmadan önce birkaç metre yukarı süzülürken boynumun derisi gıdıklandı.

İçgüdülerim bana ışığın gerçekten kaybolmadığını söyledi.

Sadece bir kez daha insan şeklini alacağı Sütunlara doğru hareket etmişti.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim ama burada ve her âlemde, hatta İlkel Perde'nin ötesindekilerde bile buna ne dendiğini duymuştum. Bir bireyin *ruhuydu*. Onların içsel *bilinci*. *Ruh*. *Benlik*.

Sóls. Ruh.

Ölümle birlikte hep hissettiğim şeyi nihayet görmüştüm. Ruhun bedenden ayrılması.

"Alçak bir yere çekilin!" diye bağırdı bir muhafız Yükseliş'in daha aşağısından. "Herkes."

Başımı kaldırdım. Şimdi gördüğüm şeyle dikkatimi dağıtmanın sırası değildi. Bu yaratığın ne olduğunu biliyordum. Onları atlılarla birlikte olduktan sonra görmüştüm. Bu bir *sekyaydı* ve bu bölgeden ayrılmalarına izin verilmiyordu.

Abyss'ten ayrılmak
için. Kahretsin.

Uyandığımda hissettiğim buydu. Ash'in sonunda hissettiği huzursuzluğun kaynağı onlardı. Hiçbir ruh kaçmaya çalışmıyordu. suçlarının sonuçları. Bunun yerine, cezayı verenler oldu.

Diğerleri yaklaşırken *seky*a saraya doğru uçtu, çığlıkları öfkemle birlikte yükseldi.

Muhafızlar avluyu doldurmuştu, içlerinden biri Kars'inki olduğunu anladığım bir sesle bağıırıyordu. "Yükseliş'ten inin! Hemen! Gidin! Gidin! Gidin!"

Rise'daki muhafızlar en yakın basamaklara doğru koşup her yöne dağılırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama biliyordum - Tanrım, başaramayacaklarını biliyordum. *Sekya* çok hızlıydı ve adlarının ne olduğu önemli değildi, çünkü kurallar vardı.

Eirini ile hiçbir ilgisi olmayan ve Yükseliş sırasında bana verilen tüm o bilgilerin bir parçası olan kurallar. O kadar çok lanet kural vardı ki, ama şu anda benim için sadece bir tanesi önemliydi.

Sekya'nın yaşayanlara saldırmaması gerekiyordu - Primaller, tanrılar, ölümlüler ya da bunların arasındaki herhangi bir şey.

Ancak dakkailerde olduğu gibi, sadece belirli bir noktaya kadar kontrol edilebiliyorlardı.

Birkaç tanesi Yükseliş'e ulaştı ve oradaki muhafızları kovaladı. İlki kanatlarını geri çekip doğruca avludaki muhafızların üzerine dalarken yarısı gökyüzünden düştü.

Bir Rise muhafızının çığlığı kısa kesildi. Parçalar yere düşerken ölümün farkındalığı üzerime çöktü. Muhafızdan geriye kalan *parçalar*.

Kars gölge taşından bir hançer fırlatarak *sekyayı* göğsünden vurdu. Sekya acı dolu bir çığlık attı ve geriye savrulurken kanatlarını katladı. Sert toprağa doğru spiral çizerek düştü. Ölümünü hissetmedim, ruhunu da görmedim.

Ama diğerkleri onun çığlığını yankıladı. Hepsi birden sarayı hedefleyenleri takip ederek yön değiştirdi.

Yoğun bir gümüş parıltısı avlunun karanlığını kesti - saf İlkel özden bir ok. Başım sola doğru sallandı.

Avluda aceleyle ilerleyen Bele bir kayanın üzerine sıçradı, omuz uzunluğundaki örgüsü yuvarlak yanağına çarpıyordu. ömeldi, bir kolunu uzatıp çatırdayan özden yapılmış bir yay tuttu.

"Ne irkin..." Okun ipini gerdi ve bir ok daha fırlattı. "Orospu ocukları."

Bele'nin gelişiyle bile sayıca üstün olduğumuzu görmesem gülerdim. Başka bir ölüm sezdim. Bir *sekyaya* indirilen her darbeyle, gökyüzünden öncekinden daha öfkeli bir başkası geliyordu.

Bir şeyler yapmalıydım. Eğer yapmasaydım, avlu *parçalar*. Muhtemelen İlkel olanlardan bile. Yatak odasının kapısına döndüğümde göğsümde ağır bir gümbürtü duydum. Bir acı feryadı beni durdurdu ve öfkem beni ele geçirdi.

Zaman yoktu.

Öfke damarlarımda dolaştı. Parmaklığa doğru dönerken görüş alanımın köşeleri gümüşü altın rengine döndü. Onu tuttum ve ileri atılırken içimdeki enerji yükseldi.

Serin gece havası yukarı doğru hücum ederek cübbenin kenarlarını yakalarken *sekyaya* ve muhafızlar aşağıdan bağırdı.

Daha önce olduğu gibi, vücudum ne yapacağını biliyordu. Vücudumun geri kalanı gevşerken dizlerim darbenin şokunu azaltmak için büküldü.

İnişim hala beni çok etkiledi.

Kars nefesi kesilerek bir adım geriye sendeledi, "Aman Tanrım!"

Acının parıltısı öncekinden daha da sönüktü ve daha çabuk kayboldu.

Ash'in de burada olmasını ve bu muhteşem inişi görmesini dileyerek ayağa kalktım.

Kars ağzı bir karış açık bakakaldı.

"Bir daha asla merdivenleri kullanmayacağım," dedim

ona. Kılıcını indirdi. "Uh-huh."

Bele kayanın üzerine tünediği yerden "Gösteriş yapıyorsun," diye bağırdı.

"Bize katıldığını görmek güzel. Umarım orada durup kendinizle gurur duymaktan başka bir şey yaparsınız."

Sırıttım. "Dürüst olmak gerekirse? Atlamaktan ötesini

düşünmemiştim." "Bu güven verici," diye yanıtladı

Kars.

"Ne demiştim ben?" Bele bir ok daha fırlattı. "Saçmalığın hakkında mı?" Tiz bir acı çığlığı ona söylemek üzere olduğum her şeyi susturdu. Ben *vardı*

Buraya kendimle gurur duymaktan fazlasını yapmak için geldim.

Derin bir nefes alarak *sekyaya* odaklandım, bir tanesi Bele'nin okunun altından uçarak doğrudan muhafızların önünde durduğum yere nişan aldı. Kaybedecek zamanım kalmamıştı. Fazla düşünecek zamanım yoktu.

Havayı çağırđıđımda, baş döndürücü bir telaşla karşılık verdi. Elimi kaldırdığımda güç içime doldu. Tenim ısındı. Cübbemin kollarının altından gümüş ışık sızdı -altınla bağlanmış gümüş ışık.

Avucumdan enerji fışkırdı. Bir şimşek gibi havayı yararak yaratıklardan birini göğsünden vurdu. Düşerken kanatları çöktü ve havada dönmeye başladı. *Sekya* yere çakıldı, yuvarlanırken kir ve toz kaldırdı, durduğumuz yerden birkaç metre ötede durdu.

Dakkailerde olduğu gibi onun ölümünü de hissetmediğimi fark ederek aşağıya baktım. Göğsünün kömürleşmiş derisinden dumanlar yükseliyordu - oldukça *şehvetli*, çıplak bir göğüs. Bakışlarım kaydı. Dağınık saçları soluk gri yüzüne doğru savrulmuştu. Gözleri boştu, hayattan yoksundu ve kızgın altın rengindeydi, oniks kanatlarının alt kısımlarında zikzaklar çizen çizgilerle eşleşiyordu. Yaratığın ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış, hançer şeklindeki bir sıra dişi ortaya çıkmıştı.

Sekya, Kadimler yaratıkları inşa ederken çok fazla viski içmiş gibi görünüyordu, yeni bir kuş türü yaratmak ister gibi görünüyordardı, sonra yarı yolda fikirlerini değiştirdiler ve onlara belli belirsiz ölümlü bir görünüm verdiler.

Ama *sekyaya* çirkin değildi. Yüz hatları hala bir şekilde narindi. Hatta güzeldi. Bu da olayı daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

Gökyüzünde parlayan bir hava oku dikkatimi tuhaf yaratıktan uzaklaştırdı. En az yarım düzine daha avlunun üzerinden uçarak bize doğru hızla gelirken, iki *sekyaya* kuş tüyünden kaçtı.

Avuçlarımı dışa doğru çevirerek varlığımın her parçasını onlara sabitledim.

Cübbemin kollarının altından altın rengi gümüş ışık bir kez daha parladı. Zihnimde gümüşü bir ağ oluşup kemikli parmaklar gibi onlara doğru uzanırken, bileklerimin ve ardından avuçlarımın etrafında girdap gibi dönen hava dalgaları daha hızlı hareket ediyordu.

Ben ilerlerken parmaklarımdan sızıp yere damlayan, altınla bağlanmış ince gümüş yaylar havayı titreştirdi. Dallar şekil aldı,

hızla yere yayılıyor ve yükseliyordu. Hava, yarattığım ağın içine doğru patladı, her bir dal gökyüzünde neredeyse gözün izleyebildiği. Funda damarları birbiri ardına *sekyalara* çarptı, onları uçuşlarının ortasında yakaladı ve yere düşmelerine neden oldu. Feyzi geri çektim-

Sıcak, kuru bir el bileğimi kavradı ve beni geriye doğru çekti. Nefesim kesildi, belimi büktüm.

Bele'nin ilk çıkardığı *Sekya* bana gülümsedi. Şaşkınlıkla donakaldım, sadece bir saniyeliğine, ama hepsi bu kadardı. Yaratık beni çekerek dengemi bozdu. Sert bir şekilde yere düştüm ve homurdanarak sırt üstü yere kapaklandım.

O şey bir kedi gibi tısladı ve sonra sıçradı.

"Kahretsin," diye homurdandım ve ellerimi havaya kaldırdım. *Sekya* üzerime düşmeden bir kalp atışı önce onu üst kollarından yakaladım ve geri çektim. "Nasıl ölmedin sen?"

Çılgılık attı, yüzü ve gıcırdayan dişleri benimkinden birkaç santim ötedeydi.

"Ciddi misin?" Bele'nin özle vurduğundan emin olmak için yarattığın göğsüne baktım ve... evet, yarattığın düz göğüslerinin arasında kömürleşmiş bir delik vardı. "Şu anda kafam çok karışık."

Sekya tüylü bir ayağını kaldırdı. Pençeli ayaklarına yakından ve kişisel olarak bakınca gözlerim büyüdü. Küfrederek dizimi kalçasına geçirdim ve tam pençeleri cübbeyi yakalamışken onu engelledim.

"Eğer cübbemi yırtarsan-"

Bir kılıcın ucu aniden göğsünde patladı ve sıcak, misk kokulu sıvı üzerime püskürürken bir delik daha açtı.

Ugh.

Kars kılıcı ve *sekyayı* geri çekti. Dönerek tekmeyle kılıcından kurtardı. Yaratık yüzüstü yere düştü.

"Teşekkür ederim." Doğruldu ve yüzümü sildim.

"Bir şey değil." Bana elini uzattı.

Onu alarak ayağa kalktım. Kars'ın arkasında Bele'nin doğrulduğunu, gözlerinin açıldığını gördüm. Döndüm.

Etrafımızda, düşmüş *sekyalar* ayağa kalktı, tüylü vücutlarındaki ve kanatlarındaki kiri silkelediler.

Bele kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Nasıl ölmediklerini bilmiyorum!"

Ama yapmalıyım, değil mi? Onlara ne dendiğini ve onları kimin yarattığını biliyordum ama nasıl öldürülebileceklerini bilmiyordum.

"Çünkü nasıl yapılacağını bildiğimi sanıyordum. Belli ki yanılmışım," diye mırıldandım kendi kendime. Düşüncelerim hızlanırken kulağımın arkasındaki deri karıncalandı ve bir *seky*a kılıcının darbesinden kaçınarak bir muhafıza doğru hamle yaptı ve bir diğeri havalandı.

"Ben... Ben onları öldüremem," diye fısıldadım, ellerim yanlarıma düştü.

Ben kaşlarımı çatarken Kars küfrederek yana kaçtı. Bana baktı.

"Gerçekten mi?"

"Bu doğru olamaz. Ben lanet olası gerçek Yaşam İlkeliyim."

Sinirlenerek bir *seky*aya doğru döndüm ve özü çağırdım. Sıcak bir telaşla karşılık verdi ve irademle birleşti. "Bu şeylerden birini nasıl öldüremem?"

Avucumdan fişkırان bir tüy parıltısı *Sekya'nın* göğsüne çarparak onu yere düşürdü. Ona doğru ilerlerken havayı geri çekmedim. Düştüğü yere ulaşana kadar güç akışını üzerinde tuttum.

Elimi kapattım, artık yarılmış olan göğüs kafesinin kömürleşmiş kenarlarını ve göğsündeki devasa delikten toprağı görebiliyordum. "Bakalım bundan nasıl kurtulacaksın."

"Hiç kalkmamaları gerekirdi." Bele bir hava püskürtmesi daha yaptı ve ardından kayanın üzerinden atlayarak bir *seky*adan kıl payı kurtuldu. "Hey, *meyaah Liessa*." Çömeldi. "Sağında."

"Beni arama, lanet olsun!" Bir *seky*a üzerime atlarken yana sıçradım. Ben yerdekinin hareket etmediğinden emin olmak için aşağı bakarken o şey *kıkırd*ayarak geri çekildi. Gözlerini kırpmadan bana ölü gibi bakıyordu. "Sanırım ben-"

Gözler *değişti*.

Zar zor fark ediliyordu, sadece altın gözlerine geri dönen hafif bir parıltı vardı.

Sekya bana kanlı bir gülümseme verdi.

"Orospu çocuğı!" *Sekya* yükselip kanatlarını açarak havalanırken bağırdım. "Lanet olası göğsünden Kars'ı görebiliyorum! Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kars döndü, gözlerini kırıştırırken başı sarsıldı. "Bu pek sık duyacağınız ya da göreceğiniz bir şey değil."

"Kafaları!" Rhain sarayın yanından dolanırken bağırdı. "Kafalarını yok etmelisin!"

"Şimdi sen mi söyleyeceksin?" Bele tersledi, kalçasına uzanıp gölge taşı kılıcını çekerken çıtırdayan yay dağıldı.

"Daha yeni geldim." Rhain kayarak durdu, beni görünce çenesi açıldı. "Burada ne işin var?"

"Yardımcı olmuyorsunuz," diye karşılık verdi Bele.

Bir kolumu kaldırarak orta parmağımı ona doğru uzattım. "Kafa mı demiştin?" Sıkıca sııttım. "Tamam o zaman." Çenem eğildi ve kuş tüyü. Elimi uzattım, tüküren ve tıslayan köpükler dışarı fırladı.

Hava, *seky*a'nın kafasını boynuna kadar yarmıştı. Bir kez daha dağınık bir yığın halinde yere düştüğünde dudağım kıvrıldı - daha da dağınık bir yığın. "Sanırım kusacağım."

Rhain koşarak yanıma geldi. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

"*Sekya*'yı öldürüyorum." Kaşlarımı çatıttım. "Ya da öldürmeye çalışıyorum."

"Evet, anlıyorum." Sesini alçaltarak içeri girdi. "Burada olmamalısın."

Onu görmezden geldim, gözlerimi yerdeki şeyden bir saniyeden fazla ayırmadım. "Biliyorum. Bu şeyin gitmesine imkan yok-"

Rhain kolumdan tutup beni arkasına iterken kılıcını bir *sekyanın* çenesinin alt tarafına sapladı ve havada yakaladı. Ağırlığını alarak homurdandı. Kılıcını geri çekerken, o şey yere çarpıp küle dönüştüğünde çoktan bana *dönmüştü*. Rhain konuşuyordu ama yavaşça diğer *sekyaya* döndüğüm için dinlemiyordum. O parçalanmamıştı. Yere baktım ve ağızım açık kaldı.

Bölünmüş kafanın iki yarısından doku lifleri uzanıyordu. Lifler birbirine bağlandı ve birbirinin etrafında bükülerek iki tarafı birbirine çekti.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Bağırdım.

Kafa tekrar yerine dikilirken Rhain'in beti benzi attı. "Bu..." Sertçe yutkundu, öne doğru bir adım attı ve kılıcını kafasına indirdi.

Sekya küflü bir kül yağmuruyla parçalandı.

Öfke göğsümde nabız gibi atıyor, beni ölümün yaklaştığı konusunda uyarıyordu. "Onları gerçekten öldüremem!"

Kaşları çatıldı. "O zaman içeri girmelisin," diye talimat verdi. "Bu işi hallettik."

Aramıza bir kılıç düştü, yerden sekti. Onu ıslak, etli bir sesle çarpan bir beden izledi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kontrol altına alacağız," diye düzeltti yüzünü buruşturarak. "Nyktos birazdan burada olur. İçeri girin."

"Böyle bir şey olmayacak." Düşen gölge taşı kılıcı elime alırken muhafızın karnına ya da karnından sarkan şeye bakmadan eğildim. "Bunu hâlâ kullanabilirim, değil mi?"

"Sanırım öyle." Rhain kaşlarını çatı. "Ama aynı zamanda onları neden eather ile öldüremediğinizi de bilmiyorum. Nyktos'un yaptığı şey bu."

"Tabii ki onları öldürebilir," diye mırıldandım, kılıcı kavrayışım sıkılaştığında arkamı döndüm. Neden yapamadığımın cevabı kafamın içinde bir yerlerdeydi ama bunu çözmek için gerçekten zamanım yoktu.

Bir *seky*a havada asılı durduğu yerden beni fark etmişti. Boştaki elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım. Başını yana eğdi. *Sekya* hançere benzeyen dişlerini göstererek gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verdim.

Güçlü bir çığlık atarak bana doğru uçu. O gelene kadar bekledim. ve sonra hareket ettim. Yana doğru dönerek, pençeleri yere saplanırken arkasından fırladım. Öne doğru adım atarak kılıcı kafasının arkasına sapladım. Gölge taşının çok az dirençle karşılaştığını hissetmek içimde çarpık bir tatmin duygusu uyandırdı. Sanki sonsuza kadar Eğitim dışında kılıç tutup kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Son sefer... Son sefer hakkında düşünmeyecektim. *Sekya*'nın parçalanmasını rahatlayarak izledim.

Rhain'in bakışlarını görmezden gelerek, *sekyayı* parçalayan muhafız kümesine doğru dönerken cübbemin etekleri ayak bileklerimden koptu. Göğsünden gölge taşından bir ok çıkan yaratıklardan biri, Kars'ı hedef alarak aşağıya doğru süzüldü. İleri atıldım ve elime geçen ilk şeyi yakaladım. Parmaklarım şaşırtıcı derecede yumuşak kanatlara battı ve yarattığı geri çektim.

Sekya'nın çığlığı aniden kesildi, ben de bıçağın keskin kenarını bıçağı kafatasının arkasına sapladı. Kasıldı ve sonra ince, tozlu bir sise dönüşerek dağıldı.

"Kaderler," diye hırladı Bele, bir *seky*a'nın omuzlarından bir baş kopararak. Gözlerini kuzeybatıya dikti. "Neler oluyor?"

Bakışlarını takip ettiğimde avluyu dolduran zengin, metalik koku midemin çukuruna yerleşti. Yüreğim daraldı. Bir düzine kadar *seky*a daha Yükseliş'e yaklaştı. Neredeyse aynı sayıda muhafız duruyordu ama birçoğu yaralıydı ve yaratıklar pençeleri ve dişleriyle çok hızlıydı. İşler gerçekten kötüye gitmek üzereydi.

Eamon olduğunu hemen anladığım muhafıza döndüm. "Yaralıların içeri alınmasına yardım et." Bana hızlıca başını salladı ve ben de diğerlerine döndüm. "Ben onları indiririm. Onlar dışarıdayken kafalarına saldırın," diye talimat verdim, göğsümde zonkluyordu. "Çabuk ol."

"Bitti," diye bağırdı Kars.

Sağ elimi kaldırarak ilerlemeye başlamıştım bile. Etrafımdaki hava güçle uğuldarken, parmaklarımdan ince gümüşü-altın renkli kuş tüyü iplikler süzülerek yeri kapladı. Dalları yükselen yıldızlar gibi gökyüzünü pençeleyen bir hava ağı oluştu. Özü sekyaya doğru *yönlendirdim*-

Birdenbire diyar sessizleşti. Hala.

Gece gökyüzü karanlık ve şiddetli bir güçle derinleşip canlanırken duvarın kuzeyindeki her şey siyaha döndü. Hava yüklendikçe göğsümdeki farkındalık nabızı yoğunlaştı ve tüm vücudumdaki ince tüyleri kaldırdı.

Gökyüzündeki *sekyalardan* birkaçı çığlık attı, kanatları hızla havaya çarparken kalın gölgeler çatırdayan enerji yaylarının üzerinde dalgalandı ve ışığı -benim *ışığımı*- söndürdü.

Elimi yavaşça indirirken ağzım açık kaldı. Avlunun dört bir yanında, yerdeki *seky*a dumanlı kütleye doğru dönüyordu.

Dönen gölgeler Yükseliş'in ve *Sekya*'nın kenarından aşağı döküldü farklı yönlere doğru koşuşturdular. Çok hızlıydılar.

Ama *o* daha hızlıydı.

Karanlık dallar çalkalanan hiçliğin boşluğundan kıvrılarak gökyüzüne ve yere doğru uzandı. Kalın gölge şeritleri havadaki *sekyaların* bedenlerini sardı. Dönen, kömür karası sis hunileri yerde hızla ilerledi ve çığlıklar kulakları delecek kadar yükseldi. Girdap gibi dönen karanlığın içinden geçen gümüşü hava iplikleri *sekyalara* çarptı. Çığlıkları birbiri ardına kısa kesildi.

bakışlarım Rise'ın üzerindeki gölgeli kütlenin merkezine sabitlenmişti.

Kül, kıvılcım saçan topraktan ve amansız gölgelerden oluşan muazzam geniş kanatlarıyla avluya indi. Teni bana yıldız ışığının çizgileriyle delinen gecenin en karanlık saatini hatırlatıyordu. Daha önce giydiği tunik gitmişti. Kar gibi beyaz gözlerinden ve uzanmış avuçlarından gümüş bir enerji fışkırıyordu.

Aldığım nefes hiçbir yere gitmedi. *Sekya* etrafımıza düşmeye devam ederken, bedenleri paramparça olurken başka tarafa bakamadım. Ayakları yere değdi ve etrafına gölgeler yayıldı. Bu *Nyktos*'tu, Ölümün İlkeli, gerçek formundaydı.

Ve hayranlık içindeydim.

O bana doğru yaklaşırken vücudumda aşağı yukarı titremeler oldu. Yaklaştığında etrafındaki havaya gölgeler yayıldı. Bu Gölgelelerin kaleydoskopu ve bedeninde dönen gümüşü hava yavaşladı. Arkasında, *sekyaların* sonuncusu da parçalandı, tüylü kanatları parçalandı ve yarı ölümlü bedenleri hafifçe parlayan korlardan başka bir şeye dönüşmedi. Ash'in kanatları dağıldı. Acımasız bir sertlik çarpıcı yüz hatlarına kazınırken havada gerilim yükseldi.

Durduğum yerde kaldım, gömülü tanrılardan bazılarının serbest bırakıldığı gece gözümün önüne geldi. O sinir bozucu gümüşü havuzlar gözlerime kilitlendiğinde nefesim hızlandı. O zamanki gibi görünüyordu.

Korkunç.

Çok güzel.

Ve öfkeli.

Aklı başında bir insan muhtemelen kuyruğunu kısıtırıp kaçardı. Ben aklı başında biri değildim. Orada öylece durdum, Rhain ve Bele'nin geri çekildiğini belli belirsiz fark ettim.

Ash bana doğru yürürken bacaklarının etrafında gölge iplikçikleri dönüyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Bakışlarım onun üzerinde gezindi ve bedenindeki gölgelerin kaybolmaya başlamasını izledim. "Ben iyiyim."

"Üzerinde kan var."

"O benim değil." Çenesindeki bir kasın esnemesini izledim. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ve dikkati avluya saçılmış kan izlerine kayd. Statik sesler geliyordu ve üzerinde herhangi bir yaralanma belirtisi görmesem de iyi olduğundan pek emin değildim.

Sağımızda, Bele yere düşmüş bir muhafızın yanında çömeldiği yerden kalktı. Gözlerimi hızla kaçırđım. Bakmak zorundaydım. Yüzlerini görürsem müdahale etmeden yürüyüp gidebileceğimden emin değildim.

"*Sekya*'ya ne oldu öyle?" Bele sordu. "Onlar her zaman size hizmet ettiler."

"Öyle," diye cevap verdi Ash, sezgilerim kıvılcımlanıp onun söylediklerini fısıldarken. "Ama ben Ölümün Gerçek İlkeli değilim. Kolis o."

Ve bu yaratıklar bunca yıldır olduğu gibi devam etmekten memnunken, bir şeyler değışmişti. Gözlerim Ash'e kaydı.

"Onları Kolis çağırdı." Bakışlarını düşen muhafızdan kaldırdı ve benimkilerle buluştu. Gözlerinin sadece bir kısmı görünüyordu. "Kolis'i güçlendiriyor. savunmalar."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"*Sekya*..." Rhain gergin sessizliği bozarak konuştu. "Hepsi Uçurum'dan ayrıldı mı?"

"Yaptılar." İki ejderha tepelerinde uçarken Ash başını kaldırdı, Yükseliş'e indiklerinde gölgeleri geceyi derinleştiriyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Orada kaç kişi vardı?"

Dikkati muhafızın kalıntılarına geri döndü. "Yaklaşık bin, aşağı yukarı birkaç yüz."

İyi tanrılar. "Gölgeler Diyarı'ndan kaç kişinin çıkabildiğini bilmek ister miyim?"

"Yaklaşık yüzde yetmiş beş diyebilirim," diye yanıtladı.

"Sorduğuma neredeyse pişman olacağım," diye mırıldandım. "Onları başka bir şeyle öldüremezdim." "Hayır, öldüremezsin. Sadece bir Ölüm İlkeli onları funda ile öldürebilir."

Ash açıkladı. "Ve bende bu işi halletmeye yetecek kadar köz var."

Drakene baktım. Ehthawn ve Crolee'ydi. "Draken bile mi?"

"Onlar bile değil," diye onayladı. "*Sekya* yardımımıza gelen her ejderhanın üzerine çullanırdı ve Nektas kadar yaşlı bir ejderhayı bile ciddi *şekilde* yaralayabilirler."

"Tanrılar," diye mırıldandım.

Ash'in havayla ıslanmış bakışları benimkilere kilitlendi. "Ve bir Primal'a, özellikle de yeni Yükselmiş bir Primal'a çok fazla zarar verebilirler," dedi bakışları üzerimde gezinirken. "Silahsız."

Aklıma hemen bana hediye ettiği hançer gelince gerildim. "Kendini korudu ve sonra biraz daha," diye konuştu Bele. "Hançer olsun ya da olmasın silah."

Ben bir ayağımdan diğerine geçerken Ash'in bakışları Primal'a kaydı. Bele'nin beni savunmaya gelmesini takdir ediyordum ama sorun şuydu ki

Silahsız savaşmak aptallıktı.

İçimdeki öz dönerek Ash'inkine karşılık verdi. Dışarıdan sakinleşiyor gibi görünüyordu - gölgeler o kadar kalın değildi. Ama içi bambaşkaydı ve zar zor dizginlediği öfkesinin burada olanlarla benden çok daha fazla ilgisi vardı.

Bunlar avluya yayılmış insanlarımızdı ve Kolis *sekyalara* saldırma emri vermeden sadece onları yanına çağırması olsa bile, birçoğunun saldıracağını biliyordu. Çünkü sezgilerim bana yaratıkların soyunun eski olduğunu söylüyordu. Kadimler tarafından yaratılmışlardı. Tıpkı Dakkailer gibi. Ve doğaları yaratıcılarınınkini yansıtıyordu.

Açlık ve zulüm.

Bu Kolis'in suçuydu ve bu bilginin Ash'in öfkesini körüklediğinden emindim.

Döndüğümde benimkini besledi. Kolis savunmasını güçlendiriyordu, muhtemelen yaptığım teklife cevap vermeye hazırlanıyordu. *Eirini*'de hâlâ zaman vardı -*en* azından bir hafta- ama o şimdiden bizim için hazırlanıyordu.

Savaş için.

Ay ışığında birkaç dakika orada durdum, gözümü Kan sıçramaları yeni yetişen çimenleri kirletiyor. Çılgınca çalkalanan Ensemde ani bir karıncalanma hissi patlak verdiğinde özüm sakinleşti. Ne olduğunu anlamadan avluyu geçiyordum. Saraya girdim, ayaklarımın altındaki taş soğuktu. Sanki ilerlemeye zorlanıyordum. Bunun yüksek sezgilerim olduğunu düşünmüyordum. Daha çok içimdeki hava gibi hissediyordum. İlkel öz yoğunlaşmaya devam ediyor, içimde zonkluyordu. göğsümün çukurunda. Kristal avizenin altından yürüdüm, birkaç sesin alçak mırıltısını ve başka bir sesi seçebildim - benim için çok boğuk bir ses.

Geniş, sivri kemerli geçidin altından geçerken demirden zengin kan kokusunu aldım. Boş, beyaz mermer kaideyi ve alanın iki yanındaki kapalı kapıları geçtim. Koridorun ikiye ayrıldığı yere ulaştığımda fazla düşünmeden sağa döndüm. Sanki nereye gideceğimi zaten biliyordum.

Ve haklıydım.

Sarayın sağ kanadına girdiğimde sesler yükselmeye başladı, Çoğunlukla kullanılmayan çeşitli odaların kapıları kapalıydı. İlerlemeye devam ettim ve koridorda bir yolun dışarıya, diğerinin ise daha dar ama daha geniş alanlı bir salona açıldığı başka bir kola ulaştım. Jadis ve Reaver ile sarayı keşfettiğimde buralar tamamen boştu.

Koridordan aŖağı indim, parmaklarım sabahlığının yumuŖak kadifesine gömüldü.

Yolun yarısında iki kapının açık olduğunu gördüm. Hızımı artırdım, hava damarlarımda sıcak bir Ŗekilde uğulduyordu. Odadan yayılan donuk ışığa adım attığımda sarsılarak durdum.

Mekânın dehŖetini içime çektim. Tanrıları öldürmek olağanüstü zordu, onları sadece birkaç Ŗey öldürebilirdi -kalbe ya da kafaya isabet *eden* gölge taŖı, daha güçlü bir tanrıdan ya da İlkel'den gelen bir hava patlaması, draken ateŖi.

Ve Kadimler tarafından yaratılan herhangi bir yaratık tarafından verilen büyük bedensel hasar.

Dakkailer ve *Sekya* bunlardan sadece ikisiydi. YükseliŖim sırasında edindiğim bilgiler beni daha fazla -gerçekten kâbus gibi Ŗeyler- olduğu konusunda uyarmıŖtı. Ama tanrılar yanılmaz değildi.

Bu oda da bunun kanıtıydı.

GeniŖ oda kısa sürede revire dönüŖtürülmüŖtü. Saldırıda yaralananlar ince karyolalara yatırılmıŖtı - yaklaşık bir düzine kadar. Yaralıların çoğu bilinçsizdi. Aios kolları bandajlarla dolu halde karyolaların arasında koŖtururken, baygın olmayanlardan iniltiler geliyordu. Yalnız değildi. Elinde büyük kahverengi bir çanta olan uzun boylu bir adam baygın muhafızlardan birinin yanına çömelmiŖti. Açık sarımsı kahverengi tenli adamı Ŗifacı Kye olarak tanımak için tanıtıma ihtiyacım yoktu.

Aios muhtemelen Bele'yle birlikte çoktan buraya gelmiŖti. Ŗifacının buraya nasıl bu kadar çabuk geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu gördüğüm için minnettardım.

Odaya tamamen girdim, dikkatim kapıların hemen ötesinde yatan bir muhafıza kaydı. Uyanık değildi ama yüz hatları hâlâ acıyla çarpılmıŖtı.

Onu tanıdım.

Güzel isimli muhafızdı. Iridessa.

ParçalanmıŖ tuniğinin yanında, kanla ıslanmıŖ bir yığın çarŖaf yerde yatıyordu ve parlak, parıldayan mavi tonlu kırmızı, göğsündeki bandajı çoktan lekelemiŖti.

Iridessa hayattaydı ama zar zor. Ve Kye'ın bir başkasına yardım ederken çantasından çıkardığı Ŗişenin *Sekya'nın* pençelerinin verdiği hasarı tersine çevirebileceğinden Ŗüpheliydim.

Yerdeki dağınıklıktan kaçınmaya dikkat ederek Iridessa'nın yanında diz çöktüğümde sol kulağımanın arkasında hafif bir dizi karıncalanma patlak verdi. YükseliŖ'teki muhafızda olduğu gibi, onun hakkındaki bilgiler düşüncelerimi dolduruyordu.

O bir *savaşçıydı*. Sirta halkını korumaya yemin etmiş muhafızların ailesini katletmesinin ardından birkaç yıl önce Hanan'ın sarayından kaçarak ona hizmet etmiş bir tanrıçaydı. Diğerlerine kıyasla gençti. Ash'ten bile daha gençti. Zor bir yüzyıl yaşamıştı.

Elimi kaldırarak avucumu onun açıkta kalan omzuna koydum. Gözlerimi kapattığımda teni benimkinin altında nemliydi. Özü çağırarak yüzeye çıktığını hissettim. Bu amaçla kullandığımda, bir silah olarak ya da nesneleri hareket ettirmek için kullandığımdan daha kolay geliyordu. Enerjiyi tanrıçaya yönlendirirken bu konuda fazla düşünmeme gerek kalmadı. *Sekya*'nın pençeleri ciğerlerini delmiş, sol kolu kırılmış ve birkaç omuru çatlamıştı. Öz, bu yaraları onardı.

Iridessa'nın alnı düzelip nefesi derinleşene kadar bunun neden daha kolay olduğu aklıma gelmedi. Hava yaşamı korumak için tasarlanmıştı. İyileştirmek için. Ve bu, Eythos'u ve hatta Ash'i közler ondan uzaklaştırıldı. Babasındaki kadar güçlü değildi ama yaşamın özü, her ikisinin de varlıklarının en özünde kim olduklarında rol oynamıştı. Çünkü onlara aitti. İşte bu yüzden Eythos kardeşini affedebiliyordu. Ash'in her ölümü bu kadar derinden hissetmesinin nedeni de buydu.

Varlığımın dikkat çektiğinin farkında olarak ayağa kalktım ve baygın bir başka muhafızın karyolasına doğru ilerledim. Aklıma başka bir şey geldi. Atlılarla birlikteyken canavarı neden öldürmediğimi de anladım.

Yaşamı iyileştirmek ya da onarmak için havayı kullanmak benim için doğaldı çünkü bu enerjinin kendisi için doğaldı. Ama bu benim doğamı şekillendirmemişti.

Sadece ben yapabilirdim.

Eğer yapabilseydim.

Iridessa'nın yanındaki muhafızı iyileştirirken Odetta'nın bana söylediklerini düşündüm. Hem yaşam hem de ölüm bana dokunmuştu. Aslında ölümün dokunduğu Sotoria'nın ruhuydu.

Birkaç muhafızın daha yaralarını iyileştirirken zaman bulanıklaştı. Bunu yaparken Ash'in varlığını hissettim. Beni Attes'in gümüş şahinlerinden biri gibi dikkatle izliyordu. Beni durdurmaya çalışmadı, sadece bir karyoladan diğerine geçerken bana yer verdi. Kye ya da Aios da öyle, ilki ona her yaklaştığımda daha da pembeleşiyordu. Rhahar geldiğinde, Ash'e *sekyanın* Lethe'ye doğru gitmediğini söylediğini duydum. Bu beni biraz rahatlattı.

Derin olmayan yaraları iyileştirirken elimin altındaki kol titredi. diğerlerinden bazıları. Bu muhafız ben yaklaşıncaya uyandı. Adı

Liam'dı. Iridessa'dan sadece biraz daha büyüktü ve geçmişi neredeyse Gölgeler Diyarı'na katılmak için Kyn'den kaçmış olması dışında onunkiyle aynıydı. Ölümün solgunluğu hafifleyip zeytin rengi teni ortaya çıkarken konuşmadım.

O da yapmadı. Ben ayrılmak isteyene kadar.

Liam elimi sıktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Minnettar olmasını istemeyerek başımı salladım ve sonuncusuna doğru ilerledim.

bilinçsiz muhafızlar. Godling'in yanına ulaştığımda tenim ürperdi. Kan, saç tellerinin normalde bakır rengi olup olmadığını anlayamayacağım kadar saçlarını lekelemişti. Ondan uzak durmamın bir sebebi vardı.

O artık bizimle değildi.

Ben odaya girmeden önce ruhu onu terk etmişti - muhtemelen sadece Çünkü Kye ve Aios hâlâ onun ölümünden habersiz görünüyordular.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Yaraları önemliydi. Eğer bir ölümlü olsaydı, vücudu daha kötü durumda. Yine de, bir tanrısal varlık olarak bile kötüydü. Tahmin etmem gerekirse, Rise'dan düşen muhafızlardan biri olduğunu söyleyebilirim.

Ona bakarken tüylerim diken diken oldu. Vücudum gerildi ve sonra ona uzandım.

Serin bir el benimkini yakaladı ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Bakışlarım bir çift güzel gümüş göze kayd. Bakışlarımı yakalayan Ash başparmağımı avucumdaki iz üzerinde gezdirdim. Bunu takip eden sessizlikte bir şey fark ettim.

"Senin için zor olmalı," diye fısıldadım kısık sesle, onun yeteneklerini düşünerek. "Etrafında bu kadar acı varken bunu hissedebilmek."

"İdare edilebilir," diye beni temin etti ama nasıl olduğunu anlayamadım. İçinde boğuluyor olmalıydı.

Sığ bir nefes alarak adama baktım. Adını biliyordum. Görev yaptığı mahkemeyi. Kaç yaşında olduğunu. Bunları bilmek istemiyordum. Onun yüz­süz, isimsiz bir yabancı olarak kalmasını istedim. Böylesi daha kolaydı.

Ash'in diğer eli benimkine dolandı ve yere bakmama sebep oldu. A Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde içimden bir şaşkınlık dalgası geçti. Sol elimi kaldırdığımı bile fark etmemiştim.

"O öldü, *Liessa*," dedi Ash sessizce. "Ruhu artık onunla birlikte değil."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Boğazıma bir düğüm oturdu. Başımı salladım.

Ash önce sol elime, sonra da sağ elime bir öpücük kondurdu.

"Gereğinden fazlasını yaptın." Doğruldu ve ayağa kalkmama yardım ederken ellerimden birini tuttu.

Ayağa kalktığımda, Aios'un bakışlarını kirli çarşafı toplarken düşen muhafızın üzerinde yakaladım. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Ash ve ben kapıya doğru dönerken boğazımdaki düğüm daha da arttı.

Şifacı önümüzde durdu. "Majesteleri." Avucunu göğsünün üzerine koyan Kye eğildi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Uygun bir şey söylediğimi ve orada öylece durup gevşek bir çeneyle ona bakmadığımı düşündüm. En azından öyle yaptığımı umuyordum. Kye Ash'e baktı ve sonra başını sallayarak kenara çekildi.

Ash beni koridora doğru götürdü ve kapıya vardığımızda omzumun üzerinden baktığımda Kye'in nöbetçinin üzerine bir çarşaf örttüğünü gördüm.

Dar koridora girdiğimizde Ash bir kolunu omuzlarıma doladı. Gölgemsî hava dalgaları bacaklarımızın etrafına dolandı. Gölge adımlarla yatak odamıza dönerken hiçbir şey söylemedi.

Ona baktım ve avluda yüz hatlarında gördüğüm öfkeyi hatırladım. Hepsinin Kolis'e yönelik olduğunu düşünmüyordum. Muhtemelen yüzde onu, nispeten silahsızken *sekyä* saldırısına karışmamdan kaynaklanıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunun için görev almayı hak ettim. Silahsız dışarı çıkmakla aptallık etmiştim.

"Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum," diye başladım.

"Bildiğinden şüpheliyim," dedi, sesi gürleyerek, gecenin dalları bacaklarının etrafına dolanırken.

Omurgam sertleşti. "Oldukça eminim-" Ciyakladım.

Ash takip edebileceğimden daha hızlı hareket etti. Serin eliyle yanağımı kavradı ve başımı geriye yatırdı. Deri kokusu narenciye ve demirle karışmıştı.

Bir kalp atışı içinde, ağzı benimkinin üzerindeydi, dudaklarımız birbirine karışmıştı.

Öpüşme o kadar vahşi ve acımasızdı ki, duyularımın başını döndürdü. Sadece aç değildi. *Açlıktan* ölüyordu. Ve varlığımın her parçası anında karşılık verdi. Etrafımızdaki dünya ve tüm sorunları bir anda yok oldu. Öpücüğünün böyle bir gücü vardı.

Dişlerimiz gıcırdadı. Azı dişleri dudağımı sıyırdı ve içimde derinlerde bir yerden yasadışı bir ürperti çekti. Beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırıp göğsüne doğru çekerek dudaklarımı ayırdı. Ensesini kavradım ve onu aynı şiddetle öptüm.

Ash'in avuç içi aşağı kayd, boğazımın yanından ve sonra omzumdan geçti. Beni geri çekti ve dilimi ağzına götürerek içimde zevk dalgaları yarattı.

Sırtımın alt kısmı aniden masanın sert kenarıyla temas edince şaşkınlık dalgaları oluştu. Ash'in göğsü benimkinden ayrıldı ve parmaklarının hızlıca bornozun düğmelerini çözdüğünü hissettim. Bir kalp atışı sonra, kenarları açıldı ve ellerimi tutup indirdi.

"Ash," diye nefes nefese kaldım.

Cübbenin kollarını aşağı doğru iterek giysinin yere düşmesine izin verdi. "Hmm?"

Serin hava kollarımın çıplak derisi üzerinde dans ediyordu. "Ne yapıyorsun?"

Elleri önce belime sonra da kalçalarımın giderken ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde gezindi. "Neye benziyor?"

"Beni soyuyormuşsun gibi görünüyor." Başımı geriye doğru eğdim. Onun görüntüsü zaten hızla çarpan kalbimin çırpınmasına neden oldu.

Ash ölümlü gibi görünüyordu ama değildi de.

Gölgeler derisinin altında fırtına bulutları gibi çalkalanıyordu. Vücudundan hâlâ toprak damlaları sızıyordu. Gözbebekleri artık görülebiliyordu ama gümüşü delip geçen toprak çizgileri vardı.

Bana bakarken şaşırtıcı bir şekilde başka bir dünyaya benziyordu. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum." Kalın kirpikleri aşağı indi. "Tabii yapmamamı tercih etmezsen." Derin bir nefes alırken başını eğdi, burun delikleri açıldı. Dişlerinin uçları görünür hale geldi ve karnımın alt kısmındaki kasların kıvrılmasına neden oldu. "Yine de bunu yapmamla ilgili hiçbir sorunun olmadığını hissediyorum."

Göğsünden gelen derin gümbürtü kanımı ısıttı. "Bilmiyorum."

"Biliyorum." Eli yan tarafımda gezindi.

"Sadece şaşırdım," dedim, eli daha yukarılara kayarken sığ bir nefes aldım. İnce, ipek geceliğim dokunuşunun serinliğine karşı bir engel oluşturmuyordu. Hareketlerinin ardından bir ürperti dalgası geldi.

"Aklından geçenin soyunmak olduğunu sanmıyordum."

"Seni soymak her zaman aklımda olan şeydir." Göğsümü avuçlayarak sırtıttı ve nefesim kesildi.

Dudaklarım ayrılırken şişmiş gibi hissettim. "Dışarıda olduğum için bana ders vereceğini düşünmüştüm."

Başparmağını göğsümün tepesinde gezdirdi. Göğüs uçlarım boncuk boncuk olurken yanaklarım daha da keskinleşti. "Sana ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemiştim."

"Hissettim-" Diğer eli sağ göğsümün etrafında kıvrılırken küçük bir sarsıntı geçirdim. "İlk döndüğünde öfkeliydin."

"Öyle miydin?" diye sordu, saniyeler önce verdiği tepkinin aynısını kendisinin de verdiğini izleyerek.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Bu çok tanıdık bir endişe uyarısı değil, uyluklarımın arasında da çiçek açan kalın, durgun bir histi. "Evet."

"Belki de..." diye mırıldanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Ellerim kalçalarımın iki yanındaki masaya düşerken kalbim güm güm atıyordu.

Ash'in önümde diz çökmüş görüntüsü beni sersemletip susturmayı asla başaramadı.

Biraz gerindi, başı artık göğsümle aynı hizadaydı. "Daha önce yanılmışım."

"Hakkında-?" Yutkundum ve ağzı göğsümün üzerine kapandığında tüm vücudum eğildi. İpeğin ve onun soğuk ağzının birleşimi düpedüz günahkârcaydı. "Ne hakkında?"

Başını kaldırdı ve dantelin üzerindeki et kabarıklığına bir öpücük kondurdu. "Duygularının beklediğimden daha hızlı gelişmesi hakkında."

Söylediklerinin anlamının arzu sisini delip geçmesi bir an aldı. "Ne?"

"Benden öfke hissetmenin imkânı yok."

Ben cevap veremedim ağzı sağ göğsüme gitti. Başparmağı ve işaret parmağı hala titreyen meme ucunun etrafına kapanırken derinlemesine emdi ve benden keskin bir ikili zevk patlaması çekti. Parmaklarıyla oldukça kötü bir şey yaptığında kalçalarım seğirdi.

Etinin altındaki gölgeler kalınlaştı ve yayıldı. "Hissettiğim en son şey öfkeydi."

Masayı kavrarken, konuştuğumuz konuya odaklanmaya çalışırken çenem öne düştü. "Senden öfke hissettiğimi hiç söylemedim."

Kıkırdadı, ipeğin arasından tenimi ısırdı. "Evet, yaptın."

"Yanlış söyledim o zaman." Ash akıcı bir zarafetle ayağa kalkıp bakışlarını benimkilere sabitlediğinde hızlı hızlı nefes alıyordum. Gözlerindeki sıcaklık tenimi kavurdu. "*Baktın*"

kızgın."

Nefesinin altında kıkırdayarak başını salladı ve içime girdi. Göğsü zaten hassaslaşmış olan göğüslerimi okşadı. "Sana baktığımda böyle görünmüyordum."

Bakışlarını tutabilmek için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Üzerimde yükseliyordu.

Alanımı bu şekilde dolduran başka biri olsa sinirlerimi bozardı ama o tamamen farklı bir tepkiye neden oldu. Bakışlarım yüz hatlarının acımasız çizgilerini ıslatırken vücudum tahrikle zonkluyordu. Neredeyse avluda gördüğüm ifadenin aynısıydı. "Bundan emin misin? Görünüşün Şimdi de aynı."

"Halkımızın başına gelenleri gördüğümde öfkelen dim. Bu anlamda haklısınız ama *size* baktığımda hissettiğim bu değildi. Şimdi sana baktığımda da hissettiğim bu değil." Parmakları geceliğimin ince askılarının altından kıvrıldı. Dantelli askıları aşağı doğru çekerken başı eğildi ve göğüslerimi göğsünün tüy kadar hafif dokunuşuna açtı. Konuştuğunda dudakları dudaklarıma değdi. "Ne hissettiğime dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

Parmakları bileklerimdeki kayışlardan ayrılıp göğüslerimin yanlarını sıyırırken bunu yapmaya teşebbüs bile etmedim. Yaptığı şeyi durdurmaya da çalışmadım. Konuşulması gereken önemli şeyler vardı: *sekya*. Kolis. Yaralı ve kayıp olanlar. Ama sanki dokunuşu, sesi ve sözleri şehvetli bir büyü dokumuş gibiydi.

"Seni gördüğümde, avluda halkımızın yanında savaştığını düşünmüyordum," dedi ağzıma karşı. "Senden Uçurum'a gelmemeni istemiştim ve her ne kadar beladan uzak durmanı tercih etsem de-"

Ağzımı açtım.

Ash tam o anda beni öptü ve itirazlarımı susturdu. *beladan uzak durmak*. "Sizden hiçbir şey yapmadan durmanızı beklemiyorum.

Önemsediğin insanlar saldırı altındayken." Dudakları dudaklarıma değdi. "*Sekya*'nın saraya saldırdığını öğrendiğim an, Kraliçemin dışarıda kendi başına kalacağını biliyordum. Senden de bunu bekliyorum."

Aman Tanrım. Bu muhtemelen birinin bana söylediği en ateşli şeydi.

"*Her zaman*," diye ekledi saç tellerimi göğüslerimin üzerinde gezdirirken. "Seni gördüğümde göreceğim şeyi beklemiyordum."

Bunu söyleme şekli dağılan dikkatimi çekti. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Parlıyordun. Altın. Gümüş. Ruhaniydin." Avuç içleri belimde geziniyordu. "Sanki ay ve güneş sonunda bir araya gelmiş gibiydi. Seni gördüm, sadece seni ve sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel varlıktın."

Gözlerim kapandı. Geceliği daha da aşağı indirirken masaya yaslandım.

"Ve tek düşünebildiğim senin içinde olmayı ne kadar çok istediğimdi," dedi ve benden çıkan nefes nefese sesle dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

"Senin içinde olmaya ne kadar *ihtiyacım vardı*."

Arzu, çekirdeğimin derinliklerinde keskin bir şekilde bükülürken ürperdim.

Elleri kalçalarımaya yerleşti. "Avluda düşündüğüm şey buydu. Ve bu ne kadar boktan olsa da, aynı zamanda düşündüğüm şeydi Seni yaralılarla bulduğum zaman hakkında. O zaman da ıslıl ıslıldın. Şu anda düşündüğüm şey de bu."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni döndürdü ve bir elini karnıma doğru kaydırды. Kalçalarını arkama bastırдыğında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu hissedebiliyordum, kalın ve sertti. Ani pozisyon değışikliğı şaşırtıcı bir etki yaratmış, Ash'in kontrolü ele almasından hoşlanan o gizli yanımı harekete geçirmişti. Islak bir sıcaklık ve küçük bir endişe tohumu ortaya çıkardı. İstenmeyen endişe zararlı bir ot gibiydi, kök salmakla tehdit ediyordu ama onun - Ash'in ve başka hiç kimsenin - sırtıma yaslanma hissi beni sabit tuttu. Başparmağı göbeğimin hemen altında, tenimin üzerinde gezinirken beni sıkıca tutması rahatlatıcıydı. Okşayışı yatıştırıcıydı ve birkaç dakika sonra karanlık, iç açıcı bir sıcaklıkla yanan ateşler endişemi yendi.

Ash hükmettiğinde, bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğini bilmiyordum. Ya da belki de neden bu şekilde hoşlandığımı biliyordum ama henüz bununla yüzleşmeye istekli değildim. Ama ellerimi tutup masanın üzerine koymasına neden izin verdiğimi biliyordum. Beni öne doğru eğip ayak parmaklarımın ucuna bastırдыğında neden karşı koymadığımı biliyordum. İri eli sırtımın ortasından aşağı doğru inip beni masanın soğuk, parlak yüzeyine ittiğinde nasıl paniklemediğimi anladım.

Kontrolü bırakıp kendimi bırakabilirdim. Ash beni alabilir.

Ve buna izin verebilirim.

Çünkü beni anlıyordu. Ona güveniyordum ve onun yanında her zaman güvende olduğumu biliyordum.

"Bir dahaki sefere bana bir iyilik yap ve hançeri yanına al," dedi ön kolunu masayla yanağım arasında gezdirirken.

"Ben... Ben bunu yapabilirim."

"Güzel." Ash bana doğru eğildi. Dudakları çeneme karşı serindi. "*Liessa*?"

"Evet?" Masanın üzerindeki sürahi ve boş bardakların ötesindeki balkonun açık kapılarına bakarak nefes aldım.

Önlüğümü kaldırdı, diziyile bacaklarımı ayırırken sert ve nasırlı avuçlarını kalçamda gezdirdi. "Kraliçemi sikeceğim."

Oh, Tanrım.

Elini kalçalarımın arasına daldırdı ve serin parmaklarıyla nemli sıcaklığımın kontrastı karşısında dudağımı kan çekecek kadar sert ısırdım. O anda

Ondan yayılan ve sırtımda titreşen onay gümbürtüsü. Parmakları gergin sinir demetine dokunduğunda ürperdim. Kalçalarım sarsıldı ve sikişinin kalın başını üzerimde hissettim.

"Ve bunu yapacağım"-sesi kulağımda ipeksi bir fısıltı gibiydi
-"Tam istediğin gibi." O
da öyle yaptı.

İçime girmeye başladığında haykırdım. Her santimi içime o kadar güçlü bir zevk dalgası gönderdi ki, acıyla sınırlandı. Aramızda bir santim boşluk kalmayana kadar beni doldurmaya devam ederken nefesim hızlandı. Tanrım, o... o daha büyük hissettiriyordu. Altımdaki, yanağımı koruyan kola baktım ve gölgelerinin neredeyse katılaştığını gördüm. Etrafımda sıkılaştığımı hissedebiliyordum, sonra hareket etmeye başladı ve bardaklar usulca birbirine çarpmaya başladı.

Ash'in beni almasının yavaş ya da çekingen bir tarafı yoktu. Kalçalarının her hamlesi tarif edilemezdi; her çekişi ve itişi sahip olduğum her sinir ucunu uyarıyordu. İtişlerine karşılık vermek istedim ama dudakları yanağımda ve çenemde gezinirken ağırlığı beni yerimde tuttu.

"Arzunun tadını alabiliyorum." Güçlü bedeni beni içine hapsederken dudakları kulağımanın kabuğuna yaklaştı. "Onun tatlılığında boğuluyorum."

Parmaklarım tahtaya doğru kıvrılırken, masanın yüzeyi boyunca ve ellerimin etrafında gölge şeritleri dönerken inledim. "Daha sert" diye fısıldarken gözlerim kapandı.

"Siktir," diye homurdandı, hızını artırdı ve daha derine, *daha sert* girdi. "Böyle mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, onunla masa arasına sıkıca sıkışmıştım, tamamen onun merhametine kalmıştım. "*Evet.*"

O kadar yoğun bir şekilde içime girdi ki, bu hem bir ceza hem de bir ödüldü. Ve tanrılar, buna *bayıldım*.

Karnımın alt kısmındaki kaslar gerildi ve Ash aniden arkama geçtiğinde kendimi serbest kalmaya doğru koşarken hissettim.

Doğruldu, bir kolunu göğüslerimin arasına, diğerini de belime koyarak beni göğsüne yapıştırdı. Ash içime girerken ayaklarım artık yere değmiyordu, kesintisiz bir şekilde durup itiyor, itmeler arasında bana sürtünüyordu. Parmakları çenemin etrafında kıvrıldı ve ben de kollarını kavradım.

Yükselen sürtünme hızla kabaran inanılmaz bir zevk dalgası yarattı. Kalçalarımı biraz hareket ettirebildiğim için ona karşı sallandım. Bu, yumuşak alevler gibi beni okşayan, daha öncekiler kadar yoğun bir ateşi uyandıran ham bir ihtiyaçtı.

Sıkı bir gerilim düğümü oluşmuş, kıvrılıp açılıyordu. Ash beni boyuna doğru çekti, sertçe, beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

"*Liessa,*" diye çenemin altındaki ete sürtündü.

Başını eğdi ve titremeye başladığında omzumla boynum arasındaki boşlukta dişlerinin keskin sıyrıklarını hissettim. Her şey çok fazlaydı. Ash'in salıvermesi beni uçurumun kenarına gönderdi ve gırtlaktan gelen bir çığlıkla düştüm. Parçalandım, küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren şey için yükselen ve tepeye çıkan ecstasy sırlıslık dalgalara parçalandım. Ash tüm bu süre boyunca beni tuttu. Nefes alış veriş yavaşlayana kadar bırakmadı ve sonra omzumu öptü.

"Sera," diye mırıldandı, dudakları boğazımda ve hâlâ çılgınca atan nabzımın üzerinde geziniyordu.

Şehvet ve kaygıdan oluşan ikili bir patlama içime işledi. Göğsümdeki baskı ciğerlerimdeki havayı dışarı atarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Altın
gördüm.

Altın
külçeler.

Ve sırtımda bir sıcaklık hissettim. Ash'in bedeninin rahatlatıcı soğukluğu yerine baskıcı bir sıcaklık. Sadece bir saniyeliğine, bir kalp atışından daha fazla değil.

-nefesim boğazımda düğümlendi-

Kes şunu.

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Kes şunu artık. Ben orada değilim.* Beş saniye boyunca nefesimi tuttum. *Ben buradayım.* Yavaşça nefes verdim.

Ash'in yanındayım. Nefes aldım. Orada değilim. Panik etkisini kaybettikçe, yavaş yavaş Ash'in

geceliğimin içinden sırtımın ortasını okşuyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Onu yukarı çekmemiştim. O mu çekmişti?

Boğazım düğümlendi, gözlerimi açtım ve kolunu kavradığımı ve bir kez daha açık balkon kapılarına baktığımı fark ettim, ama bu çok daha alçak bir pozisyondaydı ve Ash'in kalbinin koluma çarptığını hissedebiliyordum. Ash'in ben farkına varmadan beni kollarının arasına alıp geceliğimi düzeltmekle kalmadığını, aynı zamanda bizi kanepeye oturttuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Yüce Tanrım. Ne zamandır korkuyordum? Kalbim hızla çarpmaya başladı. Saniyeler gibi gelmişti ama belli ki bundan daha uzun sürmüştü çünkü ben... Ben onun kucağındaydım, ayaklarım yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu ve eli saçlarımdaydı. Sonra kokladım-

"Leylaklar," diye mırıldandım, vücudum titriyordu. "Bayat leylak kokusu alıyorum."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir nefeste dehşet beni ele geçirdi, diğerinde utanç beni haşladı. Benim Kaslar kilitlendi ve sonra bir anda hareket etti. Onları kontrol edemiyordum, kendimi de. Ash'in kucağından o kadar hızlı fırladım ki masaya çarpıp bir bardağı devirirken neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Sera?" Ash adımı sessizce söyledi ama sesindeki endişenin ağırlığını fark etmemek mümkün değildi.

Sakinleş. Sakinleşmem gerekiyordu. Ben orada değilim. Aptalca davranıyorum.

Ben orada değilim.

Yeterince derin bir nefes almayı başarak gözlerimi kapattım ve nefes almaya odaklandım. "Ben iyiyim." İyiydim. "Ben iyiyim."

Ash cevap vermedi ve sessizlik gözlerimin açılmasına neden oldu.

Kanepenin kenarındaydı, sanki ayağa kalkmak üzereymiş gibi donup kalmıştı. Sağ eli kolun üzerindeydi, parmak eklemleri beyazlamıştı.

Göğsüm hırıltılı bir nefesle inip kalkıyordu ve onun göğsünün de aynı şeyi yaptığına yemin edebilirdim.

"İyi misin?" dedi, göğsünün derisi incelmışti.

Titreyen ellerimi kalçalarımın bastırarak başımı salladım.

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey." Bir adım daha geri çekildim ve masanın yarısına kadar dönüp devrilmiş bardağa baktım. "Bana ya da başka bir şeye zarar vermedin."

"Sana zarar vermediğimi biliyorum." Ash tamamen hareketsiz kalmıştı. "Bunun hiçbir şey olmadığını da biliyorum."

Cama daha sert baktım.

"Leylak kokusu aldın. Bayat leylaklar," diye devam etti, sesi alçaktı.

"İşte ölüm -gerçek ölüm- böyle kokar."

Etrafımdaki sıcaklık düştü ve başımı ona doğru çevirdim.

"Kolis işte böyle kokuyor."

İçimden bir ürperti geçti ve kendimi hareket etmeye zorladım. Masaya doğru yürümeye başladım. "Evet, öyle."

Onun da vücudu titredi. "Sera..."

Düşen bardağa uzanırken derim gerildi. "Ne?" "Konuş benimle," dedi. "Lütfen."

Yutkundum, kalbim sıkıştıyordu. Bardağı düzeltirken elim hâlâ titriyordu. "Ne hakkında?"

"Şu anda ne hissettiğin hakkında."

"Şu anda kendimi biraz yorgun hissediyorum," diye cevap verdim, esnemeye zorlayarak. "Uyumamız gerekmiyor mu?"

"Sera."

Köşeye sıkışmış gibi hissederek, kafese kapatılmış herhangi bir hayvan gibi tepki verdim. "Ne?" Tersledim. "Ne söylememi istiyorsun? Bir an için çıldırdım. Büyütülecek bir şey değil."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Sanki öyleymiş gibi davranıyorsun!" Esans yükselirken duvar aplıkları titredi ama bunu onun mu yoksa benim mi yaptığımdan emin değildim.

"Öyle demek istemedim," dedi, sesi daha yumuşaktı. Daha sakın.

"Yaptıysam özür dilerim."

Tanrım, kalbim sanki onun özrü doğrudan kalbime saplanmış bir hançermiş gibi acıyordu. "Özür dileyecek bir şey yok." Masadan uzaklaştım ve bornozumu almak için eğildim. Elime aldığımda ne yapacağımı bilemediğim için öylece tuttum. "Sadece yorgunum Ash. Hepsi bu."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Temizlenebilmen için seni götürdüğüm mağarayı hatırlıyor musun?" dedi.

Sorusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki ona döndüm. Koltuğun kolunu bırakmıştı. "Evet."

Derisinin incelmesi durmuştu. "O zaman da söyledim, hâlâ sen olduğunu biliyorum."

Dondum kaldım.

"Bana hâlâ sen olduğunu hatırlatmana gerek yoktu," dedi, bedeni hâlâ kanepenin kenarındaydı. "Ne olursa olsun hâlâ sen olduğunu biliyorum. oldu."

Göğsüme bir basınç çöktü ve bir an için duyabildiğim tek şey kalbimin çarpıntısıydı. "Yine de hiçbir şey olmadı."

Başını yana doğru çevirirken gözleri kapandı.

"Bunu sana daha önce de söylemiştim." Bornozu sıkıca kavradım. "Kolis yapmadı-"

"Ve *sana* daha önce daha iyisini bildiğimi söylemiştim." Başı öne doğru savruldu ve eti bir kez daha inceldi. Göğsünde gölgeler oluşmaya başladı ve baş döndürücü bir hızla dönmeye başladı. "Öfkeni hissettim. Kendimde olduğum her an acını hissettim. Seni hissettim-" Keskin bir nefes aldı. "Çaresizliğini hissettim."

Zemin ayaklarımın altında hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Bunların hiçbirini unutmamıştım. Sadece bana ulaşmak için etini nasıl tırmaladığını düşünmeyi reddediyordum. Ben bilmiyormuş gibi davransam da o biliyordu.

"Senden aldı," diye haykırdı Ash ve bu dört kelime tenime donmuş yağmur gibi düştü. Duvarların köşelerinde beyaz bir buz parıltısı belirdi. "O senin kanını aldı."

"Sana onu durdurduğumu söyledim."

"*O zaman* onu durdurmuştun." Başı tekrar döndü, boynundaki tendonlar öne çıktı. "Lütfen bana yalan söyleme Sera. Buna ihtiyacın yok."

Sarsıldım.

"Bunu anlamıyor musun?" Bakışları tekrar benimkilere döndü. Gözbebeklerinden tüyler ürperdi. "Biliyorum."

Sarsıldım. "Neyi biliyorsun?"

Buz duvara yayıldı ve çatırdadı. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ve diğerlerine ne yaptığını biliyorum. kafesler."

Zihnim sandığın içindeki şeylerden Kolis'in tahtının yatağı mükemmel bir şekilde görecektir şekilde nasıl ayarlandığına geçerken kaskatı kesildim. Düşündüm ki

Zincirler. Banyo küvetinin yanındaki sandalye. Beni nasıl *gösterdiğini*. Beni Kyn'e nasıl sunduğunu. Beni kendine çekerken, benden beslenirken nasıl rahatladığını. Bir adım daha geri atarken bornozun dikişleri parmaklarımın altında gevşedi. Tanrım, şu anda bile ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ash derin bir nefes alırken vücudu titreşiyor gibiydi. Buz birkaç santim geri çekildi. "Onu Sotoria olduğuna ikna etmeye çalıştığını biliyorum. Biliyorum..." Göz kapakları aşağı indi ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Beni serbest bırakması için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

Gözlerini açtığında parıldıyorlardı. "*Biliyorum*."

Ama her şeyi bilemezdi. Kolis bir şey söylemediği sürece...

Derim yandı. Kyn'in ona Kolis'in teklif ettiği şeyi söylediğini biliyordum ama Ash bundan bahsetmiyordu. "Ne söyledi?"

"Önemli değil."

"Ne dedi o!?" Bağırdım, bornoz parmaklarımın arasından kaydı. Midemin çukurunda panik çiçekleri açtı. "Evet, Sotoria gibi davrandım. Seni serbest bırakırsa onunla bir şeyler düşünebileceğimi söyledim. Kabul etti ama kabul etmemek için her türlü sebebi buldu." İçimden tırtıklı bir kahkaha yükseldi ve sonra kelimeler aceleyle döküldü. "Onu ne zaman dinlemek zorunda kalsam boğazını parçalamak istemiyormuş gibi yapmamın hiçbir önemi yoktu. Seni bırakmamak için her zaman bir neden buldu. Sen çok kızgındın. Ben çok gevezeydim, çok inatçıydım." Ellerim bir açılıp bir kapanıyordu. "Yani, evet, onun varlığından hoşlanıyormuş gibi davrandım ve çoğu zaman bunu başaramadım çünkü o-" Durdum. Kolis'in, Ione'un Ash'in serbest bırakıldığını doğrulamasının ardından Ash'in serbest bırakılmasını sormama duyduğu öfke Sotoria yeniden ortaya çıktı ve bir engerek yılanı gibi saldırdı. Tıpkı dişleri gibi. Ellerimi kaldırdım ve sonra indirdim. "Ona beni sevmediğini söyledim."

Ash sessizleşmişti. Gözleri beni hiç terk etmedi ama onu gerçekten görmedim. Hiçbir şey görmedim. "Sana değer verdiğimi biliyordu. Ben... Sanırım bunun Bundan daha fazlası, her ne kadar rol yapsam da." Aldığım nefes yetersiz geldi. "Ona *Kardia*'nı aldırıldığını söyledim. Eğer ona bunu söylemeseydim, o..."

"Onun ne yapacağını biliyorum," dedi Ash, sesi benim içimde hissettiğim kadar acı doluydu. "Beni durağanlığa sokardı ve hâlâ içinde olabilirim. Ama sen beni korudun. Beni kurtardın."

Beni

m

vardı.

Beni

m

vardı.

Onu kurtarmıştım.

"Kendini kurtardın," dedi.

Kurtarmıştım.

Benim *vardı*.

"O olmadan önce kendimi kurtardım..." Aklımdan Gemma, Aios ve diğer isimsiz, yüz­süz *favoriler* geçti.

"Neyden önce?" Ash sorguladı. "Çok geç olmadan önce mi?"

"Evet," diye fısıldadım kısık sesle, geri çekildim ve sonra ilerledim. "Öyle hissettirmiyor ama." Döndüm, sonra durdum. "Neden öyle hissettiriyor? Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey olmadığını söylemeyi kes, Sera!"
"Gerçek bu, lanet olsun!" Çığlık attım.
Ve bu gerçektir.
Bana gerçekten hiçbir şey olmamıştı. *Şanslıydım.*

Ash göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı, kanatlarının belli belirsiz hatları arkasında belirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorum!" diye bağırdı ve odadaki her şeyin titremesine neden oldu. Ben hariç her şey. "Morlukları gördüm ve bir dahaki sefere öfkmesini nasıl kontrol ettiği umurumda değil." Yanaklarının etinin altında gölgeler dönüyordu. "Seni *incitti*, Sera. O seni *tehdit etti*. Sana hava *attı*. Ve Sotoria *olmadığın* ortaya çıkarsa Kolis'in sana ne yapacağını söylediğini biliyorum."

Başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım.

"Kolis'in senden beslendiğini biliyorum." Dudakları alçak bir hırıltıyla aralandı. "Ve biliyorum-" Kendini durdurdu, gözleri tekrar kapandı. "Daha önce korkunun seni durdurmasına asla izin vermezken, dişlerimi hissettiğinde korkunun seni ele geçirmesinin nedeninin o olduğunu biliyorum."

Verdiğim nefes sisli bir bulut oluşturdu.

"Bunu senden aldı," diye öfkeleni. "Onunla her ne yaşadıysan, Sera? Hiçbir şey değildi. Çünkü bir parçanın hâlâ orada olduğunu biliyorum." Sesi titriyordu. "Hâlâ o kafesin içinde."

Aldığım nefes buharlaştı ve çakmak taşının yağa çarpması gibi panik patlayarak İlkel özü ateşledi. Tepki olarak yükseldi ve kanımı doldurdu.

Parmaklarım karıncalanmaya başladığında hafif bir sarsıntı odayı sarstı. Ve... tanrılar, içimdeki tüm bu *parçaların* incelendiğini, kırılğan ve kırılğan hale geldiğini hissedebiliyordum. İçimden bir titreme geçti.

Ash kaskatı kesildi ve sonra onunla ilgili her şey değişti. Kanatlarının puslu hatları çöktü. Ayaz geri çekildi. Sıcaklık arttı. Ama bu...

Son kısım o değildi.

Bendim.

"Sorun yok." Ash konuştu ama sesi yüzlerce kilometre öteden geliyordu. "Her şey yolunda, *Liessa*." Sol kolunu kaldırarak bana doğru bir adım attı. Derisinde bir şey vardı, mavimsi kırmızı bir şey.

Kan.

Kolundaki küçük, yarım ay şeklindeki kesiklerden sızan kurumuş kan. Ağzım kurudu. Tırnaklarım...

Bunu yapmıştım.

Bunu ona ben yapmıştım. Sadece şimdiye kadar görmemiştim.

Şiddetli enerji içimden geçerek havaya sızdı. Duvar apliklerinin ışıltısı odaya yayıldı ve tüm alan aydınlanana kadar parladı.

ışıkla doldu. Ampuller birbiri ardına patladı.

Rüzgâr açık kapılardan içeri girerek perdeleri kaldırdı ve bardakları masadan düşürerek birbirlerine çarpmalarına neden oldu. Kaldırıldıklarında zincirlerin takırdaması gibi takırdamalarına neden oldu, kollarımı yuvalarından kopacakmış gibi hissedene kadar gerdi. Göğsüm kabardı ama en ince nefesten başka bir şey geçmiyor gibiydi.

"Sera," dedi Ash usulca, avize üzerimde sallanıp duvarlara tuhaf, dans eden şekiller çizerken. "Nefes alışını yavaşlatmanı istiyorum. Derin bir nefes al ve tut."

Onu duydum. Anladım. Ama ona bakarken düşünebildiğim tek şey onun *bildiğiydi*. Yüz hatları sade ve...

Ve kırılacakmışım gibi hissettim.

Ama yapamadım.

Kıramadım.

Ben olsam

yapmazdım.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Ölüm Ormanı'nda yarılan uçurum, içime her türlü duyguyu hücum ettirerek genişçe yarılrken hava yoktu. Ama yükselen, başını kaldıran ve her düşünceye musallat olan bir hayalet gibi şekil alan, uzun zamandır gömülü olan acı ve yalnızlık değildi. Derimi kalın, boğucu bir yağ gibi kaplayan öfke, keder ve utançtı. Çaresiz bırakılmanın öfkesi. Benden önce gelenlerin ve Kolis'in benden aldığı kontrol, özgürlük ve diğer her şeyin üzüntüsü

-Bizden. Lanet olası utancın bana ait olmaması *gerektiğini* biliyordum ama yine de öyleydi çünkü kafamın arkasındaki o lanet ses Kolis'le uğraşırken daha akıllı *olmam gerektiğini* fısıldıyordu. I

kendimi daha iyi hazırlamalıydım. Daha güçlü *olmalıydım*. Eğer olsaydım, ben

Kolis'i daha iyi idare edebilirdim. Yıldız'ın bunca zamandır üzerimde olduğunu fark ederdim. Ash'i daha erken serbest bırakırdım. Eğer daha güçlü olsaydım, çaresizliğimi asla hissetmez ve bana ulaşmak için etini parçalamazdı. Daha güçlü olsaydım, bir parçam hâlâ o kafeste kilitli olmazdı.

Bununla başa çıkabilirdim. Üstesinden gelebilirdim. Hepsi çok fazlaydı.

Boğazım düğümlendi. Panikle geri çekilmeye başladım. Nefes alamıyordum. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Gitmek zorundaydım. Gitmek zorundaydım. Mecburdum.

Panik anında söndü, vahşi ve güçlü bir şey tarafından ezildi. İçgüdü devreye girdi ve bu ilkel bir şeydi. Kadim. Vahşiydi.

Ve çıkmak istedi. Kontrolü geri almaya ihtiyacı vardı.

Ash'in gözleri kocaman ve parlaktı - çok parlaktı. "Seni yakaladım," diye yemin etti. "Her zaman."

İçimdeki o vahşi, ilkel, kadim şeyin gerildiğini hissedebiliyordum ve Ash'in sözlerini anladığını biliyordum.

Aniden kulaklarımı bir uğultu doldurdu. Kanımı. Vücudumun her yerini sıcaklık kapladı. Ash'in ağzının hareket ettiğini ve yüz hatlarının keskinleştiğini fark ettim, ta ki derisinin gözeneklerini ve altındaki soluk gölgeleri görene kadar. Uzaklardan gelen bir gümbürtü başını balkon kapılarına doğru çevirirken boynundaki damarlarda pompalanan kanı gördüm. Tenim titreşti. Her yanıma uğulduyordu ve aklımın bir köşesinde bir şeyler olduğunu biliyordum.

İçimde bir şeyler değişiyordu.

Etime bir ateş çarptı, ağzımı kan ve kül tadıyla doldurdu. Titreşim yoğunlaştıkça göğsüm gümbürdedi. Ellerimde ve kollarımda altın rengi gümüş ışıklı noktalar belirdi ve sonra her yere yayıldılar.

Çenem gerilip genişleyerek dudaklarımı geriye doğru sıyrırken yüzümün kenarlarında ağrılar oluştu. Köpek dişlerim büyüdü. Burnum düzleşti. Vücudum kasıldı, iki büklüm oldum. Çenem yuvasından çıkarken dudaklarım daha da geriye doğru soyuldu. Dizlerim çatladı ve şekil değiştirdi. Parmaklarım küçüldü ve kalınlaştı. Tırnaklarım uzayıp keskinleşirken, gümüş uçlu altın kürk telleri etimden fışkırdı ve hızla elimi kapladı. Geceliğimin askıları koptu. Biçim değiştirirken ipek vücudumdan kaydı, kemiklerim eklem yerlerinden çatırdadı ve sonra tekrar birleşti. Ben değişirken sırtım eğildi. Değiştim. Öne doğru düştüm, pençelerim yumuşak bir gümbürtüyle taş zemine indi.

Nefes alışım yavaşladı.

Kalbim sakinleşti.

Bir adım geri atıp kendimi salladım. Bu his *inanılmazdı*. Memnun bir mırıltı çıkararak tekrar yaptım.

Etrafımdaki hava değişti ve ben de tepki verdim. Geriye doğru eğildim, kuyruğum pürüzsüz taşın üzerinde salındı ve içimden daha derin ve törpülenmiş bir ses geldi. Dişlerimi gösterdim, sıçramaya hazırlanırken kaslarım gerildi-

Tehdit geri çekilerek bana alan açtı. Kendimi sabit tutup deri kaplı bacaklara bakarken kaslarım seğirdi. Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik.

Serin bir esinti kürkümün arasından süzülerek dikkatimi sallanan perdelere çekti. Dışarıya. Kaslar daha fazla seğirdi. Beklenti

içime işledi, bir ihtiyaç haline geldi.

Yavaşça kapılara doğru ilerlerken pençelerim taşa vurdu ve sonra havalandım.

Balkonu geçip korkuluklara sıçradım ve etrafımı hızla tararken kendimi dengeledim. Atladım ve aşağıdaki zemine indim.

Etkisini hissetmemiştim

bile. Bu sefer mi?

Başımı salladım. Bir önemi yoktu. Artık özgürdüm. Hızımı artırdım ve koşmaya başladım.

"Kapıları açın!" diye bağırdı arkamdan bir ses. "Şimdi."

Otorite ile dolup taştan derin bir ses. Emir vermeye ve itaat edilmeye alışkın biri.

Tanıdık bir tane.

Önemli bir tane.

Teknenin boynunun derinliklerine itilen mantar gevşedi. Yavaşlamaya başladım.

İleride kapılar açıldı ve cesetler etrafa saçıldı. Peşlerine düşme, onları avlama dürtüsü beni vurdu, ama kaçma arzusu daha büyüktü.

Ben de

öyle

yaptım.

Koştum.

Kapıları ve farklı kokuları geçtim. Yolda hızla ilerledim, etrafımdaki sesleri işlerken kulaklarım seğiriyordu. Yapraklar hışırdıyor, esintiyle sallanıyordu. Daha uzakta, yıldız ışığının yakınında, kanatlar havayı dövüyordu. Ama daha yakından, kayaların üzerinden akan suyun sesini duydum. Bu sesi takip ederek yoldan ayrıldım. Bir su kanalı göründü, diğer tarafta ise bir orman.

Oradaydım. Orada olmak istedim.

Kıpkırmızı ve gümüş rengi çiçeklerden uzak durarak, uzun otlar karnımın kenarlarını sıyırdı. Nehre yaklaştım ve çalkalanan suya bakarak karşıya geçmek için bir yol aradım. Nehrin kenarından çıkan bir dizi kayada buldum. Yüzeye. Patilerim yumuşak ve nemli zemine batarak nehir kıyısından aşağıya doğru hızla indim. Kenara ulaştığımda zıpladım, kaygan bir kayanın üzerine kondum ve bir iki santim kaydım. Soğuk su bacaklarıma vuruyor ve kuyruğumu ıslatıyordu. Kenara doğru ilerleyerek yere çöktüm ve pençeli patime odaklanana kadar uçuşan damlacıklara vurdum.

Yıldız ışığında kürkün gümüş gibi görüldüğünü görebiliyordum, ama esinti telleri karıştırdığında altındaki altını gördüm.

Ses dikkatimi çekti ve kulaklarımı tıkadım. Zar zor Suyun şırıltısından duyuluyordu ama dört ayak üstünde bir şey duydum. Koşan bir şey. Benden daha büyük bir şey.

Daha uzun bir atlayış yapmadan önce bir sonraki ve sonra üçüncü kayaya sıçradım.

Nehir kıyısının yakınındaki sığ suya indiğimde su sıçradı ve alt bedenimi ıslattı. Kuru zemine doğru ilerleyerek kürkümdeki suyu silkeledim ve sonra bir kez daha havalandım.

Ağaçların arasından koştum, kayaların ve devrilmiş dalların üzerinden atladım. Ormanın derinliklerindeki yoğun karanlığa doğru koştum, gövdelerin arasından geçtim. Koşarken farklı kokular alıyordum. Toprak tonları. Açan çiçeklerin çiçeksi notaları. Yağmur ve deniz tuzu kokusu. Önce sağa sonra sola koştum.

Koştum, koştum, gergin kaslarım gerildi ve yandı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar saatlere dönüştü. Ve hala koşuyordum, ağaçların arasından gökyüzü derin bir menekşe mavisine dönüşürken ciğerlerim derin, dolgun nefesler alıyordu. Koşmaya devam ettim, arada bir durup küçük bir kaya tepeciğini ya da garip bir kokuyu araştırmak.

Küçük, beyaz yapraklı bir çiçek kümesi gözüme çarptı. Önlerinde karnımın üzerine çöktüm. Bir çeşit papatyaydılar. Kuyruğum Kulaklarım vızıltı sesini duyarken yosunlu orman zeminindeydim. Böcekler. Yapraktan yaprağa atlayan küçük, siyah bir böceğin izini sürdüm-

Farklı bir ses bana ulaştı. Daha ağır, tekrarlayan gümbürtüler.

Ayağa kalktım, çiçeklerin etrafından dolandım. Kürkümdeki rüzgârın, ciğerlerimdeki havanın ve patilerimin altındaki toprağın tadını çıkararak koştum. Sonunda

ağaçlar seyreldi ve denizin kokusu güçlendi. Yavaşladım, bir Benden daha uzun ince sazlıklardan oluşan bir çayır. Yukarıdaki gökyüzü aydınlanmaya devam ederken arazi alçaldı ve sonra tekrar yükseldi. Tepeye doğru koştum, tepede belli belirsiz bir sis gördüm-

Ayaklarımın altındaki toprak ufalandı. Tıslayarak bir uçurumun kenarından geri çekildim. Çok daha sağlam bir zeminde kalarak yere eğildim ve gözlerimi kısıtım. Sis in içinden maviyi gördüm.

Yeni bir koku bana ulaştı. Birkaç metre ötedeki sazlıkların hareketini takip ederek etrafımda döndüm. Sola doğru ilerledim. Saplar ayak ayak titriyordu.

Kendimi kenara atarak toprağa gömüldüm ve tekrar koşmaya başladım, uçurum boyunca yarışıyordum. Hızlandım. Yere değdiğimi bile hissetmiyordum. Sis uçurumun üzerinden sızıp beni birkaç metre geriye

itene kadar koştum.

ve sazlıkların içine. Sonra koşmaya devam ettim, sazlıklardan fırladım ve yola çıktım.

Önümde kalın, dönen bir sis duvarı yükseldi. Savrulduğum, gevşek toprağı tekmeledim. Sise bakarken vücudumdaki kalın tüyler diken diken oldu. Burayı biliyordum.

Bariyer boyunca süründüm, sazlıklarda başka bir şeyin sesini duyarak yaklaştım. Kaslarım gerildi. Buraya daha önce de gelmişim. Burası ölümlüler âlemine açılan bir geçitti, benim...

Gölüme.

Ev mi?

Evet.

Ve

hayır.

Parçalarım tekrar birleşmeye başladı. İsteddiğim parçalar. Primal sisinin en kalın kısmının önünde durduğumda istemediğim diğerk parçalar. Arkamda, sazlar birbirlerine sürtünmeye devam ediyor, kalp atışlarımla aynı anda sallanıyorlardı.

İlkel sisin ayrılmasını sağlayabilirim. Geçidi açabilirdim. Yapabilirdim çünkü istediğim her şeyi yapabilirdim-

Bir koku bana ulaştı. Taze, narenciye kokulu ve öncekinden daha güçlü. Döndüm, sazlar sallanıp ayrılırken boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi.

Yola bir kurt çıktı, kürkü yıldız ışıklarının ve lavanta rengi gökyüzünün karanlığında parlak bir gümüş rengindeydi. Canavar iriydi, benden bir baş kadar uzun, omuzları daha genişti. Ve özünde bir yırtıcıydı.

Ama o güzel bir yaratıktı ve tekrar koşmak istedim çünkü peşimden geleceğini biliyordum. Saatlerdir bunu yapıyordu, beni nehir boyunca ve ormanın içinde takip ediyordu. Bunu yapmak onun doğasında vardı.

Ama beni avlamıyordu. Bunu biliyordum, *nota* formumda bile. Hayatımın büyük bölümünde olduğı gibi beni izliyordu.

Gümüş canavar yaklaştı, zeki bakışları benimkilerle kilitlendi. Gümüş gözler.

Dondum kaldım.

Kurt benden bir adım ötede durdu ve sonra değışti. Sanki yıldızlar kurdun kürkünün üzerinde sadece bir ya da iki saniye süren parıltılı, gümüşü bir ışık dalgasıyla dans ediyordu. Gümüş kürk geri çekildi. Sertti, Altın-bronz eti ortaya çıktı. Kaslar uzadı, daha zayıf hale geldi. Pençeler küçüldü ve inceldi, parmaklara dönüştü. Koyu renk tüylerle kaplı bacaklar ve ardından kollar oluştu.

Kokusu.

Şimdi önümde kurdun olduğu yerde bir adam çömelmişti; ayakta durmasa da uzun boylu olduğunu bildiğim kızıl saçlı bir adam.

Bakışlarım yüz hatlarında gezindi. Yüksek, geniş elmacık kemikleri tanıdıktı. Dolgun ağzı da öyle. Ben... Ben o dudakları tanıyordum. Onları tenimde hissetmişim. Tatlı sözler fısıldadıklarını duymuştum. Ama bu sıradan bir adam değildi. Güçlüydü.

İlkel.

Bir Ölüm İlkel. Ve

O...

Sis yolun üzerinde sürüklenerek dikkatimi tekrar duvara çekti.

Ağ geçidine.

"*Liessa*," diye konuştu ve sesinin gölgeli tınısından ürperdim. "Oradan geçemezsin. Bu şekilde olmaz."

Başım tekrar onunkine döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

"Ayrıca, yorgun olmalısın," dedi sesini alçak tutarak. Nazikçe.

"Saatlerdir koşuyorsun." Pembe ve mor çizgilerle kaplı gökyüzüne baktı. "Şafak yaklaşıyor." Göğsü sıg bir nefesle yükseldi ve sonra bir elini uzattı. "Hadi eve gidelim."

Home.

Öne eğildim ve elini kokladım. Temiz hava. Narenciye. Onun kokusu. Benim diğer yarım.

Kalp

arkadaşım.

Kralım.

Koca.

Benim her şeyim.

O benimdi, ben de *onun*.

Kabın boynundaki mantar daha da gevşedi. Daha çok kendim oldum ve daha az vahşi, özgür hayvan oldum. Bakışlarım onun koluna kaydı. Dört yarım ay kesik gitmişti. Kan da öyle, ama hala zihnimde görebiliyordum. Başımı eğdim.

Kolunu indirdi. "Ben iyiyim, *liessa*," diye beni temin etti, bir şekilde aklımın nereye gittiğini hissediyordu. "Ama bana geri döndüğünde mükemmel olacağım."

Bunu istedim, ama...

Özgür olmak istiyordum. Yaklaşan bir savaş ya da istemediğim bir taç yoktu. Bu formda daha güçlüydüm. Kendimdim. Hiçbir şey

üstünlük sağlayamazlar. Eğer deneselerdi, ne bir elleri ne de bir kafaları olurdu. Bu halimle canavar olabilirim.

Kolunu tekrar kaldırdı ve bir kez daha bana elini uzattı.

Tıslayarak bir pençemi uyarı amacıyla uzattım.

İrki lmedi bile. Eli
titremedi.

"Bana geri dön." Başını eğdi ve bir tutam saç yanağını öptü. "Bunu yapacak mısın? Lütfen?"

İçimden bir ürperti geçti. Lütfen dediğinde onu asla reddedemezdim. Ne olursa olsun. Ne şekilde olursa olsun, paylaşmaya hazır olmadığım bir şey için olmadığı sürece.

Ona doğru bir adım attım ve sonra durdum. Nasıl bu hale geldiğimi ya da bunun neden olduğunu bile bilmiyordum, bu yüzden ona nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

"Tek yapman gereken istemek." Parmakları yanağımdaki tüyleri karıştırırken aramızdan bir enerji yükü geçti. "Tıpkı eather kullanırken yaptığın gibi. Sadece iste, *Liessa*."

Güzel bir şey. Güçlü
bir şey.

Gözlerimi kapatarak avucuna sokuldum ve konsantre oldum. Bunu istiyordum, bu yüzden irade ettim.

Değişim bana öncekinden daha hızlı geldi. Gümüşi ışık tüm uzuvlarımda belirdi ve sonra tıpkı Ash'e yaptığı gibi bedenimi sardı. Süreç çok daha akıcıydı. Kemiklerim kasılırken tendonlar gevşedi ve tekrar yerine oturdu. Parmaklarım inceli p uzadı ve çenem küçüldü. Saçları mın omuzları mın üzerinden kaydığını hissettim ama çıplak dizlerimin altındaki yolun sertliğini hiç hissetmedim.

Ash buna izin vermedi.

Beni kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. Beni sıkıca kendine sararken konuşmadı, serin vücudu aşırı sıcak tenime karşı bir rahatlama sağladı. Birkaç dakika boyunca sadece başparmağının yan tarafımda ileri geri hareket etmesine odaklandım ama kaçınılmaz olarak durumun gerçekliği ortaya çıktı.

"I..." Yüzümü buruşturarak boğazımı temizledim. "Ne olduğunu bilmiyorum." "O senin *notandı*." Bir eli sırtımda gezinip saçları mın altından geçti.

"*Nota* hala sizsiniz, ama İlkel varlığınızın en içgüdüsel parçası. Tıpkı eather'da olduğu gibi, duygularınıza ya da potansiyel bir tehdide yanıt verebilir."

"Harika," diye mırıldandım. "Yani bir dahaki sefere endişelendiğimde bir mağara kedisine dönüşeceğimi ve sonunda bir yerlerde çıplak kalacağımı mı söylüyorsun?"

"Şart değil, *liessa*." Sesi hafiflemişti ama sadece çok kısa bir an için. "Bunun olması için oldukça şiddetli olması gerekir. En azından şimdi. İlk değişiminden sonra üzerinde daha fazla kontrol sahibi olursun."

Bu rahatlatıcı olabilirdi, ancak kaygım, nefes alışım ya da kendi kafam üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı açıktı.

Dönüp bir kez daha koluna baktım. Onu incittiğime inanamıyordum. Bunların hiçbirini yaptığımı inanamıyordum.

Utanç yanaklarımı haşladı. "Ben... Ben özür dilerim."

Kollarını belime doladı. "*Liessa*, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Tanrım, bu doğru değildi. "Seni çizdim." "Zar zor."

"Kanamışsın."

"Beni daha önce bıçaklamıştın," diye hatırlattı bana. "Ama bu kasıtlıydı. Bir nevi."

Sert bir kıkırdama şakağımdaki saç tutamlarını okşadı. Kahkahasının sesi dudaklarımın kenarlarının yukarı kalkmasına neden oldu ama bu mizah çok kısa sürdü.

Olanlara gerçekten inanamıyordum. O kadar korkmuştum ve kontrolümü kaybetmiştim. Beslenmesinden korktuğumu biliyordu. Bundan bile korkuyordum. Birlikte olduğum kişinin Ash olduğunu bir şekilde unutabildim.

O kafeste bir parçamın kaldığını biliyordu.

"Yorgunum," dedim kısık sesle ve bu doğruydı. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk çökmüştü üzerime.

Ash tek kelime etmeden bizi gölge adımlarıyla yatak odasına götürdü ve sonra beni yatağa yatırdı. Üzerimde kir olduğundan emindim ve tanrılar sadece

Başka ne olduğunu bilmiyordum ama yan döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Arkama uzanan Ash battaniyeyi üzerimize çekti. Bir an geçti ve sonra kolunun ağırlığını belimde hissettim. Zihnim hemen Dalos'ta olduğum zamana geri dönmek istedi, o zamana-

Hayır. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dişlerim dudağımyı sıyrırken oluşan acıyı memnuniyetle karşıladım. Bu, aramıza mesafe koymamı engelledi. O an öyle hissetmiş olsam bile, bunu istemiyordum. Her zaman böyle uyurduk.

Çünkü onun bana dokunması rahatlatıcıydı. Topraklama. Öyle olmayan benim düşüncelerimdi.

Göğsü bir kez daha sırtıma yaslandı. "Sera..."

Her şeyi onun sesinden duydum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım, burun deliklerimin yandığını hissederek.

"Tamam. Yapmayacağız," dedi Ash tereddüt etmeden ama içinden geçen ince titremeyi hissettim. "Yine de söylemem gereken bir şey var. Duyman gereken bir şey. Cevap vermek zorunda değilsin. Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Geri dönüp senin yerini alabilmek için her şeyimi verirdim. Ne olursa olsun," diye yemin etti. "Ama yapamam."

Yapamadığına sevinmişim çünkü yapacağını biliyordum.

"Tek yapabileceğim aramızda hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin değişmediğini söylemek," dedi. "Ne olursa olsun, bu benim Seni görüyorum. Sen hâlâ o gece Gölge Tapınağı'nda gördüğüm aynı cesur ve güçlü Seraphena'sın. Bu senin hakkındaki hislerimi değiştirmede. Hiçbir şey değiştiremez. Hiçbir şey değiştiremez."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Loş ışıklı kütüphanede dururken ağzımın arkasında ekşi bir tat kaldı.

Bu sefer *neredeyse* kusma olmamıştı. Geç saatte yediğim öğle yemeği/yarım akşam yemeği içimde uzun süre kalmamıştı.

Tek nimet Ash'in orada olmamasıydı ve o kadar çabuk olmuştu ki, herhangi bir endişe duyacak zamanım olmamıştı. Rhain'le birlikteydi... ya da belki Saion ve Rhahar'la. Her iki durumda da Ash şimdi Lethe'nin hemen ötesinde, ordunun eğitim gördüğü yerdeydi. En azından ben yatak odasından ayrıldığımda Rhahar, Ash'in orada olduğunu söylemişti.

Uyandığımda gitmişti.

Yanımda o olmadan uyanmak bana onun yatak odasında ilk uyuduğum zamanları hatırlattı. Sabahları hiç orada olmazdı.

Ash'in anne ve babasının portrelerine bakarken boğazım düğümlendi. Geç uyumuştum. Öğleden sonraya kadar - rüya görmedim, kâbus görmedim.

Kusmanın dün geceyle ilgisi olduğuna emindim. Tamam. Çoğunlukla her şeyi. Tekrar rastgele vites değiştirme ihtimali beni de geriyordu. Bu noktada her şey mümkündü.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarırken, kalçalarımındaki ve karnımdaki sıkıcı ağrıdan irkildim. Kaslarım ya değişiklikten ya da koştuktan dolayı kesinlikle ağrıyordu.

Her yere erişte ve pirinç fırlatmamın da muhtemelen yan tarafımdaki sancı ile bir ilgisi vardı.

Bakışlarım Eythos'un tanıdık yüz hatları üzerinde gezindi. Tanrım, bunları çizenin Ash olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Buraya neden geldiğimden bile emin değildim. Kütüphane karanlıktı, Hüznün rafları kaplayan kitaplara, portrelere ve mobilyalara toz gibi yapıştığı mağara gibi bir yer. Dikkatim Mycella'ya kaydı.

Çok güzeldi ve gözlerindeki nezaketin ve dudaklarındaki kıvrımın tam da Nektas'ın tarif ettiği gibi olduğuna şüphe yoktu.

Ve bir zamanlar Kolis'e karşı hisler beslemişti.

İçimi bir tiksinti kapladı ve kendime bunun Kolis'in bugünkü haline gelmesinden önce olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Ben bile kısa-çok kısa-
eskiden olduğu kişi.

Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyordum.

Aslında bu doğru değildi. Çünkü Ash'in fark ettiğimden ya da kabul etmek istediğimden çok daha fazlasını bildiği gerçeğini düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kendimle nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum, derime tel fırça ile vurmak istemek dışında. Ve belki de beynime.

Sana olan hislerimi değiştirmedim.

Ona inandım. Beni sevdiğini biliyorum. Nasıl sevmeyeyim? Beni kurtarmak için diyarları ateşe vermeye hazırды.

Ama bu onun beni görme şeklini nasıl değiştiremezdi? Çünkü benim kendimi görme şeklimi değiştirmişti.

Kolis'le başa çıkmaya hazır olduğumu sanmıştım. Kim olduğumu olmam gereken kişiden ayırabileceğimi. Ne de olsa, Yeşim Taşı'nın Hanımları'na gönderilecek yaşa geldiğimden beri tam da bunu yapmak için yetiştirilmiştim. Yalan söylemek için.

Manipüle et. Baştan çıkar. Olan biten her şeyle başa çıkabilmeliydim.

Evlenmek için uygun yaşa bile gelmeden önce baştan çıkarma sanatını öğrenmekten gerçekten zevk almış değildim, Tanrı aşkına. Seks hakkında hiç konuşmamaktan, yabancılarla seks hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmaya ve sonra da nasıl yapılacağını öğrenmeye geçmek garip ve utanç vericiydi. Kafa karıştırıcı ve hatta zaman zaman korkutucuydu.

Bakışlarım portrelerin altına yerleştirilmiş mumların üzerindeki titrek alevlere kaydı. Şimdi bile bunu düşününce yanaklarım yanıyor. İnsan basit kelimelerle nasıl baştan çıkarılacağını öğrenmiyordu. Size gösterilirdi.

Pratik yapardınız, size öğretilenleri canlandırırdınız. Ve, şey, vücut her zaman akılla uyuşur. Fahişe bana kendimi memnun ederken bir başkasını nasıl memnun edeceğimi gösterdiğinde hissettiklerim ve daha sonra bir duygu karmaşası olmuştu. Hem iyi hem de yanlış hissettirmişti. Merak etmiştim ve aynı zamanda korkmuşum.

seansları ve Holland'ın o seanslara başladığını anladığında yüzündeki ifade

eğitimimin bir kısmı. Sonuç olarak, harika bir deneyim değildi. Bunu atlatmıştım.

Ama bunu da atlatamamıştım, değil mi?

Dudaklarımı birbirine bastırarak uzandım ve parmaklarımı kemik hançerin kabzasının üzerinde gezdirdim. Kalçamdaki hissi sakinleştiriciydi ve düşüncelerimi yeniden odaklamama yardımcı oldu. Eğitimimin bir önemi yoktu. Önemli olan, tüm bunlara rağmen başa çıkamıyor gibi görünmemdi.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Elbette, Kolis beni iki kez ısırmişti, neredeyse üç kez. İlki akıl almaz derecede acı vericiydi. İkincisi... Acıtmamıştı. Boşalmıştı ama ısırığın bana verdiği zevk kısa sürmüştü. Yanımda uyumuştı. Bana sarılmıştı.

Bana baktı, istediğimden çok daha fazlasını gördü ve bana dokundu. Ama tecavüze uğramış gibi değildim. Aşağılanmaktan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalan Veses gibi de değildim. Kolis yaptığı şeyden hoşlanmadığımı biliyordu. Ash'in yaşadıklarını, Veses'in kendisinden beslenmesine defalarca izin vermek zorunda kalmayı da yaşamamıştım. Ve Veses hakkında bildiklerime bakılırsa, muhtemelen iyi hissettirdiği kadar acı da vermişti. Sonra,

Ash'in Kolis yüzünden yaşadığı her şey vardı. Tanrıların sadece bildiği şeylerin tehdidi altında onlarca yıl geçirmemiştim.

Ama yıllarca her koridorun gölgesinde dolaşan Tavius'un tehdidiyle ve onun sadizme varan acımasızlığıyla yaşadım. Böyle bir ilgiye maruz kalamayacak kadar küçükken başlayan alaycı ve uzun bakışlarla baş etmek zorunda kalmıştım. Ta ki

Sonunda bana dokunmaya kalkışacak kadar cüretkâr ve aptal oldu. Lasania'daki son günümde -hayatının son gününde- geceyi babasının zamansız ölümünü kutlayarak geçirmemiş olsaydı daha fazlasını deneyebilirdi.

Yine de günün sonunda, bunların hiçbirini beni olduğu gibi etkilememeliydi çünkü...

Gözlerimi kapattım, Ash'in "*Hiçbir şey olmadığını söylemeyi kes!*" diye bağırdığını hâlâ duyabiliyordum. Yine de yanıliyordu. Benim yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi.

Ama orada dururken, benim yaşadıklarımı başka biri yaşasaydı ona ne derdim diye düşündüm. Onlara bunun bir şey olmadığını söyler miydim? Böyle düşünür müydüm?

Ama farklı olmalıydım.

Olmak zorundaydım.

Çünkü bunun benim mahvoluşum olmasına izin veremezdim ve tam da öyle hissettim.

Farkındalık içimde zonklayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Başımı eğdim ve dinledim. Herhangi bir ayak sesi duymadım, ama Ash onun boyutlarında biri için şaşırtıcı derecede sessiz olsa da, onun olmadığını biliyordum.

Döndüğümde ensemde minik tüyler yükseldi. Siyahlar giymiş Rüyalara Tanrısı'nın kapının girişinde durduğunu gördüğümde içimden bir şaşkınlık şoku geçti.

Eğilirken koyu renk saçları yüzünü kapatıyordu. "Sizi korkutmak istememiştin, *meyaah Liessa*."

"Her şey yolunda." *Oneirou*'nun doğrulmasını izledim. Sarayda kalmasına rağmen, Kyn buraya geldiğinden beri onu ilk kez görüyordum ve burada *olduğunu* sürekli unutuyordum.

"Bir kütüphane," dedi merakla. Ametist rengine çalan o ürkütücü gözler odayı taradıktan sonra bana döndü. "Girebilir miyim?"

Başımı salladım ve daha tanrıyı okumaya başlamadan önce Ash'in beni uyardığı şeyi kendime hatırlattım.

"Teşekkür ederim." Thierran içeri girdi ve bir kez daha rafları kaplayan kitaplara baktı.

Garip bir sessizlik anından sonra kendime geldim. "Umarım saraydaki misafirliğiniz keyifli geçmiştir."

"Çoğunlukla öyle oldu."

Cevabını duyunca biraz şaşırdım. "Çoğunlukla mı?" "Burada pek iyi uyuyamadım."

"Bunu duyduğuma üzuldüm,"

dedim. "Özrün kabul edildi."

Kahkahamı kaçmadan önce durdurmayı başardım. Aşağılanmalı mıydım yoksa eğlenmeli miydim bilemedim.

"Bu mekânın kapıları her zaman kapalıydı," diye konuştu Thierran. "Bu yüzden buranın başka bir oturma odası mı yoksa daha heyecan verici bir şey mi olduğunu merak ettim."

"Sadece bir kütüphane olduğunu keşfetmenin hayal kırıklığı yarattığını tahmin ediyorum."

Kitap sıraları boyunca yürürken gülüşü yumuşak, hatta havalıydı. "Tam tersi, *meyaah Liessa*. Kütüphaneleri her zaman eğlenceli bulmuştumdur."

"O zaman bir kütüphanenin huzurunu tercih ediyor olmalısın," diye tahmin ettim.

Her iki kolunda da hançerler vardı.

"Tipik olarak." Yarı yolda durdu, kara kaşları çatıldı. "Yine de bunu o kadar da huzurlu bulacağımı sanmıyorum. İçinde bir hüzün var."

Bir kez daha içimde bir şaşkınlık dalgası dalgalandı. "Var."

"Bunun farkında olmam seni hazırlıksız yakaladı."

"Öyle." Tekrar yürümeye başladığında *Oneirou* hakkında ne gibi bilgiler içerdiğini bulmak için hızla beynimi yokladım.

"Tüm oneiroular -bizden geriye kalanlar yani- geride bırakılan izlenimlere karşı duyarlıdır. Duygular iz bırakır," diye paylaştı, dikkati mum ışığındaki portrelere kayarak. "Özellikle de aşırı olanlar."

Bakışlarım onunkileri takip ederek Mycella'nın resmine gitti. Ash'in annesi ve Aios kuzenlerdi, yani ya teyzesi ya da amcası Kithreia'lıydı. Yine de Mycella'nın oradan olmadığını biliyordum.

"Mycella Lotho'luydu," dedim. Thierran başını salladı.

"Lotho Dağı yakınlarında yaşayan pek çok kişi eşsiz yeteneklere sahiptir. Rüyalarda yürümek. Kehanetlerde bulunmak." Omzunun üzerinden baktı. "Duyguları hissediyorum."

"Ve onu manipüle etmek mi?"

"O da var." Resimlere geri döndü. "Mycella'nın babası bir *Oneirou*'ydu, en eskilerinden biriydi. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, başkalarının rüyalarına giremezdi ama duyguları okuyabilir ve eğer isterse onları kontrol edebilirdi.

diledi." Durakladı. "Bu yeteneklerin yarısını oğluna aktardı." "Öyle yaptı."

"Yine de *Oneirou* kanı güçlüdür. Bir nesil atlayıp tekrar ortaya çıktığı biliniyor," dedi. "Eğer sen ve Nyktos bir çocuk sahibi olursanız Nyktos'la, hatta annesinin babasıyla aynı yeteneklere sahip olmaları oldukça olası."

Sözleri bir anımı canlandırırken kalbim küt küt atmaya başladı. Hatırlamam gereken bir şey-

"Ama bu ne burada ne de orada." Thierran benimle yüzleşti. "İlk tanıştığımızda beni okumaya çalışmıştın."

Gerginlik boynuma yayıldı. "Ben yaptım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve sol yanağındaki yara izini gerginleştirdi. "Başarısız oldun."

"Doğru." Omuzlarım dikleşti. "Bunu bilerek denemedim. Bir anda oluverdi. Ancak, kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya da çalışmadım."

Bana bir dakika gibi gelen bir süre boyunca baktı. "Dürüstlüğünüz ferahlatıcı. Üstelik kocanız henüz çok genç..." Garipti.

Ash ile aynı yaşta görüldüğü düşünülüğünde bunu söylediğini duymak. "Çoğu İlkel, gerekli olmadığında bile yalan söyleme eğilimindedir. Eskiler yalan söyleyemediği için bu çok komik." Başını eğdi. "Nyktos sana nasıl yaralandığımı anlattı mı?"

"O yapmadı." Konunun bu kadar çabuk değişmesi beni biraz tedirgin etti. Yine de gözünü kırpmadan bakması çok daha sinir bozucuydu. "Ama Kolis'in sorumlu olduğunu düşündüm."

"Öyleydi."

Devam etmesini bekledim. Devam etmedi. "Nedenini paylaşacak mısın?"

"Hayır."

"Tamam o zaman." Kibar bir kraliçe ve ev sahibesini oynayamayacak kadar yorgun ve stresliydim. "Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz ama lütfen çıkarken kapıları kapatın." Dönmeye başladım.

"Aslında ben de seni arıyordum."

Durdum. "Ne için? Uykusuzluğundan şikâyet etmek için mi?"

Kıkırdaması alçak ve kadifemsiydi. "Öyleydim."

Zaten olmayan sabrım iyice azaldı. "Bu konuda ne yapmamı beklediğinden emin değilim."

"Canını sıkan her neyse onunla ilgilen." Geri çekildim.

"Affedersiniz?"

"Uyandığında seni rahatsız eden her neyse uykunda da peşini bırakmıyor ve beni çağırıyor," dediğinde yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Yapabilirim Genelde görmezden gelirdim ama böyle bir duygu yoğunluğuna hazırlıksızdım. Direnmek için uyanık kalmam gerekiyor." Gece yarısı saçlarından bir tutam kesik çenesine kaydı. "Görüyorsunuz, biri canlı rüyalar gördüğünde, bu bir siren çağrısıdır. *Oneirou*. Beslenmek için en temel içgüdülerimizi dürtükler. Kanla değil, duygularla."

Midem altüst oldu ve vücudum önce soğuk sonra sıcak bir şekilde kıpırdandı.

"Buradaki ilk gece, senin rüyana çekildim." Sertçe nefes aldım. "Ne yaptın?"

"Sizin gibi, bu kasıtlı değildi. Uykudayken çağrıya direnmek bizim için kolay değil," diye devam etti. "Ne beslendim ne de oyalandım."

Beslenme kısmı umurumda bile değildi çünkü, sevgili tanrılar, ne vardı Gördü mü? Altın çubuklar zihnimde parladı. "Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Sadece beni Arcadia'ya fırlatmadan önce haber veriyorum." Gülümsedi. "Ki bunu yapmak üzere görünüyorsun."

O zaman ona doğru bir adım attığımı fark ettim ve benim muhtemelen o parlayan şeyi yapmaya başlamıştı. "Seni Arcadia'ya fırlatmayacağım," dedim ellerimi çözmeye zorlayarak. "Duvarın içinden, Yine de? Bu hâlâ belirsiz."

Ardından gülümsemesi yayıldı ve bir diş izi ortaya çıktı ama hemen kayboldu, gözlerinde her zaman var olan şeytani parıltıyı da beraberinde götürdü. "Bunu seni üzme ya da kırmak için söylemedim. Bu yapmak isteyeceğim en son şey." Koyu, kalın kirpikleri aşağıya indi. "Uyanıkken seni rahatsız eden şey uykunda sana huzur vermeyecektir, *meyaah Liessa*."

Bunu zaten bilmiyor değildim. "Sanırım bunu bana söyleme nedenin biraz dinlendirici bir uyku çekmek istemen?"

"Tek neden bu değil, ama evet, biraz dinlendirici bir uyku iyi olurdu. Ben tamamen fedakâr bir varlık değilim." Kirpikleri kalktı ve gözlerinde yine o pırıltı belirdi. Ama bir kez daha kayboldu. "Birisi, özellikle de bir İlkel, uyanıkken ya da uykudayken huzur bulamadığında, alemlerin zaten bildiği gibi, bu kendini eylemlerinde, kararlarında ve mizacında gösterir."

Gözlerim ona kilitlendiğinde tüylerim diken diken oldu. Onu okumaya çalışmadım ama *biliyordum*. "Bu yara izlerini böyle aldın."

Thierran hiçbir şey söylemedi.

"Kolis'in rüyalarına girdin ve o da bunu öğrendi," dedim. "Ne gördüğünü ancak hayal edebilirim."

"Muhtemelen rüyasında ne gördüğünü biliyorsunuzdur." "Sotoria?"

Thierran başını salladı. "Onu bulmayı ve sonra da kaybetmeyi hayal ediyor."

Tekrar ve tekrar."

Vahşi bir tatmin duygusu içimi doldurdu. "Güzel."

"Katılıyorum. Tek dezavantajı, bundan benim sorumlu olduğuma inanmasıydı."

"Öyle miydin?"

Thierran'ın çenesi eğildi ve gözlerine o parıltı geri döndü. "O zaman olmaz."

Aklıma bir fikir geldi. "Bir başkasının duygularıyla tam olarak ne kadar zarar verebilirsiniz?"

"Örneğin mi? Birinin diğerine duyduğu tüm nefreti alıp ona geri verebilirim. Onları tüketmesine izin verebilirim," dedi. "Ama eğer birini ele geçirebilirim, çok daha fazlasını yapabilirim."

"Ne gibi?"

"Birini uyanırken kâbusa sokabilirim."

"Hatta bir Primal - eski ve güçlü bir Primal?" diye sordum. Ash de aynı şeyi söylemişti ama ben Thierran'ın ağzından duymak istiyordum.

"Bir tanesi bile." Bana baktı. "Ne düşünüyorsun?" "Kolis'in aklına girmek ister misin?"

Thierran gülümsedi. "Bundan daha fazlasını istemezdim."

"Güzel," diye mırıldandım, farkındalık aniden içime akarken bu bilgiyi bir kenara not ettim. Ash'in yaklaştığını hissettiğimde bakışlarım kapılara doğru uçtu. Bu, başka bir Primal'ın varlığıyla uyarılmakla aynı şey değildi. Doğuştan gelen bir parçamın onun yakınımda olduğunu nasıl fark ettiğine bir kez daha hayret ettim.

İçimde bir beklenti ve gerginlik karışımı kabardı ve hem kapılara doğru koşmak hem de saklanmak istedim. Yaptığım şey orada durmak oldu, ellerim kenetlenmişti. Thierran'ın onu hissettiği anı gördüm. *Oneirou* geri adım attı ve bakışları kapılara yöneldi.

Kütüphanenin durgun havası Ash'in önünde değişti ve o kapıda belirmeden önceki saniyeler içinde canlandı.

Onu görünce nefesim kesildi. Hemen taç giyme törenimin olduğu geceyi hatırladım. Sert çenesinin kıvrımı aynıydı. Yüz hatlarının çizgileri de aynı çarpıcılıktaydı. Saçları serbestti ve koyu gri tünüğünü okşuyordu. Gümüş parşömen yakasını kaplıyor ve geniş göğsünü çaprazlamasına kesiyordu. Tunikle aynı renkteki deri pantolon vücudunu sarıyordu. Kolunun üst kısmındaki manşet loş ışığa rağmen parlıyordu.

Ash Thierran'a doğru başını salladı. "Benimle konuşmak istiyorum Karım," dedi ve kalbim yüzlerce farklı aptalca şey yaptı, "Yalnız" diye eklediğinde ayak parmaklarıma düşmek de dahil.

Thierran tek kelime etmeden kütüphaneden dışarı fırladı. Gerginliği açıkça hissetmişti, bu da *kesinlikle* gerginlik olduğu anlamına geliyordu.

Kapılar Thierran'ın arkasından sessizce kapanırken bacaklarımın uyuştüğünü hissettim.

"Seni burada bulduğuma şaşırdım," dedi, dikkati portrelere odaklanmıştı. "Thierran'la birlikte."

"Sen de ben de." Ellerimi kalçalarımın üzerinde yumuşattım. "Buradan geçiyordu ve beni burada gördü. Anlaşılan bu odanın ne olduğunu merak etmiş."

Ash yanımda durdu, ellerini arkasında kenetlemişti. "Ne tür bir konuşma geçtiğini ancak hayal edebilirim."

En azından Thierran'ın Ash gelmeden önce söyledikleri söz konusu olduğunda, bunu yapamayacağını umuyordum. "Aslında annen hakkında konuşmuştuk. Onun *Oneirou* olduğunu bilmiyordum."

"Yarı *Oneirou*," diye düzeltti.

"Başlangıçta beni şaşırttı ama mantıklı - yeteneklerin ve her şey." Onun resmine baktım. "Annenin bulaşılacak biri olmadığını söylemişti."

"Başkalarının duygularını etkileyebiliyordu," diye doğruladı. "Gerçi babam bunu nadiren yaptığını söylerdi. O da bu konuda senin dürtü konusunda hissettiğin gibi hissediyordu." Bir an sessiz kaldı. "Seni bu işe çeken neydi?"

Kütüphane mi? Bu alan genellikle boştur."

Muhtemelen Thierran'ın bahsettiği üzüntü nedeniyle herkes bu odadan uzak duruyor gibiydi. Bugün hariç. "Burası sessiz."

"Öyle."

Okunamayan profiline baktım. Sesinde soğukluk yoktu ama tonu Veses'i onunla beslenirken bulduktan ve Kolis'in icabına bakıldıktan sonra serbest bırakılmayı talep ettikten sonra olduğu gibiydi. Sesi kapalı geliyordu. Sanki bir duvar örülmüş gibiydi.

Midem bulandı ve gözümü hızla ondan kaçırdım. Yoksa bu benim hayal gücüm müydü? Sabahın erken saatlerinde bana söylediklerine rağmen, bana aynı şekilde bakmayacağına dair korkularım. Bakışlarım tekrar ona yöneldi. Ama bu mantıklı değildi. Ash biliyordu. Her zaman biliyordu. Ve ben burada o bilmiyormuş gibi davranıyordum.

Ama onu bütün öğleden sonra ya da akşam görmemiştim ve bu onun yapacağı bir şey değildi.

Artık değil. Ve ben...

Üzgün olup olmadığını sormak istedim ama kelimeler dilime gelmedi. Sadece bana bakmasını istedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz ağrım var. Yani kaslarım," diye düzelttim hemen, boğazımın arkası yanıyordu. "Koşmaktan." Bakışlarım ellerime inerken derin olmayan bir nefes aldım. "Hayatımda hiç bu kadar çok koştuğumu sanmıyorum. Ve koşmaktan nefret ederim."

"*Notanız* bunu yapmayı seviyor gibi görünüyor," diye belirtti.

Başımı salladım ve elimin üstündeki altın renkli girdaba baktım. "Hep böyle mi olacak? Saatlerce koşacak mısın?"

"Muhtemelen hayır. İlk sefer her zaman yoğundur ve hayvani içgüdülerle yönlendirilir."

"Amaçsızca koşmanın bir mağara kedisinin içgüdüsünün parçası olduğunu fark etmemiştim." Parmağımı girdabın üzerinde gezdirdim.

"Avlanmanın listedeki ilk madde olacağını düşünürdüm."

"Sanırım öyle olmadığına sevinmeliyiz."

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı. "Evet. Bu bir sorun olabilirdi."

Bir süre sessizlik oldu. "Bu kadar çabuk değişebileceğini düşünmemiştim," dedi. "Her halükarda, *nota* formundaki ilk seferinin farklı olmasını dilerdim. Senin için iyi bir deneyim olmasını istedim."

"Öyleydi." Başımı kaldırdım. Gümüşü gözler benimkilere kilitlendi ve kalbim çarpmaya başladı. "Yani, kötü değildi. Biraz özgürleştiriciydi. Koşmak bile. Düşünmüyordum..."

Gözlerinde bulutlar belirdi. "Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey. Zihnim sessizdi," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman sessiz değildir." Boğazımı temizledim. "Her neyse, biraz önce Bele ve Aios'u gördüm. Dün gece yer değiştirdiğimi bilmemelerine şaşırdım. Muhafızların bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Muhafızlar dün gece olağandışı bir şey görmedi."

"Uh..."

"Tabii gözlerini ve dillerini korumak istiyorlarsa," diye ekledi.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Onları sessiz kalmaları için tehdit ettin." "Asla yapmam," diye mırıldandı.

"Ash," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bunu yapman için gerçekten hiçbir neden yoktu. Beni *notumla* görmeleri hakkında ne gibi kötü şeyler söyleyebilirlerdi ki? form?"

"Hiçbir şey," dedi. "Ama eğer konuşurlarsa ve konuştukları da konuşursa, bunu duyarsın. Birbirimizle fazla zaman geçirmediğimizi biliyorum ama zihninin nasıl çalıştığını biliyorum." Durakladı.

"Çoğunlukla. Ama bu durumda, başkalarının dün gece gördükleri hakkında konuştuklarından endişelenirdin. Bir şekilde buna neyin sebep olduğunu bildiklerini düşünmeye başladın."

"Bu değil..." Dudaklarım büzüldü. "Tamam. Tamamen haklısın."

Ash sırtarak resimlere baktı.

"Teşekkür ederim."

"Gerek yok." Çenesini yukarı kaldırdı.

Ama öyleydi.

Avluda ve ötesinde yaptığım çılgınca koşu hakkında kimsenin konuşmamasını sağlamak çok tatlı ve düşünceli bir davranıştı. Muhtemelen başkalarını tehdit etmesinin tatlı olduğunu düşünmemeliydim, ama sadece kelimelerden ve spekülasyonlardan bile olsa beni koruyordu.

Ve tanrım, bu beni ona layık değilmişim gibi hissettirdi - kendimi küçümseyen bir şekilde değil, her yönden *daha iyi* olmak istememe neden oldu.

Ve nasıl başlayacağımı biliyordum. Her zaman biliyordum.

Derin bir nefes alarak ona baktım. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ash beni izliyordu, gözbebeklerinin ardındaki ışıltı canlıydı.

Ağzı açıldı, ama farkındalık içimde zonkluyordu ve birkaç Saniyeler sonra, bunu hissettiğini gördüm. "Bir Primal geldi." Kapıya baktı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Zihnimi temizlemek birkaç dakika aldı ama farkındalığın solmakta olan zonklamasına odaklandığımda, zihnimde Anlaşmanın ve Savaşın İlkeli'nin puslu görüntüsü oluştu. "Attes."

"Doğru."

"Huh," diye mırıldandım. "Demek onları görmeden önce kim olduklarını böyle anlıyorsun. Bu şaşırtıcı derecede kolay."

"Eğer dikkatinizi vermek için kendinize zaman tanırsanız öyledir," diye belirtti.

Homurdandım. Bu da benim bilinçli bir çaba göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Ash, sonra duraksadı. Bakışları yüzümde gezindi. "Seni daha sonra bulurum."

Dilimin ucuna yüzlerce farklı şey geldi. Bunların hepsi daha iyi olmak içindi ama Ash başını eğdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Sonra, gitmişti.

KIRKINCI BÖLÜM

Ash, muhtemelen Ölümsüz Tepeler'de buldukları hakkında kendisini bilgilendirmek isteyen Attes ile buluşmaya gitti ama ben kütüphaneden ayrılmadım. Ancak uzun süre yalnız kalmadım. Bu kez, odaya yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Sera?" Bele'nin sesi koridordan içeri süzüldü.

Döndüm ve kapıda hem onu hem de Aios'u gördüm. "Hey."

"Burada ne yapıyorsun?" Bele kütüphaneye doğru sürüklenerek sordu. Omuz silktim. "Okuyacak bir şeyler arıyordum."

Primal'ın gözleri bana dikildi. "Sen... artık çok sıkıcısın." "Bele."

Aios içini çekti, bir elini şeftali rengi tuniğinin üzerinde gezdirdi. O Bele'nin yanından geçerken gözleri endişeyle doldu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" "Bunu sorduğuna çok sevindim." Bele kollarını kavuşturdu. "Ben de merak ediyordum ama bir haftadır uyumamış gibi görüldüğünü söylediğim için azar işiteceğimi düşündüm."

Midem keskin bir şekilde burkuldu. Benim vahşi, gece geç saatlerde Kaçmak mı? Rhahar'dan başka kimseyi görmemiştim. Görmüş olmalılar. Muhafızlar beni görmüştü ve avluda koşan iri, gümüş rengi bir mağara kedisi hakkında kim konuşmazdı ki? "Dün gece geç saatlerde *notama* dönüştüm ve etrafta koşturup durdum..." İki tanrıçanın da ağzı açık bana baktığını fark edince sözümü kestim. "Yani, bunu duymadın mı?"

"Hayır." Bele kelimeyi uzattı.

Aios, "Saldırı yüzünden fazla uyumamış olabileceğini düşündüm," dedi.

Tanrım, kendimi tokatlamak istedim. Her nasılsa, bu tamamen aklımdan çıkmış. Yine de duymamış olmalarına şaşırmıştım.

"*Notanız* nedir?" Bele talep etti.

"Bir mağara kedisi." Başımı eğdim. "Senin mi?"

"Bir baykuş. Tıpkı Hanan gibi." Gözleri doldu. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Aios bir elini Bele'nin yanına koydu. "Güzel ve bilge bir avcı ol."

"Baykuşlar ürkütücüdür," dedim.

"Hayır, değil," diye ısrar etti Aios, bana ancak çaresizlik ifadesi olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlatarak. "Onlar harika yaratıklar."

"Bundan emin değilim," diye devam ettim. "Başlarını çevirme şekilleri çok tuhaf."

Bele bana orta parmağını göstermekten daha fazlasını yapmak ister gibiydi. "Teşekkürler," diye homurdandı Aios.

Gülümsemeye karşı koydum. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

"Aios'u Sirta'ya götürüyorum. Seni burada dikilirken ve garip davranırken gördüğümde oraya gidiyorduk." Bele, Aios'un elini tuttu ve geri geri gitmeye başladı. "Bize katılmanı isterdim ama sana kızgınlım, o yüzden katılmıyorum."

İkisi arasında bakışırken endişem arttı. "Onun orada olması güvenli mi?"

Bele durdu, kara kaşları kalktı. "Öyle olmasaydı onu oraya götürmezdim."

Bunun nasıl bir izlenim bıraktığını fark ederek yüzümü buruşturdum. Suçluluk duygusu beni dürtükledi. "Özür dilerim. Bunu biliyorum. Ben sadece... endişeli biriyim."

Aios hemen "Sorun değil," dedi. "Endişelendiğiniz için minnettarız." Başını kaldırıp Bele'ye baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet."

Bu hiç de inandırıcı gelmedi. "Bir dakika. Onu Sirta'ya götürüyorsan neden kütüphanenin önünden geçiyorsun? Gölge adımlarla sarayınıza gitmez miydiniz?"

Bele, "Bir binanın içindeyken mahkemeler arasında gölge adımları atmayı sevmiyorum," diye cevap verdi. "Bu çok garip."

Kaşlarım çatıldı. "Bu neden garip?"

"Kazara bir duvara çarpacakmışım gibi hissediyorum." Bele ürperdi. "Ve içinde sıkışıp kalacağım."

Gözlerimi ona diktim. "Bu... aslında en tuhaf şey."

"Bunu mümkün olan en derin saygıyla söylüyorum," diye yanıtladı Bele.

"Siktir git,
meYaah Liessa."

"Pekâlâ." Aios Bele'nin elini çekti. "Duvardan aşağı fırlatılmadan önce gidelim."

Bele bana bir öpücük kondurdu ve Aios onu kapıya doğru sürüklerken ben de gülümsedim. Portrelere doğru dönmeye başlamıştım ki Aios'un "Bize biraz izin verir misin?" dediğini duydum.

Benimle konuştuğunu düşünerek arkamı döndüğümde Bele ile konuştuğunu fark ettim.

"Benim dahil olamayacağım bir an mı?" Bele sordu.

"Evet."

"Neden-?" Aios Bele'nin sözünü bir öpücükle kesti. "Lütfen?"

"Sen beni öptükten sonra nasıl hayır diyebilirim ki?" Bele homurdandı.

"Bu adil olmayan bir taktik." Geri çekildi ve bir an için Aios'un başının üzerinden bana doğru baktı. "Ben dışarıda olacağım."

"Teşekkür ederim, aşkım."

Başka tarafa baktım ve Bele'nin bakışlarında çok tanıdık bir kızgınlık gördüm.

Kütüphane kapılarının kapandığını duyana kadar birkaç dakika geçti. "Ne oldu?" Omzumun üzerinden bakarak söyledim.

Aios'un yüzü güzelce kızardı. Öne doğru geldi ve derin bir nefes alarak göğsü kabardı. "Nyktos çoktan değiştiğine şaşırdı mı?"

Bu soruyu beklemiyordum, onunla yüzleştim. "Evet, sanırım öyle. Neden?"

"Daha önce hiçbir İlkel'in sizin kadar çabuk yer değiştirdiğini duymamıştım.

Bele bunu kısa bir süre önce, sadece bir kez yaptı ve bu kadar kısa sürede yer değiştirmesi bile sürpriz oldu."

"Korlar içime yerleştirildiğinde zaten olgunlaşmışlardı," dedim gönülsüzce omuz silkerek.

Aios ellerini kavuşturarak başını salladı. "Bele'yle, üzgün olduğu için yer değiştirdi. Kyn, Bele'yi öldürdüğünde olan her şey hakkında konuşuyorduk.

saldırıya uğradı." Bakışları benden portrelere kaydı. "Bele ilk kez bu konuyu açtı ve benim öldüğümü duyduğunda neler hissettiğini anlattı." Bana hızlı bir gülümseme gönderdi. "Tanıdığım başka biri gibi açılmayı pek sevmez."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım Bele ve benim düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var."

"Evet." Bir an sessiz kaldı. "Biliyorsun, sen kaçırıldığında Nyktos'un seni kurtarmanın bir yolunu bulacağını biliyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen mi yaptın?"

"Nyktos seni geri getirmek için Gölge Diyarı'ndan ayrıldığında henüz uyanık değildim ama bu işten nasıl vazgeçirilemediğini duydum. Nektas bile onu Gölge Diyar'ın güçleri ona katılana kadar beklemeye ikna edememiş," dedi ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Yine de bunların

hiçbiri beni şaşırtmadı. Tepkisi -elinden geldiğince çabuk sana ulaşma
ihtiyacı- yani. Daha önce

Seni buraya getirdiği andan itibaren sana bakış şekli. Kızgın olduğu zamanlarda bile. Taç giyme töreninin olduğu gece sana nasıl baktığını gördüm ve iliklerine kadar işleyen o arzu dolu bakışın ne anlama geldiğini anladım."

"Yaptın mı?" Fısıldadım.

"Sana, Bele'yi boş zamanlarımızda beni izlerken yakaladığım gibi baktı. Ben de ona öyle baktığımı biliyordum." Gülümsemesi tatlıydı. "Sana olan aşkı çok açıktı, her santimetresine kazınmıştı. et."

Nefesim kesildi.

"Ve bunu senin yüzünde gördüm. O zamandan çok daha önce de görmüştüm," diye devam etti ve içime bir doz şaşkınlık gönderdi. "Taç giyme töreninin olduğu gece bana hiç aşık olup olmadığımı, bunun nasıl bir his olduğunu sorduğunda sesinde duydum."

Bana tam olarak ne söylediğini hatırladım. "Bilmediğim bir yerde bile evimdeymişim gibi hissettirdiğini söylemiştin."

"Haksız mıyım?"

"Öyleydin." Gözlerim onunkileri aradı. "O zaman geçmiş zamanda konuşmuştun
."

"Bele ile ilişkimin yeni olup olmadığı sorusuna verdiğim evet ve hayır cevabını hatırlıyor musunuz?" dedi. "Kısa bir süre önce yeniden alevlendi."

Konuşmaya başladım ama kendimi durdurdum. "Ne?" Aios dürttü.

"Burnumu sokacaktım."

"Lütfen, öyle yap."

İki kez izin almama gerek yoktu. "Bana ikiniz de birbirinize hâlâ aşık mışsınız gibi gelirken ne oldu da son yirmi yılı ayrı geçirdiniz?"

"Bunu söylemek zor." Aios içini çekti. "Bele olabilir..." "Zor mu?" Ben önerdim.

Güldü. "O kadar güçlü olabiliyor ki, kıyaslandığında zayıf hissetmemek zor diyecektim."

"Oh." Dudaklarım büzüldü. "Özür dilerim." Ona doğru eğildim. "Sen zayıf değilsin, Aios."

"Bunu biliyorum." Durakladı. "Şimdi. Ama soruna cevap vermek gerekirse, sadece bu değildi." Omuzlarını silkti. "İkimizin de kafasının doğru yerde olduğunu sanmıyorum."

"Şu anda ikinizin de doğru yerde olduğunuzu görmekten mutluluk duyuyorum."

"Öyleyiz." Gülümsemesi büyüdü ve başını eğdi. Bir an geçti. "Ve muhtemelen kafası yerinde olmayanın Bele olduğunu düşünüyorsun. Ama değildi. Bendim."

Sessizleştirdim, onu izliyordum.

Bakışları ileriye sabitlenmişti ama önünde bir şey gördüğünü sanmıyordum. "Kolis bana sarıldığında olanları geride bırakmam uzun zaman aldı. Ve *geçtiğime* inandığım halde henüz geçmediğimi fark etmem daha da uzun sürdü. Sanki bazı alanlarda ilerleyebiliyormuşum ama diğerlerinde ilerleyemiyormuşum gibi. Ve..."

Başını iki yana salladı. "Senin gibi -muhtemelen böyle bir şey yaşamış *herkes* gibi- bu konuda konuşmaktan hoşlanmadım. Özellikle de sevdiğim biriyle. Onun bilmesini istemedim..."

"Seni farklı mı görüyorum?" Fısıldadım.

Aios başını salladı. "Yapmayacağını biliyordum." Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluştu. "Nykto's'un da yapmayacağını biliyorsun. Ama bu tür şeyleri durdurmanın zor olduğunu da biliyorum. düşünceler."

"Sorun o değil," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Yani, öyleydi. Ve belki hala bir parçam bundan korkuyor. Ama sorun benim. Sorun benim." Kısa bir kahkaha attım. "Kendime farklı bir gözle bakmak istemiyorum. Sorun da bu zaten.

çünkü..." Elimi yüzümde gezdirdim. "Olanlarla başa çıkamıyorum bile."

"Sen Dalos'tayken neler oldu?" Aios sessizce sordu. Başımı salladım, boğazım düğümlendi. Bakışlarım ellerime kaydı. Parmaklarımı evlilik izinin üzerinde gezdirirken birkaç dakika geçti. Hatta belki dakikalar. Ve sonra söylediğim şeyi neden söylediğimi bile bilmiyordum. "Sotoria'dan beri kimseyle birlikte olmamıştı."

Aios tereddüt etti. Sadece bir kalp atışı için. "Bu beni şaşırtmadı. Sana daha önce de söylediğim gibi, hiçbirimize dokunmadı."

"Ama izlemeyi severdi... izlemeyi severdi." Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. "Unutma, *oyuncak* sandığınızı buldum."

"O yaptı." Aios'un nefes alış veriş i -tıpkı onun nefes veriş i gibi- uzun ve yavaş tı. "Bu sefer onları kullandı mı?"

"Hayır. Muhtemelen bir tanesini silah olarak kullandığımı içindir." Bu anının getirdiğ i gülümseme hızlıydı. "Ve sanırım benim Sotoria olduğuma inandığ ı için. Bana... saygısızlık etmezdi. En azından, o lanet olası kafasının içinde muhtemelen böyle düşünüyordu."

Dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim. "Yine de bana dokundu. İlk kez başlangıçta kaçmaya çalıştığ ımda." Benim

Yanaklarım ısındı ve bundan nefret ettim. Bu duygudan. Arkasındaki düşüncelerden. "Beni uslu durmaya zorlamak için zorlama kullandı."

"O tek sefer miydi?"

Başımı salladım ve sonra hızla ona baktım. "Çok ileri gitmedi."

Çenesi sesiyle birlikte alçaldı. "Sana elini sürdüğü ilk anda çok ileri gitti."

"Biliyorum." Gözlerimi kaçırdım, burnum ve boğazım yanıyordu.

"Bana tecavüz etmedi. Bu bir yalan değil."

"Sana inanıyorum ve bunu duymak beni rahatlattı," dedi ve sonra sustu. Aramızdaki sessizliğin tekrar uzamasına izin verdi. Bana zaman verdi.

Uzay.

O zaman ve mekânda bir noktada ona her şeyi anlattım. Sanki orada değilmişim gibiydi. Dudaklarım ve dilim bilinçli bir çaba göstermeden hareket etti. Farkında olmadan durdum ve her şey içimden geldi. Ve bitirdiğimde.

"Bir şey söyledikten sonra daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm." Omurgam kaskatı kesilmiş bir halde otururken içimden düzensiz bir kahkaha yükseldi. "Daha iyi hissetmiyorum. Kahretsin, *daha kötü* hissediyorum.

Çünkü tüm bunları yüksek sesle söylemek bana kendimi oradaymışım gibi hissettiriyor. *Kokusunu* bile alabiliyorum. Ayrıca aşırı tepki veriyormuşum gibi hissettiriyor. Diğerleri kadar kötü şeyler yaşamamışım gibi."

"Fates, Sera, bu konuda çok yanılıyorsunuz," dedi Aios, çok yakın olmamakla birlikte yanıma oturarak, sanki etrafımda bir karış boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. Çünkü elbette biliyordu. "Evet, bizden bıkıp bizi bir kenara attığında bazılarımız daha kötüsünü yaşadı ama bu senin yaşadıklarının daha az olduğu anlamına gelmez. Sizi iradeniz dışında tuttu. Seni teşhir etti ve tehdit etti. Defalarca. Sizi manipüle etti ve istismar etti. Sizi yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaya zorladı. Size saldırdı. Ve eğer kendini özgür bırakmasaydın, istediğini alacaktı. Alacağını biliyorum. *Bu hiçbir şey değil.*"

İrkilerek gözlerimi kapattım. "Biliyorum. Bir şey olmadığını biliyorum. Biliyorum." Bir kolumu belime doladım. "Sanırım benim için en zor şey tam kontrol eksikliği. Hiç kontrolüm yoktu. Ve..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet, benim takıldığım kısım da bu."

"Bu anlaşılabilir bir şey, Sera. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ne giyeceğimizi ya da ne zaman yemek yiyeceğimizi bile seçemiyorduk. Ama artık ikimiz de kontrol sahibiyiz."

Yaptık.

"Dün gece...bilmiyorum. Sanki aniden oraya geri dönmüş gibiydim. Kontrolümü kaybettim ve *nota* beni ele geçirdi." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nyktos döndüğümünden beri benden beslenmedi. Teklif ettim ama ihtiyacı olmadığını söyledi ve sebebinin bu olmadığını biliyorum. Her seferinde donup kalıyorum ama..." Dudaklarının ve teninin daha önce nasıl hissettirdiğini hatırlayarak sözümü kestim. Bir kez daha, teni beslenmediğinde normalde olduğu kadar soğuk değildi ve bunun vücudunun kendini yenilemesinden kaynaklandığını düşünmüyordum. Peki, nasıl...?

Ensem karıncalandı ve zihnimde Rhain'in bir görüntüsü oluştu.

Aman Tanrım.

Aios'u korkutarak ayağa fırladım. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Aios ayağa kalktı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece Rhain'le konuşmam gerekiyor." Kapıya doğru dönerken kalbim küt küt atmaya başladı ama sonra kendimi durmaya zorladım.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. BEN... BEN

Şu anda kendimi daha iyi hissettirmedeğini biliyorum ama sanırım hissettirecek." "Öyle olacak," dedi. Bir an geçti.

"Söz veriyorum."

Ash'in odasının birkaç kapı aşağısında ve koridorun karşısında bulunan odaya daldığımda Rhain elindeki parşömenlerden başını kaldırdı.

"Seraphena." Kaşlarının arasındaki deri büzüldü. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve loş odayı geçtim.

Gözlerim ona yapışmış, içgüdülerimin bana söylediği şeyi halüsinasyon olarak görmediğime dair kanıt arıyordu. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam."

Onun oturduğu koltuğun karşısındaki krem rengi kanepeye oturdum.

"Ve dürüst olmanı istiyorum."

Yüz ifadesi hemen düzeldi. "Pekâlâ." Parşömenleri yanındaki minder üzerine bıraktı. "Bu soru nedir?"

Ona baktım ve ağzının kenarlarındaki ani gerginliği fark ettim. "Sanırım ne sormak üzere olduğumu biliyorsun."

Rhain bir dizini diğerinin üzerine koydu. "Ne düşündüğünü ya da ne sormak üzere olduğunu bilmem imkânsız."

"Bu sefer değil." Öne doğru eğildim, sesimi alçak tuttum çünkü Ash'in koridorun hemen aşağısında olduğunu biliyordum. "Ve senden dürüst olmanı istiyorum, Kraliçen olduğum için değil, *Nyktos'un* karısı olduğum için."

Ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti.

"Dalos'tan döndüğümünden beri onu beslemedim. beslendiğini hissettiği zamanlar. Cildi o kadar soğuk değil. Bana öyle olduğunu söylemişti.

Çünkü vücudu kendini yeniliyordu ama bunun her zaman böyle olduğunu sanmıyorum." Konuşmaya başladığım anda Rhain'in yüz ifadesini nasıl boş tuttuğunu izledim. "Onu besliyor muydun?"

Gerçek anıktı. Sağ gözünün hafifçe seğirmesi idi. Kalbim kırıldı.

"Öyleydin."

Rhain'in rengi soldu. "Sen-"

"Hayır, biliyorum. Biliyorum," diye vurguladım ve Rhain sustu. "Seni okumuyorum. Ama tanrılar, ben... ben hâlâ biliyorum."

Çenesi büküldü ve bakışları kapıya yöneldi. "Çok sık olmadı."

Göğsümde bir kesik daha açıldı. "Bir kere çok fazla."

Rhain'in başı tekrar benimkine döndü.

"Ve bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim, kalbim göğsüm ağrıyana kadar çarpıyordu.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ona kızgın olamazsın."

"Aman Tanrım." Sertleştım. "Ona kızgın değilim. Ya da sana. Ben... Ben kendime kızgınım."

Rhain ağzını kapattı.

"Bu..." Ayağa kalktım, bir elimi saçlarımmın arasından geçirdim. "Onu beslemeyi teklif ettim ama o..." Elimi karnıma götürdüm. "Kapıyı kilitledim. Ve o... o nedenini biliyor. Bu benim hatam. Ben onun karısıyım. Bu-" Sesim çatallaştı. "Onu besleyen ben olmalıydım. Onunla ilgilenmeli ve onun bana yaptığı gibi ona bakmalıyım."

"Hayır." Rhain öne doğru kaydı. "Bu senin hatan değil. Kolis'in suçu."

"Belki başlangıçta." Yutkundum, kapıya baktım. Başımı salladım.

"Ama..."

"Beni dinle." Rhain ayağa kalktı ve önüme geçti. "Bununla ilgili ne tür takıntıların varsa? Senin suçun değil."

"I-"

"Kapa çeneni ve beni dinle."

Ağzımı kapattım, gözlerim büyüdü.

"Ve bunu tüm saygımla söylüyorum," diye araya girdi, yanakları pembeleşmişti. "Kolis'in Nyktos'u öldürene kadar nasıl beslediğini biliyor musun?"

Bunu duymak bile içimde vahşi bir öfke dalgası yarattı. "Evet."

"Ve sonrasında Nyktos'un beslenmeyi reddettiğini biliyor muydunuz? Aylarca. O kadar hastalanmadan, o kadar zayıf düşmeden önce neredeyse altı ay dayanabildi ki, stazdan belki de bir nefes uzaktaydı. Özellikle Veses onu ziyaret etmeye başladıktan sonra o kadar kötüleşti ki, durağanlığa gireceğinden ve onu uyandıramayacağımızdan korktuk. Ya da Veses tarafından kan tutkusu."

Hava bedenimi terk etti. Kötüleştiğini biliyordum ama *o kadar da kötü* değildi.

Rhain'in gözleri yoğun bir altın rengiydi. "Ve eminim tanrıların tahtta sana saldırdığı gece ikincisine ne kadar yaklaştığını hatırlıyorsundur. oda."

Başımı salladım.

"Normal beslenmeye ancak siz hayatına girdikten sonra başladı ve o zaman bile zor zamanlar geçirdi, eminim bunu siz de biliyorsunuzdur."

Ben yaptım.

"Ama başka birinden beslenmek zorunda kalırsa? Sen stazdayken olduğu gibi mi?"

Bunu kendi kendine yapmak için mücadele ediyor. Beslenme konusundaki takıntısı Kolis'in ona yaptıklarından, onu buna zorlamasından kaynaklanıyordu," dedi. "Sizce bu onun hatası mı?"

"Hayır," diye haykırdım. "Tanrım, hayır."

Kaşları kalktı. "O zaman neden bunun *senin* hatan olduğunu düşünüyorsun?" "I..." Ağzımı kapattım. "Tanrım."

"Ne?"

"Haklısın." İçimi çektim ve tekrar kanepeye uzandım.

Kaşlarını çattı. "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görülmene gerek yok."

Kısık sesle güldüm. "Gülmüyorum. Sadece... benim hatam olduğunda, bunu düzeltebilirim, anlıyor musun? Üzerinde kontrolüm var. En azından kendime böyle söylüyorum."

Rhain birkaç saniye beni inceledi ve sonra kanepeye döndü. karşımda. "Nyktos'un *senin* yanında davrandığı gibi davrandığını hiç görmemiştim." Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hâlâ başkaları tarafından dokunulmaktan hoşlanmıyor. Nektas bir keresinde çocukken bile böyle olduğunu söylemişti, ama

seninleyken farklı. Her zaman öyleydi. Ve bundan daha fazlası. Onu açıkça görmek

Birine karşı şefkatli mi? Bunu görebileceğimi hiç düşünmemiştim ve biliyorum ki bunu gören tek kişi ben değildim."

Rhain'in Ash'in sevgi gösterileri karşısında afalladığı zamanları düşündüm. Onun tepkileri her zaman dikkatimi çekmiştir.

"Yapabileceğini fark etmeden önce seni seviyordu. Ve onu beslemem için bana gelmesi -şu anda bile zorlandığı bir şey- sana olan sevgisinden dolayı yaptığı bir şey."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimin dolduğunu hissettim. Onları bastırmaya çalıştım çünkü Ash'in duygularımı ve endişemi hissetmesini istemiyordum.

"Kendisine yapılanı bu şekilde değiştiriyor. Bu onun hatası değildi ama o bunu düzeltiyor," dedi Rhain. "Ve bu senin hatan olmasa bile, yine de düzeltebilirsin. Fates, Sera, siz nasıl yapılacağını bile biliyorsunuz."

Tanrım, nasıl yapacağımı biliyordum.

Ve bunu yapmamın zamanı çoktan gelmişti.

Çünkü bizim bir takım olmamız gerekiyordu. Ortaktık. Birbirimizin yanında duracaktık. Diyarları değiştirecektik.

Ama bu şekilde devam edersem olmaz. Kendime güvenmeye başlamazsam olmaz. Ve işte buydu, değil mi? Anahtar buydu. Ash'e güvenmediğimden değildi. Ona her konuda güveniyordum; sevincim ve üzüntüm, zevkim ve acım konusunda. Aios'a da söylediğim gibi, mesele asla onun beni farklı görmesi değildi. Bu her zaman benim kendimi farklı görmemle ilgiliydi. Yüzleşmem gereken sorun buydu. Ash ile. Ve bu bekleyemezdi. Tanrılara şükürler olsun ki artık Attes'i hissetmiyordum.

Hamlığın bir kısmı hafifledi. "Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Kocamın geçimini sağladığınız ve bana çenemi kapatmamı söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sanırım." Ayağa kalktığımda başını eğdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Kocamı bul ve konuş-" Korkunç bir çığlık beni delip geçerken sarsıldım.

Havayı, atmosferi bir bıçak gibi kesiyordu. İçime bir endişe dalgası yayıldı ve bakışlarım Rhain'inkilere kaydı.

Hâlâ bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış, devam etmemi bekliyordu. Sanki hiç...

"Bunu duymadın mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. "Neyi duymadın mı?" diye sordu.

"Bir... bir çığlık." Boğazım aniden kurudu, yutkunmaya çalıştım. Yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. "Ne oldu?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Yaptığım şeyi duymamış olmasına imkân yoktu. Ses yüzünden derim hâlâ sivilceliydi. "Bir çığlık duydum, daha önce hiç duymadığım türden bir çığlık."

Rhain ayağa kalktı, yüzündeki endişe ifadesi giderek artıyordu. "Sera, ben bir şey duymadım."

İşitme duyum o kadar gelişmediyse bu imkansızdı. Ama ses çok yakındı, sanki o kişi tam yanımda duruyormuş gibi.

"Sera?" Rhain sordu. Elini omzuma koymak için uzandı ama ben geri adım attım. "Neler oluyor?"

"Ben... Bilmiyorum." Dönerek hızla odayı geçtim ve kapıyı açtım. "Bir şey-"

Sarayın koridorlarında yankılanan bir başka çığlık sendeleyerek geri çekilmeme neden oldu. Bu sadece bir çığlık değildi. Birçok çığlık vardı. Korkunç bir koro. Yüzlerce. Saf dehşet ve çaresizlikle dolup taşan *binlerce* çığlık.

Kalbim göğsüme çarpıyor, kafesinden çıkmakla tehdit ediyordu. Vahşi bakışlarım Rhain'inkilerle buluştu. "Onları duyamıyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey duymuyorum." Daha fazlasını söyledi, ama gırtlaktan gelen feryatların ve acı dolu çığlıkların kakofonisi onu boğdu. Sanki var olan tüm işkence görmüş ruhlar bir araya gelmiş gibiydi...

Aman Tanrım. Kafamın içindeydi. Çığlıklar çok yüksekti ve birbirine karışarak vahşi bir dehşet senfonisi oluşturuyordu. Ellerim sesi bastırmak için nafil bir çabayla kulaklarıma gitti. Çığlıklar sanki şakaklarımin arasında keskin, zonklayan bir acı gönderiyor ve omurgamdan aşağı fırlıyordu. İki büklüm oldum, tırnaklarım kafa derime batıyordu.

Rhain kollarımı kavrayarak bana doğru uzandı. Dizlerimin bağı çözüldü. Gölge taşı zemine çarptığımı bile hissetmedim. Rhain beni bırakıp kapıya doğru koşarken öne doğru sallandım. Bağırması çığlıklar tarafından boğuldu, her dalga bir öncekinden daha iç burkucuydu. Sanki alemlerin kendileri haykırıyordu. Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tiz çığlıklar ve acı içinde kıvranan bedenlerin görüntülerini çağrıştıran alçak iniltiler vardı. Ellerimi başımın yanlarına vurdum ama yine de gelmeye devam ettiler. Çığlıkların şiddeti artıyor gibiydi, yüzlercesi yükseldikçe ilettikleri acının büyüklüğü neredeyse dayanılmaz hale geliyordu -Binlerce *kişi*, hıçkırıklarla noktalanın soluk alıp vermeler arasında yalvardı. Ve ben onları *hissettim*. Onları *gördüm*. Çocuğu kollarından koparılan bir annenin feryadı. Görünmeyen bir düşman onu yere serdiğinde bir muhafızın acı dolu haykırışı. Sevgilisinin cansız bedenine sarılan bir aşığın çaresiz hıçkırıkları.

Sevgili. ıgıllklar aniden kesilene kadar acının byklg sersemleticiydi. Hepsi birbiri ardına düştü...

Öfke ggsmde zonkluyordu, o kadar yoğundu ki nefesimi kesiyordu. z nabız gibi atmaya devam etti - sanki ölümü hissettim.

Sıcak bir el enseme kavradı ve beni irkiltti. Başıımı kaldırdığımda Nektas'ın önümde meldiğini gördüm, daha zayıf ıgıllklar hl irkilmeme neden oluyordu.

"*Meyaah Liessa*." Kaba, akıllı sesi irkilmeme neden oldu. "Nyktos nerede?" Rhain sordu.

"Asphodel Sütunları'na çağrıldı," dedi Rhahar, yumruk yaptığı eli ggsnde.

Kuzeni onun yanında duruyordu. "Ruhlar bekleyebilir-"

"Anlamıyorsun," diye araya girdi Rhahar. Nektas ayağa kalkmama yardım etti. "Sütunlara doğru *ekildi*."

Kesik kesik nefes alırken midemin boşaldığını hissettim. Drakeni hiç bu kadar solgun, bu kadar rahatsız görmemiştim.

Rhain tökezleyerek geri çekildi ve yüzünde anlayış belirdi. "*Hayır*."

Saion'un endişeli bakışları kuzeni ile Rhain arasında gidip geldi. "Ne oluyor lan?"

"lmn İlkeli olarak bu, itaat etmekten başka çaresi olmayan bir ağrı." Nektas'ın ağzının kenarları bembeyaz kesilmişti. "Orada..." enesini sıkarak başka tarafa baktı. Gözlerini kapattı.

Rhain, "Sütunlara onlar tarafından yargılanamayacak kadar çok ruh geldi," diye cevap verdi.

Saion kaskatı kesildi. "Ne?"

"Ruhlar," diye fısıldadım, ellerim titriyordu çünkü birdenbire bacaklarımı altımdan çeken şeyin ne olduğunu anlamıştım. "Yüzlerce." İçimden bir ürperti geçti. "*Binlerce* ruh. Onları duyabileceğim kadar çok. Onları *hl* duyabiliyorum. lmlerini hissedebiliyorum."

"Kader," diye nefes aldı Saion. "Buna ne sebep olmuş olabilir?"

"Bir... evre felaketi mi?" Rhain uyuşuka önerdi. "Büyük bir deprem gibi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, ensem karıncalanıyordu. "yle değildi. Bunda doğal olan hiçbir şey yoktu. Bu..." Sertçe nefes aldım. "Gitmem gerekiyor."

Nektas'ın bakışları bana doğru kaydı. "Hayır, değilsin."

Başıımı sallayarak geri çekildim, zm gümbürdüyordu. "Yapmak *zorundayım*." Rhain'in gözleri kocaman oldu. "Yapma-"

Hâlâ bir ölümlüymüşüm gibi hareket eden yanımda kapandı.
Hiç tereddüt etmedim, hiçbir şeyi fazla düşünmedim.
Ölenlerin ıgıllarını takip ederek, gölge adımlarımla ölümlüler diyarına
girdim.
-Bir zamanlar evim olan uyanık bir kâbusa.
Lasania.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm her yerdeydi.

Krallığın farklı bölgelerine gölge adımlarıyla ilerlediğimde alabildiğim tek koku buydu. Görebildiğim tek şey. Geride kalanların feryatları arasında duyabildiğim tek şey. Nereye bakarsam bakayım. Gölge adımlarımla nereye gidersem gideyim. Ölüm ay ışığında, en sessiz, en yumuşak saatlerde gelmiş ve Lasania'nın başkentinde üstünlükle hüküm sürmüştü. Ne zenginlik, ne güç, ne de yaş onları korumuştü.

Gördüklerime inanamasam da biliyordum. Tanrılar, ilk kimin çılgınlıklarını duyduğumu biliyordum.

Ama Carsodonia boyunca ilerlemeye devam ettiğimde buna inanamadım ve

Her birinin yüzünü gördü, her birinin yüzünde ağdalı, sersemlemiş ifadeler vardı. İliklerine kadar işleyen bir öfke alevlendi.

Cesetler patlamış pencerelerden sarkıyordu. Çiftler halinde bahçelerinde yatıyorlardı, yüzleri sonsuza dek dehşet içinde donmuştu ve Croft's Cross'un dar sokaklarını doldurmuşlardı, üst üste düşmüşlerdi. Nye Nehri'ni boğdular ve gelgitle birlikte akıntıya kapıldılar, bazıları kayalara takılırken diğerleri Stroud Denizi'nde sonsuza dek kaybolmak üzere geri çekildi. Kolları ve bacakları bükülmüş cesetler sahilin beyaz kumlarını kaplamıştı. Siperler boyunca dağınık yığınlar halinde yığılmışlardı, düşmenin etkisiyle biçimleri bozulmuştu.

Ve tüm bu süre boyunca gölgeler, saklanmaya çalışan hayalet gibi şehrin içinde sessizce ilerledi. Ama ben onları gördüm. Hepsini gördüm. Ve henüz görmediğim diğerlerini de hissettim. Burada yalnız değildim.

Bakışlarım kalenin kulelerine ve burçlarına kaydı ve *anladım*. Tanrım, bu geceki dehşeti önlemek için hiçbir şey yapmamış olan duvarların ötesine gölge adımlarıyla geçtiğimde ne bulacağımı zaten biliyordum. Yine de avluda gördüklerim beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Onları gece gökyüzünü yırtan gümüş ve altın renkli şimşeklerin çakışları arasında gördüm. Tıpkı tanrıların Haides Evi'nin dışındaki Yükseliş'te olduğu gibi Wayfair'in duvarlarına kazığa oturtulmuşlardı. ellerini ve göğüslerini gölge taşıyla kaplamışlardı. Başları geriye doğru eğilmiş, sanki görülmek istiyormuş gibi yüzlerini ortaya çıkaran doğal olmayan pozlara zorlanmışlardı. Olması gerekiyordu.

Bakmak istemedim. İçimde bir titreme başladı ve kendimi onları görmeye zorladım; tanıdığım hizmetkârların, muhafızların, hizmetçilerin ve kâhyaların yüzlerini gördüm. Siyah saçlı, soluk tenli hizmetçi kızı gördüm.

Ezra'ya Şifacılar'da yardım etmekten döndüğüm gün beni tuzağa düşürmüştü. Aşçı Orlando'yu gördüm, dağ gibi bir adam cansız et ve kemikten başka bir şeye dönüşmemişti.

Leydi Kala'yı gördüm.

On yedinci doğum günümde Gölge Tapınağı'nın koridorlarında benimle birlikte o uzun yürüyüşü yapan, annemin en güvendiği Bekleyen Leydi. Her zaman yanımda olan-

Uzun, sarı saç telleri rüzgârda dans ederek Leydi Kala'nın kahverengi saçlarına karıştı. Göğsüm sıkıştı. Sitrin bir saç tokası güneş ışığında parılıyordu. Bir zamanlar tereyağı sarısı olan güzel elbisesi şimdi kırmızı çizgilerle parlıyordu ama sanki dudakları kıpırdamış gibi sesini duyuyordum.

Bunu isterdim.

Bunu çok isterim.

Bir spazm beni ellerimin üzerine doğru itti. Gelecekte toplantı olmayacaktı. Umutsuzca ihtiyaç duyulan konuşmalar olmayacaktı. Birbirimizi anlamaya çalışmak yok. Affetmek için. İlerlemek yok. Yeni hikayeler anlatmak için zaman tanımak. Hayır-

Öne doğru sallandım, başımı eğdim ve gözlerimi sıkarak kapattım. Bu, ham duyguların hücumunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Yanaklarım nemlendi. Metalik kaplı bir nefes çektim ve gözlerimi açtım. Bir gözyaşı damlası yanağımdan düşüp elime sıçradı.

Kırmızı.

Kırmızıydı.

Bir başkası düştü. Sonra bir başkası. Kanlı gözyaşları artık benden değil, yukarıdan geliyordu.

Ayağa fırladım, ağzım ve boğazım kurumuştı. Yüzükoyun yatan bir muhafızın bacaklarına takıldım, bir Kraliyet Muhafızı. Ve daha fazlası vardı. Çabucak ölmüşlerdi, boyunları kırılmıştı, tıpkı şehirde gördüklerim gibi.

Tüylerim zonkluyor ve etime baskı yapıyordu. Kıpırmızı yağmurun altında yüzlere baktım, sessiz çılgınlarla gerilmiş ağızları her görüşümde içimden parçaların koptuğunu hissettim. Bej ve kahverengi yüzler. Soluk ve pembe olanlar. Zeytin tonlu ve-

Boğazım daraldı. Adımlarım duraksadı ve bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm. Görüşüm karardı ve sonra artık inatçı olmayan bir çeneye bakarken geri geldi. Üzerime bir farkındalık çöktü ama bir zamanlar sıcacık olan güzel kahverengi gözlerinde şefkat ve zekâdan eser kalmadığını gördüğümde benden daha fazla parça koptu. Siyah-beyaz yerine artık siyah-kırmızı olan ince çizgili yeleğini gördüğümde titredim.

Kız kardeşimin yanında karısı vardı, başı sanki Marisol hayatının son anlarında aşkını görmek için dönmüş gibi hafifçe Ezra'ya dönüktü.

Yan yana ölmüşlerdi. Birlikte. Ve ben bu sefer Marisol için burada değildim. Hiçbiri için burada değildim.

Wayfair'deki herkes ölmüştü.

Hepsi ölmüştü.

Ve şehrin yarısından fazlası hızla oluşan kırmızı su birikintilerinde çürüyordu. Bu anlamsızlığı kavrayamıyordum. En karanlık kâbuslarımda bile böyle bir dehşeti hayal edemezdin. Bu tür-

Kaledeki hareketlilik dikkatimi çekti. Çok karanlık ve kalın gölgeler kapı aralıklarını dolduruyor ve geçitlerde hareket ediyordu. Artık saklanmaya çalışmıyorlardı.

Bu kadar çok kişinin bu kadar çabuk öldürülmesinin sebebi onlardı. Çünkü gördüklerim gölgeler değildi. Onlar, eylemlerini gizlemek için gecenin en karanlık saatlerinden yararlanabilen Kimmeryalı-senturion savaşçılarıydı. Ve onlar tam da bunu yapacak, bir kâbus salgını gibi şehri silip süpürecek, arkalarında ayırım gözetmeksizin yıkım ve umutsuzluk bırakacaklardı. Çoğu Hanan'a hizmet etmiş ama Bele Yükseldiğinde kaçmıştı.

Nereye gittiklerini çok iyi biliyordum.

Etrafımdaki hava, gözeneklerimden fişkıran enerjiye tepki vererek şarj oldu. Carsodonia kıyılarına bir şimşek çaktı. Gece derinleşti ve dikkatim nazik, akıllı *kız kardeşime* kaydı. Lasania'nın ihtiyacı olan Kraliçe ve Eş'e. Sonra Callum'un söylediklerini düşündüm. Annemi son bir kez ziyaret etmek istemişti.

O biliyordu.

Onlara tek yapmaları gerekenin adımı söylemek olduğunu söylemiştim. Ezra bunu neden yapmadı?

Umudun kayboluşuna bakarken elektrik yayılmış parmaklarımdan aşağı yuvarlandı. Bir geleceğin. Parmak uçlarımdan yağ sızıyordu. Nefes alamıyordum ama sorun değildi. Keder yerini öfkeye bıraktı.

Yaşayanların uzaktan gelen ulumaları soldu ve farkındalık bir anda gümbürdedi. içimde yankılandı. İçimdeki fırtına diyara yayıldı. Kollarımın etrafındaki hava dalgaları çatırdadı.

"Kolis teklif ettiğiniz anlaşmayla ilgili bir karara vardı. Artık cevabını aldınız."

Omurgam boyunca kaslar kilitlendi. Kalbim durdu. Zihnim kapandı. Tuz ve kanla ağırlaşmış rüzgâr avluda esiyor, lekeli ipek elbiseleri ve leylak rengi sancakları karıştırıyordu. Kalın, kara bulutlar yuvarlanarak ay ışığını kapattı. Bakışlarımı ölümlerin yüzlerinden zorla ayırdım ve omzumun üzerinden Kyn'e baktım.

Gözlerimiz ezik zırhlar, bükülmüş kalkanlar ve hâlâ kınında duran kılıçlar arasında kilitlendi. Sonunda istediğini elde etmişti, burası Gölgele Diyarı olmasa da.

İntikam serbest bırakılmıştı. Ve devam edecekti.

"*Eirini* sona *erene* kadar beklemediği için özür diliyor ama oldukça sabırsızlandı." Kyn'ın bronz miğferi yıldız ışığının nüfuz edemediği bulutların altında donuklaştı. Uzun bir mızrak yere saplanmıştı Yanındaydı, bıçağı süt beyazı rengindeydi. "Ne olacağını sanıyordun? Anlaşmanı kabul edeceğini mi? Bir şekilde hükmedeceğini mi? Kazanacağını mı? Ölüm'e karşı kazanamazsın. O kaçınılmazdır." Sırılsıklam kan yağmurunun arasından Kyn kıkırdarken dudakları zalim bir sırıtışa dönüştü. "Hayat değil."

O gülüş beni bitirdi.

Artık bir zamanlar olduğum ya da şimdi olduğum kişi değildim. Kız kardeşimin işkence görmüş yüz ifadesi ve annemin sonsuza dek susturulmuş sesinin öfkesi ve kederinden oluşuyordum. Çöp gibi oluklara bırakılan o küçük bedenlerin ve denizde kaybolan ruhların öfkesi ve boşa giden umudundan başka bir şey değildim. Öfkeden ve ölenlerin büyük, affedilmez kaybının ıstırabından başka bir şey değildim.

Yaşamın gerçek İlkeli olarak değil, yıkıcı bir yıkım ve gazabın İlkeli olarak yükseldim.

Bu yanıci karışım varlığımın her zerresine aktı. Döndüğümde Kyn ve Bilgelik, Sadakat ve Görev'in İlk Tanrısı'nın onu çevrelediğini gördüm. Yıkıcı bir gazabın şok dalgası patlarken gümüş ve altından bir aura titreşti

benden. Yer titremeye başladı. Siperlerde çatlaklar belirdi. Sokaklardan ve evlerden toz bulutları yükseldi, çatılar rüzgârda parçalanarak geriye sıyrıldı ve duvarlar yıkıldı. Canlı turuncu, sarı ve parlak, titrek kırmızı alevlerin parıltıları başkent'in üzerindeki gökyüzüne yayıldı. İleriye doğru bir adım attığımda ayaklarımın altındaki toprak çatırdadı.

"Ve bunu yakında kendin de öğreneceksin," diye söz verdi Kyn, kemik mızrağı yerden alırken.

Toprağın titremesi durdu. Rüzgâr durdu. Kan yağmuru artık yağmıyordu. Havanın kendisi kasıldı. Kyn'in ağzının köşelerindeki tedirginliğin gevşediğini, lanet sırtışını sildiğini ve Embris'in gözlerinin açıldığını gördüm. Tüm o şiddetli, yıkıcı enerji kükreyerek yaratıcısına geri döndü. Bana.

Basınç arttıkça ve irademle birleştikçe başım geriye doğru sarsıldı.

"Kahretsin," diye homurdandı Kyn, mızrağı fırlatırken.

Tüyler ellerimden fırladı, yere çarptı ve sonra havalandı. Enerji mızrağa çarparak kemiği paramparça etti.

"Kahretsin," diye homurdandı Embris, hızla hareket ederek. Elleri bulanıklaşmıştı.

Omuzlarımda sıcak, yakıcı bir acı patlak verdi ve sendeleyerek geri çekilmeme neden oldu. Aşağı baktığımda hançerlerin gömülü olduğu yerden iki kabzanın titreştiğini gördüm.

Yukarı uzanarak ilk hançeri çıkardım, acı iki koluma da yayılırken yüzüm buruştu. İkincisini yırtarak çıkardım. Gece yarısı bıçakları parıltılı, mavimsi kırmızı kanla kayganlaşmıştı. Başımı kaldırdım, acıyı içime çektim ve onun benim bir parçam olmasına izin verdim.

Güldüm.

Ve Wayfair'in etrafındaki duvar toza dönüştü.

İleri doğru adım atarak gölge taşı hançerlerini fırlattım. Kyn küfretti ve döndü. Embris yana doğru savruldu. Biri Kyn'ın kolunu sıyırdı. Diğer Embris'in göğsüne saplandı.

Çok kötü.

Kafasına nişan almıştım.

"Kaderler," diye öfkelenildi Embris, hançeri çekerek kurtardı.

"Sanırım şimdi onu kızdırdın," diye tükürdü Kyn, bir komut verirken başı sağa doğru sallandı.

Kimmeryalılar duvarlardan sıyrıldı ve Wayfair'in artık mezarı andıran salonlarından koşarak çıktı. Duvarın bir zamanlar durduğu yerden daha fazlası koşarak geçti.

Yüzlercesi. İki İlkel geride dururken, sonlarına doğru koşular.

Korkaklar.

Onlar lanet olası korkaklardı.

Onları ileri doğru ittiğimde kollarımdan kan damladı. Özün dallar oluşturduğunu hayal ettiğimde hava bantları dalgalandı ve yarıldı. Yılanlar gibi yükselip sağımdaki ve solumdaki hedefleri vurmadan önce yerde yılan gibi kıvrılıp cesetlerin üzerinden geçtiler.

Kimmeryalıların göğüslerinden ve kafalarından akan hava akımları havayı bir kez daha çığlıklarla yırttı. Gecenin pelerini her birinin üzerinden düştü ve ben kollarımı kaldırarak onları gökyüzüne doğru kaldırdım. Savaşçılar kıvranıyor, etleri yanarken bağırıyorlardı.

Kyn'ın bakışları benimkilerle buluştu.

Gülümsedim ve yumruklarımı kapattım.

Boğazlarını ezdiğimde çığlıklar kesildi. Çatlayan kemiklerin sesi gök gürültüsü gibi başkente yayıldı.

İlerledim, avlunun üzerinde göz kamaştırıcı, gümüşü havai fişekler gibi hava patlamaları belirdi. Parmaklarımdan kan damlıyor, toprağa sıçırıyordu. Göğsüm ölümün yankılarıyla zonkluyordu. Kimmeryalı'dan geriye kalanlar yığınlar ve parçalar halinde yere düşerken tereddüt etmedim.

Kadim içgüdüler beni ateşledi ve uluyan büyük bir rüzgâr başladı. Özü havanın kendisinden ve okyanusun en derin kısımlarından çektim. Toprağın her yerinde gümüşü özden noktalar belirdi. Diyar daraldı.

Kyn geri çekilmeye başladı ve bana bir öpücük vermek için elini kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

İleriye doğru ateş ederek, havayı ona doğru yönlendirdim. İlkel sis Kyn'den dışarı aktı. Alem yarıldı ve yoğun sisi yararak dışarıya doğru fişkırdı.

Kyn gölge adımlarıyla Iliseum'a geri dönerken öz hiçliğe çarptı.

Embris'e döndüm.

İlkel'in arkasında ince, gümüşü bir çizgi yırtıldı ve gölge adımlarıyla ilerledi.

O hızlıydı ama benim öfkem bitmek bilmiyordu; içimdeki dipsiz bir kuyudan akan delilik.

İleri atıldım ve tam Lasania düşerken Embris'in kolunu yakaladım. Şiddetli güç, bir çığlıkla boş havayı yırtarak Embris'in bacaklarının etrafında dönen sisi çökertti.

Gökyüzünden bir mısır tarlasına dizlerimin üzerine düştüm. Yine de ayağa kalkarken acı hissetmedim. Etrafıma baktığımda yeşil, inişli çıkışlı tepeler gördüm.

Terra'nın krallığı.

İleride mısır sapları titredi ve Embris sendeleyerek ayağa kalktı. Benimle yüzleşmek için döndü. İlerledim ve enerji yükseldi, mısır sapları yana doğru eğildikçe arttı.

Embris bağırdı ve arkasındaki hava bir kez daha açıldı, bu sefer Lotho'nun yemyeşil tepelerini çevreleyen çarpıcı mor bulutlar ortaya çıktı. Sendeleleyen, tiz draken sesleri duyulabiliyordu.

Ayaklarımın altındaki toprak çatladı, yarıklardan altın rengi öz parçaları yükseldi. Yaz güneşi kadar parlak olan hava, toprağı yakarak dışarı çıktı. Hava aramızda uzandı, aramızdaki mesafeyi kapattı.

Embris ve ben. Özü yükseldi, bacaklarının etrafını sardı.

Alemdeki yırtık titredi ve ardından mühürlenerek ejderha seslerini susturdu.

Embris'in başı döndü, gözleri büyüdü. "Bunu yapamazsın!" diye kükredi, eti incelmışti. Saç telleri bileklerine dolandı ve sırtı eğilene kadar kollarını uzattı. "Yapamazsın-"

Elimi kaldırdım, bileğimin bir hareketiyle onu susturdum ve çenesini paramparça ettim. "Bu diyarda öleceksin."

Sözlerim mısırları ateşe verdi ve tepeler turuncu bir parıltıyla aydınlandı. Üstümdeki gökyüzü, Ezra'nın yüzünü gördüğümde kalbimin yaptığı gibi çatırdayarak açıldı. Tüyler kolumdan aşağı aktı, çatırdadı ve tükürdü.

Etrafımdaki tüm diyarlar çığlık atıyordu ve en yüksek sesle benim adımla duyduğumu sandım.

Yerden kalkıp Embris'in çocuksu buklelerini kavradığımda vadi ürperdi. Başını geriye doğru çevirdim ve sonra saldırarak dişlerimi boğazına geçirdim.

Primal bağırdı ve enerjisi bana doğru fırlayarak gömleğimi ve pantolonumu delip geçti. Ama umurumda değildi. Derin derin içtim, onun kanını, diyarların özünü içime çektim. Bu İlkel ile hiç konuşmamış olmam umurumda değildi. Onun zayıfladığını hissedene kadar içtim. Nefesleri zorlaşıyor ve kalbi duruyordu. Ancak o zaman dişlerimi serbest bıraktım.

Gümüşi hava Embris'in damarlarını aydınlattı ama kısa sürede altın rengine dönüştü. İlkel'in kulaklarından, burun deliklerinden ve ağzından kan sızdı, ardından gözeneklerinden sızdı.

"Arcadia'ya geçemeyeceksin." Dudaklarım yanağına değerek derisinin katmanlarını geriye doğru sıyırdı. Onu havaya doğru sürükledim ve Masadonia'yı, Terra'nın başkentini çevreleyen titreyen duvarlar. Onu şehirden olabildiğince uzağa götürdüm -şimdi şehrin duvarlarında çaldığını duyduğum çanlardan uzağa. "Senin için uzun bir dinlenme olmayacak. Huzur yok. *Hiçbir şeyi* hak etmiyorsun. Varlığın sona erecek."

Embris'in boğazındaki etler pul pul dökülmeye başlamış, vücudunun geri kalanını altın rengi bir hava kaplamıştı. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

"Ben Kan ve *Külden*, Işık ve Ateşten ve En Parlak Aydan doğan, Yaşamın *gerçek* İlkeli, Tanrıların ve Sıradan İnsanların *Kraliçesiyim*. Sana hak ettiğini vereceğim," diye fısıldadım, ama hepsi Batıdan doğuya tüm diyar sözlerimi duydu. Sağ kolumu kaldırdığımda derim gerildi. "Seni nihai ölüme mahkûm ediyorum."

Gökyüzünden patlayan şimşek sağ avucuma çarptı. Uçurumun Sonsuz Alevler Çukuru kadar sıcak, sivri bir şimşek oluştu. İçgüdülerimin rehberliğinde başını geriye doğru salladım ve şimşeği çenesinin alt tarafına sapladım.

Bilgelik, Sadakat ve Görev İlkelinin sonu anlık değildi.

Embris'in eti yırtıldı ve kanından geriye kalanlar yere düştü, sonunda buharlaşana kadar kaynadı ve kasları ve tendonları kurudu. Alt yarısından başlayarak vücudunun her bir santiminin parçalanmasını yaşadı. Başını - gözlerini- en sona bıraktım, varlığının son saniyesinin Ezra ve Marisol'un ki kadar korkunç olduğundan emin oldum; tıpkı annemin, hizmetçilerin, muhafızların ve artık olmayan herkesinki gibi.

Bıraktım ve kafası parıltılı bir toz bulutuna dönüşerek mısır tarlasına yayıldı.

Embris gitmişti.

Ve bu benim öfkemi ya da üzüntümü yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece büyüdü.

Embris'in bir zamanlar diz çöktüğü yerde hava parçacıkları titreşmeye ve genişlemeye başlayıp bir araya gelerek yumuşak bir şekilde parlayan bir enerji topu oluştururken geri adım attım.

Bir şeyler oluyordu.

Vücudumun her yerinde minik tüyler yükseldi ve enerji beni daha da geriye çekilmeye zorlayarak bastırdı.

Enerji topu gökyüzüne doğru sürüklendi ve yıldızların arasına kadar tırmandı, bu sırada sürekli zonkluyordu.

Her şey durdu.

Nefesim.

Kalbim.

Diyarlar.

Kürenin üstünden ve altından, sonra da sağından ve solundan yağ sızdı. Embris'in özünden geriye kalanlar titredi-

Sonra kör edici bir ışıkla patlayarak önce kuzeye ve güneye, sonra da diyarların batısına ve doğusuna doğru yayıldı.

Uzakta, Masadonia Tepesi'nin yarısı aşağı iniyordu. Duyabiliyordum Terra'da kavurucu bir rüzgâr eserken camlar kırılıyordu. Kısa bir an için, Altın Köprü'yü kaplayanlara benzer pembe ağaçların yanı sıra çiftlik evlerinin ve köylerin ay ışığıyla öpülen sazdan çatılarını gördüm. Gördüm insanlar puslu bir ışıltıyla tarlalarda koşuyor. Kadınlar. Erkekler. Çocuklar. Hepsi umutsuzca kaçmaya çalışıyordu ama sonra hepsi kurumuş çiradan başka bir şey değilmiş gibi havaya uçtu. Ağaçlar. Çiftlikler. Köyler. İnsanlar. Masadonia şehrine kadar uzanan turuncu ışıklı tepeler - Ölümsüz Tepeler'in alçak dağları - denize doğru parçalandı ve gök gürültülü bir şok dalgası gönderdi. Herhangi bir dağ kadar yüksek ve ölümlüler diyarının tüm kıyıları kadar geniş olan büyük bir dalga yükseldi. Yıldızları ve ayı engelledi-

Yoğun bir gümüş parıltısı gece gökyüzünü kesti ve başka bir Primal'ın gelişi göğsümde gümbürdedi. Hâlâ yükselmekte olan ölümcül tsunaminin gölgesinde Phanos'un silüetini gördüm. Özülle aydınlattığı mızrağını bir haykırıyla dalganın içine doğru itti ve her yönden güçlü bir rüzgâr kükremesini çağırırdı.

Üç uçlu mızraktan fışkıran tüyler gümüşü bir ağa dönüşerek dalgayı aşağı itti.

Durduğum yer bir kez daha titredi ve beni sürüklemeye başladı. Phanos'un bakışları. Köylülerin düştüğü yerde şimdi onları sert kül kabukları kaplamıştı. Yüzlercesi sonsuza dek donmuştu, bazıları kümeler halinde yere yayılmıştı. Aileler. Diğerleri dizlerinin üzerinde yalnızdı. Kollarını başlarına siper etmiş ya da son saniyelerini cevap vermeyecek tanrılara dua ederek geçirmiş gibi havaya kaldırmışlardı.

Çünkü bu yıkımı onların başına biz getirdik.

Embris'in diz çöktüğü yerde ince çatlaklar belirdi ve Masadonia'ya kadar yayıldı. Küçük fidanlar etrafımdaki çatlaklardan kurtuldu, büyüdü, genişledi ve hızla parlak kalın gövdelere dönüştü,

Kanayan kabuklar. Yüzlerce ağaç. Binlerce. Uzuvar kemikli parmaklar gibi filizlendi, şekilsiz ve bükülmüş. Tomurcuklar dallardan filizlendi ve açıldı.

Bir zamanlar Ölümsüz Tepeler'in alçak dağlarının bulunduğı yerden Masadonia'nın yarı parçalanmış Yükseliş'i'ne kadar, koyu kızıl yapraklar ve parıldayan ağaç kabuklarından oluşan bir orman, ay ışığında korkutucu bir şekilde yükseliyordu.

Terra'nın bir zamanlar bereketli olan tarlaları artık yoktu. Onların yerinde, İlkel öz ve ölümlü kanıyla ıslanmış topraktan doğmuş bir orman vardı. Bir mezar.

Sıcaklık nefesimi görebileceğim kadar düştü ama bu öfkemi dindirmeye yetmedi. Karanlık, boğucu öfke kaynayan bir fırtına gibi yükseldi ve beni yuttu. Damarlarımda kükreyen bir karanlık fırtınası gibiydi, yoluna çıkan her şeyi tüketiyor, beni ezmeye çağırıyordu. Yok etmeye. Her kalp atışında, alemde bir yırtık açtığımda adı olan bir gazabın yankısı gibiydi.

Kolis.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kan ve ölüm kokusu üzerime sinmiş bir halde güneşin vurduğu altın yol boyunca yürüdüm.

İleride, cilalı mermer ve elmas Rise dimdik duruyordu.

Ötesini örten sisin içinden, altın zırhlı muhafızlar duvarın tepesine doğru koştu. Birkaçı altın kaplama yaylarını kaldırarak Gölge taşı uçlu oklar bana doğru geliyordu. Diğerleri temkinli bakışlar attı. Geri çekildiler, dikkatleri üzerlerindeki kara bulutlara kayd. Sanki beni bekliyorlarmış gibiydi.

"Dur!" diye bağırdı bir muhafız kapının üstünden. Böyle bir şey olmayacaktı.

İçim kabardı ve ellerimi kaldırdım. Parmak uçlarımdan altın bağcıklı öz fışkırdı ve yerde hızla ilerledi. Yukarıdaki bulutlar kalınlaşmaya devam etti ve güneşi kapattı. Bazı muhafızlar kaçtı. Diğerleri ok attı.

Ama hepsi için artık çok geçti.

Daha kalın enerji şeritleri elmas kaplı Yükseliş'e akarken, okları paramparça eden hava dalgaları yükseldi. Altın rengi gümüş ışık yayıldı ve Dalos'u çevreleyen duvar boyunca uzanan bir damarlar ağı oluşturdu.

Ellerimi yumruk yaptım.

Çatırtı bir gök gürültüsü patlaması gibiydi ve muhafızları oldukları yerde dondurdu. Yükselti'nin dört bir yanında, altın kanatlı yüzler şok içinde buruştu ve kayboldu. Yükselti taş ve kül parçalarına ayrıldı.

Ben ilerlerken yere şimşekler çaktı, ayaklarımdan altındaki elmaslar paramparça oldu. Rüzgâr morumsu pembe ağaçları köklerinden söktü ve kırılana kadar kollarını büktü. Cor Sarayı'nın etrafındaki küçük duvar ortaya çıktı. O da toza dönüştü. Bir zamanlar cesetlerin asılı olduğu ağaçları devirdim.

Ölüm'ü kendini göstermesi için çağırdığımda sıra saraya geldi.

Paramparça ettim

cam kapılar ve soyulmuş çatılar. Duvarları yıktım ve tek cevap kısa ömürlü çığlıklardan oluşan bir koro oldu.

Göğsüm zonklayarak gözlerimi kapattım ve gölge adımlarımla Dalos'un içlerine doğru ilerledim; geniş kalenin hemen dışında ve hazır bekleyen muhafızların önünde belirdim.

Birkaç ok ucu isabet etti ama umurumda değildi. Acıyı memnuniyetle karşıladım ve kendimi ona teslim ettim çünkü içimde hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. İleriye doğru yürüdüm, önümde çatırdayan bir enerji ağı gönderdim. Muhafızların sırası düştü. Elimi kaldırdım ve ağır, altın kaplama kapıları menteşelerinden söktüm.

"Kolıs!" Bağırđım, Sığınak'a girdim ve okları sıkıştıkları yerde. Ben kaçtıktan sonra Kolıs'in bölgesinin bu kısmı zarar görmemişti.

Bu şekilde kalmayacaktı.

Kontrolümü elimden almıştı. Benlik duygumu. *Ailemi*. Benden aldığı her şeyi üç katına çıkaracaktım.

Altın süslemeli kemerlerin yanından geçerken üzerime bir şimşek çaktı. Sola doğru döndüm ve birkaç silahlı tanrı gördüm.

Birini cama, diğerini duvara gönderdim ve ileriye doğru fırlayıp kalkmış bir gölge taşı kılıcının altına daldım. Tanrı'nın kolunu yakalayarak arkasından yükseldim. "Kolıs nerede?"

"Siktir git," diye tükürdü.

"Hayır, teşekkür ederim." Boğazını yırttım, derin derin içtim. Sıcak, yoğun kan ağzıma aktı ve ayak sesleri duyuldu.

Hâlâ boynuna yapışmış haldeyken, gölge taşından bir hançer havayı yırttığı sırada döndüm. Bıçak tanrıçanın gözlerinin arasına saplandı. Kılıcını düşerken yakaladım ve bedenini serbest bıraktım.

Ve başka bir tanrıyla göz göze geldim. Aptal herif bana saldırdı. Darbeyi savuşturarak dizine şiddetli bir tekme indirdim ve dizini paramparça ettim. Bağırđı ve yere düştü. Kılıcı kafatasına sapladım ve sol elimi fırlattım. Havada tıslayan bir hava akımı başka bir muhafıza çarptı ve soluk gözlü bir Hortlak onun yerini aldı.

Hortlak üzerime gelirken gölge taşı kılıcımı çektim. Onların saçmalıkları için zamanım yoktu.

Dönerek kılıcı yüksek bir kavisle savurdum ve Rev'in kafasını omuzlarından ayırdım. Callum'un kafası hakkında bana söylenenleri hatırlayarak

Bunu koridorda tekmeledim.

"Kolıs!" ılık attım. Sağ tarafımdaki kapı açıldı.

Bir hava patlaması kılıcı elimden aldı ve beni birkaç metre geriye savurdu. Yere düşmeden önce kendimi yakaladım. Derim tütüyor, etim kömürleşiyordu ve kana bulanmış elimi hissedemiyordum. Başımı kaldırdım.

Bir tanrı önümde durmuş, ağır ağır nefes alıyordu. İki elini kaldırıp bir adım geri çekilirken tanıdık geldiğini düşündüm, kahverengi saçlarından bir tutam alnına düşüyordu.

"Seninle dövüşmeyeceğim," diye başladı.

"Kapa çeneni," dedim öne doğru atılarak. Harap olmuş elimle boğazını kavradım. Acıdı ama kendimi acıya boğdum ve içinden bir öfke dalgası gönderdim.

Tanrının kafası geriye doğru tekmelendi ve çığlık atarak açık ağızından köpükler saçmaya başladı.

Ellerimi havaya kaldırarak onu yere düşürdüm. Eather iç duvar boyunca yayıldı. "Kolıs!" diye bağırdım. "Bunu sen istedin! Yüzleş benimle!"

Binanın derinliklerine doğru ilerlerken ve arkamda yıkıntılardan oluşan bir yol bırakırken bile görünmedi. Nefes nefese, adımlarım yavaşladı. penceresiz salon. Buraya daha önce de gelmişim.

Durdum ve dinledim. Sağlam elimin parmakları kıpırdadı ve başım öne eğildi. Sesler vardı. Tüm zaman boyunca sesler vardı. Sessiz sesler. İnemeler. İnemeler. Bazıları daha yüksekti. Ama bakışlarım duvara sabitlenmişken bir drakenin gürültüsünü duymadım.

Kolıs burada değildi.

Orospu çocuğu muhtemelen onun için geleceğimden şüphelendi ve draken'ını ve Revenant'larının çoğunu aldı.

Ama neyi almadığını biliyordum.

Çenemi indirdim ve özü yüzeye doğru çektim. Titreşti ve sonra duvarın üzerinden sürünerek geçti. Mabedin en iç duvarını blok blok yıktım ve Kolıs'ın içeride tuttuklarını güneşe maruz bıraktım.

Onlardan çok vardı. Yüzlerce Yükselmiş. Çoğu kaçmaya başladı, derilerinden dumanlar çıkıyordu. Bazıları bana doğru geldi. Diğerleri Sığınak'ın hala ayakta duran kısımlarına yöneldi. Hiçbiri başaramadı, etleri alev alev yanıyordu. Bakışlarım benden çok da yaşlı olmayan birinin güzel yüz hatlarıyla çarpıştı.

Jove.

Yüzü acıyla buruşurken başka tarafa bakamadım; kısa bir süre önce korkuyu gördüğüm aynı yüz hatları.

O bir seçilmişti.

Ama bunu o seçmemişti. Bunların hiçbirini seçmemişti.

Göğsümdeki zonklama şiddetlendi. Sendeleyerek yana doğru döndüm. Jove ateşli bir yığın halinde düştü. Yanık et kokusu havayı doldururken bakışlarım bıraktığım yıkım yoluna indi.

Dumanların ve ufalanmış taşların arasından, rüzgârda dalgalanan beyaz şeritlerle Sığınak'ın bir bölümünün hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Dumanların arasından yürüyüp durdum.

Bir grup Seçilmiş, duvarlardan birine yaslanmış, birbirlerine sokulmuş bir şekilde duruyordu. Çoğu peçeliydi, ama diğerleri değildi, yüzlerinde korku ve dehşet maskeleri vardı...

Onlar bana bakarken.

Bir elimi kaldırarak, "Sorun yok," diye onlara güvence verdim.

Geri çekildiler, hatta bazıları çılgılık attı. Bakışlarım elime düştü, Kanlı, kömürleşmiş parmaklarımın etrafında hala hava dönüyordu. Kanın arasından, hala parıldayan altın rengi girdabımı gördüm. Sağ elimin üstünde evlilik izi var.

Vücudumdaki tüm kaslar kilitlenirken parlak, yeni pembe et parçaları belirdi. Ne... Ne yapıyordum ben?

Bakışlarım Seçilmişlere, yani Kolis'in icabına baktıktan sonra gerçek bir seçim hakkı tanıyacıklarına geri döndü. İstismar edilme veya ölümlüler âlemine geri dönme korkusu olmadan amaçlanan şekilde hizmet edebilirlerdi. Onları özgür bırakacaktım. Onlara zarar vermeyecektim. Ama benden korktukları açıktı. Ve bu sefer ben...

Onlara olmaları için bir sebep vermiştim.

Sertçe nefes alarak geri döndüm ve inanamayarak başımı salladım. Elbette Kolis onları almazdı. Geleceğimi biliyordu. Tüm muhafızlar bunun kanıtıydı. Yine de onları burada bıraktı. Hayat onun umurunda değildi.

Öyle mi yaptım?

Tepemizdeki bulutlar parçalanmaya başladığında beyaz şeritler dalgalanıyordu. Onların korku içinde sinmiş görüntüsü ürkütücüydü ama beni buraya getiren her şeyin farkına varmak *korkunçtu*.

Hayatlar almıştım. Sayısız can.

Oh, Tanrım.

Tökezledim, kalbim güm güm atıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım, göğsüm sıkışıyordu. Zihnimde köylüleri gördüm, kollarını bir adalet eylemiyle üzerlerine indirdiğim gökyüzüne kaldırmışlardı.

Bir intikam eylemi.
Ellerim ve kollarım titreyerek geriye doğru yürümeye devam ettim.
Düşüncelerim hızlandı.
Bunu düzeltmek zorundaydım. Yapmak zorundaydım. Yapabilirdim.
Yapabilirdim.

Terra'ya döndüm. Kana bulanmış ormana doğru yürürken Masadonia'nın çan sesleri kesilmişti. Kıpırmızı yaprakların oluşturduğu ağır gölgelikten süzülen ay ışığı, külle sertleşmiş kabuklardan yansıyarak
Düşen köylüleri.

Birinin yanında diz çöktüm ve iki tane olduğunu gördüm. Bir erkek ya da kadın, altlarında bir başkasıyla birlikte -bir çocuğu korumak için umutsuz bir çaba.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kanlı elimi kabuğun üzerine hafifçe koyarak. "Bunu düzelteceğim."

Diğer elimi yere koydum. Ne yaptığımı bilmiyordum, içgüdüsel bir şeydi. Havayı çağırdım ve o da sıcak bir telaşla karşılık verdi. Tenim sıcaklıkla karıncalandı ve gözeneklerimden altın sarısı bir hava sızarak benden düşen kan damlalarının yanına, yere damladı. Başımı kaldırdım ve solgun, kanlı saç tellerimin arasından ormanın zeminine baktım. Öz, ölülerin kabuklarının altında ve üstünde dönerken, ardında ısıltılı bir gün ışığı bırakarak bir parıltı yayıyordu. Parmaklarım toprağı kazdı. Altlarından İlkel sis dalgaları sızdı, kıvrıldı ve toprağa yayıldı.

Yanımda, kabuklar titredi ve küller döküldü. Pembe et parçaları ve yırtık pırtık giysiler ortaya çıktı. Sarı saçlar. Gözlerim, havanın altın ısıltısını yansıtan, korku ve huşu dolu geniş, mavi gözlerle kilitlendi. Elimi geri çektim ve kül kanla karışarak parmak uçlarıma bulaştı.

"Anne?" diye titredi küçük bir ses. "Kötü bir kabus gördüm."

Kadının dikkati hemen kucağındaki küçük çocuğa kaydı.
Küçük çocuğu kucağına alırken bir hıçkırık bedenini sarstı.

Yavaşça ayağa kalktım, vücudum ağrıyordu. Köylüler ormanın dört bir yanında durmuş, saçlarındaki ve giysilerindeki külleri silkelerken yüzleri solgunlaşmış ya da şaşkınlıkla işaretlenmişti. Yavaşça hareket ederek diğerlerinin ayağa kalkmasına yardım ettiler ve bazıları altın sarısı gümüş dallar sisin içinde kaybolurken, hala ormanın zemininde toplanmaya devam ediyordu-

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı bir adam, dizlerinin üzerine çökmüştü, çenesinin yıpranmış derisi gevşemişti. "Teşekkür ederim, benim-"

"Hayır." Adam bana Wil Tovar'ın baktığı gibi bakınca irkildim. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Sanki ben bir lütfümüştüm gibi. Onlara bahşedilmiş bir mucize. İyiliksever bir İlkel Yaşam Tanrıçası. Ama değildim. Tam tersiydim. Çocuğun bahsettiği kabus. Onların övgüsünü ya da tapınmasını hak etmemiştim. Korkularını hak etmiştim.

"Kalkın ve gidin," dedim, herkes ayağa kalkıp benden uzaklaşana kadar sesimle -yiyeceklerimle- bastırdım. "Burayı terk edin." "Burayı terk edin. Görüşümün köşeleri gümüşü, altın bir ışıkla doldu. "Burayı terk et ve asla geri dönme. Burada ölümden başka bir şey yok, Kan Ormanı'nda."

Onlar kaçarken ben de ayrıldım ve Wayfair'e döndüm. Aileme.

Burası sessiz değildi. Ben topallayarak ilerlerken Gölge Tapınağı'ndan gelen derin, içi boş çanlar ölümün ciddi ritmiyle çalıyordu. Bakışlarım Ezra'nın artık çatlamış olan duvara saplanmış halde durduğu yere kaydı.

Kalbim yine paramparça oldu.

Ama bunu düzeltecektim. Ben gerçek Yaşam

İlkeliydim. Onları geri getirebilirdim.

Hepsini.

Zeki, güzel kız kardeşim ve onun nazik, sadık eşi. Bana Vodina Adaları'nın cesur ve saygıdeğer Kraliçesi'nin adını veren annem. Oluklardaki küçükler. Denizdekiler, sokaklarda yatanlar ve ötesindekiler. Lasania. Tıpkı Terra'daki köylülere yaptığım gibi onları da eski hallerine döndürecektim.

Hızlı hareket ettim, kazığa oturtulmuş olanların bedenlerinden çivileri çıkarmak için havayı çağırdım ve onları yavaşça yere indirdim. Ezra ve Marisol'u yan yana tuttum, Marisol'un baktığı yönü değiştirmedim. Kız kardeşimin yanında diz çöktüğümde kendimi doğru hissetmiyordum.

Amaç içimi doldurdu ve uğultu bir kez daha yükseldi. Ezra'nın eline uzandım.

"Sera?"

Döndüm, parmak uçlarımdan hava çatırdıyordu.

Ateşten bir parıltıyla yıkanan Holland önümde duruyordu, sıcak rüzgâr giydiği beyaz keten pantolon ve tuniği çekiştiriyordu. Her nasılsa, akşam yemeklerini ve hikâyelerini paylaştığı ölümlerin arasında dururken bozulmamış kumaş lekesiz kalmıştı. Yaşlanmayan yüzü dağılmış olanları yansıtıyordu.

onun etrafında. Yüz ifadesi dehşeti gösteriyordu. Bana bakmıyordu. Etrafımızdaki her şeye bakıyordu.

Onu görmek beni şaşkına çevirdi ve ilk kez bıçak tutan genç bir kız olduğum zamandan bu yana birçok duygu ve anıyı canlandırdı.

Onu en son taht odasında gördüğüm zamana kadar. Bir anda, kendimin başka bir versiyonu olmuşum. O genç kızın ve kızı gibi yetiştirdiği kadının bir karışımı.

Ateş söndü. Acı vücudumun her yerinde alevlendi ve ona doğru tökezleyerek bir adım attım.

Başını bana çevirdi ve bir zamanlar funda renginde olan gözlerinin şimdi Aydu'nunkiler gibi olduğunu gördüm; renklerin arasına serpiştirilmiş gümüş patlamaları, geldikleri yıldızlar gibi görünüyordu. "Ne yaptın sen?"

Yüzümü buruşturarak durdum. Ne sorduğunu anlamamıştım. "Ben ne yaptım?"

"Bir Primal öldürdün, Sera."

İnanamayarak geri çekildim. Bana söyleyeceği şey bu muydu? *Bunu* mu? Her şeyden sonra mı? Şaşkınlığımı üzerimden atmam birkaç dakika sürdü.

"Kolis'in ne yaptığını görmüyor musun? Buradaki herkese? Anneme?"

Marisol ve Ezra'ya?" Sesim çatallaştı ve Tanrım, acıttı. Holland'ın bakışlarının arkamda titreştiğini görmek ve onun irkilmesine tanık olmak daha da acıttı. "Ona bir

bir şans. Ona bir teklifte bulundum. Cevabı bu oldu. Neredeyse şehirdeki herkesi öldürüyordu. O harekete geçti, ben de tepki veriyorum."

Holland'ın göğsü derin bir nefesle yükseldi ve bakışlarını benimkilere çevirdi. "Ve sen de neredeyse bir o kadarını öldürdün."

Buradakilerin ve ötesindekilerin üzerine bir yıkım saldıgımı bilmeme rağmen başım tokat yemiş gibi geriye doğru sarsıldı. Batan burnumdan nefes aldım. "Bunu düzelteceğim." Geriye doğru yürümeye başladım. "Geri alacağım-"

Holland bir adım öne çıktı. "Bunu yapamazsınız. Marisol'u zaten bir kez geri getirdin," dedi. "Bunu tekrar yapamazsın. Onun ruhu Artık senin ulaşamayacağın bir yerde ve sadece Ölüm tarafından serbest bırakılabilir - Ölümün gerçek İlkeli. Eythos'un Sotoria'nın ruhunu neden sakladığını düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak Marisol'a baktım, son anlarında başını Ezra'ya nasıl çevirdiğini göremiyordum.

"Denge bu şekilde korunuyor," diye devam etti Holland. "Marisol'a zaten ikinci bir şans verdiniz. Diyarlar bunun tekrar olmasını engelliyor." Sesi sertleşti. "O artık yok."

Holland'a inanmak istemiyordum ama içgüdülerim bana yalan söylemediğini söylüyordu. Omuzlarım içe doğru kıvrıldı ve göğsüme ağır bir sızı yerleşti. Marisol'un ruhunu artık sadece Kolis serbest bırakabilirdi. Keder beni boğmakla tehdit ederken kısa süreliğine gözlerimi kapattım. Buna izin veremezdim. Ellerim yumruk oldu ve derime bastırdı. Gözlerimi açtım ve dikkatimi Ezra'ya çevirdim. Yüzüne bakmasam neredeyse uyuduğuna inanacaktım. "O diğerlerinin ruhlarını taşıyor."

"Onları geri getiremezsin, Sera."

Arkamı döndüm. "Yapamaz mıyım? Ben Yaşamın Gerçek İlkeliyim."

"Ne olduğunuzu biliyorum ama bir şeyi yapabiliyor olmanız yapmanız *gerektiği* anlamına gelmez."

Sertçe nefes aldım. "Şu felsefi saçmalıklara başlama Holland. Ailem öldü." Öfke içime işledi. "Şehrim neredeyse yok oldu."

"Biliyorum. Bunun acı verdiğini biliyorum." Ellerini kaldırdı ve konuştuğunda

Sonra sesi yumuşadı. "Ve özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Böyle bir şey olmamalıydı. Bu hiç adil değil."

"Haklısınız. Bu olmamalıydı ve bu adil *değil*. Bu yüzden bunu düzelteceğim."

"Ama yapmayacaksın, Sera. Tam da bu ana yol açan her şeyi tekrarlayıp duracaksın. Getirdiklerinle çoktan başladın geri."

"Bu farklı," diye ısrar ettim.

"Beni dinleyin. Lütfen," dedi gözlerindeki yıldızlar parlayarak. "Onları geri getirirsen ne olacağını biliyorsun. Onların yerini almak için başka hayatlar feda edilecek."

Oh, Tanrım.

Bunu düşünmemiştim bile. Kaç köylüyü geri getirmiştik? Yüz mü? Hayır, daha fazla... İki yüz mü? Üç yüz mü? Bunun anlamı...

Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. "Umurumda değil." Ezra'ya geri döndüm.

"Önemsemelisin," diye ısrar etti Holland. "Dengeyi korumanın tek yolu bu."

"Dengeyi sikeyim!" Çığlık attım ve tepemde şimşekler çıktı. "Nerede Kolis bunu emrettiğinde ona dengeyi hatırlatacak mıydınız? Herhangi biriniz neredeydi? *Nerede-bekle*." Tüm vücudum sarsıldı. "Bunu gördünüz mü? Hollanda mı?"

Holland'ın gözleri kapandı.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Bağırđım. "Ve hiçbir şey yapmadın mı? Bu insanları tanıyordun! Ezra'yı tanıyordun-" Sesim kesildi ve ellerim yumruk oldu.

"Sera," diye mırıldandı, yüz hatlarını acı kaplamıştı. "Pek çok iplik, pek çok olası sonuç var. Müdahale edemeyeceğimiz-"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kontrolümü kaybetmeden önce kendimi geri çekilmeye ve Holland'dan uzağa bakmaya zorlamak zorunda kaldım.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

Ezra'ya baktım ve sonra bakışlarımı annemin yerde yattığı yere çevirdim. İçimden bir ürperti geçti. İçimi kemiren acı dumanla dolu gökyüzünde bir şimşek daha çakarken sonsuz görünüyordu. "Onlara adımı söylemelerini söyledim. Geleceğimi söyledim. Ezra yapmadı. Ama onun çığlıklarını duydum-" Sözümü kestim. Öfke ve ıstırap duygularımı ele geçirdi. "Neden beni çağırmadı?" Tekrar Ezra'ya baktım. "Neden sana söylediğimi yapmadın? Allah kahretsın!" Çığlık attım. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Holland yumuşak ve üzgün bir sesle. "Seni asla isteyerek tehlikeye atmaz."

Bu daha da kötüleştirdi.

Çünkü tüm bunlar sadece Kolis'in suçu değildi.

Holland, "Ezra bir kez daha Marisol ve babasıyla birlikte olacak," dedi. "Onun gitmesine izin vermelisin."

Sarsıldım. "Annem..."

"Hepsini bırakmalısın, Sera." Sesi daha yakındı. "Sana ihtiyaç duyulan yer burası değil ve bu şekilde devam edecek durumda değilsin."

Gözlerimi tekrar kapatırken kollarımdan aşağı yukarı titremeler geçti. "Peki bana nerede ihtiyaç var?"

"Lotho'da hizmet eden bir tanrı yakında Yükselmiş olmalı," dedi. "Embris'in ölümünün açığa çıkardığı enerji tüm diyarlara doğru ilerliyor. Geri dönmeden önce bir kaba geri dönmeli-"

"Ne olacağını biliyorum," diye kestim sözünü. "Bu yapmam gereken şeyi değiştirmez. Ezra'yı geri getirmek zorundayım. Hepsini geri getirmek zorundayım."

Holland'ın iç çekişi ağırdı. "Seni incitmek istemiyorum, Sera."

Ezici acı göğsümde sıkı bir top oluşturdu. Gözlerimi açtım, Yavaşça onunla yüzleştım ve o anda gördüğüm tek şey önümde duran bir Kadim'di. Yanında güldüğü ve savaştığı insanların bu şekilde öleceğini başından beri bilen biri.

Girdap gibi dönen hava çizgileri etinin altından taşıyordu. "Eythos bir zamanlar kendini benzer bir durumda bulmuştu. Bir veba salgını onun sevdiği bir köyü vurmuştu. Diyarların ihtiyacı olan bu olmasa da onları - hepsini- geri getirdi. Ve bunu yapmaya devam etti, geri getirilen her hayat diğerlerinin her zaman ikinci bir şans olduğuna inanmasına yol açtı. Ve her hayat bir diğerinin hayatına mal oldu, ta ki geri getirdiği kadarının hayatına son verene kadar. Aptallığını fark ettiğinde artık çok geçti. Ondan beklenen buydu. Bundan daha iyi olmalısın, Sera."

"Eythos'un ne yaptığı umurumda değil," diye tükürdüm. "Ondan ya da herhangi birinden daha iyi olmak da umurumda değil. Buna yol açan da bu!"

"Nasıl?" Holland başını salladı. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü daha iyi olmaya çalışmak beni Kolis'in peşinden gitmekten alıkoydu. Daha iyi olmaya çalışmak, onun anlaşmasını reddetmemi ve *eirini*'ye girmemi engelleyen şeydi." Yumruklarımı kaldırdığımda yaralı ellerim acıdı. "Olmadığım biri olmaya çalışmak buna izin veren şeydi."

"Peki sen nesen, Sera?"

"Beni eğittiğin şey," diye hırladım. "Bir savaşçı. Bir katil. İyiliksever bir iyilik yumağı değil." Titredim. "Başından beri içgüdülerimi dinlemiş olsaydım-"

"Her şey farklı olabilir miydi?" diye bitirdi. "Belki de. Belki de Kolis'in teklifini reddetmiş olsaydın, bunlar hiç yaşanmayacaktı. Ya da belki sen buradakileri ve daha fazlasını kaybedecekti. Belki de Kolis tüm acısını içine atmasaydı, daha farklı biri olabilirdi. Belki sen de tüm acını içinde tutmasaydın, şimdi ona teslim olmazdın. Birçok şey farklı olabilirdi ama olan bu" dedi. "Şimdi, diyarlar için doğru olanı yapmalısın."

"Diyarlar umurumda bile değil."

Çalkalanan havanın bantları etinde hareketsizleşti. "Bunu kastetmiyorsun." "Neye istersen ona inan."

Yanaklarının derisi incelmeye başladı. "Sizden önce gelenlerin yaptığı hataları yapmanıza izin vermeyeceğim."

Bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Keder yerini yıkıcı bir öfkeye bıraktı. Parmak uçlarımdan dökülen ter, kana bulanmış zeminde birikti. "Dene," diye fısıldadım -ya da bağırdım. Emin değildim. Ama sesim hem her yerdeydi hem de hiçbir yerde. "Beni durdurmaya çalış."

Sis ondan süzülerek yere döküldü. Holland *değiştikçe*, boyu uzadıkça ve genişledikçe binlerce göz kamaştırıcı yıldızla parladı. Onun

Yüz hatları keskinleşti. Sis kanatlara dönüşürken teni yıldız ışığına dönüştü ve sonra kalınlaştı, yakındaki ateşlerin parıltısında parlak, siyah *tüyler* gördüğümü sanana kadar katılaştı.

"Ne oluyor lan?" Fısıldadım.

Holland ileri atıldı ve içgüdülerim devreye girdi. Sağa doğru döndüm ve havayı çağırdım. Ona zarar vermek de istemiyordum ama beni durdurmasına da izin veremezdim. Kolumu dışarı attım, ve eather kolumdan fıskırdı.

parmak uçları. Ham enerji Holland'a çarptı, *içine* sızmadan önce vücudunu dalgalandırdı.

Artık saçsız olan başı eğildi. Bir sonraki konuşmasında ağzı yıldız ışığıyla doluydu ve sesi gök gürültüsü gibi gürleyerek kemiklerimi titretti. "Bundan daha iyisini biliyorsun."

Devasa kanatlarını gererek havaya yükseldiğinde dudaklarım aralandı. Kollarının etrafında bembeyaz bir hava dalgası dönüyordu.

Bir nefes

aldım.

Hepsi bu

kadar.

Ve sonra artık avluda değildim, beyaz zeminde duruyordum. Keella Tapınağı'nın kireçtaşı ve granit basamakları. Croft's Cross'un kalbindeydim.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Holland omzumu kavradı. "Bak."

Uzun, dar apartmanlar moloz yığınlarına dönüşmüştü. Zaten düzgün olmayan kaldırım taşları paramparça olmuştu. Her yerde cesetler yatıyordu. Hayatta kalanlar pürüzlü taş yığınlarına tırmanmaya çalışıyordu. Yardım çılgınlıkları, tanrıların yardım getirmesi için yakarışlar vardı ve kaosun arasında, beyazlar giymiş siyah saçlı bir kadın, dağınık yolda durmuş, göğsünde gevşek bir bebeği kucaklıyordu. Mırıldanıyor ve elini solgun bir yanağın üzerinde gezdiriyordu.

Onu tanıdım.

Norbert'in çocukları Nate ve Ellie'yi almaya geldiğimde gördüğüm Rahibeydi. Altın Kral'ın çağının sona erdiğini ve tahtta Mierel'in oturmadığını söyleyen kişi.

Ve bir daha asla.

Rahibenin keder dolu bakışları kalktı ve benimkilerle buluştu.

Vücudum sarsıldı ve birden Garden District'te bulduk kendimizi, çanlar çalıyordu. Hava dumanla kaplıydı ve yıkım çok büyüktü. Evler yerle bir olmuştu. Yangınlar şiddetlenmişti. Hayatta kalanlar ezilmiş

tepelere doğru koşuyordu.

Solgun, cılız, siyah cüppeli Rahipler enkazın arasından geçerek ölüm çanını çalarken taş.

"Bak," diye emretti Holland. "Korumak için ölmeyi göze aldığın insanların başına neler geldiğine bir bak." Parmakları omzuma saplandı. "Ezra'n için onların hayatlarını değiştirmeye razı mısın? Onların hayatlarını almaya razı mısın?" Beni sola çevirdi.

Bir adam ve kadın yerde büzülmüş, kolları iki küçük çocuğa sarılmıştı. Hepsi yaralıydı, kir ve kanla lekelenmişlerdi ama hayattaydı, bir aile hala sağlamdı.

"Onlar mı?" diye sordu Holland. "Bedelini ödeyecek olanlar onlar. Yürüyen herkes ödeyecek."

Göğsüm çatladı, bir şekilde öncekinden daha derin ve daha acımasız. "Ve geri getirdiklerinin bunun bedelini bilmeyeceklerini mi sanıyorsun? ödendi mi?" Devasa kanatları kalın duman dalgasını karıştırdı. "Köylülerin çoğu gibi onlar da bunu bilecek kadar uzun süredir ölüler. Geri döndüklerinde ailelerini ve arkadaşlarını onların yerine ölmüş olarak görecekler. Sence bunu isterler miydi? Bu kadere mahkum ettiklerinizin bunu istediğini düşünüyor musunuz?"

Kekeleyerek nefes aldığımda ciğerlerim yandı. Aileye bakarken kalbim küt küt atıyordu, ölüm çanları çalmaya devam ediyordu.

Bunu onlara yapamazdım.

Bu da acıyı dayanılmaz hale getirdi.

Kendimi Holland'ın pençesinden kurtardım, yutkunmaya çalıştım ama yutkunamadım. Artık o kadar da dünya dışı bir varlık gibi görünmediğini gördüm. Kanatları yoktu ve teni artık yıldız ışıyla dolu değildi. Yüz hatlarının her santimini tanıyordum ve gözlerindeki renk kaleydoskopunda hüznü görüyordum. Ona bakmaya dayanamıyordum.

Bir zamanların güzel bahçesine döndüm. Erkekler, kadınlar, çocuklar ve yaşlılar etrafa saçılmış, boyunları kırılmış ve doğal olmayan açılarla bükülmüştü.

Bu Kolis'in hatasıydı, ama...

Bu düşünceyi bitirmeme izin veremezdim. İzin *veremezdim*. Ama yapmak zorundaydım. Çünkü Holland haklıydı. Bu ana sadece Kolis'in seçimleri yol açmamıştı. Benimkiler de.

Ellerimi şakaklarıma bastırarak göğsümün sıkıştığını hissettim. Çok fazla hayat kaybedilmişti.

Çok fazla.

Ne yaptın sen?

Yaptığım şey tam önümde duruyordu.

Oh, Tanrım.

İçimden bir ürperti geçti ve öne doğru tökezledim. Bacaklarım altımdan çıktı. Çatlak sokaklara çarpmadım. Bunun yerine, tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken dizlerim nemli toprağa bastırdı. Her intikam ve cezalandırma eylemi, yıktığım taşlar ve ufaladığım dağlar gibi düştü. Ellerimi çimlerin üzerine koyarak öne doğru eğildim.

Oh, Tanrım.

Gölge adımlarıyla girdiğim Kan Ormanı'na bakarken kâbus gibi görüntüler yükseldi. Devrilmiş evler ve yanan ormanlar. Derin yarıklar Sokaklarda, evlerin altında ve insanların ayaklarının altında. Zihnimde, Rahibe'yi küçük bir çocuğu kucaklarken gördüm - öfkeyle istemeden canını almış olabileceğim bir çocuk. Tepeler ateşle yanıyordu. Embris'in sonunu getirdikten sonra duyduğum çığlıklar.

Ölenlerin çığlıklarıydı. Aldığım hayatlar. Belki binlerce değil ama yüzlerce. Ve bu... Tanrım, bu da en az onun kadar kötüydü. Kolis'in yaptığı kadar canavarcaydı.

Ne yaptım ben?

Parmaklarım ot yığınlarına saplandı ve titredim. Kolis harekete geçmişti.

Ben de tepki gösterdim.

Eather'ı çağırdım ve güç isteğime karşılık verdi, uzandı ve her bir kan ağacının etrafını sardı. Yaptığım şeyin görüntüsüne dayanamayarak onları teker teker yok ettim. Ölümsüz Tepeler'den geriye kalanların eteklerinde duran küçük bir küme hariç hepsini yok ettim.

Onlara odaklandım ama hava üzerlerinden akıp gitti. Yaptığım hiçbir şey kalan yirmi kadar ağacı ortadan kaldırmadı. Yorulana kadar denedim. Kalan kanlı ağaçlara dönmeden önce bakışlarım artık çoraklaşmış tarlaların üzerinde gezindi. Her nedense, sanki tüm o lanetli ağaçlar bir gün geri dönecekmiş gibi, onları hâlâ araziye kaplarken görebiliyordum.

Alnımı lekeli toprağa bastırdım ve havayı içime çektim. Sebep olduğum yıkımın tadı geliyordu.

Haklı adaletle hareket etmek ile öfkeli bir şekilde saldırmak arasındaki çizgi

İntikam iyi bir şeydi. İnanılmaz derecede ince ve geçmesi çok kolaydı. Bunu bilmek için *vadentia*'ya ihtiyacım yoktu. Bunu hep biliyordum. Ama sadece o çizgiyi geçmemiştim.

Onu yok etmiştim.

Ve bu süreçte gerçek bir canavara dönüşmüştü.

Sonra yükselen şey de en az öfke kadar boğucuydu. O da her şeyi tüketen bir fırtınaydı ve her kalp atışı açgözlü bir kederin yankısıydı.

Kırıldım.

Geriye doğru sallandım, çığlık atarken kanlı ellerim saçlarımı yumrukluyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve gökyüzünden düştü. Parçalanacağımı düşünene kadar çığlık attım, sesim kesilene kadar ve hiçbir şey yoktu.

Dizlerimin üzerinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum, kollarım iki yanımda gevşekti.

Birinin adımı tekrar tekrar çağırdığını fark edene kadar hiçbir şey duymadım ve görmedim.

Elleri kollarımı kavradı, beni sarstı. "Sera!"

Uyuşuk bir şekilde gözlerimi açtım, Holland'ı görmeyi bekliyordum ama o değildi.

Attes önümde çömelmiş, saçları kıızıla boyanmış ve yüzünden aşağıya doğru akıyordu. "Sera? Beni duyabiliyor musun?" Kollarımı sıktı. "Beni anlıyor musun?"

"I..." Kısık sesle homurdandım. "Bak... ne yaptım."

İlkel başını salladı ve kalın kalın yutkundu. "Şu anda bunun bir önemi yok."

Bunu nasıl söyleyebildi? Bakışlarım onun arkasındaki kızıl yapraklara kaydı.

"Bana bak." Çenemi tutarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorladı. "Bana odaklanmanı ve dinlemeni istiyorum. Eğer yapmazsan, daha fazla ölüm ve yıkım olacak. Lotho'nun bir Primal'a ihtiyacı var ve sadece sen bir Primal'a Yüксеlebilirsin. Eğer bunu yapmazsan ve şimdi yaparsan, öz geri dönecek ve daha da fazla hasar olacak. Bunu durdurmalısın."

Çığlıklar.

Embris'in özü serbest kaldığında kaybolanlar. Ben irkildim ve Attes lanetledi. Onların kanı benim ellerimdeydi.

"Sera," diye yalvardı

Attes. "Biliyorum,"

diye mırıldandım.

Yüz hatlarına rahatlama yayıldı ve ayağa kalkmama yardım etti. Kan yaprakları rüzgârda sallanırken, gölge adımlarla Lotho Dağı'na doğru ilerledik.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başka bir zaman olsa Athanien Sarayı'nın güzelliği karşısında hayrete düşerdim. Lotho Dağı'nın eteklerine inşa edilmiş olan bu geniş yapı, sayılamayacak kadar çok kattan oluşuyor ve bana ölüm tuzağı gibi görünen sarmal dış merdivenlerle birbirine bağlanıyordu.

Dağın zirvelerine tırmanan tek bina saray değildi. Uzun kuleler Lotho Dağı'nı kaplıyor ve bulutların arasında kayboluyordu. Orasının Kader'in ikamet ettiği yer olduğunu biliyordum.

Ama şu anda Saray'da güzel olan hiçbir şey yoktu. Şiddetli bir fırtına vardı. Şimşek sürekli olarak koyu mor ve kömür rengi bulutları deliyor, eğimli çatıların ve yağmurdan ıslanmış mermerlerin görüntülerini ortaya çıkarıyordu tepeler boyunca yayılan şehirlerin sokakları ve Lotho Dağı'nın dik yokuşları.

Ejderhalar saraya üşüştü; huzursuzluk, şaşkınlık ve öfke dolu sesler çıkarıyorlardı. Endişe de vardı.

O kadar çok yağmur yağmıştı ki, kapıların dışında kümelenen tanrılar yakında çamur kaymaları olacağından korkuyorlardı. Birkaçı şu anda dışarıdaydı ve dengesiz zemini tutmak için özlerini kullanıyorlardı. Gözlerimi kapattım. Bu bana Phanos'un eylemlerimin neden olduğu gelgit dalgasıyla savaşmasını hatırlattı.

"Sera," diye seslendi Attes usulca.

Penellaphe ile birlikte avluya girdiğini görmek için pencereden döndüm.

Tanrıçanın açık kahverengi teni kül rengi bir ton almıştı. "Sera," diye fısıldadı, aramızdaki mesafeyi geçerek. "Fates, hepiniz- misiniz?"

"Bunun için zaman yok," diye kestim sözünü. Söylediklerim yalan değildi ama onun endişelenmesini de istemiyordum. "Bu Divan'ın Primal pozisyonunu kabul etmeye istekli misiniz?"

Kısa bir süre durdu, parmakları bluzunun yakasındaki dantelin içine kıvrıldı. "Öyleyim ama benden daha yaşlı, daha çok hak eden başka tanrılar da var."

"Onları tanımıyorum. Ben seni tanıyorum."

Penellaphe derin bir nefes aldı. "O zaman kabul ediyorum."

Attes bizi yakındaki bir sandalyeye götürdü. Yüzünde çizgiler halinde kuruyan ve saçlarını keçeletiren kızılığın başka bir şeyden değil de kan yağmurundan kaynaklandığını fark ettiğimde rahatlamıştım. Kan yağmuru sadece ölümlüler âlemine yağmamıştı. Iliseum Mahkemelerini de ıslatmıştı. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bileğın mı?"

Penellaphe kolunu uzattı ve Attes'in endişeli bakışları üzerimde kaldı. Tanrıçanın elini tuttum. Kan ve kir bulaşmış parmaklarımı onun temiz, lekesiz teninde görmek irkilmeme neden oldu. Kimin kanıydı O mu? Benim mi? Embris'in mi? Öldürdüğüm bilinmeyen tanrıların mı? "Sera?" Attes sessizce söyledi.

Kendimi bu düşüncelerden arındırdım. Rüzgâr ve yağmur duvarları dövüyordu. Bileğini kaldırarak hiç vakit kaybetmedim. Damarını ısırdım. Keskin nefesi bana dişlerimi serbest bırakmam gerektiğini hatırlattı. Embris'in boğazını parçaladığımda bunu yapmamıştım. Penellaphe'nin kanının tadı bana

Kirazları olabildiğince hızlı ve derin bir şekilde içerken, ona acı vermediğimi umuyordum. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar acı çektirmiştim. At Bir noktada Penellaphe oturdu ya da Attes onu oturması için yönlendirdi. Hangisi olduğundan emin değildim. Kısa süre sonra parmak uçlarımın altındaki nabzın ve onun kanındaki yankısının farkına vardım. Yavaşladığında yarayı kapattım ve bileğimi ısırdım. Kızgın bir acı sol kolumdan aşağı ve yukarı yayıldı ve Attes yüzünü buruşturdu. Kendime karşı Penellaphe'ye davrandığım kadar temiz davranmamıştım. Bilerek yapmamıştım. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Kan kabardı ve kolumdan aşağı aktı. Bileğimi kaldırdım. "İç."

Kolumu kavradığında elleri titriyordu. Yağmurdan kayganlaşan saçları öne düştü. Ben orada dururken ağzını yaraya kapattı ve içti. Gerçekten hissetmedim ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama Penellaphe aniden kolumu bıraktı ve başını geriye doğru salladı. Tenine sıcaklık geri dönmüştü.

"Yüksel," dedim, bir Yaşam İlkelinin içgüdüleri tarafından yönlendirilerek. "Bilgeliğın, Sadakatin ve Görevin İlkel Tanrıçası olarak yüksel."

Dudakları yakut kırmızısına boyandı ve gözleri büyüdü. Bir elini göğsüne bastırđı, üst kısımdaki damarlar altın bir parıltıyla aydınlandı. "Ah..."

Kolumu indirerek geri adım attım. Ani bir baş dönmesi dalgası içimi kapladı. Uzun, yavaş bir nefes almaya zorlandım. Müstakıl bir merak seviyesi

Özün damarlarında dolaşmasını, bileklerindeki kolların altında kaybolup boğazında yeniden ortaya çıkmasını izlerken içim doldu.

"Sera." Attes koluma dokundu, sesi alçaktı. "Yaranı kapat."

Kolumu kaldırmaya başladım ama yaramın damarlarına su dolunca durdum.

Penellaphe'nin yanakları. Gözleri daha da büyüdü ve gözbebekleri artık görünmeyene kadar yağla doldu. Göğsü hızla yükseldi ve ardından ayağa fırlayarak sandalyeyi devirdi.

Etrafımızdaki hava değişti, kalınlaştı ve tüm yanıcı enerji. Hava parçacıkları Penellaphe'nin dört bir yanını aydınlattı, avlu boyunca ve sarayın ötesinde hareket etti. Lotho Sarayı gümüş bir ışıkla yandı. Parçacıklardan fışkıran hava yayları Penellaphe ve bir kaynağa, bir eve dönmek.

Penellaphe'nin başı geriye doğru sarsıldı ve kollarını savurdu. Üzerinden kıvılcımlar ve tıslamalar çıkaran kör edici bir ışık yayıldı. Havaya yükseldi, tavana ulaştı. Parıltı o kadar yoğun ki, hava tüm vücudunu sararken gözlerim yaşardı. Uğuldayan rüzgâr ve yağmur kesildi. Pencerelelerden, kalın bulutların parçalanarak berrak gece göğünü ortaya çıkardığını gördüm.

Bir sessizlik oldu ve ardından bir ejderhanın yalpalayan tiz sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Penellaphe'nin etrafındaki ve içindeki hava zonkladı ve sonra titreyerek söndü. Havadan yere düştü ama Attes ya da ben bir şey yapamadan Holland oradaydı. Penellaphe'yi yakaladı ve onun gevşek bedenini kollarının arasına aldı. O kadar kendimde değildim ki onun gelişini hissetmemiştim bile.

Gelmesi çok hoş.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı, bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce dudaklarını onun alnında gezdirdi.

"Sera," diye seslendi Holland. Acı verici derecede tanıdık yüz hatları gergindi ama bakışları yumuşaktı. "Teşekkür ederim."

Gözlerim kapandı, şiddetli duygular içimde tehlikeli bir şekilde dönüyordu. Geri adım attım ve hafifçe sallanarak arkamı döndüm.

"Sera," diye başladı

Attes. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Kolumu tuttu, ses tonunu kızgınlık ve endişe dolduruyordu. "Başın dönüyor, değil mi? Yalan söyleme zahmetine bile girme. Beşte bir viski içmiş gibi yürüyorsun."

"O zaman neden sordun?"

"Çünkü bundan sonra ne yapmayı planladığın hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda içinde bulunduğun savunmasız durumun farkına var." Yüzünün köşeleri gergindi ve kurumuş kan bulaşmıştı, bu da yara izini daha da öne çıkarıyordu.

"Sen acemi bir Primal'sın ve çok fazla hava kullandın." "Ben iyiyim. Embris'ten içtim," dedim yüzümü buruşturarak.

"Ve sen daha yeni Penellaphe'ye yükseldin. Kazandığın her şey hızla tükenecek." Attes bir kolunu bana doladı ve nefesinin altında küfretti. "Hadi, seni eve götürüyorum."

İtiraz etmedim, beni yanına çektiğinde bile. Ben... Ben bitmiştim. Ve yorulmuştum-

Sis yerden kalkmaya başladığında başka bir Primal'in farkındalığı göğsümde zonkladı. Başım yukarı fırladı. Bu hissi, yani izi tanıdım. Puslu bir görüntü-

"Orospu çocuğu," diye kükredi Attes, kardeşini hissederek.

Kalbim küt küt atıyor, içime adrenalın pompalıyordu. Kendimi Attes'ten kurtararak Holland'ın Penellaphe'yi tuttuğu yere doğru döndüm. Gözlerim kilitlendi

Holland'ınkilerle. Gözleri genişti ve parlak gümüş rengi gözbebekleri hiçbir renk görünmeyecek kadar büyümüştü.

"Bunu görmedim," diye homurdandı. "Bu bir iplik değildi."

Aldığım nefes göğsümde dondu. Tanrılar. Holland... bir *Kadim*, *korkmuş* gibiydi.

Neden Kyn'den korksun ki?

Holland hızla ayağa kalktı ve Penellaphe'yi kendisine daha sıkı tuttu. "Dövüşme," dedi dişlerini sıkarak. "Kazanamayacaksın, Seraphena."

Yeni Primal ile birlikte ortadan kayboldu.

Sarayın cam duvarları patladı ve parçalar avluya yayıldı. Attes elini uzattı ve kolumu yakaladı. Gümüşü bir hava duvarı yükseldi ve daha fazla camı parçaladı.

"Siktir," diye hırladı ve beni kendine doğru çekti. Etrafımızı sis kapladı.

Bir enerji patlaması büyük odanın içinde yankılanarak sisi deldi. Hiçbir uyarı olmadan, zıt yönlerde doğru hareket ediyorduk. Yerde kaydım, botlarım kaydı. Bir ejderhanın boynuzlu kuyruğu Attes'e çarpmadan önce tam başımın üstünden avluya doğru savrulurken dizlerimin üstüne düştüm. Primal odanın öbür ucuna uçtu ve etli bir şapırtıyla mermer bir sütuna çarptı. Ben ayağa fırladım ve o da dizlerinin üzerine düşerek kendini yakaladı.

"Siktir git Thrax," diye homurdandı Attes. "Buna hiç gerek yoktu."

Onun için başladım.

Kötü bir hayat
seçimi.

Thrax olduğunu tahmin ettiğim kişi kuyruğunu geriye doğru savurdu ve *ben* de kuyruğun yoluna girdim. Kuyruk üzerimden geçerken nefesimi tutarak yere düştüm. Sivri uçlardan biri omzumu sıyırarak gömleğimi yırttı ve sadece Kader'in lütfuyla, bu süreçte herhangi bir deriyi yakalamayı kaçırdı.

Tavan geriye doğru yırtıldı, pençeler camı ve taşı parçaladı. Ateş kırmızısı ve siyahı pulları olan bir ejderha yıkık odaya indi. Pençeleri arkamdan çarparken kanatları havadaki tozu dövüyordu.

Oh, kahretsin.

Sadece saniyeler kala sağa doğru yuvarlandım.

Devasa ön ayaklarım beni ezecek bir güçle bulduğum yere indi. Ağzım kurumuştı, ayağa fırladım. Draken hırladı, dudakları keskin dişlerinin üzerinden geriye doğru çekilirken titriyordu. Thrax, Nektas kadar büyük değildi ama o lanet kuyruğuyla çok hızlıydı. Beni sırtımdan yakaladı ve uçurdu. Bir iniltiyle yere düştüm. İçimdeki hava boşaldı ama yuvarlanarak karnımın üzerinde durdum. Hava -çok fazla hava- etrafımı sarmıştı. Başımı çevirdim, nefes nefese kalmıştım ve Lotho Dağı'nın yamacındaki dik bir inişin karanlığından başka bir şey göremiyordum.

Embris neden sarayını lanet bir uçurumun üzerine inşa etmek zorundaydı?

Ayağa kalktım. Rüzgâr titreyen sarayda kükreyerek saçlarımı geriye savurdu. Göğsüm aniden ölümün yankısıyla ısındı. Thrax Attes'e saldırırken işaret fişeği tekrar tekrar geldi. Kyn'i görmedim ama onun yakınlarda olduğunu biliyordum. Sarayda bir yerlerdeydi - muhtemelen hissettiğim ölümün kaynağı.

Fırtınayı çağırdım, çılgınca -çok çılgınca- titreştiğini hissettim. Avucumdan bir ok fırladı ama önceki kadar güçlü değildi. Gümüşü altın rengi akıntı odanın içinde yay çizerek drakeni yan tarafından vurdu.

Thrax inledi ve bana doğru hamle yaptı. Kükrerken çeneleri açıldı, gücü beni yaklaşık yarım adım geriye gönderdi, kükürt ve kan kokusu beni boğdu.

Attes'in zırhının belirlediğini gördüğümde özü yüzeye çektim. Primal havaya yükseldi, yayılmış ellerinden tüyler çatırıyor ve tükürüyordu. Thrax ofladı, boynunu geriye çekti ve Attes'e doğru dönmeye başladı.

"Hey, seni sikik," diye bağırdım. "Nefesin sanki ağzın Kyn'in kıcına girmiş gibi kokuyor!"

Thrax durdu ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, gözleri kısıldı.

Parlak bir hava akımı Thrax'a çarptı. Draken geri çekildi ve parıltılı kan püskürttü. Yolundan çekildim ama Attes yakındaydı ve drakeni funda ile vurmaya devam etti. Zırhı göğsünü koruyordu ama tuniğinin kolları yandı ve eti tıttı.

Thrax Attes'e doğru ilerledi ve gümüşü bir ateş akımı saldı. Attes yana doğru sıçradı ve drakenin yüzüne isabet eden bir toprak parçası fırlattı. Thrax geri çekildi-

Buz gibi parmaklar omurgamdan aşağı indi. Tiz bir nefes çektim, bayat leylak-ölüm kokusunu yakaladım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalbim dışında içimdeki her şey durdu. Düzenli bir şekilde atıyordu. Sakince, hatta. Arkamı döndüm ve Attes ile ejderhanın uçuşumun kenarından döküldüğünü gördüm.

cam duvarların olduğu yerden uçuşuma düştü. Bir acı çığlığı duydum ama tek gördüğüm gökyüzünde kıpkırmızı gölgelerle dönen bir kütlenin ortasındaki figürdü.

"*Kolis*," diye tısladım, içimde şiddetli bir enerji dalgası hissettim. Öfke pençelerini içime batırdı, omurgama tırmandı ve uzuvlarımı doldurdu. Kalbimi doldurdu ve parmaklarımın etrafını sardı. Ben de onu yakaladım. İleriye doğru yürüdüm, mermer fayans adımlarımın altında çatırdadı. Elimi uzattım, altın-gümüş ışık kolumdan aşağı dalgalandı.

Ailemin yüzlerini ve yüz hatlarına sonsuza dek kazınmış dehşeti görünce, vahşi bir öfke beni körükledi ve avucumdan gökyüzüne doğru yarışarak patladı. Öz Kolis'e çarpıp etrafındaki gölgeleri dağıttığında yüzümü vahşi bir gülümseme aydınlattı. Başı geriye doğru tekmelendi ve hava çıplak göğsünde hızla ilerleyerek kıpkırmızı pantolonunu yaktı. Sol kolumu kaldırdım, ona acı çektirmek istiyordum, onu *yok* etmek istiyordum-

Karanlık, soğuk bir kahkaha havada süzülüp etimin üzerinden geçti. Kolis'in çenesi düştü. Mürekkep siyahı gökyüzünde bir kez daha kıpkırmızı dallar yükseldi, kıvrılıp dönüyordu, gözleri yakut mücevherler gibi parlıyordu. Tüm kayalıklar boyunca, büyük karaağaçlar ve çamlar onun gücünün ve varlığının ağırlığından kaçmak istercesine geriye doğru eğildiler.

Kırmızımsı gümüş rengi bir ışık dalgası diyar boyunca dalgalanarak saraydan kaçan ejderhaları ortaya çıkardı. Gökyüzü homurdandığında onları gördüm, derin bir gümbürtü sağır edici bir kreşendoya ulaşana kadar şiddetini artırdı. Kolis'ten fışkıran ve ufukta dans eden kıızıla çalan parlak hava dalgaları, kıvranan yılanlar gibi bulutların arasından geçen çok sayıda damara bölündü.

Aşağıdaki vadiden gelen bir ejderhanın panik içindeki çağrısı içime korku saldı. Gökyüzündeki ejderha aniden yön değiştirdi ve yere, güvenli bir yere doğru dalışa geçti.

"Hayır," diye fısıldadım. Draken'ların Penellaphe'ye sadık olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gelmekte olduğunu bildiğim şeyi görmek istemiyordum.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi. Hava, ejderha üstüne ejderha vurdu. Onlar gökyüzünde kıvrılıp bükülürken, kanatları parçalanıp yok olurken içimi bir korku kapladı. İçimdeki öz parladı, bir, iki, üç... draken ölümlü formlarına dönüşürken sekiz kez, bedenleri düşerken gevşek...

Az önce gördüklerime inanamıyordum. Yerdeki ejderhalar acı dolu çığlıklar attığında şok beni felç etti. Kolis bir dakikadan kısa bir süre içinde Saray'daki tüm ejderhaları neredeyse yok etmişti. Bu kadar çabuk yeni yetme bir Primal olmasaydım bile böyle bir şey yapabilirdim. Bir drakeni öldürmek için gereken güç.

Kahkahası kesildi. Sonra şarkı *söylemeye* başladı; sesi, kasvetli bir şarkıya dönüşen uğursuz bir ağıt gibi havada dolaşıyordu. Tüm varlığım içgüdüsel olarak geri çekildi, diyar ürperdi ve unutulmaz ilahi yükseldi...

Yukarıdan ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı bir şey düştü ama başka bir draken olamayacak kadar küçüktü. Sarsıldım, yukarıdan başka bir şey daha düşüyordu. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Yukarı baktım, başka bir nesne düşerken ısı hızla geri döndü, sonra bir tane daha, bir tane daha...

Fildişi sarayın üst katlarındaki pencerelerden ve balkon korkuluklarından tırmanan, kollarını açıp ölümün çağrısını kucaklayan *şeyler* gördüm.

Aman Tanrım.

Dehşet yükseldi. Tanrılar ve tanrıçalar, ölümlüler ve hizmetkârlar ölümü kucakladı.

Lotho Dağı'ndan düşmek bir tanrıyı öldürebilir. Hatta bir Primal'a bile ciddi hasar verebilir.

"Seni hasta piç!" Çığlık attım, yakalayabildiklerimi yakalamak için havanın yüzeye çıkmasını istedim ama öz sadece kıvılcım çıkarıp titredi. Gecikme pahalıya mal oldu ve düşüş çok hızlı oldu. "Dur!"

Tüyler ürpertici şarkı kesildi.

Öfkeli bakışlarım Kolis'in üzerinde sabitlenirken, ölümün bir başka yankısı beni rahatsız etti. "Neden? Bunu neden yaptın?" diye bağırdım. Ölüme çağırdıklarını mı soruyordum yoksa neden böyle bir şey yaptığını mı öğrenmek istiyordum, bilmiyordum.

ailemi almıştı. Ben de neden sorduğumdan emin değildim. Cevabı biliyordum. O yürüyen bir kabustu. Yine de, "Neden?" diye bağırdım.

"Bilmelisin," dedi Kolis, sesi artık yaz rüzgârlarını taşımıyordu. Şimdi, ölümün hiçliğini de beraberinde getiriyordu.

"Aklını kaçırmış olman dışında," diye çıkıştım, "neden böyle olduğunu biliyor musun?"

Bir kalp atışı geçti ve sonra Kolis tam önümdeydi. Darbenin geldiğini bile görmedim. Yumruğu çeneme çarptı, gücü başımı geriye itti.

Acı patladı ve ağzıma kan doldu, ama bir şekilde ayaklarımın üzerinde durmayı başardım.

"Bunun beni inciteceğini gerçekten düşündün mü? Bin yıllık bir Primal?" Kolis'in kahkahası kuru kemiklerin birbirine sürtünmesi gibiydi. "Seni aptal amcık."

Başım zil çalarak doğruldum ve onunla yüzleştim, doğrudan yüzüne bir ağız dolusu kan tükürdüm.

Kolis gülümsedi ve bunda sahte bir şey yoktu. Dudaklarındaki kanı yaladı. "Lezzetli." Göğsündeki etin altında kızıl gölgeler belirdi. "Embris'in yerine bir Primal'i Yükselttiğin için sana teşekkür etmeliyim. Başka birini seçerdim ama o..." Gülümsemesi yayıldı ve gözlerinde kırmızı bir ifade belirdi. "Önümde diz çöküp bağlılık yemini ettiğinde çok güzel olacak. Senin yaptığın kadar tatmin edici değil ama yine de keyifli."

Sanki onun sözleri benim için farklı bir siren çağrısı gibiydi. Sağduyu, Holland'ın tavsiyesiyle birlikte uçurumdan aşağı atladı. İçgüdülerim beni dikkatli olmam gerektiği konusunda uyarırken bile öfke kanımda bitmek bilmeyen bir ateşti. Aramıza mesafe koymalıyım. Kolis yaşlıydı. Daha güçlü ve daha hızlıydı. Büyük ölçüde zayıflamıştım ve sayısız yarımın acısı artık o kadar da hafif değildi. Çenemdeki zonklamaya küçük iğneler ve keskin batmalar da katılmıştı ama boğulmakta olan öfke ve keder çok daha büyüktü, tıpkı artık ondan korkmadığımı bilmek gibi.

Saray öfkemle titredi ve ben de kendimi Kolis'in üzerine fırlatarak havayı çağırdım.

Tek yaptığı kolunu kaldırmaktı ve sanki gırtlığımdan avucunun içine atlamıştım. "Bunu itiraf etmek bile bana acı verse de Seraphena,"-boğazımı sıkıca kavradı-"Azmine hayranım. Eğer işler farklı olsaydı, en acımasız müttefikim olarak sağ kolumda oturuyor olurdun."

"Teşekkürler," diye ısırdım, bileğini kavrayarak. "Hayatım bunu duymakla tamamlandı

."

Beni susturmak ve bir sonraki nefesimi kesmek için sıkı. "Ancak ağzın farklı bir hikâye."

Gülümsemeyi başardım ve sol elimi kaldırarak orta parmağımı uzattım.

Kolis iç çekti. "Kendini bana atmana şaşırmamalıyım.

Fahişeler böyle yapar."

Sonra beni ciğerlerimdeki sıkışmış havayı tekrar dışarı atmaya yetecek bir güçle yere fırlattı. Darbe canımı yaktı ama hâlâ nefes alabiliyordum. Hırıltı ve öksürükle yan tarafıma yuvarlandım.

"Ve sen busun işte. Gücü çalınmış bir fahişe." Bir ayağını iki yanıma koyarak üzerimde durdu. Saçlarımı tuttu ve

Yumruğunun etrafındaki teller. Başımı geriye doğru çekerek beni bakışlarıyla buluşturmaya zorladı: "Haddini bilmeyen bir İlkel gibi davranan bir ölümlü."

"Yoksa ne zaman susacağını bilmiyor mu?"

"Sorunu kabul etmek savaşın yarısıdır, değil mi?" Sırttı.

"Kendini benden çok daha iyi sanıyordun, değil mi? Tıpkı Eythos gibi. Ama şu yaptığına bir bak."

İrkildim.

"Bu gece öldürdün, Sera. Soğukkanlılıkla, düşünmeden ve umursamadan öldürdün," dedi. "Benden daha iyi değilsin."

Şu anda bunu düşünemezdim: sözlerindeki gerçeği. Kolunu tuttum, tırnaklarım etine batarken kırıldı. Onu çağırdım. ama... sadece zayıf bir şekilde atıyordu. Kalbim tekledi ve bakışlarım onunkine kaydı. Hay sikeyim.

"Ne? Hadi, Seraphena. Bana saldır," diye kışkırttı, dudaklarında acı veren soğuk bir gülümseme vardı. Göz ucuyla, iç kemerin ötesindeki muhafızların yaylarını gerdiklerini gördüm. "Benimle olduğunu sandığın Primal gibi dövüş," diye dudak büktü. "Yoksa kaldıramıyor musun?"

"Bu daha çok senin sorunun gibi görünüyor." Ona kanlı bir gülümseme verdim. Burun delikleri alevlendi. "Seni lanet olası-"

Kolunu tutarak sert bir tekme attım ve botumun topuğunu karnına vurdum. Tam eğilmişti ki tiz bir ıslık havaya karıştı, hem de birkaç tane.

Kolis onlara baktı. Tek

yaptığı buydu.

Oklar toza dönüştü ve muhafızların kafaları aniden kırıldı.

Ölümün nabzına karşı gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Sadakatler ne kadar çabuk değişiyor," dedi Kolis omuz silkerek. "Dedikleri gibi, Embris mezarında yuvarlanıyor olurdu." Saçımı avucunun içinde bükerek kafatasıma ateşli bir acı dalgası gönderdi. "Hâlâ bir şey yok mu?"

Nabzım hızla atıyordu ve içimdeki ateşin tutuşmak için mücadeleye ettiğini hissedebiliyordum.

Kolis karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Zavallı." Omurgamdan aşağı keskin bir acı saplanana kadar başımı geriye doğru çekti. "Senden şunu yapmanı istiyorum. Bir şeyi biliyorum, Seraphena." Çenesinde kırmızı kemiğin donuk parıltısı belirdi. "Wayfair'e giren ne Kyn ne de Embris'ti. Kim dinledi merhamet için yalvardılar. Lasania Kraliçesi'ni öldüren de onlar değildi. Ben öldürdüm."

İçimdeki her şey bir kez daha durdu, damarlarımda bir öfke fırtınası dalgalandı ve kulaklarımda zonklayan bir öfke kükredi.

"Gördükleri son yüz bendim. Duydukları son ses." Başını benimkine doğru eğdi ve dudaklarını yanağımda hissederek ürperdim. "Ve ellerimi onların üzerine koyup boyunlarının kırıldığını duymak çok iyi hissettirdi." Onun

Dilim yanağımdan kulağıma doğru kıvrıldı. "Bunu kendi başına sen açtın."

Zihnim kapandı. Bundan sonra yaptığım şeyde ilkel ya da ölümlü hiçbir şey yoktu. Saf, hayvani, dizginlenemez bir öfkeydi. Başımı öne doğru attım, bu sırada kopardığım saç tellerini hissetmedim bile ve ona en yakın yere giderek dişlerimi boğazının yan tarafına geçirdim.

Kolis kükredi ve başını geriye doğru salladı. Eti yırtıldı ve daha fazla kan aktı. Boynundan ve çenemden aşağı aktı. Yutmaya bile fırsatım olmadı.

Birdenbire uçuyordum.

Yer yukarıdaydı ve gökyüzü birkaç kısa saniyeliğine aşağıdaydı. Bir sütuna çarptım ve öne doğru düştüm, vücudum boyunca yayılan acıyla sersemledim.

Ayağa kalk.

Ayağa kalkıp nefes almam gerekiyordu. Avuçlarımı düzleştirdim ve şimşek gökyüzünü aydınlatarak geceyi bir anlığına gündüze çevirdi. *Nefes al.* Ayağa kalkmam gerekiyordu çünkü bu gerçek Ölümün İlkeliydi. Onunla daha önce karşılaştığımı düşünmüş olabilirim ama karşılaşmamıştım. Onun daha zayıf bir versiyonuyla karşılaşmıştım.

Kolis durdu, gök gürültüsünün şiddetiyle başını kaldırdı. Güldü. "Seni kışkırtmak inanılmaz derecede kolay," dedi sesi kalınlaşarak. "İnanılmaz

derecede

oynaması kolay."

Bekle. O gevezelik ederken dinlenmek ve durumu değerlendirmek için zaman ayırdım. Silah kullanmak bir seçenek değildi ama silahsız da değildim. Dizlerimin üzerine çöktüm. *Nefes verdim.* Bir şimşek daha Gökyüzü. *Tutun.* Hava soğudu, sıcaklık nefesimi görebileceğim kadar düştü.

"Mükemmel," dedi. "Nyktoş şu anda Sütunlarda olmasına rağmen seni hissedebiliyor. Kan o kadar güçlü değildir. Yine de bir kalp bağının kutsaması?

Her şeyi hissedebilir ama hiçbir şey yapamaz." Durakladı. "Umarım draken'ını gönderir. Nektas'ın cesedini geri göndermekten daha çok istediğim bir şey yok. onu."

Şimşek. Sıcaklık. Ash'ti.

"İster inanın ister inanmayın, Sütunlar boyunca ruhlara eşlik etmekten keyif aldım. Onların hayatlarını görmek. Acılarını. Nasıl sevdiklerini. Nefretlerini. Hatalarını ve başarılarını. Uzun yıllar boyunca onların yerine yaşadım," dedi. "Ama onlara bağlı olmayı özlemiyorum."

Ürperdim ve nefes verdim. Minik kar taneleri düşmeye başlamış, yıkık zemine doğru nazikçe savruluyordu. Aşağıdaki vadide gümüşü ışıık parıltıları titreşmeye başladı.

"Yeğenim yanında olmadan sen yeni yetme bir Primal'den başka bir şey değilsin. taraf," diye devam etti. "Ya da ağzınızın başınızı belaya sokmadığından emin olmak için sözde bir Kader."

Başımı kaldırdım, farkına varırken bakışlarıyla karşılaştım. Tüm bunlar... Kolis bir tuzak kurmuştu ve ben de hemen içine dalmıştım.

"Ah, sonunda anladığını görüyorum." Kaşlarını kaldırdı ve yanaklarında kıpkırmızı gölgeler dolaştı. "Kuşkusuz, Embris'i öldürmen beni biraz hazırlıksız yakaladı. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Henüz o tür bir gücü kullanamıyorum. Bu beni kızdırdı." Bana doğru yürürken taş parçaları kalktı ve kayarak uzaklaştı. "Ama öfkenizi serbest bırakmanız ve bu süreçte birkaç insanın hayatını almanız da şaşırtıcı bir şekilde tahrik edici."

"Lanet olası sürüngen," diye homurdandım. "Ne dedin sen?"

Beş saniye boyunca nefesimi tutarak ayağa kalktım. "Dedim ki, sen-" Kolis öne fırladı ve boğazımı yakaladı. Beni kaldırıp duvara çarptı.

"Özür dilerim. Ne dedin sen? Seni duyamadım."

"Lanet olası sürüngen!" Çığlık attım.

Bana doğru bastırırken gözleri kıpkırmızı parladı. Lanet olası tanrılar, birkaç saniye önce yalan söylemiyordu. Midem bulandı. "Sana bir şans verdim, Seraphena. Tek yapman gereken bana istediğimi vermektir. I seni ve yeğenimi yalnız bıraktım. Ailenin peşinden gitmezdim. Her şeyime sahip olurdum." Konuşurken ağzı çeneme değdi, sesi en huzurlu ölüm kadar yumuşak ve nazikti. Ama vücudu öfkeyle titriyordu. "Mutlu olurdum!" diye bağırdı. "Hayatımda ilk kez bir bütün olurdum!"

Başımı çevirmeye çalıştım ama elini daha da sıktı. Omzunun üzerinden bir ejderhanın yaklaştığını gördüm. Onun mu yoksa Penellaphe'ye mi ait olduğunu bilmiyordum ve Attes'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Senin ve yeğenimin sahip olduğu şeye ben de sahip olmak isterdim." Kolis derin bir nefes aldı. "Ama böyle olmak zorundaydın. Her şeyi mahvetmek zorundaydın. Beni sınamak zorundaydın."

Hiç bakmadan sol elini fırlattı. Kıpırmızı ve siyah bir hava aktı, yağ gibi kalındı ve ejderhaya çarptı. Çığlığı nefesimi kesti, düşmeden önce kanatları parçalandı.

"Sadece bunu zorlaştırmak zorundaydın." Alnını benimkine yasladı ve iç çekti. "Şimdi de ben zorlaştıracam."

Kolumu salladım ve saçından bir tutam yakaladım. Başını geriye doğru salladığımda saç telleri koptu. "Hiçbir şey için kendini suçlamadığın oldu mu? Oh, bekle. Suçluyorsun. Kardeşinin ölümü için kendini suçluyorsun."

Dudakları bir hırıltıyla aralandı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz Kolis," diye tısladım.

"Sen onu sevdin."

O seni seviyordu. Ve sen onu öldürdün."

"Kapa çeneni."

"Kazayla," diye tükürdüm.

Çenesi boyunca içi boş bir kemik belirdi. Arkasına yaslanırken dudakları et kalmayana kadar inceldi.

"Anlat bana, Kolis." Kan tükürerek güldüm. "Gerçekten yaşamak istiyor musun?"

Çünkü kemiği göğsüne sapladığımda ne gördüğümü biliyorum.

Rahatlama."

"Kapa şu lanet çeneni!"

Dizimi savurdum. Kolis son anda hareket etti ve darbe göğsüne geldi. Homurdandı ve beni bıraktı. Kolis'e doğru uzandım.

Kalçamdaki kemik hançeri kınından çıkardım. Herifin kafasına nişan alarak dışarı fırlattım.

Kolis bileğimi yakaladı, tuttuğum şeye baktı ve başını eğdi. "Bırak onu," diye emretti, sesi gırtlaktan geliyordu.

"Siktir git," diye tükürdüm ve diğer kolumu savurdum.

"Belki sonra." Sol kolumu yakaladı. Et geri döndü ve kıpkırmızı kemik geri çekildi. "Sanırım bunu bana borçlusun, değil mi?"

Tutuşunu aşmak için mücadele ettim. "Sotoria'yı beklediğini sanıyordum."

"Öyleydim." Sağ bileğimi büktü ve kemiği kırdı. Yapamadım Parmaklarım açıldığında ve hançer serbest kaldığında çığlığı bastırdım. "Sotoria'ya ihanet edecek değilim. Seni ya da bedenini arzulamıyorum. I Acı çekmeni ve boyun eğmeni arzuluyorum. Aşağılanmanı. Ve onun ruhunun Yıldız'da olduğunu bildiğim için, dışarıda beni beklemediğini de biliyorum."

"Seni mi bekliyordum?" Nefesim kesildi, kolum zonkluyordu. "Yani senden saklanıyor, senden kaçmak için hayatına son vermeye hazır mı?"

Kolis aniden döndü ve beni bir patates çuvalı gibi fırlattı. Yere düştüm ve taşa çarptım. Gümbür gümbür gelen acı sağ kolumu sarınca inledim. Özün göğsümden kaydığını ve midemde biriktiğini hissettiğimde hareket edemedim.

Gerçekten Holland'ı dinlemeliydim.

"Sen ve ben ağzını kontrol etmek için gerçekten çalışmalıyız." Ben daha kıpırdayamadan Kolis üzerimde diz çökmüştü. Beni yakaladı. ensemden tutup beni sırtüstü çevirdi. "Çünkü sen ve ben?" Bileklerimi yakaladı, kollarımı başımın üzerinde sabitlerken kırık kemikleri birbirine sürttü. Bacaklarıma sarılarak onları hapsetti. "Birlikte çok zaman geçireceğiz."

"Bırak beni, seni bok parçası!" Çığlık attım, saçlarım çılgınca titriyordu. Bileklerimi tek eliyle tutmaya başladı. "Bırak beni-"

Boştaki elini ağızma indirdi, parmakları etten çok kemikti ve derimi kesiyordu. "İçimde dilini kesmek zorunda kalacağıma dair bir his var ve bu çok yazık olur. Eminim Kyn kardeşiyle işini bitirdiğinde o keskin dilin tadına bakmak isteyecektir." Boynunu döndürürken içinden bir spazm geçti. "Sana bunun nasıl olacağını anlatırken beni dinlemeni istiyorum."

Bakışlarımin onu diri diri yakmasını dileyerek ona ters ters baktım.

"Her şeyden önce bana Yıldız'ı vereceksiniz," dedi. "Ama bu artık beni tatmin etmeyecek. Bana bundan daha fazlasını vereceksin."

Tutuşuna karşı zorlandım, öfke beni boğuyordu.

"Bana intikamımı vereceksin," diye fısıldadı, yarası iyileşmiş olsa da boğazından yüzüme kan damlıyordu. "Sotoria olgunlaşana kadar seni hayatta tutacağım ve sonra her damla kanını akıtacağım ve

Senden özümü alacağım ve Kül ve Kanın İlkeli olarak yükseleceğim."

Başını eğdi ve bedenim kaskatı kesildi. Dişlerini boğazımda hissettim. "Bu yıllar alacak, Seraphena. *Yıllar*. Ve o yıllar içinde sen de benim hissettiklerimi hissedeceksin. Tek istediğin şeyin senden tekrar tekrar alınmasının nasıl bir şey olduğunu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Başladığımdan beri bunun tadına bakmış olmalısın." Cevap vermeyince üst bedenimi kaldırdı ve beni tekrar yere çarptı. Başım yere çarptı. Başımı yerden kaldırdı.

Elini ağzımdan çekti. "Öyle mi?"

"Siktir git!" Panik, buz gibi ve kaygan bir şekilde tenimi kaplarken ve görüşüm gidip gelirken bağırdım. Bayılamazdım. Bayılamazdım.

Kolis çenemi kavradı. Kar daha büyük taneler halinde, daha hızlı yağıyordu. "Onsuz geçen her gün benden bir parçayı öldürüyor," dedi, gerçek duygular sesine sızmış, onu kalınlaştırmıştı. "Ve ben *bunu* senin için istiyorum. İçinde boğulmanı istiyorum. İçinde boğulmanı. Yaşadığın her günün keder ve pişmanlıkla kaplanmasını istiyorum, bir yandan da onu bana vererek bunu engelleyebileceğini biliyorum." Başımı bir kez daha arkaya çarptı ve görüşüm tekrar kayboldu. "Nyktos'un ölümünü istiyorum."

Kalbim durdu ve çırpınışlarım kesildi. "Hayır," diye feryat ettim, özümün yükselmeye çalıştığını hissediyordum. "Buna izin vermeyeceğim."

"Artık neye izin vereceğinize karar verecek konumda değilsiniz."

Boynum itiraz edene kadar başımı arkaya eğdi. "Ama onun için hızlı bir ölüm istemiyorum. Senin kadar uzun yaşayacak ki o da bu kaybı her gün hissedebilsin. Böylece sana yapılan her şeyi hissedebilecek, tıpkı şu anda bunu hissettiği gibi. Ve daha önce de söylediğim gibi, Seraphena, onun için çok şey planladım. sen."

İçim buz kesti ve gözlerimiz kilitlendi. Ayak sesleri duyduğumu sandım ama hayal görüyor olmalıydım çünkü tepki vermedi.

"Ve ben nazik ve merhametli bir Kral olduğum için, ikinizin bu varoluştan birlikte ayrılmanıza izin vereceğim," dedi, gözleri kömür gibi yanıyordu. Gözümün ucuyla bir gölge hareket etti. Sadece ve sadece bana odaklanmıştı. "Ama o zamana kadar ikinizin de ölüm için yalvaracağınızı tahmin ediyorum."

Vücudunun alt kısmını kaydırды ve tüm varlığını irkildi. "Şimdi başlayalım mı?"

Ondan başka tarafa bakmayı reddettim. Sinmeyi, yalvarmayı ya da ortadan kaybolmayı reddettim.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi ve elini çenemden çekip göğsümde gezdirdi. Sıkarken çenemi kenetledim ve acı çılgılığımı yuttum. "Seni korkutuyor muyum?" Eli büküldü ve başımı geriye attım. Üzerimden bir acı dalgası geçti. "Korkutuyor muyum?"

Acıdan nefes nefese kalmıştım. Başım dönüyordu. Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve donuk beyaz bir bıçaktan yansıdı. Gözlerim Stroud Denizi renginde olanlarla kilitlenene kadar yağın karın içinde ne gördüğümü anlamadım. "Hayır," diye mırıldandım. "Artık beni korkutmuyorsun. Konu sen olunca hiçbir şey hissetmiyorum."

Kolis başını kaldırdı, gözleri kısıldı. "Bunu değiştirmemiz gerekecek, değil mi?"

Gülümsedim. "Sanırım... bu teklifi pas geçeceğim."

Gözlerinde kıvılcık bir hava parladı ve korkunç bir şey yapmak üzere olduğunu anladım.

Fırsat bulamadı.

Düşürdüğüm kemik hançer Kolis'in boğazına saplanırken kafası geriye doğru sarsıldı. Sıcak, pırıltılı kan yüzüme sıçradı ve Primal şaha kalktı, bağırması ani bir kemik çatırtısıyla sona erdi, Ward, ilk *viktor*, pisliğin kafasını omuzlarından temizledi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Enerjinin serbest bırakılması, yoğun beyazımsı gümüş bir ışık parlamasıyla gerçekleşti.

Yıkıcı bir güç boşalması değildi, ama yine de Ward'ı geriye fırlattı ve havamı söndürdü.

Yanılmışım.

Ward, Kolis'in kafasını tamamen kesmemişti. Ve birkaç nedenden dolayı yanılmamış olmayı diledim. En önemsiz olanı -ama şu anda odaklanabildiğim tek neden- Kolis'in kafasının yana doğru *düşmüş*, omzuna yaslanmış, yırtık sinüs ve kemiği ortaya çıkarmış olmasıydı. Kafası sadece et parçacıklarıyla ayakta duruyordu.

Bana göz kırptı, ağzı sessiz, kanlı bir hırıltıyla genişledi.

Bunu asla *unutamayacaktım*. Kusma ihtimalim de yüksekti ama kendime gelmem gerekiyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve içinden bir sis akararak alemde bir yırtık açtı. İnledim, yanıma döndüm ve ayakta durmaya çalıştım. Kolis ciddi şekilde zayıflamıştı ve bu tür bir yaralanma hemen iyileşmezdi. Oak Ambler'daki mezar hazır değildi ve onu taşıyacak kadar Kadim kemiğimiz de yoktu. Ama eğer onu tutabilirsek-

Tüm âlem bir anda hiçliğe gömülmüş gibiydi - ya öyle oldu ya da ben bayıldım çünkü bir sonraki hatırladığım şey Ward'ın üzerimde gezindiği, kumral saçlarının yağan karla nemlendiği oldu. Endişe, yüzünün güneşten yıpranmış çizgilerine açıkça kazınmıştı.

"Bir şey söyle," dedi, soğuk eli yanağımdaydı.

Yutkundum, boğazımdaki ağrı arttıkça irkildim. "Merhaba?"

Kaşları havaya kalktı. "Bundan biraz daha karmaşık bir şey söyle."

"Neredeyse Kolis'in kafasını kesiyordun."

"Bunu söylediğini duyunca rahatlamak garip geliyor," dedi. "Ama evet, söyledim."

"Gitti, değil mi?" Ward başını salladı.

Yemin ettim, gözlerimi sıkarak kapattım. Kolis muhtemelen sayım için düşmüş olacaktı, ama...

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Ama vardı. Eğer ortaya çıkmıyorsa.

Ward kolunu omuzlarımdan altından geçirdi ve özür diledi. Yüzümü buruşturdum.

"Dışarı çıkmalısın-" diye küfretti, büyük, yeşil ve kahverengi pullu bir draken yıkık odanın kenarına indiğinde başını eğdi. "Lanet olsun," diye mırıldandı, canlı safir gözleriyle bize bakan drakene ters ters bakarak.

"Draken ile aranda ne var?" Ayağa kalkmama yardım ederken sordum. O draken'ın izi tanıdık. Aurelia mı? Attes'in drakeni mi?

"Ateşli hava soluyorlar," diye espri yaptı. "Bu kadar yeter." Haklı olduğunu düşündüm. "Aurelia?"

Draken başını salladı.

"Sana zarar vermeyecek," dedim, kaburgalarımı, omurgamı... her şeyimi acıtan derin bir nefes alarak.

"Elbette." Ward'ın sesi kuşkuluydu.

Aşağıdaki vadi, bir kez daha dikkatimi çekecek şekilde, havanın çizgileriyle aydınlandı. Kıpırdandım. Aurelia'nın boynu zarifçe döndü. Vadiye baktı ve kısık bir inilti çıkardı. *Viktor*'dan uzaklaştım ve avlunun kenarına doğru topallayarak yürüdüm. Kar ağır tabakalar halinde yağmaya devam ediyor, çatıları ve bir zamanlar yağmurdan kayganlaşmış sokakları kaplıyordu. Binaların ve yolların üstünü kaplayan tek şey kar değildi. Cesetler de vardı. Lotho sakinleri sokaklarda düşmüş olanlarla ilgileniyordu.

Gördüğüm manzaraya sırtımı döndüm. Kolis'in gücünün gerçek boyutunun hatırlatılması acı vericiydi. "Attes ve Kyn mi?"

Evet, Aurelia'nın cevabı geldi. Nektas'ı ya da hatta Reaver'ı duyduğum zamanki kadar yüksek ya da net değildi, ama yumuşak sesindeki endişe belirgindi.

Ellerim yumruk oldu. "Oraya inip Attes'e yardım etmem gerek." Eather'ı çağırmaya çalıştım ama güç nabızı zayıftı. "Gölge adımları atabileceğimi sanmıyorum."

Ward, "Oraya gitmek akıllıca olmaz," dedi.

"Anlaştık," diye araya giren başka bir ses başımı hâlâ ayakta duran iç duvara doğru çevirdi.

Thierran ilerledi, pelerininin başlığı başını yağıştan koruyordu. *Oneirou*'nun karda bıraktığı ayak izleri kırmızıydı.

Kan. Yanında, ucundan kan damlayan kısa bir kılıç taşıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Uzanıp Ward'ın elindeki kemik hançeri alırken gerilerek, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum. Ash, Thierran'a güvenilebileceğini söylemişti.

Biraz. Ama işimi şansa bırakmıyordum.

"Kimseye güvenme. Akıllı kız," diye mırıldandı hançere bakarak. Bakışları benimkine kaydı. "Burada bir şeyler döndüğünü hissedebiliyorum, bariz olanın dışında," dedi. "Lotho'dan geldiğim için, bir karışıklığa yol açmadan girebilirim. Gölgeler Diyarı'ndan başka kimse bunu yapamazdı, bu yüzden Rhain beni gönderdi."

Mantıklı gelmişti ama hançeri elimde tutmaya devam ettim. "İçeri girerken sorun mu yaşadın?"

Başını öne eğdi. "Daha çok, yükselirken bazı eski hesapları kapatmanın zamanının geldiğini düşündüm."

Ward nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve kollarını kavuşturdu. *Oneirou*'ya baktım. Ash ne demişti? Thierran'a fırsatçı demişti. A Düşük kahkaha beni terk etti.

Oneirou'nun menekşe rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Yaralanmışsın." Durakladı. "Ve ölüm kokuyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Kolıs buradaydı."

"Bunu yapan o mu?" Dağın yamacına baktı ve çenesi gerildi. "Sonunda neredeyse başarıyordu."

"Neyin içinde?" Karın yavaşladığını fark ettim.

"*Oneirou*'yu yok etmek." Kılıcını kınına soktu. "Ben sonuncuyum."

Tanrılar. Diğer tüm kayıpların üzerine yığılan bu yük neredeyse dayanılamayacak kadar ağırdı. "Özür dilerim."

Thierran'ın bakışları benimkilerle buluştu. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Sonunda başını eğerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Kyn kuyruğunu kıstırdı ve kaçtı, dedi Aurelia *notamın* içinden, her kelimesi tiksintiyle doluydu. *Yaralı ejderhasını bile burada bıraktı*.

Draken.

Düşen ejderhaların görüntüleri zihnimi doldurduğunda tiz bir nefes çektim. "Lotho'nun kaç drakeni vardı?"

"Sanırım on," diye yanıtladı Thierran.

Artık sadece iki kişi vardı. Ürperdim.

Attes görüldüğünde Aurelia başını eğdi. O da benim hissettiğim kadar kötü görünüyordu. Göğsündeki zırh çökmüştü, kollarından taze kan akıyordu ve deri pantolonunun birkaç yeri kömürleşmişti.

"Kolis hangi cehennemde?" diye homurdandı.

"Muhtemelen toprağa gitti." Kemik hançeri kınına soktum. "Ward ona sinsice yaklaştı ve neredeyse kafasını koparıyordu."

Ward, "Sana bu kadar odaklanmış olmasaydı bunu yapamazdı," diye cevap verdi.

Attes'in bakışları benimkilere yöneldi ve ben başka tarafa baktım. Uzandı ve avucunu Aurelia'nın pullu çenesinde gezdirdi. "Hadi gel." Yanıma geldi ve

Aurelia havalandı, gökyüzüne doğru yükseldi. "Başka bir pislik ortaya çıkmaya karar vermeden önce seni eve götürelim."

Başımı salladım ama sonra *Oneirou*'ya döndüm. "Geri dönecek misin?"

"Eninde sonunda. Embris artık olmadığına göre acele etmeye gerek yok."

Bir sırtış

yara izlerinin düz çizgilerini kıvrırarak ortaya çıktı. "Bunun için uzaktan bile üzgün olduğumu söyleyemem."

"Bu konuda anlaşabiliriz," dedi Ward hoyratça ve göğsüm kabardı. Başını bana doğru eğdi. "İzin verirseniz Penellaphe'yi kontrol etmek istiyorum."

"Tekrar teşekkür ederim," dedim, yorgunluk çökmüştü. Ve şimdi Adrenalin gitmişti, kendimi dizginlememdeki çatlakların oluşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Ward minnettarlığımı elinin tersiyle iterek uzaklaştı. Attes bir kolunu belime doladı ve Thierran'a "Beladan uzak dur" dedi.

Oneirou bana bu zamanı daha fazla hesaplaşmak için kullanmayı planladığını söyleyen bir şekilde gülümsedi. Tekrar gülmek istedim.

Attes bizi gölge adımlarıyla Haides'in Evi'ne geri götürdü ve etrafımızdaki sis kaybolurken sarayın fuayesinde tanıdık yüzler gördüm. Ciddi ifadeler. Endişeli gözler.

Öne çıkan Rhain oldu. "Sera?" "Nyktos nerede?" Attes sordu.

"Hâlâ Sütunlar'da," dedi Rhain, bakışlarını bana sabitleyerek. "Rhahar yardım etmek için ona katıldı. Orada..."

Sütunlardan geçen daha fazla ruh vardı. Benim sayemde.

Kolis yüzünden.

İçimden bir titreme geçti.

"Odana temiz su gönderteceğim," dedi Aios, şok edici derecede sessiz Bele'den uzaklaşarak. "Seni temizleyeceğiz."

Hiçbir şey söylemedim, sadece Attes ve Rhain beni merdivenlere doğru götürürken onlarla birlikte gitmeye başladım. Beynimin uzak bir kısmı tekrar devreye girdi ve ben

Bu geceki olayların gerçekte ne anlama geldiğini hatırladım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Sadece biraz daha uzun bir süre için.

"Gölgeler Diyarı güvende mi?" Sesimi zar zor tanıyarak sordum. "Evet," diye cevapladı Lailah. "Askerler Lethe'yi çevreleyen Yükseliş'te ve bu... bu başladığından beri saray."

"Theon'a herhangi bir hareket olup olmadığını izlemesi için haber verildi mi?" "Evet," dedi kadın.

"Güzel." Elimi karnımın alt kısmına bastırdım, zihnim hızla çalışıyordu. "Biz... Lotho Dağı'na birini göndermeliyiz," dedim, başka bir saldırı olursa Holland'ın ne kadar müdahale edeceği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Sadece iki draken kaldı. Penellaphe'nin Sarayı uyanana kadar savunmasız olacak."

Lailah'nın nefesi hızlıydı. "Sadece iki mi?"

"Kolıs," dedim ve bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu.

Attes bana, "Ben zaten ilgileniyorum," diye güvence verdi. "Aurelia, Elias'ı ve en güvendiğim birkaç muhafızımı gönderecek."

"Sera." Saion görüş alanıma girdi. "Lassa Denizi'ne giren gemiler görürsek emirler nedir?"

Bakışlarıyla karşılaştım ama tek gördüğüm Lotho halkının ölümüne atladığıydı. "Eğer gerçek Kraliçe ve Kral'a bağlılık yemini etmezlerse, onları yok edin."

"Emin misiniz?" Attes sordu.

"Bence gayet açıktı," diye homurdandı Bele, gözlerinde öfke birikerek.

Rhain bana döndü. "Eğer yapacağımız şey buysa geri dönüşü olmayacak."

"O noktayı çoktan geçtik ve bu Kolıs'in ailemi katletmesinden önceydi," diye tısladım ve Bele'nin nefesi kesildi. Her birinin yüzüne yayılan şok, bana bunu henüz öğrenmediklerini söyledi. İçimdeki enerji yükseldi. "O noktayı çoktan geçmiştik. Sadece şimdiye kadar fark etmemiştim."

"Kaderler," diye homurdandı Rhain.

Attes kendisine ait olmayan bir utançla başını öne eğdi.

"Artık değer verdiklerimin hayatlarını riske atmayacağım," dedim onlara. "Eğer herhangi bir güç tehdit olarak algılanırsa, onları yok edin."

Saion başını salladı, yüz ifadesindeki güvensizlikle öfke birbirine karışmıştı. "Anlaşıldı ve kabul edildi."

Lailah da ona katıldı ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Bu emirleri memnuniyetle yerine getireceğiz."

Boğazımdaki ve gözlerimdeki yanmaya rağmen nefes aldım.

"Bele," dedi Attes. "Sarayınızın sınırlarını korumanız gerekiyor."

Bele'nin burun delikleri alevlendi. "Kraliçemi korumam gerek-"

"Mahkemenizin Kolis'in eline geçmemesini sağlayarak tam da bunu yapacaksınız," dedim.

Bele'nin çenesi büküldü ama başını salladı. "Bunun olmayacağına söz veriyorum." "Biliyorum." Zorla yutkundum. "Kolis yaralı. Dışarıda olacak, ama ben

ne kadar süreceğini bilmiyorum. Kyn'in de çok daha iyi durumda olmadığını varsayıyorum." "Değil," diye onayladı Attes.

"Ama ikisinden birinin herhangi bir noktada harekete geçmesini planlamalıyız," diye devam ettim Rhain'e bakarak. "Bele'yi desteklemek için Sirta'ya kuvvet göndermeliyiz."

Birkaç kişi başını salladı.

"Ben de bir bölük göndereceğim." Attes belimden tuttu. "Gel."

Kars kaideden uzaklaştı ve önümüzde durdu. Tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Sizin için üzgünüm Kayıp," dedi, sesi kalındı. "Aileniz Vadi'de onları bekleyenlerin kollarında karşılansın."

Gözyaşları boğazımı tıkadı ve gözlerimi yaktı. Titremeye başladığımı ve daha da çatladığımı hissettim. "Teşekkür ederim."

Yatak odama nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu, ben mi yürümüşüm yoksa Attes mi bizi gölge adımıyla götürmüştü, tek bildiğim beni taşıyabilirdi. Ama oradaydık.

Etrafa bakındım. Artık her şey farklı görünüyordu.

Attes önümde durdu ve sol elimi avucunun içine aldı. "Sera-"

Gözlerimi kapattığımda, bunu yaptığımı hemen pişman oldum. Tek gördüğüm Seçilmişlerin yüzlerindeki korkuydu. Ailemin, yabancıların ve tanrıların cesetleri - ardımda bıraktığım cesetler.

Kısa bir nefes aldım ve elimi onun elinden kurtarıırken bir adım geri attım. "Dametria," diye nefes nefese kaldım.

Attes kaşlarını çattı. "Ne?"

Bir yanım sormak istemedi çünkü ona bir şey yapmış olsaydım...

"Dalos'ta mıydı? Cor Sarayı'nda mı yoksa Sığınak'ta mı?"

Yüz hatlarında anlayışlı bir ifade belirdi. "Hayır, zarar görmedi. Zarar görmedi."

Tanrılara şükürler olsun.

Attes yaklaştı. "Bu yarayı hâlâ kapatmadın. Sen kapatana kadar da iyileşmeyecek."

"Gerçekten zamanım olmadı." Doğrusu, bunu tamamen unutmuştum.

"Yaranı kapatman gerekiyor."

Nektas'ın yaklaştığını hissederek yırtık deliklere baktım.

Kolumda o kadar çok kan vardı ki, kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Attes, "Kader üzerine yemin ederim Sera, bunu yapmak için ağzını zorla açmam gerekse bile açacağım," diye hırladı. "Sana bunu kendin yapman için bir şans daha veriyorum.

çünkü Nyktos'un bileğinin yarı açık olduğunu görmek için geri dönmesine gerek yok." Nyktos.

Ash.

Onun adını duymak bu gece göğsüme herhangi bir ok ya da hançerden çok daha fazla acı verdi. Tanrım, şimdi benim hakkımda ne düşünürdü? Hâlâ nazik ve sadık olduğumu söyleyecek miydi? Kendimden önce başkalarını düşündüğümü? Bir canavar olmadığımı? Ve ben Kolis'le savaşırken hissetmiş olması gereken panik... Bileğimi kaldırıp yaraları kapatırken içimden bir ürperti geçti.

"Teşekkür ederim." Attes elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra bıraktı. "Sera, ben..." Kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra başını salladı. "Nyktos bana geçen seferkinden üç kat daha fazla yumruk atacak, çünkü senin

"diye şaka yaptı ama şakası gözlerine ya da ses tonuna ulaşmadı. Derin bir nefes verdi ve sonra enseme sıktı. "Özür dilerim, Sera. Her şey için çok özür dilerim."

Her şeyi.

Bunu duymak istemedim çünkü bugün değer verdikleri insanları kaybeden herkesten nasıl özür dileyebilirdim ki? Boğazım düğümlenerek ondan uzaklaştım.

"Kolis, ona Sotoria'yı vermiş olsaydım bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söyledi." Attes'in yüz hatları gerildi. "Sera-"

"Onun güvende olduğundan emin olmalısın," dedim nefesim kesilerek.

"Eğer ona ulaşırsa, o zaman tüm ölümler boşa gitmiş olacak."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu alamayacak."

Nektas balkon kapılarını iterek açtı. Uzun saçları arkasında uçuşarak mesafeyi geçti.

"Meyaah Liessa."

Çakıllı sesini duyunca irkildim. Tanrım, şu anda onu görmek istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum çünkü kendimi bir arada tutmam gerektiğini biliyordum. Kolis her an saldıracaktı. Ash tüm o ruhlarla uğraşırken ben de hazır olmalıydım -bazılarını ona göndermiştim. Aldığım bir sonraki nefes sıkışmıştı.

Draken'ın bakışları üzerimde gezindi. Gözlerindeki mavi ışıltı parlardı. "Yaralanmışsın."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Benim için endişeleniyor muydu? Benim için mi?

Nektas önümde durdu ve sağ elimi tuttu. Eti hala pembe ve hamdı. Eğildi, kokladı ve boğazından kısık bir sesle homurdandı. "Kanaman var."

"Ne?" Attes talep etti. Bir an sonra ellerinin sırtımda gezindiğini ve bir yara aradığını hissettim.

"Ben iyiyim." Kendimi onlardan uzaklaştırdım.

Nektas'ın gözleri kısıldı. "Hayır, iyileşmedin. Tamamen iyileşmedin."

"Bu hiç mantıklı değil." Attes'in ses tonu ve bakışları endişeyle doluydu. "Kadim kemik tarafından mı yaralandın?"

"Hayır. Sanmıyorum." Onlar buradayken oda çok küçük geliyordu. "Önemli değil."

"Katılmıyorum," dedi Nektas.

Ellerimi yüzümde gezdirirken titriyordum. "Şu anda ikinizin de endişelenmesi gereken son kişi benim. Kolis-"

"Sikeyim Kolis'i," diye hırladı Nektas, gözbebekleri daha da küçülerek yarıklara döndü. "Attes, Şifacı'yı çağır."

"Hayır!" Bağırdım, zayıf tutuşumun kaymaya başladığını hissediyordum. "Şifacı'ya ihtiyacım yok. İkinizin de yanımda olmasına ihtiyacım yok. Şu anda sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Attes." Nektas beni görmezden geldi. "Git-"

"Hepiniz ne yaptığımı biliyor musunuz? Ash'in neden Sütunlarda sıkışıp kaldığını? Sadece Kolis değildi. Aynı zamanda bendim! Ben öldürdüm!" Kontrolümü tamamen kaybederek çılgınlığa attım. Döndüğümde Attes'i arkamda dururken buldum. "Bu gece pek çok masum insanı öldürdüm!"

"Kyn daha çok öldürdü," dedi Attes. "Embris de öyle. Bunu Kolis'in emriyle yaptılar-"

"Bu yaptığım şeyi değiştirmeyiz. Düzeltmeye çalıştım. Denedim-" Kasıldım, korkunç görüntüler kafamı doldurdu. Öfke ve keder içime öyle bir pompalandı ki

O kadar yoğundu ki bir an nefes alamadım. Uzakta, başka bir ejderhanın bir dizi sendeleyeni, endişeli çağrı çıkardığını duydum.

Ateşle aydınlatılmış tepelerin ve köylerin görüntüleri gözümün önünden geçti.

Ailemden olanları. Dalos'un yükselişindeki muhafızları gördüm. Biri demişti ki

benimle dövüşmezdi. Jove'u gördüm. Seçilmişlerin korku içinde birbirine sokulduğunu gördüm. Rahibeyi ve tüm yıkımı.

Soğukkanlılıkla, düşünmeden ve umursamadan öldürdünüz. Sen de daha iyi değilsin.

Ben.

"Ne yaptım ben?" Fısıldadım, vücudum titriyordu. "Ne yaptım ben olur mu?"

Attes bana doğru uzandı. "Sera-"

Onu ittim. Primal tökezleyerek geri çekildi ve ben de başımı tutarak iki büklüm oldum. Yine çığlıklar vardı ama bu sefer benim çığlıklarımdı.

Göğsüm sıkıştı. Nektas konuşuyordu ama onu duyamıyordum.

Artık başka sesler de vardı. Nektas'ın kollarını belimde hissettim. Balkon kapısının dışında şimşekler çakarken daha fazla draken sesi duydum.

Yapamadım

Jove'u gördüğümde nefes alamadım. Rahibenin kollarındaki gevşek bebeği gördüğümde tüm vücudum sarsıldı. Ezra ve Marisol. Annemi. Harap olmuş evler, yıkılmış sokaklar ve yerle bir olmuş köyler. Geri getirdiklerim için değiştirdiğim isimsiz, yüz­süz hayatlar.

Yine kontrolümü

kaybediyordum. Kırılıyor.

Göğsüme bir basınç çöktü ve rüzgâr duvarları döverek balkon kapılarını açtı. Birden Veses'in buraya geldiğinde söylediklerini hatırladım. Beni uyarmıştı. Beni *uyarmıştı*. Duvar boyunca ışıklar titredi ve ampuller patladı. Yatak tıkırdadı. Kendimi sakinleştiremedim. Yapmam gerektiğini bildiğim gibi kendimi bir arada tutamadım. Daha güçlü olamadım. Daha iyi olamadım. Denemedim bile.

Çığlık attım.

Bir uğultu varlığımın her parçasını doldurana kadar çığlık attım. Derim titreşmeye başladı. Etim boyunca ateş püskürdü. Kıyafetlerim yırtıldı. Kalçamdaki kılıf kırıldı. Kemiklerim çatladı ve ben yer değiştirirken tekrar birleşti.

Nota devraldı.

Ben çırpınırken, ona saldırıp pençelerken ejderha beni kollarında tuttu. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde bile bırakmadı. Pençelerim gölge taşına sürtünüp zemini yontarken o beni tuttu. Özgür olmaya ihtiyacım vardı. Koşmaya. Düşünmemeye ya da hissetmemeye.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye homurdandı ejderha. Ağırılığımı ona karşı koymaya çalıştım. "Üzgünüm Sera. Şu anda ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu güvenli değil."

Hırladım, tısladım ve ona doğru gerildim. Canım yanıyor. Dışım. İçim. Bu çok fazlaydı.

"Kye'ı çağırayım mı?" diye sordu daha yumuşak bir ses. "Ona sakinleştirici verebilir."

"Hâlâ kanaması var mı?" diye sordu daha derinden gelen ve İlkel güç taşıyan bir ses. Başımı ona doğru çevirdim. Yaralı Primal'a dişlerimi gösterdim. Onun Kaşları havaya kalktı.

"Ya o öyle ya da ben," dedi ejderha. "Aslında ikimiz de öyleyiz." "O zaman neden tamamen iyileşmediğini bulana kadar onu sakinleştirmek istemeyiz." İlkel beni temkinli bir şekilde izledi. "Ayrıca, yarı korkuyorum

Şifacıyı yemeye çalışacak."

"Bence onun *seni* yemesi konusunda daha fazla endişelenmelisin," dedi bir diğeri.

ses geldi. Kumral saçlı tanrıya hırlayarak başımı en sağa doğru çevirdim. "Lütfen, gitmesine izin verme."

"Yapmamaya çalışıyorum." Draken bir kolunu çenemin altına sokmayı başardı ve başımı göğsüne yasladı. "Bence gitsen iyi olur."

Boğazımın arkasındaki tıkırtı bir kükremeye dönüştü.

"Bundan emin misin?" diye sordu İlkel.

"Onu kontrol altına aldım," diye bağırdı ejderha ve ben tüylerimin kabardığını hissederek İlkel'e tıslarken diğerlerinin şüphesinin kokusunu alabiliyordum. "Ya da önce kendini yoracak. Her iki durumda da defolup gidin buradan."

Primal başını sallayarak koyu tenli tanrıçanın koluna girdi. "Çok uzakta olmayacağız."

Draken tekrar küfretti. "Ve Aios'un buraya girmesine izin verme."

Draken ağırlığını yuvarlayarak beni karnımın üzerine doğru iterken arka pençelerimi yere vurmaya başladım. Bu hiç hoşuma gitmedi. Hiçbir parçam da... hiçbir parçam hoşlanmadı.

"Sera, beni dinle," dedi draken, başını enseme dayayarak. "*Notanı*

kontrol altına almalısın. Canını yakmayacağım.

Sen. Bunu biliyorsun."

Sızlandım, onu silkelemeye çalıştım ama bir milim bile kıpırdamadı.

"Dur." Kolları sıkılaştı. "Dur ve beni dinle. Canının yandığını biliyorum. Acı çektiğini biliyorum ve bunun sadece fiziksel olmadığını da biliyorum."

Bacaklarımı altına almaya çalışarak nefes nefese kaldım. Kendimi bir santim kadar kaldırmayı başardım.

"Kahrolası Kaderler, Sera," diye inledi ejderha. "Başka zaman olsa gücünü etkileyici bulurdum."

Sonra ejderha hareket etti ve neredeyse tamamen üzerime yattı. Homurdandım, bir kez daha dümdüz oldum.

"Hadi tekrar deneyelim," dedi başını sallayarak. Siyah ve kıvılcıllı saçlardan oluşan bir perde yüzüme düşerek bıyıklarını gıdıkladı. Ağzımı açtım. "Biliyorsun-"

"Saçımı tutma Sera. Bu kabalık olur," diye tersledi.

Saçlarından bir tutam yakaladım ve sarsıldım. Draken küfretti ve bir an için onu yakaladığımı düşündüm ve onu sarsmaya hazırlanarak başımı çevirdim.

"*Notanı* kontrol etmelisin Sera," diye hırladı. "Benim için değilse bile Ash için."

Çenem kalın saç tellerinin etrafında gerilirken kaslarım gerildi.

"Bunların hepsini hissedebilir," dedi ejderha, sesi çakıl taşlarıyla doluydu.

"Senin sahip olduğun her şeyi hissediyor ve sana gelemiyor."

Ash.

Bu isim kafamda yankılanıyor, ardından ne zaman yanımda olsa içimi ısıtan gümüş gözlerin görüntüsü geliyordu. *Ash.* O benimdi. Benim dünyamdı. Kralımdı. Benim kalbimdi.

"Bunun ona ne yaptığını biliyorsun." Draken'ın sesi alçalmış ama kalınlaşmıştı. "Onu yiyip bitiriyor. Onu kesiyor. Bunun ona olmasını istemiyorum."

Yüksek sesli bir inilti beni terk etti.

"Bunun senin başına gelmesini istemiyorum." Kesik kesik nefesi boynumdaki tüyleri karıştırdı. "Lütfen, Sera. Senin için buradayım. Tıpkı söz verdiğim gibi. Hatırladın mı? Havuzlardan döndüğümüzde? Konuşmak zorunda değiliz. İstedğin bu değilse geri dönmek zorunda bile değilsin, ama ben senin için buradayım. Hatırladın mı?"

Ben...Ben hatırladım.

Beni neyin etkilediğinden emin değildim. Ash'in benim hissettiğim her

şeyi hissettiğini hatırlatması mı? Ya da Nektas'ın bana verdiği sözü hatırlatması mı?

Divanash Havuzları'ndan saraya giden yol. Her neyse, savaşmayı bıraktım. Gevşedim, ağır ağır nefes aldım, son savaş ya da kaç adrenalini de beni terk etti.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Nektas bir süre sonra şöyle dedi. "Ve saçımı bırakır mısın?"

Suçluluk duygusunun boğazımda düğümlendiğini hissederek ağız dolusu saç tükürdüm.

"Teşekkür ederim." Başını kaldırdı ve bir süre sonra ağırlığını üzerimden aldı ama bırakmadı. Birkaç dakika geçti. "Sera?"

İleriye doğru bakarken bir ses çıkardım. Açık balkon kapılarından, koyu mavinin gece gökyüzüne nüfuz etmeye başladığını gördüm.

"İşte buradasın."

Buna cevap vermedim, sadece orada uzandım, bitkin bir halde, kalbim küt küt atıyordu.

Şafak sökene kadar bu şekilde kaldık. Sonunda Nektas ayağa kalktı. Sırtını yatağın ayakucuna dayayarak başını kucağına çekti. Dışarıya bakarken ona bakmadım.

Elini kulaklarımın arasından geçirdi ve kürkümü okşamaya devam etti, avucundaki çıkıntılar rahatlatıcıydı. O konuştuğunda güneş doğmuştu.

"Bir şeyler yemelisin," dedi usulca. Aç değildim.

Nektas yanıt vermeyişimin ardındaki anlamı sezmiş gibiydi. "Tamam. Daha sonra tekrar deneriz."

Benimle kaldı, parmaklarını kürkümde gezdirmeye devam etti. Güneş ışığı gölge taşının üzerinden süzölmeye başladığında gözlerim kapandı. Uyumadım. Bunun yerine, bir çocuk olarak doğduğumdan beri verdiğim her kararı

Zihnimde ilkel. Beni bu ana getiren her seçimi. İşler nerede bu kadar ters gitmişti? Çünkü olanlarda benim de bir rolüm vardı. Kolis söz konusu olduğunda içgüdülerimi dinlememiştim. Farklı olmak için çok kararlıyım. Bir Kraliçe'nin nasıl olması gerektiğini düşündüğüm gibi. Eythos'un kendini nasıl idare edeceğini düşünmüştüm, sonunda bunun onun kaderini belirlediğini bilmeme rağmen. Uyandığımdan beri, daha az ani tepki vermeye çalıştım. Daha az düşüncesiz olmaya çalıştım. Daha az pervasız. Daha az saçma. Daha az olduğum kişi gibi.

Daha az canavar gibi.

Daha az Kolis gibi.

Ama gün ilerledikçe, ben... ben her zaman bildiğim şeyi kabul ettim. Nektas'ın bile bildiği şeyi.

gün beni kurtaracak.

Gerçek şu ki, ben de Kolis gibiydim.

Belki de doğuştan gelen bir közdü. Nasıl yetiştirildiğim.

Belki de eğitim ve terbiyeydi. Belki de hayatımda yaptığım tüm seçimler bir yandan soğuk bir şiddetle hareket etmemi, diğer yandan da iyileşmemi sağladı. Ya da belki de doğduğumda yaşam ve ölümle temas ettiğim içindi. Belki de bu, sonumun Eythos gibi olmamasını sağlıyordu. Çok bağışlayıcı. Çok umutlu. Çok sadık. Çünkü bunlar çok sert ve affetmez olmak kadar kötü şeylerdi. İkisi de insanı farklı şekillerde kör eder.

Neden olduğu önemli değildi.

Çünkü başından beri, ne zaman onları dinleyeceğimi ve ne zaman başkalarının tavsiyelerine kulak vereceğimi öğrenmek yerine içgüdülerimle savaştım. Kendime gerçekten inanmamıştım.

Ve Ezra bu bedeli ödemişti. Marisol da öyle. Annem de. Kyn ve Embris'in Kolis'in emriyle öldürdükleri.

Ve adalet ile intikam arasındaki çizgiyi aştığımda -günler, haftalar, aylar ve yıllar boyunca içimde biriken öfke ve kederin beni tüketmesine izin verdiğimde- katlettiklerim.

Olanlar sadece Kolis'in yaptıklarının sonucu değildi. Ya da benim daha iyi olmaya çalışmamın. Holland ne demişti? *Belki de tüm bu olanları şimdi ona teslim olmazdın.* Beni asla soğuk bir katil olmam için eğitmedi. Beni her zaman şefkatli olmam için eğitmişti, ölümden bile. Yaptıklarımın bir kısmını tüm o öfkeye borçluydum - içimde biriktirdiğim öfke, panik ve çaresizliğe.

Bu... bu benim olduğu kadar Kolis'in de hatasıydı.

Bununla nasıl yaşayacaktım? Bilmiyordum.

Bir ara kapının sessizce vurulduğunu duydum. Gelen Rhain'di. İlkel tanrıça Maia'nın *durumu* kontrol etmek için ölümlüler âlemine girdiğini paylaşmadan önce bize her *şeyin* hâlâ sakın olduğunu söyledi. Bu beni şaşırttı. Ayrıca beni rahatsız etti. Orada olmalıydım. Rhain nasıl demişti? *Olay yatışmıştı.* Yemek yiyip yemeyeceğimi sordu. Şifacıyı getirmeye çalışıp çalışmayacağını. Vücudum acıyordu ama kanamam durmuştu ve Şifacı'yı çağırmak için bir neden yoktu, özellikle de hâlâ *nota* halinde olduğum için. Aios geldi. Nektas'ın yanına oturdu ve yanımı okşadı. Onun gibi o da konuşmadı. Gece çöküp Rhain dönene kadar gitmedi. Yemek kokusu aldım.

"Sütunlardan haber var mı?" Nektas, uyuduğuma inandığından şüphe etmeme rağmen sesini alçaltarak sordu.

"Hayır," diye cevapladı Rhain. "Hiç bu kadar uzun sürdüğünü görmemiştim ama fazla uzun sürmez."

Nektas cevap vermedi. İkimiz de neden hiç bu kadar uzun sürmediğini biliyorduk. Bir Primal daha önce ölümlüler aleminde hiç öldürülmemişti. Ölü sayısı... yüksekti.

Attes hem rahatlama hem de kalp kırıklığı yaşattı.

Nektaş'ın ve benim yanıma diz çöktü, çeneme hafifçe dokundu. "Wayfair'e gittim," dedi parmakları kürküne batarak. "Hangilerinin senin ailen olduğunu bilmiyordum ama orada bulunan herkese cenaze töreni yapıldığından emin oldum."

Elini burnuma götürdüm, minnettarlığımı bile dile getiremedim. Acı ve rahatlama çok büyüktü. *Notalarıma* daha da gömüldüm ve onları en son gördüğüm zamana döndüm. Nasıl göründüklerini. Ezra'nın soruları. Marisol'un gülümsemeleri. Annemle yaptığım son konuşma. Belki ilişkimizi onarabileceğimize dair kırılğan umut. Olması gereken gelecekle orada kaldım.

Nektas bana birkaç kez yemek yedirmeye çalıştı. Aç değildim. Bıraktı ve kapılar tekrar açılana kadar sessizlik hüküm sürdü. Bu sefer küçüktü ayak sesleri bize yaklaştı ama sonra durdu.

"Sorun değil," dedi Nektas. "Daha yakına gelebilirsin. İyi gelecektir."

Bir çift ayak sesi duyuldu, ardından çok daha hafif bir çift daha.

"Sera?" Reaver küçük bir sesle seslendi. Bir pençemi kaldırdım. Onu aldı ve yanıma oturdu. "O... o iyi mi?"

Minik eller Nektaş'ın avucunun yanına indi ve tüylerimi sıktı. Şeftali ve şeker kokusu bana ulaştı. "Üzücü," diye fısıldadı Jadis.

"Evet, üzgün," diye yanıtladı Nektaş.

Jadis'in yaklaştığını ve sonra dudaklarının burnumun köprüsüne değdiğini hissettim. "İşte oldu. Daha iyi."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi

Reaver ciddiyetle. "Hı-hı," diye bağırdı Jadis.

"Daha iyi olacak," diye güvence verdi Nektaş, her nasılsa ikisini de üç kelimeyle susturarak. "İyileşecek."

Reaver yanımda yatıyordu, hâlâ patimi tutuyordu. Jadis onunla benim arama girmeyi başardı ve karnıma doğru küçük bir top gibi kıvrıldı. Onların sıcaklığı düşüncelerimin bitmek bilmeyen telaşını yatıştırdı ve sessiz bir uyuşukluğa gömülmemi sağladı.

Nektas olduğu yerde kaldı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Bir kez bile ayrılmadı. Kişisel ihtiyaçlarını karşılamak için bile. Kaldı, basitçe

başımı okşuyordu. Odaya başka kimse girmedi. Kimse benimle konuşmaya çalışmadı. Bedenim ve zihnim pes etmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Uykuya daldım. Rüya görmedim. Sadece... hiçbir şey yoktu.

Ta ki serin parmaklar kürkümün arasından geçip narenciye ve temiz hava kokusu bana ulaşana kadar. "*Liessa*," diye seslendi Ash usulca. "Bana geri dön."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Ash önümde diz çöktü, başımı kaldırırken parmakları çenemin altındaki tüyleri karıştırıyordu. Yorgunluk yüzünün çizgilerine ve çarpıcı gözlerinin altındaki gölgelere kazınmıştı. "Lütfen," dedi, sesinin tınısı Çiğ, omuz hizasındaki saçlarının birkaç teli öne doğru kayarak çenesini öptü. "Lütfen bana geri dön."

Sözleri sihir gibiydi. Bakışları benimkileri tuttuğunda, bir ürpertiyle ölümlü formuma geri dönmeyi diledim.

"Ash," diye hırıldadım, boğazım gıcırdıyordu.

Ruhunun derinliklerinden geliyor gibi görünen bir ses çıkardı. Beni kollarının arasına alarak arkasına yaslandı, bacaklarının arasına ve göğsüne doğru çekti. Kendime döndüğüm anda acı kükredi ve Ash'in beni ne kadar sıkı tuttuğu da yardımcı olmadı. Ama ona yakın olma ihtiyacıyla bunu görmezden geldim. O bana sarılırken ikimiz de konuşmadık. Ben ona sarıldıkça. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Nektas ve gençler gitmişti ama yalnız olduğumuzu biliyordum.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. Yeterince yaklaşmadım. Kalbinin göğsümde attığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Kolunu belime doladığında inledim.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece sana bir battaniye getiriyorum. Üşümüşsün."

Bir an sonra yumuşak kürkü omuzlarıma döküldü ve kolu belime geri döndü. Başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarımin birbirine karışmış tellerine dolandı.

"Sera," diye fısıldadı, iri bedeni titriyordu. Kollarını bana sımsıkı doladı. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim."

Parmaklarım gömleğinin yumuşak ketenini sıktı. Aldığım nefes boğazımı ve burnumu yaktı. Çekilmeye başladığımda battaniye sırtımdan aşağı kaydı.

Ash bana bakarken sert ve kesik kesik nefes alıyordu. Yere bakana kadar bu tepkiye neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Kurumuş kanın altında, kollarımda aşağı yukarı morluklar vardı, bazıları hala çirkin bir renk tonundaydı morumsu kırmızı. Diğerleri bir dizi maviydi. Garip bir şekilde, karnımın alt kısmı işaretlenmemiş gibi görünen tek bölgeydi. Yine de onun bakışlarına bakarak boğazımın nasıl görüldüğünü merak ettim. Ama sonra onun Bakışlarını göğsüme indirdi. Oradaki çürük o çirkin tonlardan biriydi, areoladan daha koyu renkteydi.

Ash kaskatı kesildi, etleri inceldi. "Sana dokundu." Boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "Seni incitti."

İnkâr etmedim. Hiçbir şey söylemedim. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanağımı omzuna yasladım.

Ash bir saat kadar kıpırdamadı ama sonra battaniyeyi tekrar yukarı çekti ve kollarını tekrar bana doladı. Yine de bana o kadar sıkı sarılmadı. "Bir şifacının seni muayene etmesini istiyorum. Çürükler iyileşmiş olmalı. şimdiye kadar

gitmiştir."

"Hayır."

"Sera-"

"Şifacı istemiyorum. Ben iyiyim. Sadece çok fazla hava kullandım." Sesim hâlâ boğuk geliyordu. "Banyo yapmak istiyorum."

Ash seçimimden memnun değildi ama yumuşadı. "Bunu yapabilirim." Başımın üstünü öptü. "Bekle."

Ayağa kalktı ve beni banyo odasına taşıdı. Yürüye bilirdim ama itiraz etmedim. Beni çıkıntıya oturttu ve sonra elini artık soğuk olan suyun içine sokup ısıttı. Battaniyeden sıyrıldım ve suya girdim. Yere çöküp sabuna uzandığımda nefes nefese bir iç çekiş beni terk etti.

"Bana bırak." Ash kollarını sıvamıştı. Sabunu aldı ve ellerini suyun içine sokmadan önce bir kenara koydu.

Ilık sıvı tenimin üzerinden aktı ve kıpkırmızı şeritlerin bedenimden uzaklaşarak suyu boyamasını izledim. Ash'in elleri nazikti, sırtımın düzlemlerinde gezinerek kanı temizliyordu.

Çok yorulmuş olmalıydı. Muhtemelen son iki günü vücudundan temizlemekten başka bir şey istemiyordu ama acele etmedi, sabunlu ellerini her iki kolumda da gezdirdi. Ellerime ve parmaklarıma özen gösterdi, kalan kan izlerini sildi. Konuşmadı ama saçlarımı metodik bir şekilde durulayışında çok şey anlatıyordu; parmakları, hak etmediğimi düşündüğüm bir şefkatle karışık buklelerimi tarıyordu. Her seferinde su

Gecenin şiddetinin kanıtlarıyla pembeye dönmüş küveti boşalttı, sadece getirilmiş olan kullanılmamış kovalardan berrak, temiz bir sıcaklıkla yeniden doldurdu. Her yerimi iki kez yıkadı, sanki bir daha yıkamak istiyormuş gibi.

Tüm bu olanların fiziksel kanıtlarından daha fazlasını temizliyordu. Sanki ruhumdaki lekeleri de çıkarmaya çalışıyor, isteyemeyeceğim kadar paramparça olmuş bana bağışlanma öneriyordu.

Beni küvetten çıkardı ve kuruladığı sırada sadece yansımamı görebildim. Yüzüm darmadağınktı. Ağzımın etrafındaki deride çürükler vardı ve boğazımda derin parmak izleri görünüyordu.

Ash beni yatak odasına geri götürdü ve yatağa yatırdı. Etrafıma sardığı havluyu yumuşak iplikten yapılmış bir battaniyeyle değiştirdi.

"Hemen döneceğim," diye söz verdi, dudaklarını alnımda gezdirerek. "Dinlen."

Başımı salladım, bacaklarımı battaniyenin altına soktum. Gardıroptan pantolonunu aldı ve ben orada oturup gözlerimi banyo odasına diktim. Kapıyı açık bıraktı ve onun soyunduğunu gördüm. Hareketleri hızlıydı. Görüş alanımdan çıktığında, suyun sıçradığını duydum. Bunu yapmayacağını biliyordum.

neredeyse kendisi kadar uzun sürer.

Haklıydım.

Birkaç dakika içinde tekrar yatak odasındaydı, bol pamuklu pantolonu iyice kurulamadığı tenine yapıştıyordu. Bana doğru geldiğinde saçlarından hala su damlıyordu, havluyu kabaca başına sürüyordu.

"Ash?" Fısıldadım.

Havluyu banyo odasına geri attı, sonra bana doğru yürümeye başladı ama endişem artınca durdu. "Her şey yoluna girecek, Sera."

İçimden bir titreme geçti. "Nasıl?"

"Çünkü her şeyi yoluna koyacağız."

O kadar basit değildi.

Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. Bu çok zordu. Çok fazla duygu ve çok fazla düşünce varlığımın her parçasını dolduruyordu. "Ne yaptığımı biliyor musun?"

Yatağın birkaç adım ötesinde yere otururken gözlerini kaçırmadı. "İstiyorum."

"Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Kalp atışlarım hızlanırken sordum.

"Yapamam..."

"Neyi yapamazsın?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, göğsümde baskı oluşmaya başlamıştı. "Ben... Ben yapamam yaptığım şeye inan." Kelimeler göğsümü yırttı, beni sarstı. "Neye sebep olduğuma inanamıyorum."

Ash... irkildi. "*Liessa*-"

"Neredeyse iki gün boyunca Sütunlarda mahsur kalmanızın bir nedeni de benim yaptığım şeydi."

"Sera, bu-"

"Bu doğru." Gözlerim yaşlarla doldu ve uyuşmuş bacaklarımın üzerinde durup battaniyeyi etrafıma sardım. "Kontrolümü kaybettim. İnsanları öldürdüm, masum insanları, Ash."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve vücudu gerildi. "Sen yaptın."

Sen yaptın.

Yaptığım şeyi inkâr etmiyordu. İnkâr etmesini istemiyordum ama küçük, çocuksu bir parçam onun bundan habersiz olmasını istiyordu. Bu ne kadar berbat bir şeydi? Ondan uzaklaşmaya başladım.

"Yapma," dedi. "Kendini kapatma. Bu konuyu konuşmamız gerek. Saçmalık yok, Sera. Yalan yok. Yarı gerçekler yok. Saklanmak yok."

Dudaklarım titredi ve onları durdurmak için birbirine

bastırdım. "Tamam mı?" Gözleri benimkileri aradı. "Sera?"

"Tamam." Gözlerimi kapattım. İçimde bir duygu fırtınası kopuyor, havayı karıştırıyordu. "Ben... Ben seni dinlemeliydim. Kolis'in kendini tehdit altında hissederse korkunç bir şey yapacağını söylemiştin. Haklıydın. Haklı olduğunu biliyordum ve seni dinlemeliydim ama *bunu* yapacağını düşünmemiştim."

Ama bu tamamen doğru değildi, değil mi? Kolis'in korkunç derecede zalim olabileceğini biliyordum.

"Buna inanmak istemedim," diye itiraf ettim.

"Kim ister ki?" Bana baktı. "Bunu yapacağına kim inanmak ister ki?"

"Yaptığım şeye kim inanmak ister ki?" Bacaklarım titriyordu.

Ash'in öfkesi yüzeye çıktığında etrafımızdaki hava birkaç derece düştü. "Senin yaptığınla Kolis'in yaptığı aynı şey değil."

"Yerini alacak başka biri olmadan bir Primal'ı öldürürsem ne olacağını biliyordum ve yine de yaptım." Gözlerimi açtım ve içimdeki öfke göğsümde bir düğüm gibi toplandı. "Ve eğer Kyn'i yakalamış olsaydım, ona da aynısını yapardım." Nefesim kısa, sık pantolonlarla geldi. "Dalos'a gittiğimi biliyor musun? Yükseliş'i yok ettim."

Bakışlarını gurura yakın bir şey doldurdu.

Başımı salladım. "Bana öyle bakma. Duvardaki her muhafızı öldürdüm."
"Kolis'e sadık muhafızlar, Sera."

Öyleydiler ve hissettiğim suçluluk onlar için değildi. "Cor Sarayı'nı yerle bir ettim. Orada tanrılar vardı. Sonra Mabedi yıktım. Benimle savaşmayacağını söyleyen tanrıları katlettim. Onu yok ettim Yükselmiş."

"Biliyorum. Sütunlarda Yükselmişler vardı."

Hâlâ ruhları olduğunu, hepsi olmasa da birçoğunun kaderlerini asla seçmeyeceklerini hatırlatınca irkildim. Göğsüm hızla inip kalktı. Yüz hatlarında öfke ve hayal kırıklığı aradım ama tek görebildiğim Gördüğüm şey kederdi. Merhamet. Sevgi.

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Orada... var mıydı?" Yutkundum ve korkaklığımı bir kenara ittim. "Sütunlarda Seçilmişler var mıydı? Kolis onları orada bıraktı. Ben... ben bilmiyordum. Onları düşünmek için bile durmadım."

"Bilmiyorum ve gerçek de bu," dedi. "Orada çok sayıda ruh vardı. Bu olduğunda, Sütunlar görevlerini yerine getiremedi. Pek çok isim yazdım ama hiçbir Seçilmişle şahsen ilgilenmedim. Rhahar var."

Bir ürperti beni sarstı ve ona daha yakın olma ihtiyacıyla kendimi yere bıraktım. "Ben... Embris öldüğünde, Terra'nın büyük bir kısmı yok oldu. Orada... bütün köyler yok oldu. Bütün aileler. Onlar..."

Kül olmuş bedenlerinin görüntüleri zihnimi doldurdu ve başımı salladım. "Bedelini düşünmeden onları geri getirdim. Onları kurtardım ve aynı nefeste diğerlerini ölüme mahkûm ettim. Ondan önce bile, ilk kez ne yaptıklarını gördüm-" Sesim kesildi ve Ash başını eğerek alnını benimkine yasladı. "Öfkemi kontrol edemiyordum. Bu somut bir fırtınaya dönüştü ve etrafımdakilere zarar vermeye devam etti.

Lasania in Carsodonia. Bu gece kaç kişiyi öldürdüğümü bile

bilmiyorum." "Fark eder mi?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Bir tanesi yeter. Söylediğin gibi

kendin için çok fazla. İster on, ister yüz, ister bin olsun, şu anda nasıl hissettiğinizi değiştirmeyecektir."

Ağırlık üzerimde baskı yapmaya devam etti. "O zaman bana yanıldığımı söyle.

Bana sıçtığımı söyle! Söyle bana-"

"Anlıyorum," diye sözümü kesti. "Duymak istediğin şey bu değil ama duyman gereken şey bu."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yaptığımı nasıl anlayabilirsin Ash?" Baskı daha da arttı. "Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Gözleri büyüdü ve derisi inceldi. Sıcaklık daha da düştü. "Sen...?" Gözlerinde tüyler uçuştı ve teninin altında gölgeler belirdi. "Şu anda ciddi misin sen? Gerçekten bu soruyu mu soruyorsun?"

"Ben Yaşamın Gerçek İlkeliyim-"

"Sen Seraphena Mierel'sin!" Gözleri bir kalp atışı boyunca saf gümüş renginde parladı ve duvarlar titreyerek avizenin sallanmasına neden oldu. "Sen benim karımsın. Benim her şeyimsin. Bunu sana daha önce de söyledim ve aynı. Sana baktığımda gördüklerimi ya da hissettiklerimi değiştirecek *hiçbir şey* yapamazsın."

Sendeleyerek nefes aldım. Bunu biliyordum. Tabii ki biliyordum.

"Ve ne yaptığınızı anlıyorum çünkü doğru ya da yanlış, ben de aynısını yapardım."

"Hayır, yapmazdın. Sen daha iyisin-"

"Ben bundan daha iyi değilim!" diye bağırdı ve ellerini önünde yere koymak için öne doğru eğildi. Bir an için kurt formunu alabileceğini düşündüm. Öyle görünüyordu. "Senden daha iyi değilim, Sera. Seni kaybetseydim ne yapacağımı unutup duruyorsun. İki diyarı da yok ederdim. Her şeyin sonu olurdu ve Kader biliyor ki iki kere düşünmezdim," diye hırladı, dişlerini göstererek.

"Babamı öldürdükten sonra Kolis'i öldürmeye çalışmadığımı mı sanıyorsun? Öldürdüm. Bunu yapabilecek kadar güçlü olmasam da, tamamen niyetliydim.

hem de sonuçlarını bile bile. Seni Dalos'ta yakaladığında onu öldürmeye çalışmışım, yoksa bunu da mı unuttun?"

Titredim. "Unutmadım Ash, ama bu aynı şey değil ve sen de öyle olmadığını biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, seni kaybetmiş olsaydım diyarların yanacağı," diye yemin etti. "Ve bunun doğru olduğunu bilsen bile, bu benim hakkımda hissettiklerini değiştirmez. Sana sahip olmam, amacımın ne olacağını değiştirmiyor." Derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Ne istediğini biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun. Cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyorsun. Senden bir şeylerin alınması gerektiğini düşünüyorsun."

"Yanılıyor muyum?" Ağladım.

"Suçluluğun mu? Pişmanlığın mı? Beni boğuyor, bu yüzden seni de boğuyor olmalı." Sesi çatladı ve gözyaşları parıldamaya başladı.

gözlerine yansdı. "Ve bunun yarın sihirli bir şekilde ortadan kalkacak bir şey olmayacağını biliyorum. Ve bir yarın olacak, Sera. Binlerce ve daha fazla yarın olacak. Ve kaç tane yarın olursa olsun, vicdan azabının seninle birlikte olmaya devam edeceğini biliyorum. *Bu* yeterli bir ceza."

Öyle miydi?

Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında kirpikleri nemliydi. "Yaptığın şey Kolis ile aynı şey değil."

"Yaptığım şey bir adalet eylemi olarak başladı, ama intikamdan başka bir şeye dönüşmedi," dedim, söylediğim her kelimeye iğrenme ve utanç karışıyordu. "Ve bu bir kez olduğunda, kimse doğru tarafta değildir. Çok ileri gittim ve insanlar bunu hayatlarıyla ödedi."

"Beni dinle, Sera. İki şey aynı anda doğru olabilir. Çok ileri gittin ama sen Kolis değilsin. Bu seni sorumluluktan kurtarmaz ama aynı şey de değil."

Başımı salladım, içimde bir keder feryadı yükseldi.

Gölgeler boynundan yukarı tırmandı ve çenesine yayıldı. "Öldürmeye mi niyetlendin? Embris'ten ya da muhafızlardan bahsetmiyorum. Yükselmişlerden bile bahsetmiyorum. Ölümlüleri öldürmek niyetinde miydin?"

Geri çekildim. "Tanrım,
hayır." "Kolis bunu
yapmaya niyetli miydi?"
"Evet."

"Aradaki fark *bu* ve şu anda size söyleyebilirim ki Kolis sipariş ettiği şey için zerre kadar pişmanlık duymuyor" dedi. "Bu da başka bir fark."

İçimde bir titreme oluşmaya başladı. "Ama bununla nasıl... nasıl yaşayacağım?"

"Sadece bununla yaşamıyorsun," dedi, başımı arkaya eğdiğinde elleri titriyordu. "Yaptığın şeyi kabullenirsin. Bundan ders çıkarırsın."

Kabullenmek mi? Bin yıl geçse bile sebep olduğum şey beni dehşete düşürmeye devam ederdi. Ama ben...

"Zaten öğreniyorum," dedim. "İçgüdülerimi dinlemedim. I seni ve diğerlerini dinlemeliydim. Kolis'in diyarları kendisinin ve isteklerinin önüne koyacağına asla inanmamalıyım. Daha iyi olmayı istemek yerine ona bir anlaşma teklif etmeyi reddetmeliydim - olduğum kişi gibi daha az. Daha az Kolis, daha çok baban gibi. Ama mesele de bu Ash. Ben Kolis gibiyim."

Burun delikleri alevlendi. "Kadere yemin ederim ki-"

"Öyleyim Ash. Kabul etmek istemediğin şey de bu." Daha da sert titredim. "Ben o ya da Veses değilim ama iyi niyetli biri de değilim. Zalim değilim ama ailemin elimden alınmasındaki rolü nedeniyle Embris'i öldürdüğüm için pişman değilim. Onunla hiç konuşmadım bile ve Kolis'in emirlerini yerine getirmekten ve masum insanların öldürülmesine yardım etmekten çok mutluydu. Ya da belki de bunu yapmaktan mutlu değildi. Belki tehdit edildi ya da korktu. Umurumda değil. Kolis'i gördüğüme sevindim.

gözlerinden hayat akıp gidiyor." Daha fazla oturamazdım, bu yüzden tekrar ayağa kalktım.

Ash sessizce bana bakarken derin bir nefes aldım ve kalbimin durulmasını diledim. "Ben bağışlayıcı bir insan değilim. Olmaya çalışıyorum ama canavarlaşabiliyorum. Senden daha fazla ve korkunç bir şiddet uygulayabiliyorum."

"Ben de öyle." Bir dizini bükerek arkasına yaslandı.

"Konu ben ya da Kolis olunca öylesin ama tehdit edilmeseydim yaptığım şeyi yapmazdın." Battaniyeyi etrafımda daha sıkı tuttum. "Yalan yok demiştin. Saçmalık ya da yarı gerçek yok. Kendini durdurabilirdin. Bunu biliyorsun."

Ash gözlerini kaçırdı, çenesinde bir kas titriyordu.

"Bunu asla Eythos'un yapacağını düşündüğüm gibi halletmeye çalışmamalıydım. Yapmalıydım-" Kendimi durdurdum. Yapmalıydım. Yapabilirdim. Yapabilirdim. Onlardan nefret *ediyordum*.

"Ne diyorsun sen?" Ash sordu.

"Diyorum ki ben... Ben kendim olmalıyım."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Tek istediğim buydu. Alemlerin ihtiyacı olan tek şey bu."

Ona baktım, sözlerinin netliği beni aşağı çekti. Yatağın kenarına oturdum. Tanrım. Ash... o benim ne olduğumu her zaman biliyordu. Neler yapabileceğimi. İyi yönlerimi. Kötüyü. Güzel ve çirkin. Beni her zaman kabul etmişti. Ben bunu hiç kabul etmemiştim. Yüzleşmek istemedim. Sadece benim gibi...

Hayatımda hiç bu kadar çok şeyle yüzleşmemiştim. Bu beni daha güçlü yapmadı. Sadece beni zayıflattı.

Ayağa kalktı ve önümde diz çöktü. "*Sen* benim aşık olduğum kişisin, Sera.

Her parçanızı. Sadece kolay yanlarını değil, karmaşık, dağınık yanlarını

da. Her bir parçanı eşit derecede seviyorum. Her zaman en çok değer
verdiğim şey sen olacaksın, *Liessa*." Yanaklarımı sıkarak başımın üstünü
öptü. "Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Güzel işlemeli ve incili koyu mor bir bornoza sarınmış, oturuyordum. Balkonun divanında, bacaklarımı bornozun ağır kıvrımlarının altına sokmamı gerektirecek kadar soğuk olmasına rağmen yıldızlarla kaplı gece gökyüzüne bakıyordum.

Havadaki soğukluk bana yakında kar yağabileceğini düşündürdü.

Ash'in beni *notamdan* çıkarmasının üzerinden koca bir gün geçmişti ve bu sürenin çoğunu uyuyarak geçirmiştik -aslında o *hâlâ* uyuyordu. İkimiz de iliklerimize kadar yorulmuştuk ve ortalık sessiz olduğu için şanslıydık, bu da bize dinlenmek için zaman veriyordu. Ölümün gerçek İlkelini hissedemiyordum. Tıpkı son kez durağanlıktan uyanmadan önceki gibiydi. Hiçbir şey hissetmedim, şu anki durumuyla ilgili hiçbir sezgi yoktu. Hâlâ durağanlıkta olduğunu varsaymak zorundaydım.

Bu beni rahatlattı. Birazcık. Benim de dinlenmem gerekiyordu ama gözlerim açıldığında yaptığım şeyin anıları ön plana çıktı ve tekrar uykuya dalamadım.

Burada oturmuş, Yükseliş'te devriye gezen muhafızları izliyor ve Ash'in söylediği her şeyi düşünüyordum. O haklıydı. Binlerce yarın gelecekti ve ben hâlâ suçluluk duygusunu üzerimde taşıyacaktım. Elbette, zaman geçtikçe azalacaktı ve ben de bunu kabullendim.

Ama her zaman orada olacak, Karanlık Elms'de kalan ruhlar gibi zihnimin arkasında dolaşacak ve karşıya geçmeyi reddedecekti.

Ve beni rahatsız eden tek şey bu değildi.

Daha önce uyandığımızda, sadece yemek yiyecek ve Ash'in diğerlerini kontrol edecek kadar uzun sürmüştü. Gideli on dakikadan fazla olmamıştı, açıkçası dördüncü kattan ayrıldığını bile düşünmemiştim. Ama geri döndüğünde bedeni fark edilir derecede sıcaktı. Ash bana kanını vermişti. Bu yüzden dışarıda oturuyordum ve muhtemelen bir Primal buz küpüne dönüşecektim.

Daha önce öğrendiklerimi hatırladım... her şey olmuştu. Ash, Rhain'den besleniyordu.

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Gerçi düşündüğüm tek şey bu değildi. Ash'in bana söyledikleri gibi, yaptığım şey de düşüncelerimi meşgul ediyordu. O haklıydı. Bununla yüzleşmeli, acı verici olsa da kabullenmeli ve bununla yaşamalıydım. Bunu kabul etmek aynı zamanda kendimle ilgili acı bir gerçekle yüzleşmek anlamına geliyordu.

Ve neler yaşadığımı.

Sadece Kolis'le değil, Tavius'la ve *eğitimimle* de. Tıpkı o gün kütüphanede yaptığım gibi kendimi onunla oturmaya zorladım. Aios ile paylaşmadığım şeyleri kabul etmek için. Gerçekleştiği halde gerçekleşmediğine kendimi ikna ettiğim ve hâlâ gerçekleşmemiş gibi davrandığım anlar.

meydana geldi. Ancak Kolis benden beslenirken gerçekte neler olduğunu kabul etmeyi reddetmem, gerçeğin zihnimin en uzak köşelerinde dolaşmasını ya da uykumda beni bulmasını engellemedi.

Kolis beni ikinci kez ısırduğında, zevk alırken beni sadece tutmamıştı. Nefeslerimi saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Benden beslenirken bana dokunmuştu. Beni kucağında tutmuştu, ayaklarım yere değemiyordu ve elbisenin o zavallı bahanesinin üzerinden sıyrılan elim altına kaymıştı.

Ellerim o zaman olduğu gibi şimdi de sıkıca kenetlenmişti. Onun bir parçası beni istila ederken zihnimde ne kadar geri çekilmiş olursam olayım

bilinçaltım hala hatırlıyordu. Vücudum hâlâ onun parmaklarının sert, haşlayıcı darbelerini hissedebiliyordu. Zihinsel olarak, olay olduğunda orada değildim ama ruhumun bir parçası o zamandan beri her lanet günde oradaydı. Ve kendime daha kötüsü de olabilirdi demenin artık bir faydası yoktu. Aleti yerine dişlerini ve parmaklarını kullandığı için bunun bir saldırı olmadığını söylemek, bunun bir saldırı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kim olduğumu değiştirmiyordu. Kurban olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Sayarken tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Bir, iki, üç, dört, beş. Kurban olmak bir zayıflık, bir leke ya da utanılacak bir şey değildi. Tüm bu çirkin şeyler mağdura bahşedilmişti. Bu benim suçum değildi.

"Sera."

Ash'in sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, onun balkona çıktığını duymamış ya da benden sadece birkaç adım ötede durarak ne kadar yakınımda olduğunu hissetmemiştim.

Saçları çıplak omuzlarını ve granit gibi sert çene hattını okşayarak serbestçe uzanıyordu. Yaklaşmak ister gibi hareket etti ama durdu, gözleri yıldız ışığının altında parlıyordu. "Burada ne yapıyorsun, *Liessa*?"

Yutkundum. "Düşünüyorum."

Sık sık yaptığı gibi dikkatle bana baktı ve tüm morlukların geçip geçmediğini kontrol ettiğinden şüphelendim. Çoğu geçmişti. Sadece birkaç tane soluk mavi kalmıştı ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Morlukların şimdiye kadar tamamen geçmiş olması gerekirdi ve eğer geçmemişlerse yarın Şifacı ile bire bir görüşme yapacağıma bahse girmeye hazırdım.

"Ve bunu yaparken donuyor musun?" dedi sonunda.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O kadar da soğuk değil." Bakışlarım göğsündeki ve karnındaki sert kaslara kaydı. Ayakları bile çıplaktı. "Üzerimde senden çok daha fazla kıyafet var."

"İyi bir noktaya değindin," diye başını eğerek onayladı. "Ama ben soğuğu senin gibi hissetmiyorum."

Kolis'in de artık Ash kadar soğuk hissetmesi garipti ama Kolis'in soğukluğuyla temas etmek acı veriyordu. Ash'inki hiç acıtmamıştı. Bakışlarım yüzünü taradı. Gözlerinin altında hâlâ belli belirsiz yorgunluk gölgeleri vardı.

Derin bir nefesle göğsü yükseldi. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Bilmiyorum." Gökyüzüne baktım, şafağa dair hiçbir ipucu göremedim. "Bir çift saatlerce."

Yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Uyuyamadım ve seni uyandırmak istemedim."

"Beni uyandırmanı tercih *ederdim*." Sonra öne çıktı, yanıma oturdu.

"Yorgunsun Ash ve uykuya ihtiyacın var. Ben gittiğimde uyanmamış olman da bunun bir kanıtı."

"Senin de dinlenmeye ihtiyacın var." Bakışları kucağımdaki ellerime kaydı. "Benden daha çok."

Ash uzandı ve ellerimi tuttu. Parmaklarımı dikkatlice düzeltti ve avuç içlerimin her birinde tırnaklarımın bıraktığı hilal şeklindeki üç küçük izi görünce sertleşti.

"*Liessa*," diye mırıldandı ve ellerimi kaldırıp dudaklarını solan izlerin üzerinde gezdirirken kalbim sızladı.

Nasırlı başparmaklarını avuçlarımın üzerinde yumuşatırken, ona bir sürü duygu yansıttığımı hissediyordum. Ve bu bir karmaşaydı çünkü şu anda *her şeyi* hissediyordum. Keder. Öfke. Gerginlik. Ash'le konuşmam gerektiğini biliyordum. Gerçekten konuşmam. Ama bu benim için kolay bir şey değildi. Asla konuşkan bir tip değildim. Bu şekilde yetiştirilmemiştim. Bu bir bahane değildi. Sadece gerçektir. Önemli bir şey söz konusu olduğunda, söylemek istediğim her şeyi yüzlerce kez prova edebilirdim, ama ağzımı açtığım anda tamamen farklı bir şey çıkardı. Konu bu olduğunda daha da fazla.

Ama yapmak zorundaydım.

Çünkü yaşadıklarım yavaş yavaş benden parçalar koparıyordu. Sonunda elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

"Bu doğru değil, biliyorsun." Ellerimize baktım. "Senden daha fazla dinlenmeye ihtiyacım yok."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Birkaç saat önce senden beslendim," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, tekrar avuç içlerimi öpmeyi tercih etti. Sonra avuç içlerimi

ellerini kucağıma geri koydu ve ayağa kalktı. Parmaklıklara gitti ve gölge taşına yaslandı. Uzaktaki bir muhafıza bakarken omuzlarındaki kaslar şişti.

"Dışarıda otururken bunu mu düşünüyordun?"

Burada mı?"

"Hem evet, hem hayır. Pek çok şey hakkında düşünüyordum."

Benimle yüzleşti. "Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?"

Konuş benimle.

Hep böyle söylerdi. Ben itmediğimde, *Sekya* saldırısının olduğu gece hariç, o da itmedi. Şimdi de zorlayacağından şüpheliydim. Konuşmak istedim.

Yapmam gerekiyordu. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyordum çünkü bu -içimdeki her şey- Kolis beni yakaladığında doğmamıştı. O zamandan çok önce başlamıştı.

Ash derin bir nefes aldı ve parmaklıklardan uzaklaştı. "En azından benimle yatağa gelir misin?"

Bakışlarım ona kaydı ve göğsüm sıkışmaya başladı. Kelimeler kabardı, serbest kaldı. Sadece Nektas'la paylaştığım kelimeler. "Bir keresinde hayatıma son vermeye çalışmıştım."

Ash'in tüm vücudu geriye doğru sarsıldı ve korkuluklara çarptı. "Ne?"

Bir parçam başladığım yerin bu olduğuna inanamıyordum - hiçbir uyarıda bulunmadan bunu ona fırlatmıştım. Bunu duymaya hazır değildi. İfadesindeki şok bunun kanıtıydı. "Özür dilerim. Muhtemelen sana bu konuda bir çeşit uyarıda bulunmalıyım."

Ash bana baktı. Elleri parmaklığa geri dönmüştü ve sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi parmaklığa tutunmuştu.

Ellerinden uzaklaşıp kendi ellerime odaklandım. "Bir şişe uyku ilacı içtim -gerekenden çok daha fazla. Ve kendimi uzun süre bunun kazara olduğuna ikna ettim. Kasıtlı olmadığına. Ama..." Burnum ve gözlerim acıdı. "Öyleydi. Uyanmak istemedim."

"Neden?" diye sordu kısık sesle.

"Bilmiyorum," dedim titrek bir iç çekişle ve başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri sımsıkı kapalıydı. "Bu tam olarak doğru değil. Tek bir nedeni yoktu. Tek bir neden olduğunu bile sanmıyorum - özellikle de benim Babamın neden canına kıydığına dair kaderi. Asla bu kadar basit değildir."

İçinden bir spazm geçti ve kirpikleri kalktı. Konuştuğunda sesi benimki gibi boğuk çıkmıştı. "Bunu ne zaman denedin?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Beni reddettiğin için olduğunu."

Çenesi sıkıştı. "Bu bir sebep değil miydi?"

"Önemli değil Ash. Bundan sen sorumlu değilsin. Tıpkı hayatımın çoğunu sorumlu olduğumu düşünerek geçirmiş olmama rağmen babamdan sorumlu olmadığımı bildiğim gibi. Herkesi ve kendimi başarısızlığa uğratiyormuşum gibi hissediyordum. Kim olduğumu sevmiyordum çünkü ben hiç kimse değildim. Boş bir tuval gibiydim, birileri gibi davranmam ve hareket etmem öğretilmişti. Gerçek duygulara sahip olmamak. Sanki kızgın ya da mutlu olamazmışım gibi. Sadece ne olmam gerekiyorsa o olmam gerekiyordu." Saçmaladığımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum. "Ama bu konuda iyi değildim, bu yüzden annemin davranışları beni etkilemiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Odetta ve Holland dışında kimsenin bana gerçekten dokunmadığı gerçeğini kendime kabul ettirdim. Sadece Tavius'la ve onun bana istediğini yapabileceğini düşünmesiyle uğraşmak zorundaydım."

Parmaklarım tekrar içe doğru kıvrıldı. "İster kılıçta ustalaşmak ister baştan çıkarmak olsun, eğitimi reddedemezdim ve gerçekten konuşabileceğim kimse yoktu, Holland bile."

"Bu eğitim mi? Baştan çıkarmak için mi?" Ash konuşurken her kelime boğazını kesiyormuş gibiydi. "Başladığında kaç yaşındaydın?"

"Bununla başa çıkabilecek yaşta değilim," diye sessizce itiraf ettim. "İlk başta korkmuştum. Holland'a beni bırakmaması için yalvardığımı hatırlıyorum ama..." I

gözlerimi kapadım ve başımı salladım. "Hayatımın o kısmı çok... tuhaftı."

"Tuhaftan daha iyi bir kelime bulabilirim," diye ısırdı.

"Yani, bana öğretilen şeyleri yaptığım için utandım ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemedim. Bazen iyi hissettiriyordu ama... aynı zamanda yanlış da hissettiriyordu."

"Çünkü yanlıştı," dedi.

"Biliyorum." İçimi çektim. "Belki o zaman da biliyordum. Ama hayır diyemedim. Bunu yapmak istemediğimi söyleyemedim. Hiçbir konuda seçme şansım yoktu.

Ve ben... artık bunu yapmak istemiyordum. Yani, askerlik."

Ash sanki biri göğsüne bir hançer saplamış gibi kederli görünüyordu.

"Uyanır uyanmaz pişman oldum. Utanmıştım. Ve bundan nefret ettim. Ben de öyle hissettim." Dudaklarım alçak bir hırıltıyla aralandı. "Hâlâ kafamın olması gerektiği gibi çalışmamasından nefret ediyorum. Anlıyor musun? Sanki daha kötü çocuklukları ve deneyimleri olan başkaları da varmış ve hâlâ varmış da bir kez bile böyle bir şeyi denemeyi ya da yapmayı düşünmemişler gibi." Güldüm ama işin içinde mizah yoktu. "Ama ben yaptım."

"Çok özür dilerim Sera," diye fısıldadı. "Onca zaman hayatına değer vermediğini söyledim. Bilmiyordum. Bilseydim, asla böyle bir şey söylemezdim."

"Özür dilemene gerek yok çünkü bu doğru. Ya da öyleydi," dedim battaniyenin kenarını çeneme tutarak. "Hayatıma değer vermiyordum. Ta ki yaşamak istediğime karar verene kadar - çok geç olduğunu hissettiğimde. Sen de bunun bir parçasısın. Yani, sadece sen değilsin. Aynı zamanda kontrolümü de kazanıyordum. Bir benlik duygusu. Artık boş bir kap değildim. Birine dönüşüyordum ve sen bunu yapmama yardım ettin. Ve ben..."

Başımı kaldırdığımda Ash'in parmaklığın yanında durduğu yerden beni izlediğini gördüm, gözleri parlıyordu.

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Sen... sen Rhain'den besleniyordun." Ash tamamen hareketsiz kaldı.

"Bu yüzden bazen o kadar soğuk hissetmiyorsun," dedim, göğsüm yeniden ağrıyordu. "Sana bakamadığım için ona gitmek zorunda kaldın."

"Sera." Ash parmaklıklardan uzaklaştı. "Bana sen bakıyorsun. Bana isteyebileceğim her şeyi veriyorsun."

"Hayatta kalmak için ihtiyacın olan tek şey hariç. Sorun yok-" Yüzümü buruşturdum. "Hayır, sorun değil. Demek istediğim sana kızgın falan değilim. Bu seni daha çok sevmeme neden oluyor çünkü başkalarından beslenmenin

senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Kendime kızıyorum."

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Kendine kızma. Kolis-" "Onu benden aldı. Bizden aldı. Biliyorum. Haklıydın dediğinde Bu."

"Haklı olmak umurumda değil." Öne çıktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Korku hissetmemen için her şeyi yaparım Sera."

"Biliyorum." O anda baskı ezici bir hal aldı, göğsüm sanki dev bir el nefesimi kesmeye çalışıyormuş gibi sıkılıyordu. "Bana asla korku vermedin. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ben sadece... Zihnim Kolis'e geri dönüyor. O lanet kafeste olmak ve o..."

Ash bana doğru uzandı ama onun yerine ellerini iki yanıma koydu. "Peki ya o...?"

Ağzımı açtığımda daha fazla kelime boğazımdan içeri süzüldü. "Tüm kontrol onun elindeydi. Ne giyeceğimi. Ne yediğimde. Nereye gittiğimi. Sanki bir tür simgeymişim gibi beni sergiliyordu. Ya da bir evcil hayvan. Mahkemeye çıktığında bile. Ve boktan olan neydi biliyor musun? Bundan hoşlanıyordu.

Kaçmaya çalıştığımda ya da beni korkuttuğunda. Bundan zevk alıyordu. Pisliğin teki olduğu için değil, bu ona Sotoria'yı hatırlattığı için. Tanrım..." Bornozumun dikişlerini çekiştirdim. "Ağzımı açmamdan hoşlanmadı. Çünkü rol yapamadığım zamanlar oldu Ash. Yapamadım işte. Ve bu olduğunda, benim Sotoria olduğuma inanması önemli değildi."

"Ne?" Sesi kararlı ama incedi. "O ne yaptı?"

"Neredeyse her zaman kendini kontrol ederdi ve tanrım, bu bir şekilde daha korkutucuydu. Onu uçurumun kenarına kadar gidip sonra geri çekilirken görmek? Kendimi sürekli uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama bu... bu zincirlerden daha kötüydü."

Ash'in nefesi duyulabiliyordu. "Zincirler mi?"

"I..." Omzuna baktım. "Veses yüzünden oldu." "O kaltağı öldüreceğim."

"Onun suçu değildi," dedim esprisiz bir kahkaha atarak. "Onu cezalandırdı.

Onu herkesin önünde Kyn'e verdi." Neredeyse öğürecektim, iğrenme duygusu içimi kapladı. "Ve tanrılar, ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyorum. Ama bu doğru değildi. Veses'in ne dediği umurumda değil. Bu iğrençti. Ona da söyledim, zaten o gün ona birden fazla kez ağzımı bozmuştum. Sadece yapamadım..." Başımı salladım. "Beni kollarımdan astı."

Sıcaklık düşmüştü. Nefesimi görebiliyordum. Ash'in dizlerinden ince bir buz tabakası yayıldı ve balkon zeminine doğru süzüldü. Bakışlarım

ona kaydı.

Gözlerinde hiç gözbebeği
görünmüyordu. "Ash," diye fısıldadım.
"Ben iyiyim."
"Hayır, değilsin."
Boynu yana doğru büküldü. "Hâlâ kendim gibi
görünüyorum, değil mi?" Başımı salladım.
"O zaman ben iyiyim." Saçları gözlerinden biraz çekildi. "Lütfen.
Lütfen konuşmaya devam edin."
"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."
"Evet, öyle. Sana ihtiyacım var." Omuzları yuvarlandı. "İhtiyacın var."
"Kafanda böyle şeyler istemiyorum Ash. Zaten yeterince var."
"Kafamın içindeydi, Sera," dedi kısık sesle, yüz hatları sertleşmişti.
"Kafamın içinde
her gece çılgılık atıyorsun. Bana kilitlendiğini hissettiğimde orada. Benden
uzaklaşmamak için savaştığını anladığımda. Zaten orada."
Göğsümde bir acı hissettim. "Bunu istemiyorum."
"Biliyorum." Bir nefes aldı ve buzlar erimeye başladı. "Bana Rhain'in
nasıl serbest kaldığını anlat."
Kalbim tekledi. "Bilmiyor musun?"
"Ne bildiğimi bilmiyorum. Ya da ne bilmediğimi."
Ellerine baktım. Parmak eklemleri beyazlamıştı. "Kolis Rhain'i
öldürtecekti ve ben... ben buna izin veremezdim. Ona Rhain'i öldürürse
gerginliğin daha da artacağını söyledim. Bu doğru."
"Ama tek şey bu değildi."
"Hayır." Elimdeki altın izine odaklandım. "Ona her şeyi
yapabileceğimi söyledim. Bir anlaşma yapmak istediğimi söyledim." Ash'e
baktım. "Sana söylemek üzere olduğum şey gerçek. Hiçbir şeyi
atlamıyorum. Tamamen dürüst davranıyorum ve buna inanmanı
istiyorum."
Gözleri benimkileri aradı. "Sana inanacağım."
Bir nefes aldım ve beşe kadar saydım. "Benimle yatmasına izin
verirsem Rhain'i serbest bırakmayı kabul etti-"
Ash'in gözleri saf gümüş renginde parladı.
"Tek kastettiği yanımda uyumaktı," diye ekledim hemen. "Hepsi bu
kadardı.
O istedi..." Dudağım kıvrıldı. "O uyurken bana sarıl."
"Bunu mu kastettiğini düşündün?" diye sordu birkaç gergin dakikadan
sonra.

"Hayır," diye fısıldadım, içimde hançer saplandığını hissederek. "Tek düşünebildiğim Rhain'i kurtarmaktı. Paniğe kapıldım ve kabul ettim. Özür dilerim-"

"Fates, özür dileme." Kamburunun üzerinde geriye doğru çöktü. "Özür dileyen hiçbir şeyiniz yok."

"Ama-"

"Hayır," diye hırladı, derisinin altında gölgeler belirip kayboluyordu. "Daha fazlasını istese ve sen de kabul etsen bile, bunu baskı altında yapmış olursun. Bu gerçek bir rıza değil. Nereden bildiğimi sor."

"Sormama gerek yok," dedim. "Nasıl bildiğini biliyorum." "O zaman suçluluk duygusuyla bir saniye bile kaybetme."

Göğsüm derinden yükseldi. "Ben... Ben yapmayacağım. Haklısın." Tekrar boynunu büktü. "Senin yanında uyumak istediği tek zaman bu muydu?"

Başımı salladım.

Ash bir nefes aldı. Ondan sonra bir nefes daha alıp almadığından emin değildim.

"Sotoria'dan beri bekâr kaldı." Hareket var mı diye göğsüne baktım. "Bu ne kadar ürkütücü?"

Sonra göğüs kafesi yükseldi. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Başımı salladım.

"Dahası da var," dedi sessizce.

Tekrar başımı salladım, zihnim Dalos'ta ilk uyandığım zamana döndü. "Sen... ilk seferinde benden beslendiğini biliyorsun. O zaman canım yanmıştı. Çok acı vericiydi ve ben rahatlamıştım." Gözlerimi kapattım. "Bunu tekrar yaptığında... İone ona Sotoria olduğumu söyledikten sonraydı. Bir daha canımı yakmadı. uzun."

"Ama ilk başta öyle miydi?"

"Çok kızgındı. Seni serbest bırakmayı sordum ve o beni tutarken... senin adını andığım için çok kızdı," dedim, öfkem yükseliyordu. "İşte o zaman beni tekrar ısırdı. Ama sonra... nazik davrandı çünkü benim Sotoria." Tikinti içimde çalkalandı. Aios'a bu kısmı anlatmak kolay olmamıştı ama şimdi her kelime için çok çaba sarf etmem gerekiyordu. "Ve bu daha kötüydü. Kötü hissettirmiyordu ve bundan nefret ediyordum. Nefret ettim amına koyayım."

"Bu senin hatan değil, Sera. Zevk hissetsen bile, bu kontrol edebileceğin bir şey değil," dedi sessizce. "Veses benden beslendiğinde bunu kontrol edemedim."

"Biliyorum," diye fısıldadım yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle.
Yanımdaki divanda ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. "Biliyorum. Ama
bazen, ben

Onu arkamda hissedebiliyorum. *Hareket* ediyor," diye tükürdüm, midem çalkalanıyordu. "Onu bana karşı hissedebiliyorum ve aniden arkamdayım, onu durduramıyorum.

Olmasına izin vermekten başka bir şey yapamaz. O zevk alırken bekle ve..."

"Ve ne?" Ash sordu ya da yalvardı.

Boğazım yandı. "O... o bana dokundu. Bu ilk kez değildi. Başlangıçta, onu bıçakladıktan hemen sonra bana karşı zorlama kullandı. Ağzımdan ve maskaralıklarımın bıkıştı ve beni Dalos'a geri götürdüğünde, sanki bir kadının vücuduna yabancıymış gibi bana dokundu."

O zaman kelimeler bir nehrin kıyılarından taşan bir sel gibi içimden fırladı.

"Ama çok ileri gitmedi, benden beslenirken yaptığı gibi değil. Sonra ellerini üzerime, içime koydu-" Ellerimi yüzüme vurdum, içimden dökülenler boğazımda düğümlendi. Ve şimdi benden kopan sadece Kolis'in yaptığı şey değildi. Tavius'un ellerini üzerime nasıl koymaya çalıştığıydı. Ash'in sonunda benim için geldiği o meşum sabah beni yatağıma nasıl bağladığını. Wayfair Kalesi'nde bir gün daha kalsaydım, Tavius'un tehditlerini büyük olasılıkla yerine getireceği bilgisini tükürdüm.

Göğsümdeki o uçurumdan pompalanarak içimden taşmaya devam etti. Ne söylediğimi bile bilmiyordum. Nefes nefese kalana kadar Kolis'ten Tavius'a, eğitimden lanet Kyn'e ve onun acımasızlığına atladım. Ta ki Kolis bana saldırırken düşündüklerim fısıldadığım kelimelere dönüşene kadar. "Ondan nefret ediyorum. Kolis'ten nefret ediyorum ve bu durumu yarattığı için Eythos'tan nefret ediyorum. Sana gerçeği söylemesini engellediği için Kader'den nefret ediyorum ve her şeyin bana Tavius'u hatırlatmasından tiksiniyorum."

Ash'in soğuk parmakları bileklerimi kavradı. "Sera, aşkım-"

"Onlardan nefret ediyorum!" Boğazım düğümlenerek çığlık attım. Göğsümdeki keder düğümü geçemeyecek kadar büyürken çığlık attım. Ash hızla hareket ederek beni kollarının arasına aldı ve elini başımın arkasına koydu. Beni içeri taşıdığı anda göğsüne doğru çığlık attım ve beni yatağın yanında yere yatırırken kapılar arkamızdan kapandı. "Onlardan nefret ediyorum!"

Ash beni sıkıca göğsüne bastırırken duramıyordum. Yerler titrerken ve endişeli ejderhaların çağrısı saraya yaklaşırken ona karşı nefretimi haykırdım. Öfkem yerini kedere bırakana kadar öfkelenim ve gözyaşlarım artık beni boğmuyor, yüzümden aşağı akıyordu. Çığlıklarım tüm bedenimi sarsan hıçkırıklara dönüştü. Bir noktada, bu çığlıklar farklı bir kaynağa dönüştü.

Ash bana sarıldı, yanağını başımın üstüne bastırdı. Bizi salladı, her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verdi. Orada olduğunu ve her zaman orada olacağını söyledi. Beni sevdiğini hatırlattı. Ezra ve Marisol için gözyaşı dökerken bana gözyaşlarımı serbest bırakmamı söyledi. Kolis'in aldığı tüm hayatlar ve benim eylemlerim yüzünden ölenler için. Kolis'ten önce olduğum kişi için yas tuttum. Kim olduğumuz için. Ash'in kollarını tutarak, annemi kaybetmenin acısıyla inledim ve sönmüş olan küçük umut kıvılcımı. *Ve yas tuttum.*

Benim yüzümden diyarların asla eskisi gibi olmayacağı bilgisinin yasını tuttum.

Ash elini başımın üzerinde gezdirdi ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bunu ne kadar zamandır yaptığını bilmiyordum.

Hâlâ yerdeydik, ben onun kollarındaydım, gözyaşı lekeli yanağım göğsüne yapışmıştı. Başım biraz ağrıyordu ama ağlamayı bırakmıştım. Nihayet. O kadar çok gözyaşı dökmüştüm ki bir daha ağlamamın mümkün olmadığını düşünüyordum.

Aios'a olduğu gibi Ash'e de her şeyi anlattıktan sonra kendimi daha iyi hissetmedim ama eninde sonunda hissedeceğimi biliyordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldık ki, kısık sesimle sessizliği bozduğumda irkildim. "Ash?"

Başımın üstünü öptü. "*Liessa?*"

Verdiğim nefes titrekti. Bundan sonra ne yapacağımı sormaya biraz korkuyordum. "Annem... şimdi nerede?"

Ash bu kez dudaklarını alnımda gezdirdi. "O Vadi'de," dedi. "Hak ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum ama senin de bunu isteyeceğini düşündüm."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Yanılmışım. Daha fazla gözyaşı *vardı*. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onu Vadi'ye göndermenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Kolunu bana doladı ve bir başka sessizliğe gömüldük. Elinin ağırlığı ve saçlarımda gezinen parmaklarının hissi yatıştırıcıydı ve zihnimin berraklaşmasını sağlıyordu. Başka bir şey daha vardı.

Ash'e söylemem gereken bir şey vardı, bunu *nota* formundayken fark etmiş ve kabullenmişim.

İçimdeki canavar tarafı asla öldüremeyecektim. Onu sadece yaralayabilirdim. O her zaman benim bir parçam olacaktı.

Nefes alarak arkama yaslandım. Ash'in gözleri açıldı ve hemen benimkileri buldu. "Söylemem gereken bir şey var."

Eli saçlarımdan ayrıldı ve sırtımdan aşağı indi. "Dinliyorum."

"Yine yaptığım gibi kontrolümü kaybetmek istemiyorum ama kendimi tanıyorum," dedim. "Bana bir söz vermeni istiyorum Ash."

Eli belimde durdu. "Ne söz vermemi istiyorsun, Sera?"

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Otomatik olarak '*herhangi bir şey*' demedin."

"Şu anda bunu söylememem gerektiğini biliyorum." Gerginlik ağzını paranteze aldı. "Ne sözü vermemi istiyorsun?"

"Beni durduracağına söz vermeni istiyorum," dedim ve yüz hatları bıçak gibi keskin bir hal aldı. "Kendimi tanıyorum. Ben... Ben yine kontrolümü kaybedeceğim, özellikle de Kolis söz konusu olduğunda." Sığ bir nefes aldım. "Lotho'ya geldiğinde, o... oradaki neredeyse tüm ejderhaları öldürdü. O bile görünmüyordu Embris'e sadık kalıp kalmamaları umurunda değildi. Sonra güldü ve-" Dehşetin kalan tadını yuttum. "O *şarkı söyledi*, tanrılar ve Godlingler ölümlerine sıçradı Ash. Düzinelercesi. Belki daha fazlası. Thierran artık son *Oneirou*." Ardından en zor sözler geldi, sahip olduğum tüm iyi niyetleri silecekti. Ayağa kalktım, söylemem gerekeni söylemek için alana ihtiyacım vardı. "O... Ezra ve Marisol'u öldürdü. Annemin boynunu eliyle kırdı. eller."

Ash başını geriye eğdi, çenesi gerildi.

"Dahası var," dedim, konuşurken sesim titriyordu, bu da öfkemi bastırma konusunda neden bana güvenilemeyeceğinin bir başka kanıtıydı. "O sadece Sotoria'nın ruhunu istemiyor. Bizim de onun gibi acı çekmemizi istiyor, hem de detaylarına girmeye gerek duymayacağım kadar berbat bir şekilde."

Ash gözünü kırpmadı. Nefes almadı. Ama gözleri saf gümüş kürelere dönüştü.

"Bu yüzden tekrar kontrolümü kaybetmeyeceğime söz veremem. Keşke farklı olsaydım ama değilim," dedim ona. "O noktaya gelirim müdahale etmene ihtiyacım var."

Hızlı bir nefes alışla tüm vücudu geriye doğru sarsıldı. "Sera-"

"Sorduğum şeyin korkunç olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Ve senden bunu istediğim için nefret ediyorum. Seni bu duruma soktuğum için." Gözyaşları yüz hatlarını bulanıklaştırdı. Döndüm ve yatağın kenarına oturdum. "Ama intikam almama izin veremezsin çünkü bir daha böyle bir şey yaparak yaşayamam."

Bana doğru döndü. "O noktaya gelmemen için sana yardım edeceğim."

"Umarım yaparsın. Ama eğer yapamazsan?"

"*Yapacağım*," diye homurdanarak ayağa kalktı. Geri adım attı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ama eğer yapamazsan Ash, beni durdurmanı istiyorum... ne şekilde olursa olsun."

Küfretti ve buz gibi bir rüzgâr yatak odasından geçerek saçlarımı yüzüme savurdu. "Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"İstiyorum."

"Seni toprağa gömmek zorundayım, Sera. Durağanlığa. Yapmak zorunda kalacağım-" Gözleri kapandı, yumruk yaptığı eli kalbine gitti. "Seni incitmek zorunda kalabilirdim."

Bunun *onu* incittiğini görebiliyordum. "Özür dilerim. Bunun sana ne yapacağını biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bunu sorduğum için bile nefret ediyorum. Ama neden olacağın acı anlık olacaktır. Kontrolümü tekrar kaybedersem vereceğim acı beni bitirir Ash. Biterdi. Bir daha geri dönemem. Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, bana söz ver."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede önümde diz çöktü, parmaklarının uçları gözyaşlarını kovalıyordu. Elleri titreyerek alnını benimkine dayadı ve ürperdi.

İkimiz de uzun süre konuşmadık. Konuştuğunda her kelimeyi acı kaplıyordu ama aşk da öyle. Kör, aptalca bir aşk değil, *gerçek* bir aşk. Zor olanından. "Söz veriyorum," diye homurdandı, sesi zorlukla kontrol edilebilen bir acıyla kalınlaşıyordu. "Yemin ederim seni durduracağım-" Sesi çatallaştı ve ben

Gözyaşlarının nemi benimkilere karıştı. "İntikam peşinde koşmana engel olacağım."

Hava, bir Primal tarafından edilen yemine karşılık vererek değişti ve yüklendi. Bunu iliklerime kadar hissettim; Arcadia'ya girene kadar bozulmayacak bir yemine dönüştü.

BÖLÜM KIRK YEDİ

"Yeterince yedin mi?" Ash ön odaya girip beyaz keten gömleğini başına geçirerek sordu.

"Evet." Bu sabah da yeterince uyuyup uyumadığımı sormuştu. Gerçekte kaç saat uyuduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilsem de cevap aynıydı. Ama derin bir uyku çekmiştim, görünüşe göre yorgunluktan ağlamıştım.

Ash, yeterince uyuduğumu söylediğimde yaptığı gibi benim için hazırladığı tabaklara baktı. Her tabaktan ve kâseden bir şeyler yemiştim. Yükseltilmiş platforma çıktığında endişeli görünüyordu. "Emin misin?"

"İki porsiyon sosis yedim." Karnımı okşadım. "Tıka basa doydum."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve yanımda durdu. Eğildi, yanağını öptü ve sonra geri çekildi. Bakışları yüzümde dolaştı. boğazıma sabitlenmeden önce. Ağzını açtığında gözlerinde bir korku belirdi. "Ne söyleyeceğini biliyorum," diye araya girdim. "Seninle aynı şeyi bu sabah söyledi."

Sağ tarafımdaki sandalyeye oturdu. "Bu değişmedi, *Liessa*. O morlukların şimdiye kadar iyileşmiş olması gerekirdi. Kye'ın seni muayene etmesini istiyorum."

"Morlukların neden tamamen geçmediğini bilmiyorum ama kendimi iyi hissediyorum Ash." Narenciye suyundan bir yudum aldım. "Söz veriyorum."

Ash hiçbir şey söylemedi, sadece üstünü değiştirmeye gitmeden önce yemediği son pastırma şeridini aldı.

"Ve bugün bir Şifacı çağırmakla vakit kaybedemeyecek kadar çok işimiz var," diye ekledim.

Bana doğru baktı. "Sağlıklı olduğundan emin olmak asla zaman kaybı olmayacak, Sera."

"İyi olduğum zaman öyle." Sandalyeye geri oturdum ve ellerimi kolların üzerine koydum. "Ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Kolis'in hâlâ içeride olduğuna eminim."

ama daha uzun süre kalacağından şüpheliyim. Yapmamız gereken..."

Parmaklarını sildikten sonra peçeteyi tabağına attı. "Uyanmadan önce saldırılım mı?"

Başımı salladım. "Bu konuşmayı ilk yaptığımızda bunu kabul etmeliydim."

Gözleri benimkileri buldu. "İlk seferinde karar verdiğin şey yanlış değildi, Sera."

Parmaklarım ahşap kolların üzerine bastırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ve bana dürüstçe cevap verecek misin?" "Her zaman."

Yutkundum. "Bir şekilde barışçıl yollardan gitmeye karar verdiğinde Önce rota, gerçekten istediğin bu muydu? Yoksa ben önerdiğim için mi kabul ettiniz?"

"Bu karmaşık bir cevabı olan bir soru." Dirseğini sandalyesinin koluna dayadı. "Ben de tam ölçekli bir savaştan kaçınmak istedim. Çok fazla hem burada hem de ölümlüler diyarında insanlar ölebilirdi. Bu yüzden kabul ettim."

"Ama?"

Bir an sessiz kaldı. "Ama ne düşündüğümü biliyorsun. Bir zamanlar Kolis kendini gerçekten tehdit altında hissetseydi, saldırırdı." Başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ben sadece onun yaptığı şekilde olmaması için dua ettim."

Tekrar yutkunarak bir kez daha başımı salladım.

"Yani, evet, kabul ettim çünkü gidilecek doğru yol buydu," diye devam etti. "Özellikle anlaşmalar konusunda çekincelerim vardı ama bunlar geçmişte kaldı.

Orada durmanın bir anlamı yok. Bunun için zamanımız yok."

Yavaşça nefes verdim. "Anlaştık."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Dün gece artık kendin olacağını söylemiştin. Sen. Olman gerektiğini düşündüğün kişi değil. Sanırım cevabı biliyorum ama bunu senden duymak istiyorum. *Sence* nasıl devam etmeliyiz?"

Bunu düşünmeme bile gerek kalmadı. "Bence doğruca Dalos'a gitmeli ve yolumuza çıkan herkesi ortadan kaldırmalıyız."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Fincanını yere bıraktı. "Ama bu işe yaramayacak.

Şu an itibariyle, müttefiklerimizin kim olduğunu hala bilmiyoruz ve Kolis'in orduları, siz Yükselen Penellaphe ile bile bizimkilerden sayıca üstün."

Gerildim. "Lotho'dan bir güncelleme aldın mı?"

"Thierran dün gece döndüğünde bana kısa bir bilgi verdi," dedi. "Ordunun neredeyse yarısı fîrar etmiş ve Dalos'a kaçmış."

Gözlerimi kapattım. Bizim sayımız Kolis'inkine yakındı, ama o hala Phanos gibi bir Primal bize katılmadığı sürece daha fazla. "Acaba Thierran gereken tüm hesaplaşmaları yaptı mı?" diye mırıldandım.

Ash'in kaşları kalktı. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Muhtemelen hayır." Üzerime giydiğim kraliyet mavisi tunik Sandalyeden kalkıp açık balkon kapısına doğru yürürken kalçalarım titriyordu. Bakışlarım Yükselen duvarlardan yansıyan güneş ışığına takıldı. "Hâlâ İlkelleri çağırmanız gerekiyor."

"Anlaştık."

"Bunu bugün yapmamız gerekiyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ve Kyn ve Veses de dahil olmak üzere tüm İlkelleri çağırmanız gerekiyor. Bir açıklama yapmak istiyorum."

Sözlerimi bitirmeme bile gerek yoktu. Ash biliyordu ve gözleri vahşi bir parıltıyla doldu. Başını salladı ve sonra sordu, "Bunu halledebilecek misin? Tüm Primaller bir kişinin evine çağrıldığında bazı kurallar vardır. Nefsi müdafaa olmadığı sürece onlara zarar verilemez."

"Kolay olmayacak. Ben... sakın kalmak için yardımına ihtiyacım olabilir," diye itiraf ettim, yanaklarımın yandığını hissederek.

Kaşlarını kaldırdı. "Konu o orospu çocuğu ve sakın kalmak olduğunda güvenilecek en iyi kişi olmadığının farkındasın değil mi?"

"Kendini durduracaksın. Bunu daha önce de yaptın," diye hatırlattım ona. Gözleri ışıltı ışıltı parladı. "O daha önceydi."

Her şeyi bilmeden önce.

"Bu işi berbat etmeyeceğiz. Kendimizi kontrol ettiğimizden emin olacağız," dedi bir süre sonra. "Kolis'in icabına bakıldıktan sonra hâlâ bir tür konsey kurmayı planlıyor muyuz?"

"Evet. Buna hâlâ inanıyorum." Bir bukleyi geriye doğru kıvırdım. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

Kollarını sıvarken sessizdi. "İkellere bir ültimatoma mu veriyoruz? Bize bağlılık yemini et ya da öl?"

Yarı yoldan ona doğru döndüm. "Hoşuma gitmiyor," diye itiraf ettim saçlarımın uçlarını bükerek. "Kolis'in yapacağı bir şeye benziyor. Phanos'la olsaydım

ona geri çekilmesi için bir şans vermek isterdim ama..."

"Ceeren'in senin için yaptıklarından dolayı bunu yapmak istiyorsun." Başımı salladım. "Onların kaybından duyduğu acıyı gördüm Ash. Gerçektir."

"Eminim öyledir." Derin bir nefes verdi. "Ama Kolis duygusal acı çekme yeteneğine sahip değil mi?"

Parmaklarım hareketsiz kaldı.

"Veses? Kyn?" diye devam etti. "Bu onların özlerinde kim olduklarını değiştirmez, Sera. Bunu sen de biliyorsun."

"İstiyorum." Saçımı bıraktım. "Farklı bir şey düşünmek başka bir hata yapmak anlamına gelir. Aynı hataları. Buna bir son vermeliyiz ve bunu ölümlüler âlemi üzerindeki etkisini azaltacak şekilde yapmalıyız."

Başını eğdi, söylemediğim şeyi anladı. Iliseum'da kaybedilen hayatları azaltmak için artık kendimi tutamayacağımı. "Bu, yeterince Kadim kemiği elde etme sorunumuzu çözecektir. Ya İlkeller ellerindekini bize verecek ya da biz alacağız."

Attes'in önerdiği de buydu. Kemikleri Mahkemelerden almak. "Birliğe katılmayı reddeden İlkelleri öylece öldüremeyeceğimizi biliyorsun. Bize," dedi sessizce.

"Biliyorum." Başımı serin duvara yasladım. "Her ihtimale karşı saraylarından bir üyeyi yükseltebilirim. Maia Kolis'e sadık kalırsa zaten Aios'umuz var. Kyn'in yerine Theon ya da Lailah'yı yükseltebilirim. Ayrıca Saion ve Rhahar'ımız da var."

"Rhahar Triton Adalarını yönetmek istemeyecektir,"

dedi. Bakışlarım ona kaydı. "O zaman Saion'a sorarız."

Başını salladı. "Geriye Veses'in Mahkemesi kalıyor."

"Rhain onu Divan'a götürmeyecek." Duvardan uzaklaştım. "Ve orada gerçekten güvenebileceğimiz tek bir tanrı bile yok mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

Göğsüm ağırlaşarak ona doğru ilerledim. "Bu demek oluyor ki...?" Daha az sert bir kelime ararken durdum. Bütün bir Divan'ın yok edilmesini güzelleştiremezdim. Çenemi kaldırdım. "Bu oradaki her tanrıyı öldürmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Sorun olacak kadar yaşlı olanlar." Çenesi titredi. "Evet."

Başımı sallayarak tavana baktım. Başka bir yolu olmalıydı. Tanrılardan hiçbirine İlkel olarak hükmetme konusunda güvenmemek, onların değişemeyecekleri anlamına gelmiyordu. "Eğer bunu yaparsak ölümlüler âlemi üzerinde bir etkisi olacaktır. Ayinlerin ve Refahın İlkel olmadan, tüm ölümlüleri krallıklar yıkılır."

"Yapardık."

Ash'in önünde durdum, ona yakın olmak istiyordum. Olmamam için hiçbir neden yoktu. Ash artık neredeyse *her şeyi* biliyordu ve ben uyurken bana sarılmıştı. Ve bu sabah hazırlanırken, soyunduğumda aç bakışlarını gizlemeye çalışmamıştı. Hiçbir şey değişmemişti, bu tam olarak doğru değildi. Her şey değişmişti ama kötü anlamda değil. Neredeyse Sanki aramızda yeni bir tür anlayış varmış gibi. Bu, Kolis'in bana yaptıkları hakkında bir daha konuşmak istemediğim anlamına gelmiyordu ama gerekirse *konusabileceğimi* biliyordum. Ash'in bacağını dizimle dürttüm.

Başını kaldırıp bana baktı ve vücudunu yana çevirdi. "Emin misin?"

Bir şey söylememe bile gerek yoktu ve o biliyordu. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Ona elimi uzattım.

Hemen aldı, çok daha büyük olan elini benimkine doladı ve kucağına oturmam için beni aşağı çekti. Zihnimin başka bir yere gitmek istediği bir an oldu ama kolunu bana doladığında Ash'in göğsüne yaslandım.

"Bu daha iyi düşünmenize yardımcı oluyor mu?" diye sordu.

"Mm-hmm," diye mırıldandım, başımı çenesinin altına yaslayana kadar kıpırdandım. "Bu da senin gizli yeteneklerinden biri."

Kıkırdadı, bir elini saçlarıma gömdü. "Biri bana bile saklandı."

Gülümsedim. "Son toplantıda Yaşamın Gerçek İlkelinin bir Divanı nasıl ele geçirebileceği hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Başımın üstünü öptü. "Evet."

"Callasta Adalarını alsam nasıl olur?" Dedim ki. "Bunun daha önce hiç yapılmadığını biliyorum ama bu, geride yetimlerden başka kimseyi bırakmayan bir soykırım gibi hissettiren şeyden daha iyi olmalı - daha sonra büyüyecek olan çocuklar, muhtemelen onlara gerçekten değişme şansı vermeden ebeveynlerini katlettiğimiz için bizden nefret edecekler."

"Onlara bir şans vermek bizi isyan ve saldırılara karşı savunmasız bırakabilir," dedi bir kıvrım bularak.

Bunu düşündüm. "Kesin bir sonuçmuş gibi davranmaktansa bununla başa çıkmayı tercih ederim."

"Ben de bunu tercih ederdim," dedi, ipi parmağına dolayarak.

"Saldırıları müsamaha göstermeye devam edemeyeceğimizi bildiğimiz sürece."

"Evet, biliyorum." Güneş ışığı iç duvarların üzerinden süzülüyordu.

"Ama belki bir noktada yükseleceğine güvenebileceğimiz bir tanrı olur."

"İnsan umut edebilir," dedi temkinli bir şekilde.

Parmaklarımı ön kolunda gezdirdim, tendonların ve kemiklerin izini sürdüm.

"Kolis'in peşine düşmeden önce mümkün olduğunca çok sayıda müttefikini ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bu yapıldıktan sonra, yapmamız gereken... Attes ne demişti? Tepki veren değil, harekete geçen mi olmalıyız?"

"Evet." Kıvrımlarını düzeltti. "Ne düşünüyorsun?" "Orduların çarpışmamasına imkân yok diye düşünüyorum.

Ne yaparsak yapalım. Tek umudum Ez-" Ash'in kolu etrafımda sıkılaştınca boğuk bir nefes çektim. Kederin yakıcılığını bastırdım. "Tek umudum Ezra'nın diğer krallıkları hazırlanmaları için uyarmış olması ya da Lasania ve Terra'da olanlardan sonra bunu yapacak olmaları."

Ash'in kolu daha da gerildi ve bu da yanığı itmeyi zorlaştırdı. Boğazımı temizledim. "Kolis neyin peşinde olduğumuzu bilmeyecek değil ya."

Ash kıvrımın normal şekline dönmesine izin verdi. "Çabucak karşılık verecektir."

"Hâlâ üstünlük sağlamamız gerekiyor. Onu hazırlıksız yakalayacak bir şey.

Ve o zaten bizde."

Ash'in tahmin etmesine bile gerek yoktu.

"Sotoria." Başımı salladım.

"Oak Ambler'da ne yaptığımızdan da haberi yok," dedi. "O da her an bitebilir."

"Evet." Ayağa kalktım, kucağımdan ayrılmadım ama bakışlarına karşılık verdim. "Ama onu dışarı çekip herkesten uzaklaştırmalıyız. Yıldız'ı teslim etmemizi beklemeyecektir ve bunun bir tür hile olduğundan şüphelense bile yine de gelecektir. Onu geri almak için her şeyi yapacaktır."

"Bu ne kadar iğrenç ve rahatsız edici olsa da, gerçek bu." Ama başka bir gerçek daha vardı.

Ash'e henüz açmadığım tek şey. Aramızda söylenmemiş kalan tek şey ama Sotoria'nın ruhunun içimde olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini öğrendiğim andan itibaren düşüncelerimi meşgul eden bir şey.

Derin bir nefes aldım. "Ama ona sahip olmasına izin veremem."

Ash'in kaşları hafifçe çatıldı. "Bunu yapacağını beklemiyordum."

Elimi göğsüne koydum. "Sotoria'nın kontrolünün olmadığı başka bir hayata zorlanmasına da izin veremem. Kolis'in bir şekilde mezarından kaçıp onu ele geçirme riskini taşıdığı bir hayata.

onu bitirmeden önce." Kolis'in ikimizin de acı çekmesini istediği şey zihnimde yeniden canlandı. "Ben... Onu bir daha görmesini asla

istemiyorum."

Gözleri büyüdü. "Bunu ben de istiyorum. Kader, hiç istemem. Ama onun sonunu getirebilecek tek kişi o."

"Ama bu Sotoria için adil değil," dedim. "Onun bir kez daha yeniden doğması ve Kolis'le bir kez daha uğraşmak zorunda kalması."

"Doğru yaparsak olmaz." Ash parmaklarını saçlarımdan ayırdı. "Sotoria'nın başarılı olması için Kolis'in özgür değil, bilinçli olması gerekiyor."

"Ve bunun o kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun? Sotoria'nın kalbine bir kemik hançer saplaması için onu uyandırmak kadar basit olacağını mı?" Meydan okudum. "Bunu bilmiyoruz. Bildiğimiz şey şu ki Kolis Sotoria'yı hatırladığı gibi görürse, ona ulaşmak için kendini lime lime eder. Bunu riske atmak istemiyorum."

Bir an geçti. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Sotoria hazır olana kadar zaten yapmayı planladığımız şey. Entomb Kolis," dedim ona. "Bak, Kadimler binlerce yıldır gömülü ve ondan daha güçlüler. Bunu yapmamamız için hiçbir neden yok ve sonra Sotoria'nın ruhunu serbest bırakarak huzur bulmasını sağlayabiliriz. O ölmeyecek. Denge devam edecek. Sen hâlâ Ölümün ve Kralın İlkeli olacaksın."

"Kral ya da gerçek bir Primal olmak umurumda değil. Bu beni ilgilendirmez." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek başını çevirdi. "Haklısın."

Bunu yapmamamız için hiçbir

sebebi yok." Umudun
kıvılcımlanmasına izin
vermedim. "Ama?"

"Ama kehanet, Sera. Onun sonunu getirmemeyi seçerek kehanetin bu kısmını yerine getirmiş oluyoruz."

"Biliyorum, ama bu işe girerken onun da bir şansının olduğunu bilerek giriyoruz."

yeniden uyanacak," diye savundum, içimde küçük bir şüphe çekirdeği olsa da. "Bunun olmasını engellememiz gerekiyor, ki bu imkânsız değil. Ne zaman değil

Eskiler çok uzun zamandır gömülüydü."

Bakışları tekrar bana döndü. "Tek sorun, onun hâlâ hayatta olmasını kabullenmemiz gerekecek."

Kolis'in gömülü olsa bile hâlâ hayatta olduğu düşüncesi çılgılık atmak istememe neden oldu ama... "Ama Sotoria ile onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, onun hayatta olmasıyla başa çıkabilirim."

Sotoria'yı öldürme ihtimaliyle başa çıkabilirim.

bin yıl sonra bir şekilde uyanacak. Çünkü biliyor musun? Uyandığında

onun için hazır olacağız. Sonu getirmesine izin vermeyeceğiz."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama Sera-Fates, istediğim tek şey o piçi bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağın bir geleceğin olması."

yanagımı okşayarak söyledi. "Artık bir tehdit olmadığı, hatta uzak bir tehdit bile olmadığı bir yerde."

"Ben de bunu Sotoria için istiyorum. Huzur bulmak ya da Kolis tehdidi olmadan bir hayat yaşamak gibi bir seçeneğe sahip olmasını istiyorum."

Ash derin bir nefes aldı, şakağındaki kaslar titriyordu.

"Onun sadece bir kız olduğunu biliyorum. Her şeyin büyük planında, o sadece bir hayat. Ama onun yüzünden sayısız hayat boyunca acı çekti. Onun yüzünden

Kolis onu en son aldığı anda babandan hayatına son vermesini isteyecek kadar acı çekti," dedim ve Ash'in gözleri büyüdü. "Bunu bana Kolis söyledi. İnanmak istemedim ama Attes doğruladı. Ve Ash, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

o noktaya gelmek gibi. Yine de onun için ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum. Sotoria'yı kullanmayı hiçbir zaman kabul etmedim. Asla," dedim ona. "O bunu yapmaz.

Bunu hak ediyorum."

Başı geriye düştü ve derin bir nefes verdi. "Hayır, o bunu hak etmiyor."

Umut kıvılcımının biraz büyümesine izin verdim. "Bununla yaşayabilecek misin?" "Sana mutluluk getiren her şeyle yaşayabilirim."

"Ash, ciddiym."

"Ben de öyleyim." Çenesini indirdi. "Benim için en önemli şey sensin. Senin mutluluğun benim her şeyim ve eğer bu, Sotoria'yı yeniden doğmaya zorlamanın suçluluğunu taşımaman için o şerefsizi hayatta ama gömülü tutmak ve onu bu şekilde tutmak için her şeyi yapmamız anlamına geliyorsa, o zaman kolayca başa çıkabilirim."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Gerçekten." "Sanırım ağlayacağım."

"Lütfen, yapma." Alnını benimkine bastırdı. "Sen ağladığında bir şeyleri yakmak istiyorum."

"Ama onlar mutluluk

gözyaşları." "Gözyaşı

gözyaşıdır."

Titrek bir şekilde güldüm. "Tamam. Ağlamayacağım." Yanaklarını okşadım. "Seni seviyorum."

Beni usulca öptü, o kadar şefkatliydi ki göğsüm kabardı. "Bunu tartışmaya açık bırakmamayı öneriyorum," dedi arkasına yaslanarak.

"İlkellerin çoğunun ondan haberi bile yok. Bu şekilde kalmalı."

Başımı salladım. "Yine de Attes'e söylemek istiyorum. O bunu

destekleyecektir."

"Bundan şüphem yok." Elini yanağımdan çekip enseme götürdü. "Bunu diğerlerine de anlatmalıyız."

Midem biraz bulandı. "Tamam," dedim ve gözleri hemen kısıldı. İçimi çektim. "Beni okuyorsun."

Bunu inkar bile etmedi. "İlkelleri çağırmak seni endişelendirmezken diğerleriyle buluşmanın nesi endişelendirdi?"

"I..." Kendime bir süre tanımak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ya yaptığım şey yüzünden benim hakkımda farklı düşünüyorlarsa? Ya korkuyorlarsa

Ben mi?" Gerildim. "Bu... bu canımı yakar çünkü onlar... onlar şu anda sahip olduğum tek aile."

"Oh, *liessa*, onlar senin özünde kim olduğunu her zaman bildiler." Bakışları benimkilerle buluştu. "Başlangıçta zor olsa da..."

Homurdandım.

Bir sırıtma belirdi. "Seni kabul ettiler. Tıpkı benim kabul ettiğim gibi. Seni tanıdıkları için senin hakkında farklı düşünmeyecekler."

Verdiğim nefes, suçluluk ya da utançtan arınmış olmasa da daha hafifti. "Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Bunu sana her zaman hatırlatacağım." Beni tekrar öptü ve kendimi tavana kadar uçabilecekmişim gibi hissettim. "Herkesi buraya getirmeden önce bir şeyi bilmem gerekiyor. Her şey bittiğinde tüm bunlar senin için sorun olmayacak mı? Sert kısımları bile mi?"

Neden bahsettiğini biliyordum. İkimizin de ellerinde olacak ölümlerden. "Bu benim kontrolü kaybetmemden farklı bir şey ama beni rahatsız edecek. Seni rahatsız edecek. İkimizi de. Ama bunu kabullenmek zorundayım ve kabulleneceğim de."

"Öyleyse anlaştık, öyle mi?" Ash parmaklarıyla tahtaya hafifçe vurarak sordu. "Bugün İlkelleri çağıracağız ve sonra da ona göre ilerleyeceğiz."

Kucağımdaki küçük draken için bir dilim kavunla çatalı tutarken, Jadis çatala beş dakika boyunca bakmadan meyveyi aldığında hafifçe gülümsedim.

İlerleme var.

Başka bir meyve parçasını mızrakladığımda pençelerini batırmadan elimi tuttu. Reaver draken formuyla yanımdaydı ve ben

Herkes geldiğinden beri gözlerini ikimizden de ayırdığını sanmıyordum.

Jadis elimi ve dolayısıyla çatalı ağzına doğru yönlendirirken başımı kaldırıp baktım. Başlarıyla onayladılar.

Herkes buradaydı.

Ash'in teminatlarına rağmen, hepsini görmek ilk başta zor gelmişti. Sadece benim hakkımda farklı düşüneceklerinden ya da benden korkacaklarından endişe etmiyordum. Bana acımalarından da korkuyordum çünkü saraydakilerin dün gece öfke çılgınlıklarını duymamış olmalarına imkan yoktu.

Ancak gözleri ve sözleri şefkatli olsa da, hiçbiri garip davranmamıştı. Bele hariç. Geçerken başımın üstünü okşamıştı.

Bakışlarım Nektas'ın yanından Attes'e kaydı. İçecekler getirilmişti ama o kahveye dokunmamış ya da viski veya şeri sürahilerinden birine uzanmamıştı. Elbette, saat erkendi ama geçmişte bunun onu durduracağından şüpheliydim. Ayrıca fazla konuşmamıştı.

Boğazımı temizledim. "Planımızın... acımasızca olduğunu ve başlangıçta istediğim gibi olmadığını biliyorum ama ölümlüler âlemi üzerindeki etkiyi azaltabileceğimize inandığımız tek yol bu."

"Bana pek acımasızca gelmedi," dedi Bele, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. "Kulağa iyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor."

Lailah ve Aios kaşlarını çatarak Bele'ye baktı. "Bu acımasızca değil. Aslında akıllıca," dedi Lailah. Ve öyleydi de. Başlangıçta yapmamız gereken şey buydu. "Eğer bunu başarabilirsek, Kolis söz konusu olduğunda üstünlüğü ele geçirmiş olacağız."

"Anlaştık," dedi Rhain ayağa kalkarak. "İzin vererseniz, gidip Primal celpleri için hazırlanmaya başlamalıyım."

"Teşekkür ederim," dedim. Jadis elimi iterek işinin bittiğini gösterdi.

Bakışlarıma karşılık veren Rhain bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. Jadis omzumun üzerinden bakarak onun gidişini izledi. Onun pullu sırtını okşadım.

Ash dikkatini *Oneirou*'ya çevirdi. "Sence işini yapabilecek misin?" Ash sordu. Ona ne zaman ne düşündüğümü anlatmıştım. kütüphanede Thierran ile konuştu.

"Kolis'i yalnız mı yakaladın?" Siyah saçlarından bir tutam alnına döküldü. "Ben işimi yapacağım ve sonra biraz daha."

Ash ikizlere bakarken yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Theon, seni Biz bu toplantıyı yaparken, her ihtimale karşı Bonelands'e gitmeliyiz." Jadis bana döndü

kollarını ona doğru uzattı ve küçük bir cıvıltı çıkardı. Adam uzandı ve onu kucağına oturttu.

Kızı başını Ash'in göğsüne yaslariken Nektas, "Kendimi çok sevilmemiş hissediyorum," dedi.

Ash homurdandı. "Lailah, seni Black Bay'de istiyorum."

Kardeşler başlarını salladı ve Nektas Ash'e bir battaniye ve gecelik gibi görünen bir şey uzattı. Ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Lailah Attes'e endişeli bir bakış gönderdi.

Gittiklerinin farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

"Saion, Rhahar, siz burada kalacaksınız," diye devam etti Ash, geceliği Jadis'in başından çekmeye çalışarak, ama o kanatlarını kaldırmaya devam etti. Nektas sırttı.

"Bana uyar." Saion kuzenine baktı.

Rhahar başını salladı. "Gerçekten herhangi birinin size saldıracağını düşünüyor musunuz?"

"Çok aptal olmaları gerekirdi," diye yorumladım Reaver'ı çenesinin altından kaşıyarak. Ash sonunda geceliği Jadis'e giydirdi ve battaniyeyle üzerini örttü. "Daha önce neler yapabileceğimi bilmiyor olabilirler ama artık biliyorlar," dedim normalde ses tonumu dolduran kendini beğenmişlikten eser kalmadan. Ama bu daha önceydi. Şimdi bunun övünülecek bir şey olmadığını biliyordum.

Bele bir an sessiz kaldı, şaşırtıcı bir şekilde alışlagelmiş esprilerinden biriyle yanıt vermedi. "Burada olmayacaklar, değil mi?" Çenesini Reaver'a doğru salladı.

Draken gözlerini kıstı.

"Toplantıdan önce gençleri Rhee Dağı'na götüreceğim," dedi Nektas, çıplak ayağını masanın kenarına dayayarak.

Nektas'ı daha önce ayakkabılı gördüğümü sanmıyordum.

"Bir şey olacağından şüpheliyim," dedi Ash, küçük drakeni kollarında düzeltirken. Jadis çoktan uyumuştı. "Ama seni taht odasının yakınında istemiyorum, Aios."

Aios kaşlarını çatı. "Bundan hiç memnun değilim."

"Öyleyim." Bele ona gülümsedi ve Primal'a attığı bakış gülümsemesini hemen sildi. "Şimdilik burada işimiz bitti mi?"

Ash başını salladı. "Yakınımda kal."

"Yapacağım." Ayağa kalktı ve Aios'un elini tuttu. "Gidelim de bana özel olarak bağırabilesin."

Attes ayağa kalkmaya başlarken aslında kıkırdadı.

"Attes," dedim. "Birkaç dakika kalabilir misiniz?"

"Elbette." Arkasına yaslandı.

"Gel, Reaver." Nektas ayağa kalktı ve uyuyan kızını Ash'in kollarından aldı. "Gitmemiz gerek."

Draken tereddüt etti, serulean bakışları Nektas ve benim aramda gidip geliyordu.

Seni bırakmak istemiyorum.

Zihnimdeki sesi bile korkuyla doluydu. "Her şey yoluna girecek." Belimden eğilerek Reaver'ın çenesini kavradım ve yakında çıkacak boynuzlarının arasından sıcak başının tepesini öptüm. "Nektas'la git."

Ağır iç çekişi düşüncelerimde yankılandı ve dudaklarıma bir sırtış getirdi. Geriye doğru sallandı, kanatlarını uzattı ve havalandı.

Sadece üçümüz kaldığımızda ayağa kalktım. Ash'in yanından geçerken yanağını öpmek için kısaca durdum. Nektas'ın oturduğu sandalyeye oturduğumda bakışları beni takip etti.

Attes'in temkinli bakışları benimkilere kaydı. "Bana öyle bakma." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne gibi?"

"Sanki benim için endişeleniyormuşsun gibi," diye cevap verdi. "Bu beni rahatsız ediyor."

"Beni tam bir sinir krizi geçirirken gördüğünü düşünürsek, olmamalı."

"Bunun seni rahatsız etmediğini mi söyleyeceksin?"

"Öyle," diye itiraf ettim ve Ash'in elini belimde hissettim. "Ama senin için endişeleniyorum."

Hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Buna gerek yok, Sera. Benimle neden özel olarak konuşmak istediğini biliyorum ve bu düşünceni takdir etmekle birlikte, bilmek istemesem bile bugünün geleceğini biliyordum." Derin bir nefes aldı. "Kyn bundan sağ çıkamayacak."

Başka tarafa bakmak istedim ama yanlıs hissettim. Olamayacağım kadar zayıf hissediyordum. "Hayır," dedi Ash arkamdan. "Yapmayacak."

Attes kirpiklerini indirerek başını salladı. "O...o gerçekten her zaman böyle değildi

Bu," dedi boğazını temizlemeden önce kabaca. "Bir zamanlar barış zamanları için yaşadı. Bir kalbi vardı. Güldü ve sevdi. Zulmü değil, yaşamı arzuları." Bakışları sanki geçmişin çok uzaklarını görüyormuş gibi uzaklara yöneldi. "Yüzyıllar boyunca yavrulara gösterdiği özen, bana onun eskiden nasıl biri olduğunu hatırlatan tek şeydi. Hâlâ kurtarılabileceğine dair tek umudumdu. Kolis sana Thad'ı öldürttüğünde onu da aldı," dedi ve gözlerim kapandı. "Sonunda ona yavru Draken'inin hâlâ yaşadığını söyleyebildiğimde artık çok geçti. Kardeşim ölmüştü."

"Özür dilerim," dedim. Elini elimde hissettiğimde gözlerimi açtım.

Göz hizamızda olacak şekilde başını eğdi. "Ben de öyle." Elimini sıktı ve sonra doğruldu. "Ama olan oldu."

Ash'in eli sırtımda yavaş daireler çizdi. "Onun yerini alması için birini Yükseltmemiz gerekecek."

"Lailah," dedi Attes tereddüt etmeden. "Mizacı uygun ve hazır."

Omzumun üzerinden Ash'e baktım. Attes'e dikkatle baktı. "Lailah'yı gerçekten buna inandığın için mi öneriyorsun?" diye sordu. "Yoksa onu istediğin için mi?"

Ash'in açık sözlülüğü karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Attes kısık bir kahkaha attı. "Onun bir tanrıça olması onu istememe engel olmadı, değil mi?"

Aman Tanrım.

Ash kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. Ya da belki bir hırıltı. Emin olamadım.

"Ayrıca," diye devam etti Attes, "bundan sonra dinlenmeyi hedefliyorum." Yüreğim ağzıma geldi, kaskatı kesildim.

"Arcadia'ya girmeyi planlamıyorum," dedi tepkimi görünce. "En azından henüz değil. Hemen ardından yere de inmeyeceğim. Geçiş sürecinde benim yardımınıza ihtiyacınız olacak. Ama benim de dinlenmem gerekecek." Bakışları başka yöne kaydı. "O zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi Ash ve kalbimi sızlatsa da ben de anladım.

"Bu süre zarfında Theon'u benim yerime işleri idare etmesi için görevlendireceğim," diye ekledi Attes, beni bir kez daha şaşırtarak. "Benden daha iyi olduğunu kanıtlamak için iyi iş çıkaracak ve ben de huzur içinde dinlenebileceğim."

Bunun üzerine gülümsedim. "Seninle konuşmak istememin tek nedeni bu değil."

"Öyle mi?" Muhtemelen soğuk olan kahve fincanını kaldırdı ve içti.

"Umarım daha az iç karartıcı bir sohbet olur."

"Öyle," dedim. "Sotoria'nın ruhunu kullanmayacağız."

Başını bana doğru o kadar hızlı çevirdi ki muhtemelen kendini kırbaçladı. "Ne?"

"Bunu yapamam. Sotoria'yı yeniden doğmaya ve kullanılmaya zorlayamam." Ash'e daha önce söylediklerimi ona da söylediğimde, sanki bir adamın küçük bir

İnançsızlık yerini rahatlamaya bırakırken bir parça huzur. Attes'in sol eli kucağına düştü ve sağ eli de onu takip etti, çünkü ben ona Sotoria'nın

Kendisi için seçmediği bir hayatı daha yaşamak zorunda kaldı. Kızının huzur bulacağını anladığında boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik azaldı. Ona Kolis'in bir daha onu göremeyeceğini söylediğinde sandalyesinde biraz kamburlaştı.

Yine Sotoria.

"Mezarda kalacak ve bunu sağlamak için her şeyi yapacağız. Ve Sotoria'nın bir seçeneği olacak."

"Yani..." Attes başını arkaya yatırıp kollarını kaldırırken gözleri kapandı. Avuçlarını yüzünde gezdirdi, sonra yukarı kaldırıp saçlarının arasından geçirdi. Başını bize doğru çevirdiğinde gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Sadece üç kelime söylediğinde sesi sert ve kalındı. "Bu her şey demek."

Çılgınca akan gözyaşlarımla savaşıarak hızlıca nefes aldım. Ash bir kolunu arkamdan belime doladı. Beni sandalyeden çekip kucağına oturturken, "Onu seviyorsun," dedi.

Attes başını sallarken gülüşü titrekti. "Sotoria şansы olsaydı iki Primali öldürebilirdi."

Tanrım.

Dudağımı ısırarak Ash'in kolunu sıktım.

"Onun asla benim olmayacağını hep biliyordum. Bununla bir sorunum yoktu. Bununla yaşayabilirdim. Tek istediğim onun huzura kavuşmasıydı." Boğazını temizleyerek biraz gülümsedi. "Sanırım sevginin en saf hali bu."

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi hızla kırıştıtararak.

"Sanırım öyle." Gözleri önce benimkilerle sonra

Ash'inkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok," dedi Ash. "Hem de hiç."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Onu serbest bırakmak için Kolis gömülene kadar beklemenin en iyisi olacağını düşünüyordum."

"Anlaştık." Avucunu göğsünün üzerinde ovuşturdu. "Bunu yaptığımızda orada olmak istiyorum."

"Elbette. Yıldız olmasaydı da orada olurdun," dedim ona.

Tekrar başını salladı ve duygularını dizginler gibi görünerek bir kez daha boğazını temizledi. "Daha önce bir şey söylemiştin Sera. Planların acımasız olduğu hakkında. Yanılıyorsun."

"Ben mi?"

Küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca sessiz kaldı. "İnsanlar savaşı düşündüklerinde, birçok coğrafyada yapılan sonsuz, büyük savaşlar hayal ederler. Bir krallıktan diğerine uzanan kesintisiz bir şiddet olduğunu düşünüyorlar. Çatışma patlak verdiği anda, kutsal toprakları geride bırakarak. Akıllarında,

Şehirlerin yağmalanıp yakıldığını, barış için ölecekken yollarına çıktıkları için ölenlerin cesetleriyle birlikte çürümeye terk edildiğini görürler. Biri savaştan bahseder ve ölümlüler savaş atlarının nal seslerini, kılıçların çarpışmasını, yaralıların ve ölenlerin çığlıklarını ve havayı delen okların ısıklarını duyar. Bir zamanlar sevgi dolu babalar ve oğullar olan adamları hayal ederler,

nazik kocalar ve şefkatli aşıklar, kana susamış canavarlara dönüşüyorlar, ne kral ne de hizmetkâr, hiç kimsenin sonsuza dek parçalarını kaybetmeden geri dönmeyeceğini biliyorlar. Ölümlülerin beklediği, gençlerin saflıklarıyla romantikleştirdiği türden bir savaştır bu. Kanlı, acımasız ve ayırım gözetmeyen katliamıyla affetmez. Primaller ve tanrılar bu tür bir savaş için yaratılmadılar.

"dedi ve kollarımda küçük şişlikler oluşmasına neden oldu. "Ancak Kolis bu tür bir savaş başlattı."

Attes'in sesi alçaldı ve bakışlarımı tuttu. "Ama ölümlülerin ve hatta bazı Primaller'in fark etmediği şey, bu tür bir savaşta nadiren belirgin bir kazanan olduğudur. Galip olan sadece hâlâ ayakta kalandır. Saf irade gücünden ya da değerlerinin daha güçlü olmasından dolayı değil. Galip sadece vahşilikleri sayesinde ayakta kalır." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve yaralı yanağındaki derin bir çukuru ima etti. "Ama asla uzun süre ayakta kalamazlar. Çünkü aldıkları her cana, yaktıkları her şehre ve ulaşmak için her şeyi yok ederken yollarına çıkan her aileye rağmen Hedefleri, kaçınılmaz olarak galip gelene karşı kılıçlarını kaldıracak iki kişi. Bu tür bir savaş asla kazanılamaz çünkü asla bitmez. Sadece geri dönüşler." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ama senin aradığın şey savaşların nasıl kazanıldığıdır. Savaş alanında tek bir zırh parçası bile delinmeden önce kurnazlık ve hassas eylemlerle. Daha az sert değildir ama acımasız da değildir.

Asıl olan, aptalların ahlakıdır. Sadece çatışmayı yaratan kararları verenlerin peşine düşmek yerine savaşmayı tercih etmektir. *İşte bu vahşettir.*"

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tuvaletin porselen kenarlarındaki ölümcül tutuşumu bırakarak geriye doğru sallandım.

Bir mucize eseri, kahvaltıda yediğim her şeyin yeniden ortaya çıktığını hissetmeden önce banyo odasına zar zor ulaşmıştım.

Neyse ki Attes ve Ash Kara Koy'da Lailah ile konuşuyorlardı. Ash yanımdan ayrılmak istememişti... yani her şeyden beri. Ama Attes'le konuşmamız biter bitmez midem çalkalanmaya başlamıştı. Aşağıda Rhain'le birlikte olmam gerekiyordu ama şu anda aklım bedenime her ne oluyorsa ondaydı.

Kendimi bir an iyi hissederken bir sonraki saniye iyi hissetmiyordum. Kolis'le olan kavgamın kalıcı bir sonucu muydu? Yoksa daha çok zihinsel ve duygusal şeylerle mi ilgiliydi? Kederle mi? Sonunda Ash ile paylaştığım şey ve ona verdirdiğim söz gibi mi? Travma vücuda garip şeyler yapıyordu. Yoksa Attes'in hem Sotoria'dan hem de kardeşinden bahsederken kontrol etmekte zorlandığı ham duyguları görmek miydi?

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini olduğunu düşünmedim. Hatta anksiyetemden bile. Yükseldiğimden beri ara sıra midem bulanıyordu ama artık o noktayı geçmiştim.

Kalıcı bir etki hissetmem gereken yerde.

Düşündüm de, Dalos'tayken de midem bulanıyordu. Kabul ediyorum, bunu açıklayacak bir sürü sebep vardı ama...

Yanlarımdaki kaslar ağrıyor ve boğazım sızlıyordu, kalktım ve makyaj masasına gittim. Ağzımı çalkaladım ve yüzüme soğuk su çarptım. Benim Şakakları zonkluyordu, muhtemelen öğürmekten. Oldukça şiddetliydi. Yüzümü buruşturdum, fazladan baharatlı sosis yediğim için gerçekten pişman olmuşum. Başka bir mide bulantısı dalgası kabardı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve makyaj masasının kenarlarına tutundum. Derim nemli ve midem düğüm düğümdü, his geçene kadar burnumdan nefes almaya odaklandım. Kendimi bir kez daha dizlerimin üzerinde bulacağımdan korkarak birkaç dakika boyunca hareket etmedim. Yine de Bu noktada içimde ne kaldığından emin değildim.

Parmaklarımı makyaj masasından ayırdım ve yavaşça geri çekildim. Yansımam bana bakıyordu. Boynumdaki çürükler silikti, iğrenç bir mavimsi yeşil tonundaydı ama hâlâ oradaydılar.

Şimdiye kadar tamamen iyileşmiş olmaları gerekmez miydi? Cevap evetti ve bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Ash'i bu sabah birkaç kez boğazıma bakarken yakalamıştım, çenesi sıkılmış ve tıkrıyordu.

Avucumu huzursuz mideme bastırarak yatak odasına girdim ve yatağa doğru ilerledim. Sırt üstü uzandım ve gözlerimi kapattım. Umarım bu her neyse birkaç dakika içinde geçerdi. Bugün yapacak işlerimiz vardı.

Başlayacak ve bitecek bir savaş.

Ve ilk hamlemiz Primals'ı çağırmak oldu.

Yutkundum, ekşi acının gittiğine ve şakaklarımdaki çarpıntının hafiflemeye başladığına şükrettim.

Tanrım, kendimi berbat hissediyordum. İğrenç, yorgun bir pislik.

Neden hâlâ bu kadar yorgundum? Tekrar uykuya dalmıştım ve uyuyakalmıştık. Her şeye rağmen derin ve dinlendirici bir uykuydu...

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru döndü. Yorgunluk yeni bir şey değildi.

Lasania'ya yapılan saldırıdan önce, akşamları gerçekten yorgun olurum ve derin ve uzun uyurdum. Kabuslara rağmen bu benim için yeni bir şeydi. Geçmişte, rüya görece kadar derin bir uyku seviyesine nadiren ulaşırdım. Gördüğümde de hatırlamazdım.

O his tekrar geldi. Sanki bir şey unutuyormuşum gibi. Ama bu sefer unutmadım. Rüyalarla ilgiliydi. Ya da *bir* rüya. Durağanlıktayken gördüğüm gibi. Gölümdeydim ve kıyıda büyük bir kedi vardı, kürkü ay ışığı rengindeydi. O bendim. Benim *notam*. Ve yalnız değildi, değil mi? Yalnız değildi. Karanlık Elms'in gölgelerinde bir hareket vardı.

İki küçük yavru.

O kadar hızlı doğruldum ki mideme kramp girdi. Ayağa kalkmaya başladım ama beynim ve uzuvlarım arasındaki bağlantı kopmuş gibi görünüyordu.

Düşünceler tek bir soru üzerinde yoğunlaştı.

En son ne zaman adet görmüştüm?

Sayma yeteneğimi kaybetmeden önceki haftaları düşünmeye başladım, hareket edemememe katıldım. Tek bildiğim haftalar olduğuydu.

Bir *sürü* hafta gibi. Bir aydan fazla zaman geçmişti. Mide bulantısının bir anlam kazanmasına yetecek kadar-

Oh, Tanrım.

"Hayır," dedim, sesim kısık ama gür çıkıyordu. "Sebepsiz yere çıldırıyorum."

Ve öyleydim, çünkü düşündüğüm şey mümkün olamazdı. Çok sallantılı zaman çizelgesinin bir araya gelmesi için -hatta bazı işaretleri hissetmem için

Hamilelik belirtileri... Bu *haftalar* önce gebe kaldığım anlamına gelir. Bir ay önce. Hatta belki iki. Belki Ash'le ilk seks yaptığımızda bile. Ama bu mantıklı değildi. Bir Primal ve bir ölümlüden çocuk doğamazdı.

-

Ama hiç gerçekten ölümlü olmuş muydum? "Oh, kahretsin," diye fısıldadım.

Bu çok iyi bir soruydu çünkü o yaşam korları tam olarak ne zaman gerçekten benim bir parçam haline gelmiş, ne olduğumu çıkarılamayacak kadar temel bir düzeyde değiştirmişti? Ash'in başparmağını pervasızca ısırduğım ve o küçük kan damlasını tattığım gece mi? İlk kez seks yaptığımız gece mi? Kalbim çarpmaya başladı. Eğer o bir damla kan vücudumun biyolojisini geri dönülmez bir şekilde değiştirdiyse, beni ölümlüden biraz daha İlkel yaptıysa, bu bir çocuğun yaratılabileceği anlamına da gelebilir miydi?

Bekle.

Birden fazla

görmüştüm. İki tane

görmüştüm.

İkizler.

Kehaneti düşündüm. Bir ilk kız... Ve bir ikinci kız.

Ama bu ikizlere benzemiyordu-

"Ama ben *yavruları* gördüm," dedim yüksek sesle. "Sevimli, küçük, kabarık mağara kedileri. Lanet otların arasında oynayan iki küçük çocuk görmedim. Ben..."

Boğazım sıkıldı ve bacaklarım aniden yeniden çalışmaya başladı. Ayağa fırlayarak banyo odasına doğru koştum. Kusmak için değil. Midem yatışmıştı. Çoğunlukla. Aynaya gittim ve tuniğimin alt kısmını yukarı çektim. Kraliyet mavisi kumaşı göğüslerimin altında tuttum ve karnımın alt kısmına baktım. Başımı yana eğdim.

Aynı görünüyordu. Yumuşak. Deniz tarafında içbükey ve sonra hafifçe yuvarlatılmış.

Yan döndüm, hiçbir şey görmedim-

"Ne yapıyorum ben?" Diye sordum, tiz bir kıkırdama dudaklarımı araladı. Bu noktada vücudumda bir fark görebilecek miydim?

Hamilelik hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Wayfair'de yeterince hamile hizmetçiyle karşılaşmıştım. Cevabım hayırdı. Yapmazdım. Parmaklarım yumuşak kumaşın etrafında sıkıştı. Ama gerçekten de o kadar ilerlemiş olabilir miydim ki... Odetta, koridordaki oda hizmetçilerinden biri olan genç, pembe yanaklı Emmeline'e rastladığımızda buna ne demişti?

"*Ona aldırma,*" diye mırıldandı Odetta, durduğumda beni ilerlemeye teşvik ederek. "*Sadece biraz sabah endişesi yaşıyor.*"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zamanlar en fazla on yaşındaydım. Meraklı bir çocuk olduğum için sormuştum. Odetta hamile olduğunu söylemişti ve Lasania'da her sabah güneşin doğduğu gibi, yaklaşık yedi ay sonra doğum yapmıştı.

Emmeline hamile görünmüyordu ama o da söğüt gibi bir vücuda sahipti. Bununla birlikte, benimkine benzer vücut tipine sahip olup da aylarca hamile gibi görünmeyen başkaları da olmuştu. Yani bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu pek de rahatlatıcı bir durum değildi çünkü bu durumda hiçbir şey her şey anlamına gelebilirdi.

Hamile kalamazdım. Dalos'ta yaşadığım onca şeyden sonra olmazdı. Kaç okla vurulduğunu sadece Kader bilir. Kolis'le dövüştükten sonra değil. Kemiklerimi kırmıştı. Jadis'in oynadığı oyuncak bebekmişim gibi beni oradan oraya savurdu.

Yaptıklarımın sonra olmaz.

Karnıma baktım, vücudumun neredeyse her yerinin nasıl morardığını hatırladım... karnımın alt kısmı hariç, sanki o kısmım korunmuş gibiydi. Bu kulağa çok saçma geliyordu.

"Olamam." Başımı yansımana doğru salladım.

Gerçekten kendimi görmedim. O *yavruları* gördüm. Onları durağanlık sırasında gördüğüm kadar net gördüm, ancak şimdi zihnimde değiştiler, altın-bronz tenli, maun saçlı iki küçük çocuk oldular, biri gümüş gözlü ve diğeri... gümüş-altın gözlü-

Ne oluyor lan?

Hiçbir yere gitmeyen sığ bir nefes çektim. Neden *küçük çocuklar* görüyordum ki? Artık resmileşmişti. Aklımı kaçıırıyordum. Her halükarda, hamile olup olmadığımı bilmem gerekiyordu... Hamile olup olmadığımı ve bunu hemen öğrenmem gerekiyordu.

Tam şu anda. Yoksa kesinlikle delirirdim ve Ash beni staz içine koymak zorunda kalırdı. Ama nasıl öğrenebilirdim ki? Lasania'da

insanlar, genellikle Croft's Cross'taki yaşlı kadınlar, birçok kişi onlara gitti. Hatta

soylular. Ama birilerine nasıl bir şey söyleyebileceklerinden tam olarak emin değildim. Öte yandan, birçoğu oraya verimli bir birliktelik *olmayacağını* garantileyen çaylar için de gidiyordu. Ne olursa olsun, kıcımlı gölgeleyerek Lasania'ya gitmeme imkân yoktu.

Oraya geri dönebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Zihnim allak bullak oldu. İnsanların aradığı o kadınlar, Aşk, Güzellik ve Güzellik Tanrıçası'nın tapınaklarında ibadet ettikleri söylenmiyor muydu? *Doğurganlık* mı? Maia'ya sormamın imkânı yoktu ama Aios bir şekilde-?

"Sera?"

Kendimi paniğe o kadar kaptırmıştım ki Ash'in yaklaştığını hissetmedim. Gıcırdadım, tüniğimi düşürdüm ve girişe doğru döndüm.

Bir saniye sonra kapı aralığını doldurdu. Koyu, kızıl-kahverengi saçları *Maun rengi* saçları ensesinde bir düğüm halinde geriye taranmıştı. Yine de birkaç teli gevşek ve karışık.

"İyi misin?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu. "Senin... paniğini hissettim."

"Uh..."

Bakışları sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi üzerimde gezindi. Bulabildiği tek yara beynimdeydi. "O kadar kalındı ki neredeyse beni boğacaktı," diye devam etti.

Sadece ona bakabildim.

İçeri girdi, önce küvete sonra da etrafımızdaki boşluğa baktı. "Ne oldu?"

"Bir şey yok." Ellerimi birbirine kenetleyerek, o yanımdan geçerken döndüm ve tuvaletin olduğu kısa duvarın arkasını kontrol ettim. "Burada kimse yok."

Benimle yüzleşti. "O zaman bunu hissetmene ne sebep oldu?"

"Saçın neden bu kadar dağınık?" Onun yerine kalbimin yavaşlamasını isteyerek sordum. "Black Bay yakınlarındaki Rise'daydım." Durakladı.

"Bildiğiniz gibi."

Bunu

biliyordum.

Lanet olsun.

Gözleri kısıldı. "Neler oluyor, Sera?"

Bir kahkaha boğazıma doğru tırmandı. Herhangi bir şekilde özgür bırakırsam çılgınca geleceğini bildiğim bir kahkaha. Ağzımı kapattım.

"Endişelenmeye başlıyorum." Ash aramızdaki mesafeyi geçerek yanağımlı avuçladı. Alnı kırıktı. "Yüzün neden nemli ve Soğuk mu?"

"Daha yeni yıkadım." Sakinleşmem gerektiğini bildiğim için sesimi hafif çıkarmaya zorladım. Aklımdan geçenleri ona söylememin, onun da buna tepki vermesinin hiçbir yolu yoktu... Tanrım, nasıl tepki verirdi ki? Muhtemelen o da benim kadar paniğe kapılırdı.

Belki o da kusardı. Onun yerinde olsam ben de kusardım.

"*Liessa?*" Başparmağı yanağımda gezindi. "Bunu aştığımızı umuyordum."

"Öyleyiz."

"O zaman konuş benimle."

Siktir. Kahretsin. Lanet olsun.

Bunların hiçbirisi yardımcı olmuyordu. "Neden böyle hissettiğini bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Bir kabus görmüş olabilirim."

Kaşları havaya kalktı. "Bir kabus mu?"

Başımı salladım. Sonunda aptal ağzımı açıp konuştuktan sonra yalan söylemek istemiyordum ama öğrenene kadar da bir şey söylemek istemiyordum. Özellikle de lanet olası Primaller'i çağırıp onlara ya bize katılmalarını ya da ölmelerini söylemeden hemen önce.

Bu nasıl bir kötü zamanlamaydı böyle?

"Uyanırken sık sık oluyor mu?" Ash sordu.

"Normalde değil." Bunun çok aptalca bir bahane olduğunu fark ederek hemen ekledim, "Ama sen ve Attes gittikten sonra hemen uyuyakalmışım. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, rüyamda ne gördüğümü bilmiyorum ama

bir kabus gördüğüm hissine kapıldım."

Kaşları çatıldı. Bir an geçti, sonra bir an daha.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "İyi *misin?*"

"İyiydim," dedi elini indirirken.

Ne demek istediğini sormaya başladım ama sonra aklıma Kolis'le ilgili bir kâbus gördüğüme ve bunu ondan sakladığıma inanmış olabileceği geldi. Tekrar.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Öyle bir şey değildi," diye onu temin ettim. "Bir kabus görmüyordum. Kolis." Ellerim iki yanımda kıvrıldı. "Yemin ederim Ash. Ben iyiyim ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Derin bir nefes verdi. Çenesindeki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Ve endişelenmene gerek yok." Döndüm ve banyo odasından çıktım. "Lailah ile konuştun mu?"

Beni takip etti. "Evet. Biraz şok oldu ama gemide."

"Güzel." Ellerimi kalçalarımın altına gezdirdim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Şu anda öyle hissetmesem de, diğerleriyle konuşmamız gereken şey çok daha önemliydi. "Vakit neredeyse geldi mi?"

Ash bana dikkatle baktı ve sonra başını salladı. "Tişörtümü değiştirmem gerek."

Kendime baktım ve aynısını yapacağımı düşündüm. Ash'in askıdan koyu gri bir tunik çıkarması iki saniyesini aldı. Bakışlarım orada asılı duran giysilere takıldı ve nedense siyah bir elbiseye uzandım. Beline ve yanlarına gümüş sarmaşıklar dikilmişti. Bir an ona baktım ve sonra çekerek kurtardım. Nedenini bile bilmiyordum. Şok ediciliği suçlardım.

olası bir vahiy. Ya da belki de içten içe elbiselerden nefret etmediğim içindi.

Sadece bir tane takmamın söylenmesinden nefret ediyordum.

"Bana yardım edebilir misin?"

Ash'e sordum.

Tuniği çoktan giymişti, bir dakikadan kısa sürede hazırды. Benim biraz daha uzun sürdü. Soyunmam ve sonra kışımı brokar elbisenin içine sokmam gerektiğinden değil - tanrılara şükürler olsun ki muhtemelen büyüyen sto-

Hayır.

Bunu düşünmüyorum.

Düşünmüyorum. Hayır,

hayır. Hayır. Hayır.

Ash'in nasırlı parmakları sırtımın derisinde oyalanırken Kancaların sırası, omurgamdan aşağıya doğru sıkı bir ürperti gönderiyor. Bu yüzden daha uzun sürdü. Bu ve kancayı sabitleyen kişi olma konusundaki ısrarı.

Eteğin altındaki kemik hançer. Elleri, benim için değiştirdiği uyluk kılıfının tokasında gerçekten oyalandı ve tenimin kızarmasına ve içimin ısınmasına neden oldu.

Ash elbiseyi düzeltirken kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. Sonra ayağa kalktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Parmağını, göğüslerimin arasındaki vadiye tırmanan elbisenin belini çevreleyen gümüş sarmaşığın üzerinde gezdirdi.

"Uzman eli için Erlina'ya gerçekten teşekkür etmeliyim," diye mırıldandı, korsajın üst kısmına yayılan dikişin izini sürerken.

Önlüğün içinde tenim karıncalandı ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu

yapmaya devam edersen, İlkelleri çağırmayı ertelemek zorunda kalacağız."

Başını eğip beni öyle derinden öperken kurt gibi bir sırıtış belirdi ki, bana olan tutkusunun her şey tarafından azaltılmasından korksaydım

olanlardan ve onunla paylaştıklarından artık hiç şüphem yoktu.

Ama bu şüpheler yine de ortadan kalktı.

"Sonra," diye söz verdi elimi tutarken.

Ana kata doğru yürüdük ve Ash'in tıpkı halka açık konuşmamdan önce yaptığı gibi gölge adımları atmak yerine bana zaman tanımak için bu yolu seçtiğinden şüphelendim.

Ve bunun her saniyesini hamile olma ihtimalimi zihnimin en uzak köşelerine yerleştirmek için kullandım.

ölümlüler alemine yaptıklarımı düşündüm. Bunu yapabilmem için onu yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde, koridorlarda çılgılık atarak koşmaya başlama ihtimalim çok yüksekti.

Girişte birkaç muhafız sıralanmıştı; bu yeni bir manzaraydı. Biz geçerken başlarını eğdiler.

"Rhain bizi taç odasında bekliyor. Artık onu kesinlikle takman gerektiğini düşünüyor," dedi Ash ve ben o lanet olası boş kaideye baktım. "Hazır olduğunda, İlkelleri çağıracağız."

Başımı salladım ve elini sıkıca kavradım. Muhafızlar vardı. Baktığım her yerde, savaş odasına bağlı odaya giden dar koridorda bile.

Rhain içeride, Ash'in tacını taşıması gereken boş kaide ile benimkinin arasında duruyordu. Beni gördüğünde kaşları neredeyse saçlarına tırmanıyordu.

"Üstünü değiştirmene gerek yoktu," dedi ve Ash'in meraklı bakışlarını üzerine çekti. "Biliyorum," dedim. "Değiştirmek istedim."

Yutkundu ve Ash'e baktı. "İkiniz de Kral ve Kraliçe gibi görünüyorsunuz."

Ash'in eli benimkinden kurtulup taca gitti ve onu kaldırdı, güneş ışığında parlayan güneşler ve elmaslar. Dikkatlice başıma yerleştirdi ve ellerini indirirken gülümsedi.

Yukarı uzandım ve kulelerden birine dokundum. "Göründüğü kadar ağır olmadığı gerçeğini asla unutamayacağım."

"Yanlış taç takan baş ağırdır," dedi Ash, başlığın altındaki bir kıvrımı düzelterek. "Şimdi daha da güzel görünüyorsun."

"Gelmiş geçmiş en güzel Kraliçe," dedi Kars, Saion ve Rhahar'la birlikte odaya girerken.

Ash'in bakışları tanrısal çocuğa kaydı ve içinden alçak bir uyarı sesi yükseldi.

Göğsüne bir şaplak attım ve Kars bir sırtışıla savaştı. "Teşekkür ederim," dedim derin bir nefes alarak ve düşüncelerimin dağılmasına izin vermeyerek.

Savaş odasının kapısı açıldı ve Nektas ortaya çıktı.

Ash elimi tuttu ve bizi drakenin beklediği iç kapıya götürdü. Diğerleri bizi takip ederken bakışlarım savaş odasının duvarlarını kaplayan sayısız silahı ve üzerinde çok fazla silah bulunan ahşap masayı taradı.

Girerken saymak için çentikler ve oyuklar vardı.

Normalde bu mekanı ve içindeki her şeyi çok severdim ama bu Ash'in ihanetimi ilk öğrendiği yer. Geçmişte kalmıştı ve artık bir önemi yoktu ama yine de o odadan nefret ediyordum.

Oval masanın önünden geçerken omzumun üzerinden Nektas'a baktım. "Bu formda mı kalacaksın?" Yer değiştirmesini bekliyordum.

"Bu halimle daha korkutucuyum," dedi.

Şimdi bahsettiğine göre, gerçekten de öyleydi.

"İlkelleri nasıl çağıracağımızı hatırlıyor musun?" Ash sordu, ben de başımı salladım. "Attes burada. Onu düşünmene gerek yok."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatarak, hızla akan düşüncelerimi temizledim ve önce Keella'ya odaklandım. Eather içimde kabardı. Bu his tuhaftı, sanki bir kordon oluşmuş ve diyar boyunca uzanıyordu. Neredeyse zihnimde görebiliyordum ve bu bana Kolis'in durağanlıktan çıktığı zamanı hatırlattı. I Primal tanrıçaya ulaştığım anı biliyordum ve Ash'in daha önce söylediği gibi, çağrılarımı taht odasına yansıttım.

Bir an sonra, bir Primal'ın zonklamasını hissettim.

"Bu benim Kraliçem," diye mırıldandı Ash, ben bunu Maia ve ardından Penellaphe için tekrarlariken başparmağı yan tarafımı okşuyordu.

Geldiklerini hissettim ve Phanos'a odaklandım. Başka bir Primal'in ortaya çıkışı içimde zonkladı. Nefesim biraz kesildi ama işim bitmemişti.

Derin bir nefes daha aldım ve gözlerimi bir kez daha kapattım. Dürtümün iki Primale ulaştığı anı hissettim.

Veses ve Kyn'i önüme çıkmaya zorladım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Kalan iki Primalin gelişi göğsümün ortasında zonkluyordu ve öfkelerini hayal ederek sırtıtmak zorunda kaldım.

Taht odasındaki kürsüye açılan son kapıya yaklaştığımızda durduk. İçime kuşkular girmeye başladı. Maia ve Phanos'un nerede duracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya ben İkna edici mi? Bu kesinlikle mümkündü. Ya oraya gidip Veses'e şöyle bir baksam ve boğazını yumruklasam? Bu da çok olası. Ya da Kyn nefes almaya karar verir ve Ash beni staza sokmak zorunda kalırsa? Tanrım, bu pek olası değildi ama imkânsız da değildi. Ve ayakta mı durmalıyız yoksa oturmalı mıyız? Eğer volta atmaya başlarsam, kürsüden iner miydim-?

Ash'in taze, narenciye kokusu bir an için beni sardı, sonra dudakları alnımın tam tepesinin altına değdi. "Sende bu var."

Öyle mi yaptım?

"Öyle," diye fısıldadı Ash.

Bu soruyu yüksek sesle mi sormuştum? Ash'in elini sıkıca kavrarken ellerim hafifçe titredi. Ağırlık göğsüme çökmeye başladı, omuzlarımın ve boynumun gerilmesine neden oldu.

Derin bir nefes aldım ve beş saniye boyunca tuttum. Ash'in bakışları benimkileri yakaladı. Bana kısa, zar zor fark edilen bir baş selamı verdi.

Refleks olarak kendi içime çekilebileceğim ve bana ne gerekiyorsa o olabileceğim o hiçlik perdesini aradım.

Sende bu var.

Ben uyandıktan sonra tanrılarla buluşmadan önce de bana böyle söylemişti. Ben ikna olmamıştım ama Ash emindi. Bana inancı vardı. Kaygımın beni aciz kıldığına inanmıyordu. Ölümlü olarak doğmamın beni zayıf kıldığına inanmıyordu. Buradaki tanrıların hiçbiri böyle düşünmüyordu.

Güçlüydüm.

Dalos'ta geçirdiğim zaman bunu kanıtlamıştı ve bunun damarlarımda sıcak bir şekilde pompalanan özle hiçbir ilgisi yoktu. Dalos'un peçesini takmama gerek yoktu.

güç bulmak için hiçbirlik. Sadece kendim olmak zorundaydım. Her şeyi yakıp kül eden versiyonu değil ama. Belki de yüzde elli yanmış versiyonum - tamam, daha çok yüzde yetmiş gibi. Ama aynı zamanda dönüşmekte olduğum kişiydim.

"Hazır mısın?" Ash

sordu. Başımı

salladım.

Ash bir süre daha bakışlarımı tuttu ve sonra Nektas kapıyı açtı.

Taht odasının kapısı. Kürsüye doğru yürürken temiz, öğleden sonra havası üzerimize çöktü, eli benimkine sıkıca sarılmıştı.

Bloklardan oyulmuş unutulmaz güzellikteki tahtların yanından geçtik. gölge taşı, sırtları uçları birbirine değen kanatlara doğru uzanıyordu. Nektas sağa doğru dönerken tek ses ayak seslerimizdi ve kürsünün kenarına ulaştık.

Pürüzsüz, siyah duvarlardan binlerce mum sarkıyor ve yüzlercesi de ana katın üzerinde asılı duruyor, her tarafa dağılıyor ve parlayan yıldızlara açık devasa, dairesel odanın üzerine yumuşak, ateşli bir parıltı yayıyordu. Muhafızlar duvarlara ikişer ikişer dizilmişti, her dört adımda bir yan yana duruyorlardı, siyah giyinmişlerdi, elleri kılıçlarının kabzalarında duruyordu. Ana kapılar kapalıydı ama küçük bir ordu kadar muhafızın kapıların dışında ve Rise boyunca konuşlanmış olduğunu biliyordum.

Ash elimi sıkı ve nefesimi beş saniyeden çok daha uzun süre tuttuğumu fark ettim. Ciğerlerimi çalışmaya zorlayarak boş gölge taşı banklarının yanından geçtim ve bakışlarım bir an için Penellaphe'ye takıldı.

O... şeftali rengi bir tunik ve pantolon giymiş, iyi görünüyordu. Zeytin dalları ve yılanlardan oluşan bronz taç ona Embris'ten daha çok yakışmıştı. Yine de yılanlar olmadan da yapabilirdim. Başka tarafa bakmaya başladım ama duvara yaslanmış karanlık bir figür dikkatimi çekti. Thierran.

Dudaklarım kıpırdadı. Bir çizmesini gölge taşına dayamış, duvara yaslanmıştı. Gözlerini dikmiş kimseye bakmıyordu. İçeri sinsice girmiş olması beni eğlendirmişti. Sonra yanında kimin durduğunu gördüm ve içim bir kez daha rahatladı. Yanında tanıdık kahverengi saçlı bir tanrı gördüm.

Attes: Elias. Dalos'ta tanıştığım muhafız kısa ve hızlı bir şekilde başını salladı. Rhain kürsünün dibinde durmak için hareket ettiğinde, gözlerim *onunkilerle* kilitlendi. Başka kimseyi görmedim.

Veses arka taraftaydı ve Kyn'in yanında durduğu fark edildi. Sarı saçları inanılmaz derecede dar beline bukleler halinde düşüyordu ve yeşim taşı

Elbisesinin koyu kırmızısıyla uyumlu bir taştan yapılmış ağaç taç başının üzerinde duruyordu. Elbisesi onu boynundan aşağıya kadar örtüyordu ama yine de vücudunun her parçası bir şekilde bu daracık kızıl ipeğin içinde ortaya çıkıyordu.

Göbeğinin girintisine kadar geniş göğüsleri.

Bana bakarken yüzünde garip bir sıkışma vardı, sanki ikimizin de orada durduğuna inanamıyormuş gibiydi. Belki de başımdaki taçtandı. Belki de cesaret ettiğim gerçeğiydi.

Saniyeler birbirimize bakarak geçip gitti. Dalos'ta birbirimizi son gördüğümüz zamanı düşünüp düşünmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Utancını mı?

Benim acım mı? Kolis'in onu Kyn'e vererek cezalandırdığı anı yeniden mi yaşıyordu? Ya da onun adına müdahale etmememi nasıl emrettiğini? İkimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen Kolis'in yaptıklarının önemsiz olduğunu söylüyordu. Nyktos'u uyarmaya çalıştığını ama benim onu dinlemediğimi bildiği için kendini beğenmiş miydi? Yoksa bu bilgi onu Rahatsız mı?

Tüm bunları düşünüyordum ve saniyeler geçtikçe, Veses'in Ash'e yaptıkları için her türlü akıl almaz acıyı nasıl hak ettiğini düşünmeden edemiyordum.

Ancak Kolis'in ona yaptıkları söz konusu olduğunda düşüncelerim değişmemişti. O bunu hak etmemişti.

Kimse yapmadı.

Bunu kabul etmek için kaltaktan hoşlanmam gerekmiyordu.

Veses'in narin kaşının hemen üzerinde bir kas seğirdi ve sonra dudağı sırtarak başka tarafa baktı. Ama ben biliyordum.

Beni görünce tedirgin olduğunu biliyordum. Bu ona bir şeyler *hissettirdi*.

Yanındaki Primal'a baktım. Nedense, piç kurusu gömleksiz ve yalınayaktı. O da şok ve öfke arasında sıkışmış gibiydi, daralmış bakışları ben ve kardeşi arasında gidip geliyordu, kırmızımsı siyah tacı yukarıdan süzülen zayıflayan güneş ışığında donuklaşmıştı.

Kyn'e bakarken, öfke dolu şiddetli bir fırtına içimde kabardı ve sahip olduğum her türlü kısıtlamayı tüketmekle tehdit etti. Ailemin ölümünde ve evimin yıkımında rol oynayan Primal'a bakarken hava onunla doldu.

Odadaki herkes içimdeki gücü hissetti. Kyn'in bakışlarını tuttum ve Ash'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Varlığımın her zerresi intikam için çılglık atarken nefeslerimin arasında saydım. Yine de dişlerimi sıktım ve kendimi tutmaya zorladım, öfkeye yenik düşmenin sadece Kaderlerin denge kurallarını ihlal etmenin karşılığında berbat bir şey yapmasıyla değil, aynı zamanda daha fazla şiddete ve acıya neden olmamla sonuçlanacağını biliyordum.

Kendime hâkim olamayarak bakışlarımı Kyn'den Yeniden Doğuş'un İlkel'ine çevirdim. Keella pelerinli, altın bir elbise giymişti ve başının üzerinde birçok uzvu ve yaprağı olan soluk mavi kuvars tacı vardı. O zaman Bele'yi gördüm ama o da kıyafetini değiştirmişti. Alışıl gelmiş siyahı gitmişti. Artık beyaz bir pantolon ve beyaz bir tunik giyyordu. Başında yakut boynuzlardan bir taç vardı. Onun üzerinde Hanan'dan çok daha iyi durduğunu düşündüm.

Bir başka kırmızımsı siyah miğfer dikkatimi çekti. Bakışlarım Attes'inkilerle kilitlendi. Göz kırptı. Yanımda Ash iç çekti. Solunda şimdiye kadar gördüğüm en güzel İlkel tanrıça duruyordu.

İnciler, güller ve taraklı deniz kabuklarından oluşan bir taç, Maia'nın dalgalar halinde gür kalçalarına düşen sıcak sarı saçlarının üzerinde duruyordu. Aşk, Güzellik ve Doğurganlığın İlkel Tanrıçası, Keella'ninkine benzer soluk pembe bir elbise giymişti. Bakışlarım üzerinde gezinirken gülümsedi ve aldığım yanıt karşısında rahatladığımı hissettim.

Ancak kürsünün önünde bulunanların en arkasında duran kişiydi, Herkesten ayrı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durması bana umut verdi. Gökyüzünün, Denizin, Toprağın ve Rüzgârın İlk Tanrısı'nın yanık sarı kafasında taç yoktu ama şok olmuş ya da kızgın görünmüyordu. Meraklı görünüyordu.

Artık mesele sadece Maia'nın ya da Phanos'un ordularının büyüklüğü değildi, her ne kadar yanımızda da karşımızdaki kadar asker olmasını istesek de. Attes'in de söylediği gibi, büyük manzaralar gerektirmeyen, daha hassas, hedefe yönelik savaflara gidiyorduk. Bu daha çok onları Arcadia'ya ya da daha kötüsüne göndermek zorunda kalmak istemediğim gerçeğiyle ilgiliydi.

Ancak taht odasındaki sessizlik de çok büyüktü. Kimse konuşmuyordu.

Kyn bile.

Ağzım kurudu ve bakışlarım önümdekilerin üzerinde gezindi. Kaygı, mağarada karşılaştığım üç başlı yılan gibi yükselmekle tehdit ediyordu, saldırmaya ve zehirli kendinden şüphe duymaya hazırды.

Ellerim titremeye başladı ve Ash'e bakmaya başladım ama kendimi tuttum.

Güçlüydüm.

Ailem ve adımı bile bilmeyen bir krallık için bir başarısızlık olarak görülmekten *kurtulmuştum*. Annemin acı veren hayal kırıklığını ve Tavius'un çarpık zalimliğini *atlatmışım*. Beni almaya gelen tanrılardan kurtulmuş ve Veses'in saldırısından sağ çıkmayı başarmışım. Beni öldürmesi gereken bir Yükseliş'ten *sağ* çıktım. Kolis'ten *kurtulmuştum*.

En önemlisi, *kendim* hayatta

kalmışım. Güçlüydüm.

Ben buna layıktım.

Bunu yapabilirim.

Kimsenin, Ash'in bile benim adıma konuşmasına

ihtiyacım yoktu. Kendime inancım vardı.

Tıpkı Ezra'ya tahtı almasını söylediğimde ona inandığım gibi-

Kafamda, Yükselişim sırasında edindiğim kadim bilgilerle hiçbir ilgisi olmayan bir şey yerine oturdu. Bunu Ezra'dan istememin bir nedeni vardı. Çünkü o bunu *hak* etmişti.

Ve ültimatom haline gelmeden önce burada bunu yapmak için hala bir şansım vardı.

Kalbim yavaşladı ve ellerimin titremesi durdu. Kaslarımdaki ve göğsümdeki gerginlik azaldı. İleriye doğru adım attığımda havanın ılık uğultusu onun yerini aldı. Ash'in eli bir kalp atışı kadar benimkini sıkıca kavradı ve sonra kayıp gitti. Kürsünün kenarında durdum.

Altımda, Rhain diğerlerine döndü. Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Eğilin," dedi sesi gürleyerek. "Eğilmeden önce-"

"*Buna* boyun eğmeyeceğim," *diye* tükürdü Kyn ve başım ona doğru sallandı. "Sıradan bir-"

"Bu cümleyi bitir," dedim, görüşüm altın ve gümüş arasında yanıp sönerken, "ve kendini bir kez daha *o* sıradan fahişeden kaçarken bulacaksın."

Kyn bana ters ters bakarken Thierran'ın oyukta durduğu yönden alçak, kaba bir kahkaha duydum. Kaşlarımı kaldırdım. Burun delikleri alevlendi ama en azından şimdilik çenesini kapalı tuttu.

"Her neyse," diye mırıldandı Rhain, boğazını temizleyerek, "doğmuş Olan'ı selamla-"

"Hayır," diye durdurdum onu. Başını bana doğru çevirdi. Ash'in bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Kalbim yine güm güm atıyordu ama bu sefer

farklıydı. İdare edilebilir. "Hiçbirinizin önümde eğilmesini beklemiyorum."

Rhain bir gölge taşı duvarına kafa üstü çarpmak ister gibi görünüyordu. Önümdeki diğerlerinin kafası karışmış ya da Phanos'un durumunda olduğu gibi, hiçbir şey düşünmüyormuş gibi görünüyordu. Ancak Thierran'ın tüm dikkatini üzerime çekmiştim.

"Yine de," diye ekledim, Attes'in yanağındaki bir gamzeyi ortaya çıkaran küçük sırtışı yakalayarak. "Sadece damarlarımda dolaşan öz yüzünden ya da başımdaki taç yüzünden sadakatinizi istemiyorum. Düşündüm de," dedim taca uzanarak. Onu kaldırdım ve birkaç saç teline takıldım.

Altın parıldadı ve Ash'e dönüp baktım. Beni izliyordu, meraklıydı ama endişeli değildi. Gözleri erimiş gümüş rengindeydi, sıcak ve parlaktı. Ben de altındakilere baktım. "Bu tacı takmamalıydım bile."

Rhain gözlerini kapattı ve Bele, Saion ve Rhahar ile gergin bakışlar alışverişinde bulundu.

Veses hâlâ sırtıyordu.

Yarı yarıya tacı yüzüne fırlatmak istesem de, bu dürtüye direndim ve tacı irade ettim... daha doğrusu, tacı istemediğimde nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gitmesini irade ettim. Elimden kaybolurken, onu Uçurum'a göndermediğimi umdum.

"Eminim bazılarınız bunu düşünüyordu. Ya da düşünmüştür. Ben düşündüğümü biliyorum," diye itiraf ettim.

Gırtlaktan gelen bir ses bütün sinirlerime işledi. "Pekâlâ," dedi Veses, "aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Kafamı ona çevirdim ama cevap verme fırsatım olmadı.

"Karımı bir daha rahatsız edersen," dedi Ash, sesi mumların üzerindeki alevlerin titremesine neden olan soğuk bir uyarıydı, "Kendini bunu yapma yeteneğinden yoksun bulacaksın."

Veses'in ağzı kapandı. Yanaklarını boyayan şeyin sadece öfke olduğunu sanmıyordum. Ash'in tehdidi onun duygularını incitmişti ve bu tamamen berbat bir durumdu.

Ama Veses berbat durumdaydı.

Ona gülümsedim. "Tacı giymemem gerektiğini düşündüğümü söylüyordum. Ölümlü olarak doğduğum için ya da daha önce hiç Tanrıların Kraliçesi olmadığı için değil."

"Ya da içindeki öz Eythos'tan geldiği için," diye konuştu Maia, Ash'e doğru başını sallarken boğuk sesi düzdü. "Peki ya ondan?"

"Bunun için bile değil," dedim ellerimi iki yanımda ve açık tutarak.

"Ancak, ben de dahil olmak üzere pek çok kişinin düşündüğü şeyi söyleyeceğim. Nyktos Yaşamın Gerçek İlkeli olmalıdır."

Ash'in hareket edip bana yaklaştığını hissettiğimde yerdeki birinden şaşkınlık dolu bir nefes geldi. Phanos'un yüz hatları keskinleşti ve vücudunun üst kısmı öne doğru eğildi.

"Babasının kim olduğundan ya da doğuştan gelen bir haktan dolayı değil.

Çünkü

Ölümlü olarak doğmuş biri olarak, doğumun sizi sadakate layık kılmadığını herkesten çok ben biliyorum. Cinsiyet de öyle," dedim Phanos'un bakışlarını yakalayarak. "Nyktos ona karşı hissetmiş olabileceğin her türlü sadakati *hak* etti. Bunu kan ve fedakârlık yoluyla yaptı. Onu tanıyorsunuz. Kabul etmek istesen de istemesen de o senin sadakatine layık."

Maia başını eğdiğinde mum ışığı inci tacın üzerinde parlıyordu.

"Öyle."

"Ama o Yaşamın Gerçek İlkeli değil," dedim bir an için bakışlarını tutarak. "Kolis de öyle." Küçük bir nefes aldım. "Ama hepiniz bunu zaten biliyorsunuz. Tıpkı Kolis'in sadakatinizi manipülasyon ve korku yoluyla kazandığını bildiğiniz gibi. Hepiniz onu tanıyorsunuz. Ve onun sadakatinize layık olmadığını biliyorsunuz."

Phanos kayıtsızca, "Bu kafirlik," dedi. "Bugün yaptığınız şey de öyle."

"Bunun küfür olduğunu mu düşünüyorsun?" Phanos'u kendi tarafımıza çekmemiz gerekiyordu ama inançsızlık ve öfke dilimi tuttu. "Kolis, Eythos'un karısını sırf kardeşi onun için bir ölümlüyü hayata döndürmeyi reddettiği için öldürdüğünde bunun böyle olduğunu düşünmedin mi?"

"Sevdiği bir ölümlü," diye karşı çıktı. "Sotoria-"

"Sotoria'dan bahsetme." İçimi bir korku kapladı ve görüşümün köşeleri bir kez daha gümüşe çalan altın rengine döndü. "Biliyorsun Onunla ilgili hiçbir şey. Ve onun hareketlerini bana karşı savunmaya cüret etme. Ona karşı hissettiği şey aşk değil. Bu hastalıklı, sapkın bir saplantı."

Yukarıdaki gökyüzünden bir ejderhanın derin ve gürleyen sesi duyuluyordu.

İçimdeki öfkeyi bastırarak yavaşça nefes verdim. "Değil miydi Kolis öfkeyle başkalarına saldırıp kadınları ve erkekleri öldürdüğünde kafir miydi? Çocukları?" Birinin cevap vermesini bekledim. "Hayır mı? Peki ya Kralınızdan közleri çalıp kendisini Böyle mi?" Bakışlarım aşağıdakileri taradı. "Ailemin boynunu kırması, öfkelenmekten başka bir sebep yokken, kafirlik değil miydi?"

"Peki ya Embris'i öldürdüğün zaman?" Veses meydan okudu.

Sırtım sertleşti. "Bunu yapmamalıydım. Kontrolümü kaybettim."

Taht odası tamamen sessizliğe gömüldü. Hiç kimse, Kyn bile bunu söylememi beklemiyordu.

"Ve yaptıklarımın utancını sonsuza dek taşıyacağım. Onu öldürdüğüm için değil. Onu umursamayı kendime yediremiyorum," dedim. "Ama yaptığımdan pişmanım.

eylemlerimin sonuçları masumlar tarafından ödendi."

Kollarını göğsünde kavuşturan Kyn'in çenesinde bir kas gerildi. "Bana Embris'in gelenekçi biri olduğu söylendi," diye devam ettim. "O yapmadı

Kolis'in közleri çaldığı ya da ölümlüler diyarına saldırdığı zamanki gelenekleri önemseyin."

"O yaptı." Phanos'un derin sesi odanın içinde yankılandı. "Ama korkuyordu."

"Sanki sen değilmişsin gibi," diye alay etti Kyn.

Gökyüzü, Deniz, Toprak ve Rüzgârın İlkeli onu görmezden geldi. "O zaman,

Kolis közleri almıştı ve vurduğu herhangi birinin yerine başka bir Primal'i Yükseltebilirdi. Bunu hepimiz biliyorduk."

Attes'e baktım. *Hiçbirimizin fazla seçeneği yoktu.* Konu Kolis'e hizmet etmeye geldiğinde o da böyle demişti.

Ancak Kolis'teki korlar söndüğünde, ölüm tehdidi onlar için geçmişti, ancak Mahkemelerindeki tanrılar, drakenleri ya da değer verdikleri herhangi biri için değil.

"Her biriniz Kolis'in hükümdarlığından kurtulmak için ne gerekiyorsa yaptınız. Gerekeni yaptınız," diye tekrarlardım. Sonraki kelimeler dilimde kükürt tadı bıraktı. "Anlıyorum."

"Tıpkı hayatta kalmak için *ne* gerekiyorsa yaptığınız gibi mi?" Veses gümüş gözleri parlayarak sordu.

Tenimin her yeri karıncalandı. *Nefes al.* Kyn'in dudaklarının kıvrımı yardımcı olmadı. "Ondan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Tıpkı benden önceki pek çokları gibi.

"Maia'nın yere baktığını fark ettim. "Ve umarım her biriniz ondan sağ kurtulamayanları hatırlıyorsunuzdur, ama korkarım çoğunuz hatırlamıyorsunuz."

Maia'nın gözleri kapandı.

"Sadece onlar unutmayı seçtikleri için," dedi Bele.

"Hepimiz değil," diye fısıldadı Maia başını kaldırarak. Gözleri açıldı ve parıldadı. "Hepimiz unutmuş değiliz. Yapamazdık..." Başını salladı, sonra çenesini kaldırdı. "Haklısınız. Sadakatimiz korkudan doğdu, önce kendimiz için sonra da değer verdiklerimiz için." Bakışları

Ash'ten bana. "Bu bir mazeret değil. Bu sadece bir gerçek. Hepimiz için aynı olan bir gerçek."

"Benim adıma konuşamazsın Maia," diye tersledi Veses.

Maia'nın kahkahası kuruydu ve dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Ah, evet, Kolis'in ellerinde hiç acı ya da korku yaşamadın."

"Bunu hemen şimdi deneyimlemek ister misin?" Veses diğer İlkel tanrıçaya doğru ilerleyerek sordu.

Ash öne çıktı ve ona baktı. Yapması gereken tek şey buydu. Veses durdu.

"Kolis'in sadakatimizi kazanmadığını söylüyorsunuz," dedi Phanos. "Ama siz de kazanmadınız."

"Haklısın. Yapmadım." Belimden Ash'e doğru döndüm. "Ama onun sadakatini kazandım. Bunu kan ve fedakârlıkla yaptım. O beni tanıyor. Onun sadakatine layık biriyim." Bakışlarını Rhain'e kaydı. Gözleri açıldı. *Nefes ver.* "Ona hizmet edenlerin sadakatini kazandım."

Rhain hafifçe gülümsedi. "Seraphena'nın var." Diğerlerine döndü. "Bunu kan ve fedakârlıkla kazandı." Rhain sağ botunu yere vurdu.

Gözlerimi kırptım, topuğunun taşa çarpmasını beklemiyordum.

"Onu tanıyoruz," diye konuştu Saion solumuzda durduğu yerden, izmeli ayağını yere vurarak.

"Seraphena sadakatimize layıktır," dedi Rhahar ve ayağını yere vurarak sözlerini bitirdi; duvarlarda duran muhafızlardan taşa vuran izmelerin gürültülü sesi yankılandı.

"Seraphena sadakatimi kazandı," dedi Nektas ve Phanos ona bakıp *dinledi.* "O benim kardeşlerimin sadakatini kazandı. Bunu kan ve külle yaptı. O buna layık."

Bakışlarını Maia, Keella ve ardından Phanos'a kayarken sesim duyusallaştı. "Ve sadakatinizi kazanmak istiyorum."

"Özür dilerim." Veses gülümsedi. "Ama benim tipim değilsin."

Ne demek istediğini anladım. Ash'in ve kim bilir başka kimlerin sadakatini sırtımdan kazanmıştım.

Ash de öyle.

Bedeni inceldi ve karanlık İlkel sis dalları bacaklarının etrafında dönmeye başladı.

"Sorun değil," dedim bir elimi kaldırarak. "Beni aşağılamaya çalışmasını eğlenceli buluyorum. Yakında bana illi ve şişman diyecek ve herkes onun zekâsından çok etkilenecek."

Phanos homurdandı ve Veses'in başı ona doğru döndü. "Ne?" Omuz silkti. "Hakaret etme konusunda her zaman berbat olmuştundur."

Başını sallarken kırmızı dudakları inceldi. "Her neyse."

"Şüphe içinde olabilecek kişilerin sadakatini nasıl kazanacaksınız?" Keella sordu.

"Şu anda sahip olduğum tek şey, daha iyi bir seçim olacağıma dair sözüm. Bunun bazılarınız için çok az şey ifade ettiğini biliyorum." *Nefes alın.*

"Ama hepinizin bilmesi gereken şey, korkmanızı istemediğimdir. Dürüst olmak gerekirse, bazılarınızdan sadakat bile istemiyorum."

Veses kaskatı kesildi. Göz ucuyla Elias'ın Thierran'a dirsek attığını gördüm.

"Bu ilham verici bir mesaj oldu," dedi Kyn, "ama-" "İşim bitmemiştir," dedim.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Veses, gözlerini kan rengi tırnaklarına dikerek.

Bir nefes aldım ve saydım. "Her birinizi temin ederim ki Kolis'in planladığı şeyi yapmayı planlamıyorum." Önce Phanos'a sonra da Maia'ya baktım. "Kolis benim Sotoria olduğuma inanmadan önce, sadece içimde bir yaşam közü olduğunu biliyordu. Onları almayı planlıyordu ve alacaktı da. Ne olduğunu biliyor musun?

olsaydı ne olurdu? Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükselirdi."

Phanos lanet okudu ve Maia elini göğsüne bastırarak Keella. Yeniden Doğuşun İlkeli Tanrıçası Attes ve Bele'nin yanı sıra, şaşkın görünmeyen diğer iki kişi Veses ve Kyn'di.

Biliyorlardı.

Phanos, "Bu imkânsız," diye karşı çıktı.

"Öyle değil," dedi Keella. "Kadimlerin hüküm sürdüğü zamanlarda olduğu gibi, iki İlkeli özü bir araya getirmekten ibaret olacak."

"Yaşamın ve Ölümün İlkeli olarak, hiçbirinize ihtiyacı olmaz. Onu kızdırırsanız, sizi öldürür ve başka birine yükselir," dedim onlara. "Hâlâ bunu yapmayı planlıyordu -közleri almayı. Sadece benim İtlaf'ımın sona ermesini bekliyordu. Ama her birinizin ve ona mutlak itaat ve sadakat yemini etmeyen her ölümlü hükümdarın sonunu getirmeye hazırdı."

"Tek endişemiz bu değil." Penellaphe diğerlerinin yüzüne döndü. "Eğer Kolis Yaşam ve Ölümün İlkeli olarak yükselmiş olsaydı, yere inenleri uyandırır. Eskiler."

"Yer altındakiler uyanırsa ne olacağını hepiniz biliyorsunuz," diye uyardı Keella. "Yanan sadece ölümlüler alemi olmayacak."

Kadimlerin uyandığı düşüncesi bile çoğu kişiyi tedirgin etmiş ve sessizliğe gömülmüştü.

Veses gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, yüz hatları gerilmişti. "Yeter ki Denge korunursa, ki Kolis çoğunuzun ona itibar etmemesine rağmen bunu başarmıştır, Kadimler ait oldukları yerde kalacaktır. Toprak altında." İnce kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "Onun böyle bir İlkel olarak yükselmesi bunu değiştirmeyecektir."

"Ama olurdu," dedim. "Yaşamın ve Ölümün İlkeli diye bir şey olmamalı, çünkü böyle bir varlık Kadimlerin kendilerinden ayırdığı güçlere sahip olur.

Primaller'ı yaratmak için." Kaşlarım çatıldı. "Hepsini uyandırmazdı ama güç değişimi, alemdeki hasarın aynı olmasına yetecek kadarının durağanlığını bozardı."

"Kolis o zaman riske girmezdi." Phanos'un nefesi hırıltılıydı. Kyn'e baktım. "Riske girer miydi?"

Kyn sadece sırttı.

"Kaderler," diye fısıldadı Maia. Güzel yüz hatlarını korku kaplamıştı. "Hepimizi şu anda olduğundan daha fazla mahvedebilirdi."

"Madem Kralımızın bizi mahvettiğini düşünüyorsun, neden hiçbir şey söylemedin Maia?" Veses karşılık verdi. "Fikrini söylemek için sayısız fırsatın oldu."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Veses *neredeyse* haklıydı. "Buradaki her bir Primal Kolis'i durdurmak için bir şeyler söyleyebilir, bir şeyler yapabilirdi." Attes'in bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ve ben Dalos'tayken yaptığımız konuşmayı düşündüğünü biliyordum. "Ama bu size ceza ve dehşetten başka ne kazandırabilirdi ki?"

"Daha önce de söylediğimiz gibi, her birimiz hayatta kalmak zorundayız," diye konuştu Ash, bakışları aşağıdakilerin üzerinde gezinirken. "Size hayatta kalmaktan daha fazlasını yapma şansı veriyoruz."

"Ve bunu yapmak için," dedim, "Kolis ya da hatta Eythos gibi yönetmeye niyetimiz yok."

Bu herkesin dikkatini çekti.

Veses elini indirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Karar veren, diyarların geleceğine ve içindeki herkesin hayatına karar veren tek kişi ben olmayacağım." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Yanımda bir Eş ile hüküm sürmeyeceğim. Yanımda bir Kral ile yöneteceğim."

Phanos'un kolları açıldı ve Maia'nın ağzı açık kaldı.

Gözlerim Ash'inkilerle buluştu. "Kral ve Kraliçe olarak birlikte hüküm süreceğiz."

"Vay canına," diye haykırdı Veses ellerini çırparak. "Ne kadar yeni bir yaklaşım.

Çok çığır açıcı."

Tekrar saymayı denedim. Biri bile geçemedim. "Kader üzerine yemin ederim Veses, seni yüzüstü duvara çarpmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama beni gerçekten sınıyorsun."

Veses'in kırmızı boyalı dudakları aralandı.

"Dilinizden damlamak üzere olan şeyi bir kez daha düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim." Veses'e bakarken Ash'in bacakları boyunca gölgeler yükseldi.

"Seraphena seni benden bile daha az seviyor. Onu kızdırıyorsun ve seni neredeyse yok edene kadar onu durdurmayacağım."

Veses o sefil ağzını kapatırken gülümsememek için olgunluğumun her zerresini kullanmam gerekti.

"Daha iyi bir insan olmaya çalıştığını söylüyorsun," diye araya girdi Phanos. "Yaptıklarınla birlikte düşünüldüğünde, bu tehdidinde pek de ciddi değilmişsin gibi görünüyor."

Ash soğukkanlılıkla, "Seraphena daha iyi bir insan olmaya çalıştığını söyledi," diye cevap verdi. "Öyle bir şey yapmadım."

Phanos sertleşti. "O zaman sorumu yeniden ifade edeyim. Sadece biriniz itidalli davranırsa Kral ya da Kraliçe olarak hüküm sürmek nasıl farklı olabilir?"

Attes, "Hepiniz beş saniyeliğine çenenizi kapatırsanız her ikisi de itidal göstermiş olur," diye karşılık verdi.

Kyn'ın başı kardeşine doğru sallandı.

"Ancak, onların aksine, benim kısıtlamaya ihtiyacım yok." Attes omzunun üzerinden baktı. "Bana bir şey söylemeden önce bunu bir düşün."

Kyn'ın çenesi çıktı ve kollarını kavuşturarak öne doğru baktı. Attes sırttı.

Keella boğazını temizledi. "Yani, siz ikiniz eşit şekilde mi yöneteceksiniz?"

Ash bir adım geri çekilerek elimi ağzına götürdü. Gözleri benimkilerle buluşurken tepesine bir öpücük kondurdu. "Evet ve hayır," dedi ve elimi indirip bıraktı. Kalbim resmen eridi. "Birbirimize eşit şekilde hükmedeceğiz.

diğer Primaller."

Taht odasından boğuk bir ses yükseldi ve önümdeki tek bir Primal bile

şok olmuş gibi görünmüyordu. Bunu beklemiyorlardı ve şaşkın sessizlikleri iyi bir şey olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Önce Phanos toparlandı. "Tam olarak ne diyorsun?"

"Ne tek bir kişinin her şeyi yönetmesi gerektiğini düşünüyorum ne de iki kişinin her şeyi kontrol etmesi gerektiğine inanıyorum," dedim umudumu kontrol altında tutarak.

"Bir denge olması gerekiyor. Ve hepimizin tüm kararlarda ortak bir çıkarı ve ortak sorumluluğu olmalı. Adil olunması gerekiyor ve bence tek yol bu."

"Mahkemeler bu şekilde kurulmadı." Phanos'un sesi kuşkulu geliyordu.

"Yani?" Dedim ki. "Daha önce yapılmamış olması yapılamayacağı anlamına gelmez." "Ama var," diye ısrar etti. "Kadimlerin niyeti bu değildi."

"Tekrara düşmekten nefret ediyorum ama... yani?" Ben de cevap verdim. "Böyle bir şeyi yasaklayan bir kanun yok."

Phanos'un gözleri sanki ölümlüler diyarındaki tüm Tapınakları ateşe vermemizi önermişim gibi açıldı.

"Aranızda Kolis'in gücü sizinle paylaşmayı teklif edeceğini düşünen var mı?" Ash sordu. "Koşulsuz gelen gerçek güç mü?"

"Size hizmet etmek koşulsuz mu?" Phanos sordu.

Ağzımı açtım ama başımı sallayarak durdum. "Bizim yanımızda olmak koşulsuz bir şey değil ama senden asla halkını feda etmeni istemeyiz. Ve ben" -sertçe yutkundum- "vermek zorunda kaldığınız şey için gerçekten üzgünüm."

Phanos bakışlarını indirdi, çenesi sertleşti.

"Nyktos ve ben mükemmel değiliz. Şimdiye kadar ciddi hatalar yaptım ve eminim daha fazlasını da yapacağız, ancak sizden asla bizi memnun etmeyen birini öldürmenizi ya da sizden memnun olmadığımız için değer verdiğiniz birini cezalandırmanızı istemeyeceğiz," diye devam ettim.

"Alakasız bir noktayı kanıtlamak ya da algılanan bir hakareti yatıştırmak için masumları katletmeyeceğiz. Bir fikir ayrılığı yüzünden size karşı saldırmayacağız." Veses'e baktım. "Gücümüzü göstermek ya da eğlenmek için sizi küçük düşürmeye çalışmayacağız."

Veses'in yüz hatları, etinin altındaki gri tonları görene kadar keskinleşti. "Çarpık zevklerimiz için insanları hapsetmeyeceğiz ve birbirinize karşı oynayın." Çenem kalktı. "Ölümlüler âlemine sıçrayacak bir savaş istemiyoruz. Iliseum'u tanrıların ve ejderhaların kanına bulanmış halde bırakmak istemiyoruz. Tek istediğimiz Kolis'e karşı bizimle birlikte durmanız."

Sözlerimi sessizlik karşıladı.

Ash, "Seçim yapmadan önce her birinizin bilmesi gereken bir şey daha var," dedi. "İçinizden ikisinin seçim yapma şansı olmayacak."

bu seçim."

"Şu ikisinin kim olduğunu merak ediyorum." Kyn bir kahkaha attı ve birkaç adım ilerledi. Kendini beğenmiş bir gülümseme yakışıklı yüz hatlarını buruşturdu. "İkinize de bağlılık yemini etmektense, tazılarımdan biri tarafından becerilmeyi tercih ederim," dedi Veses'in dudağının kıvrılmasına neden olarak.

Bakışlarına karşılık verirken dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ash kürsünün kenarına sürüklendiğinde kafamı çevirmedim.

"Devam edebilir ve gidebilirsin, Veses," dedi.

Ayinlerin ve Refahın İlkel Tanrıçası'nın kaşları havalandı. "Yani bu iş böyle mi sonuçlanacak? Benden destek bile istemeyecek misin?"

Gözlerimi devirdim.

"Hayır," diye cevap verdi. "Nerede durduğunuzu zaten biliyoruz ve teklif etseniz bile bunu istemiyoruz."

Keskin bir nefes aldı. "O zaman neden buraya çağrıldım? Varlığımla onurlandırılmak istemen dışında mı?"

Yine gözlerimi devirdim.

"Neye sahip olabileceğini bilmeni istedik." Ash'in gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. "Gerçek özgürlük. Korku yok. Gerçek güç. Artık hak ettiğin şeye sahip olacaksın. Hiçbir şeye."

Gözlerinde öfke alevlenirken çenesi eğildi. "Bu gereksiz bir kabalıktı. Bunu yapmadığın bir zamanı hatırlıyorum-"

"Seni mahvetmemek için ne kadar çaba sarf ettiğimi tahmin bile edemezsin."

Özüm, öfkemle birlikte yükselen bir ateşle zonkluyordu. "O yüzden ağzından çıkmak üzere olan o iğrenç, çarpık şeyi sakın bitirme."

Kollarını açtı ve derisi tekrar inceldi, altından gri bir parlaklık göründü. "Ve benim de aynısını yapmamam için nelerin gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Attes başını ona doğru çevirdi. "Onu gerçekten tehdit mi edeceksin?"

"Aptal kaltağı ikna etmeye çalışmayın," diye çıkıştı Bele. "Bir şey yapmaya kalkarsa ne olacağını görmek istiyorum."

Veses bakışlarını yakalayarak sırtıttı. "Daha önce seninle konuşmaya çalışmıştım. Kolis'in anlaşmasını kabul etmediğin için pişman olacağın konusunda seni uyarmıştım. Ailenin başına gelenler senin suçun."

Sertleştim.

"Git buradan," diye emretti Ash. "Şimdi."

Veses bir kahkaha attı ve geri çekildi. Ayaklarının dibinde sis dalları toplandı. "Hepiniz bir hata yapıyorsunuz," dedi keskin bir

Elini. "Göreceksin."

"Veses?" Ona seslendim. Daralmış bakışları benimkilere kaydı. Ona bir gülümseme verdim. "Yakında görüşeceğiz."

İlkel tanrıça bir tıslamayla ortadan kayboldu.

"Fates, o kaltaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Bele.

Maia güldü ve ellerini kalçalarının üzerinde düzeltti. "Bu konuda tam bir fikir birliği içindeyiz."

"Kyn?" Ash söyledi.

Primal sırtarak bakışlarını kürsüye doğru kaldırdı. "Öleceksin" demeden önce kibirli bakışları benimkilerle buluşana kadar bekledim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. O kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

"Kolis'e çok benziyorsun," dedi Phanos.

"Eythos ya da Kolis gibi yönetmeyeceğimi söyledim. Gereksiz yere zalim ya da acımasız olmayacağım," diye açıkladım. Attes'in söylediklerini hatırlayarak çenemi Kyn'e doğru kaldırdım. "Ama aptallık noktasına varacak kadar da bağışlayıcı olmayacağım.

Yaptıkların ve yardım ettiğin şeyler iğrenç. Sen yanımdayken asla gerçek bir değişim yaratamayız."

Kyn'in gözleri kısıldı ve başını Attes'e doğru çevirdi. "Bu konuda ne söyleyeceksin kardeşim?"

Attes arkasını dönmedi ve bir sonraki söylediği şeyin onu incitmiş olması gerektiğini biliyordum. "Benim kardeşim yok."

"Böyle mi hissediyorsun?" Kyn alay etti. "Buna *sen* sebep oldun."

Kyn'in teni inceldi ve altındaki gümüşün girdaplı tonlarını ortaya çıkardı. Ben onun bakışlarını tutarken içinden sis akıyordu. O gittikten sonra Attes'in omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

Phanos'un bakışları benimkilerle buluştu ve sonra Ash'e kaydı. "Haklısın. Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz," dedi. "Ama Kolis'i yönetiminden vazgeçmeye zorlayabilsen bile, o hizaya gelmeyecektir. Sen bir aptalsın eğer buna inanın. Kendisine karşı duran ve hatta bunu düşünen herkesten intikam alacaktır."

Gerildim.

"Bunu duymak istemediğinizi biliyorum, belki de hoşunuza gitmiyor ama Kolis Dalos'tan uzaklaştırılsa bile öylece çekip gitmeyecektir. O isteyecektir intikam."

Ona Kolis'i dışarı çıkmaya zorlamanın nihai hedefimiz olmadığını söylemek istedim ama iğddlerim beni sessiz kalmam konusunda uyardı.

"Kolis çok güçlü. Karşılık verecektir," dedi Phanos ve ben de Rhahar ile Saion'a baktım. İlkel devam ederken ikisi de mutlu görünmüyordu. "Ve kirli dövüşecek." Bakışları bana kaydı. "Bunu zaten biliyorsun." Derin bir nefes verdi ve çenesini kaldırdı. "zgnm ama ikinize de sadakat yemini edemem ya da destek veremem."

Acı hayal kırıklığı kabardı, ağırlığı neredeyse ezici oldu. Ona eşit bir şekilde yönetme ve korkusuzca yaşama şansı sunuyorduk. Bunu nasıl reddedebilirdi? Ama ben cevabı zaten biliyordum. Korku. Geride kalan tüm Primaller ve hatta ayrılan iki Primal bile geçmişte Kolis'in öfkesinin yükünü çekmişti.

"O zaman Kolis'in yanında mı duracaksın?" Ash, sesi zeminin ve duvarların üzerinde kayan soğuk bir gölgeye dönüşerek sordu.

"Ben de onunla birlikte durmamayı tercih ederim," diye cevap verdi. Kaşlarını attım.

"Ama başka seçeneğin yok."

"Beni zorlamadığı sürece hayır. O zamana kadar adamda kalacağım ve hiçbir şeye karışmayacağım," diye onaylayınca Saion sırttı. İlkel bunu kaçırmadı. "Cevabımı beğenmedin mi?"

"Cevabınız beni şaşırtmadı," diye düzeltti Saion. "Görüyorsunuz, bu sizin sorunuz haline gelene kadar sizin sorunuz değil. Olaya müdahil olmamanın sizi olacakların sorumluluğundan muaf tuttuğuna inanıyorsunuz ama mesele şu ki, Majesteleri, hiçbir şey yapmamak bir şey yapmaktır."

Phanos bir zamanlar kendisine hizmet etmiş olan tanrıya bakarken çenesi sertleşti. Bir an geçti. "O zaman öyle olsun." Gümüşi bakışları Ash ve benim üzerimde sabitlendi. "Umarım bir seçeneğim vardır ve buraya gelmek gibi bir seçeneğim *yokken* gitmeme izin verilir."

Ash'e baktım ve o da başıyla onayladı. "Gidebilirsin," dedim. "Kimse seni durdurmayacak."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim." Hayal kırıklığımı bastırdım. "Phanos?"

Bacaklarından yükselen sis yavaşladı. "Evet?"

"Zamanı geldiğinde benim için yaptıklarını hatırlamamı istemiştin," dedim. "Hatırlayacağım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Pekâlâ." Attes boğazını temizleyerek Phanos'un ayrılışının ardından oluşan gergin sessizliği bozdu. "Sanırım geriye kalan herkes Çünkü aynı fikirdeyiz?" Birkaç kişi başını salladı.

"O zaman bu gösteriyi yola koyalım." Attes öne çıktı ve diz çökerek sol avucunu taş zemine dayadı. "Bunu memnuniyetle tekrar teyit edeceğim yemin ederim."

Sağ elindeki öz çatırdarken sarsıldım. Phanos ve diğerleriyle ilgili tüm düşünceler, ham enerji avucunu yalayıp önce bir kabzaya sonra da bir kabzaya dönüşürken yok oldu. Tüyler dönerek uzun bir bıçak oluşturdu. Eather'ın kılıcını göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Kılıcım ve hayatım üzerine," dedi sesi odada yankılanarak. "Kan ve *Külden*, Işık ve Ateşten ve En Parlak Aydan doğan, Yaşamın *Gerçek* İlkeli, Tanrıların ve Sıradan İnsanların *Kraliçesi* olan sana yemin ederim."

Tanrım, yine de çok uzun bir başlıktı.

Göğsümde bir şey hissettim. Daha önce yemin ettiği zamankinden farklı bir şey. Bu his korların hissettirdiğine çok benziyordu, sanki Attes'in özünden bir parça şimdi içimde ikamet ediyordu.

Bakışları Ash'e kaydı. "Ve sana, Asher'e, Kutsanmış Olan'a, Ruhların Koruyucusu'na ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı'na, Vathi'nin tüm gücüyle emrini yerine getireceğime yemin ederim." Attes başını eğdi.

Mumların üzerindeki alevler çılgınca titrerken, bir enerji dalgası odanın içinde dolaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Attes'in yanağında bir gamze belirdi.

"Kalkabilirsin," dedi Ash. "Ayrıca teşekkür ederim."

Attes'in başı kalktı ve eather'ın kılıcı yere düştü. Ayağa kalkarken iki gamzesi de tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. Onları gördüğüme sevindim.

Bele bir adım öne çıktı ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Muhtemelen bunu yapmamın gereksiz olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Öyleydim.

"Ama öyle değil. Bunu yapmaktan gurur duyuyorum," dedi Bele, Ash ile benim aramda bir bakış attıktan sonra. Sağ elinde tüyden bir kılıç belirdi.

"Kan ve *Külden*, Işık ve Ateşten ve En Parlak Aydan doğan, Yaşamın *Gerçek* İlkeli, Tanrıların ve Sıradan İnsanların Kraliçesi olan sana kılıcım ve hayatım üzerine yemin ederim. Ve sana, Asher'e, Kutsanmış Olan'a, Ruhların Koruyucusu'na ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı'na, emrini tam anlamıyla yerine getireceğime yemin ederim. olabilir," Bele durakladı ve kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak, "Sirta'nın," dedi.

Bir başka enerji dalgası alevleri savururken dudaklarım kıpırdadı ve göğsümde bir kez daha o tuhaf hissi duydum. "Teşekkür ederim, Bele."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Başını kaldırdı. "Ama artık kalkabilir miyim?"

"Evet," dedim, gülmek istiyordum ama boğazım buna izin vermeyecek kadar kalındı.

Penellaphe de aynı şeyi yaptı, eather kılıcını çağırdı ve yeminini etti. Ona teşekkür ettik ve ardından güzel İlkel Aşk, Güzellik ve Bereket Tanrıçası boğazını temizledi.

"Çok uzun süre ve çok fazla nedenden dolayı bir kenara çekildim." Diz çökerken kum sarısı saçları omuzlarına döküldü. "Artık bunu yapmayacağım."

Tüyden bir kılıç şekillendi, ışığı pürüzsüz, sarımsı kahverengi yanaklarında parıldadı. "Kan ve *Külden*, Işık ve Ateşten ve En Parlak Aydan doğan, Yaşamın *Gerçek* İlkeli, Tanrıların ve Sıradan İnsanların *Kraliçesi* olan sana yemin ederim." Penellaphe'nin yemininin hissi azalırken, Maia'nın bir parçasının göğsümde kök saldıgını hissettim. Bakışları Ash'e kaydı. "Ve ben de sana, Asher'e, Kutsanmış Olan'a, Ruhların Koruyucusu'na ve Sıradan İnsanların ve Sonların İlk Tanrısı'na, emrini Kithreia'nın tüm gücüyle yerine getireceğime yemin ederim." Maia başını eğerken mumların alevleri birkaç santim yükseldi.

Ona teşekkür ettim. Ash ona onur duyduğumuzu söyledi ve ayağa kalktığında yüz hatlarına kazınmış kararlılığı gördüm.

O geri çekilirken, Yeniden Doğuşun İlkel Tanrıçası grubun arkasından çıktı. Zengin kahverengi saçları omuzlarına dökülürken başını geriye doğru

eğip Ash ve bana baktı.

Gözlerinden süzülen yaşlar, cılalı bir elmasın tonuna dönüşene kadar gözlerini doldurdu. "Sanırım ikiniz de size inandığımı biliyorsunuz," dedi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü, ama bunda bir tuhaflık vardı. "Ama size yemin edemem, ikinize de."

İçime bir şok dalgası yayıldı ve tüm oda sessizliğe gömüldü. Belli ki başka kimse de böyle bir tepki beklemiyordu.

"Neden?" Ash sordu.

"Eythos'a Sotoria'nın ruhuyla yardım ettiğimde dengeyi bozdum. Benim müdahalem diyarların geleceğini değiştirdi. O olmasaydı, Sotoria Vadi'ye geçecekti," dedi ve Penellaphe'nin bir elini ağzına kapattığını gördüm. "Ve denge eşit olmadığına, düzeltilmesi gerekir."

"Kolis onu bulur ve geri getirirdi." Yaşadığım şokun yerini hızla öfke alıyordu. "Bu nasıl dengeyi bozmaz?"

"Öyle. Kolis'in başına gelenlere bakılırsa, onun da tıpkı benim gibi bu bedeli ödediğine inanıyorum."

"Ne?" Ash kabaca sordu. "Hangi bedeli ödemek zorunda bırakıldın?"

Ağır bir nefesle göğsü yükseldi. "Dengeyi düzeltmek için Kader, Kolis'e kan yemini etmem gerektiğine karar verdi; bu yemin, Divan'ımı ona karşı kullanmamı engelleyecekti."

Ağzım açık kaldı.

"Ne oluyor lan?" Bele patladı. "Bu nasıl uygun bir *çözüm* olabilir?"

"Buna cevap veremem," dedi Keella. "Ama sadece onların zihninde, Kader'in bana sunduğu gibi, 'beni ilgilendirmeyen işlerde' ikna edilemeyeceğimi garanti ettiğini varsayabilirim."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Bunu sana hangi kader yaptırdı?"

Penellaphe'nin kafası bana doğru sallandı.

"Kyros," dedi.

Tanrıya şükür Hollanda değildi çünkü kendimi kaybetme ihtimalim çok yüksekti.

"Bunu biliyorum." Nektas'ın dudağı kıvrıldı. "Onu hiç sevmedim."

"Ben de ondan pek hoşlanmazdım." Keella'nın dudaklarında bir kez daha solgun bir gülümseme belirdi. "Ama böyle şeylere karar veren Kader değildir. Buna karar veren alemlerin özü."

Bir kez daha, buna ne kadar inandığımdan emin değildim. Hollanda araya girmişti, bir bakıma Aydun da öyle. Kyros'un bile bu ince çizgide yürüdüğüne dair bir his vardı içimde.

"Bu işe hiç bulaşmamalıydın," diye konuştu Ash, ses tonundaki keder açıktı. "Buna maruz kaldığın için üzgünüm."

"Pişman değilim. Yaptıklarımın pişman değilim. Bundan sonra yapılması gerekenler için de pişman değilim." Çenesini kaldırdı. "Ettiğim yemin Kolis ve benim aramda, Divanım arasında değil."

"Hayır," diye soludu Ash, içime bir korku saldı.

"Sorun yok." Keella'nın gülümsemesi derinleşti ve bu kez gözlerine ulaştı. "Ben çok yaşıyım Nyktos. Kolis'ten çok daha genç değilim. Ve her geçen yıl, hayattaki ve korumamız gereken kişiler için küçük güzellikleri hatırlamak daha da zorlaşıyor."

Anlayışım içime dolduğunda çok kısa bir nefes aldım. Maia'nın gözleri kapandığında bir elimi göğsüme bastırdım.

Keella'nın bakışları bana kaydı. "Ölümlüleri savunmak için Kadimlere karşı durduk, her birimiz onlara bakma yeteneğini kaybedenin biz olacağımız günün geleceğini biliyorduk. Onların güzelliğini görmeye devam etmek ve kusurları ve her şeyiyle takdir ediyorum. Ben o zamanı geçtim."

"Buna inanmıyorum. Sen soğuk ve zalim değilsin," diye ısrar ettim.

"Bunun tek nedeni hâlâ kendimi sıcak ve nazik olmaya zorlayacak kadar önemsemem." Bir nefes daha aldı, sonra Maia ve Attes'e baktı. "Siz ikiniz anlıyorum."

"İstemiyorum," diye fısıldadı Maia. "Ama ben istiyorum."

Keella onun bakışlarıyla karşılaştığında Attes başını salladı, çenesi sıkılmıştı.

Bunu içermeyen bir cevap bulmak için beynimi zorladım. "Durağanlığa geçemez misin? Bunun yardımı olmaz mı?"

"Yıllar önce bunu yapabilseydim yapardım. Ve belki de Kolis yaptığı şeyi yapmasaydı, hepimizi zayıflatmasaydı, her birimize bir şekilde bulaştırmasaydı. Eğer öyleyse, uyku şimdi yardımcı olabilirdi. Ama durağanlığa girsem bile Thyia Ovaları yine de benim Sarayım olacak."

"O zaman senin Divan'ın olmadan savaşacağız," diye karar verdim. "Biz-" "Ben hazırım. Zaten hazırdım," diye araya girdi Keella. "Sorun değil."

"Hayır." Duygularım sesimi kalınlaştırdı. Keella'yı o kadar iyi tanı mıyordum ama ondan hoşlanıyordum ve bu hiç adil değildi. "Bu doğru değil."

"İçinde çok fazla ölümlü kalmış, Seraphena. Umarım bu kaybolmaz," dedi. Ash elini belime koydu. "Ama sen beni ölümlüymüşüm ve ölümün eşiğindeymişim gibi düşünüyorsun. Ben

ölmüyorum. Dönüşmüş olarak Arcadia'ya geçeceğim."

Dönüşmekle neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sezgilerim bu konuda sessizdi. Arcadia dışındakilerin tam olarak anlaması mümkün değildi ama bahsettiği şey ölüm gibiydi. Ve kalan bizlere de öyle hissettirecekti.

"Anlıyorsun, değil mi Nyktos?" diye sordu.

"İstiyorum" derken eli sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyordu.

Keella gülümsedi. "Son birkaç yılımı Ione'u geleceğini bildiğim şeye hazırlamak için harcadım. İkinize de sadık olacak ve Kolis'i durdurmak için elinden geleni yapacak."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Sığ bir nefes alarak kendimi toparladım. Tıpkı Ash ve diğerlerinin yaptığı gibi. Keella'nın kaybının yasını tutmam gerekecekti. Gözlerimi açtığımda kirpiklerimin nemli olduğunu hissettim.

Ash'in nefesi ağırdı. "Bu ne zaman olacak?"

"Önce bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor," dedi Keella. "Ama uzun süre beklemek istemeyiz. Ione'un Yükseliş'ten geçmesi için zamana ihtiyacı olacak."

"Tamam," dedim boğazım düğümlenerek. "Hazır olduğunuzda, yapılması gerekeni yapacağım."

Gecenin büyük bir kısmı müttefiklerimizle planlarımızı tartışmakla geçtiği için taht odasına içeceklerle birlikte masa ve sandalyeler getirilmişti.

Keella'nın paylaştıklarından sonra planları tartışmaya devam etmek garip hissettirdi,

ama işte buradaydık.

Devam ediyoruz.

Maia biraz solmuştu ama yapılması gerektiğini söylemişti. Penellaphe kabul etmiş, ölümlüler âlemine daha fazla zarar gelmesini önlemek için ne gerekiyorsa yapmaya razı olmuştu.

Phanos'un desteğini alamamak bir hayal kırıklığıydı. Kolis'i bizden korumaya kalkışırsa, karada ve denizde savaştıkları askerleri ve ceerenleri vardı. Maia fikrini değiştirmesinin mümkün olduğunu söylemişti. Ne Saion ne de Rhahar buna ikna olmuştu. Bir parça umut kıvılcımı çakmasına izin verdim ama yine de yapması gereken bir seçim vardı.

Her Primal, planladığımız şeyin hızlı ve sert bir şekilde geleceğini biliyordu. Bu bilginin grup üzerinde kasvetli bir etki bırakacağı düşünülebilirdi ama

gölümsemeler ve sıcaklık vardı. Belki de buna alışmışlardı.

Emin değildim. Ama strateji belirlemeyi bitirdiğimizde ve Penellaphe, Embris'in kemik zulasını bulduğunu paylaştığında -çok fazla değildi ama yardımını dokunacaktı- toplantıdan önce potansiyel olarak keşfettiklerim su yüzüne çıktı.

Bakışlarım Maia'nın üzerine düştü. Ona sormamın imkânı yoktu.

Sessizce müsaade istedim. Ash benimle birlikte uzaklaşmak istedi ama ona her şeyin yolunda olduğunu ve geri döneceğimi söyledim.

Savaş odasından koridora doğru ilerledim. Sadece birkaç kez gitmiştim. Penellaphe'nin adımı söylediğini duyana kadar adım atmamıştım. Döndüm, zaten düğümlemiş olan midemde düğümler dolaşıyordu. Onu son gördüğümde... Gözlerimi kaçırdım, boğazımın arkası utançtan yanıyordu.

Penellaphe'nin adımları yavaşladı. Boğazını temizledi. "Nasıl olduğunu görmek istedim ama içeride sormak istemedim."

"Ben..." Ona iyi olduğumu söylemeye başladım ama onun daha iyi bildiğini hissettim. Yaptığım şeyden hemen sonra beni görmüştü. Derin bir nefes aldım ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. Onu gümüş rengi gözlüğüyle görmek garipti.

bir Primal'in gözleri. "Ben daha iyiydim."

Yüz hatlarında bir sempati ifadesi belirdi. Acıma değil. "Bunu daha önce söyleme fırsatım olmadı. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Uzun ve yavaş bir nefes verdim. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Kaşları çatıldı. "Ama biraz tuhaf hissediyorum. Sanki kendimmişim gibi ama değilim."

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. "O hissi

bilirim." Başını salladı. "Holland eninde sonunda

kaybolacağını söyledi."

"Öyle." Çoğunlukla. Ama bu kısmı kendime saklayacağımı düşündüm. "Konu Yükseliş olayına geldiğinde sana pek fazla seçenek bıraktığımı sanmıyorum."

"Sorun değil," demekte gecikmedi. "Beni tanıyordunuz ve Lotho'nun diğer tanrılarına aşına değildiniz. Beni Yükseltme kararınız mantıklıydı."

"Tek sebep bu değildi. Sana güveniyorum ve Holland'ın seni sevdiği çok açık.

Bu da bana sizin iyi bir insan olduğunuzu gösteriyor."

"Bana kalırsa Hollanda'nın iyi bir zevki var."

Bunun üzerine gülümsedim. "Umarım bu konuda gerçekten iyisindir. Bu seni tehlikeye atıyor."

"Yüzyıllardır öyle ya da böyle tehlike altındayım Sera," dedi. "Ama şimdi Hollanda ya da başka bir yer yerine bu konuda bir şeyler yapabilirim. I

daha önce yapamadım."

Bu, onu bu role soktuğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.
"Daha uzun kalacak mısın? Gerçekten acilen yapmam gereken bir şey var."

"Evet. Buralarda olacağım."

"Tamam." Dönmeye
başladım.

"Sera?" Penellaphe ellerini kavuşturdu. "Hollanda seninle birlikte yas
tutuyor."

Nefesim kesildi ve boğazımdaki ani yanma yüzünden konuşamadım.

Penellaphe'nin gülümsemesi hüznüydü. "Birazdan görüşürüz."

Dönüp taht odasına doğru yürümesini izledim ve sonra gözlerimi
kapadım. Daha iyi *olacak*, dedim kendime. *Daha iyi olacağım*. Gözlerimi
açarak Aios'u aramaya başladım.

Neyse ki onu mutfakta Valrie ile konuşurken bulabildim. Ek aşçılar
getirmekten bahsediyorlardı - Rhain'in benimle konuştuğu bir şey. Tanrım,
çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama onun da taht odasına yakın
olmak istediğinden şüpheleniyordum.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu onu koridorda gezdirirken.

"Beklenebileceği kadar iyi. Phanos hayır diyor ama Kolis'i de
desteklemeyeceğini söylüyor," dedim. "Maia gemide."

"Vay canına," diye mırıldandı.

Ona bir göz attım. "Şaşırdın mı?"

"Birazcık." Kaşları çatıldı. "Ama çok uzun zamandır onunla fazla vakit
geçirmedi." Onu kütüphaneye doğru çektiğimde bana dikkatle baktı. "Her
şey yolunda mı?"

Kapıları arkamdan kapattım ve onunla yüzleştim. Gülümseyerek
normal davranmak için elimden geleni yaptım. "Evet."

"Emin misin?" Soluk lavanta rengi elbisesi ayak bileklerinde sallanırken
mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. Kaç duvar olduğu önemli değildi.
Aplikler açıktı, ışık sadece sıra sıra dizilmiş kitapların üzerinde donuk bir
parıltı yayıyordu, başka da pek bir şey yoktu. Ama Aios loşlukta alev alev
yanan bir meşale gibiydi. "Olanlardan sonra böyle olmanı beklemediğim
gerçeğinin yanı sıra, gülümsemen aksini söylüyor."

"Gülümsememin nesi var?"

"Yok bir şey," demekte gecikmedi. "Sadece biraz büyük." Bir duraklama.
"İnsanı rahatsız edecek kadar. Tıpkı Bele'nin numara yaptığı zamanki gibi."

Dudaklarım düzleşti. "Her şey yolunda," dedim son yirmi dakika içinde
yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Sadece sana sormak istedim

Primals ya da toplantıyla ilgisi olmayan özel bir şey."

Merak yüz hatlarına kazındı ve uzun, kızıl renkli koltuklardan birine oturdu. "Can kulağıyla dinliyorum."

Ağzımı açtım ama soruyu doğrudan söylemeden nasıl soracağımdan emin değildim. "Soracağım şey kulağa çok rastgele gelecek," diye başladım, yuvarlanan merdiveni geçerken midem düğümlendi. Ash'in anne ve babasının portrelerine bir göz attım ve sonra hızla geri çekildim. dikkatimi çekti. Onca boş oda arasından neden burayı seçmişim? Hüzün buranın ve içindeki her şeyin tozunu aldı.

"Sera?" Aios'un kaşları çatıldı. "Sanırım rahatsız edici derecede büyük gülümsemeyi buna tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Yüzümün şimdi ne işi var?" "Oldukça... paniğe kapılmış görünüyorsun."

Artık dikkatimi dağıtacak bir toplantı olmadığı için kendimi oldukça paniklemiş hissetmeye başlamıştım.

Aios'un karşısındaki kanepenin arkasına geçtim ve sinirlerimin yatışmasını diledim. Ash'in duygularımı anlamasına ihtiyacım yoktu.

"Ölümlüler aleminde,

Maia'nın Tapınaklarında ibadet eden ve genellikle belirli nedenlerle aranan bu yaşlı kadınlar vardı."

Başını yana eğerken bir tutam kızıl saç kolundan aşağı döküldü. "Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Matronlar."

"Evet. Onlar." Kanepenin arkasına bir kez daha geçtim. "Bazı sorulara cevap verebildiler. Nasıl? Bilmiyorum. Ama Maia ya da onun sarayından tanrılar tarafından eğitildiklerini varsayıyorum."

Aios'un kaşlarının arasındaki kırısklık alnına doğru yayıldı. "Haklı olabilirsin." Öne doğru eğildi, beni izliyordu. "Neden bu konuda sorular soruyorsun?"

Kalbim güm güm attı. "Emin bile değilim, yani eminim. Bilmek istediğim şeyin onlarla hiçbir ilgisi yok." Göğsümde basınç oluşmaya başladı ve daha derin bir nefes almama neden oldu. Durdum ve kanepenin arkasını kavradım. *Kendini toparla*. İhtiyacım olan son şey Ash'in beni aramak için taht odasından dışarı koştu. "Birinin hamile olup olmadığını anlayabiliyor musunuz?"

Aios'un dudakları aralandı. Hareket ettiler ama ben ses duymadım. Kulaklarıma hücum eden kan yüzünden olabilirdi çünkü aniden sesler geri gelmeye başladı. "Eminim, demek istediğin...?" Sanki bir şey söylüyormuş gibi duraksadı.

Yüksek sesle söylenen sözler onları gerçek kılacaktı ve kendini hazırlaması gerekiyordu. "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne?" Güldüm -ya da büyük bir yırtıcı kuş gibi çığlık attım.

"Hayır." Aios bana baktı. "O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü..." Alnımı arka minderin üzerine koydum ve inledim. "Açıkçası, kendim için soruyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen aşırı tepki veriyorum. Ama görüyorsunuz, son zamanlarda midem bulanıyor ve sanırım geç kaldım." Aklıma bir şey gelirken parmaklarım mindere bastırdı. "Ben de çok duygusallaştım. Her şeye ve her şeye ağlamak istiyorum ve bu ben değilim. Ve aslında gerçekten geç kaldım. Bunun nedeni sadece stres olabilir. Çok şey oldu." Başımı kaldırmak için kendimi zorlayarak Aios'a baktım. "Aşırı tepki verip vermediğimi söyleyebilir misin?"

Aios'un ağzı kapandı ve hızla gözlerini kırpıştırdı.

"Yapabilirim." Kalbim sanki yere düşecekmiş gibi hissettim.

"O zaman biliyorsun?"

"Evet. Hayır." Başını hızlıca salladı. "Yani, ben sadece size bakarak bile bunu anlayabilirsiniz ama çok şey olduğunu söylerken haklıydınız. Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok fazla stres yaşadınız. Bu vücuda her türlü şeyi yapabilir."

Parmaklarımın altında kanepenin arkılığı gıcırdadı.

"Biliyorum." "Ve semptomları bu kadar çabuk hissetmeye başlayacağın da şüpheli." Buna inanmayı o kadar çok istiyordum ki. "Ama o kadar erken değil."

"İlkeller için gebe kalmak oldukça zordur. Ayrıca, sen daha yeni İlkelliğe yükseldin, Sera. Ondan önce ölümlüydün. O zamana kadar gebe kalabilir."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm, ama Primal ile ne kadar ölümlüydüm? İçimdeki közler? Nyktos'un kanını aldıktan sonra ne kadar ölümlüydüm?" Dedim. "Yükseliş'ten önce bunu birden fazla kez yaptım."

Aios'un göğsü, korsajının narin bağcıklarına karşı keskin bir şekilde yükseldi. "Ben... Ben bunu düşünmemiştim. Senin gibi başka kimse yok. Sanırım bu mümkün olabilir, ama..."

"Durağanlıktayken bir rüya gördüm, belki de bir imgelemdi-" Bir kalp atışı için gözlerimi kapattım. "İki yavru gördüm."

"Ne?" diye haykırdı.

"Nota formumu gördüm ve sonra onun iki küçük versiyonunu gördüm," dedim.

"İki mi?" Aios fısıldadı.

"İki."

"Fates, Sera." Boğazı yutkunmaya çalıştı ve omuzları dikleştirdi. "Eğer öyleysen sana söyleyebilirim. Elimi karnına koymam yeterli," diye açıkladı gümüş gözlerini kocaman açarak. "Sence gerçekten Hamile misin?"

Oldukça büyük bir parçam hayır diye bağııyordu. Eğer emin değilsem, o zaman kendim için bir şekilde öğrenene kadar *her şeye* devam edebilirdim. Bir ya da iki çocuğum varken *her şeyi* nasıl başaracağımı düşünmek zorunda kalmazdım. Ash'in nasıl tepki vereceğı konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım ya da -ah, tanrılar- başka bir insandan sorumlu olabileceğim gerçeğı. Gerçekten sorumlu olmak gibi, belirsiz, Yaşamın İlkeli ve Tanrıların Kraliçesi gibi bir şekilde değil. Haftalarım olabilirdi, Belki de bir ay boyunca oldukça büyük bir komplikasyonla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Sadece rol yapabilirdim. Bu konuda gerçekten iyiydim.

Ama bu sorumsuzluktu. Ve çoğı gün öyle olsam da, aktif olarak, aptalca sorumsuz değildim. Çoğunlukla öyleydim. Yaptığım şeyi düşündükçe içim ürperiyordu.

Aios ağzını açtı ve sonra kapattı.

Ayağa kalktı. Sessizce bana yaklaşırken elbisesi taşın üzerinde fısıldadı. Yanıma gelip gülümsedi. "Eğer sen Düzelt," dedi. "İstersen hâlâ kanepeye tutunabilirsin."

Bir an için neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra hâlâ kambur durduğumu, kanepenin arkasına tutunduğumu fark ettim.

Tanrılar.

Parmaklarımı gevşetip düzeltirken, arkalıkta çukurlar bıraktığımı gördüm. "Şu anda belalı bir Primal gibi davranmıyorum."

Gülümsemesi yumuşadı. "Tüm hayatı birkaç dakika içinde değişebilecek biri gibi davranıyorsun."

Göğsümden bir uğultu geçti, sanki kalbim bununla hiçbir ilgisi olmadığına karar vermiş ve bedenimden çıkmıştı. "Bu yardımcı olmadı."

"Ama gerçek bu." Aios elimi tuttu ve ben sıçradım. Gerçekten *sıçradım*. Çenesi eğildi. "Çoğı insan bu kadar gergin olurdu, Sera. Evet çıkmasını umuyor olsalar bile."

Boğazım kuruyunca sertçe yutkundum. "Tamam."

"Karnına dokunmam gerekiyor - çıplak karnına," diye beni bilgilendirdi.

"Pekâlâ." Dizlerimi güçsüz hissederek elbisenin eteğini kavradım ve belimden yukarı kaldırdım. "Aios-" Kendimi durdurdum.

"Ne?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Ne düşünüyordum...
"Ya öyleyse?" Midemdeki düğümler ikiye katlanırken sesim çatallaştı.
"Önümüzde çok mücadele var-"

"O köprüye geldiğimizde geçelim," diye araya girdi.

"Şu anda o köprüden geçiyoruz," diye karşı çıktım. "Her şey değişecek."

"Olabilir." Sabit bakışları benimkileri tuttu. "Ama buna gerek yok." Ciğerlerimden hırıltılı bir hava çıktı. Ne demek istediğini anlamıştım.

"Sadece önce o noktaya gelmemiz gerekiyor," diye devam etti, sesi nazikti. "Tamam mı?"

Konuşmadan başımı salladım.

"Sadece birkaç saniye sürecek." Bakışları hafifçe alçaldı.

Elinin dokunuşu şaşırtıcı derecede soğuktu ve biraz sarsıldım. Bir özür mırıldandı, eli göbeğimin hemen altında düzleşti. Nefesimi tuttum, gözbebeklerinin arkasında parlayan havayı saydım. İnce çizgiler yayıldı, gözbebeklerini çaprazladı. Yüz ifadesi değişmedi. Elini geri çektiğinde bir kas titremesi bile olmadı.

Aura gözbebeklerinin arkasından kayboldu ve bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. Küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren şey geçti, ama gerçekte sadece bir ya da iki kalp atışı olabilirdi.

Bir nefes aldı ve ben artık nefes alamıyordum. "Hamilesin. İki tane."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kanepenin etrafında yürüdüğümü ve oturduğumu hatırlamıyordum ama oturuyordum. Ellerim kucağımda gevşek bir şekilde oturuyordum ve kalbim yavaşça, sabit bir şekilde atıyordu. Kulaklarımda bir uğultu vardı ama etrafta çığlık atarak koşuşturmuyordum.

Sakindim.

Aios yanıma oturdu. Bir noktada zaten bildiğimi fark ettiğim şeyi doğruladığından beri sessizdi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. O uğultu vardı.

"Sera?" dedi belli belirsiz.

"Evet?"

"İyi misin?"

Güldüm. Tizdi. Gergindi.

"Bu aptalca bir soruydu." Elini koluma koydu. "Muhtemelen ne hissedeceğini bilmiyorsun."

"Bu... bu doğru." Aldığım nefes inceydi, ama beni şaşırtan bir nefes çekebildim. Bu, tam bir sinir krizi geçirmenin anlaşılabilir olduğu anlardan biriydi ama geçirmediğim için mutluydum. Ash'in şu anda duygularımı anlamasına hiç ihtiyacım yoktu.

Kanın şakaklarıma çarptığını hissedebiliyordum. "Ne kadar ilerlediğimi söyleyebilir misin?"

"Tam olarak değil," dedi ve nedense bu beni yine güldürdü. "Ama en az on ya da on bir haftalık olduğunu söyleyebilirim. Belki on iki bile olabilir."

Belki de...

Bu da üç aylık hamile olabileceğim anlamına geliyordu. Bu çok uzun bir süre gibi görünmüyordu ama aynı zamanda bir ömür gibi de hissettiriyordu. Her iki durumda da, bu kesinlikle Yükselmeden önce gebe kaldığım anlamına geliyordu. Muhtemelen Ash ve ben ilk ya da iki kez birlikte olmuştuk.

Tanrılar.

"Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Nasıl olur da iki tane doğurabilirim?" "Gebe kalmanın kişinin ne istediğine bağlı olduğuna inanmıyorum," dedi nazikçe.

"Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Kitap rafları bulanıklaştı. "Nyktos'un çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

"İkinizin böyle şeyleri tartışmak için fazla zamanı olmadı."

"Biz... hiç zamanımız olmadı." Gözlerimi kapattım, yutkundum.

"Sadece bir çift olmak için gerçek bir zamanımız olmadı, anlıyor musun? Başlarda birbirimize engel oluyorduk. Nyktos sevebileceğini bilmiyordu. Ve ben ölüyordum." Kendimi tuttuğum kahkaha o zaman geldi. "Sahip olduğumuzu düşündüğümüzden daha uzun bir geleceğimiz olduğunu bile bilmiyorduk. Hâlâ birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var. Daha resimlerini bile görmedim!"

Aios sessizdi. Kolumu nazikçe sıktı, gözleri sempati doluydu.

Ve zihnim artık boş değildi. Düşüncelerim hızlandı. "Yapacak çok işimiz var."

"Biliyorum," dedi, kolumu tekrar sıkarken sesi yumuşaktı.

"Yapılması gereken hiçbir şeyi erteleyemem."

"Eğer bunu yapmaya karar verirsen, her şey değişecek. Savaşa giremezsin-"

"İzle beni," diye cevap verdim, sesim bir cehennem kadar şiddetli bir güçle sertleşiyordu. "Bunun yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Ben Yaşamın İlkeliyim. Kolis'i toprağa gömmek için bana ihtiyaç var. Bunun yanı sıra, ben bir savaşçıyım,

Aios. Ben buyum. Hiçbir şey yapmadan öylece durmamın imkânı yok."

"Ama riskleri düşün-"

"Risklerin ne olduğunu biliyorum."

"Hayır, yok. Şu anda değil," diye düzeltti o nazik üslubuyla.

"Hamilelikler genel olarak zordur. Bir tanrı ya da Primal için bile, ve bu sadece bir çocuk taşıdıkları zaman, iki değil." Dizlerini bana doğru çevirdi ve ellerimi kucağımdan kaldırdı. "Sadakatin ve cesaretin takdire şayan Sera, ama eğer buna karar verdiysen, doğmamış bebeklerinin kaderini de düşünmelisin."

Ellerim onun avuçlarında titredi. "Nasıl olur da onlarınkini düşünürüm de diyarların kaderi? Kolis'in devam etmesine izin veremeyiz ve Nyktos'un yanında olmalıyım. Aksi takdirde, düşebilir. Ve eğer düşerse..." Ellerimi serbest bırakırken panik göğsümü deldi. "Diyarların harabesi olacağım."

Yüzündeki kan çekildi. "Sera-"

"İkisi arasında bir seçim yapılamaz," diye bağırdım, sesim odanın içinde yankılandı. Patlamamın şiddeti beni nefessiz bıraktı ve sessizlik aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı.

Aios başını salladı. "Tamam." Boğazını temizledi, gözleri parlıyordu. "Bir seçim yapmanıza hiç gerek yok."

Nefesim kesildi ve geri çekildim. "Ben *Yaşamın* İlkeliyim, Aios."

"Sen önce Seraphena'sın." Gözbebeklerinin ardındaki hava yoğunlaştı. "Özerkliği için savaşmış bir kadın. Bu senin bedenin."

Parmaklarım dizlerime gömüldü. "Sen bir *bereket* tanrıçasısın, bu yüzden *Yaşamın* İlkeli'ne hamileliği sonlandırmaktan bahsettiğini duymak... bir tür garip."

"Olduğum şey, bu şeylerin karmaşık doğasını tam olarak anlamamı sağlıyor." Elini aramıza soktu ve saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bazen, zaman basitçe doğru değildir. Olur böyle şeyler. Ve eğer biri bunun için seni suçlarsa, bu onların suçudur. Seni değil. Onlar senin hayatını yaşamıyor. Bu onların sorunu. Senin değil." Gözleri benimkilerle buluştu. "Şu anda bir karar vermene gerek yok. Zamanın var."

"Biliyorum ve söylediğin her şeye katılıyorum." Ve gerçekten katılıyordum. "Ama..."

"Ama ne?" Gözleri benimkileri aradı. "Bu bir seçenek değil mi?"

Ağzımı açtım ama konuşamadım. Onlara bakmak istiyor muydum? Anne olmak?

Keskin bir nefes aldım. Sanki bilgi nihayet şoku atlatmış gibiydi. İçimde bir hayat vardı. *Hayatlar*.

Boğazımın arkasında asit birikti. Bakışlarım Arka duvar boyunca portreler asılıydı ve Ash'i zihnimin gözünde gördüm. Kollarının arasında ve göğsüne yaslanmış küçücük, kırılğan bir can taşıyordu.

Oh, Tanrım.

Kalbim pelteye dönerken aynı anda midem de yere düşmüş gibi hissetti. Korku ve hatta biraz da huşu, gerçeğin ağırlığıyla karıştı.

"Bunu teyit ettiğin ve bana seçeneklerim olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim," dedim. "Ama Nyktos'la konuşmadan bu seçimi yapamam. Ben... ben ondan yeterince yalan söyledim ve saklandım. Bunu bu şekilde yapamam."

Bakışlarımı tuttu ve başını salladı. "Hangi yolu seçersen seç, ben senin yanında olacağım. Bu işte yalnız değilsin Sera. Bunu unutma."

Nefes al.

Yeraltı havuzunun kenarına oturdum, ayaklarım ılık suyun içindeydi. Önlüğümün eteğini dizlerimin altına sıkıştırmıştım ama kenarları hâlâ nemliydi. Ellerimi kucağımda gevşekçe kavuşturmuş, suyun durgunlaşmasını engelleyen değirmenlerin çalkalanışını izliyordum. Annem gurur duyardı. Huzurun resmiydim.

Bekle.

Öyle olmalıydım, yoksa Ash'in ne kadar korktuğumu hissetmesini istemezdim.

Ya da tüm sarayı başıma yıkabilirdi ki bu çok kötü olurdu. Diğer Primaller hala burada olduğu için gerçekten kötü.

Nefes ver.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyordum. Bir araştırma yapmalıyım.

Ama bu haberi kimin önünde vereceğimi Tanrı bilirken bunu nasıl yapabileceğimden emin değildim. Ash'ten saklandığımdan değil.

Tamam, biraz öyleydim.

Ona hamile olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. Midem alçaldı ve büküldü, bakışlarım çalkalanan, gece yarısı rengindeki suya düştü. O kadar berraktı ki gölge taşı zeminler nedeniyle siyah görünüyordu. Tıpkı benim gölüm gibi.

Nefes al.

Bu ondan saklayabileceğim ya da saklamak isteyebileceğim bir şey değildi. Onunla bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Nasıl tepki vereceğini.

Ama hamile olduğum gerçeğini kavramak için de zamana ihtiyacım vardı. İki bebeğe.

"Siktir," diye fısıldadım, sonra nefesimi tutarak beşe kadar saydım.

Ne yapacaktım ki? Kendime nasıl bakacağımı bile zar zor biliyordum. İki çocuğa nasıl ebeveynlik yapacaktım? Jadis öfke nöbeti geçirdiğinde onunla zar zor başa çıkabiliyorken iki *yeni doğana*?

Ateş püskürtebiliyordu ve bebekler bunu yapamazdı ama her türlü sıvıyı püskürtebileceklerini biliyordum.

Nefes ver.

Bir bebeğe nasıl bakacağımı bile bilmiyordum. Ebeveynlik konusunda çok iyi bir rol modelim olmamıştı ama daha iyi olmak için o kadar da çok çabalamam gerektiğini düşünmüyordum. Daha hazırlıklı. Sevgi dolu. Sevecen-

Kendimi durdurdum. Tüm bunlar için endişelenecek noktaya gelmem gerekiyordu.

Midem yüzüncü kez düştü ve bir nefes daha aldım. Hamileyken gerekli olanı nasıl yapacaktım? Aios'a söylediklerimde ciddiydim. İkisi arasında bir seçim olamazdı. Gücüme ihtiyaç vardı. Kavgalar olacaktı ve beni ciddi şekilde yaralamak daha zor olsa da, aynı şey içimde taşıdığım hayatlar için söylenemezdi.

Bekle.

Bir seçim yapılmasına hiç gerek yok.

Ellerimi çözerek birini karnımın alt kısmına koydum. Bir yıl önce olsa, Matronlardan birinin yardımını istemekte tereddüt etmezdim. Her türlü önlem alınmış olsa bile kazara gebe kalınabiliyordu. Hizmetçilerin Wayfair'de fısıldaştıklarını duydum ve çayların tüketilebileceğini biliyordum ve onları yargılamadım. Aslında, bu seçimi yapabildikleri gerçeğinden etkilenmişim. Kulak misafiri olduğum tek bir konuşma bile bunun kolay bir seçim olduğunu göstermiyordu. Birçoğu bunu gözyaşları içinde yapıyordu, nedeni ne olursa olsun, ister maddi olarak kendilerini yeterli hissetmedikleri için, ister durumları kısa bir cilleleşmenin sonucu olsun, isterse zorla olsun. Durumları farklı olsaydı, birçoğunun bebeği doğurmayı tercih edeceğini hayal ettim. Ya da belki de tutmazlardı. Her iki durumda da, bu asla küstahça bir karar gibi gelmedi.

Nefes ver.

Ama şimdi? Bunu yapabileceğimi sanmıyordum çünkü bunlar Ash'in çocuklarıydı. Bizim çocuklarımız. *Benim.*

Midem fena halde bulandı ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Her birkaç dakikada bir, korku, panik ve inançsızlığın arasından bir *heyecan* dalgası yol alıyor ve ardından çok güçlü ve *saf* hissettiren bir şey geliyordu. Bu aşktı.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu kadar çabuk mu? Benimki de dahil olmak üzere herhangi bir bebeğe karşı hissetmeyi düşündüğüm en son şeydi bu. Ebeveyn tipi değildim. Hâlâ o tatlı, aptalca rüyaları görebilen küçük bir kızken bile kendimi asla bir anne olarak görmedim. Ama tanrılar, onlara karşı sevgi hissettim. Ash için hissettiklerim kadar şiddetliydi. Koruyucuydu. Sanki başkalarının bahsettiğini duyduğum o annelik içgüdüğü yerine oturmuştu.

Ve Tanrım, bu hiç beklenmedik bir duyguydu. Büyük bir parçam bu duyguların büyümesine, çiçek açmasına ve yayılmasına izin vermekten korkuyordu çünkü ya Ash bundan mutlu değilse? Bu duyguları hissetmek için kendime izin veremezmişim gibi hissediyordum.

Ama bu... bu yanlıştı.

Çünkü her ne kadar adil görünmese de içimde büyüyen hayatları sakladığımı zaten biliyordum. Çalınmışken buna sahip olmam haksızlıktı. Bu şansı başkalarından aldım. Nasıl ebeveyn olunacağı, bunu yapabilecek durumda olup olmadığım, hatta yapmam gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama onlar bizimdi. Ve eğer kabul edemezse Bu mu? Karşılaştığı ve karşılaşacağı her şey düşünüldüğünde bu son derece *olasıydı*... Kahretsin, insanların evde kalmasına bile izin vermemişti. ve yakın zamana kadar Kolis yüzünden ona yakın olmak istiyordum. Yine de onun isteksizliği fikrimi değiştirmeyecekti.

Ama bunun bizi değiştireceğini biliyordum, kalp dostları olsun ya da olmasın. Bizi kalbimi kıracak şekilde değiştirecekti.

Göğsümün sıkıştığını hissederek oturduğum yerden kalktım ve merdivenlerden indim. Su bacaklarımın üzerinden yükseldi ve ben ilerlerken hızla kalçalarımaya ulaştı. Su belime ulaştığında elbisemin etekleri kalktı ve yüzdü. Su göğsüme değdiğinde daha fazla ilerlemedim. Havuzun en derin ucu başımın çok üzerinde olacaktı ve ben hala yüzmeyi öğrenmemiştim.

Ve ben çocuklara mı öğretecektim? Yüzmekten daha önemli şeyleri mi? Nasıl düşünceli ve nazik olacaklarını, kendilerini ve başkalarını nasıl savunacaklarını mı? Tamamen iyi olmasam da nasıl iyi olunacağını mı?

Tüm bunların ağırlığı göğsüme çöktü. Gözlerimi kapattım ve kendimi suyun altına bıraktım.

Ses hemen kesildi. Zihnim de hemen onu takip etti.

Ben süzülürken hiçbir şey yoktu. Tüm vücudumdaki gerginlik azalmaya başladı. Mineral bakımından zengin suyun bununla bir ilgisi olabilirdi, ama aynı zamanda tam bir sessizlikti. *Hiçlik*. Huzur ve suyun yüzümden akıp gittiğini hissetmek ve-

Soğuk kollar beni sardı ve sudan çıkarıldığımda irkildim. Başım su yüzeyine çıktığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ciğerlerime hava çektim.

"Sera," diye soludu Ash, ıslak saçlarını yüzünden çekerken. Gümüş saç telleri gözlerine doğru savruldu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Özür dilerim." Ona bakarken yüzüm ısındı. Suyun altı o kadar sessizdi ki yaklaştığını hissetmemiştim. "Ben sadece... kendi yüzme versiyonumu yapıyordum."

"Önlüğün üzerindeymi mi?" "Öyle mi?"

"Taht odasında Primaller varken mi?"

Um...

"Ve ben de senin dönmeni bekliyordum?"

"Özür dilerim. Anlık bir şeydi." Omuzlarını tuttum. "Ve yüzmek için giyinmemişsin."

Gözlerindeki hava neredeyse göz bebeklerini göremeyeceğim kadar parladı. "Çünkü düşündüm ki-" Keskin bir nefesle durdu, çenesi sıkıştı.

Ne düşündüğünü fark ettiğimde gözlerim büyüdü. "Kendimi boğmaya çalışmıyordum."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ben öyle düşünmüyordum."

"Bundan emin misin?" Kalbim burkuldu. "Sana söyledim Ash. Bunu bir daha yapmayacağım."

Ash ağzını açtı ve sonra kapattı. Gözlerini kapadı. "Biliyorum. Ben sadece... seni üzerinde önlüğünle ve kollarını açmış halde görünce panikledim. Bunun suyun üstündeki birine nasıl görüldüğünün farkında olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim." Bakışlarım beyaz gömleğinin göğsüne yapıştığı yere kaydı.

Ash sessizdi, elini sırtımda gezdiriyordu. "Seni buraya ne getirdi?" O kısacık anlarda bir şekilde unuttuğum sebep, geri geldi. Boğazım kurudu. Havuzun kenarında otururken konuyu ona açabileceğim tüm farklı yolları gözden geçirmiştim ve her biri düşüncelerimden silinip gitmişti.

"Aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu biliyorum," diye devam etti burnunu benimkine sürterek. "Taht odasını terk edip suyun sessizliğini araman için."

Suyun altında neden kaldığımı hatırlaması, kalbimin patlayacakmış gibi kabarmasına neden oldu, yoksa çılgınca çarparak göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ediyordu.

Nefes aldım ve beşe kadar saydım. Boğazım aniden mühürlenmiş gibi hissetti.

İçimdeki keskin endişe dalgasını hemen fark etti. "Ne oldu?" Başparmağını yanağımda gezdirerek durakladı. Tanıdık serin okşayış sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yaptı. "*Liessa*?"

Güzel bir şey. Güçlü bir şey.

Ve güçlüydüm. Güçlüydüm. Cesurdum. Ona çocuklarına hamile olduğumu söyleyebilirdim.

Aldığım bir sonraki nefes boğazımda düğümlendi. "Belki de havuzdan çıkmalıyız."

Kaşlarını çattı. "Bunu neden yapmamız gerekiyor?"

"Çünkü sana söylemek üzere olduğum şey muhtemelen seni şaşırtacak." Gömleğinin önünü kavradım. "Ve bayılabilirsin ya da başka bir şey."

Kaşlarını çattı. "Ben hiç bayılmadım."

"Her zaman bir ilk vardır," dedim. "Bir Primal için bile, bahse girerim. Ve eğer böyle bir şey olursa, gerçekten çok ağırsın ve seni sudan kaldırma becerime güvenmiyorum. Muhtemelen seni bir duvara fırlatırım-"

"*Liessa*," diye araya girdi, yüz hatlarında şaşkınlıkla karışık bir endişe belirmişti. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi, beni boğdu. Derin bir nefes aldım ve kendimi sabitlemeye çalıştım. "Ash," dedim, sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. Midem düğümlendi ve sonra kelimeler ağzımdan döküldü.

"Ben... Ben
Hamile."

BÖLÜM ELLİ İKİ

İtiraf, havuzun duvarlarını yıkabilecekmiş gibi hissedilen somut bir ağırlıkla aramızdaki havada asılı kaldı. Bir tepki bekledim ama Ash'in kesinlikle *hiçbir* tepkisi yoktu.

Orada durdu, bir kolu bana sarılmıştı ve bir eli yanağımdaydı. Dudakları ayrılmıştı. Endişe hâlâ yüzünün çarpıcı çizgilerine kazınmıştı. Bir heykel gibi hareketsizdi. Nefes aldığını bile sanmıyordum.

Endişelerim artmaya başladı. Belki de beni duymamıştı. Ya da belki de söylediklerimi anlamamıştı. Bu aptalca görünüyordu ama hâlâ kımıldamamıştı.

"Hamileyim," diye tekrarladım. "Gördüğünüz gibi, son birkaç, daha doğrusu birkaç haftadır ara ara midem bulanıyor - şu anda bunun bir önemi yok.

Bu yüzden buraya geldim. Kafamı toparlamaya çalışmam gerekiyordu. sana söylemeden önce." Kalbim hâlâ çarpıyordu. "Yani, evet, tamamen hamileyim."

Ash'in gözleri büyüdü ve içinden bir sarsıntı geçti. Kolları iki yanına düştü ve geriye doğru sarsıldı. Nefes aldım ve nefesimi tuttum. O gitti Göğsü hariç tamamen hareketsizdi. Hızla yükselip alçalıyordu ve saniyeler geçtikçe sanki bir uçurumun kenarında sallanıyormuşuz gibi hissediyorduk.

Yanlış bir hareketin bizi uçuruma sürükleyebileceği bir uçurum. "Hamile mi?" diye mırıldandı, sesi şaşkınlık ve inançsızlıkla dalgalanıyordu.

"Evet." Başımı salladım, aptal gözyaşlarımın gözlerimi doldurduğunu hissettim.

Tekrar sessizleşti ve gerçekten de onu havuzdan çıkarmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Kaba duvarlardaki düzinelerce aplikten çıkan alevler aniden çılgınca titreşti, bir enerji atışı onu terk etti ve içimdeki havayı okşadı.

Ya da belki de bunu yüzüne haykırmadan nasıl söyleyeceğimi bulana kadar kendime saklamalıydım.

Yine de derisi incelmemişti ve havuzu dondurmamıştı, bu yüzden belki de bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Ama bana bakıyordu ve beni gördüğünü sanmıyordum. Odaklanmıştı. Uzak bir noktadaydı ve Aios zaten bildiğim şeyi doğruladığında onun da tam olarak benim bulunduğum yerde olduğunu hayal edebiliyordum.

Ona zaman tanımak istedim. Tanrılar buna ihtiyacım olduğunu biliyordu ama kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Her atışı korkuyla yankılanıyordu çünkü Eğer onları istemezse her şey değişecekti. Sessiz kalmaya çalıştım ama kahrolası hayatımda bir kez olsun kendimi durduramadım.

"Bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum. Ben de şok oldum. Daha böyle bir şeyi konuşmamıştık bile. Çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyorum ve istesen bile zamanlama çok ama çok kötü." Kollarımı kavuşturdum ve titremeye başladım. "Çok üzgünüm-"

Ash'in içinden bir sarsıntı daha geçti ve birden tam önümde durarak havuzda dalgalanan akıntılar gönderdi. Yanaklarımı sıktı. "Fates, Sera, özür dilemeyin."

"Yapmalıymışım gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Fates, hayır. Ben sadece... Bunu beklemiyordum." Ellerinden bir titreme geçti. Yüzü solgundu, hatları silikti. "Emin misin?"

"Evet. Aios bunu doğruladı. Taht odasından ayrıldığımda yaptığım şey buydu."

Gözlerinden bir tutam hava süzüldü. "Endişeni hissettiğimde bugün başak. Bütün gün ara ara hissediyordum ama bunun Primal toplantısıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm..." Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "İşte bu yüzden."

"Hastalandım ve bu ilk kez olmuyordu."

"Neden kendini iyi hissetmediğinden bahsetmedin?"

"Yükseliş yüzünden olduğunu sanıyordum, artık etkiler gibi. Ya da... diğer her şeyden."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Hangi kısmını?"

"Haftalardır kendini iyi hissetmediğini söylemiştin."

"Evet, aslında Dalos'tayken midem bulanıyordu," dedim ellerimi bileklerine dolayarak. "Sadece tüm bunlar yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Fakat -"

"Bu hiç mantıklı değil, Sera," dedi. "Siz daha yeni ölümlü olmadınız. O zamandan önce gebe kalmamız mümkün olmazdı."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama sonra düşündüm ki, doğduğumdan beri içimde olan bu közlerle gerçekten ne kadar ölümlüydüm? Ve birlikte olduğumuz ilk gece, senin kanını içtim. Sadece bir damla, ama

görünüŖe göre, o bir damla

süper güçlü." Parmaklarım onun sert tenine bastırdı. "Ama ondan sonra senin kanını da aldım."

Ağzını açtı ama konuşmadı.

Boğazım hâlâ kuru ve gergin hissediyordum. "Bir şeyleri bir araya getirmeye başladım ve geç kaldığımı fark ettim. Gerçekten geç kalmıştım. Mide bulantısı ve her şeyle birlikte..."

"Ne kadar... ne kadar ilerledik?" diye sordu ve tüm vücudum titredi. Biz. Sen değil. *Biz*. "Aios bunu görebilirdi."

"O... o yaptı." Gözlerim şimdi daha da acıyordu ama bunun rahatlamadan mı yoksa sinir krizi geçirmek üzere olduğumdan mı kaynaklandığından emin değildim. "Yaklaşık üç aylık olduğumu düşünüyor."

Dudakları tekrar ayrıldı ve o rahatsız edici sessizlik bir kez daha çöktü.

Sessizliğe dayanamayarak yutkundum. "Bugün erken saatlerde, durağanlıkta gördüğüm rüyayı hatırladım - *notamı* gördüğüm zamanı. Hatırlamaya çalışıyordum.

"diye devam ettim. "Sadece *notamı* görmedim. Gölümün kıyısında iki yavru gördüm. İmgelem falan mıydı bilmiyorum ama toplantıdan önce beni kontrol ettiğinde sana söylemedim çünkü yüzde yüz emin değildim ve-"

"İki mi?" diye mırıldandı. "İki... *yavru mu* gördün?"

Alevler bir kez daha düzensiz bir şekilde dans etti. "Havuzdan çıkmak istemediğine emin misin?"

"İki mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Özür dilerim. Henüz o kısma gelmemiştim. Muhtemelen haberi bir kerede vermeliydim." Dudaklarımı ıslattım ve Ash yine tamamen hareketsiz kaldı. "Ama evet. İki. Aios da bunu doğruladı. Bunun çok zor olduğunu ve kulağa biraz delice geleceğini biliyorum ama sanırım - hayır, *biliyorum*

-Onları şimdiden seviyorum. Nasıl sevdiğimi bilmiyorum. Hiçbir zaman çocuk istemedim, hatta onların yanında olmaktan bile hoşlanmadım - kahretsin, bunu gerçekten düşünmedim, ama onlardan kurtulmuyorum çünkü onlar bizim. Onlar-" Sesim yine çatallaştı. "Onlar benim."

Ash yine sessizdi. Gözleri hâlâ kocaman, bana bakıyordu.

Keşke ne hissettiğini, aklından neler geçtiğini bilseydim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, sesim çok kısık çıkıyordu.

"Hissetmek mi?"

"Neyim ben...?" Kısık sesle güldü. "Çok şaşırdım. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. I..." Yavaşça başını sallayarak sözlerini bitirdi. "ile olan biten her şeyde, çocuk istemedim.

deneyimlediğim şeylere. Bu yüzden bu fikrin ötesini hiç düşünmedim."

Onu sıkıca kavradığım için parmaklarım ağrımaya başladı.

İçinden bir titreme daha geçti. "Ama ben... ben seni kaybedebilirdim."

Sesi çatladı ve içinden başka bir güç dalgası yayıldı, suları karıştırdı.

"Onları kaybedebilirdim."

Şimdi, kaskatı kesildim. Sadece bu olasılığı düşününce bile kesinlikle yıkılmış gibiydi.

Ash'in gözleri gümüş havuzlar gibi parlıyordu. "Eğer Yükselmeye çalışmasaydım

Sen? Ya da Yükseliş işe yaramasaydı...?" Ellerinden birini başımın arkasına doğru kaydırırken elleri titredi. "Her şeyi ve daha fazlasını kaybederdim."

İnce bir nefes çektim, sözlerinin ne anlama gelebileceğini kabul etmekten bile çok korkuyordum.

"Ben olacağım..." Gözlerini hızla kırıştırdı ve yanaklarındaki nemin havuz suyundan kaynaklandığını düşünmedim.

"Ağlıyor musun?" Fısıldadım.

"Sanırım öyle." Gülüşü titrekti ve Tanrım, Ash'i daha önce kimsenin böyle, gözleri fal taşı gibi açılmış ve savunmasız gördüğünü sanmıyordum. Gözlerinin içinde bulutlar uçuşuyordu. "Baba mı olacağım?"

"Evet."

Gözleri kapandı ve sonra beni kaldırırken ayaklarım havuzun zemininden ayrıldı.

Bacaklarım ıslak elbiseye dolandı ama onları beline dolamayı başardım.

Beni o kadar yakın tuttu ki çarpan kalbini hissedebiliyordum.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve taze kokusunu içime çektim. "Bu, bundan mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Mutlu musun?" Eli sırtımda gezindi, saçlarıma dolandı. "Fates, Sera, ben... Daha önce hiç bu kadar çok şey istediğimi sanmıyorum."

İçimde hayatımı değiştirecek bir sarsıntı hissettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Ash'in eli ensemin etrafına dolandı. "Nasıl yapamam?" Sesi sertleşti. "Onlar senin bir parçan olacakken. Bizim bir parçamız."

Ağzımı açtım ama söylemek üzere olduğum her neyse, boğuk bir ses olarak çıktı. İçimdeki her şeyle ona tutunarak gözlerimi duygu seline karşı kapattım ama yine de birkaç damla gözyaşının süzüldüğünü hissettim.

"Liessa." Ash başını eğdi ve yanağını başımın yan tarafına bastırdı.

"Ağlama. Lütfen ağlama. Ağladığında beni öldürüyorsun."

"Ağlamak istememiştim ve Tanrım, sanırım benim de bu kadar duygusal olmamın nedeni onlar." Duygularımı dizginlemek için mücadele ettim. "Sadece bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim. Eğer mutsuz olsaydın..." Söylemeye dilim varmadı.

Başını arkaya yasladı. "Nasıl mutsuz olabilirim ki? Benim çocuğumu doğuruyorsun, benim çocuğumu." Sanki bu bilgi onu tekrar vurmuş gibi göğsü hızla yükseldi. "Bu kendime asla izin vermediğim bir rüya," dedi ve sözleri karşısında ürperdim. Nemli yanağıma bir öpücük kondurdu. "Onları zaten sevdiğini mi söyledin?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştu. "Biliyorum ve bu... bu beni korkutuyor. Ve sonra korktuğum için daha da korkuyorum. Bu beni tuhaf gösteriyor, değil mi?"

"Hayır, *Liessa*, öyle değil." Başparmağının bir hareketiyle gözyaşlarını kovaladı. "Ben de korkuyorum, Sera. İkimiz de bunu planlamamıştık ve hayatlarımız hayal bile edemeyeceğim şekillerde değişmek üzere. Ama onları da en az birbirimizi sevdiğimiz kadar çok seveceğimizi biliyorum. Ve ayrıca biliyorum ki

Her şeyi çözeceğiz," dedi ve bir damla daha gözyaşı döktü. "Biz hallederiz, *Liessa*."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Yapıyoruz." Sadece mecbur olduğumuz için değil.

Çünkü *istedik* ve ikisi arasında dünya kadar fark olduğunu biliyordum.

Alnı benimkine düştü ve kolunu belime doladı. "Sera," diye fısıldadı, dudakları benimkilere değiyordu. Güldü, titrek ama neşeli bir sestti. "Anne baba olacağız."

Yeni gerçeklik içime işlemeye devam ederken dudaklarımdan kararsız bir kahkaha döküldü. Gönül dostluğu güçlü bir şeydi ama bu... bu farklıydı.

Artık aramızdaki bağ ikimizin çok ötesine geçmişti. Birlikte iki hayat yaratmıştık. Tanrı ya da sihirle değil, sadece ikimizle, aşkımızla.

"Ash," dedim, sesim suyun yumuşak sesinden zar zor duyuluyordu. "Seni çok seviyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, öpücük yavaş ve şefkatliydi. Ruhuma bir merhem gibi geldi ve panik ve korkunun bir kısmının ortadan kalktığını, yerini acil, ateşli bir arzuya bıraktığını hissettim. Öpücük daha derin, daha sert, daha acil bir hal aldığıında, onun da benim hissettiğim her vahşi duyguyu hissettiğini biliyordum.

"Benimle seviş." Parmaklarım saçlarının ıslak tellerine dolandı. "Lütfen."

"Asla yalvarmak zorunda değilsin," diye yemin etti. "Asla."

Sonra ağzı tekrar benimkini kapladı ve hiç de yavaş değildi. Beni öpme şeklini. Etrafımızda çalkalanan suyun, yükselen tutkumuzun gelgitlerini yansıttığını hissettim. Dudaklarımız birlikte hareket etti, ihtiyaçtan nefesim kesilene kadar keşfetti ve tattı.

Sonra işler fevkalade kaotik bir hal aldı.

Elleri elbisemin arkasındaki kopçalara gitti ama ilki çözülmeden sabırsızlanmaya başladı. "Vaktinden önce özür dileyeceğim."

"Ne?" Ash elbisenin arkasını kavrayıp kumaşı tam ortadan yırttığında nefesim kesildi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu elbiseyi gerçekten sevdim."

"Erlina'ya sana bir tane daha yaptıracam," diye söz verdi ve ağzıma bir kez daha sahip oldu.

Elbise kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı kaydığını ve sonra suyun içinde yüzdüğünü gömleğini çekiştirdim, yumuşak kumaşın yırtıldığını duydum. Kabaca güldü ve başını eğdi. Gömleği havuzun içinde bir yerde elbiseye katıldı, ıslak, serin elleri göğüslerimin üzerinde kayıyordu. Dili benimkiyle dans etti ve ellerinin kalçalarıma doğru kaydığını hissettim. Benim parmaklarım onun ıslak pantolonunun üzerinden kayarken, onun parmakları da ipeksi iç çamaşırının bandı altına doğru ilerledi. Dantel parçasını aşağı iterek kurtulmama yardım etti ve beni öpmeye devam etti.

Elleri benimkilerin yerini aldı ve pantolonunu aşağı itti. Beni kendine doğru çekti ve onu kalın ve sert bir şekilde karnımda hissettiğimde öpücüğüne doğru nefes nefese kaldım.

"Ash," diye inledim, eli bacaklarımdan arasında yolunu buldu. Parmakları hassas etimin etrafında narin daireler çiziyor, beni kızdırıyor ve alay ediyordu.

Kalçalarım içgüdüsel olarak ona doğru savruldu, dokunuşunu daha fazla arzuluyordum. "Sana içimde ihtiyacım var." Kalçalarımdan arasında ısı yükseldi. "Şimdi."

Cevap olarak çıkardığı inilti içime sıcak bir zevk dalgası gönderdi. Beni kaldırdı ve bacaklarımı bir kez daha onun etrafına sardım. Belimdeki kol, sikinin başını giriş yerimde hissedene kadar beni kaydırды.

"Seni seviyorum," dedi başımın arkasını okşayarak.

Ash beni aşağı çekerken içime girdi ve beni derin, ürkütücü bir hamleyle doldurdu. Bu his karşısında nefesim kesildi.

"Tanrılar, *liessa*..." Ash nefes nefese kaldı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. İçimde hareket etmeye başladı. "Mükemmel hissediyorsun."

Tırnaklarım omuzlarına batıyor, hızlandıkça ona yapışıyordum. Su etrafımızda çılginca çalkalanıyor, havuzun kenarlarına çarpıyordu. Zevk dalgaları vücudumda dönüyor, yükseliyor ve yoğunlaşıyordu. İnlemelerimiz ve nefes alışlarımız suyun üzerinde yankılanıyor, değirmenlerin uğultusunda kayboluyordu.

"Bu... farklı hissettiriyor." İnledi ve ben de ona daha sıkı sarıldım. "Sen. Biz. Her şey."

Ash'in içimdeki basıncı, etrafımızda dönen su, birbirine karışan nefeslerimizin ve inlemelerimizin sesi gibi sayısız hissi anlamaya çalışırken zihnim hızlandı. Aynı anda hem bunaltıcı hem de sarhoş ediciydi.

"Bana tutun," dedi dudaklarıma karşı.

"Her zaman," diye söz verdim o bizi geriye doğru yürütmeye başlarken.

Basamaklara ulaştığımızda Ash bizi indirdi, böylece o oturuyordu ve ben ona biniyordum, dizlerim kaygan, pürüzsüz basamağa dayanıyordu. Pozisyon değişikliği benden düzensiz bir inilti çıkardı ve alnımın onunkine yaslanmasına izin verdim. Birkaç uzun an boyunca ikimiz de hareket etmedik. Su sakinleşti ama kalplerimiz sakinleşmedi.

Ash bir eli kalçamdayken, sikinin sadece ucu içimde kalana kadar beni kaldırdı ve sonra durdu.

Ağızına karşı inledim, ona karşı kıpırdandım ama beni yerimde tuttu. "*Ash*."

Kıkırdadı, sesi boğuk ve sertti. "Becer beni, *liessa*."

Bu kötü talep bir ateşi tutuşturdu. Kanım yandı ve tenim karıncalandı. Ama onun emri daha fazlasını yaptı. Daha fazlasını verdi. Kontrolü özgürce devrediyordu.

Ve bana veriyor.

Tanrım, ona çok aşkıttım.

Karnımın alt kısmındaki kaslar sıkıştı. Gözlerimiz kilitlendi. "Evet, Kralım."

Yıldız ışığı gözlerini doldurduğunda gözbebekleri gümüş renginde parlıyordu.

Ellerimi göğsüne bastırarak boyundan aşağıya doğru kaydım. Onu şu anda hissetmek, damarlarıma dolan saf havanın bir sarsıntısı gibiydi, kalbimin hızlanmasına ve nefesimin sığlaşmasına neden oldu.

Ağızlarımız bir kez daha bir araya geldi, bedenim yavaş ve duyumsal bir dansla hareket etti. Elleri hariç kendini hiç kıpırdatmadı. Elleri kalçalarımın kıvrımlarında, belimin alt kısmında ve ben ona binerken göğüslerimin kabarıklığında geziniyor ve keşfediyordu.

O derin, cinsel ses yine ondan geldi. Elleri popoma kayd, uzun parmakları etime bastırdı ve sıktı. Varlığının her santimi zevkle tutuştu, sikinin her darbesi dudaklarımdan inilti kopardı.

Ellerimi omuzlarındaki kasların üzerinde gezdirdim ve göğsüne doğru ilerledim, etinin benimkinin altındaki serinliği her bir his dalgasını yoğunlaştırıyordu. Kendini dizginlerken ondan yayılan gücü hissedebiliyordum ve bu içimdeki aynı ham enerjiyi okşayarak arzumun daha da yükselmesine neden oldu.

Sırtını eğdi ve sonra parmaklarının yerini ağzı aldı. Göğsümün sertleşmiş tepesini ağzına aldığında haykırdım. Başının arkasını kavradım, gözlerim kapalıydı ve ona doğru bastırırken nefes nefese kalmıştım, Kalçalarımı sıkı, neredeyse çılgınca daireler çizerek hareket ettiriyordum. Ona karşı sallandım, başımın geriye düşmesine izin verdim ve duyuma, ihtiyaca teslim oldum. Ona. Su etrafımızda çırpınıyor, yere sıcıyordu. Kendimi sıkılaştırmış, serbest kalmaya doğru koşarken hissedebiliyordum ve zihnimin gerisinde, zevkin bu kadar yoğun ve çarpıcı hissettirmesi neredeyse imkansız görünüyordu.

Ash'in dakikalar önce söyledikleri doğrudu. Her şey farklı hissettiriyordu. Her dokunuş, her okşayış, aramızdaki bağın daha da derinleştiği, bir şekilde daha da derinleştiği bilgisiyle artıyordu. Belki de birbirimize olan sevgimiz artık daha da somutlaştığı, içimde şekillendiği içindi. Her iki durumda da, gerginlik çok fazla gerilmiş bir ip gibiydi.

"Sonsuza kadar böyle kalabilirim." Ash'in ayrılmış dudakları benimkilere dokundu. "Kendimi senin içinde derinlerde hissediyorum. Boşalmaya başladığını hissetmek. Bu mükemmel bir huzur."

Her kelimede, her güçlü itişte gerilim yeni boyutlara ulaşıyordu. "Seni seviyorum."

Ash inledi, kollarıyla beni sararak aşağıya ve kendisine doğru çekti, beni vücuduna sıkıca tuttu. İp koptu ve onu da benimle birlikte götürdü. Zevk dalgaları içime doldu ve onun adını haykırdım. Sarsıldım Serbest bırakma içimde dönmeye ve nabız atmaya devam etti, kollarında gevşeyip yanağım omzuna yaslanana kadar beni güçlü kucacağının altına sürükledi.

Ash'in göğsü hırıltılı bir nefesle benimkine doğru yükseldi. "Fates," diye homurdandı. İçimde son bir kez sarsıldığını hissettiğimde nefesim kesildi. "Aynı."

Aramıza sessizlik çöktü ve elini yavaş, yatıştırıcı darbelerle saçlarımdan altından geçirdi. Yardım edemiyordum ama tüm yaşadıklarımızı düşündüm.

Bu ana ve içimde büyüyen hayatlara ulaşmanın üstesinden geldim. Aşkımızın bir kanıtı gibi hissettim. Bir mucize gibi.

Bir süre sonra Ash ve ben yatakta uzanıyorduk. Ben sırtüstü yatıyordum, başım onun göğsündeydi. Onun başı yastıkların üzerindeydi, bir eli saçlarımda, diğeri karnımın alt kısmındaydı. İkimiz de çıplaktık. Karınlarımız paylaştığımız akşam yemeğiyle doluydu ve tutkularımız doyurulmuştu.

Odaya döndükten sonra tekrar seviştik ve akşam yemeğinden sonra tekrar seviştik. Damarını bana sunmuştu ve içgüdüsel olarak, şimdi beslenmemin daha da önemli olduğunu biliyordum. Bu sadece benim için değildi.

Bebekler içindi. Ama ya o?

Doğrudum, yüzümü ona döndüm. Gözlerimiz buluştu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama endişem artsa da aynı şeyi onun için de yapmak istedim. Üstesinden gelmek istedim

Korkuyu. Buna ihtiyacım vardı. "Ash, ihtiyacın var mı-?"

"Hayır. Daha önce Rhain'den beslendim." Başımı tekrar göğsüne yasladı ve yükselen hayal kırıklığını bastırmak için mücadele ettim. "Şimdi senden beslenmeli miyim, onu bile bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" *Vadentia* sessizdi ve midem biraz bulandı. "Bu bir sorun olabilir. Eğer sen benim kanımı alamazsan, kimse alamazsa, diğerlerini nasıl Yükselteceğim? Planımızın özü bu."

Bir an sessiz kaldı. "Kye'a sormamız gerekecek."

Sonunda Şifacının sabah gelmesini kabul etmiştim. Ash onu biz yemek yerken çağırmak istemişti ama gece olmuştu ve bugünle yarın arasında hiçbir şey değişmeyecekti.

Tüm bu kan-tüy değişimi sürecini düşündüm. "Penellaphe'ye yükseldim ve bu hiçbir soruna yol açmadı."

"Bunu bilmiyoruz." Başparmağı göbeğimin altında yavaş bir daire çizdi. "Bu, son çürüklerin neden iyileşmediğini açıklayabilir."

Göğsüm sıkıştı. Lanet olsun. Bu her şeyi açıklayabilir. Karnıma baktım. Altın sarısı bronz elinin solgun tenimle oluşturduğu tezat çok belirgindi.

"Biliyor musun, Kolis'le dövüştükten sonra neredeyse her yerim morarmıştı."

"Biliyorum," diye hırladı.

Elimi onun elinin üzerine koyarak başımı geriye doğru eğdim ve ona baktım. "Ama karnımda, karnımın alt kısmında hiç yoktu. Neredeyse gibi..."

"Ne?"

Bakışlarımı indirdim. "Sanki öz o bölgeyi -onları- koruyordu." Düşük bir kahkaha attım. "Bu kulağa biraz saçma geliyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Öz, sizin iradenizin bir uzantısıdır. Hatta belki de bilinçaltı düzeyde."

Başımı salladım, sessizliğe gömüldüm. Karnımın üzerinde daireler çizmeye devam etti ve çok fazla sorum ve düşüncem olduğunu fark ettim.

"Yiyecek başka bir şey ister misin?" diye sordu.

Güldüm ve başımı yana çevirdim. "Bu gece bana başka bir şey yedirirsen, sanırım patlayacağım."

Bana sırttı. "Bunu istemeyiz." "Hayır, iğrenç olur."

Kıkırdadı ve ben karnımdaki elini izlerken aramızda kısa bir süre için dostça bir sessizlik oluştu. Uzandığımız andan itibaren eli o bölgeden hiç ayrılmamıştı ve bu... bu çok *tatlıydı*.

Tanrım, bir bebeğimiz olacaktı. Hem de *iki* tane. Her seferinde olduğu gibi nefesim kesildi. Ezra ne yapacaktı?
-?

Kalbim burkuldu. Ezra'ya söyleyemezdim. Ya da anneme. Dudaklarımı birbirine bastırırken hüznün yükseldi. Ezra mutlu olurdu -şok olurdu ama benim için heyecanlanırdı. Peki ya annem? Nasıl tepki verirdi bilmiyordum ama öğrenme şansına sahip olmak isterdim.

Başka bir şey düşünmek zorundaydım çünkü bu tür bir acının bebekler ya da benim için iyi olduğunu düşünmüyordum. Tanrım, pek çok şey iyi olmazdı.

Sessizdi ama Ash zihnimin sessiz olmadığını biliyordu. "Ne düşünüyorsun?" Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Rastgele şeyler."

Başparmağı göbeğimin hemen altında ileri geri hareket etti. "Beğendin mi?"

"Ben sadece *notama* geçmenin onları etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyordum," diye itiraf ettim. "Yani, henüz olmadığı için etkilemeyeceğini varsayıyorum ve içgüdülerim bana hayır diyor."

"Ama hâlâ endişeli misin?"

"Ben mi? Asla."

Tekrar güldü ve tanrım, onun bu kadar içten ve özgürce güldüğünü

duymak çok nadirdi. "Bunu da Kye'a sorulacaklar listesine ekliyoruz."

"Uzun bir liste olacak," diye mırıldandım, yarını düşünürken. Bu tür bir kontrol söz konusu olduğunda nelerin dahil olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve muhtemelen beni strese sokacağı için bunu düşünmeyecektim bile.

Ancak yarın gerçekleşmesi gereken tek şey Kye'ı ziyaret etmek değildi. Veses'e onu yakında göreceğimi söylemiştim ve göreceğim de.

"İkizler," diye mırıldandı Ash ve ben tekrar ona baktım. Yanaklarının çukurları pembeleşmişti. Beni bir kahkaha daha karşıladı. "Nedense ikizlerimiz olacağı aklıma geldi. Biliyorum. Bunu saatlerce düşünmeliydim. önce."

Gülümsedim. "Kendini kötü hissetme. Dürüst olmak gerekirse ben de bunu düşünmemiştim. İkizler aileden geliyor."

"Sanırım." Parmağı bir çil olduğunu bildiğim şeyin etrafında bir daire çizdi. "Babam ve erkek kardeşi ilkti, ama onlar aynı."

Şaşırtıcı derecede benzer yüz hatları vardı ama Kyn ve Attes gibi tamamen aynı değillerdi. Saç renkleri farklıydı ve Kolis'in elmacık kemikleri daha genişti ama ağzı Eythos'ununki kadar dolgun değildi.

"Sanırım bu benzer bir şey yaşayabileceğimiz anlamına geliyor," dedim parmaklarımı ön kolunda ileri geri gezdirerek.

"Ya da aynı olabilirler." Durakladı. "Ya da muhtemelen bir erkek ve bir kız - çift yumurta ikizleri." Elinin hareketi aniden durdu. "Birinci ve ikinci kız..."

"Kehanet." Ne düşündüğünü biliyordum. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama... kızlarımız olacağını sanmıyorum, hatta her birinden birer tane bile."

Kaşları çatıldı. "*Vadentia*'n sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır." Birbirine benzeyen ama en küçük farklılıkları olan iki çocuğu gördüğüm o kısa anı düşündüm. Zengin, bronz tenli, maun saçlı iki çocuk. Biri gümüş gözlü, diğeri altın-gümüş. "Bu sadece bir his."

Bir an için sessiz kaldı. "Her iki durumda da... hiçbir şey istemeyecekler."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Haklısın."

Gülümsememe karşılık verdi. "Nektaş'a söylemek dışında bu haberi gizli tutmamız gerektiğini düşünüyordum. Bu bizim bildiğimiz bir bilgi değil.

çıkmaq istiyorum."

"Evet," diye kabul ettim. "Ben ona sorun olmadığını söyleyene kadar Aios hiçbir şey söylemeyecek."

Sessizlik tekrar geldi ve parmakları karnımın üzerinde o rahatlatıcı daireleri ve çizgileri çizdi. Çocuklarımız, oğullarımız olsun ya da olmasın. Hiçbir şey. Ebeveynlik fikri beni hala korkutuyor olsa da iyi bir insan olmak için elimden gelen *her şeyi* yapardım. Ve bu *nimeti* hak etmek için *her şeyi* yapacağım.

Çünkü buna sahip olmak bana hâlâ haksızlık gibi geliyordu. Sanki kader bir şekilde beni cezalandırmak yerine ödüllendirmişti.

"Ash," dedim, sesim içimde kabaran duyguların ağırlığı altında çatlıyordu. "Bunun için, bizim için çok minnettarım. Her şey için."

"Ben de, *liessa*." Başını eğdi ve beni öptü. "Ben de."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

"Nyktos beni görmek istediğini söyledi," dedi Aios dördüncü kattaki antreyi geçerken, gök mavisi elbisesinin etekleri taş zemin üzerinde fısıldıyordu.

Ash'in bitirmem için ısrar ettiği meyve suyunu yudumlarken o da kanepede yanıma oturdu. "Seçiminizi yaptınız mı?" diye sordu.

Kalbim çırpındı. "*Biz* seçimimizi yaptık. Ebeveynlik şeyini yapacağız."

Aios bir kalp atışı kadar sessiz kaldı ve sonra ciyaklayarak sıçramama neden oldu. "Biliyordum!" Bana bir kedi yavrusunu hatırlatan bir ses daha çıkardı ve sonra kollarını bana doladı. "Özür dilerim! Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Anlayabiliyorum." Sadece şans eseri fincanımı tutmayı başarabildim. "Nereden bildin?"

"Nyktos, Rhain'i Kye'ı çağırması için gönderdi," diye açıkladı, beni gıcırdamama ramak kalana kadar sıkarak. "Rhain'e Kye'ın iyileştiğinden emin olmak için seni kontrol etmesini istediğini söyledi ama..."

"Ama sen daha iyi biliyordun."

"Ben yaptım." Arkasına yaslanarak ellerini kavuşturdu ve çenesinin altına sıkıştırdı. "Seni her şekilde desteklerdim. Gerçekten. Ama sizin için çok heyecanlı ve mutluyum, ikiniz için de. Hepimiz için. En son ne zaman bir Primal'in çocuk sahibi

olduğu zaman?" "Nyktos

doğduğunda mı?"

Aios güldü. "Elbette, biliyorsun." Geri çekildi. "Herkese ne zaman söyleyeceksin? Lütfen yakında de çünkü Bele'ye söylememek beni delirtecek."

Güldüm ve fincanımı yan masaya bıraktım. "Ne zaman olur bilmiyorum ama her şey olup biterken sessiz kalmak istiyoruz. Bu konuda yardımcı olabilir misin?"

"Tabii ki. Beni çıldırtacak olsa da tek kelime *etmeyeceğim*." Yanakları kızarmıştı. "Haberini nasıl karşıladı?"

"Sanırım neredeyse bayılıyordu," diye paylaştım.

Aios kıkırdadı. "Fates, bunu görmek için neler vermezdim."

Sırıttım. "Başka bir şeydi, ama bunun dışında, o... o mükemmeldi." Yaşadığı şoku atlattıktan sonra verdiği tepkiyi hatırlayınca gülümsemem daha da arttı. "Aslında çok heyecanlıydı."

Bakışları yüz hatlarımda gezinirken gülümsemesi biraz duraksadı. "Heyecanlı değil misin? Nyktos'la konuştuğuna göre?"

"Öyleyim," demekte gecikmedim. "Aynı zamanda biraz da korkuyorum."

"Anlaşılabilir," dedi dizimi okşayarak. "Bunun işleri nasıl etkileyip etkilemediğini konuştunuz mu?"

"Beslenme ve benzeri şeyler hakkında konuştuk," dedim ona. "Bu Kye'a sormamız gereken bir şey ama henüz ona hiçbir şeyden geri adım atmayacağımı söyleyeceğim kısma gelmedik."

"Sence nasıl tepki verecek?"

Güldüm. "Hiç de iyi değil."

Aios başını salladı. "En azından onun mücadele etmesini bekliyorsun."

"Öyleyim. Ve neden benim savaşmamı kabul etmeyeceğini de anlıyorum. Anlıyorum. Ama ya ona bir şey olsaydı ve ben orada olmasaydım?" Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Bunu düşünemiyorum bile." Bir nefes verdim. "Her neyse, onun harika bir baba olacağını biliyorum."

"Ve senin inanılmaz bir anne olacağına inanıyorum," dedi, sesi hiç değişmeden.

Güldüm. Kendimi tutamadım. "Bilmiyorum."

Narin kaşları çatıldı. "Ben biliyorum."

"Deneyeceğim. İstiyorum çünkü ben... ben onları şimdiden seviyorum." Aios'un yüz hatları yumuşarken gergin bir kahkaha beni terk etti. Yüzüm ısındı. "Seviyorum. Ve bu beni daha da dehşete düşürüyor," diye itiraf ettim, korkularım artıyordu. Onları bir türlü bastıramıyordum. "İyi bir anne olmak için her şeyi yapacağım, her ne kadar çocuk sahibi olmayı en kötü ve en hak etmeyen kişi olsam da Yalnızca ikisi." Kaşlarımı çattım. "Birini nasıl kundaklayacağımı bile bilmiyorum." Ona baktım. "Sen biliyor musun?"

"Evet." Dudakları kıkırdadı. "Sana gösterebilirim ama ebeveynlik yol boyunca öğrenilen bir şey."

Bu kulağa kaotik ve öngörülemez geliyordu, özellikle de yol boyunca öğrenmeye dahil olduğumda.

Sertçe yutkundum. "Evet, ama bundan daha fazlası var. Çoğu gün endişeli bir karmaşa içindeyim ve bunun daha da artacağını tahmin edebiliyorum, ama... Sanırım çocuk sahibi olmak söz konusu olduğunda gergin bir karmaşa içinde olmak normal."

"Öyle. Buna yemin edebilirim," dedi. "Altıncı çocuğunu doğuran annelerin hala inanılmaz derecede endişeli olduğunu biliyorum."

Altıncı mı? Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. Aios'a baktım, ağzımı açtım ve sonra kapattım.

"Ne?" Omzuyla beni dürttü.

"Hiçbir şey." Gülümsedim. "Kye buraya geldiğinde ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çok invaziv bir şey olmayacak," dedi. "Sadece genel bir muayene. Büyük olasılıkla seninle ve Nyktos'la konuşacak." Yavaşça nefes verdim.

"Tamam."

Aios gitti, ben de üzerime bornozdan başka bir şey giyebildim. Kye ile olan randevum için değil ama sonrasında olacaklar için giyinmişim; kalın bir tayt ve siyah keten bir bluzun üzerine beyaz bir yelek giymişim. Nektas'ı hissettiğimde yeleğin son kancalarını da bitirmek üzereydim.

Tamamen rahat olmadığı için üst kancayı açık bırakarak ön odaya döndüm.

Draken balkondan içeri girip gözlerimiz buluştuğu anda Ash'in ona söylediğini anladım. Yüz hatlarındaki ve bakışlarındaki yumuşaklıktan anladım. Yükseltilmiş platforma giden yolun yarısında durdum, boğazıma bir duygu düğümü düğümlendi.

Nektaş bir nefesten kısa bir süre içinde beni kollarına aldı ve çıplak ayaklarımı yerden kaldırdı. Kucaklaşma beni şaşırttı ama bunu çabucak atlattım ve kollarımı boynuna doladım. Rüzgâr ve toprak kokuyordu.

"Sera," dedi çakıllı sesiyle, yanağını başımın yan tarafına bastırarak.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve onun sıcaklığını içime çektim. "Çılgınca, ha?"

Kabaca kıkırdadı. "Öyle, ama mümkün olan en iyi şekilde." Beni ayaklarımın üzerine indirdi ve geri çekildi, ince gözbebekleri büyürken elleri omuzlarıma doğru hareket etti. "Daha önce senden bir koku aldığımı düşünmüştüm ama almamıştım. ne olduğundan emin değilim."

Kaşları birbiriyle çarptı. "Üzerimde ölüm kokusu aldığında mı?"

"Hayır." Gülüşü alçaktı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bunun nedeni Ash'in kokusunu üzerinde hissetmemdi."

"Oh." Yüzüm ısındı. "Muhtemelen bu konuyu tekrar açmadan da yaşayabilirdim."

"Sen atlılardan döndüğünde ve biz balkondayken oldu," diye açıkladı. "Kokun değişmişti."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kokun daha önce hiç olmadığı kadar zengin ve seninle Ash'in karışımıydı. Çocuğu olan bir Primal'ın yanında bulunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu benim aklımın ucundan bile geçmedi.

Zihin." Elleri benimkilere kaydı ve onları nazikçe tuttu. "Sen ve Ash için inanılmaz derecede mutluyum. Bu..." Derin bir nefes aldı, sesi daha da sertleşti. "Bu onun için hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şey."

"O da aynısını söyledi," diye fısıldadım, göz kırparak... başka ne olabilirdi ki? Gözyaşlarımı.

Tanrım, bu ağlama olayı sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Sana söylediğinde nasıldı?"

"Hevesli," dedi ellerimi bırakarak. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Yalnız kaldığımız anda ağzından kaçırdı. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. önce."

"Heykel gibi hareketsiz miydin?" diye sordum. "Çünkü ona söylediğimde öyleydi."

"Eminim öyleydim." Başını eğdiğinde saç telleri omzunun üzerinden kaydı. "Bugün gözlerinde gördüğüm şeyi... Daha önce hiç görmemiştim."

"Ne gördün?"

"Bunu kelimelere dökmek zor." Bir an durdu. "Ama birdenbire isteyebileceği her şeyi kazandığını fark eden bir adamı görmek gibiydi."

"Oh." Ellerimi ağzıma kapattım. "Sanırım ağlayacağım." O yumuşak bakış bir kez daha yüz hatlarını doldurdu. "Ağlarsan sorun değil."

"Hayır, sorun değil." Geri çekildim, ellerimi yüzüme doğru salladım, sanki

gerçekten yardımcı olabilirdi. "Tamam. Ash'in mükemmel olmasından başka bir şey hakkında konuşmam gerek."

Nektas bana sırtıttı. "Bugün hala devam ediyor muyuz?"

Kaşlarımı çattım. Nektas bizimle birlikte Thyia Ovalarına, oradan da Callasta Adalarına seyahat etmeyi planlıyordu. "Neden olmayalım ki?"

Yüz hatlarında anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Sadece kontrol ediyordum." Hızla yoluna devam etti. "Haberlerle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ah, bilirsin işte." Boğazımı temizleyerek ellerimi yüzümde çırpmayı bıraktım. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı düşünürken gerçekten mutlu olmak, dehşete düşmek ve heyecanlanmak arasında gidip geliyorum."

"Bunu hak etmeniz için birçok neden sayabilirim."

"Ve tüm bu nedenleri geçersiz kılan gerçekten büyük bir neden

sayabilirim," diye cevap verdim kuru bir kahkaha atarak.

Nektaş'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ne demek istiyorsun?"

Aios'un başına gelenlerin aynısı tekrarlandı. Ağzım açıldı ama kelimeler dilimin ucunda meydan okurcasına duruyordu.

"Sera," dedi, canlı bakışları yüz hatlarımın üzerinde gezinirken.

Başımı sallayarak kanepeye uzandım. "I..." Bunu yüksek sesle söylemek zordu. "Kendime bunun nasıl mümkün olduğunu sorup duruyorum. Aldığım onca hayattan sonra, nasıl oldu da içimde bir hayat taşır hale geldim?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bu işler böyle yürümüyor-"

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım ve sonra hızla yeniden açtım. "Demek istediğim, bu işte bir denge yok gibi görünüyor. Ve evet, kontrolü kaybetmeden önce gebe kaldığımı anlıyorum ama bunun adil olmadığını düşünüp duruyorum. Bu adil olmazdı.

kader beni kısır yapsaydı daha mantıklı olurdu. Ya da yaptığım şeyden sonra onları benden alsaydı..."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Nektaş geldi ve yanıma oturdu. İri gövdesi neredeyse iki minder kaplıyordu. "Halayna da kızımıza hamile olduğunu ilk öğrendiğinde benzer bir şey hissetmişti."

Başımı şaşkınlıkla ona çevirdim. Eşi hakkında konuştuğunu belki de ikinci kez duyuyordum. "Neden?"

"Eskiden ejderhalar arasında çok daha fazla kavga olurdu, özellikle de Eythos öldürüldükten sonra. Adalet istiyorduk ama intikam peşindeydik." Ağır bir nefes vererek başını geriye eğdi. "Eşim olağanüstü nazikti ve cömert." Durakladı. "Eğer senden

hoşlandıysa." Sırıttım.

Dudakları da onu izledi. "Ama nazik olduğu kadar acımasızdı da. Tahrik edildiğinde en az benim kadar korkulan biriydi. Muhtemelen daha da fazla çünkü birinin üzerine gittiğinde kendini tutmazdı." Bana yan gözle baktı. "Tanıdığımız birine benziyor mu?"

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Eythos öldürüldükten sonra Halayna tek başına Veses'in Sarayında görev yapan ejderhaların çoğunu ortadan kaldırdı ve Hanan'inkilerin tamamını yok etti."

Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım."

"Dediğim gibi, hırçın olabilir. Hem de çok. Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu." Çenesini indirdi. "Bu hikâyenin bir kısmını biliyor olabilirsin. Bu Reaver'ın ailesini içeriyor."

"Ash, Kolis'in çağrısına zamanında yanıt vermeyince öldürüldüler."

Nektas başını salladı. "Kolis ejderhalarından birkaçını gönderdi. Biz savaşta Reaver'ın ailesini ve iki tanesini daha kaybettik ama Kolis bunun iki katını kaybetti. Yaptıkları yüzünden sarayında Ash'ten daha az ejderhası var."

İçimde öfke büyüdü. "Dur tahmin edeyim, kendini sorumlu görmüyordu."

"Haklısınız," diye cevap verdi. "Kolis'in Reaver'ı almayı düşündüğünü öğrendik- Ash'in gençle olan bağıni koparmasını talep ediyordu.

Kolis kendini borçlu gibi

hissetti." Dudaklarım

aralandı. "Oh, Tanrım."

"Halayna bunu öğrendiğinde çok öfkeleni. Reaver bizim için bir evlat olmuştu. Kolis'in Sarayı'ndaki gençlere ne olduğunu biliyorduk. İlk tam vardiyyalarını ya da ergenliklerini asla atlatamazlardı. Ne Ash ne de biz bunun olmasına izin veremezdik. O yıllarda ilişkiler gergindi. takip etti." Omuzlarındaki çıkıntılar daha da belirginleşti. "O zamanlar Kolis'in üç tane yetişkin dişi ejderi vardı. Muhtemelen güvende olacaklarına inanarak onları Davon ve diğer ikisiyle birlikte gönderdi," dedi kanını paylaşan drakenlerden bahsederken. "Reaver'ı almak için oradaydılar ve bu... sonu iyi bitmedi. Bir bakıma Kolis'e bir mesaj gönderiyorduk. Sadece yeğeniyle uğraşmıyordu. Artık bizimle de uğraşıyordu."

İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı. "Dişi drakeni neredeyse bir kalkan gibi kullandı."

"Yaptı ve bunu yaptığı için de hatalıydı. Kim ya da ne oldukları hiçbirimizin umurunda değildi. Reaver söz konusu olduğunda değil. Halayna dişilerden ikisini öldürdü. Üçüncüsü -Davon'un eşi ve Kolis'in draken'larının en genciydi- Taliaya'ydı." Gözlerinin kenarlarında belli belirsiz çizgiler belirdi. "Davon onun kaçması için bir yol açtı. Eşim buna izin vermedi. Halayna onun peşinden gitti ve Lassa Denizi'nin üzerindeyken onu yakaladı." Nektas birkaç dakika sessiz kaldı. "Halayna'nın sakinleşmek için zamanı olsaydı, Kolis'in ellerinde yıllar süren acı ve kayıplar olmasaydı, muhtemelen onun yaptığını yaptı. Taliaya'nın boğazını denizin üzerinde parçaladı ve onu da kendisiyle birlikte su dolu bir mezara gönderdi..."

Gözlerimi kapattım.

"İçinde taşıdığı çocukla birlikte," dedi sesi kısık bir şekilde. "Taliaya hamile olduğunu gösterdiği anda anlamıştık. Kokusunu alabiliyorduk. Onu Kolis'in gönderdiğine ya da Davon'un buna izin verdiğine inanamadık ama

Ama Davon, her ne kadar bir pislik olsa da, itaat etmekten başka bir şey

yapamazdı.

Kolis'in emirleri." Nektas'ın bakışları benimkileri buldu. "Halayna geri dönüp sakinleştğinde, yaptıklarından dolayı dehşete düştü. Bir yıldan kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendik."

Ne diyeceğimi bilemedim, çünkü Halayna'nın nasıl hissettiğini biliyordum. Kolis bencilce ve çılgınca davranışlarıyla her şeyi harekete geçirmişti ama Halayna da benim gibi öfke ve acıyla tepki vermiş, arkasında yıkım bırakmıştı. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Taliaya'ya ve doğmamış yavrusuna yaptıkları peşini bırakmadı. Ölümüne kadar onunla kaldı. Kızımız içinde büyürken ve sonrasında bile ona sarıldığım, hediyemize layık olduğunu söylediğim geceler sayısızdı."

Kalbim ağırlaşmıştı. "O...?"

"Buna inanmaya başladı mı hiç?" diye sormadığım şeyi tamamladı. "Halayna ikisini birbirinden ayırmayı öğrendi. Kolay olmadı ama yaptığı şeyin çocuğumuzla hiçbir ilgisi olmadığını anladı ve ben de..."

Sesindeki çığlığı duyunca uzandım ve elimi koluna koydum.

"Bunu yaptığı için çok minnettarım." Gözleri parıldayan mavi elmaslar gibiydi. "Çünkü kızıyla geçirdiği zamanın tadını çıkarabildi ve bu sayede ben de aynısını yapabildim - onu kaybettikten sonra bile olduğum kişi olarak kalabildim."

Eğildim ve başımı omzuna yasladım. "Davon bu yüzden mi böyle bir pislikti?"

Kabaca kıkırdadı. "Davon her zaman öyleydi ama eşinin ölümünden sonra daha da kötüleşti. İçinde ne kadar iyilik varsa hepsi yok oldu."

Birkaç dakika orada oturdum. "Halayna'nın Kolis tarafından hedef alınmasının nedeni gerçekten bu muydu?"

"Öyleydi." Diğer eliyle uzandı ve başımın arkasını kavradı. "Reaver bunların hiçbirini bilmiyor."

Kolunu sıktım. "Asla bilmesine gerek yok."

"Halayna yaptığı şeyi düşünmekten asla vazgeçmedi. Zaman geçtikçe bunun azaldığına eminim ama her gün onunla birlikteydi. Hâlâ yaşama ve neşeye susamıştı ve Jadis'le geçirdiği kısa sürede inanılmaz bir anne oldu," dedi sessizce. "Tıpkı senin olacağın gibi, Sera."

Titremelerini durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sen de onun kadar sert ve koruyucu olacaksın," dedi sesi değişmeden. "Geçmişinde ne yaşadığın, başkalarına ya da kendine ne yaptığın önemli değil. Tıpkı Halayna'mın yaptığı gibi yapacaksın. İyi bir anne olacağından emin olacaksın çünkü *sen* bunun üzerinde kontrolünüz var. Çünkü onları şiddetle seveceksin." Başımı geriye doğru eğdi ve gözleri benimkilerle kilitlendi. "Ve bunu asla unutmadığından emin olmak için Ash ve bana sahip olacaksın."

şifacı Kye ilk geldiğinde gergindi ve üstünkörü bir muayeneden geçerken onun için inanılmaz derecede kötü hissettim.

Bunun bir nedeni gerçek Yaşam İlkeli'nin refahı ve Ölüm İlkeli'nin çocuklarının sağlığıyla ilgileniyor olmasıydı ama tek neden bu değildi.

Bir de en yaşlı draken vardı, yatak odasının dışındaki balkonda oyalanıyordu, sessiz ve dikkatli bir muhafızdı ve odadan çıkarken şifacı'nın bakışlarını üzerinde tutuyordu. Ve bir de kocam vardı; her nedense yatak odasına, başka bir erkeğin iki adım yakınımda olmasından *gerçekten* ama *gerçekten* rahatsız olan bir adam olarak dönmüştü.

Sırt üstü yatıyordum, ellerim yanımdaki yatağın üzerindeydi, parmaklarım boş boş titriyordu. Yeleğim çıkarılmıştı ve gömleğim şifacının karnımın alt kısmına hafifçe bastırmasına izin verecek şekilde katlanmıştı.

Ash, şifacının parmaklarını sanki hançere dönüşmelerini bekliyormuş gibi izledi.

"Sadece rahmin pozisyonunu kontrol ediyorum," diye açıkladı Kye, pelvik kemiğimin etrafına bastırırken sesi sabitti. "Bu genellikle iç muayene ile birlikte yapılır-"

Ash'in gözleri kısıldı ve üzerinden soğuk bir hava yayıldı. Kye'ın hafif, sarımsı kahverengi parmakları hafifçe titrerken ona kaşlarımı çattım.

"Ama şu anda buna gerek yok gibi görünüyor," dedi Kye, gömleğimi açarken bakışları benimkilere kaydı. "Hadi göğüslerin hakkında konuşalım-"

Ash'in solumuzda durduğu yerden alçak bir hırıltı geldi. "*Nyktos*," diye tısladım.

"Sorun yok." Kye elimi okşadı ve omzunun üzerinden Ash'e baktı.
"Sadece korumacı davranıyor."

"Daha çok bir pislik gibi," diye
mırıldandım. Ash kaşlarını
kaldırarak bana baktı.

Kye kıkırdadı. "Bir İlkel hamile kaldığında, bunun *notalarını* harekete geçirebileceğini ve ilkel bir tepkiye neden olabileceğini okumuştum."

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için muayene yapmaya çalışan bir Şifacıya mı?" Ash'e bakarak meydan okudum.

"Uzaktan bile olsa tehdit olarak algılanabilecek herkese ve her şeye, özellikle de diğer erkeklere," diye açıkladı Kye ve ben gözlerimi devirdim.
"Draken'ler de aynı, ceeren'ler de. Bunun kontrol edilmesi zor, ilkel bir içgüdü olduğu söylenebilir."

"İlkel içgüdünü kontrol edemediğine göre belki de gidip Nektas'la balkonda durmalısın," diye önerdim.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Ash.

"O zaman hırlamayı ve burayı buz gibi yapmayı kes," diye karşılık verdim. Ash kollarını kavuşturarak hiçbir şey söylemedi. Böyle bir söz vermeyecekti.

İçimi çektim ve Şifacı'ya yeniden odaklandım. "Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

Küçük bir gülümseme belirdi. "Göğsünüzde herhangi bir hassasiyet hissettiniz mi?" diye sordu.

"Bugün birazcık ve ara sıra," dedim. "Çok kötü bir şey değil."

"Güzel," diye yanıtladı yatağa yakın bir yere taşınmış olan sandalyeye oturarak. "Bu yaygın bir durum, ayrıca hamilelik devam ettikçe boyutlarında da artış görülüyor."

Ash'in kaşları hafifçe kalktı ve yarım bir sırıtış belirdi. Ben başımı salladım. "Peki ya mide bulantısı?"

"Ölümlüler ilk üç aylık dönemin sonuna doğru bu durumun azaldığını görme eğilimindedir. Tanrılar da pek farklı değil, ancak birkaç hafta ila bir ay daha uzun sürme eğiliminde." Daha önce çantasından çıkarıp yatağın üzerine koyduğu ciltli kâğıda bir göz attı. "Okuduklarıma göre, Primaller için de durum aşağı yukarı aynı."

"Bu iyi haber o zaman," dedim.

Kye başıyla onayladı. "İstersen şimdi oturabilirsin."

Bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak doğruldum. Ash hemen arkama oturdu ve bir kolunu belime doladı. Davranışlarından rahatsız olmuştum ama yine de ona doğru eğildim.

"Söyleyebildiğim kadarıyla her şey yolunda görünüyor," dedi. "Kalp atış hızınız bir Primal için normal, tansiyonunuz da öyle."

Nabzıma basarak ve beni yakından izleyerek basıncı nasıl anlayabildiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bunun için onun sözüne güvenmek zorundaydım.

"Şimdi, ne beklemeniz gerektiğine gelince. İkinize de karşı dürüst olmak istiyorum," diye söze başladı. "Bir Primal çocuk sahibi olalı iki yüzyıldan fazla oldu ve ne yazık ki annenize bakmış olabilecek herhangi biri,

Nyktos, artık aramızda değil. Bildiklerimi Kithreia'da görev yaparken bulduğum notlardan ve şehir athenaeum'unda bulduklarımdan öğrendim. Lotho Dağı'nda daha fazlasını bulabileceğimize inanıyorum. Mümkün olan en kısa sürede oraya gitmek istiyorum."

"Ben... Bunun şu anda akıllıca olup olmadığından emin değilim," dedim ve Ash'in tartışmaya hazırlandığını hissettim.

Kye, "Neler olup bittiğinin farkındayım ve riskleri anlıyorum," dedi. "Yapabileceklerimi keşfetmek buna değer."

"Ne zaman isterseniz gidebilirsiniz," dedi Ash ve dudaklarım büzüldü. "İyi korunduğunuzdan emin olacağız."

Bunu duyunca biraz rahatladım.

"Teşekkür ederim." Kye başını Ash'in önünde eğdi. "Şimdi bize ne anlatabilirsin?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, bir Primal için hamileliğin ilk ve ikinci üç aylık dönemi bir tanrınınkinden çok da farklı değil. Bir ölümlü için farklı, ama bu ne burada ne de orada," dedi dirseklerini bükülmüş dizlerine dayayarak. "İşler üçüncü üç aylık dönemde... zorlaşmaya başlar."

"Ne demek istiyorsun?" Ash arkamda kaskatı kesildi.

"Bebek -ya da sizin durumunuzda bebekler- büyüdükçe, anneden daha fazla besin ve kan alırlar. Aslında öz, anneden önce bebeğin ihtiyaçlarına hizmet edecektir. Bu durum gebe kalındığında başlar ancak hamilelik ilerledikçe daha da artacaktır."

Ash'in kolu belime dolandı. "Bu yüzden mi morlukları hâlâ tamamen iyileşmedi?"

Şifacı başını salladı. "Bakmanız gereken iki kişi olunca, bu sizden çok daha fazlasını alacak, sizi zayıf düşürecek ve normalde olduğu kadar çabuk iyileşemeyeceksiniz. Üçüncü üç aylık döneme girerken en büyük tehdit budur ve o dönemdeki tehlikeleri daha fazla vurgulayamam. Bir bakıma, bir daha asla olamayacağınız kadar ölümlüye yakın olacaksınız. I

Kesinlikle gerekli olmadıkça özü hiçbir şey için kullanmamanızı tavsiye ederim. Bebeklerin büyümesini ve sağlıklı olmasını sağlamak ve kendinizi onları bu âleme getirecek kadar iyi tutmak için her zerresine ihtiyacınız olacak."

Dudaklarımı birbirine bastırırken Ash'in kalbinin sırtımda daha hızlı çarptığını hissedebiliyordum.

"Normalde iyileşeceğiniz yaralanmalar sizi durağanlığa sokabilir ve vücudunuz ihtiyacı olan şeyleri yeterince alamaz." Kye derin bir nefes aldı. "Böyle bir şey olursa bebekleri kaybedersin."

Ash'ten karanlık, uğursuz bir ses yükseldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Uzandım ve elimi karnımın alt kısmına yasladığı elinin üzerine koydum. "Ama bu üçüncü üç aylık döneme kadar gerçekten endişelenecek bir şey değil, değil mi?"

"Şu anda farkında olunması gereken bir şey," dedi dikkatle. "Ama yine de hamilelik ilerledikçe daha büyük bir endişe kaynağı olacaktır."

Tamam. Bu iyi haberdir. Sayılır. Devam ettim. "Peki ya beslenme?"

"Kendi beslenmenizle beslendiğiniz ve iyi beslendiğiniz sürece, üçüncü üç aylık döneme girene kadar sorun yok." Ash'e baktı. "O noktada, bir donör bulmanızı tavsiye ederim."

Zaten onlardan bir tane vardı.

Bundan rahatsızlık duyarak biraz kıpırdandım ama yine de büyük bir rahatlama hissi vardı. Bu, ihtiyacım olan tanrılara hâlâ yükselebileceğim anlamına geliyordu.

"Ne kadar güçlü olursa o kadar iyi," diye devam etti Kye. "Mümkünse başka bir Primal."

Uh...

Ash, "Olmuş bilin," deyince başımı geri çekip ona baktım. Bakışımı görmezden geldi. "Peki ya *nota* formunu almak?" diye sordu. "Gebe kaldığımızdan beri bunu iki kez yaptı, ama hamile olduğunu bilmeden önce."

"Bu kadar çabuk form mu değiştirdin? Olağanüstü," diye mırıldandı Kye bana gülümseyerek. "Bununla ilgili hiçbir şey bulamadım. Umarım bu Lotho Dağı'nda bulabileceğim bir bilgidir ama mümkünse bunu bir daha yapmamanızı ve kesinlikle üçüncü üç aylık dönemden sonra yapmamanızı tavsiye ederim. Mantıken en büyük risk bu dönemde ortaya çıkacaktır."

"Mantıklı," diye mırıldandım, şu ankinin üç katı büyüklüğünde bir mideyle form değiştirmeye çalıştığımı hayal ederek. Tekrar Ash'e baktım. "Özün onları, yani bebekleri koruması mümkün mü?"

"Bunun tanrılarla birlikte olduğunu gördüm," dedi. "Genellikle ağır vakalarda. Bir bakıma, eather varlığınızın en savunmasız yönünü korumaya ve sağlamaya çalışır. Bir İlkel için de aynı şey geçerli olacaktır."

Başımı salladım ve Ash'in ve benim ellerimin durduğu yere baktım. Eather'ın önce onları korumaya çalışacağını bilmek bir rahatlama getirdi.

"Değınmek istediğım bir konu var," dedi Kye. "Ölümlü olarak doğduğın için, bir zamanlar ölümlü olanların yaptığı gibi doğum yapmanın akıllıca olacağına inanıyorum. Hepsi bunu yapmıyor ama çoğu ölümlüler âleminde doğum yapmayı tercih ediyor. Bu bir çeşit gelenektir."

"Bunun bir nedeni var mı?" Ash kaşlarını çatarak sordu.

"Bu karmaşık bir cevap." Belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu yapmanın, bir sonraki nesli ölümlüler âlemine bağlayarak geldikleri yere saygı göstermek olduğuna inanılıyor. Ölümlü doğanların ölümlüler âleminde *neden* daha kolay doğum yaptıklarını açıklayan hiçbir... bilimsel kanıt görmedim, ama yapıyorlar. Bu işte bir iş olmalı."

Ash'e baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım senin ve bebeklerimiz için en iyisi neyse onu istiyorum," diye cevap verdi. "Eğer bu ölümlüler diyarında doğum yapmak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Bunun üzerine Kye'nin muhafızlardan biriyle Lotho'ya gitmesi için planlar yapıldı. "Son bir şey daha var." Kye ayağa kalktı, ciltli defteri eline aldı.

parşömen. "Eğer yaralıysan," dedi ve Ash'ten alçak bir hırıltı gelince durdu. Şifacı yutkundu ve kâğıdı çantasına yerleştirdi. "Yaran ne kadar küçük olursa olsun seni kontrol etmek istiyorum."

"Yaralanmayacak," dedi Ash ve ben gerildim. "Ama böyle bir şey olması durumunda sizinle irtibata geçeceğiz."

"Güzel." Kye çantasının kayışını başının üzerine çekti. "Şimdi, ikinizi de ilgilendiren bir şey olursa," dedi Ash'e bakarak, "lütfen hemen beni çağırın."

"Göz kulak olmamız gereken bir şey var mı?" Bacaklarımı açıp yataktan sarkacak şekilde dönerek sordum. "Çünkü her şeyin beni ilgilendireceğinden oldukça eminim."

Şifacı bilerek gülümsedi. "Beklerken endişeli olmanız normal, özellikle de bu ilk seferinizse, ama dikkat etmeniz gereken bir şey de kanama. Hafif lekelenme normaldir, ama bundan daha fazlası da olabilir, Bilmek istiyorum. Şiddetli mide ağrısı başka bir şeydir, ya da bulantı Yiyecekleri tutamayacak kadar kötüleşir. Hamilelik sırasında

ilerledikçe göz önünde bulundurmanız gereken başka şeyler de olacak, ancak şu anda bunlar, meydana geldiklerinde hemen bilmek istediğim şeyler."

Potansiyel olarak endişelenecek daha fazla şey mi vardı? Harika.

"Eğer böyle bir şey olursa, bu hamileliğin... olduğu anlamına mı gelir?" Ash derin bir nefes aldı ve yanıma oturmak için yer değiştirdi. "Hamilelik Tehlike mi?"

"Her zaman değil," dedi Kye. "Bu bebeklerin kaybolacağı anlamına gelmez ama endişe kaynağı olabilir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bir şey yapılabilir miydi, ya da ben...?" İçgüdülerim bana Yaşamın Gerçek İlkeli olarak bile yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyordu.

Aşk, Güzellik ve Doğurganlığın İlkel Tanrıçası başka bir hikâyeydi. Ancak *Vadentia*, İlkel bir müdahalenin Kader'in öfkesini kışkırtabileceği konusunda da beni uyardı.

"Soruna bağlı olarak bazı şeyler var. Tedaviler. Belirli eylem planları." Gülümsemesi nazık ve sabırlıydı. "Ama henüz gerçekleşmemiş ve muhtemelen gerçekleşmeyecek bir şey için kendinizi strese sokmayın. İkinizin de yeterince derdi var. Gereksiz strese ihtiyacınız yok."

Ash bana yan gözle baktı ve ikimiz de gereksiz endişeyle benim bir elmanın iki yarısı gibi olduğumuzu anladık.

Kye vedalaştıktan sonra Nektas içeri girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdilik." Ash uzandı ve saçından kopan bir tutamı geriye doğru Bu sabah ördüğü saçlarından kurtuldu. "Ancak Sera'nın bana biraz kızgın olduğuna inanıyorum."

Nektas kaşlarını kaldırdı.

"Kye'a hırlayıp duruyordu," diye açıkladım ve Nektas sırıttı. "Bu da önümüzdeki birkaç ayın *gerçekten* eğlenceli geçeceği anlamına geliyor."

"Kesinlikle," diye belirtti Nektas.

Ash kaşlarını çattı. "Sadece sana dokunmasından hoşlanmadım." Ona baktım.

"Ne?" diye sordu Draken'a dar gözlerle bakarak. Nektas kıkırdadı. "Hiçbir şey."

"Her neyse." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Muhtemelen harekete geçmeliyiz."

Bugün yapmamız gereken şeyler var; birini gerçekten dört gözle beklemiyorum. Ama diğerini?" Ellerimi birbirine vurdum.

"Sabırsızlanıyorum."

Ben söyledimde Ash ayağa kalkmadı. Oturmaya devam etti ve ben başıma gelecekleri iliklerime kadar biliyordum.

"Nektaş," dedim, neden bugün için planların hâlâ geçerli olup olmadığını sorduğunu anlayarak. "Bize birkaç dakika vermelisin."

Aramıza bir göz attı. Kapıya dönerek, "İkinizi de aşağıda bekleyeceğim," dedi.

"Bizi beklemenize gerek yok." Ash bir dirseğinin üzerine yaslandı. Bazılarına göre tembel bir kayıtsızlığın resmiydi ama ben içindeki gerginliği görebiliyordum. "Planlar değişti."

Ağzım açık kaldı. Nektaş durdu.

"Ne zamandan beri değiştiler?" Ben talep ettim.

Bakışları benim durduğum yere kaydı. "Yaklaşık on iki saat öncesinden beri." Kollarımı kavuşturdum. "Başka bir deyişle, hamile olduğumu öğrendiğinden beri.

Peki tam olarak ne değişti?"

"Her şey," dedi normalde tartışmaya yer bırakmayacak bir ses tonuyla.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Derin bir nefes aldım. "Ash," diye başladım, göz ucuyla Nektas'ın sessizce kapıya doğru ilerlediğini gördüm. "Benim hamile olmam planladığımız şeyi, diğerleriyle konuştuğumuz şeyi değiştirebilir. Her şey çoktan harekete geçti."

Bana bakarken çenesinde bir kas titremeye başladı.

"Bu durum Kolis'in icabına bakılması gerektiği gerçeğini de değiştirmiyor," diye devam ettim. "Ve o durağanlıktan çıkmadan önce çok kısıtlı zamanımız var, ki bu her an olabilir. Ve ihtiyacımız olan son şey Kolis'in bunu öğrenmesi..."

Tanrım, bu düşünceyi bitiremedim.

Ash'in vücudunda görünen tüm etler bir anda gece yarısına döndü. "Bu *asla* olmayacak," diye hırladı. "Ama haklısın. Kolis'in hâlâ icabına bakılması gerekiyor ve bakılacak da. Ancak, bu seni içermiyor ve içermeyecek."

Öfkelendim. "Affedersiniz?"

"Şu anki durumunuzda dahil olmanız gereken son şey-" "*Durumum* mu?"

Yumuşak bir şekilde araya girdim.

"Ah, canım," diye mırıldandı Nektas.

"Kolis'in ya da destekçilerinin yakınında olmaktır." Ash ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Gölgeler Diyarı'ndan ayrılmayı da düşünmemelisin. Kolis buraya adımını atmayacak ve etrafın muhafızlar ve bir ordu."

Kendime bunun iyi bir yerden geldiğini hatırlatarak bir nefes daha aldım. Ash korumacı davranıyordu. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum.

."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Yarım bir gülümseme belirdi. "*Hiç* de aynı fikirde değiliz Ash."

Gözlerinde bulutlar dolaşıyordu. "Çocuklarımızı taşıyorsun Sera. Savunmasız bir durumdasın ve ne seni ne de onları kaybetme riskini almayacağım."

"Beni ya da onları kaybetmeyeceksin. Ben hamileyim Ash. Kendimi savunamayacak ya da dövüşemeyecek durumda değilim," diye karşı çıktım.

"Şifacı zayıflamış bir durumda olduğunuzu ve özü kullanmaktan kaçınmanız gerektiğini söyledi."

"Belki de Kye'a homurdanmak yerine onu dinleyerek zaman geçirseydin, bunun üçüncü üç aylık döneme girdiğim zaman için bir endişe olduğunu söylediğini duyardın," diye belirttim. "Ve eğer bir sorun yaşıyorsan

Basit bir matematikle, bu *haftalar* sonra gibi."

Tüyler gözlerinde daha çılgınca hareket ediyordu. "Onu gayet net duydum.

Üçüncü üç aylık dönemde her şey sizin için daha tehlikelidir. Bu, şu anda her şeyin sizin için güvenli olduğu anlamına gelmez." Başını Nektas'a doğru çevirdi. "Nereye gidiyorsun?"

Nektas elini kapı koluna koyarak durdu. "Buradan başka bir yere."

Ash'in ifadesi donuklaştı. "Bunu yapmadan önce, sevgili, fazlasıyla cesur karıma haklı olduğumu söylerseniz harika olur."

Draken ağzını açtı.

"Seninle aynı fikirde olmayacak," diye ısrar ettim.

Ash kaşlarını kaldırdı. "Nektas'ın zeki olduğunu düşünürsek, eminim yapacaktır."

"Ve eminim ki çok zeki olduğu için ne yapılması gerektiğini ve bunun benim katılımımı da içerdiğini çok iyi biliyordur."

"Sanırım hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Yatağa doğru bir adım attım. "Sanırım o yataktan atılmak üzeresin."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve bir dişin ucu ortaya çıktı. "Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

"Bunun sizin için iyi bir zaman olmayacağına söz verebilirim." "Konuşabilir miyim?" Nektas başladı.

"Evet," dedi

Ash. "Hayır,"

diye tersledim.

Nektas iç çekti. "Ash, haklısın."

"Sen benim en sevdiğim draken'dın," diye mırıldandığımda Ash'in gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal *almıştı*. "Bunu görmezden geleceğim," diye devam etti Nektas. "Çünkü sen aynı zamanda Doğru."

Ash'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Ve siz ikiniz bunun ne anlama geldiğini bulmalısınız." Nektas kapıyı açtı. "Aşağıda bekliyor olacağım."

Ayağımı yere vurarak kapıların kapanmasını izledim. "Liessa."

"Bana öyle deme."

Ash doğrulup oturdu. "Sana böyle seslenmeme bayılıyorsun."

"Şu anda değil." Omuzlarımı dikleştirdim. "Bakın, bebekleri tehlikeye atmamı neden istemediğinizi anlıyorum."

"Sadece onlar değil." Ash hızla ayağa kalkarak yanımdan geçti. "Aynı zamanda sensin. Senin özünü çektiklerini zaten biliyoruz. Bunun kanıtı hâlâ boğazında."

O küçük masaya gidip su sürahisini alırken arkamı döndüm. "Bunu inkâr edemem ama bu yapılması gerekeni değiştirmez," dedim.

"Tekrara düşmek istemem ama bu her şeyi değiştirir." İki bardak doldurdu. "İone'u hâlâ Yükseltebiliriz ama onun buraya gelmesini sağlayabiliriz. Diğer tanrılar da Yükseltilebilir."

"Yani plan bu mu?" diye sordum.

"Bir parçası."

"Bu gerçekten iyi düşünölmüş, sorunlarla dolu planın geri kalanını tahmin edebileceğime eminim." Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Ben onu Yükselttikten sonra İone bu işin dışında kalacak, bu da onun burada, Sarayında kimse olmadan kalacağı anlamına geliyor."

Sürahiyi yere bıraktı. "Oraya muhafızlar gönderebiliriz."

"Sarayındaki tanrıların hiçbirinin aşına olmadığı muhafızlar," diye akıl yürüttüm. "Sarayında hem Keella'nın hem de kendisinin güvendiği insanlarla birlikte olması gerekiyor, bu da benim gerçek Yaşam İlkeli'nden bekleneni yapmam gerektiği anlamına geliyor." Gözlerimi onun sırtına diktim. "Ve senin de bunu kabullenmen gerekiyor."

Yanıdaki eli yumruk oldu. "Kendini ve çocuklarımızı tehlikeye atmanı kabullenmem mümkün değil."

"O zaman yoluma çıkmamalı ve bununla başa çıkmalısın," dedim ona. "Çünkü benim için gerçekten tehlikeli olan tek şey Kolis."

Yüzü bana dönüktü, çenesindeki et ve elmacık kemikleri gölgelerle beneklenmişti. "Onu ben hallederim."

"Onu bensiz idare edemezsin," dedim. "Ve bunu biliyorsun. Bunu biliyor olman seni sevmemin pek çok nedeninden biri, bu yüzden yapabileceğini söyleme."

Öne çıktı ve bana bir bardak uzattı. Çileklerin kokusu bana ulaştı. "Bu nedenlerden biri de seni ve çocuklarımızı korumak için her şeyi yapmaya hazır olmam olmalı."

"Öyle," diye ısrar ettim. "Ve itiraf etmeliyim ki, senin o büyümüş halin biraz ateşliydi."

Ash bardağını kaldırırken sırttı. "Biliyordum."

"Ama aynı zamanda sinir bozucu," diye ekledim, bir içki alarak. "Ve evet, bizi korumak istemen bu nedenlerden biri, ama bu süreçte kendini öldürtmeye istekli olman değil."

Ash ofladı. "Kendimi öldürtmeyeceğim."

"Bunun olmaması için mümkün olan her şeyi yapacağını biliyorum ama Kolis'in eline geçen ilk fırsatta seni öldüreceğini ve bunu yapabileceğini de biliyorum." Göğsüm gerçek bir korkuyla sıkıştı ve kendimi bunu hissetmekten alıkoymadım. Ash'in bunu anlamasını istedim ve anladığını biliyordum çünkü keskin bir şekilde nefes aldı ve bedenindeki gölgeler derinleşti. "Bunu hissettin mi?"

Ash hiçbir şey söylemedi.

"Yaptığını biliyorum." Bardağı sıkıca kavradım. "Kolis'in peşinden gitme fikri -bensiz Primaller'dan herhangi birinin peşinden gitme fikri- dehşet verici. Ve evet, benim aldığım riskler konusunda endişelenebiliriz ama ya *senin* aldığın riskler? Yaralanmanın ya da daha kötüsünün bana ne yapacağını düşünüyorsun? İçimde taşıdığım hayatlara? Bunların hiçbirini sensiz yapamam."

"Beni kaybetmeyeceksin." Boştaki eliyle başımın arkasını kavradı. "Asla."

"Söz veriyor musun?"

"Aldığım her nefeste ve kalbimin her atışında," diye yemin etti.

"O halde bunu onurlandırmak için ne yapılması gerektiğini biliyorsun," diye düşündüm. "Senin yanında savaşmam gerekiyor. Ve bunu desteklemene ihtiyacım var çünkü bunu yapmama engel olmayacaksın."

Etrafımızdaki hava birkaç derece düştü ve şarj oldu, ama bakışlarını tuttum. "Kavga etmemizi istemiyorum. İkimizin de buna ihtiyacı yok. Kolis'e karşı birlikte durmalıyız. Ayrı ayrı değil. Bunu istemene ihtiyacım yok. Çocuklarımızla bir geleceğimiz olmasını bu şekilde sağlayabileceğimizi anlamanı istiyorum. çocuklar."

Ash küfretti ve elini bıraktı. Geri adım attı, içindeki enerji yükseliyor, içimdeki ateşi körüklüyordu. "Biliyor musun, seni gölüne götürmemi istemenin benden istenebilecek en zor şey olduğunu sanıyordum." Hızlı ve keskin bir dönüş yaparak içkisini duvara fırlattı. Bardak paramparça oldu, yere su ve kırıklar yağdı. "Yanılmışım."

Bakışlarımı dağınıklıktan onun sert sırtına kaldırdığımda kalbim burkuldu ve acıdı. Omuzlarından tüyler süzülüyordu.

"Benden hayatını sona erdirmemi istemen bir kâbusun gerçeğe dönüşmesi idi," dedi, sesi ince ve buz gibiydi. "Ama bu..."

"Bu daha kötü değil." Bardağımı komodinin üzerine koydum. "Bu sadece gerçek." Ona doğru yürüdüm. "Üzgünüm Ash. Keşke bu konuşmayı yapmamıza bile gerek olmasaydı. Keşke her şey farklı olsaydı. Bizim için her şeyin farklı olmasını istiyorum. Hamileliğimi iyi bir anne olmak ya da doğumun ne kadar sancılı olacağı konusunda endişelenerek geçirmek istiyorum. Kolis'in hangi yeni korkunç eylemi gerçekleştireceği konusunda endişelenerek geçirmek istemiyorum - tabii eğer şanslıysam. Çünkü eğer değilsek? Her şey biter. Her şey biter. Kontrolü kaybederim. Kolis'i ortadan kaldıracağım ya da denerken öleceğim-"

"Ölümden bahsetme," dedi Ash bana doğru savrularak. Gözleri genişti ve saf, vahşi bir havayla doluydu. "*Yapma*."

"O zaman beni bundan korkutmayın," diye fısıldadım. Benden uzaklaşmaya başladı, ama bunu yapamadan onu yakaladım ve parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirdim. "Lütfen."

Ash bana doğru adım atıp bir kolunu belime doladığında içinden bir ürperti geçti. "Bunun benim için ne kadar zor olacağı hakkında bir fikrin var mı?" Beni göğsüne doğru çekti. "İçimdeki her içgüdü seni güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapmamı isterken?" Diğer kolunu omuzlarıma doladı. "Ama bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Tek fark, sen bununla yüzleşmeye isteklisin ve ben bunu engellemek için her şeyi yapmaya çalışıyorum."

Ona, onun bana sarıldığından daha sıkı sarıldım. "Sanırım sevgimizi farklı şekillerde gösteriyoruz."

Sert bir kıkırdama başımın tepesindeki saçları karıştırdı. Bir an geçti. "Seni bu odaya kilitlesem tam olarak ne kadar kızarsın?"

"Bu soruyu ciddiye bile almayacağım." Burnumu ve yanağımı onun göğsüne sürttüm. "Sadece dikkatli olmamız gerekiyor."

"Dikkatli olmalısın, *Liessa*," diye düzeltti. "İkimizin de yapılması gerekeni yapması için, bu benim için olduğu kadar senin için de zor olacak. Ben senin dövüşmene izin vermeliyim, sen de benim kendimi senin önüne koymama izin vermelisin. Geri çekilmen ve acele etmemen gerekecek."

"Savaşlarda asla acele etmem." "Sera."

"Ne?"

"Berbat bir yalancısın ve bu değişmedi." Alnımı göğsüne bastırdım. "Her neyse."

"Seni engellemek için her şeyi yapacağım ama bu konuda benimle yarı yolda buluşman da gerekiyor. Bu senden daha az cesur olmanı isteyeceğim tek sefer." Onun

Parmaklarım örgümün üstündeki saçlara daldı. "Ve bundan ne kadar nefret ettiğini şimdiden hissedebiliyorum."

Gözlerimi kapattım. O haklıydı. Söylediklerinin doğruluğundan nefret ediyordum.

Başımı geriye doğru eğdi, böylece gözlerimiz buluştu. "Ama eğer ikimiz de bunu yaparsak, işi şansa bırakmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum."

"Daha

bitirmemiştin."

Kaşlarımı çattım.

Dudakları kıvrıldı. "Ve sen de uzaktan bile olsa yaralandığın ilk anda dışarı çıkacağına dair bana söz vermelisin. Güvenli bir yere git."

Ağzımı açtım.

"Bunu sadece benim için yapmıyorsun. Bunu çocuklarımız için yapıyorsun," dedi, gözbebeklerindeki tüyler geri çekilirken. "Ama bana bir söz daha vermek gerekiyor."

"Dahası mı var?"

O bunu görmezden geldi. "İş Kolis'le savaşmaya geldiğinde geri adım atmayacağına dair bana söz vermelisin."

Kaşlarımı çattım. "Az önce bana kendimi tutmamı söylemedin mi?"

"Bahsettiğim şey bu değil," dedi. "Sizden savaşa girmemenizi istedim. Şu anda konuştuğumuz şey, bir savaş *olduğunda* geri çekilmemek."

Ne demek istediğini anlayınca başımı salladım. "Savaşta geri durmak hiçbir zaman gerçek bir endişe olmadı."

"Önceden mi? Katılıyorum. Ama Lasania'da olanlardan sonra..." Ben geri adım atmak için hareketlenirken eli omzumun üzerinden kıvrıldı. "Kontrolünü kaybedersen seni yerin dibine sokacağıma dair bana yemin ettirdin."

Midem çukurlaştı. "Bu hiç değişmedi."

"Öyle olduğunu söylemedim." Göğsü derin bir şekilde yükseldi. "Kontrolü kaybetme korkunun seni içindeki her şeyi kullanmaktan alıkoymayacağına dair bana söz vermelisin. Bu seni biraz canavarlaşmaktan alıkoymayacak."

Ona bakarken dudaklarım aralandı. Bir anda endişesini ve bunu neden sorduğunu anladım.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki." Şaşkınlık içimi kapladı.

"O zaman seni uçurumun kenarından döndürmek için her zaman yanında olacağıma güven," dedi. "Tamam mı?"

Başımı salladım.

"Bir anlaşmamız var mı? Kabul edeceğin ve gizlice kızmayacağın bir anlaşma."

"Bu konuda gizliden gizliye kızmayacak mısın?" "Eninde sonunda," diye mırıldandı, dudaklarını alnımda gezdirirken.

Derin bir nefes verdim. "İkimiz de başka bir söz verdiğimiz sürece kabul ediyorum." "Artık sana söz vermekten sonsuza dek çekineceğim," dedi.

"Bu zor bir şey değil," diye ona güvence verdim. "Çocuklarımızın ikimiz de yanlarında olarak büyüyeceklerine söz veriyoruz. Bizim yaşadıklarımızı yaşamalarına kesinlikle izin vermeyeceğimize."

Ash'in gözlerindeki ışık parlamaya başladı. "Sana yemin ederim, *meyaaah Liessa*. Sevgi dolu, *yaşayan* iki ebeveyne sahip olacaklar ve hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - bunu sağlamamıza engel olamayacak."

Ona inandım.

Ama aklıma beni felaketin eşiğinden döndürmek için her zaman yanımda olacağına dair verdiği söz geldi. Yüzümü göğsüne gömdüm ve onu içime çektim. Küçük bir parçam, onun bile beni durduramayacağı bir zamanın geleceğinden korkuyordu. Nefesime odaklanırken elim karnımın alt kısmına gitti. Ya tehdit edilirlse ya da zarar görürlerse? Ash beni durduramazdı.

Beni toprağa gömmek zorunda kalacaktı.

Ash ve ben, ardından Nektas, sıralandıkları koridorda yürürken Thyia Ovası'nın muhafızları selam verirken kasvetliydiler.

Keella, onunla son kez buluştuğumuz odada bizi bekliyordu. Sade beyaz bir kılıf içinde duruyordu ve gülümsedi. "İkinizin gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Ash elimi sıkarak, "Bir işim çıktı," diye cevap verdi. "Daha erken gelebilirdik."

"Sorun yok." Başını asil bir tavırla Nektas'a doğru eğdi. "Burada geçirdiğim son dakikalar hoşuma gitti. Burası en sevdiğim yerlerden biri. Burayı özleyeceğim."

Göğsümü bir keder acısı sardı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ash, "Sen oturabilirsin," diye teklif etti.

"Ben de ona öyle söyledim," diyen kararlı bir ses dikkatimizi verandaya çekti. Çene hizasında, kızıl kahverengi saçlı, uzun boylu, ince bir figür geldi göründü. Tanrıça Ione odanın hemen içinde durdu ve başını bize doğru eğdi. "Hiçbirimiz onun geçip gitmesi için hevesli değiliz."

Tanrıçayı tekrar görmek hem rahatlama hem de tedirginlik gibi karışık duygulara yol açtı. İkincisinin onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Dalos'ta onunla karşılaştıktan sonra olanlarla ilgiliydi.

Keella sevecen bir gülümsemeyle, "Bunu yüzlerce kez söylemiştir," dedi. "Anlaşılan yeterince söylememişim," diye cevap verdi Ione.

"Çünkü burada biz vardır."

"Evet," dedi İlkel tanrıça. "İşte buradayız. İkimiz de hikâyelerimizin bir sonraki bölümüne başlamaya fazlasıyla hazırız ama sadece birimiz bunu söylemeye istekli."

Ione kollarını açık gri tuniğinin üzerinde kavuşturdu ve bakışları benimkilerle buluşmadan önce derin bir iç çekti. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Hislerimiz karşılıklı." Elimi Ash'in elinden kurtardım ve tanrıçaya doğru yürüdüm. "Aldığın risk için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Bir eliyle bileğimi sıktı. "Kolis'le sevişmekten daha mutlu olamazdım."

"Ione," diye iç geçirdi Keella.

"Özür dilerim," dedi Ione hemen. "Sizin adınıza Kolis'le yatmaktan onur duyduğumu söylemek istemiştım."

"Benim sorun yaşadığım kelime mutluluk değildi," diye mırıldandı Keella.

Ione'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve onunla oldukça iyi anlaşacağımı hissettim. "Sana hâlâ teşekkür borçluyum," diye ısrar ettim. "Hayatımı kurtardın ve bunu kendininkini büyük bir riske atarak yaptın."

Ash o zaman konuştu. "Sen yaptın. Ve sonsuza dek minnettarlığımı kazanacaksın."

Ione'nin bakışları aramızda dolaştı ve sonra başını salladı. "Sanırım bu gereksiz ama anlaşılabilir minnettarlığı nezaketle kabul edeceğim."

Gözleriyle buluştuğumda dudaklarım seğirdi. "Kendin için istediğin bu mu?" "İstemek tuhaf bir kelime." Burnunun dar köprüsü buruştu.

"Bunu istemek biraz bencilce geliyor ama *bunun* için hazırlanıyordum."

Keella ve Ash'e dönerek başımı salladım. Primal'ın "Bunu verandada,

gökyüzünün altında yapmak istiyorum" demeden önce tanrıçaya baktığını gördüm.

Ash ona, "Bunu istediğin yerde yapabiliriz," diye güvence verdi.

Ona gülümsedi ve öne çıktı. "Gel." Ione yanımızdan geçerken kolunu benimkine doladı. "Benimle dışarı gel."

Ash'e dönüp baktığımda Ione'un, Keella'nın Kolis'le başa çıkma planlarımız hakkında onunla paylaştıklarıyla ilgili bir soruyla onu durdurduğunu gördüm. Nektas açılışa gelmişti ama Keella ve beni dışarıda takip etmedi, gözlerini bizden ayırmadan bizi izledi.

Kaşlarımı çatarak, Thyia Ovası'nın mor ve menekşe rengi bulutlarının altına girene kadar hiçbir şey söylemedim. "Sanırım benimle konuşmak istediğin yer Özel mi?"

"Sana böyle bir izlenimi ne vermiş olabilir?" dedi yolculuğunun sonuna gelmiş birinden çok daha hafif bir kahkaha atarak. "Sana söylemek istediğim bir şey var ama son konuştuğumuzda söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim."

"Sanırım ne olduğunu biliyorum." Onu divana kadar takip ettim. Bir keresinde, neyden bahsetmek üzere olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde. İçimde taşıdığım hayatları. Ne de olsa o, Yeniden Doğuşun İlk Tanrıçasıydı. "Benim... biliyor musun?" Ash buna ne demişti? "Benim durumu?"

"Eğer koşuldan kastınız iki çocukla birlikte olmanızsa?" Keella güldü. "Evet, biliyorum. Tebrik etmek gerekir. Bu büyük bir lütuf," dedi içtenlikle. "Farkında olduğunuzdan emin olmadığım için daha önce bir şey söylemedim ama tartışmak istediğim konu bu değil."

"Buraya daha önce ne zaman getirildiğimi biliyor muydun?" Başka neler söyleyeceğini merak etmeme rağmen sordum.

"Bu cevabı zor bir soru." Gözlerini bulutlara dikti. "Doğmamış bebeklerin ruhlarını algılamak her zaman kolay değildir ve ruhtan ruha değişir ama sen Sotoria'nın ruhunu taşıyordun. Bu neredeyse bir kalkan görevi gördü. Sonrasında ise fazla zaman yoktu."

"Hayır, yoktu." Ona doğru baktım. "Sotoria'nın yeniden doğmasını sağlamayacağım. Kolis gömüldükten sonra Sotoria'ya bir seçenek sunmak istiyoruz. Ya yeniden doğacak ya da Vadi'ye geçecek. Bu konuda Ione'un bize yardımcı olabileceğini umuyorum."

"Yapabilecektir." Keella hâlâ gökyüzüne bakıyordu. "Bunu söylediğini duyduğuma şaşırmadım. Onu sadece Kolis'i yok etmek amacıyla yeniden doğmaya zorlama fikrinin senin için iyi olacağını düşünmemiştim."

Başımı salladım. "Peki, konuşmak istediğin konu neydi?"

Bakışlarını benimkilere indirdi. "Aslında seninle Sotoria hakkında konuşmak istiyordum - o ve kehanet." Tekrar odaya baktı. "Siz ikiniz en son buradayken söylemediğim bir şey bu - Eythos'un bana söylediği bir şey ve benim... onun planladığı şeye dair izlenimlerim."

Merakı arttı. "Ne oldu?"

Keella birkaç dakika sessiz kaldı. "Eythos kehaneti ve gerçek anlamını çözmeye çalışmak için uzun zaman harcadı. Delfai ile konuşmayı bile başardı. Kehanet Tanrısı'nın bunu sizinle paylaşmadığını tahmin ediyorum. Nyktos."

"Hayır," dedim. "O yapmadı."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Eythos Delfai ile konuştuğunda, Etris Balfour -son kahin- hâlâ hayattaydı."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunu söylemesini beklemiyordum.

"Etris ya da Delfai'nin Eythos'a tam olarak ne söylediğini bilmiyorum ama paylaşılan her neyse Eythos'un korları ve Sotoria'nın ruhunu senin soyuna yerleştirmesine neden oldu. Bu rastgele bir şans değildi."

Kaşlarımı çattım. "Ama Roderick Mierel onu halkını kurtarması için çağırdı." Keella başını salladı. "Ve Eythos o anı bekliyordu. O biliyordu ki

Roderick bunu yapacaktı. Gördüğünüz gibi, bu kehanet Sotoria doğmadan önce gerçekleşmeye başlamıştı. Gümüş Şövalye ile başladı."

"Savaşçı Kraliçe," dedim ve hemen Ward'ın bana söylediklerini düşündüm. "Adımı ondan almışım. Ward -kurtardığı ilk viktör- benim atam çıktı."

"Kader ona bir söz vermiş," dedi. "Tıpkı senin gibi."

Derimde küçük şişlikler oluştu. "Yani Etris'in, hatta muhtemelen Delfai'nin Eythos Roderick'e onu çağıracağını söylediğini mi söylüyorsun? Mantıklı. Kehanet altın taçların çaresizliğinden bahsediyordu ama bu bize gerçekten yeni bir şey söylemiyor."

"Hayır, ama bize şu anda burada olmamız için ne kadar çok şeyin olması gerektiğini hatırlatıyor," dedi ve derin bir nefes almak için durakladı. "Eythos'un yaptığı şey asla sadece kardeşini durdurmakla ilgili değildi. Evet, kehanet Kolis'ten bahsediyordu ama aynı zamanda daha büyük tehlikelerden de söz ediyordu."

"Kan ve Kemiğin İlkelinin uyanışı," diye tahmin ettim.

"Evet ve Eythos'un öğrendikleri onu Primal'ın kim olacağı konusunda ikna etti."

Parmaklarım dizlerime gömüldü. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Solgun bir gülümseme belirdi. "Sotoria."

"Ne?" Yarı güldüm. "Nasıl? O ölümlüydü." "Sen de öyleydin."

"Evet, ağzımdan çıktığı anda kulağa ne kadar akılsızca geldiğini fark ettim," diye itiraf ettim. "Ama bu farklı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum. mümkün."

"Ben de bilmiyorum. Eythos hiç söylemedi ama onun ruhunu senin kan bağına bu yüzden koyduğunu biliyorum," dedi. "Eythos kehaneti atlatmaya çalışıyordu, Sera. Onun içindeki yaşam koruyla yeniden doğacağını umuyordu; böylece Kolis'i durdurabilecek ve Nyktos'un gerçek Ölümün İlkeli olarak yükselmesine yol açabilecekti. Bu aynı zamanda onun Yaşamın ve Ölümün İlkeli olarak yükselmesini de engelleyecekti çünkü kehanetin oğluna atıfta bulunduğuna inanıyordu ve Sotoria aşkla bir araya geliyor."

Sotoria'nın Ash için yaratılmış olduğu fikri dudaklarımı derin bir şekilde çattı, her ne kadar teknik olarak o kişi ben olsam da. Bunun başımı ağrıatacağını düşünerek şakaklarımı ovuşturdum.

"Bu yüzden Mierel'in ilk doğan kızını istedi. kan soyu," diye devam etti. "Ve eğer haklıysa, ona göre Sotoria'nın Kan ve Kemigin İlkeli olarak yükselmesi gibi bir tehdit söz konusu olamazdı. Bunu yapmak için Nyktos'u öldürmesi gerekirdi ki onu sevseydi böyle bir şey yapmazdı."

"Tamam," dedim, ne dediğini takip ederek. "Ama bu işe yaramadı. Ben Sotoria değilim ve onun ruhu Yıldız'da."

"Doğru. Planı işe yaradı, bunun dışında." Pastel renkli bulutlara baktı. "Ve planı tamamen işe yaramalıydı. Benim müdahalem bunu sağladı. Ama bir şeyler inanılmaz derecede ters gitti ve bunun olması için tek bir neden olabilir."

"Kaderler işe karıştı." Kaşlarım çatıldı. "Sotoria'nın benim soyumda yeniden doğmasını engellediler. Bunu neden yapsınlar ki? Kadimlerin uyanmasını istemiş olamazlar."

"Kehanetlerin Kadimlerin rüyaları olduğunu unutmamalısın." Gözleri benimkileri aradı. "Ve bunun ne anlama geldiğini de biliyorsun."

Ben gördüm. *Kadimlerin rüyası* demek Kaderlerin rüyası demekti ve Keella Kaderlerin kim olduğunu tam olarak bilecek yaşıydı. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim, en güvenli seçenek olarak başımı sallamayı tercih ettim.

"Bu da Kaderlerin çoğunun kehanette söylenenlerin gerçekleşmesini beklediği anlamına geliyor," dedi usulca. "Bunu neden istediklerini

bilmiyorum.

Ancak onların katılımı bunun hala mümkün olmasını sağladı."

Kalbim çarpmaya başladı. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.

Eğer Sotoria yeniden doğsaydı, daha önce olduğu gibi olurdu. Bir ölümlü."

"Kader bir kez daha müdahale etmezse," dedi. "Bu senin için bir zorunluluk.

Sotoria ile ilgili planlarınızı uygulayın. Güvenli olduğu anda serbest bırakılması gerekiyor."

"Bunu zaten planlamış olmamız iyi bir şey," dedim. "Ama o zaman bile Kader'in müdahale etmesini ne engelleyecek-?" Sonra aklıma geldi.

"Çünkü kehanette gösterilenler gelecekte gerçekleşecek. Penellaphe'nin söylediği buydu. Eğer Sotoria şimdi yeniden doğmuş olsaydı, Penellaphe'nin gelecekte gördüğü şey gerçekleşmeden çok önce bir ölümlü olarak yaşar ve ölürdü."

"Doğru."

Büyük bir şey hâlâ mantıklı gelmiyordu ve bu ona geri döndü.

Sotoria. "Neden Sotoria? Kadimler neden bir ölümlünün böylesine güçlü bir varlık olmasını hayal etsinler ki? Kolis'in ona yaptığı şey yüzünden değil. Bu rüya ondan çok önce gerçekleşti."

"Bunu bilmiyorum," dedi. "Eythos biliyorsa da hiç söylemedi."

Gözlerimi tekrar kapatarak derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Sotoria'nın ruhunu Kolis mezara girdiği anda serbest bırakmalıydım, bir saniye sonra değil. Ya yapmazsam?

Gözlerimi açarak ona baktım. "Geleceğin çoktan yazıldığına inanıyor musun? Sona kalan iplerin koparılamayacağına mı?"

"Bilmiyorum," dedi bir süre sonra. "Arcadia'ya ulaştığımda cevabı öğrenmeyi umuyorum."

Tanrım, umarım öyledir. Çünkü şimdi başarısız olursam ve Kader'in ipleri uzamaya ve genişlemeye devam ederse, Ash ve benim bir gün karşılaşacağımız tek sorun Kolis olmayacaktı.

Düşüncelerimizin içinde kaybolan Primal ve ben, Keella kolumu okşayana kadar kısa bir süre öylece oturduk. "Vakit geldi."

Ve öyleydi.

Ash ve Ione bize katılırken Nektas sessizce verandayı geçip bakımlı çimenlikte yürümeye başladı. Ash bana meraklı bir bakış gönderdiğinde gülümsemeye zorladım. Ione, Keella'nın karşısındaki divana geçip diz çökerek bize bağlılık yemini ederken öğrendiğim her şeyi zihnimin en ücra köşelerine ittim. Çünkü başarısız olmadığımız sürece Ash'e bu yükü yüklemek zorunda kalmayacaktım.

Ione'un bileğinden içtim ve bildiklerimi aldım, bir duvar ördüm. Gölge Taşı ve Kadim Kemik'i zihnime yerleştirdim. Dişlerim derimi delip geçerken ve Ash bu manzara karşısında kısık bir hırıltı çıkarırken, kendime bir kalkan inşa ettim. Ione benden içerken, hatırlamam gerekene kadar öğrendiklerimi kendime unutturdum. Ve Keella'nın yanında diz çöküp onun kendi açtığı yaradan içerken, Kader'e -Eskiler'e- asla hatırlamak zorunda kalmamam için dua ettim.

Keella'nın son kalp atışlarının yavaşladığını hissettiğimde başımı kaldırdım. Mahkemesinin gökyüzüne bakarken nefesi kesilmişti. Başladığımızdan beri bir kez olsun bakışlarını gökyüzünden ayırmamıştı.

Sıcaklığın onu terk ettiğini hissettiğimde hâlâ elini tutuyordum. "Teşekkür ederim," dedim. Ona bu fedakârlığı için mi yoksa beni uyardığı şey için mi teşekkür ettiğimden emin değildim. Belki ikisi için de.

Ash yanımda diz çöktü ve kolunu belime doladı. Elini benim ve Keella'nın ellerinin üzerine koydu. "Bir sonraki yolculuk size huzur getirsin."

Keella'nın gözleri dalgalanıp sonra kapanırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Göğsü bir kez daha yükseldi ve düşmedi ve sonra göğsüm sıcaklıkla alevlendi. Bir ejderha uzaktan kederli bir ses çıkarırken tuttuğum nefesi bıraktım.

"Çok huzurlu görünüyor," diye fısıldadım. Dudaklarında bir gülümseme ve yüz hatlarında sakın bir rahatlık vardı.

"O hazırды," dedi ve başparmağını yanağında gezdirerek bir damla gözyaşını yakaladı.

Başımı salladım, bunun beni daha iyi hissettirmesini istiyordum ama gerçekten hissettirmedi.

Elini bırakıp ayağa kalkmaya başladığımda her şey oldu.

Sol gözünün altında bir tane ile başladı. Sonra, çenesinde iki tane daha. Boğazında on tane. Ön kolunda bir düzine belirdi. Çilli yıldızlar gibiydiler, gözeneklerinden sızana kadar küçük ışık ıgneleri olarak başladılar. Pırıltılı, gümüşü beyaz ışık dalgası tüm vücudunu kapladı ve Ash'i de beni de ayağa kalkıp geri çekilmeye zorlayan kör edici bir yoğunlukla titreşti.

Havanın telleri açıldı, ruhani bir parıltıyla uzanan narin kurdeleler örüldü. Ione'un oturduğu yere döndüm, ayağa kalkıp öne doğru adım atarken yanaklarında gözyaşları parlıyordu. Ash'in kollarına geri adım attığımda, Keella ve Ione arasındaki boşluğu aydınlatan funda dalları belirdi. İlkel enerji kendini Ione'a bağlarken yanağımı onun göğsüne yasladım ve Ione'un ettiği yeminin göğsümün derinliklerine yerleştiğini hissettim.

Büyük bir enerji patlamasıyla Keella'nın yattığı yerdeki parlak ışıltı yok oldu.

İlkel de öyleydi.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Olanları ya da Keella'nın paylaştıklarını sindirmek için fazla zaman yoktu. Muhafızlar Ione'u uyanışı sırasında dinlenmesi için odasına götürdükten sadece birkaç saniye sonra, daha önce yaşadığım aynı ani huzursuz, endişeli enerji dalgalanmasını hissettim.

Verandanın kenarında Ash'in elini sıkıca kavradım, diğer elim refleks olarak karnıma gitti. "*Kolis*."

Ash'in gözlerinden bir hava dalgası geçti ve Nektas hızla bize katıldı. "Onu hissediyor musun?"

"Eskisi kadar güçlü değil," dedim ona. "Ama sanırım uyanıyor."

Gölgeler boğazından aşağıya doğru belirdi ve yanlardan yukarıya doğru kıvrıldı. "O zaman acele etmeliyiz." Taştan sızan sis, beni yanına çekerken bacaklarımızın etrafında çalkalanıyordu. "Ne hakkında konuştuğumuzu unutma, *Liessa*."

"Hatırlıyorum," dedim, bir elini Nektas'ın omzuna koyarken göğsüne yaslanarak. "Liderliği sen alacaksın."

"Bakalım bu ne kadar sürecek," dedi Nektas.

Sis etrafımızda yoğunlaşıp yükselirken Ash ağzını benimkine indirdi. Callasta Adalarına doğru gölge adımıyla ilerlememiz için geçen saniyeler içinde öpücüğü şiddetli ve talepkârdı; nefesimin kesilmesine ve midemde sıcaklık birikmesine neden oldu. Sis dağılırken gülümsüyordum.

Ash bizi gölge adımlarıyla Yükseliş'in *içine*, tek katlı geniş sarayın ana girişinin yakınına götürmüştü. Etrafımıza hızlıca bir göz attım. Diz boyu çimenlerin arasında kırmızı ve beyaz kır çiçekleri açmıştı. İç içe geçmiş gibi uzanan ağaç dallarından ağır yosun perdeleri sarkıyordu. geniş patikalar üzerinde kollar. Ağaçların gövdelerini kaplayan ve yürüyüş yolu boyunca yayılan sarmaşıklar, çizmeli ayaklarımızın altındaki taşı çatlatıyor ve uzaktaki duvarı boğarak Rise'in koyu kırmızı taşının sadece bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Evcilleşmemiş avluda şaşırtıcı bir güzellik vardı ve ben

Veses'in arazisinin bu şekilde kalmasını isteyip istemediğini ya da bakımsızlıktan mı bu hale geldiğini merak etmekten kendini alamadı.

Bir uyarı çığlığı havayı delip geçerek bakışlarımı sağımıza çekti. Kırmızı ve altın rengiyle süslenmiş yarım düzine muhafızdan oluşan bir grup, patika boyunca yürürken aniden durdu.

Mutlak kaos patlak verirken Ash döndü ve beni Nektas'la arasına yerleştirdi.

Sarı saçlı bir muhafız gölge taşından bir hançer çekerek ileri atıldı. Ash gölge taşı kılıcını kınından çıkarırken Nektas, "Aptal," diye homurdandı.

Ash muhafızın kolunu yakaladı ve kemiğini kırdı. Ash tanrının kafasını omuzlarından ayırırken adamın feryadı kesildi. Göğsüm ölümün yankısıyla zonkluyordu ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum.

Altı kişilik grupta daha az aptal olan sadece iki muhafız vardı. Yüzleri soldu ve topuklarının üzerinde dönerek uzun otların arasından kaçmaya başladılar. Rise'dan korna sesleri yükselirken diğer üçü tam üzerimize geldi. Uyarı draken gümbürtüsü gökyüzünden geldi.

Göz ucuyla baktığımda, Nektas yer değiştirirken üzerinde parıldayan gümüş bir ışık dalgası belirdi. Nektas'ın pençeleri taşa saplanırken avluda bot sesleri yankılandı. Kafası dışarı fırladı, devasa çenesi açıldı. En yakınındaki muhafızı göğsünden yakaladı, keskin dişleri zırhı ve kemiği delerken başını salladı ve muhafızı ikiye ayırdı.

Avuçlarım ısınırken dudağım kıvrıldı. "Bu gerekli miydi?"

Hayır. Nektas boynuzlu kafasını geri çekti. Pullarından kan sızıyordu. Ama eğlenceliydi.

"Eğlence anlayışımız bundan daha farklı olamazdı." Kapılara döndüm, açılmalarını diledim.

Metaller birbirine sürtündü, sonra kilitler kırılırken çatırdadı. Ağır gölge taşı kapılar sallanırken Ash döndü, kılıcı bir diğeriyle çarpıştı. Açık. Sol elini fırlatırken muhafızın göğsüne bir çizme geçirdi ve kemiği çökertti. Avucundan gümüşle bağlanmış gölgeli öz telleri akarak başka bir muhafıza çarptı. Özün daha kalın dalları ağaçların arasından süzülerek dışarı çıktı. Ölümün sıcak nabız atışları acı çığlıklarını takip etti.

Bu konuda bir şeyler yapma dürtüsü -onları ölümün pençesinden kurtarma dürtüsü- vardı ama bu dürtüyle savaşmayı başardım.

Bakışlarım sarayın içinde gezindi ve merdivenlere doğru yürürken neredeyse ayağım takılıyordu. Gördüğümü sandığım şeyi görüyor olamazdım. I

Gözlerimi kısarak büyük girişin tavanını süsleyen suluboya resimlere bakarken üst dudığım kıvrıldı.

Veses'in resimleriydi. Çıplak

Veses.

"Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

"Sanırım onun sanat eserlerini görüyorsunuz," dedi Ash, bir muhafızın boynunu kırarak. "İlginç bir seçim, ha?"

Homurdandım. "Gerçekten de ilginç." Başımı sallayarak, muhafızlar ağaçların arasından fırlayıp sarayın içindeki koridorlardan dökülürken geniş basamaklara doğru yürüdüm.

"Yerinde olsam bu yöne doğru koşmazdım," dedim merdivenleri çıkmaya başlarken.

Yapmadılar.

Nektas'ın kanatlarından biri başımın üzerinden geçti ve kuyruğunu muhafızlara doğru savurdu. Birkaçı kemik kıran çıtırtılarla ağaçlara çarptı. Birkaçı da *içlerinden* geçti.

Nektas boynunu uzattı, derin bir hırıltı boynunun etrafındaki tüyleri titretti. Çenesini açarken burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu.

Gümüşi ateşten bir huni açıklığa doğru akarken hava çatırdadı, alevler ileriye doğru kabarıırken açıklıktan fuayenin duvarlarını dalgalandırdı. Muhafızlar dağılırken tül perdeler tutuştu. Hızlarına rağmen yeterince hızlı değillerdi. Çıgıllıkları aniden kesildi, gölge taşı zırhları eridi, derileri ve kemikleri küle döndü.

Alevler çekildikçe, bir zamanlar kırmızı badanalı olan duvarlar isli parmaklarla boyanmıştı. Yukarı baktım ve tavanın kömürleşmiş bir karmaşa olduğunu görünce sııttım.

"İyi iş çıkardın," dedim Nektas'a, yanan kılıç ve kalkan kalıntılarının üzerinden geçerken.

Nektas kısık bir ses çıkardı, ama ani bir öfke kükremesi eğlencesini sona erdirdi. Arkama dönüp baktığımda onun girişten çekildiğini gördüm. oniks ve gri pullar güneş ışığı altında parıldıyordu. Bir altın pul parıltısı güneşi kapattı.

"Ash!" Bağırdım.

Gölgeli dallar etrafında dönerken, gökyüzüne bakarak arkasına döndü. Gökyüzünden aniden yoğun gümüşi bir ateş fişkırdı ve ejderhanın kendi sarayına ait ağaçları ve muhafızları yuttu.

Şimşek hızıyla hareket eden Ash, Nektas hırlayarak geri çekilirken aramızdaki mesafeyi geçti. Altın ejderha bir gök gürültüsü hızıyla duman çıkardı. Nektas'ın devasa vücudu güçlü bir sıçrayışla havaya uçtu. İkili, pençeler ve gümüş ateşten oluşan bir girdap halinde yukarıya çarptı.

Ash beni geçmeye başlamıştı ama ben duraksadım, gözlerim iki drakene yapışmıştı. Nektas kılıç kadar keskin pençeleriyle diğer drakeni yakaladı.

Ash belime dokunarak, "O iyi olacak," diye beni temin etti. "Sana söz veriyorum."

Kendine olan güveni endişelerimi yatıştırdı ve arkamı dönebildim. Bakışlarım kısa süreliğine onunkilerle buluştu. Gözleri, içimde hissettiklerimi yansıtan kararlılık havuzlarıydı.

Dönen dumanın içinden geçerken, "Her yerde olabilir," dedi.

Bütün sarayı arayacak vaktimiz yoktu. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre gözlerimi kapattım. Veses nerede? Sol kulağımın arkasındaki deri karıncalandı... "Aynalar ve camlarla dolu bir oda."

"Yatak odası," diye homurdandı.

Daralan bakışlarım ona kaydı. "Yatak odasının neye benzediğini bilmene duyduğum öfkeyi saklayacağım, böylece hıncımı ondan çıkarabilirim."

"O eşikten geçmeyeli onlarca yıl oldu," dedi yangının dokunmadığı bir salona girdiğimizde. Veses'in çeşitli kadın ve erkeklerle türlü türlü maskaralıklar yaparken çekilmiş çıplak resimleri vardı. "O zamanlar onu bir arkadaş olarak görüyordum."

"Kendini açıklamak zorunda değilsin. Sadece mantıksızca kıskanıyorum," diye itiraf ettim, daha fazla muhafızın yaklaştığını duyunca gerildim.

Hançerimin kabzasını kavrayarak koridorun yarıldığı yere odaklandım. "Geliyor."

Ash yanımdan süzülerek aşağı indi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları soğuk olmasına rağmen, kısa ve tatlı dokunuşuyla tenim ısındı ve karıncalandı.

"Korkunuzun tadını alabiliyorum," dedi Ash muhafızlara. Sesi bir şekilde yumuşak ama aynı zamanda gürdü ve başı hafifçe yana eğilirken acı verici derecede soğuktu. Düzinelerce muhafızı tararken dudaklarında gölgeli bir yarı gülümseme vardı. "Acı terini kokla."

Gözlerimi onlardan ayırmıyordum, bir parmağın kıpırdadığını görürsem içimde kabaran coşkuyu serbest bırakmaya tamamen hazırdım.

Ash başını daha da geriye eğdi. "Hepinizin yapması gereken bir seçim var. Kenara çekilin ve yaşayın." Gülümsemesi koridorda esen rüzgâr kadar soğuk bir şekilde yayıldı. "Ya da reddedin ve kendini gösteremeyecek kadar korkak olan Primal için ölün. yüz."

"Neden," dedim korumalar önümüzde dururken, "az önce bunu inanılmaz derecede ateşli buldum?"

"Yaramaz, *yalancı*," diye mırıldandı, bakışları muhafızların üzerindeydi. Onlara bir an daha verdik, bir saniye daha değil. Veses'i hâlâ hissedebiliyordum. Ona Divan'dan ayrılması için zaman tanımayacaktık ki bunu daha önce yapmamış olmasına şaşırmıştım.

Ash iç çekti. "Öyle olsun."

İleri doğru fırlayıp muhafızlarla kafa kafaya çarpışırken bir bulanıklığa dönüştü.

Uzaktan gelen uğultular sarayın duvarlarını sarstı.

Geride durup Ash'in ölümcül bir zarafetle hareket etmesini izlemek için her şeyimi verdim. Veses'e giden yolu açmak için onun yanında olmalıydım. Ama göğüs göğüse dövüşmek muhtemelen hamileyken yapabileceğim en riskli şeydi. Her darbeyi savuştursam bile, yumruklar ve tekmeler elimden kaçabilirdi. Bebeklere olan sevgim kendimi kanıtlama ihtiyacımdan daha büyüktü.

Ash'in ellerinden çıkan titreşen enerji yayları muhafızları dehşet verici ve hayranlık uyandırıcı bir hassasiyetle vurdu. Göğüs plakaları ve zırhlar büküldü. Kemikler kırıldı. Muhafızlar yere yığıldı, yaşam güçleri sönmüş bir mum gibi hızla söndü.

Sarayın duvarları aniden bir dağın üzerine çökmesi gibi bir güçle sarsıldı. Tepedeki ışıklar çılgınca titredi ve toz bulutları düştü. Ateşli bir hava akımı az önce geldiğimiz koridoru yararak geçti ve ardından tiz bir acı çığlığı duyuldu.

"Dikkat et!" Ash uyarmak için bağırdı.

Rüzgâr parıltılı kan damlalarını yakalayıp her yöne savururken nefesim kesildi. Gölge adımlarımla geri döndüm ve birkaç damla botlarımın baldırlarına sıçrarken Ash'e çarptım. Hemen küçük delikler oluştu. Kan derimi yakarken dişlerimi sıkarak tısladım.

"Siktir." Ash beni belimden yakaladı ve ayaklarımdan kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet." Bir elimle kolunu kavradım. "O kadar da kötü değil-"

Altın ejderha birkaç metre ötedeki tavana çarparak büyük taş parçalarını uçurdu. Ash küfrederek beni kucağına alıp yana kaçtı. Ve bir an bile gecikmedi. Kırmızı bir taş parçası neredeyse

Az önce durduğumuz yerin arkasındaki duvara bir draken kafası büyüklüğünde bir şey çarptı. Nektas'ın tekrar havaya yükseldiğini görmek için çenemi kaldırdığımda bal-kahverengi pulları olan başka bir draken bulutların arasından fırladı. Aşağı baktığımda enkazın içinde yatan çıplak bir erkek gördüm, vücudu kanlı ve kırıktı. Onun öldüğünü biliyordum. Kan havaya karıştığı anda bunu hissetmişim. Yine de irkildim.

"Ne büyük kayıp," diye mırıldandım.

Ash cevap vermeye başladı ama o da benimle aynı anda bunu hissetti - havadaki ani değişimi. Sanki içinden enerji çekiliyor gibiydi. Bir saniye geç döndük.

Koridorun sonunda, Törenlerin ve Bereketin İlkel Tanrıçası, pırıl pırıl elmaslarla süslü bir elbiseyle duruyordu. Arkasında en az bir düzine muhafız vardı.

Kırmızıya boyanmış dudakları kıvrılırken elini uzattı ve birkaç küçük dala ayrılan ve havada belirgin bir şekilde yılsı bir şekilde hareket eden bir hava akımı bıraktı... çünkü *tabii ki*.

Ash aniden döndü ve beni geriye doğru kanatlandırdı. Bağırırken midem bulandı. Ash kolunu kaldırdı, gölgeli özden bir duvar belirdi Hava çarpmadan saniyeler önce. Ayaklarım kayarak mermer zemin. Çarpışmanın etkisiyle parlak bir ışık parlaması patlak verirken bir sütun beni durdurdu ve havanın parçaları kalkını delerek Ash'e çarptı. Homurdanarak sendeledi.

Ash sendeleyerek tek dizinin üzerine çöktü.

Bir elini yere koyarak öne doğru eğildiğinde kalbim durdu. Çınlayan rüzgâr çanları gibi bir ses sinirlerimi tırmaladı.

Veses gülüyordu.

Bir an donup kaldım, Ash'in iyi olduğunu, sadece havasının söndüğünü söylediğini zar zor duydum. Tüm varlığım Primal sürtüğüne odaklanmıştı.

Veses sırtarak geri çekildi ve muhafızlar ileri atıldı.

Benden korkunç bir ses geldi, sütunu iterken öfke dolu bir çığlık attım. Ash geriye doğru sallanırken yanından uçarak geçtim. Onun iyi olacağını biliyordum ama beynimin bir kısmı devre dışı kalmıştı. Veses Ash'e zarar vermişti.

Ve bu yaptığı son lanet şey olacaktı.

Nektalar gökyüzünde savaşırken yukarıdan gelen korkunç seslerle eşleşen öz içimde kükredi. Avucumdan çatırdayan bir güç küresi fırladı ve bana saldıran muhafız yere yığıldı.

dudaklarında söylenmemiş bir çığlık dondu. Başka bir muhafız bana yaklaştı, gölge taşı kılıcını havaya kaldırmıştı. Hançerimi çevirerek, parmaklarımı yakan kemiğın kavurucu sıcaklığını görmezden geldim ve yavaşladım, silahı kadın muhafıza fırlatırken kolunun altından kaydım. Bıçak göğsüne çarparak zırhını deldi. Ayağ a fırladım ve dönerek diğ er muhafızı yakaladım.

saçlarından. Başını geriye doğ ru salladım ve dönerek onu gölge taşı kılıcının yoluna ittim. İ lerlerken ölüm göğ sümde yankılandı. Altın ve gümüş rengi tüyler sağ kolumdan güç alarak dışarı fırladı ve az önce yoldaşlarından birini indirmiş olan sersemlemiş muhafıza çarptı. Kadın muhafızın yanında durdum. Derisi garip bir şey yapıyordu, pul pul dökölüyordu. Eğ ilerek kemik hançeri çıkardım, sonra ayağ a kalktım, görüşümün köş eleri havayla doldu. Önümdeki iki muhafız kılıçlarını bırakıp koşmaya başladı. Feyzi çekmeye başladım ama Holland'ın bir zamanlar eğitimde bana söylediğ i sözler tekrar aklıma gelince son anda kendimi durdurdum. *Kaanlara vurmanın onuru yoktur.* Sıktığ ım dişlerimin arasından hava tısladı ama dikkatimi bugün ölmeye karar vermiş olanlara yönelttim.

Hanerim havayı yarararak saldırganın etiyle buluştu. Daha önce birçok kez duyduğ um sessiz bir bitiş şarkısı söylüyordu. Belki de çok fazla. Ama ben bir saldırganın savurduğ u darbenin altında kalırken şarkı söylemeye devam edecekti.

ve hançeri bir muhafızın sırtına sapladı.

Koridorda ilerlerken bakışlarım Ash'inkilerle birleşti. Keten gömleğ inin omzu ve karnı yanmış ve kanla lekelenmiş ti. Saray bir kez daha sallanırken görebildiğ im tek şey buydu.

"Veses'i yok edeceğ im," diye söz verdim, her kelimem öfke ve intikamla tıslıyordu. "Her muhafızı yerle bir edeceğ im." Güç içimde kabardı, her damarımdan nabız gibi atıyordu. Altımdaki zemin titredi, fayanslar çatladı. "Draken'ından geriye kalanları yere sereceğ im." Sol kolum dışarı fırladı ve bir muhafızı yakaladı. Başımı ona doğ ru çevirdim. Boğ azına doladığ ım elim güneş rengine parlıyordu. Gözleri korkuyla irileşti. "Ve ben de onun sarayını yerle bir edeceğ im."

Kılıç elinden kaydı. "Lütfen-"

Boğ azımın arkasından bir gümbürtü geldi ve tırnak diplerimin acıdığ ını hissettim. Tırnaklarım uzamaya başladı. Sıktım, boğ azını yırttım. Kan göğ sünden aşağ ı aktı ve yere sıçradı. Başı geriye yuvarlandı ve vücudu buruşurken yere düştü.

"Nefes al." Ash yanımdaydı. "Öfkenin içinden nefes al."

Ona baktım-bekle. Ona mı?

"Yine havaya yükseliyorsun," dedi gümüşü bakışları sıcaklıkla doluydu. "Ve güneş kadar parlak yanıyorsun. Sikimi sertleştiriyorsun."

Göz kırptım.

"Ama aynı zamanda şekil değiştirmeye de yakınsın." Gölgemsi bir hava yükselip bir muhafızın kafasına saplanırken döndü. "Yer değiştiremezsin, *Liessa*."

Bebekler.

Yere düştüm, ayaklarımın üzerine indim. Bu hızlı hatırlatma, içime hücum eden öfkeyi biraz olsun kontrol altına almamı sağlayacak kadar hafifletti. Bu kadar yaklaşmıştım...

Kahrolası kopmaya.

Sarayını yerle bir etmeyeceğim, diye kendime hatırlattım. Öldürmek mi? Evet, evet. Evet, bunu kesinlikle yapacaktım.

"İyi misin?" Ash'in elinde yine bir gölge taşı kılıç vardı, muhtemelen düşmüş bir muhafızdan alınmıştı. Bir darbeyi savuşturdu.

"Evet."

Adamı yere serdi. "O zaman bu işi bitirelim."

Bir şiddet melodisine kapılmış dansçılar gibi hep birlikte hareket ettik. Sarayın dolambaçlı koridorları bizim sahnemiz olmuştu; her dönüş potansiyel bir pusu, her gölge ölüm için bir saklanma yeri ve muhafızlar üzerimize gelmeye devam ediyordu. Ama Ash ve ben tek bir ölümcül varlığın iki yarısıydık.

"Sola," diye seslendi ve ben de bu talimata içtenlikle güvendim. Benim sıram

Keskindi, tam zamanında kafamı hedef alan vahşi bir darbeyi savuşturdu. Bir dönüş ve bir hamleyle kendime tereddüt etmenin göze alamayacağım bir lüks olduğunu hatırlattım.

İleride, çift kapının önünde muhafızlar bekliyordu.

Ash ilerlerken kılıcını bir kenara fırlattı. Muhafızlardan biri ayağa kalkıp kapıdan uzaklaştı, vücudu kıvrılıp büküldü. Bir diğeri ince pırıltılı bir toza dönüştü. Ash kolunu fırlatarak beni bir saniye durdurdu ve draken ateşi tavanı ve kalan muhafızları yakarak geride dumanı tüten gölge taşı yığınları ve... çok yakından bakmayacağım şeyler bıraktı.

Ash kolunu indirdi, ben de kolumu kaldırdım. Gözlerimi kapılara diktim. Onları menteşelerinden uçurdum. Kapılardan biri ona çarparken elmas elbisesi içindeki Veses'i bir anlığına gördüm.

Ash güldü.

Hançeri kınına sokarak ileri atıldım. Kapı Veses'in üzerinden kalkarak perdeli yatağa çarptı. Ayağa kalktı, pırıl pırıl parlayan

Elbise.

Bir anda üzerine atıldım, kollarını yakalayıp yere sabitlerken dizimi karnına geçirdim. Ona gülümsedim. "Seni yakında tekrar göreceğimi söylemiştim."

Hava ile ıslanmış gözleri hançer gibi bana bakıyordu. "Daha iyi bir insan olmaya çalıştığını sanıyordum," diye alay etti.

"Öyleydim." Ayağa kalktım, onu ayağa sürüklerken saçlarından bir tutam yakaladım. "Geçmiş zamanda olduğu gibi."

"Ya da daha çok hiç bu kadar iyi olmamıştın," diye hırladı. "Evet, belki de haklısın."

Gözleri şaşkınlıkla bir parça açıldı.

Gülümseyerek onu yana fırlattım. Saç telleri koparken Veses çığlık attı. Aynalara çarparak onları paramparça etti.

Parmaklarımdaki tüyleri silkeleyerek, ayağa kalktığı sırada ona doğru yürüdüm. Damarlarına eriyik doldu ve eti inceldi. Ash'in odanın hemen içinde durduğu yere baktı, kollarını kavuşturmuş ve rahatça duvara yaslanmıştı. "Artık seninle savaşmasına izin mi veriyorsun *Ash*?"

Kaşlarıım havaya kalktı. Az önce bu ismi mi kullandı?

"Sadece tenimin seninkine değmesindense kollarımı kesmeyi tercih ettiğim zaman," diye cevap verdi.

Dudağı kıvrıldı. "Bir zaman vardı-"

Yumruğum çenesine çarparak başını geriye savurdu. Sendeledi ve kendini yakaladı.

Yavaşça başını kaldırdı. Ağzından kan akıyordu. "Buna gerek yoktu."

"Rujun bulaşmış," dedim.

Kaşlarını çattı, elini kaldırıp yanağını ve ağzını silerken hala sağlam olan aynalardan birinde kendine bakmak için döndü. "Rujum iyi-"

Bu kez iki elimle saçlarından tuttum ve onu öyle hızlı ve sert bir şekilde aşağı çektim ki ayakları aynaya çarptı.

Veses homurdandı. "Saçıma dokunmandan gerçekten sıkılmaya başladım," diye tersledi ve dirseklerinin üzerine kalktı. Esans onun üzerinde dalgalandı. "Anlatmak istediğin her neyse anlattın. Tebrikler. Birkaç muhafız ve draken öldürdün ve sarayımı yerle bir ettin. Artık çok büyük, kötü bir Primal'sın."

"Buraya sadece bir noktaya değinmek için geldiğimizi mi düşünüyorsun?" Ben sordum. "Bunu yaptıktan sonra ne yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Ben Kolis'e dönüp ona ne kadar güçlü olduğunu anlatırken, sen git ve kına yak?" Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Bana sadakat aşılayamayacaksın."

Anlayışım ortaya çıkınca bir kahkaha attım.

Ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Bu kadar komik olan ne, Seraphena?" "Senden başka mı?"

Gözlerini devirdi.

"Biliyor musun, kaçmanı bekliyordum. Kaçmadığına şaşırdım." Gözlerimi ona diktim. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

"Öyle değil," dedi Ash.

Veses başını Ash'e doğru çevirmeye başladı.

Öne doğru atıldım, onun üstüne çıktım. Çenesinden tutarak dikkatini tekrar bana çekmeye zorladım. "Ona bakma."

"O kadar güvensiz misin?" diye tükürdü.

Ona güldüm. "Gerçekten anlamsız bir noktayı kanıtlamak için burada olduğumuzu düşündüğün için mi kaldın?"

Bana kaşlarını kaldırdı.

O zaman gerçekten anladım. "İşte bu yüzden kendini gerçekten savunmaya çalışmadın." Bir yanım buna inanamıyordu. "Sence..."

"Senin ondan daha iyi olduğunu düşünüyor. Kolis ve onun sadık adamlarından daha iyi," dedi Ash. "Haklı da, ama bunun kendisi için ne anlama geldiği konusunda yanlış bir sonuca vardı."

O haklıydı.

Altımda tamamen hareketsiz kalması ikimizin de haklı olduğunu gösteriyordu. Sonraki sözleri bunu daha da doğruladı. "Beni öldürmeyeceksin," dedi, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Daha önce şansın vardı ama yapmadın. Embris'e olanlardan sonra da yapmayacaksın." Başının geriye düşmesine izin verdi. "Benim yerime geçecek birini Yükseltmedin. Bunu hissedirdim. Embris'ten sonra olanların tekrarlanmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar başımı eğdim. "Senin yerini almak için başka birine yükselmedim çünkü yükseleceğim."

Yüzündeki gülümseme yavaşça

kayboldu. "Seni öldüreceğim, Veses."

Dudakları aralandı.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Sen yapmazdın." Bakışları Ash'e kaydı. "O yapmaz."

Ash gülümsedi. "Öyle."

Geniş bakışları üzerimde sabitlendi. "O zaman yanılmışım. Sen daha iyi değilsin.

Adil değilsin ya da adil değilsin."

"Belli ki kiminle konuştuğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok. Doğası gereği adil ve adaletli olan o." Ash'e doğru başımı salladım. "Bunun için uğraşmak zorunda olan benim."

"Çalışmak mı?"

"Evet. Ama sen?" Özüm içimde kabarıırken parmaklarımı yanağına vurdum. "Bu çabaya değmezsın."

Saf, katıksız dehşet içinden akıyor ve havayı boğuyordu.

Eğildim, dudaklarım kulağının kıvrımına değdi. "Affetmeye ve adalete yer yok. Ben senin geçmişteki eylemlerinin tepkisiyim. Ben senin Sonuç." Zeminden hava dalları yükseldi. Saf enerji iplikçikleri etrafımızda dönüyordu. "Minnettar olmalısın, Veses."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese kaldı.

"Bir parçam ölümünün yıllarca sürmesini istedi - kocamla yaptığın anlaşma süresince. Çaresizliğin ve aşağılanmanın her acı verici, boğucu sanıyesini hissetmeni istedim. Ölümüne tanık olmak istedim. yalvarışlar umutsuzluğun sessiz çığlıklarına dönüşüyor. Ve tanrılar..." Tekrar güldüm, ses gırtlaktan geliyordu ve çarpıktı. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"*Liessa*," diye yumuşak bir uyarı geldi.

"Ama ben zalim değilim," dedim. "Seninle benim aramdaki fark bu. Başkalarının acılarından zevk almak istemiyorum."

Hava bacağına çarpıp derisini yakarken haykırdı. "Tamam. Yalan söyledim. Acı çekmenden biraz zevk alıyorum," dedim, Başımı eğerek. "Ama bunu uzatmayacağım. Çünkü her ne boktan sebeple olursa olsun, bizi uyarmaya çalıştınız. Onun için bunu uzatmayacağım."

Keskin bir nefes aldı.

"Sarayını alacağım Veses ve seninle ilgili tüm bilgi ve hatıraların ortadan kaldırılmasını sağlayacağım. Gelecek hiçbir nesil seni bilmeyecek. Unutulmayacaksın, Veses. *Bilinmez* olacaksın." Fırtına tekrar saldırdı ve etinden bir parça kopardı. "Bugün öleceksin."

Veses gerildi ve ben de onun eather çağırıldığını hissettim. Bunun için artık çok geçti. Başını geriye doğru sallayarak saldırdım ve dişlerimi boğazına geçirdim. Derin ve sert bir şekilde içtim, neredeyse çok tatlı olan kanını tatmama izin vermedim.

Kollarındaki tutuşumu kırdı ama Ash oradaydı. Beni korumak için ona dokunacaktı. Bileklerini yakaladı ve ben onun yaşam gücünün daha fazlasını içime çekerken onları aşağıda tuttu. Başka bir ejderha saraya çarparken altımda debeleniyordu. Kalbinin teklediğini hissedene kadar içtim ve içtim. Sonra dişlerimi serbest bıraktım.

Başımı kaldırdım ve içgüdülerimin yönlendirmesiyle elimi göğsüne koydum.

Garip bir şekilde gözlerinin içine bakmadım. Bakmak istemedim. özü vücudundan ayrıldı. Sırtı eğildi, yerden tamamen kalktı. Elimi geri çektim. Göğsünden avucuma doğru ince hava lifleri uzanıyordu. Özü etime işledi ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Özü titreşip akarak kırık aynalar ve duvarlar üzerinde ışığın dans etmesini sağlıyordu. Ondan döküldü ve zemin titremeye, duvarlar sarsılmaya başladı.

Ona bakmak istemedim.

Ama baktım.

Kendimi onun bakışlarıyla buluşturdum.

"Sera," diye fısıldadı Ash. "Bana bak." Bakamadım.

Başımı salladım, son özü bedenini terk edip benimkine girerken Veses'in bakışlarını tuttum - gözlerinden ve damarlarından hava çekilirken. Daha sonra söylediklerimi neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de Veses'in neler yaşadığını bildiğim içindi. Bir zamanlar farklı biriydi ama Kolis'in eylemleri ve etkisi nedeniyle acımasız ve hastalıklı bir şeye dönüştü. Belki de kendi isteğiyle bu hale geldi. Ama her zaman böyle değildi. Belki de söylediklerimi neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Keşke senin için daha farklı olabilseydi," dedim, gözlerindeki hayat titrerken sesim kısılmıştı. "Olmadığı için üzgünüm."

BÖLÜM ELLİ ALTI

Callasta Adaları'nın başkenti Midas sessizdi ve ben Belediye Binası'nın orta koridorunda yürürken hava demir kokuyordu, Nektas ise salonun sütun dizisindeki tüneğinden beni izliyordu.

Cesetler koridorda
sıralanmıştı. Yüzlercesi.

"*Bunun bir iz bırakmasına izin vermeyin,*" demişti Ash, yeniden başlama teklifimizi reddeden tanrıların ve tanrıçaların önünde dururken. nezaketin semblance. Çoğunluk hemen kabul etmiş ve Ash ile bana sadakat yemini etmişti ama bizim istediğimiz onların sadakati değildi. Veses'in yönetimi altında yaşama biçimlerini değiştireceklerine dair samimi söz vermelerini istiyorduk.

İçimde, kaçınılmaz olarak, bugün sona erdirdiklerimize daha fazla hayatın katılacağına dair bir his vardı. Bu yöndeki şüphelerimin temelinde Belediye Binası'nın hemen ötesinde yatan şey yatıyordu.

Bakışlarım sütunların arasından gördüğüm bozulmuş toprak parçalarına gitti. Bunlardan altı tane vardı ve Nektas'ın uzunluğu kadar geniştiler.

Tindra adında bir tanrıça bize bunların ne olduğunu söylemişti. Toplu mezarlar. Ash de ben de şok olmuştuk. Eğer bir tanrıdan ya da ölümlüden geriye bir şey kalmışsa, genellikle yakılırdı. Onları toprakta bırakmak bedenlerinin çürümesine izin vermek demektir. Bu bir saygısızlık işaretiydi.

Tindra her mezarlıkta muhtemelen yüzlerce ceset olduğunu söylemişti. Bu da altı alan arasında binlerce çürüyen ceset olduğu anlamına geliyordu. *Binlerce*. Ash onlara neden uygun bir cenaze töreni yapılmadığını sorduğunda, Tindra Veses'in hiçbir zaman cesetler için cenaze töreni yapmadığını söylemişti.

idam edilenler. Peki idam cezasını hak edecek şekilde işlenen suçlar? Bir emri yerine getirmeyi reddetmekten gerçek bir cinayete ve aradaki her şeye kadar uzanıyordu. Ancak son istirahatgahları bu kadar utanç verici olan sadece sözde suçlular değildi. Hayatını kaybeden kurbanlar

Bir kavgada ya da kıskanç bir sevgilinin elinde ölenler de rutin olarak bu çukurlara atılırdı.

Bakışlarım ince, siyah saçlı tanrıçaya kaydı. Sessiz ve hareketsiz dururken siyah cübbesi rüzgârda dalgalanıyordu; dördüncü mezarın önünde dururken kahverengi tonlarındaki yüz hatları kasvetliydi.

Tindra'nın kocası da onlarca yıl önce dördüncü alana dikkatsizce atılan kurbanlardan biriydi.

Tindra, neden kimsenin bununla bir sorunu yokmuş gibi görüldüğü sorulduğunda, "Sanırım pek çok kişi olanlardan öğreniyordu," demişti. "En azından başlangıçta. Ama bu... pek çok kişi uzun zamandır böyle yaşıyor. Ölmek ya da

ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak. Bildiğimiz tek hayat bu."

Rhain'in neden Saray'da hak iddia etmeyi reddettiğini anlayabiliyordum. Ve Belediye Binası'nın ötesinde yatan şey, Veses'in Mahkemesi'nden geriye kalanların önümüzdeki aylarda ve yıllarda küçüleceğinden korkmamın nedeniydi.

Attes'i, Veses'in sakladığı Kadim kemikleri bulmaya yardım etmesi için çağırdığımda, Saray'ın birkaç tanrısının buraya getirilen muhafızların gözetiminde yeni ölmüşlerin cesetlerini sarmakla meşgul olduğu yere döndüm.

Bunun iz bırakmasına izin verme.

Elias'a bana katılmasını işaret ettim. Attes'le birlikte gelecekti ve yakında Attes'in kuvvetlerinden bir birlik Callasta Adalarını güvence altına almak için Gölge Diyarlara katılacaktı.

Kahverengi saçlı tanrı yaklaştı, eli kılıcının kabzasındaydı. Benden birkaç adım ötede durdu ve eğildi.

"Elias." İçimi çektim. "Eğilmene gerek yok."

"Özür dilerim. Alışkanlık işte." Doğruldu, bakışları kısa bir süreliğine mezarlara kaydı. "Senin için ne yapabilirim, *meyaah*-?"

"Sera," diye düzelttim. Elias'ın Kolis tarafından esir tutulurken bana yaşattıklarını düşününce, artık formaliteleri çoktan aştığımıza inanıyordum. "Sadece Sera."

Bir süre sonra başını sallayarak kabul etti.

Vücudumu mezarlıklara doğru eğdim. "O çukurlarda binlerce ceset var."

"Kaderler." Elias'ın bakışları benimkileri takip etti, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Ruhlarının çoktan göçüp gittiğini biliyorum," dedim, "ama Midas'tan bir tanrılar ekibi toplayıp kazı yapmanızı ve onlara uygun cenaze törenleri düzenlemenizi istiyorum. Kars size yardımcı olabilir."

"Bunu yapabilirim." Bakışları değışti. Tindra'ya bakıyordu. "O hâlâ dışarıda bir yerde."

"Kocası şu dördüncü mezarda," dedim ona. "Yıllardır orada olduğunu söyledi."

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı Elias tiksintiyle. "Bazıları kemikten başka bir şey olmayacak."

"Biliyorum." Üşüyerek bir kolumu karnımın üzerine koydum ve Tanrı'ya baktım. "İçimden bir ses bunun gibi bulacağımız tek yerin burası olmadığını söylüyor. Başka Mahkemelerde de benzerleri olabilir."

"Haksız sayılmazsın." Elias bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Dalos'un dış mahallelerinde bunun üç katı kadar var."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım. Bunu duyduğuma şaşırmamıştım ama ne diyeceğimi de bilemiyordum.

Elias isteğimi yerine getirmek için ayrıldı. Tindra ile konuşmak için durduğunu gördüm. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Cevap aklıma gelmeye başladı ama beni ilgilendirmeyen şeyleri görmeden önce kendimi durdurdum. Ayrıca, zaten yeterince insanın hayatını görmüştüm. Bugün işlerini bitirdiğimiz kişilerin teklifimizi reddettiklerinde sadece aptalca bir küstahlık yapmadıklarını bu şekilde anlamıştım. Farklı bir hayat yaşamayı denemeye bile niyetleri yoktu.

Ash, Attes'le birlikte geldi ve Attes bana bir kemik mızrak ve birkaç kemik zincir bulduklarını söyledi. Sadece bir zincir setiydi, Kolis'i güvende tutmaya yetecek kadar değildi ve buna Penellaphe'nin Lotho'da bulmayı başardıkları da dahildi. Yine de araştırılacak daha çok mahkeme vardı.

Bakışlarım Belediye Binasını dolduran cesetlere kaydı. Ve daha fazla ölüm olacaktı.

Bunun iz bırakmasına izin verme.

Ash ve ben kısa bir süre sonra Gölgele Diyarı'na döndük. Diğerlerini güncelledikten sonra ön odada akşam yemeğimizi yedik. İkimizin de birbirimiz dışında biriyle birlikte olma havasında olduğumuzu sanmıyordum.

Keella'nın benimle paylaştıklarını ona anlattım. Olanların bir kısmının Eythos'un planı olduğuna önceden inanmaya başladığımız için bazı kısımları açıkçası sürpriz değildi. Eythos'un planı olduğu fikri onu rahatsız etmişti.

Kadimler de en az benim kadar Kadimleri uyandırmak istiyordu. Sonunda, bu sadece hataya yer olmadığı anlamına geliyordu. Kolis mezara konulmalı ve Sotoria derhal serbest bırakılmalıydı.

Ash'in dilimlenmiş meyve kasesini karıştırmasını, bir çileği inceledikten sonra diğerine geçerek bana ikram edeceği en dolgun meyveyi bulmasını izledim. Aynı şeyi kavun, tavuk ve sebzeler için de yapmıştı.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Yapışkan, tatlı meyveyi ısırarak sordum.

Deforme olmuş gibi görünen bir çileği seçerken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana vermeden önce her bir yiyecek parçasını inceliyorsun." Dilimin ucuyla dudağımdaki bir damla suyu yakaladım.

Bekledim. Ash cevap vermedi. Dudaklarıma bakıyordu.

"Ash?"

Gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını kaldırdı. Gözlerindeki sıcaklıktan hiç şüphe yoktu. "Özür dilerim, ne diyordunuz?"

Sırttım ve soruyu tekrar sordum.

"Oh." Arkasına yaslanırken omuz silkti. "Sadece size sunulabileceklerin en iyisine sahip olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Şimdi, bir duygu dalgasıyla savaşıırken ona defalarca göz kırpması sırası bendeydi.

Ash bana dikkatle baktı. "İyi misin?"

Boğazımı temizledim. "Evet." Eğilerek elimi ensesine doladım ve ağzını kendime çektim. Öpücüğü çilek tadındaydı. "Seni seviyorum."

O da öpücüğe karşılık verdi ve bir süreliğine yemek unutuldu. Diğer her şey de öyle. Yine de bu şekilde kalmadı. Şimdi yatakta onun yanında yatıyordum, sırtım göğsüne yaslanmıştı ve bacağı benimkinin arasına sıkışmıştı.

Eli koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde duruyordu. Bunu sevmiştim. Bu şekilde uyumayı seviyordum ve dinlenmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Yarın başka bir... karmaşık gün olacaktı. Ama gölge taşı duvarlara baktım, düşüncelerim birinden diğerine koşuyordu. Gözlerimi kapattığımda Callasta Adaları Belediye Binası'ndaki cesetleri ve sütunun dışındaki bozulmuş toprağı gördüm.

Veses'in yüzünü gördüm.

Tanrım, Kolis uyandığında çok kızacaktı. "*Liessa*," diye mırıldandı Ash. "Aklında ne var?"

Kaşlarımı çattım. "Tamamen uyuyor gibi görünüp bir şekilde uyumadığımı bilmen aklımı başımdan alıyor."

"Bu da benim başka bir yeteneğim," dedi. "Konuş benimle."

Bu üç kelime hâlâ içimde bir kıpırdanma hissi uyandırıyor ama eskisi kadar huzursuzluk yaratmıyordu. "Ben sadece... Callasta Adaları için endişeleniyorum - eğer insanlarımız orada güvendeyse," dedim elimi onunkinin üzerine koyarak. "Saldırıya katılmayan sadece bir draken var, ama onun bile güvenilir olduğundan emin olamıyoruz."

"Nektas, Jarah'nın sözünü dinlemiş gibi görünüyor," dedi altın ve siyah pullu genç drakenden bahsederken. "Eminim orada işler en azından bir süreliğine sakinleşecektir. Aksi takdirde, büyük bir huzursuzluk hissedeceksiniz."

Başımı salladım, başparmağının göbeğimin altındaki deride yaptığı gezintiye odaklandım.

Ash birkaç dakika sessiz kaldı. "Aklındaki tek şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Değildi.

"Bugün ne yaptığımızı düşünüyorsun."

Düşünüyordum.

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Sana ne demiştim?" "İz bırakmasına izin verme."

Dudakları öptüğü tenin üzerinde gezinirken içimi bir ürperti kapladı. "Ama öyle."

Öyleydi.

"Sera..."

"Bir iz bırakmalarını istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Onlara ihtiyacım var."

Hafifçe ayağa kalktı ve ona bakmasam da sorgulayan bakışlarını üzerimde hissettim.

"Yaptığımız şeyden pişman değilim," dedim elindeki tendonların izini sürerek. "En başından beri yapmamız gereken buydu. Ve bunun ne doğru ne de yanlış olduğunu biliyorum. Bu sadece... gerekli."

"Ama?" diye sordu sessizce.

"Ama ben... Veses'in yüzünü görüp duruyorum," diye itiraf ettim. "Gerçekten bunu yapmayacağımı ve senin de buna izin vermeyeceğini düşünüyordu."

"Kibri, kendine zarar veren pek çok kusurundan yalnızca biri idi."

Normalde buna katılırdım ya da gülerdim. Muhtemelen ikisine de. Ama nedeninin bu olduğundan emin değildim. "Derinlerde bir yerde Veses gerçekten de ..." Lanet bir nedenden ötürü gözlerimin arkası yandı. "Bundan daha iyiydik."

"Eythos gibi olacağımızı sanıyordu," dedi, kolu etrafımda

sıkılaşarak. "Biz öyle değiliz."

"Değiliz," diye fısıldadım.

Ash bir an hareketsiz kaldı ve sonra hareket ederek beni sırt üstü yatırdı. Gözlerimiz kilitlendi. "Üzgünsün."

"Duygularımı okuyorsun."

"Yansıtmı yapıyorsun," dedi ağırlığını dirseğine vererek. Yanağımı avuçladı. "Veses'in kaderi için üzülerek bir saniye bile geçirme."

"Ben değilim."

Ay ışığında kaşlarının kalktığını gördüm. "Çok kötü bir yalancısın."

"Her neyse," diye mırıldandım.

Ash iç çekti. "Ona ne söylediğini duydum Sera. Onun için her şeyin farklı olmasını dilediğini ve olmadığını için üzgün olduğunu."

Bunu gerçekten kendime saklamalıydım. "Bunu kastetmiştin."

"Ben yaptım." Gözlerim yanmaya devam ederken hayal kırıklığım arttı. "Ve nedenini bile bilmiyorum. Veses'ten sana yaptıkları ve Saray'ı yönetme şekli yüzünden nefret ediyorum. Ölmüş olmasına rağmen hâlâ ediyorum. Ve onun sonunu getirdiğim için pişman değilim. Olması gerekiyordu ama..." Gözlerimi kapattım, duygular boğazıma düğümlendi. "Ama o her zaman böyle değildi. Kendin söyledin."

"Embris de öyle." "Veses farklıydı." "Nedenmiş o?" diye sordu.

"I..." Kelimeler boğazımdaki düğümün etrafından dolanırken burnumdan nefes aldım. "Bir şey olmadığını söyledi."

Ash yine hareketsiz kaldı.

"Kolıs'in ona nasıl davrandığını ve ona neler yaptırdığını anlattı. Hiçbir şey." Sesim boğuk çıkmıştı. Gözlerimi açtım. "Hiçbir şey değildi. Tanrılar biliyor, bana yaptıklarının hiçbir şey olmadığını her söylediğimde biliyordum. Ve biliyorum-" Sesim çatallaştı ve Veses için gözyaşı dökmek istemediğimden başımı salladım. "Veses'in de bunu bildiğini biliyorum. Ama onu seviyordu. Belki de onu bu hale getiren şey buydu. Her zaman başkasını seven birini sevmek. Bilemiyorum. Ama bir-"

"Kendini asla onda görmemelisin," diye araya girdi ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağladı. "Asla."

"Onda kendimden bir parça görebiliyorum," diye devam ettim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Onu böyle bir sürtük yapan parçamı değil, ama gözlerindeki acıyı. Onu gördüm."

Dalos'tayken. Saklamaya çalıştı ama o..." Bir gözyaşı süzüldü ve Ash hemen parmağıyla yakaladı. "Ama bunu -hepsini- kendisi yaptı. Ve eğer ben..."

Bu kadar.

Başıma gelenler hiçbir şey değilmiş gibi devam etseydim Sonu onun gibi olabilirdi. Belki o kadar kötü değil. Belki daha da kötü, ama farklı bir şekilde. Çünkü bu tür bir acı ve utanç, bu tür bir kalp kırıklığı sizi içten içe çürütür. Bir zamanlar kim olduğunuza dair kırıntıları yok eder. Ve belki de bu yüzden onun ölümü beni rahatsız etti. Çünkü bunu kendime de yapabilirdim. Onu öldürmek, ona isteksizce bağlanmış olan bir parçamı öldürmek gibiydi.

Tüm bunları söylememe gerek yoktu ama Ash yine de anlıyordu. Kederle başlayan ve sonra rahatlamaya dönüşen her bir gözyaşını öperken anladığını biliyordum. Gözyaşlarım dindiğinde ve kendimi bir kez daha onun göğsüne yaslanmış bulduğumda, sonunda uykuya daldım.

Ve derin bir uyku çektim.

Ta ki şafak sökmeden uyanıp, öfke dolu bir çılgılık kafamın içinde dönüp dururken nefes nefese kalana kadar. O *bağı* hissettim. Dengenin bir kez daha sağlandığını işaret eden *bağlantıyı*. Gözlerim açıkken bile, karanlığın alçaldığını görebiliyordum - kıpkırmızı çizgili siyah.

Kolis uyanıktı.

Saion koltukta arkasına yaslanırken "Vay canına," diye mırıldandı.

Phanos'un Kolis'e sadık kalmaya karar vermesi ya da Saray'ını dahil etmeyi reddetmesi ihtimaline karşı Yükseliş'in ilk aşamasını yeni bitirmiştik. Sadece küçük bir parçam Phanos'un bizi seçeceği umudunu taşıyordu.

"İyi misin?" Kuzeni onun yanında durmuş, bileğimdeki yarayı kapatırken dikkatle beni izliyordu.

"Evet. Sadece bir baş ağrısı." Saion bana odaklanmaya çalışırken şaşkın görünüyordu. "Kanın..." Arkamdan alçak bir hoşnutsuzluk hırıltısı yankılandığında sözlerini yarıda kesti.

Yanımda, Reaver pullu başını kaldırdı. Birkaç dakika önce Saion bana yaklaştığında hırlamıştı, bu da tanrıyı oturmaya, beni de

ona gitmek için.

Saion boğazını temizledi ve daha dik oturdu. "Bu, şey, başka bir şey."

Jadis babasının kucağında dönüp parlak mavi gözlerini kırptırırken Ash'e omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak baktım. "Yine saçmalıyorsun."

Beni görmezden geldi, bakışlarını Saion'a dikti.

"Neden bugün herkes bana hırılıyor?" Saion sordu.

Zavallı tanrı gerçekten de zor bir sabah geçiriyordu.

Ash'in neden hırladığını biliyordum. Hamile karımdan uzak durma meselesiydi, bu da beni Kars'ın hastanede olduğu için minnettar kılıyordu.

Callasta Isles çünkü kesinlikle kendini öldürtecekti. Ama Reaver'ın Ash'in gerginliğini sezdiğini ve buna karşılık verdiğini hissettim.

"Ben bir şey mi yaptım?" Saion şaşkınlıkla sordu.

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedim ve Ash'in karnına dirsek attım.

"Uh." Saion ellerini kaldırmadan önce önce Rhahar'a sonra da Ash'e baktı. "Özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "O sadece huysuz."

"Huysuz mu?" diye tekrarladı Ash.

Nektas kollarında Jadis'le birlikte sandalyesinden kalkarak, "Pekâlâ," diye söylendi.

Küçük ejderha pençeleriyle babasının saçlarını kavrarken hâlâ Ash'e odaklanmıştı. "Sanırım Triton Adalarına gitme vaktimiz geldi."

"O haklı." Saion esnemesini bastırarak başını salladı. "Phanos bunu hissedirdi."

Kolis de uyanık olduğu için elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

Nektas Jadis'i Aios'a teslim ederken parmaklarımı Reaver'ın başında gezdirdim. Genç çocuk hemen tanrıçanın saçlarına sarıldı. Ash'e döndüm ve alçak sesle "İyi misin?" diye sordum.

Çenesindeki sertlik kaybolmaya başlamıştı. Başını sallayarak bir kolunu belime doladı ve Reaver'ın Saion'a yaklaştığını, başının üst kısmıyla tanrının bacağını dikkatlice dürttüğünü gördüm. Bunun ejderhanın özür dileme şekli olduğunu tahmin ettim.

"Hazır mısınız?" Nektas bize yaklaşarak sordu.

"Evet." Ash diğerlerine baktı. "Unutmayın, Kolis uyandı. Herkesin yüksek alarında olması gerekiyor."

Birkaç kişi başıyla onayladı ve sis etrafımızda dönmeye başladığında Aios'un bir elini Reaver'a doğru uzattığını gördüm. Kolis uyanırken onlardan herhangi birini bırakmak hoşuma gitmiyordu ama

kendime
gençler yakında Rhee Dağı'na dönecekti.

Parlak ışık solmakta olan sisi delip geçmeden önce tuzlu su kokusu bana ulaştı. Yüzümüz denize dönüktü. Güneş ışığı uçsuz bucaksız suda parıldıyor, pırıl pırıl elmaslardan oluşan çarpıcı bir goblen oluşturuyordu. Gözlerimi kısarak yüzeye bakarken, hemen benim için hayatlarını feda eden ceeren'leri düşündüm.

Tanrılar, Phanos'un doğru kararı vermesini umuyordum -aslında Phanos demişken... Geri adım atmaya başladım-

Nektas küfrederken Ash kolumu yakaladı. Bakışlarım onunkilere kaydı. "Dikkatli ol," dedi. "Bir *lamaea*'nın üzerine basmak üzeresin."

Dönüp yere baktım ve keşke bakmasaydım dedim.

Soluk gri yaratık kıpırdandı ve kumun üzerinde kaydı. Yüzgeçlerinin etli şakırtısı ve sürüklenen kuyruklarının kaygan kayışı bir kova kâbusu doldurabilirdi. Gördüğüm manzara karşısında o kadar şok olmuştum ki, *vadentia*'mın bana neye baktığımı söylemesine izin verecek kadar bile konsantre olamadım. "Ne... Bu da ne?"

"Babamın yeni bir hayat yaratma konusundaki kötü girişimlerinden biri daha," diye cevap verdi. "Bir *lamaea*."

Yaratığın neredeyse ölümlü kafası ve boncuk gibi siyah gözleri Nektas'a dikilmişti. Draken, *lamaea*'ya geniş bir mesafe bıraktı.

"Alınma ama," diye mırıldandım, "babanın gerçekten de denemeyi bırakması gerekiyordu."

"Alınmadım." Yaratığın önünde yürüyecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Elini sıkıca kavradım ve botlarımı kuma gömdüm. "Sence bu akıllıca mı?"

"Zararsızdırlar," diye cevap verdi o şey yüzgeçlerinin üzerinde şaha kalkıp kuyruk kollarını sallarken. Kendine özgü bir balık kokusu vardı.

Bu bir sürü hayır demekti. "O...

bize el mi sallıyor?" diye

sordum. Ash sıırttı. "Sanırım

öyle."

Ben de kısa ve garip bir el salladım. *Lamaea* kuma geri dönmeden önce derin bir ses çıkardı. Biraz şaşkınlıkla kıyıya doğru ilerleyişini ve sonra göz kamaştırıcı suda kayboluşunu izledim.

"Kahretsin," diye homurdandı Nektas, dikkatimi çekerek. Bir ayağını kaldırmıştı ve tabanı kalın ve parlak bir şeyle kaplıydı. "*Lamaea* balçığına bastım."

Mide bulantım o kadar şiddetlendi ki dudağım kıvrıldı, elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım, bu sırada Nektas kısa bir tepeyi tırmanarak yapraklı palmiyelerin olduğu yere geldi. ağaçlar esintide sallanıyordu.

"Belki de ayakkabı giymelisin," diye yorumladı Ash beni... yapışkan madde izinin etrafından dolaştırırken.

Nektas ayağını çimlerin üzerinde sürüklerken kaşlarını çatı. "Ayakkabılar çok hantal."

Ash homurdanarak bana baktı. Bakışları hemen endişeyle doldu. "İyi misin?"

Başımı salladığımda Nektas başını kaldırdı ve zorla yutkundu. "Evet, sadece şu anda yapışkan şeyler düşünmeye ihtiyacım yok."

"Sen de ben de," diye mırıldandı ejderha.

Kumda ilerledim, palmyelerin altında Nektas'a katıldığımızda alnımda ince bir ter tabakası oluşmuştu. Çeyrek kollu gri tunik yerine şu kolsuz tuniklerden birini giymeliydim. Parlak güneşin altında çok sıcaktı.

Alnımı silerek başımı kaldırdım ve fildişi ve mavi boyalı kireçtaşı sarayı gördüm. İkinci ve üçüncü katın tüm duvarları camdan yapılmıştı. "Yükseliş yok mu?"

"Phanos bir keresinde okyanus manzarasının engellenmesini istemediğini söylemişti," dedi Ash, çift kabuklular şeklinde oyulmuş taş döşemelerin üzerinden geçerken.

Sessiz saray alanını tararken bu arzuyu anlayabiliyordum. "O burada değil."

"Kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedi Nektas, Phanos'un sarayının arka tarafını kaplayan sık yeşilliklere bakarak. "Diğer adalardan birinde olabilirler mi?"

"Bilmiyorum." Ash elimi bırakıp birinci katın tamamını çevreleyen sütunlu verandaya doğru yürürken kaşlarını çatı. Parlak kırmızı Çiçekler çatının kenarına dizilmiş, uzun çiçek saplarını takip ediyordu. "Burada hâlâ muhafızlar olmalı."

Ash'i takip edip verandanın gölgesine adım attığımızda içimizde bir huzursuzluk hissi yükseldi. Ahşap kalaslar adımlarımızın altında gıcırdarken havada ince bir tuz tabakası asılı duruyordu. İçimin derinliklerinden gelen o kemirici his büyüdü ve omurgamdan aşağı bir önsezi ürpertisi gönderdi.

"Bir şeyler yolunda değil," diye mırıldandım, neredeyse kendi kendime, ama Ash kelimeleri yakaladı ve başını salladı, çenesi bana onun da gergin olduğunu söyleyecek şekilde ayarlanmıştı.

Yanımda, Nektas havayı koklarken bakışlarını etrafta gezdirdi. "Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç."

Ben de öyle.

Gölgenin yerini göz kamaştırıcı bir güneş ışığına bıraktığı verandanın arka tarafına ulaştık. Körfez, canlı maviden bir tuval gibi önümüzde uzanıyordu. Suyun karşısında, diğer adaların silüetleri uyuyan devler gibi yükseliyordu. Sessizliğin sakinleştirici olması gerekirdi, ancak bu sadece Deniz melteminin fısıldadığı huzursuzluk -yanlışıklık-.

Gözlerim körfeze kemikli parmaklar gibi uzanan rıhtımları taradı. Gemilerin demirlere sıkıca bağlanmış olması gereken yerlerde sadece dalgaların boş tahtalara vuruşları vardı. Bakışlarım gevşek halatların sudaki hayalet dansına sabitlendi.

Rıhtımda kalan, kenarları aceleyle koparılmış gibi yıpranmış halatları gördüğümde tedirginliğim korkuya dönüştü. "Kaç tane Phanos'un gemileri var mı?"

"Kabaca iki yüz," dedi Ash acımasızca.

Kalbim hızlandı. Phanos'un kırk küsur bin askerinin hepsi ceeren'di. Bazıları suya girmesi mümkün olmayan tanrılar ve tanrıçalardı. Bakışlarımı adaya doğru kaldırırken ellerim yumruk oldu, Tepeleri ve vadileri süsleyen kireçtaşı binaları görebiliyordum.

Eather'ın zonklaması şiddetliydi. "Phanos her yerde olabilir."

Ash bize döndü. "Yine de iki yüz gemiyi gözden kaçırmak zor olurdu." dedi, gözleri şimşek gibi parlıyordu. "Nektas, havalanıp ne bulabileceğine bakabilir misin?"

Rüzgâr uzun saç tellerini geniş omuzlarına savururken, "Peki ya siz ikiniz?" diye sordu. "İkinizin burada kalması fikri hoşuma gitmiyor."

"Gitmiyoruz," dedi Ash. "Oraya gitme ihtimaline karşı Gölgeler Diyarı'na geri döneceğiz."

"Ayrıca Theon'a gözcülük yapması için haber vermemiz gerekiyor," dedim ve Ash başını salladı.

Nektas tereddüt etti, belli ki bizi bırakmak istemiyordu ama başını salladı ve dönerek verandanın kenarına doğru koşmaya başladı. Sıçradı, ejderha formuna geçerken parıltılı bir dalga vücudunu süpürdü. Devasa cüssesi Ash yanıma gelirken kanatları suyun üzerine ürkütücü gölgeler düşürdü. Bakışlarımı Nektas'tan çekerek eline uzandım.

Buz gibi bir his omurgamdan aşağı vurup tüm uzuvlarıma yayılırken ani bir nefes çektim.

"Ne oldu?" Ash ensemden tutarak sordu.

"Ben... Bilmiyorum." Yutkunarak başımı salladım, yeni bir farkındalık üzerime çöktü, ağır ve karanlık, göğsümde gümbürdüyor ve midemin çukuruna yerleşiyordu. Elim karnıma gitti.

Ash'in nefesi keskindi. "Bebekler yüzünden mi?"

"Hayır, bu başka bir şey." Kulağımın altındaki deri karıncalanmaya başladı ve "Bunu anlamak için bir dakikaya ihtiyacım var" dedim.

Ash sessizleşti ama bana tutundu. Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Hissettiğim şey bana ölümün yankısını hatırlattı ama biraz daha farklıydı. "Midem sanki... sanki ciddi bir sorun varmış gibi inip duruyor. Burada değil ama-" Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sanırım Iliseeum'da huzursuzluk seziyorum."

"Gölgeler Diyarı'nda olup olmadığını söyleyebilir misin?" Başparmağı çırpınan nabzımın üzerinde gezindi. "Ya da *nereden* geldiğini?"

"Bilmiyorum." Derim karıncalanmaya devam etti. "Ama sanırım onu takip edebilirim. Sanki ona odaklanırsam bizi oraya götürebilirmişim gibi."

Çenesinde bir kas esnedi. "Önce seni eve götürmeyi tercih ederim."

"Hissettiğim şeyin bu olup olmadığını bilmiyoruz," diye karşı çıktım. "Neler olduğunu anlamamız gerekiyor, özellikle de burada bulduğumuz şeyi göz önünde bulundurursak."

Ash küfretti, sonra başını salladı. İçine girdiğimde derisi çoktan incelmeye başlamıştı. Huzursuzluk hissine odaklanarak havayı çağırdım ve Triton Adalarının bizden uzaklaştığını hissettim. Aldığım bir sonraki nefes Ash ve ben gölge adımlarıyla savaşın tam ortasına daldığımızda ciğerler yanık toprak kokusu ve kanın metalik tınısıyla doldu.

"Vathi," diye nefes aldım ve ne gördüğümüzü, ne olduğunu hemen anladım.

Kyn kardeşine karşı bir saldırı başlatmıştı.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Çarpışmanın etkisiyle yer titrerken şok içinde sendeleyerek geri çekildim. gölge taşı ve toynak vuruşları. Bakışlarım ufka doğru uzanan, gökyüzünün karla kaplı dağların önünde ejderha ateşinin gümüşüyle parladığı uzun tarlada gezindi.

Döndüm ve katliama baktım. Baktığım her yerde, siyah giysili tanrılar ve kıpkırmızı giysili diğerleri şiddetli bir savaşa kilitlenmiş, doğuştan gelen vahşetlerini neredeyse gizleyen içgüdüsel bir zarafetle birbirlerine saldırıyorlardı.

Kılıç darbeleri yerini ölümcül hava akımlarına bırakırken, parıldayan enerji dalgaları alan boyunca yaylanıyor ve çatırdıyordu. Korkusuzca savaşa koşarken, kılıçlarının her savruluşu ve hareketleri içinden geldikleri İlkel tanrıların bir kanıtı gibiydi.

Savaş ve Anlaşmanın İlk Tanrısı ve Barış ve İntikamın İlk Tanrısı.

Yanımızdan bir at hızla geçerken Ash aniden beni göğsüne çekti, binicisi -Başsız binici yana doğru yığıldı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Phanos burada değil."

"Biliyorum. Boktan bir yerde." Ash'in sırtından sadece bir metre ötede devasa, çirkin mi çirkin bir *kynakos* kendini havaya fırlatıp bir ağız dolusu bıçak gibi keskin dişiyle hırlamaya başlayınca hemen yan tarafa fırladım. Elimi uzattım ve altın renginde bir gümüş akıttım. Hırıltıyla irkildim Öz, Savaş Köpeği'ne çarparak onu karnından vurdu.

Ash belinden bükülerek, gölge taşı zırhının üzerine kıpkırmızı kumaş gerilmiş siyah üniformalı bir askerin kolunu yakaladı. Ash bir nefeste adamın kolunu kırarken asker acı içinde bağırdı ve bir sonraki nefeste acımasız bir hızla boynunu kırdı.

Bana doğru döndü, gözleri dolu doluydu. "Sera-"

"Gitmiyorum," diye araya girdim. "Senin yanında savaşıyorum." Ash aniden beni kaldırıp döndüğünde kısa bir nefes aldım.

avucundan patladı. Tiz bir ıglık bana nişanının ölüm­cül derecede isabetli olduğunu söyledi. Bakışları benimkilere döndü. "Sana ne söz verdiğimi hatırlıyorum," dedim. "Gereksiz riskler yok."

Ash bir kalp atışı kadar dondu ve sonra küfretti. Boynumun arkasını kavradı ve başımı kendine doğru çekti. "Üzerinde tek bir çizik bile görmesem iyi olur, *Liessa*. Bir tane bile. O yüzden olduğun gibi belalı bir Kraliçe ol."

"Her zaman," diye yemin ettim.

Kesik kesik bir nefes verdi ve başını kaldırıp baktı. Askerin düşürdüğü gölge taşı kılıcı eline alarak hızla, "Eather'ı kullanmayı olabildiğince ertele," dedi. Kabzasını elime bastırdı. Yanaklarında gölgeler belirdi. "Attes'e ulaşmamız gerek. Ona izin veremeyiz düşmek."

Geri adım atarak başımı salladım. Bana olan tutumu bir an için güçlendi ve sonra kayboldu. Bakışlarım bir kez daha alanı taradı ve Kyn'in askerlerini kolayca seçti. Zırhları kıpkırmızıydı ve miğferlerindeki armalar da aynı kanlı tondaydı.

Bu renkten gerçekten nefret etmeye başlamıştım.

İleri atılarak en yakındaki askerın peşine düştüm, kılıcı sırtına sapladım ve Ash'in üzerinden aniden soğuk bir hava püskürdü. Havaya yükseldi, derisi sertleşerek gölge taşı rengine dönüştü. Karanlık Kanatların puslu dış hatları arkasından süzülürken, gölgeler dönerek ve çalkalanarak onun dışına yayıldı.

"Sürtük sahada!" diye bağırdı biri.

Bakışlarım sağa doğru kaydı. Bir asker atını döndürüyordu, kırmızı at kılı tutamlı miğferi kanla lekelenmişti. "Affedersiniz?"

At bana saldırdı, toynakları toprağı tekmelerken burun delikleri açıldı.

Hava ile bağlanmış gölgelerden oluşan bir şimşek yanımdan akarak askeri ve atını sardı. Bir anda ikisi de parıltılı bir toza dönüştü.

"At olmaz!" diye bağırdım.

"*Liessa*..." Kül daha da yükseldi, çalkalanan hava gittikçe daha hızlı dönüyordu. "Hazır ol."

Elim içgüdüsel olarak kılıcın kabzasını sıkıca kavarken içimdeki özün kabardığını hissettim.

Önümde birkaç asker dönüp duruyordu. Nefesimi tuttum ve saymaya başladım. Bir. İki. İki. Dikkatlerinin dağılması onlara pahalıya mal oldu, çünkü her iki taraftaki rakipleri de onlara saldırdı. Üç. Dört.

Gölgemsi hava dalgaları savaş alanında yılan gibi kıvrılıyor, kırmızıllı askerlerin üzerinden geçiyor ve siyahlıların arasında dolaşıyordu. Ölümün vurucu yankıları o kadar hızlı geliyordu ki, kaç kişinin düştüğünü saymaya başlayamadım bile.

Hava selleri, sadece Attes'in askerlerini ayakta bırakan bir yol açarak yollarına devam etti ve...

Atlar aniden binicisiz kaldı.

Ash'e sessizce teşekkür ederken dudaklarım sıkı bir gülümsemeye dönüştü. Sonra onları gördüm.

Attes ve Kyn bir tepenin üzerinde, kılıçların ve havanın savaşına kilitlenmişlerdi.

Çenem düştü ve sonra koşmaya başladım, Attes'in orduları bir kükremler toprağı sarsarken takip etmek için döndüler.

Kalın bulutların arasından bir ejderha pike yaparak ateşli bir hava akımı bıraktı. Yavaşlarken bir çığlık attım, önümde gümüş alevler patlarken ısıyı engellemek için kolumu havaya kaldırdım. Nal sesleri başımı kaldırmama neden olurken, ateş askerlerin üzerinden geçerek sahadaki her şeyi ayırım gözetmeksizin aydınlattı. Uzaklaşan alevlerin arasından, üzerime doğru gelen bir sıra at gördüm.

"Orospu çocuğı," diye tükürdüm, Aurelia geldiğinde doğruldum, yeşilimsi siyah pulları bazı noktalarda kanlıydı. Çullandı ve pençelerini diğer drakenin sırtına geçirdi.

Sönmekte olan alevlerin arasından bir tanrı bana doğru hamle yaptı. *Gereksiz riskler alma, diye* tekrarlardım kendi kendime. Ustaca bir yan adımla kılıcımı savurdum, darbeyi savuşturdum ve onu geri ittim. Başka bir asker kılıcını onun sırtına sapladı.

"*Meyaah Liessa*," dedi bıçağına çekerek.

"Merhaba!" Koşum, bir duvarın yıkıntılarına sıçradım. Kıvrıldım, kılıç gökyüzüne doğru yükselerek kırmızı zırhı deldi ve bir tanrıyı atından düşürdü. "Lütfen boyun eğme!"

Eather'ı çağırırken savaşan Primaller'e doğru havalandım, hasımların ayaklarını yerden kesen bir öz dalgası salarak kaosun ortasında küçük bir alan açtım.

Yukarıda, gökyüzü yeni bir ejderhanın ateşiyle kükrüyordu. *Ehthawn*.
Onun

Kanatları güneşi aralıklı olarak kapatarak savaş alanının üzerine hareketli gölgeler düşürdü. Alevlerini serbest bıraktı, alanın bazı kısımlarını Hem toprağı hem de eti tüketen cehennemler. Bıçağı bir tanrının göğsüne saplarken bile yüzümdeki sıcaklığı, ölümün keskin kokusunu hissettim.

ve yıkım havayı kaplıyordu. Ash yere indiğinde duvardan atladım, gölgeli dallar dışarı fırladı.

O ve ben ileri atıldık ama bu, savaşın içinde kaybolduğum zamankinden farklıydı. Hareket etme şeklimizde bir düzen vardı, sanki birdi. Aklımın bir köşesinde mantıklı geliyordu. Aynı bütünün iki yarısıydık, hareketlerimiz neredeyse eşzamanlıydı, benim kılıcımın darbesi ve onunkinin kavisıyla noktalanıyordu.

Hızlı vuruşlar ve akıcı savunma hamleleriyle savaşın içinde ilerliyorduk. Ash bir tanrıyı kılıcımınla buluşturmak için manevra yapıyordu, ben de bir diğerini onunkine tekmeliyordum; her hareket birbirimize olan içsel anlayışımızın bir kanıtı niteliğindekiydi.

Ama şiddetli darbeleri aynı güçle karşılayıp özümle saldırdığımda bir fark olduğunu biliyordum. Daha önce dövüştüğümde her zaman korkumun gitmesine izin verdim. Bu sefer yapamadım. Her vuruş ve itiş acı duygularla doluydu. Kendim ya da Ash için bile korkmuyordum. İçimde taşıdığım bebekler için endişeleniyordum. Onlar için duyduğum korku her salınımı daha sert, her enerji salınımını daha şiddetli yapıyordu. Korku beni daha kötü bir dövüşçü yapmadı.

Bu beni çok daha ölümcül biri yaptı.

Aurelia tepede bir ejderhanın boğazını yırtarak onu serbest bıraktı ve ejderha ölümlü formuna geçip yere düşerek savaşan askerler tarafından yutuldu.

Ölümün nabızı göğsümde sürekli atarken kesik kesik bir nefes aldım. Kül'den fırlayan bir hava dalgası Savaş Köpekleri'ne çarptı. Bağırarak bıçağı bir tanrının kafasına indirdiğimde yanık kürk kokusu et kokusuna karıştı. Kan fışkırdı, tüniğimin ön kısmına ve yüzüme sıçradı.

Ölüm...

Çok fazla şey vardı.

Göğsümün ortasında hissettiğim ani bir sızı sendelememe neden oldu. Kemik bir bıçak ya da kan görmeyi umarak göğsümü tutarak haykırdım ama orada hiçbir şey yoktu. Acı gerçek bir acı değildi. Daha çok donuk bir ağrıydı ama fiziksel bir ağrı değildi. Daha çok bir kayıp gibiydi.

Oh, Tanrım.

Keella öldüğünde de bunu hissetmişim ve kim olduğunu biliyordum. Onları zihnimde gördüm ve kalbim acıdı.

Ash hemen yanıma geldi ve bir kolunu belime doladı. "Ne oldu?" diye sordu. "Neren yaralı?"

"Ben değilim." Onun yardımıyla ayağa kalktım. Phanos gemileri ve ordularıyla beni zayıflatarak gitmişti. "Bu Maia. O düştü."

"Siktir," diye hırladı Ash.

Yoğun bir hava patlaması ikimizin de bakışlarını tepeye çekti. Kyn'in önümüzde havaya yükseldiğini ve Attes'i yere düşürdüğünü gördüğümde kalbim sıkıştı. Ash tekrar havalandı ama Kyn'in draken'larından biri ona doğru dalışa geçti. Ash'in soğuk kahkahası bir deniz dolusu askerin toplanmakta olan karanlık enerji fırtınasına bakmasına neden oldu.

Bir güç çatırtısı dikkatimi tepeye çekti. Attes bir kez daha ayağa kalkmıştı.

Primal kardeşler bir araya gelip, ufkı uyuyan bir ejderhanın omurgası gibi ikiye bölen tepeye darbeler indirirken, saha çarpışmanın öfkesiyle sarsıldı. Ham güçleri havayı dövdükçe içlerindeki duygu fırtınasına karşılık veren kara bulutlar üzerlerinde yuvarlanıyordu. Bu tür bir İlkel enerji, savaştan tanrıları onlardan uzak tutuyor, askerleri gittikçe daha geriye itiyordu ama Ash ve ben ileriye doğru ittik.

Kyn ve Attes'in formları hareketin bulanıklığıydı, her bir vuruş diğerinin ayna görüntüsüydü. Vahşilikleri acımasızdı, kılıçları bile çarpıştıklarında paramparça oldular. Daha hızlı iterek hızımı artırdım. Attes'in kardeşinin hayatına son veren kişi olmasını istemiyordum. Bunu yanında taşımasını istemiyordum. Kocaman gözlerim Ash'inkilerle buluştu. Onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum.

Sikeyim.

Kılıcı at sırtındaki bir askere fırlattım ve onu göğsünden vurdum. Sonra gölge adımlarıyla tepenin birkaç metre aşağısında belirdim. Eather'ı çağırarak kalan mesafeyi tırmanmaya başladım, Ash hemen yanımdaydı-

Attes bağırarak yumruğunu Kyn'in göğsünün ortasına indirirken bir İlkel güç dalgası ikimizi de geriye savurdu.

Darbe Kyn'in zırhını paramparça etti. Tökezledim, dizlerimin üzerine düştüm.

Parçalar havada dönüyor, gece gökyüzünden fırlayan yıldızlar gibi parlıyordu. Aşağıya yere düştüler, sadece atılmış kalıntılar.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ash beni ayağa sürüklerken Kyn sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, gözleri şokla irileşti.

"Yapma," diye fısıldadım - ya da belki de bağırdım. "Attes!"

İleri atıldı ve kardeşini boğazından yakaladı. "Lailah," diye bağırdı Attes, bize doğru döndüğünde nefesim göğsümde soldu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, kanla karışıyordu. Kaldırdığı elinin etrafında tüyler birikmiş, çatırdıyor ve tükürüyordu. "Yüksel Lailah, Sera. Şimdi!"

Ash beni omuzlarımdan tutana kadar olduğum yere çakılıp kalmıştım. "Gitmen gerek," dedi. "Kara Körfez'in yanındaki Yükseliş'te. Lailah'ya yüksel. Bunu hemen yap."

Havayı içime çektim, bakışlarım Ash'inkilere doğru uçu.

"Onunla kal. Lütfen." "Kalacağım," diye söz verdi, bıraktı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, tepemizdeki kara bulutlardan şimşekler çakarken geri adım attım.

Etrafımda altın ve gümüş rengi sis yükselirken Attes kardeşine döndü. Yükseliş'te belirmeden önce duyduğum son şey Attes'in çığlığıydı ve sesi tıpkı ailemi Wayfair'in duvarlarına kazığa oturtulmuş halde bulduğum zamanki gibiydi. Çığlığı vahşi, parçalanmış bir hayvanın çığlığıydı. üzüntü ve öfke.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Şafak söktükten bir saat kadar sonra uyandığımda Ash'in gitmiş olduğunu gördüm ve Vathi'deki savaş ölümlüler âlemini kasıp kavuran şiddetli fırtınaları körüklediğinden beri Sütunlarda olduğundan şüphelendim. Yıkım ve ölüm Embris'ten sonra olduğu kadar kötü değildi ama... Evet, yine de kötüydü.

Ve Kolis'i dışarı çekmenin daha fazla yıkımı önleyeceğinin garantisi yoktu.

Hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra Ash'in dönüşünü hissettim ve onu bulmak için yola çıktım. Yolda Aios'un odasına uğradım ve Rhain'i orada buldum. Gecenin önemli bir kısmını onu izleyerek geçirmiş olabileceğine dair bir his vardı içimde.

Rhain, Aios'un yatağının diğer tarafında durarak, "Aios öfkeyle parlayana kadar ne olduğunu bilmiyordum," dedi. "Sonra anladım." İçini çekti ve bir elini kumral saçlarının arasında gezdirdi. "Hepimiz biliyorduk."

"Maia'yı iyi tanı mıyordum." Yeleğimin düğmesiyle oynarken kalbim ağırlaştı, bakışlarım Aios'un huzurlu yüz hatlarında gezindi. Uyandığında Bele'nin onun yanında olmasını istiyordum. "Ama keşke..."

Rhain, "Senin ya da Ash'in yapabileceği hiçbir şey yoktu," demekte gecikmedi. "Saion'u hazırlamak Phanos'u seçimini yapması için tetiklemek gibi bir şey değildi. O kadar kısa sürede ordularını hazırlayıp Triton Adalarını terk etmesinin imkânı yoktu."

"Biliyorum." Ama aynı zamanda Keella ve Veses'in çok farklı nedenlerle de olsa ölümlerinin Phanos'un kararını etkilemiş olabileceğini de biliyordum. Aldığımızı bildiğimiz bir riskti bu. Uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdim. "Sarayında huzursuzluk hissetmedim. Saldırı hızlı olmuş olmalı."

"Maia'nın büyük bir ordusu yoktu," dedi Rhain. "Güçleri çabucak bozguna uğradı."

Ölümünün olabildiğince çabuk ve acısız olmasını umarak başımı salladım. Saray'ın güvenliğini sağlamak için ayırabildiğimiz kadar asker göndermiştik,

Ione gibi, ama Nektas'ın hızlı uçuşundan başkentin yandığını öğrenmiştik.

Resmi olarak ilan edilmemiş olsa da savaştaymışız gibi hissediyorduk. Belki de öyleydik. Belki de buna savaş demenin bir önemi yoktu. Ama bu noktada kazanıyor muyuz yoksa kaybediyor muyuz bilmiyordum. Evet, Lotho'yu, Sirta'yı, Callasta Adalarını, Vathi'nin tamamını ve bir kez de Kithreia güvendeydi, bizim de kontrolümüz altında olacaktı. Ama Maia'yı ve Veses ile Kyn'in askerlerinin çoğunu kaybetmiştik.

"Attes nasıl?" Rhain sordu.

Başımı iki yana salladım. "Onu sadece dün gece Nyktos'la birlikte döndüğünde kısa bir süre gördüm ama iyi olmadığını tahmin ediyorum." Bakışlarımı Rhain'inkilere çevirdim. "O olmasını istemedim."

"Attes'in ondan *başka* birinin olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Kalbim daha da ağırlaştı çünkü Rhain haklıydı. Attes geri çekilip Ash'in Kyn'in işini bitirmesine izin verebilirdi. Ama yapmadı. Birinin kendi kardeşini öldürmesi? Hem de ikizini...

Önce Kolis'ti, şimdi de Attes. Kabul ediyorum, aynı şey değildi ama ikizi birinci sınıf bir pislik olsa bile bunun Attes'in asla tam anlamıyla atlatamayacağı bir şey olduğunu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Kolis atlatamadı. Eythos'u öldürdüğü için duyduğu keder ve utanç onun bu hale gelmesine yardımcı olmuştu.

"Sera?" Rhain'in sesini endişe kapladı. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" Sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Neden sordun?"

"Karnını tutuyorsun."

Aşağıya baktım ve evet, elim karnımın alt kısmına bastırılmıştı. "Evet." Kolumu bırakarak boğazımı temizledim ve sandalyeden kalktım.

Aios'un yatağının yanında. "Ben Nyktos'u kontrol etmeye gidiyorum. Yakında diğerleriyle buluşacağız."

"Sera," diye seslendi Rhain. "Sen...?"

Kapıda durup onun bakışlarıyla karşılaştığımda midem bulandı. "Ne?"

Ağzını kapattı ve başını salladı. "Hiçbir şey." Dikkati bir kez daha Aios'a döndü. "Hazır olduğumuzda aşağıda olacağım."

Tereddüt ettim. Hamile olup olmadığımı mı soracaktı? Muhtemelen acele karar veriyordum ama er ya da geç herkese söylememiz gerekecekti. I mutlu olacaklarını biliyordum, hatta muhtemelen benden daha gergin olacağını düşündüğüm Rhain bile.

Kolis'in işi bittiğinde bunu herkese söyleyecektik ve bu kutlanacak bir şey olacaktı. Sadece o noktaya gelmemiz gerekiyordu.

Lailah'yı tekrar kontrol etmek için ikinci katta durdum. Dün gece bir süre onunla oturmuştum. Y kselişleri farklı olduğu için Aios'tan daha uzun süre dışarıda kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o sırada burada değildim.

Bele bir Primal olarak yükseldi. Odaya yaklaştığımda, yakınımda bir Primal hissettim.

Kapıyı kırarak açtığımda Lailah'nın h l  uyuduğunu gördüm. Yatağın yanında, dün gece onunla vakit geçirdiğimde orada olmayan bir sandalye vardı. Biraz daha eğildim ve yatağın altına sıkıştırılmış bir çift koyu renk bot gördüm.

yatağa. Başımı eğdim ve hafif bir su şırlıtısı duydum. Duyu organlarımla ilkel varlığa odaklanmasına izin verdiğimde merakım arttı.

Attes.

Alt dudağımı kemirerek geri çekildim ve sessizce kapıyı kapattım. Normalde, Lailah'ın dinlendiği odaya yardım etmesi fikrine pek sıcak bakmazdım ama Lailah'ın onun yanında güvende olduğunu biliyordum ve yaşadıklarını göz önünde bulundurduğımda, ona kızmak için kendimi zor tutuyordum.

Fuaye ve ana salondaki birkaç muhafızın yanından geçerek aşağı indim. Rhahar, Ash'in ofisine giden koridordan çıkarken sanki hayatları buna bağlıymış gibi iki yana el sallayarak selam verdiler. "Buna gerek yok," dedim onlara.

Rhahar topuklarının üzerinde dönüp yanıma gelirken dudakları kıpırdadı. "Onlara eğilmemelerini söyleyip durman çok etkileyici."

"Bir noktada beni dinleyeceklerini umuyorum," dedim ofise yaklaşırken. "Ya da, bir noktada, sana göstermeyi seçtikleri şeyi kabul edeceksin

saygı duyuyorum," diye karşılık verdi.

"Her ikisinin de gerçekleşmesi pek olası değil," diye devam etti Ash'in sesi ofisten. Oturduğu yerden kalktı ve masasının etrafından dolaştı, giydiği kömür rengi tunic omuzlarının genişliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Bize biraz izin verir misin Rhahar?"

Tanrı başını salladı ve kapıyı arkamdan kapattı. Ash kolunu uzattı. Odayı geçtim ve elimi onun elinin içine koydum. Beni göğsüne çekti ve başını eğerek beni öptü. Çok yumuşak ve şefkatli bir öpücüktü ama yine de dudaklarımız ayrıldığında nefesim kesildi.

"Bu sabah uyandığında yanında olmadığım için  zg n m." Ash şakağımdaki bir bukleyi d zelitti. "Sütunların oradaydım."

Ellerimi göğsüne yasladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kahvaltı ettin mi?" diye sordu.

"Evet, meyve suyu da içtim." Durakladım. "Dolu bir bardak."

Ash sırtarak parmaklarının ucunu yanağımda gezdirdi. "Bu sabah nasıl hissediyordun? Mide bulantısı var mıydı?"

"Bugün yok."

"Arka arkaya üç gün oldu," dedi. "Umarım daha fazla nöbet geçirmezsın."

"Umarım öyledir." Onun taze, narenciye kokusunu içime çektim ve göğsüne sokuldum, yanağıma ona sürtmeye çalıştım...bekle. Gözlerimi kırıştırdım, bir şekilde *notamın* eğilimlerini geliştirip geliştirmediğimi merak ediyordum.

Dostum, mobilyaları tırmalamaya başlar mıydım?

"Aios ya da Lailah'ı kontrol etme fırsatın oldu mu?" diye sorarak beni tuhaf düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"İkisi de hâlâ uyuyor," dedim, Attes'in şu anda nerede olduğunu kendime saklayarak geri çekildim ve ellerimi bluzumun eteği üzerinde yumuşattım. "Muhtemelen gidip bir Kader çağırmaya çalışmalıyım ki diğerlerini buraya getirebilelim." Kolis'le bir buluşma ayarlamaya çalışmak, onu girdiği delikten çıkarabilmemizin tek yoluydu.

Ash masasına dönüp tepsideki sürahiye uzanırken başını salladı. "Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Ash iki bardak çilekli su doldurdu ve ben de derin bir nefes alıp zihnimi boşalttım. Geçen seferkinin aksine, özü çağırırken Hollanda'yı düşünmedim. "Kaderler," dedim öz içimde titreşip sesimde yankılanırken. "İçinizden biriyle görüşmek istiyorum." Durakladım ve sonra asık suratlı bir "Lütfen" ekledim.

Ash homurdandı. "Lütfen hoş bir dokunuş oldu."

Suyu ondan alırken sırttım. "Sanırım şimdi sadece bekleyeceğiz."

Başını salladı, beni süzerken masasına yaslandı. "Kaderi çağırdığında altın rengine dönmeye başladın. Çok sıcaktı."

Gözlerimi devirip bir kanepeye oturdum.

"Henüz tam bir Primal olduğunu görmedim," dedi bir yudum alarak. "Callasta Adalarındayken bunu yapmaya çok yaklaştıydın."

Bunu düşündüm. "Sanırım bunu Lasania'dayken yapmış olabilirim." Bakışlarım suyumda yüzen menekşe renkli meyvelere kaydı. Boğazımı temizledim. "Ama cildimin altın rengine dönmesi dışında neye benzediğimi gerçekten bilmiyorum."

"Eminim çok güzeldin."

Buna gülümsedim. Kısa bir süre sonra Rhain, kuzenler ve son olarak da Attes bize katıldı. Aralarında Fate yoktu ama o ıslak bir şekilde içeri girdi.

Saçları ve yüz hatları gergin, kasvetli çizgilerle çizilmişti. Başını sallayarak karşımdaki kanepeye çöktü. Nasıl olduğunu sormaya başladım ama Rhain herkes için içki doldurmakla meşgul olunca kendimi durdurdum. Duygularım hakkında soru sorulmasından hoşlanmadığımı biliyordum, özellikle de bu tür sorulardan, hele de başkalarının önünde.

Ofiste etrafıma bakındım, sabırsızlanmaya başlamıştım. Çağırdığım Kader neredeydi? Acele etmiyorlar mıydı yoksa beni görmezden mi geliyorlardı? Yanlış yapmadığımı biliyordum. Endişe içimde uğuldamaya başladı.

kanepenin kenarında.

Ash bana yaklaşırken Rhain, "Sanırım Aios yakında uyanacak," dedi ve üç bardaktan ikisini alıp Saion ve Rhahar'a verdikten sonra üçüncüsünü aldı. "Biraz hareket etmeye başlamıştı ayrılmadan önce."

"Bu iyi," dedim.

Ash başını salladı, bakışları Attes'e kaydı. "Kyn'in ordusunun geri kalanı hakkında herhangi bir gelişme var mı?"

Rhain'in ona verdiği bardağa bakarak başını salladı. "Bu sabah erkenden geri döndüğümde, yaklaşık on bin kişinin teslim oldular," diye paylaştı metanetle. "Ama bana olan yeni sadakatleri henüz savaşta güvenebileceğim bir şey değil."

Attes'in Vathi'ye döndüğünü bilmiyordum. Gidip döndüğünde uyuyor olmalıydım.

"Anlaşılabilir," dedi Ash.

"Sanırım sığınmacılarımız vardı?" Dedim.

Attes başını salladı. "Generallerimin tahmin edebildiği kadarıyla, savaşta yaklaşık on bin kişi öldü."

"Aman Tanrım," dedim.

Gümüşi bakışları benimkilere kaydı. "Evet." Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Bu da demek oluyor ki yaklaşık yirmi bin kişi muhtemelen Kolis'in öyle."

"Bu hayal kırıklığı yaratıyor..." Göğsümde şiddetli bir zonklama hissederek kaskatı kesildim. Farkındalık üzerime bastırarak beni güçlü birine karşı uyardı.

Eskilerden biri. "Nedir

o?" Ash sordu.

"Sanırım Kader burada." Odadaki herkes hareketsizleşirken bardağı sehpanın üzerine koydum. Bir geçidin açılmasını bekleyerek ayağa kalktım. Açılmayınca kaşlarım daha da çatıldı. "Ama nerede olduklarını bilmiyorum."

Bir saniye sonra ofisin kapısı çalındı. Altı kafa o yöne döndü.

"Kapıyı çaldıklarına göre Ayduñ olmadığının biliyoruz," diye mırıldandım.

Ash buna kıs kıs gülererek bardağını arkasındaki masaya koydu. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve içeri giren kişiyi görünce ağzım açık kaldı. Kapıyı *onun* açtığına neredeyse inanamıyordum.

Kapı arkasından kapanırken Holland sütunların yanında duruyordu, beyazlar içindeydi. Hepimiz ona bakıyorduk ama o yıldızlarla ve renklerle dolu gözleriyle bana bakıyordu. Şoktaydım, hareket edemiyor ya da konuşamıyordum. Gelmesini beklediğim en son Kader oydu. Penellaphe'yi Yükseltmiş olsam da, ki bu onun açıkça takdir ettiğı bir şeydi, onu muhtemelen bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. O da *beni* bir daha görmek istemeyecekti.

Yakışıklı yüz hatlarında şefkatli, neredeyse babacan bir gülümseme belirdi ve zengin kahverengi teninde gözlerinin köşelerinde ince kırışıklıklar yarattı.

"Sera."

Derin sesi, tanıdıklığı ve o tek kelimedeki nezaket bana bir şeyler hissettirdi.

Ben ileri doğru atıldığımda Ash gerildi, sanki beni durdurmak ister gibiydi ama kendini tuttu. Ön odayı geçtim ama Holland'ın önünde durdum, birbirimize bakmaya devam ederken boğazımda bir yumru oluştu.

Holland tek kelime etmeden kollarını kaldırdı ve ben de kendimi ona doğru fırlatabilirdim. Yumuşak bir homurtu, güçlü kolları beni sardığında şaşkın bir kahkahaya dönüştü, bir eli başımın arkasında katlandı.

Yüzümü göğsüne gömüp gözlerimi sıkıca kapatırken içimden bir ürperti geçti.

"Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil," dedi Attes nefesinin altından.

"Beni daha önce hiç böyle karşıladığını sanmıyorum," dedi Holland, sesi alçak ve normalden daha sertti. "Çocukluğundan beri değil. Bunu beklemiyordum..."

Tanıdık demir ve toprak kokusunu içime çekerek derin derin nefes aldım.

Benim

Düşüncelerim biraz dağınıktı. Nedenini anlamış olsam da, Lasania'da olanların mümkün olabileceğini bildiğı ve hiçbir şey yapmadığı için ona hâlâ kızgındım, ama bu adamın beni kucaklamasına ihtiyacım vardı.

benim için bir babaya en yakın şeydi. Onu seviyordum ve Tanrım, hâlâ böyle hissettiğimi bilmek beni rahatlatıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kısık sesle. "Yaptığım şey için özür dilerim."

"Biliyorum, Sera." Kucaklaması sıkılaştı ve ne için özür dilediğimi anladığımı biliyordum. "Biliyorum."

Parmaklarım tuniğinin arkasında toplanırken gözlerim yaşardı. "Sen... beni affediyor musun?" Affetmediğimi bildiğim halde sordum. hak ediyorsun.

"Ah, Sera." Çenesini indirdi ve yumuşak bir sesle konuştu: "İhtiyacın olan benim bağışlamam değil, ama sen buna sahipsin."

Ona sıkıca tutunduğumda verdiğim nefes kesik kesikti. Yavaşça, yalnız olmadığımızı hatırladım. Yanaklarım yanarken başımı kaldırdım.

Holland gülümsedi ve ellerini benimkilere doğru kaydırды. Parmaklarımı nazikçe sıktı ve bakışları artık sadece bir adım arkamda duran Ash'in olduğu yere kaydı. "Seni görmek de güzel."

Ash, Reaver'ın harfleri çalışmaktan bahsederken gösterdiği coşkuyla, "Aynen," diye cevap verdi.

"Ash," diye tısladım.

Holland kıkırdadı, rahatsız olmamıştı. "Sorun yok." Son bir kez sıkarak ellerimi bıraktı. "Varlığıma karşı temkinli olmakta haklı." Holland'ın dönen, tuhaf ama güzel bakışları, durdukları yerde donup kalan diğerlerinin üzerinde gezindi. "Merhaba."

"Merhaba." Saion kelimeyi uzatırken solgun yüzlü Rhain onaylamak için elini kaldırdı.

Attes selamlamak için kadehini kaldırdı. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Hayır," diye cevap verdi Holland. "Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Attes homurdanırken kaşlarım birbirine çarptı.

Ash bir kolunu belime dolayarak beni geri götürdü, böylece bir kez daha kıl payı arkamda durdu.

Gözlerimi devirdim, onun açıkça şiddetli koruma moduna girmesinden etkilenmekle sinirlenmek arasında kaldım.

Holland dikkatini tekrar bana çevirdi, bakışları kısa bir süreliğine Ash'in koluna kaydı. Yeniden bana odaklandığında gülümsemesi tekrar genişledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel. Yani, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum." Ona baktım, onu gördüğüm için hâlâ biraz şaşkındım ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Son kez

Birbirimizi gördüğümüzde, hoşbeş etmek için uygun bir zaman değildi. "Hâlâ bu öngörü olayına alışmaya çalışıyorum."

"Buna alışmak biraz zaman alıyor, ama yakında gerçekten her şeyi bilen biri olacaksınız."

Gülüşüm titrekti. "Ben de zaten öyle olduğumu sanıyordum."

"Yani, burada bir tahminde bulunacağım ve ikinizin birbirinizi tanıdığınızı söyleyeceğim?" Attes belirtti.

Cevap vermeye başladım ama ne kadarını paylaşabileceğimden emin olamadığım için kendimi durdurdum. "Seraphena'yı çocukluğundan beri tanırım." Holland onun elini sıktı.

ellerini arkasına koydu. "Onu ben eğittim."

"Sen... onun *viktoru* gibi davrandın o zaman." Attes kadehinin kenarından Holland'ı inceledi. "Arae'lerin bu kadar iş bitirici olmalarına izin verildiğini bilmiyordum."

"Yapabileceğimiz çok şey var," diye yanıtladı Holland. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi."

Bakışlarım Attes'e kaydı. Primal kadehini indirmişti. Hollanda'nın gerçekte ne olduğunu biliyor muydu? Nektas diğer İlkellerin hiçbirinin bilmediğini söylememişti, sadece Kadimleri en eski İlkellerden daha net hatırladığını söylemişti.

"Keşke oyalanabilseydim, ama bunu yaparsam muhtemelen Diğerleri." Holland boğazını temizledi, vücudunu Ash ve bana doğru eğdi. "Bir Kader mi çağırdınız?"

"Bu doğru olurdu," diye yanıtladı Ash.

Ona omzumun üzerinden sert bir uyarı bakışı attım.

Ash duymazdan geldi. "Kapıyı çaldığınız için minnettarız. Sonuncusu çalmadı."

"Bahsettiğiniz kişi Aydun olmalı," diye cevap verdi. "Kendisi nezaketiyle tanınmaz."

"Buna itiraz edemem," dedim. "Kolis ile bir toplantı ayarlamak istiyorduk."

Holland gözünü bile kırpmadı. "Ne zaman ve nerede?"

"Bonelands'de," dedi Ash, Oak Ambler'a en yakın olan ama ölümlüler âleminde yerleşim yeri olmayan tek yerin adını söyleyerek. "Ve mümkün olan en kısa sürede."

Holland ellerini birbirine kenetlerken başını salladı. "Peki," dedi bakışlarımı yakalayarak, "toplantı için vermek *istediğiniz* sebep?"

Ne sorduğunu anladım. Kolis'in neye inanmasını istediğimizi bilmek istiyordu. Yalanı sordu. "Ateşkes yapmak istiyoruz."

Gözlerindeki yıldızlardan biri parladı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bizimle buluşmayı kabul ederse, bir anlaşmaya varmamız karşılığında ona istediğini vermeye hazırım."

Holland'ın başı öne eğildi. "Peki böyle bir toplantıyı yönetmesi için bir Kader talep ediyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Ash.

"Kader olmadan şiddetsizliğin hiçbir garantisi yoktur."

"Biliyoruz," dedim. Kader olmasaydı, biz de sorumlu tutulacağımız herhangi bir anlaşma yapma zorunluluğumuz vardı ki bu da orada bir Fate istemememizin ana sebebiydi. Kolis'e bir şey teklif etmek gibi bir planımız yoktu. Ayrıca, gerçekten yeni bir *eirini*'ye girmeye çalışıyor olsak bile, Kolis'in artık sadece Sotoria'nın ruhunu kabul etmeyeceğini zaten biliyordum. Bizim acı çekmemizi istiyordu. Ama Sotoria'yı tekrar ele geçirmek için her şeyi yapacağını ve riske atacağını da biliyordum. Bu yüzden, bu oyunu onun kadar kirli oynuyorduk çünkü onu bir daha asla göremeyecekti.

Holland'ın gözlerindeki parıltı bana ya neyin peşinde olduğumuzdan şüphelendiğini ya da o çok sayıdaki konudan birinde her şeyi zaten gördüğünü söyledi. "Hepsi bu kadar mı?"

Başımı salladım.

"Hemen ona gideceğim," dedi. "Kabul etmesinin ne kadar süreceğini söyleyemem."

"Kabul edecektir," dedim.

Holland'ın bakışları iç çekerek alçaldı. "Eğer Sotoria'nın ruhundan bahsediyorsanız, bunu yapacaktır."

Koltukta oturan Attes'in dudağı kıvrıldı. Diğer Primal onun sıkıntılarını daha da artıracak bir şey söyleyemeden Ash'in elinden kurtuldum.

"Kalamayacağını biliyorum ama keşke kalabilsen."

Holland'ın yüz hatlarına o yumuşaklık geri döndü. "Ben de öyle."

"Siz gitmeden önce," dedi Ash, "Aydun hakkında bir sorum var. Daha önce bir *eirini*'ye girdiğimizi biliyordu ama bundan hiç bahsetmedi. Sera'ya hatırlatmamış olması garip görünüyor, özellikle de Yaşamın İlkeli olarak yükseldiğini düşünürsek."

Holland yüzünü buruşturdu. "Keşke Aydun'un neden bundan bahsetmediğini kesin olarak söyleyebilseydim." Holland'ın bakışları benimkileri aradı. "Ama söylemesi gerekirdi. Bahsetmediği için üzgünüm."

"Bu senin hatan değil." Aklımdan bir şey geçti. Diğer Eskiler'in öfkesini kışkırtmaktan bahsetmişti. Midem bulandı. "İçeri girecek misin?"

Geçmişimizi göz önünde bulundurarak çağrılara cevap vermek için sorun mu yaşıyorsunuz?"

Gözlerindeki renkler yavaşladı. "Diğerlerinden bazıları bunu yapma niyetimden hoşnut değildi, ama eğer hatalı olsaydım, alemler bunu yapmamı engellerdi. Diğerleri bunu biliyor."

"Özün eleştirel düşünme yetisine sahip bir tür canlı varlık olduğu fikrine asla alışamayacağım," diye itiraf ettim.

"İlginç," dedi Ash, küçük uyarı zillerini çalıştırarak. "Eğer diğerleri bunun farkındaysa, neden hâlâ çağrıya cevap vermenden memnun değiller? Bu sadece Sera ile olan geçmişin olamaz."

"Bu... karmaşık bir soru." Holland'ın gerçek kimliğini öğrendiğimden beri ilk kez Ash'e bakarken nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Senin de aklından geçmiş olabilir."

Ash'e döndüm, kaşlarımı çatarak. "Aklından ne geçti?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kader'e baktı. "İkimiz de Kader'in dengeyi nasıl sağladığına dair yöntemleri sorguladık."

"Yaptık."

"Ben de öyle," dedi Attes. "Eğer bilmek isteyen varsa."

"Bunun her zaman özün kendisi olduğuna inandığımdan emin değilim. Ash sözlerine şöyle devam etti. "Ve eminim bu sizin de düşündüğünüz bir şeydir."

Gördüm ve bu bana hemen o lanet kehaneti ve Keella'nın paylaştıklarını düşündürdü.

Ash sıkıca gülümsedi. "Kolis'in sahip olduğu tek yolu da biliyoruz. Yıldız'dan haberdar olmasının nedeni bir Kader'in ona bundan bahsetmiş olmasıydı. Elbette, önerildiği gibi yapılmış olabilir."

Delfai, Kolis'in Kader'in sevdiği birini kullanarak onu istediği şeyi vermesi için manipüle etmiş olabileceğinden bahsetmişti. Bu Kolis'in geçmişteki davranışlarıyla aynı seviyede olurdu ama Ash haklıydı. *Kaderlerin -Eskilerin-* nasıl müdahale ettiği çoğu zaman anlamsızdı. Kaslarımda gerginlik oluştu. Dengeyi düzeltmek için yapılan eylemlerin neredeyse Kolis'in lehine görüldüğü ve dengeyi yeniden bozacak başka bir durum yarattığı zamanlar oldu.

Yakın zamana kadar bunu neden yaptıklarını bilmiyorduk. Şimdi, Kadimleri uyandırmak istediklerini biliyorduk - açıkçası, hepsi bunu istemiyordu, ama neden *herhangi biri* bunu yapmak istesin ki? İşte Ash'in sorusunu Holland'a yöneltti.

Kadim'in bakışlarıyla karşılaştım. "Bazı Kaderlerin neden müdahale ettiğini biliyoruz. Kadimlerin uyanmasını istiyorlar."

Saion alçak sesle ısıık çaldığında Rhain düşecek gibi oldu. "Bu soruya cevap veremem." Ağır ağır iç geçiren Holland kanepenin kenarında. "Cevabı bildiğim ve söyleyemediğim için değil, bilmediğim için."

"Bu bir soru değildi," diye belirtti Ash.

Holland başını kaldırdı. "Haklısın."

Tüm söyledikleri bu kadar olunca bir elimi yüzüme götürdüm ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Holland'ın söyleyemeyeceği şeyler olduğunu biliyordum ve Penellaphe'nin belirsiz cevapsızlıklarla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Teorik olarak, diyelim ki dışarıda biri Kadimlerin uyanmasını istiyor. Neden? Diyarların yok olduğunu görmek istedikleri için mi?"

"Kimsenin tam ve mutlak bir yıkım istediğini sanmıyorum-"

"Yıkım tam olmasa bile, neredeyse
"diye araya girdim. Demek istediğim, bebek Primal olarak ne yaptığıma bir bak.

"Biliyorum ama teorik olarak bazıları Uyanış'ı kaçınılmaz olarak görebilir ve onu kontrol etmeye çalışabilir," dedi ve sonra omuz silkti. "Bazıları diyarları kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna inanabilir."

"Neden birisi teorik olarak böyle düşünsün ki?" Ash sordu.

"Belki de derin bir uykuda olanlar acılarının bir kısmını kaybetmişlerdir. Durumun böyle olup olmadığını söylemek zor ama imkânsız değil."
Holland ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Ve eğer değilse, teorik olarak, Uyanış'ı bir yeniden başlatma olarak görecektir birkaç kişi olabilir."

"Tasfiye demek istiyorsun," diye düzeltti Ash.

Holland sözlerini şöyle tamamladı: "Ölümlülerin ve hatta tanrıların sayısının büyük ölçüde azaldığı ve kontrol edilmelerinin çok daha mümkün olduğu bir yer."

"Kadimler'in kendileri tarafından," diye tahmin yürüttü Ash. "Yani, Kaderlerden bazılarının her şeyi eski haline döndürmek istemesi mümkün."

Ash'in bilmediği şey, Kaderlerin Eskiler *olduğuydu* ve bu da onun teorisini daha da akla yatkın hale getiriyordu.

"Teorik olarak evet," diye düzeltti Holland ve ben de gözlerimi devirdim. "Ve ilk hali hiç de fena değildi. Draken'ın sana bunu söyleyebilir."

"Evet, ama bak nasıl bitti," diye hatırlattı Attes ona.

"Kaderlerden herhangi birinin bunu nasıl isteyeceğini, bu riski nasıl göze alacağını anlayamıyorum bile," diye başladım.

"Teorik bir risk," diye ekledi Holland.

Bunu görmezden geldim. "Bu..." Gözlerim Holland'ınkilere kaydı.

"Kolis, değil mi?
Yaptığı her şey sebep oldu. Yeniden başlatmak istedikleri şey de bu."

"Kolis'in eylemleri krallıklara çok pahalıya mal oldu," dedi Holland sessizce. "Ve yaptıklarını geri almak iki kat daha uzun sürecektir."

"Kadimlerin Uyanışı diyarlara nasıl daha ucuza mal olur?" Rhain sordu. "Onlar mutlak güce sahip varlıklar."

"Ve mutlak güç yozlaştırır," diye ekledim. "Tıpkı daha önce olduğu gibi."

Holland başını salladı. "Ama güç peşinde koşmayanlar güç tarafından bozulmadan kalırlar."

Ash ofladı. "Gerçekten bu kadar basit mi?"

"Evet." Holland ona baktı. "Primaller mutlak olmasa da, Sahip olduğunuz güç, lekelemek ve bulaştırmak için yeterli. Bunu ikiniz de biliyorsunuz ama ben bu tür bir gücün Sera'yı bozmasından korkmuyorum."

Sertleştim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Öyle oldu."

Ash bana sertçe baktı ama Holland ondan önce konuştu. "Lasania'da yaptığın şey herhangi bir güç yozlaşmasından kaynaklanmıyordu. Acıydı, saf ve basit. Senin yozlaşmandan korkmuyorum çünkü sen güç istemiyorsun. Hiçbir zaman da istemedin."

Bir ayağımdan diğerine geçtim. "Bu doğru. Bu benim... *daha* sorumlu bir Yaşam İlkeli olmayacağım anlamına gelmiyor," diye hızla ekledim. Attes ve diğerleri. "Ama ben savaşımlara katılmaya, karar vermekten daha uygunum."

Holland, "Bu sizin daha uygun olmanızla ilgili bir mesele değil," dedi. "Bu sadece ne konuda deneyim sahibi olduğunuzla ilgili. Bu değişecek." Durakladı. "Ama asla güç için açlık çekmeyeceksin. Senden önce gelenler hükmetmiş olsa bile, hiçbiri onu arzulamadı. Bu senin kanında yok."

Holland'ın bakışlarını üzerimde tutarken derimde küçük şişlikler oluştu. Benim soyum. Gümüş Şövalye ile başladı. "Benim... soyum özel mi?"

"Senin soyun seçildi."

Keella'nın paylaştıklarından bunu biliyordum ama bu bana *gelecekteki* Kan bağımız. Bizim çocuklarımız. Onların çocukları.

Birdenbire üşüyerek bu düşünceleri kafamdan silkeledim. "Ne düşünüyorsun Holland? Kolis'in diyarlarda yarattığı her şeyi düzeltmek için Kadimleri uyandırmayı teorik olarak göze alır mıydın?"

Holland arkasına yaslandı ve ellerini bol beyaz pantolonunun baldırlarında gezdirdi. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun, Sera."

Yaptım.

Ya da en azından ben öyle umuyordum ve o da bunun çok büyük bir risk olduğuna inanıyordu ama ona Sotoria planımızdan bahsetmemiştim.

Aynı zamanda ona

Hamile. Elbette bunun çoktan farkında olabilirdi ama içimde küçük bir parça Hollanda'nın gerçekten ne istediğini anladığımdan şüphe ediyordu. Çünkü o da bir şekilde müdahale etmişti.

Holland, "Eskiler hakkında konuşmanın endişe verici olduğunu biliyorum," diye söze başladı. Ash sertçe güldü.

"Evet. *Endişe verici.*"

"Ama bu sizin sorunuz değil. Henüz değil," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Bu gerçekten güven verici."

"Sizin sorunuz Kolis. Kontrol edilmediği sürece dengeleri değiştirmeye devam edecek. O zaman, bazı Kaderlerin ne isteyip istemediğinin bir önemi kalmayacaktır."

Ash, "Evet, ama içlerinden herhangi biri aktif olarak bize karşı çalışıyorsa, bu bizim sorumuz," diye karşı çıktı.

"Şu anda yapabilecekleri çok şey var." Holland'ın bakışları ikimizin arasında dolaştı. "Benim gibi onlar da müdahale konusunda ince bir çizgide yürümek zorundalar çünkü öz kendi başına tepki veriyor ve verecek."

Aydun'u düşündüm. *Eirini*'den bahsetmemişti ama aynı zamanda beni savaşı önlemeye itiyor gibiydi. "Peki bir Kader bu çizgiyi aşarsa ve öz tepki vermeye karar verirse tam olarak ne olur?"

Holland'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Bizi yok etmek için içimizdeki havayı kullanacaktı ve evet, bu daha önce de oldu."

Kalbim, Holland'a Kolis'i gerçekten uzun bir süre boyunca nasıl güçsüz ve gömülü tutacağını bilip bilmediğini sorma fikriyle birlikte düştü.

Korku yükseldi. "Karışmak söz konusu olduğunda ince bir çizgide yürüdüğünü söylediğini biliyorum ama seni o çizginin yakınında bile istemiyorum." Kalbim tekmelendi. "Burada bile olmamalısın."

"Ben iyiyim. Dediğim gibi, sınırı aşıyor olsaydım diyarlar bana haber verirdi." Gülümsemesi gözlerindeki yıldızların parlamasına neden oldu. "Ama daha fazla oyalanmamalıyım."

Başka bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi ve kendimi sormaktan alıkoyamadım, "Hiç birlikte vakit geçiremeyeceğiz, değil mi? Bir yemeği paylaşmak ya da sadece sohbet etmek gibi?"

Holland'ın gülümsemesi de gözlerindeki gümüş parıltı gibi sönükleşti. Başını iki yana salladı.

Sertçe nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Hüzün göğsümde kabardı, ağırlığı ağırlaştı ve sızladı. Nefesimi verdiğimde Ash'in kolunun tekrar belime dolandığını hissettim. "Anlıyorum. Anlıyorum," dedim Ash beni yanına çekerken. Gözlerimi açtım. "Bu hiç adil değil."

"Öyle hissettiriyor," dedi Holland sessizce. "Ama bu adaletsizlik adaletin olmasını sağlıyor."

Derin bir nefes daha alarak üzüntüyü bir kenara ittim. Yapmak zorundaydım ama çok zordu.

"Kolis ile konuşmak için yola çıkmalıyım." Ayağa kalkarak bana yaklaştı ve kollarımı sıktı. "Seninle gurur duyuyorum, Sera. Gerçekten." Holland'ın bırakmasıyla gölgem haline gelen Ash'e baktı. "Ve seninle de. Baban seninle gurur duyuyor."

"Öyle mi?" Ash'in arkamda sertleştiğini hissettim.

Attes sandalyesinde daha dik otururken Holland, "Eythos'un ruhunu serbest bırakarak Arcadia'ya girmesine izin verdin ve Kaderler Arcadia'ya seyahat edebilir," diye açıkladı. "Eythos Mycella'nın yanında olmak için geri döndü."

"Ah," diye fısıldadım, Ash'e doğru dönerken bir elimi ağzıma kapattım.

Omuzlarının çizgisi sertleşti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kolis onun ruhunu yok etti ve son ölümünü müjdeledi."

Holland, "Bunu yapmaya çalıştı ve bir bakıma başardı da," diye paylaştı. "Ama kader araya girdi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, diğer elimi Ash'in göğsüne bastırarak.

Ash'in gözleri Kader'e bakarken parlıyordu ve tanrılar, eğer gözyaşlarından biri serbest kalsaydı, hıçkırığa hıçkırığa ağlardım. Yerde hıçkırığa hıçkırığa ağlardım.

"Anlamıyorum," dedi Ash kısık sesle. Elini benimkinin üzerine koydu.

"Ben de anlamıyorum." Attes'in sesi de Ash kadar sarsılmıştı.

"Bir Kader'in böyle bir müdahalede bulunması nadirdir ama baban pek çokları tarafından sevilen biriydi. Annen daha da çok." Holland gülümsedi ama yüzünde bir parça hüznü vardı. "Belki bir gün size bunun nasıl mümkün olduğu hakkında daha fazla şey anlatabilirim."

Ash'in kalbinin avucuma çarptığını hissettiğimde, böyle bir hareketin bilinmeyen Kader'e ne getirdiğini bildiğimi düşündüm.

Kendi yıkımları.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Yatak odasında volta atarken kadifemsi bornozun etekleri terlikli ayaklarımın etrafında sallanıyordu. Holland akşam geç saatlere kadar dönmemişti ve kendi kendime bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söyleyip duruyordum. Kolis, sırf üstünlüğün kendisinde olduğuna kendini inandırmak için bizimle buluşmayı bilerek geciktiren bir tipti. İşlerin nasıl sonuçlanacağı konusunda gergindim ama sonunda beni yatak odasından çıkaran tek şey bu değildi.

Ash yemekten sonra Theon'u kontrol etmek için ayrılmıştı. Biraz önce döndüğünü hissetmiştim ama odamıza geri gelmemişti.

Onun için endişelendim.

Annenizin ruhunun tamamen yok olmadığını öğrenmek iyi bir haberd - mutlu bir haberd- ama aynı zamanda kabullenmesi gereken çok şey vardı. İşlemek için. Holland gittiğinden beri sessizdi.

Merdivenlerden inerken kalbimin yavaşlamasını diledim. Bütün akşam boyunca durmadan çarpmıştı ve bunun bebekler için iyi olmadığını düşünüyordum.

İkinci kata yaklaştığımda Lailah'yı hızlıca kontrol etmeye karar verdim. Aios öğleden sonra uyanmıştı ve hemen Kithreia'ya gidip mevcut durumunu incelemek istiyordu ama henüz bunu yapması güvenli değildi. Phanos'un gemileri Dalos'a doğru hareket etmişti ama bu hâlâ çok yakındı ve kuvvetlerimiz henüz oraya ulaşmamıştı. Bunun yerine, Sirta'ya doğru yola çıktı.

Bele'nin onu güvende tutacağını bilmesine rağmen savunmasız durumdayken gitmesini istememiştim. Phanos onun peşine düşerse Bele'nin Sarayı da tehlikeye girecekti.

Mahkemeleri korumaya çalıştıkça ordularımız hızla zayıflıyordu. Bu da Kolis'in Dalos'a kaçanlarla birlikte Phanos'un ordularını Bonelands'a getirmesi halinde elimizde bir savaş olacağı anlamına geliyordu - ki büyük olasılıkla getirecekti. Daha fazla insan kaybedebiliriz.

Kalbimin hızla çarpmasına şaşmamalı.

Kabaca nefes vererek ikinci kattaki koridorda yürüdüm ve Attes'in varlığını hissettim. Bir an durdum ve sonra devam ettim. Sessizce kapıyı açtım.

Lailah yatağın üzerinde dinleniyordu, sık örgülü saçları sürekli inip kalkan göğsünün üzerinde uzanıyordu. Bakışlarım onun yanında oturan Primal'a kaydı.

Attes ayaklarını yatağın kenarına dayamış, koltuğa biraz çökmüş, kumral dalgaları alnına ve yanaklarına dökülmüş bir şekilde oturuyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Kapıyı kapatmaya başladım.

"Merhaba demeyecek misin?" Attes başını kaldırmadan konuştu, sesinin tonu onu daha önce gördüğümde olduğundan daha düzdü.

Durdum. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır." Attes o zaman başını kaldırdı. Yara izi normalden daha soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Sadece meditasyon yapıyorum. Daha önce hiç denemedim. Şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Pek iyi sayılmaz." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Gamzeye dair hiçbir ipucu yoktu. Sırtışı boştu. "Kocanızın ofisinden almaya çalıştığım viski muhtemelen yardımcı olurdu, ama onun yerine benden çok daha genç bir Primal tarafından ihtiyacım olan son şeyin kendimi sersemletecek kadar içmek olduğu konusunda azarlandım."

Muhtemelen Attes'i durduramazdım ama yine de hayatımda pek de iyi seçimler yapmadığım bir geçmişim vardı. "Hiç uyudun mu?"

Kolunun birini arkaya atarak sandalyede kaydı. "Evet." Yalan söylediğine dair bir his vardı içimde. "Yemek yedin mi?"

Karnını doyurdun mu?"

Ondan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Ben iyiyim, Sera."

"Hayır, değilsin," dedim ve bakışları sonunda benimkilerle buluştu. "Öyle olmanı beklemiyorum. Kimse beklemezdi."

Uzun bir süre bana baktı. "Nyktos gibi konuşuyorsun."

"Eğer böyle bir şey söylediyse, doğruyu söylüyordur." Kapı çerçevesine yaslandım. "Özür dilerim, Attes."

Kalın kirpikler aşağı indi. "Ben de öyle."

İkimiz de birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedik. İkimiz de sadece Lailah'yı izledik, uyandığında bunu fark etmekten çok mutlu olacağından şüpheliydim. Sessizliğe son veren Attes oldu.

"Onun neye dönüştüğünü bilmiyor değildim." Orada bir Sesinde şimdi bir pürüz vardı ve bunu duymak göğsümü ne kadar ağrıtmış olsa da, düzlükten daha iyiydi. "Ya da onun beni sevdiğine dair bir umut

beslediğimi.

kurtarılabilirdi. Kurtarılamayacağını kabul ettim. Birlikte büyüdüğüm ve sevdiğim Kyn'in çoktan gittiğini biliyordum. Ama onu öldürmeden önceki saniyelerde ne gördüm biliyor musun?"

"Ne?" Fısıldadım.

"Çocuklarım öldürüldükten sonra yanımda oturan Kyn'i gördüm. Dünyam yok edilmiş gibi hissettiğimde yanımda olan Kyn'i gördüm." Başı geriye eğildi ve bakışları tavana yöneldi. "Bu benim sakladığım Kyn görmek."

"Belki de... belki de hatırlamanız ve yasını tutmanız gereken Kyn budur," dedim.

"Ama bu doğru mu? Yaptığı her şeyi göz önünde bulundurursak?"

"O hâlâ senin kardeşindi ve onunla hâlâ güzel zamanlar geçiriyordun." Bir omzumu kaldırdım, söyleyecek doğru bir şey arıyordum. "Nasıl biri olduğu bir zamanlar kim olduğunu söylemez."

Attes bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Söylediğin saçmalıklara gerçekten inanıyor musun?"

"Şey, benim için değil. Onu sadece bir pislik olarak tanıyordum," diye itiraf ettim ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama sana ve bildiklerine gelince? Evet, buna inanıyorum."

Attes bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "Sanırım onun saldırısı için minnettar olmalıyım. Onun sayesinde artık yeterince Kadim kemiğimiz var."

Ash, Nektas, Aurelia ve görünüşe göre Attes dün gece Kyn'in sarayını başarıyla basmışlardı. "Biliyoruz."

"Sanırım Kaderiniz henüz dönmedi?"

"Hayır." Endişe yumağının büyüdüğünü hissederek doğruldum.

"Phanos Kolis'i bundan vazgeçirmeye çalışacak. Varus da öyle," dedi Attes, henüz görmediğim bir zamanlar gömülü olan tanrıya atıfta bulunarak. Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ama Kolis onları dinlemeyecek. Kabul edecektir. Sotoria onun zayıf noktası. Onu elde etmek için sağduyuyu ve tüm tehlike işaretlerini göz ardı ederek her şeyi göze alacaktır."

"Biz de buna güveniyoruz." Bakışlarım ondan Lailah'ya kayarken aklıma bir şey geldi. "Eğer Sotoria yeniden doğmayı seçerse, sen yine de durağanlığa girecek misin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Yapmak zorundayım Sera. Eğer yapmazsam, onun yanında olmak için bile iyi bir kafa yapısına sahip olamam. Eğer anılarını korursa, ben onun hatırladığı Attes olamam. Ve bu..." Derin bir iç çekti.

"Bu onun ihtiyaç duyacağı son Şey. Ve eğer yeniden doğmayı seçerse, hayatının mutlu olmasını istiyorum. İyi olmasını. O bunu hak ediyor."

"Ama onu seviyorsun," diye fısıldadım.

Attes başını salladı. "İŞte bu yüzden stazda olacağım."

Yüreğim burkularak, içimi acıtan bir nefes çektim. Sırf onu hayal kırıklığına uğratmayacağından ya da ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için biriyle birlikte olma ihtimalinden vazgeçmek mi? Ve o da bu fırsattan vazgeçmiŐ olacaktı. Bir lmlnn ömrünün, durağanlıkta geçireceği zamanın gerçek bir yardımı olacağından Şüpheliydim. Bu gerçek aÇtı.

Bakışlarım tekrar uyuyan İlkel tanrıçaya kaydđ. "Lailah'ı seviyor musun?"

Attes o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini düşünmedim. Cevap verdiğinde, bunu bir soruyla yaptı. "Aynı anda iki kişiyi sevmenin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Bunu düşündüm. "Bence bu kişiye göre değişir. Herkes yapamaz ama bazıları yapabilir. Ve muhtemelen yaparlar."

Lailah'ya dönmeden önce bakışları benimkilere kaydđ. "Buna katılıyorum."

Bu bir cevap değildi.

Ama aynı zamanda yleydi.

İyi geceler dileyerek kapıyı kapattım. Koridorda ilerlerken, Attes'in kederine yardımcı olacak bir Şeyler yleyebilmeyi diledim ama o derin yaraları iyileŐtirecek hiçbir Şey yleyemeyeceğimi biliyordum. Onlar da benimkiler gibiydi. Onları sadece zaman onarabilirdi sanırım. En azından ben öyle umuyordum.

Ash'i ararken adımlarım hızlanırken, terliklerim taşın üzerinde fısıldarken kalbim daha da ağırlaştı, bu duygular tedirginlikle karıştı. Odamıza dönmesini bekleyebilirdim. Ya da en azından içime ince bir gecelikten başka bir Şey giymediğim için bornoz dışında bir Şey giyebilirdim. Ama onun iyi olduğundan emin olmak istedim ve kendimi oldukça... muhtaç hissediyordum.

Yalnız olmasını umuyordum. Planlarımıza başlamadan önce onunla biraz zaman geçirmek istiyordum. Kraliçe değil de Sera olabileceğim birkaç dakika. Ya da Yaşamın İlkel. Ya da bir savaşçı. Kolis'le yüz yüze gelmenin eşiğinde olmadığımız bir yer. Güçlü olmak zorunda olmadığım bir zaman istedim.

Neyse ki fuaye boştu. İgdlerimin beni ofisine giden koridordan geçirmesine ve taht odasının korunan kapılarına yönlendirmesine izin verdim. Ne oldu?

Orada ne yapıyor? Korumalar benim için kapıyı açarken eğildiler.

"Teşekkür ederim," dedim loş alana adım atarken.

Duvarlardaki mumlardan sadece birkaçı yanıyordu ve açık tavandan içeri yıldız ışığı giremeyecek kadar kapalı bir hava vardı ama Ash'i hemen gördüm. Tahtların yanındaki kürsüde duruyordu. Bakışları benimkilerle kilitlenince göğsümde bir çarpıntı oldu ve oradaki ağırlığı hafifletti.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

"Düşünüyorum," dedi kollarını kavuşturarak. "Lailah henüz uyanmadı mı?" "Hayır." Boş bankların yanından geçtim. "Ama yakında uyanacağını tahmin ediyorum."

Bakışları, tenimin kızarmasına neden olan yırtıcı bir parıltıyla yaklaşmamı izledi.

"Attes'i gördüm," dedim ona. "Viski içmesine izin verilmediği için onunla birlikte."

Ash homurdandı. "Eğer viskisi olsaydı, tek fark onun odasındaiken zil zurna sarhoş olması olurdu."

Merdivenleri tırmandım. "Muhtemelen."

Bir süre sonra, "Bu ona iyi gelecektir," dedi. "Ona yakın olmak yani."

Attes'in Lailah'ya olan ilgisi hakkında ilk kez iğneleyici bir şey söylemediğini düşünerek kaşlarımı kaldırdım. "Umarım Theon da aynı."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu seferlik yapacak."

"Peki, ne düşünüyordun?" Kollarını bana açtığında sordum. Ellerimi koyu gri tuniğinin üzerine koyarak kucağına adım attım. Kollarından biri bana dolandığı anda kalbimin atışı yavaşladı ve o endişeli enerji düğümü gevşedi. Üzerimdeki etkisi büyülü olmaktan başka bir şey değildi.

Elini saç örgümün üstündeki saçlara gömdü. "Çocuklarımız."

Kaşlarım havaya kalktı. Annesi hakkında bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm. "Bu cevabı beklemiyordum."

Bir sırıtma daha belirdi, ama bu neredeyse... *utangaçtı*. "Ben de bunu düşünmeyi gerçekten beklemiyordum. Bu şekilde başlamadı. Buraya geldiğimde annemi ve onun şu anda babamla nasıl birlikte olduğunu düşünüyordum. Buna hala inanamıyorum."

"İnanması zor," dedim göğsünü okşayarak.

"Kader'in böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum." Kısa bir kahkaha attı. "Belli ki ne kadar güçlü olduklarını unutmuşum."

Keşke bilseydi.

"Annen hakkında bir şeyler öğrenmek çok zor," dedim ona.

"Öyle," dedi. "Beni yanlış anlamayın. Çok rahatladım. Sadece tüm hayatımı onun gerçekten gittiğine ve Arcadia'ya girdiğimde onu göremeyeceğime inanarak geçirdim. Beynimi yeniden işlemek zorunda kalmak gibi bir şey bu. Biraz zaman alacak."

Bakışları boş alanda dolaştı. "Ve buradayken, ikisini de burada nasıl göremediğimi düşünmeye başladım. Onları tahtta otururken göremedim. Ben sadece babamı gördüm."

Devam etmesini bekleyerek sustum.

"Yeterince büyüdüğümde, diğer tanrılarla ya da Lethe'den gelen insanlarla yaptığı toplantıları izlememe izin verilirdi," dedi birkaç dakika sonra. "O toplantıların başlamasını beklerken, sıraların üzerinde sürünürdüm. Birinden diğerine koşardım. Altlarında sürünürdüm. Sadece Kaderler Nedenini biliyorum. Ehtawn o zamanlar daha gençti. Reaver kadar genç değildi ama benimle birlikte odanın içinde rahatlıkla hareket edebilecek kadar küçüktü."

Tanrım, Ash'i küçük bir çocukken bir draken ile oynarken hayal ettiğimde kalbim sıkıştı. Ve bunu hayal etmek zor değildi çünkü oğullarımızın onun çocukluğuna tıpatıp benzeyeceğini hissediyordum.

Oğullarımız mı?

Bana bak, sanki erkek olacaklarından eminmişim gibi düşünüyordum. Ama ben eminmişim gibi *hissediyordum*. Yanağımı göğsüne bastırırken sırttım.

"Her neyse, çocuklarımızı ve onların da bir gün aynı şeyi yapacaklarını düşündüm. Belki bu taht odasında, belki de bu iş bittiğinde nerede kalmaya karar verirsek orada," dedi ve nefesim kesildi. "Tabii iki kişi olacaklar, Jadis ve Reaver da peşlerine düşecek. Ve..." Sesi duygularla kalınlaştı ve bakışlarımı onunkilere çekti. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Ve biz olacağız. Oturuyor olacağız o tahtlar, onları izliyorlar."

Tanrım, buna ne diyeceğimi bilemedim. Düşündüğü şey o kadar beklenmedik, o kadar mükemmeldi ki duygularım kabardı.

"Ash," diye fısıldadım, parmaklarım onun sert tuniğinin içinde kıvrılıyordu.

Dudaklarını yukarı doğru hafifçe eğerek gülümsedi. "Şu anda senden hissettiklerimi seviyorum." Eli sırtımda gezindi. "Bu... *her şey*."

"Sen her şeyimsin." Parmak uçlarımda yükseldim, serin nefesi yanağımda gezinirken ürperdim.

Ağzının benimkine değmesi her zamanki gibi aynı tepkiyi verdi. Dudaklarımız buluştuğunda, alemler sadece bize yoğunlaştı. Başka kimse yoktu. Başka hiçbir beklenti ya da görev yoktu. Tek bir hatanın her şeyi kaybetmemize neden olabileceği yaklaşan savaşlar yoktu. Her zaman böyle olacaktı ve bu benim asla emin olamayacağım bir gerçektir.

Bir elim örgümün altından kayarak ensemin etrafında kıvrıldı. Başımı eğerek öpücüğü derinleştirdi. Diğer eli omurgamın kıvrımlarını takip edip bornozumun kadifesi üzerinde bir yol çizerken aramızda hızla bir ihtiyaç kreşendosu yükseldi. Elini belime bastırıp beni daha da yaklaştıırken ve bedenlerimiz arasında hiç boşluk bırakmazken bir ateş yaktı. Onu hissedebiliyordum, sert ve ısrarcı bir şekilde göbeğime bastırıyordu, bu baskı içimde bir arzu çağlayanı oluşturuyordu.

Belli bir tür delilik beni teşvik etti. Hiçbir yere yakın değildik. Özel bir yerde. Herkes bizi görebilir. Bir ejderha uçup bizi görebilirdi. Ama ben sadece ve sadece onun için arzuyla, istekle nefes nefese kalmıştım.

Bacaklarının arkası tahtla buluşana kadar onu geriye doğru yönlendirdim. İtiraz etmeden oturdu, kısılmış gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana baktı. Bakışlarını tutarak, kendimi onun üzerine konumlandırımdı, her zaman benim tüm dünyam olan ve olacak olan adama sarıldım.

Çıplak dizlerimin altındaki taşın serinliği, dudaklarımız bir kez daha bir araya geldiğinde nefesimin kesilmesine neden oldu. Kalbimi ve ruhumu tutuşu kadar şiddetliydi. Beni, benimkini yansıtan bir açlıkla öptü, parmakları cübbemin düğmelerini hızla çözerken dudaklarımdan yudumladı. Kenarları ayrıldı ve sonra geceliğimin ince ipeğinin arasından soğuk parmaklarını hissettim. Ağzının içine doğru inledim ve ben daha Bir nefes daha aldıktan sonra geceliğin korsajı onun dokunuşuyla açıldı ve beni bakışlarına maruz bırakmak için aşağıya doğru çekildi. Odanın serin havası sıcak tenimle buluştuğunda içimden bir ürperti geçti.

"Çok güzel," diye mırıldandı kabaca, göğüslerimi avuçlarının arasına alarak. Başparmağını bir pembe gözün üzerinde gezdirdi, meme ucu büzülürken inledi.

"Bunlar çok güzel."

Ash başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Dişleri derimi sıyırdı ve keskin bir his, tüm vücuduma yayılan kötü bir sızı hissettim. Dili dönerek dudaklarımdan bir nefes aldırdı, ses taht odasının genişliğinde kayboldu. Hassas eti ağzına çekti ve kalçalarım sarsılarak sert çıkıntısına sürtündü.

Kalbim hızla çarparken ellerim pantolonunun kapağına gitti. Onun kadar çevik değildim ve diğer göğsümü ağzına alırken parmaklarıyla yaptığı şey de yardımcı olmadı. Yine de onu kurtarmayı başardım.

Ağzı göğsümden ayrıldı ve başı geriye düştü. Parmaklarım serin sertliği okşadı, elimi onun etrafında kapatmadan önce arzusunun çizgisini izledi.

Kalçaları havaya kalktı ve elleri bornozun ve önlüğün altından kayarak benimkilere dolandı. "Sana ihtiyacım var," diye homurdandı. "Şimdi."

Alnımı onunkine yaklaştırarak, çaresizliğe varan bir acelecilikle sikini yönlendirdim. Serin ucunun sıcaklığıma karşı hissi Nem neredeyse ikimizi de mahvediyordu.

Yukarı doğru iterken beni sertçe aşağı çekti. İçime girdiği anda haykırdım, ham hislerin isyanı içime çarptı.

İkimiz de birkaç saniye boyunca hareket etmedik, nefeslerimiz kısa, sık pantolonlarla geliyordu. Onun titrediğini hissettim, aynı ihtiyaç benim içimde de oluşuyordu. Yavaşça sallanmaya başladım, gerilirken acının küçük ısırığının tadını çıkarmak istiyordum.

her kalın santimini barındırıyordu. Dolgunluk bağımlılık yapıyordu.

Ash'in dudakları köprücük kemiğimin üzerinde dans ediyor, her öpücük tenimde ateşten izler bırakırken kalçalarımı daha da sıkıyor, parmakları tenimin her yerinde karıncalanmalara yol açan bir sahiplenmeyle içeri giriyordu. Tahtın üzerinde senkronize bir şekilde hareket ediyorduk, itiyor ve gıcırdatıyorduk, ağızlarımız birbirine yaklaşıyordu.

Taht odası, yüklü havada birbirine karışan nefeslerimizin sesleriyle yankılandı. Bir elimle omzunu kavrarken, diğer elimin parmaklarıyla ipeksi saç tellerini çekiştirerek ona bindim. Kalçalarımın her yükselişi ve düşüşü

beni uçuruma yaklaştırdı. Ellerinden biri kıcıma kaydı, parmakları oradaki yumuşaklığa içimde artan basınçla eşleşen bir yoğunlukla bastırdı. Diğeri ise bornozdan sıyrılıp saç örgümü buldu. Sertçe kavradı ve beni görebilmesi için başımı geriye doğru çekti.

Isı sarmallaştı, daha sıkı sarıldı, görünmez bir güç varlığının çekirdeğini çekiyordu. Ash'in yüzündeki çarpıcı çizgiler konsantrasyonla kazınmıştı. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, bedenimin gerildiği ana tanıklık ediyordu. Ve sonra, onun adı dudaklarımdan dökülen bir çığlıkla Odanın genişliği, zevk beni paramparça etti. Bir yıldız patlamasıydı, birleştiğimiz yerden yayılıyor, her yere şok dalgaları gönderiyordu. Sinirsel bir son.

Titredim, serbest bırakılması hızla takip ederken üzerimde ecstasy dalgaları yuvarlandı. Beni tutuşu bir mengeneyle dönüştü ve kaçışını bulurken beni hareketsiz tuttu. Ash'in başı tahtın arkasına doğru eğildi, soğuk taş duvarlarda yankılanan alçak bir inilti odayı zevkinin yankılarıyla doldurdu.

Tutkumuzun son sarsıntıları da geçince ona doğru yığıldım. Nefes alış verişlerimiz ve kalplerimiz yavaşlarken tahtın üzerinde sarmaş dolaş kaldık.

"Bu tahtı bir daha asla aynı şekilde düşüneneğimi sanmıyorum" dedi.

Boynuna doğru güldüm. "Ben de öyle."

Eliyle saç örgüsünü düzeltti. "Sanırım tüm bunlar düşündüğüm şeyden hoşlandığının iyi bir göstergesiydi?"

"Bu güvenli bir varsayım olurdu."

Ash'in kıkırdaması dudaklarıma geniş bir gülümseme getirdi. Bu sesi seviyordum.

Saç örgümü çekiştirerek beni geri götürdü, böylece bedenlerimiz arasında biraz boşluk oluştu. "Kolis'le karşılaşacağın için gergin misin?"

"Endişemi hissetmemiş olmana şaşırdım."

"Kalkanlama konusunda daha iyi olmalısın," dedi. "Sanırım bu bir evet demek?" Dudağımı ısırarak başımı salladım. Serin parmakları göğüslerimi sıyırdı.

Geceliğin korsajını çekiştirerek yerine oturturken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Gergin olman sorun değil."

"Biliyorum."

Bornozun iki yarısını birleştirdiğinde bakışları benimkilerle buluştu. "Ve korkmuş."

"Korkmuyorum. Yani, Kolis'i görmekten korkmuyorum. Artık ondan korkmuyorum," dedim, o bornozunu iliklerken kıkırdamadan durarak. "Değer verdiğimiz insanları kaybetmekten korkuyorum. Ben... Ben başarısız olmaktan korkuyorum."

"Keşke başka kimseyi kaybetmeyeceğimize söz verebilseydim ama veremem." Eather onun gözlerini deldi. "Başarısız olmayacağımıza söz verebilirim. O piçi tuzağa düşürüp gömeceğiz. Sotoria'ya seçim şansını vereceğiz. Iliseum'un ve ölümlüler diyarının icabına bakılmasını sağlayacağız." Başını eğerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve bunun gibi anları neredeyse sonsuza kadar yaşayacağız. Sen ve ben. Çocuklarımız taht odasının etrafında birbirlerini kovalayacaklar. Onların büyümelerini ve aşkı bulmalarını izleyeceğiz. Büyükanne ve büyükbaba olacağız ve sonra *onların* büyümesini izleyeceğiz." Yanağımı okşadı. "Tüm bunlar olurken, Kolis onu nereye koyarsak orada olacak ve orada kalacak."

Gözyaşlarıma karşı koydum. "Kulağa... güzel ve mükemmel geliyor."

"Güzel ve mükemmel bir gerçeklik olacak,
liessa." Ama gerçek olacak mıydı?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bu düşünceleri bir kenara bırakıp
öne doğru eğildim ve Ash'i öptüm. Bunu gerçeğimiz haline getirecektik.

Yapmak *zorundaydık*.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Holland şafak vakti, mavi enginliğe karışan pembe ve turuncu renklerden oluşan bir tuval boyarken geldi. Bu sefer hiç oyalanmadı.

Gitmeden önce elimi tuttu ama hiçbir şey söylemedi; sadece elimi tuttu. sessizce baktı. Onu, kaşlarının arasındaki kırıksıklığın endişeden kaynaklandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum ve kaybolmadan önceki belli belirsiz gülümsemesi inanç doluydu.

Endişeliydi.

Ama aynı zamanda bana, Ash'e ve diğerlerine de güveniyordu. Savaş odasında toplandığımızda herkese bunu hatırlatmayı tercih ettim.

Kadim'in bize inancı vardı ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Kolis yarın Bonelands'de, güneş bir Güneş Tapınağı'nın kalıntıları üzerinde zirveye ulaştığında bizimle buluşmayı kabul etmişti. Bahsettiği tapınağın hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, kısa süreli gezintim sırasında sadece bir tanesinin çıplak kemiklerini görmüştüm.

Ash hangisinin olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kolis tek başına gelme sözünü tutmayacaktır," dedi Ash. "Güçlerini getireceğini biliyoruz."

Bele masanın diğer ucunda bağdaş kurarak oturduğu yerden, "İyi ki bunu da onurlandırmayı düşünmüyoruz," dedi.

Ash'in gülümsemesi buz gibiydi. "Sera ve ben Tapınağın yakınında olacağız ama içinde değil. O şey zar zor ayakta duruyor ve uçurumdan aşağı düşerse ikimizin de içinde olmasını istemiyorum."

"Bu ifadeyi destekliyorum," dedim ve Penellaphe'nin yanında oturan, kapüşonunun örtüsünü kaldırmış olan Thierran'dan bir homurtu duydum. "Nerede bu Tapınak? nasıl?" Ben sordum.

"Güney koyunun yanında." Ayağa kalkan Theon bir haritayı işaret etti. Bonelands çizmişti. Masanın üzerine yayılmış ve bir hançerle sabitlenmişti. "Kolis'in bahsettiği tapınak burada." Parmağını yukarı doğru sürükledi. "Kıyıya bakan kayalıklarda oturuyor ve körfeze bakıyor, ama sen

ağaçlar nedeniyle suyu net bir şekilde göremeyecektir.

kayalıklar boyunca büyümüştür. Koy, karaya çıkmak için en güvenli ve en hızlı yoldur."

Attes'in gözleri harita üzerinde kısıldı. "Kıyı şeridi körfezin dışında hâlâ kayalık ve sular dalgalı."

Saion, "Bu, ceerenlerin kıyıya gelmesini engellemeyecek," dedi. "O suda seyahat ederken hiçbir sorun yaşamayacaklar. Yeterince sığlaştığında da form değiştireceklerdir."

"Ve silahlarıyla birlikte gelecekler," diye ekledi Rhahar, Attes ve Kars'a bakarak. "Herkesin kötü bir ısırıkları olduğunu hatırlaması gerekiyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Ceeren'lerin dişleri hançer gibi keskindir ve pullu olsun olmasın et parçalarını koparabilir," diye açıkladı Saion, *vadentia* cevap vermeden önce bakışlarımı yakalayarak. "Ve *tüm* dişlerini kastediyorum. Ayrıca kısmen yer değiştirebiliyorlar.

Bu yüzden, ölümlü formlarında bile, tüm vücut parçalarını ağızlarından uzak tutmak isteyeceksiniz."

Dudağım kıvrıldı. Onlarla birlikteyken böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

"Kolıs Bonelands'da olduğumuzu bilmeli, ama gemilerimizi her iki yönde de daha uzağa taşımanızı istiyorum, Primal sisinin

"Ash, Theon'a haritaya düşünceli bir ifadeyle baktığını söyledi. "O kıyı boyunca mağaralar yok mu?"

"Var," diye cevapladı Theon. "Tapınağın altında da var."

"Mükemmel," diye düşündü Ash. Stratejilerin çoğunu o, Attes ve ikizler yapıyordu. Ben daha çok dinliyordum. Bu benim uzmanlık alanım değildi ve manzaraya da aşına değildim. "Kolıs destek almamızı bekleyecektir ama sayımızın mümkün olduğunca gizlenmesini istiyorum."

"Ya gelmeden önce saldıracak ya da..." Attes dedi ki. "Eğer saldırının Star'ı almasını tehlikeye atacağını düşünürse erteleyebilir." Kirpikleri havaya kalktı. "Ama sende olmadığını anladığı an, sert bir şekilde saldıracaktır."

Midem bulandı ama bu korku kırıntısı beni endişelendirmiyor ya da utandırmıyordu. Başı dik olan herkes, Ölümün Gerçek İlkelinin her şeyi yapacağını duyduğunda bunu hissedirdi. Ve korku, akıllıca kullanıldığı sürece ille de kötü bir şey değildi.

"O mağaralarda bir okçu alayına ihtiyacımız var." Ash saçının kısa bir tutamını yüzünden geriye doğru taradı. "Onların orada olmasını istiyorum.

Ceeren yer değiştirdiği anda, Kolis gelmiş olsun ya da olmasın, saldırsın ya da saldırmassın, okları serbest bırakmalılar."

Lailah, "Phanos'un gemileri yüzgeçleri olmayan tanrıları taşıyacak," diye belirtti. Gecenin bir yarısı uyanmış, yepyeni Primal gözleri dışında aynı görünüyordu. "Bu yüzden körfeze gelecek."

Attes Ash'e baktı. Bir an geçti ve Ash devam etmesi için başıyla onayladı. "Onun güçlerinin karaya çıkmasını olabildiğince engellemek istiyoruz.

mümkün." Bakışları Nektas'ı buldu. "Kraliçene yakın olacaksın."

Gözlerimi devirdim.

"Ve King," diye devam etti. "Ama o kayalıklarda bir çeyrek draken istiyoruz."

"Yapabilirim." Nektas başparmağını çenesine götürdü. "Gemiler görüldüğünde ışıklandırılmalarını ister misin?"

Ash tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

Koltuğumda kıpırdandım, gemilerin sardalye gibi tıka basa dolu olacağını bilmekten huzursuzdum ve bu plandan o kadar da rahatsız değildim. Ne olduğumu düşünürsek, olmam gerektiğini hissediyordum.

Oh, pekala.

Elimi karnımdan çektim ve dirseklerimi masaya dayadım. "Kolis'in tüm güçlerini o gemilere ya da herhangi birine yerleştireceğinden şüpheliyim. alan."

"Bunu yaparsa gerçekten çok iyi olur." Lailah arkasına yaslandı ve parmaklarının arasında bir örgüyü döndürdü.

Attes sırttı. "Bonelands'ın doğu dağları Dalos'a sınırdır," dedi, bir zamanlar hapisane olan dağlara atıfta bulunarak. "Ve çok iyi biliyorum ki... Kyn oraya alaylar yerleştirirdi." Boğazını temizledi. "Bonelands tarafında gözlerimiz vardı, ama görülmeden dağlara doğru hareketi izlemenin bir yolu yoktu."

"Yani, Kolis'in orada zaten alayları olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Ben de ona böyle yapmasını söyledim." Bardağını eline aldı. "Yani, Boneland'larla ilgili tartışmalar ortaya çıkarsa Kyn de ona aynı şeyi söylerdi."

"Ben oradayken yaptılar," dedim. "Bunu akılda tutarak, strateji planlarını onunla paylaşmış olabileceğini varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

Attes bir yudum aldı. "Orada buluşmaya karar verildiğinde Kyn onları dağlardan geçirip Bonelands'e götürürdü. Ve bunu yaya olarak yapardı. At sırtında denemekten daha hızlı olacaktır."

Bakışlarım Ash'inkilere kaydı. "Yani Kolis şu anda bunu yapıyor olabilir." "Daha yakında kuvvetlerimiz var," diye hatırlattı Ash. "Theon bir süredir

Oradan çok uzak değil."

"Tapınağın altında, bir tarafı kayalıklarla, diğer tarafı ormanla çevrili açık bir alan var." Theon parmağını haritanın Tapınak'a yakın bir bölgesinde gezdirdi. "Ağır bir iç çekişle, "Halihazırda orada bulunan kuvvetleri doğu ormanına taşıyarak bir ilk savunma hattı oluşturmanızı öneririm," dedi. Bir saat içinde orada olabilirler. Orası sık ve karanlık. Askerlerimizin gizlenmesine yetecek kadar. İkinci bir hat mağaralarda olabilir. Üçüncü hat, senin ve Sera'nın yakınında. Ağaçlar en sık orada, bu yüzden en güçlüleri orada olmalı."

Ash'in çenesi gerildi. "Doğudaki ormanların sıklığı nedeniyle Kolis'in alayları da batıya doğru ilerlerken iyice gizlenmiş olacak. İlk hattakiler en ağır darbeyi alacak ve en çok kayıp verenler olacak."

Theon derin bir nefes aldı. "Biliyorum ama en yakın onlar ve Tapınak'a erişimi sınırlamak için o açık alanı güvence altına almamız gerekiyor."

Ash bundan hoşlanmadı. Benim de. Ama Theon haklıydı. "Thierran, sen bizimle olacaksın, güzel ve gizli bir şekilde. Sera seni çağırana kadar savaşın dışında kalmalısın, yoksa başka seçeneğin yok."

"Bu pek eğlenceli değil," dedi Rüyalar Tanrısı.

"Bele, sen de bizimle geleceksin." Ash'in bakışları Attes'e kaydı. "Sen de öyle."

"İkinci hatta olmam gerekiyor," diye karşı çıktı Attes. "Çatışmanın en yoğun olacağı yer orası. Eğer hattımız kırılırsa, Tapınak istila edilir."

"İyi noktaya değindin." Ash öfkeli bir nefes verdi.

"Ben Kars'ı ve sizi alacağım." Attes kuzenlerine başını salladı.

"Rhain hepinizle birlikte olmalı."

Bakışlarım Kars'tan Rhahar ve Saion'a kaydı. Sonuncusu Yükselmiş olsa da, hiçbirisi İlkel değildi. Onlar tanrıydı, bu da gölge taşı ve eather ile öldürülebilecekleri anlamına geliyordu. Hiçbiri gergin görünmese de bunu düşünmek kalbimi hızlandırdı. Kars aslında gülümsüyordu.

"Saion'un ikinci hatta olması gerektiğini düşünmüyorum," dedim. "Ya da Bonelands'de."

Saion kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Phanos'un ortadan kaldırılmasına ihtiyacımız var ve bu gerçekleştiğinde Yükselişini tamamlamış olacaksın," diye hatırlattım ona ve herkese. "Onların içinde savunmasız olacaksın

ve sizi dışarı çıkaramayabiliriz."

"Kahretsin," diye mırıldandı kaşlarını ovuşturarak. "Bunu düşünmemiştim bile." "İyi fikir." Ash bana gülümsedi ve ben de kendimi alkışlamak istedim. Her nasılsa, bunu yapmaktan kendimi alıkoymayı başardım. "Gölgeler Diyarı Kolis'in dikkatimizi çekmek için buraya saldırması ihtimaline karşı hâlâ korunmamız gerekiyor. Burada size ihtiyaç olacak."

Saion mutlu değildi ama başını salladı.

"Ben hazırım," dedi Penellaphe dikkatimizi çekerek. "Uzun süredir Yükselmiş olmadığımı biliyorum ama mücadeleye katılmaya hazırım."

"Ben de öyleyim," diye katıldı Ione. "Muhafız olarak eğitim aldım ve kılıç kullanabiliyorum."

"Penellaphe," diye başladı Ash.

"Herhangi bir eğitim almamış gibi görüldüğümü biliyorum." Penellaphe'nin çenesi kalktı ve uzun, bal rengi saç telleri sırtına döküldü. "Ama ben de bir zamanlar muhafız olarak eğitildim."

"Bununla hiçbir ilgisi yok," dedim. "Eninde sonunda, eğitiminize rağmen öte dünyayı kullanmak zorunda kalacaksınız ve bu da ölümlüler âlemini etkileyecek."

Ash, "Ve sahada sadece Sera ve Kolis varken durum zaten ciddi olacak," dedi. "Attes'i de mi ekleyelim? Bele ve ben? Phanos? Tam ölçekli bir savaşı önlemek ve ölümlüler âlemi üzerindeki etkisini azaltmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Önce Penellaphe yumuşadı, sonra Ione isteksizce boyun eğdi.

"Sanırım konuşmanın bu kısmı benim için geçerli değil." Lailah masanın üzerinden Ash ile benim arama baktı.

"Daha yeni uyandın," dedi Rhain. "Dışarıda olamazsın."

Lailah'nın kaşları havaya kalktı. "Ciddi olamazsın."

"Öyle," dedi Theon kollarını kavuşturarak. "Bak, Aios tartışmıyor-"

"Çünkü Aios eğitilmiş bir savaşçı değil!" Lailah'nın kafası kızıl saçlı Primal tanrıça. "Alınmayın."

"Alınmadı." Aios bir elini kaldırdı. "Ama öyle bile olsam, neden sahada olamayacağımı anlıyorum."

Theon kız kardeşine sırtıttı.

Lailah'nın gözleri kısıldı. "Ben Iliseum'daki en eğitilmiş muhafızlardan biriyim, hem de hiç kullanmadan."

"Kimse bunu inkar etmiyor," dedi Attes. "Ama sen savunmasızsın."

"Bu saçmalık." Burun delikleri alevlendi.

"Savaşta seni hedef alırdım," dedim. "Eğer Kolis'in tarafında birinin İlkelliğe yeni yükseldiğini bilseydim, onun peşinden giderdim. Sadece o

değil

Çünkü onlar savunmasız kalacaklardı ama bu başkalarını da savunmasız bırakacaktı. Biz sizi korumaya çalışırız. Bu yüzden Saion savaş alanında olamaz."

Lailah'nın ağzı açıldı ama bir an sonra kapandı.

"Kardeşin ve değer verdiklerin oradayken dışarıda olmamanın zor olduğunu biliyorum." Bakışlarını tuttum. "Tıpkı Aios, Ione ve diğerleri için zor olduğu gibi.

Penellaphe. Ve eğer Yükselmemiş olsaydın, Bele yerine seni orada tutuyor olacaktık."

Bele kaşlarını çattı. "Kaba."

"Ancak Nyktos'un da söylediği gibi, bu durumu azaltmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız.

Ölümlüler âlemi üzerindeki etkisi," dedim ona. "İşte bu yüzden diğer Mahkemeleri ele geçirdik. Sadece daha fazla sayı elde etmek için değil, aynı zamanda İlkelerin savaşmasını ve bizim - *benim* - zaten neden *olduğum* zararı artırmamasını önlemek için."

Lailah'yı izlerken Ash'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Saniyeler geçip gitti ve sonunda derin bir nefes alıp başını salladı.

Toplantı devam etti. Başka planlar da yapıldı. Draken kanı çekildi ve bazalt şişelere mühürlendi. Kemik zincirleri Oak Ambler'da yeraltının derinliklerindeydi ve tartışmalarımız bittikten sonra günün büyük bir kısmını Reaver ve Jadis ile geçirdim, Nektas'ın izini bulma ve onunla iletişim kurma alıştırması yaparken onlarla olabildiğince çok zaman geçirdim.

Yaklaşık on beş dakika sonra beni pencereden atmak istediğinden emindim.

Sonra hep birlikte akşam yemeği yedik, her kahkaha ve gülümsemenin altında ince bir huzursuzluk akımı uğulduyordu. Ash ve ben seviştik ve her öpücük, her iç çekiş, eğer başarısız olursak yarın, çocuklarımızı

kaybederiz.

Birbirimizi

. Bizim

geleceğimi

z.

Değer verdiklerimiz. Her şeyi.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ash ve ben, süpüren ağaçların kalın, budaklı kökleri arasında sessizce durduk.

Güneşle beneklenmiş Bonelands sahiline bakan kayalıkların kenarlarından çıkan ağaçlar. Kuş cıvıltılarının ve hatta

Yoğun yeşillikler arasında hareket eden en küçük yaratıkların hışırtısı, geriye sadece yaprakları sallayan tuzlu esintinin sesini bıraktı.

Bakışlarım aşağıdaki kayalıklarla çevrili arazide geziniyordu. tarlaları çevreleyen sık ormanlar. Rüzgâr kayalık tepelerin üzerinden fısıldayarak vadiye doğru akıyordu ama tanrıların ve ölümlülerin kemiklerine beşiklik eden topraktan açan uzun, ince, mor ve kırmızı kır çiçekleri hareketsizdi. Diz boyu çimen de öyle. Sanki rüzgâr, Kadimlerle yapılan savaş sırasında affetmez bir sonbaharda yapraklar gibi dökülen, çoktan unutulmuş savaşçıların son istirahatgâhlarını rahatsız etmeye cesaret edemiyormuş gibiydi.

Sırtıma bağladığım kılıcın altında, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. "Buranın böyle olduğunu hatırlamıyorum..."

Ash'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve bakışlarını ufuktan ayırdı. "Ne?"

"Ürkütücü," diye mırıldandım.

"Burada neler olduğunu bildiğin için öyle hissediyorsun," dedi, ensesindeki düğümden kurtulan bir tutam saç yanağına doğru savrulurken.

"Bu ve topraktaki tüm cesetler," diye belirttim. "Sence burada kaç kişi gömülüdür?"

"On binlerce." Tanrılar.

Yutkundum. "Belki de bunu sormamalıydım."

Ben ormana bakarken Ash'in kıkırdaması dudaklarımı çekiştirdi. Eğitimsiz ya da şüphelenmeyen bir göz için Ash ve ben kayalıklarda yalnızmışız gibi görünüyordu.

Durum böyle değildi.

Ağaçlar o kadar sıktı ki, güneş ışığının sadece en ince ışınları derinliklere nüfuz ediyordu, ancak sık sık, alayımızın doğuda bekledikleri keskinleştirilmiş gölge taşı kılıçlarından yansıyan kısa bir yansıma yakaladım.

Tıpkı konuştuğumuz gibi, gemilerimiz Skotos Dağları'nı çevreleyen yoğun sisler içinde örtülmüştü. Sarp kayalıkların kucağına ve altımızdaki mağaralara sıkışmış olan Attes, ordularımızın büyük kısmıyla birlikte duruyordu; disiplinleri sayesinde ne zırh şakırtıları ne de mırıltılar onları ele veriyordu. Yedi ejderimiz uçuşumların kayalıkları arasında yuvalanmıştı, pulları kaya ve hayvan arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu. Bele ve Rhain, Thierran ve daha küçük bir alayla birlikte, üzerinde durduğumuz kayalık boyunca uzanan ağaçların arasına gizlenmişlerdi.

Derin bir nefes aldım ve dikkatimi sağımızdaki kayalığın üzerinde yayılan antik tapınağa çevirirken beş kez saydım. Devasa bir şeydi, uzunluğu Haides'in Evi'yle aynıydı.

Ash bakışlarımı takip ederek, "Burası inşa edilen ilk Tapınaklardan biriydi," dedi. "Kadimlerin bir zamanlar ölümlüleri karşıladığı yer."

Tapınak görülmeye değer bir manzara olmalıydı. Hatta etkileyiciydi. Şimdi, savaşın ve zamanın izlerini taşıyan kırık duvarları ve yarı ufalanmış sütunlarıyla. Meydan okuyan çatının yanı sıra birkaç salon ve bazı odaların iç duvarları kalmıştı.

Beşe kadar sayarak nefes verdim ve yıkıntıların ötesine baktım.

"Beklemekten nefret ediyorum." "Bunu asla tahmin edemezdim," dedi

Ash, bakışları yıkıntıları delip geçerek.
ufuk.

Yılanın ininden başını kaldırmasını beklerken zaman ince ve gergin bir şekilde akıp gidiyordu. Ne kadar zamandır burada olduğumuzdan emin değildim ama Kolis'in buluşmayı kabul ettiği saatin geçmiş olması gerektiğini biliyordum.

Eather nabızı attı. "Ya yanılıyorsam?" Yaprakların şingirtisinden daha yüksek olmayan bir sesle fısıldadım.

"Değilsin." Ash'in başparmağı evlilik izimin üzerinde gezindi. "Bunu biliyorsun. O sadece kontrolü elinde tutmaya çalışıyor." Gümüşi bakışları benimkilerle buluştu. "Ama onun kontrolü yok. Bizim üzerimizde değil. Ne de olacaklar üzerinde."

Kendimi tekrar nefes almaya zorlayarak başımı salladım. "Biliyorum.

Özür dilerim. Ben sadece-" "Özür dileyecek bir şey yok," diye araya girdi, elimi sıkarak

Beni öpmek için başını eğdiğinde. "Endişeli olmak normaldir."

Dikkatini tekrar denize verdiğinde dudaklarım karıncalandı. Kendimi bir

kez daha yıkıntılara bakarken buldum. Tapınak yıkılmanın eşiğindeydi, sadece derinlere kök salmış çaresizlik ve aldatmacayla ayakta duruyordu ama güçlü bir rüzgârda tamamen çökmeye çok yakındı. Bir nevi Kolis'in

Saltanat, değil mi? Peki ya Ash ve ben? Sahte Kral'ın egemenliğini yıkacak fırtına bizdik.

Bakışlarımı denizlerin gökyüzünde kaybolduğu ufka çevirdiğimde ortam gerginleştii.

"İşte oradalar," diye mırıldandı Ash.

Beyaz uçlu dalgalar oluşup yerini hızlı renk patlamalarına bırakırken gözlerim kısıldı; canlı maviler, ışıltılı pembeler ve yoğun yeşiller. Sıra sıra dizilmiş yüzgeçleri sessizce suyu yarıyordu. Hızlıydılar, kaslı kolları ve zarif yüzgeçleri sadece saniyeler süren bakışlar sunuyordu.

Güneş ışığı dalgaların arasından süzölüp sırtlarına sıkıca tutturulmuş gölge taşı kılıçlardan parıldarken vücutları suyun içinde dalgalanıyordu. Onlar yaklaştıkça, denizin reğinde kumaşlar seçebiliyordum.

Göğüsleri ve kuyrukları.

En azından kuvvetlerimiz çıplak alaylara karşı savaşmak zorunda kalmayacak.

Bu oldukça dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu.

Ani bir düşünce nabzı, acil ve net, bana ulaştı. *Meyaah Liessa*, Nektas aradı. *Phanos'un filosunu tespit ettik.*

Serbest elim yumruk oldu. "Phanos'un gemileri görüldü."

Elimi bırakıp öne doğru adım atarken Ash'in dudakları sessiz bir hırıltıyla aralandı. Öfke ve acı hayal kırıklığı yükseldi, havayı körükledi. Ash'in yanındaki kayanın üzerine çıktığımda görüş alanımın köşeleri beyaza döndü.

Kolis'in sözünü tutmayacağını ve yalnız geleceğini biliyordum. Biz gelmedik. Phanos'un geleceğini de biliyordum. Bunların hiçbirii şaşırtıcı değildi. Yine de Kolis'in yanında durduğu gerçeğini atlatamadım. İlkel Tanrı'dan korkusu o kadar büyüktü. Ya da belki de korku değildi. Belki de

Saion ve Rhahar haklıydı ve Phanos sadece bir şeylerin değişmemesini tercih ediyordu. Tenimin üzerinde statik bir dans vardı. Her iki şekilde de fark etmezdi.

Ash döndü ve elini yanağıma koydu. Kayanın üzerinde durduğum yer, bizi göz hizasına getiriyordu. "Phanos seçimini yaptı," dedi, sabit sesinin tınısı içimde kopan fırtınayla tezat oluşturuyordu. "Ve bugün bunun için ölecek."

Yapardı.

Konsantre olarak Nektas'ın izini takip ettim. *Körfeze yaklaştıkları anda bana haber ver.*

Olur.

Ash'in parmakları bir kez daha benimkileri buldu. Ellerimiz kenetlendi, etrafımızı saran kadim ağaçların kökleri gibi birbirine dolandı. Ona baktım. Bakışları benimkilerle buluştu. Orada o kadar çok sevgi ve güç vardı ki, içimde dalgalanan havayı hissettim. Ama diğer eli başımın arkasını kavrarken ağzının çizgisinde bir tutam endişe de vardı.

"Artık aşılması gereken bir çizgi yok, *Liessa*. Eğer özünü kullanman gerekiyorsa, kendini tutma," dedi başparmağını nabzımın üzerinde gezdirerek. "Kendini ve çocuklarımızı korumak için içindeki her şeyi serbest bırak. Bu seni korktuğun türden bir canavar yapmayacak." Gözleri benimkileri aradı. "Bu seni sadece bebeklerimizin hayatını savunan bir anne yapacak ve önemli olan tek şey de bu. Anlaşıldı mı?"

Sendeleyerek nefes aldıktan sonra başımı salladım. "Kendimi tutmayacağım." "Ve hiçbirinin iz bırakmasına izin vermeyeceksin," diye emretti, gözleri ışıklandırma ile.

"Yapmayacağım,"

diye yemin ettim.

"İşte benim

kızım."

Ash'in dudakları benimkilere çarptı. Öpücük derin ve şiddetliydi, dillerin ve dişlerin acilen çarpışması, ondan bana doğru akan bir ham enerji sarsıntısı gönderdi. Konuştukça bir söze dönüşen bir bildiriydi bu. "Bir dahaki öpüşmemiz Kolis'in bedeni üzerinde olacak."

Dudaklarıma vahşi bir gülümseme yayıldı. "Sabırsızlanıyorum."

Boynumu bıraktıktan sonra, ben kayadan atlayana kadar elimi tuttu. Ash ve ben bir çift nöbetçi gibi tetikte bekliyorduk.

"Ceeren yavaşladı," diye belirtti Ash.

Vücudumdaki her kas gerildi. Zaman sonsuz bir emeklemeye yavaşlıyor gibiydi ve sonra Nektas'ın sesini bir kez daha duydum. *Phanos'un gemileri körfeze yaklaşıyor. Bir duraklama oldu. Ehthawn iskelelerdeki askerleri görebiliyordu. Bazıları tekneleri indirmeye başlıyor.*

Ash'e güncellemeyi tekrarlariken ellerim yumruk oldu.

"Kolis'in saldırmadan önce açıkta olmasını istediğimizi biliyorum ama o gemilerin yaklaşmasına izin veremeyiz," diye hatırlattı Ash. "Kıyıya çıkarlarsa, biz de battı."

Bakışlarını tutarak başımı salladım. Nektas'ın izine odaklanarak yavaşça nefes verdim. *Körfeze doğru gelen gemileri yak. Hepsini.*

Bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdiğimde bir kez daha sessizlik oldu. Theon haklıydı. Durduğumuz yerden ne körfezi ne de Ehthawn ve Crolee'nin

doğu dağlarının kıyı şerisinde saklandığı yeri görebiliyorduk. Ben görmedim.

Uçtuklarını bile görmedim ya da duymadım ama gözlerimi körfezin üzerindeki gökyüzünden ayırmadım. Bulutlar dağınık ve seyrekti ama yine de bir miktar örtücülük sağlıyordu. Nefesimi tuttum ve beşe kadar saydım.

Aniden, Eithawn ve kuzenine ait iki karanlık şekil bulutların üzerinde belirdi. Bir sonraki kalp atışında serbest kaldılar ve körfeze doğru dalışa geçtiler. İçlerinden ikiz alev akıntıları fışkırdı. Tüm manzara aniden draken ateşinin gümüşü parıltısıyla aydınlanırken kısa bir nefes aldım.

Gemileri göremiyorduk ama yangının tam olarak onlara çarptığı anı duyduk. Kıymık kıymık odunların gümbürtüsü ve acı çığlıklarını bastıran çatırdayan korların öfkesiydi. Crolee ve Eithawn birbirlerinin üzerinden uçarken ve daha uzağa doğru ilerlerken ateşli bir yıkım yağıdırırken, ölüm hissi göğsüme baskı yaparak gelmeye devam etti.

Kayalıkların yanındaki denizden gelen keskin bir ısıklık sesi dikkatimizi gümüşü parıltıdan uzaklaştırdı. Ceeren'ler bir kez daha harekete geçmişti. Kıyıya.

"Ateş!" Theon aşağıdan seslendi.

Havaya fırlayan okların keskin ıslığı hemen cevap verdi. Başka tarafa bakmak istedim ama mermilerin boyun kıran bir hızla düşüşünü izlemek için kendimi zorladım. Diğerleri yüzerek geçerken zayıf bedenler aniden sarsıldı. Yüzgeçler hızla kırmızımsı bir renk alan suyun altında kayboldu.

Ceeren'ler sörfü aştığında deniz ham, ilkel bir vahşetle çalkalanırken bir ok yayını daha serbest bırakıldı. Bir adım bile atmadılar. Tuzlu su kıvrak formlarından aktı ve kılıçlarını geri çekerken yanardöner pullarını parıltılı bir hava dalgasıyla döktüler. İçinde birkaç kalp atışı, kıyı ceeren ile doldu. Askerlerimiz mağaralardan fırladı. Oklar üstlerindeki gökyüzünü yarararak sudakileri hedef alırken kılıçlar buluştu.

Bizden birinin düştüğünü gördüğümde tırnaklarım avuçlarıma battı. Theon'un bıçağını bir ceeren'in göğsüne sapladığını gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Uçurumun kenarına doğru adım attım.

Doğu ormanlarından gelen kılıç şakırtıları başımızı döndürdü. Hava patlamaları gölgeleri aydınlatırken dallar takırdadı ve kırıldı.

Ölümün yankısı artık sürekliydi.

Ormandaki ilk hattımız şok edici bir hızla düştü ve kalbimin teklemesine neden oldu. Esans damarlarıma aktı.

"*Nefes al.*" Ash elimi tuttu. Onun etinin benimkine değdiğini hissetmek insanı rahatlatıyordu. "Kolıs geldiğinde enerjini korumalısın. burada."

Kolis'in askerleri ormanın gölgelerinden fırlayıp arazinin kenarlarını sararken, kıpkırmızı bir deniz araziyi süpürürken kendimi tutmak için her şeyimi harcadım.

Attes ikinci hattı sahaya sürerken aşağıdan yankılanan çatırdayan bir hava dalgası askerlerin ortasına çarptı. gölge taşı ve eather. Bir an için gördüklerime anlam vermekte zorlandım. Savaş kaotik ve acımasızdı, uzun çimenleri parıldayan kırmızıya boğuyordu.

Arkamızdan gelen bir bağırış kalbimin yerinden çıkmasına neden oldu. Ağaçlara döndüm, kılıçlar kılıçlara çarparken ve zırhlar yankılanırken parmaklarımı genişçe açtım.

"Bir şekilde arkamıza geçmişler." Ash küfretti. "O tümen bir noktada ayrılmış olmalı, kayalıklardan yukarı çıkmak için bölgeyi sıyırmış olmalı."

Arkama uzandım ve kılıcımı kınından çıkardım, ağaçların arasında hızlı ve keskin kızılık bakışları yakaladım.

"İşte geliyorlar," dedi Ash, kısa kılıçları göğsünden çıkarırken.

Altımızdaki zemin gümbür gümbür ayak sesleriyle titreşirken hava gerginlikle gümbürdüyordu. Bele'yi, Rhain'i ya da yanımızdaki herhangi birini düşünemiyordum. Odaklanmak zorundaydım.

Hiçbir uyarı olmaksızın, yukarıdaki sivri kayalıklardan birinden bir figür sıçradı ve silueti yarım saniyeliğine gökyüzünde belirdi. Donuk ve beyaz bir şeyin parıltısı vardı.

Bir gümbürtüyle önüme düştü ve uçurumdan birkaç figür daha gelirken ayağa kalktı. Bakışlarım önümdekine kilitlendi. Gözleri soluk, süt mavisiydi ve kızıla boyanmış kanatlarla çerçevelenmişti.

Revenants.

Bunu Kolis'e vermek zorundaydım. Kolayca öldürülemeyecek olanları Tapınağa göndermek zekiceydi.

Sola doğru dalarak Hortlak'ın savuruşunun altına daldım ve yukarı fırladım. Kılıcım havayı yararak Hortlak'ın boynunu kesti. Öne doğru düşerken kan fişkırdı.

"Kafası değil." Ash bir Revenant'ı kayalık duvara doğru tekmeledi. "Ağızlarına ya da en azından boğazlarına ihtiyacımız var."

"Hay aksi." Bakışlarım Rev'in düşürdüğü kemik parçasına gitti. Daha çok bir çiviye benziyordu. O zaman Revenant'ın eldiven giydiğini gördüm.

Kahretsin, bunu düşünmeliydik.

Ash kılıcını bir Revenant'ın göğsünden çekerken, "Kadim kemikleri var," diye bağırdım.

"Anlıyorum." Ash homurdanarak omzunun üzerinden bir Revenant gönderdi.

Düşen kemiği aldım, sol elimi yaktığı için irkildim. Uzun süre tutmadım. Tereddüt etmeden Hortlak'ın sırtına sapladım, bir Primal'ı etkisiz hale getirdiği gibi, çıkarılana kadar o pisliği ölü tutmasını umuyordum.

Ash bir Hortlağın kolunun kemiğini kırdı. Ash onu boğazından kavrarken, Kadim kemikten sivri ucu kayalık toprağa çarptı. "Kolıs nerede?"

Revenant hiçbir şey söylemedi ve enerji aniden artarak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Senden sadece bir kez daha isteyeceğim." Ash, Revenant'ı havaya kaldırdı. "Kolıs hangi cehennemde?"

Yavaşça doğu dağlarına doğru döndüm. Beyaz, kabarık bulutlar kalınlaştı, koyu bir kömüre dönüşmeden önce çelik grisine dönüştü. Bonelands'in zirveleri ve ormanları üzerinde yuvarlanarak uğursuz bir gölge oluşturdular. Sıcaklık düşmeye başlamıştı ve bunun tek sorumlusunun Ash olduğunu biliyordum.

Kalbim yavaşladı. Nefes alışım düzleşti.

Farkındalık göğsümde zonkluyor, içimde sıcak bir hava esiyordu. Kolıs buradaydı.

Yüksek bir gümbürtü gök gürültüsü gibi gökyüzünde yankılandı ve birbirine çarpan bıçakların keskin çınlamalarını bastırdı.

"Sonunda," diye mırıldandı Ash, Revenant'ı

düşürürken. Uçurumdan aşağı.

Bir Revenant'tan kurtulmanın tek yolu buydu.

Karanlık bir gölge tarlanın üzerinde çalkalanan bulutların arasından süzüldü. Kılıcı sıkıca kavradım. Ölümün nabızı aşağıdaki savaş alanından yükselmeye devam ediyordu.

Büyük bir ejderha bulutları yararak vadinin üzerine korkutucu bir gölge düşürdü. Bu ejderi tanıyordum, kıpkırmızıya batırılmış gibi görünen oniks pullarını tanıyordum.

Naberius.

Drakenin savaşta yıpranmış kanatları açılıp yukarıdaki kayalıklara doğru inişini yavaşlatırken Nektas'ın yaklaştığını hissettim. Arka ayakları

ön ayakları aşağı indiğinde toprağı sarsarak üzerimizdeki tepeye tırmandı.

Pençeler kazdı

kayalık çıkıntıya çarptı, toprak ve kaya yuvarlandı. Kocaman boynuzlarından oluşan tacı geriye doğru yaylanan ejderha başını bize doğru çevirdi. Hırlayarak dudaklarını kılıç gibi keskin dişlerinin üzerine sıyırdı. Nab hırladı ve kendini alçalttı, *bekle*. Ağzım açık kaldı. Halüsinasyon görmüyorsam, devasa sırtına binmiş olan kıpkırmızı figürün Kolis olması mümkün değildi.

Kısa kılıcı kınına sokarken gördüklerime inanamıyordum. Ash'e baktığımda, Kolis'in ejderhaya bindiğini görünce şaşırmadığını gördüm.

Nektas varlığını belli ederken arkamızdaki kayalıkların kenarından güçlü bir hava akımı yükseldi. Kanatları Ash'in ve benim Yanımıza indiğinde kafaları, yeri ve Tapınak kalıntılarını salladı. İlerledi, başını Nab'a doğru kaldırdığında burun deliklerinden dumanlar yükseliyor ve uzun, alçak bir uyarı gümbürtüsü çıkarıyordu.

Nab ofladı, gözleri kısıldı - kıpkırmızı gözleri. Bakarken kaskatı kesildim. İnce, dikey göz bebeklerini çevreleyen irisler hâlâ kırmızıydı. Bu hiç mantıklı değildi. Tüm draken-

Sonra aklıma geldi ve içimi bir başka inançsızlık dalgası doldurdu. Ash'in Naberius'un Kolis kadar yaşlı olduğu hakkında söyledikleri şimdi anlam kazanmıştı. Nab normal bir draken değildi.

Naberius, Ash'in Odin'inin piç versiyonuydu.

Ölümün gerçek İlkeli ve Yaşamın gerçek İlkeli ata binmezdi. Bunu bilmem gerekirdi ama bu bilgi Yükselişim sırasında öğrendiğim diğer şeylerin arasına gömülmüştü.

Gözlerim bir kez daha açılırken, başka bir şey daha fark ettim. Bu, hazır olduğumda ve o manşet sihirli bir şekilde ortaya çıktığında, çağırdığım şeyin bir at olmayacağı anlamına geliyordu-

Bu düşünceleri durdurdum. Şimdi buna odaklanmanın hiç sırası değildi. "Sonunda bize katılman ne güzel," diye konuştu Ash, sesi sakindi ama her nefretle dolu bir kelime.

Kolis arkasına yaslandı ve Nab'ın sırtından çıkan dikenlerden birini bıraktı. Altın rengi saçları alnına düşerek yüzüne boyadığı kızıl kanatların bir kısmını gizledi. Ne kadar şirin. Şimdi, köleleriyle eşleşti.

"Gemilerimi yaktınız."

Sersemliğimi üzerimden atıp öne çıktım. "Phanos'un gemilerini yaktık."

Kıpkırmızı olmuş gözler bana kaydı.

"Ona bakma," diye homurdandı Ash, eti incelmış ve altında gölgeler belirmişti.

Kolis sırtıttı ve bana bakmaya devam etti.

Ash'in bedenindeki gölgeler karardı ve içinden hava dalları yayıldı.

Kendini *kaybetmek üzere*, Nektas beni uyardı.

Ona doğru uzandım, parmaklarım etrafında toplanan buz gibi havanın içinde süzülüyordu. Elimi koluna koyarak nazıkçe sıktım.

Ash'in gözleri saf gümüş renginde parladı. Bir an için Kolis'in üzerine atılacağından korktum ama sonra etrafındaki sis yavaşladı.

"Büyüleyici," dedi Kolis. "Kader bunun sadece üçümüz arasında bir buluşma olacağını iddia etti."

"Ve sen de bunu kabul ettin. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde buna saygı göstermedin," diye karşılık verdim ve Ash'in kolunu bıraktım.

Aşağıdaki sahada devam eden çatışmaları işaret etti. "Bana öyle geliyor ki sen de öyle."

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Ash. Bele'nin sürünerek yaklaştığını gördüm.

sağımızdaki ağaçlar. "Tek başına gelecek kadar cesur olmayacağını biliyorduk."

Kolis öne doğru eğilirken Nab Ash'e hırladı. İlkel'in dudaklarının kıvrımı hemen uyarı zillerini çaldırdı.

"Aklından geçen her neyse söyleme," diye uyardım, altımızdaki alan hava çizgileriyle aydınlanırken damarlarımda hava çatırdıyordu. Phanos'un gelişini hissettim.

Kavgaya dönmek istedim ama gözlerimi Kolis'ten ayırmaya cesaret edemedim.

Sırtışı çarpık bir gülümsemeye dönüştü ve yüzüne boyanmış kanatların kalkmasına neden oldu. "Yeğenim," diye mırıldandı ve tüylerim diken diken oldu. "Hâlâ ağızımda onun kanının tadını alabiliyorum ve parmaklarımda onu hissedebiliyorum."

Onun sözlerine karşılık bir şey hissetmek için zaman yoktu. Ne iğrenme ne de utanç. Öfke bile. Ash anında yer değiştirdi, eti sertleşti ve gece kadar karardı. Eather sırtından iki yay çizerek çıktı. Tekrar kolunu tuttum.

"Yapma." Tutundum. "Ona istediğini verme."

Soğuk hava kayalıkların üzerinden akıyor, sıkışmış toprak ve kayaların üzerinde ince bir buz tabakası oluşuyordu. Ash'ten gelen ses bölgeyi gümbürdetti ve hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. Nektas başını geriye çekti.

fırfırlar titreşmeye başladı. İhtiyacımız olanı almıştık. Kolis

dışarı çekildi. Şimdi, Thierran'ı çağırmadan önce onu Naberius'tan uzaklaştırmamız ve tercihen tepemizdeki lanet olası bir uçurumda olmamasını sağlamamız gerekiyordu.

Ash yanımda yükselmeye başlamıştı. "Buraya Yıldız için geldin," diye bağırdım, Ash'in kolundaki tutuşum kayıyordu. "İğrenç olmak her zaman istediğin şeyi elde etmene yardımcı olmayacak."

Kolis gözlerini Ash'ten ayırmadan, "Merak ediyorum. Fikrini değiştirmene tam olarak ne sebep oldu Seraphena?"

"Bunun sona ermesini istiyorum," diye cevap verdim Ash'in hırıltısının daha da yükseldiğini duyarak. "Çok fazla kan döküldü."

"Sen benden çok daha fazlasını döktün," diye cevap verdi. "Bana Embris'e, Veses'e ve Kyn'e mal oldun."

"Yaptım ama bu senin onca yıl boyunca yaptıklarının ya da savaşmaya devam edersek ikimizin de yapacaklarının yanında hiçbir şey." Ash'in kendini biraz olsun kontrol edebildiğini görmek beni rahatlatmıştı. Yanımda yere döndü ama teni hâlâ gölge taşı rengindeydi. "Buna bir son vermek istiyorum. Hemen şimdi."

Kolis'in kıkırdaması midemi bulandırdı. "Sana ne demiştim, Seraphena? En son ne zaman birbirimizin huzurunda olma zevkine eriştik?"

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Çok konuşuyorsun ama sadece saçmalıyorsun, bu yüzden her şeyi hatırlamak biraz zor."

Üst dudağı kıvrıldı ve teninde kıpkırmızı lekeler belirdi. "Teklif ettiğim anlaşmayı kabul etme şansın vardı. Bu artık masada değil. Bana Yıldız'ı vereceksiniz ve ben de ikinizi de zincire vuracağım."

Kolis elini kaldırdı. Onları görmeden önce duydum, pençelerinin kayaya sürtünme sesini.

Kolis'in arkasından geliyorlardı; savaş atları kadar iriydiler, kaygan, obsidyen derileri gölge taşı kadar sertti ve kafaları, açık ağızlarının üzerindeki ince yarıklar dışında özelliksizdi.

Dakkais.

Onlardan düzinelerce var.

Naberius geriye doğru sallandı ve dakkailer havaya sıçrarken kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak uçurumdan aşağı itti.

"Siktir," diye homurdandı Ash, kılıçlarını bir kez daha çekerek.

Kabus gibi yaratıklar üzerimize saldırırken Kolis'i takip etmenin hiçbir yolu yoktu.

Nektas'ın kafası öne düşerken kılıcı açtım. Dakkailerden birini ağzına aldı. Başını keskin bir şekilde çevirerek

Yaratık Ash'e doğru atlarken ikiye bölündü ama Ash hızlı davranarak kılıcını yaratığın göğsüne sapladı.

Bir dakkai saldırırken döndüm, dişlerinden salya damlıyordu. Bele'nin bir yarığın üzerinden atladığını gördüğümde kafasını kopardım. Bir kayanın üzerine indi, dakkailerin çektiği havadan kaçınmak için zahmetsizce bir yay ve gölge taşı oklarına geçti. Rhain ağaçların arasından hızla çıktı, onu birkaç asker takip ediyordu.

Ash küfrederek bir dakkai'yi tekmeledi ve ani acı çığlıkları havayı yırttı. Sahaya doğru döndüm, düzinelerce dakkainin daha kavgaya katıldığını görünce dehşet içinde nefesim kesildi.

"Sera!" Ash beni döndürerek bağırdı.

Kükürt ve bayat leylak kokan sıcak nefes beni sardı. Kılıcımı savurdum ama yaratık ben temas etmeden önce inleyerek yere düştü. Ash'in bıçaklarından biri sırtından çıkmıştı.

Nektas'ın kuyruğu yeri süpürdü, beni geri çekti ve bir ateş akımı yaydı. Gümüş alevler dakkaileri yuttu ama daha fazlası uçurumun kenarından hırlayarak ve tükürerek geldi. Kendimi destekledim ama sağıma doğru yöneldiler.

Doğruca Nektas'a doğru gidiyorlardı.

"Nektas!" Ash bağırdı ve Rhain kılıcını bir dakkai'nin sırtına saplarken kılıcını indirdi.

Dakka'lar draken'ın etrafını sarıp, onu kazdıklarında çığlık attım. pençeleriyle tırmaladılar. Nektas kuyruğunu yere vurup bükülerek onlardan kurtulmaya çalışırken üzerine tırmandılar. Yere kan sıçradı ve Nektas derin bir çığlık atarak geri çekildi.

Kanının görüntüsü ve acısının sesi, içimde kalan her türlü kısıtlamayı ortadan kaldırdı. Etrafımdaki hava, gözeneklerimden fişkıran havaya tepki vererek doldu.

"Yapma!" Ash bağırdı. "Bu onları sana çekecektir."

"Biliyorum," diye homurdandım. İstedğim de buydu. Hava kıvılcımlandığı anda, Nektas'ı pençeleyen dakkailer dondu kaldı, sonra hep birlikte başlarını kaldırdılar.

Öfke içime akarken üzerimizdeki bulutların rengi derinleşti. Sol elimi uzattım, avucumdan altın renginde gümüşü saç telleri fişkırdı ve irademi yansıttı. Dallar havalandı ve kavis çizerek dakkaileri Nektas'ın üzerinden yere fırlatarak yanmaya bıraktı.

Üzerimizden bir gölge geçti ve Aurelia'yı görmek için başımı kaldırdım. Nektas'ın yanına indi, bir kanadını Nektas'ın yan tarafına sıkıştırdı, ağzından ateş saçılıyordu. Başını çevirdi ve kayalıklarda kalan dakkaileri sardı.

Damlayan kana dikkat ederek Nektas'ın yanına koştum. Yan taraflarındaki derin oyukları gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İyileşecekti. İyi olmak zorundaydı. İçime korku damladı. "Nektas?"

İyileşeceğim, diye gür sesi geldi. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. "Buradan gitmeni istiyorum," dedim.

Böyle bir şey olmayacak.

"Nereye gitti o?" Ash öfkelenerek ileri atıldı. Sarsılarak durdu ve yanımdan hızla geçerek savaş alanına bakan kenara doğru ilerledi.

Bele kayadan atladı ve dizini yere düşmüş bir Hortlak'ın göğsüne geçirerek onu geriye savurdu. Hayata dönmeye başlayan Hortlağın göğsüne bıçağını sapladı.

"Rhain!" diye bağırdı. "Onları yere indirmeliyiz."

Tanrı Bele'nin yanına koştu ve ben Aurelia'ya döndüm. "İyileşene kadar onu güvende tut."

Kendisinden çok daha küçük olan başını onunkine siper ederek cevap verdi.

"Yine mi?" diye inledi Bele, Hortlaklar kayalıklara üşüşürken ayağa kalkarak. "Oh, harika. Ve daha da fazla ziyaretçimiz var."

Ash'in başı denize bakan kayalığa doğru kaydı. Ceeren çekti güzel yüzleri kanla kaplanmış bir şekilde kendilerini uçurumdan aşağı attılar. Derin bir nefes aldım ve tuttum.

Kolis'in hâlâ yakınlarda olduğunu biliyordum. Bir yerlerde saklanıyordu. Ama bakışlarım Ash'inkilerle buluştuğunda, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Herkesi bununla baş başa bırakamazdık.

En yakın Revenant'a doğru ilerledim ve bir darbeyi savuşturdum. Sonra bir tane daha. Yukarı baktım, bulutların üzerinde kırmızı pullar gördüm. Bu Naberius'tu ama bu iyi haber değildi.

"Kolis'in drakeni," diye tısladım, kılıcı bir Hortlak'ın göğsüne saplarken.

"Hortlaklara odaklan," diye emretti Ash, sesi otoriteyle doluydu.

"Draken'ımız onunkiyle gökyüzünde buluşacak."

Başımı salladım, hava kan dökülmesiyle canlanırken kendimi gelecek katliama hazırladım. Bir Hortlağı geriye iten Ash, göğsünü yardı.

Aurelia çenesinde bir ceeren yakaladı ve Nektas kuyruğunun cezalandırıcı bir hareketiyle en az üç tanesini ağaçların arasına fırlattı. Yanındaki yaralar eskisi kadar derin görünmüyordu.

Kılıcımı indirdim ve Rhain'in yüzünde kan lekeleri gördüm. "İyi misin?"

"Benim kanım değil." Düşmüş bir Revenant'ın yanında diz çöktü ve çantasından bir şişe çıkardı. Ağzını açarak iki saniyelik draken kanını Revenant'ın ağzına boşalttı. "En azından hepsini değil."

Rhain'in yanında diz çöktüğü Hortlak'a baktım. Hâlâ baygındı ama eti kızarıp köpürürken vücudu kasılmaya başlamıştı.

"Muhtemelen bunu izlemek istemeyeceksin," diye seslendi Rhain.

Artık çok geçti.

Revenant'ın etindeki kabarcıklar patladı ve derisi eridi. Kaslar ve tendonlar sanki kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi alev alırken kılıcımı indirdim. Kemiklerde delikler açıldı ve tutuşarak onları bile yaktı. Geriye pembe bir karmaşa ve kömürleşmiş et parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

"Bu... iğrenç," diye mırıldandım.

"Sera!" Ash bağırdı. "Arkanda!"

Döndüm ve siyah saçlı bir tanrıçanın kullandığı gölge taşından bir kılıçla yüz yüze geldim. Yana doğru savrulduğumda kolumdan aşağıya ateş gibi bir acı dalgası indi.

Ash'in hırıltısı havayı yırttı, bir saniye önce gölgeli bir hava akımı ona çarptı.

"İyi misin?" Ash bir kalp atışında yanımdaydı.

"Evet." Acı içinde nefes aldım. "Sadece bir çizik."

Bir an bana baktı, sonra ileri atıldı. Çenemi nazikçe kavrayarak kılıcını savurdu ve beni öperken ya bir ceeren ya da bir Revenant yakaladı.

Başını kaldırdı ve kılıcını çekti. Eli kalçama düştü ve bir ceeren olduğu anlaşılan şeyin saçını kavrayarak beni yana itti. Hayvan ona doğru hamle yaptı ve kılıcını çekerek hayvanın bağırsaklarını deşti.

Draken'ımız Kolis'inkiyle karşılaştığında kükremeler gökyüzünü paramparça etti. Draken'ının üzerine inerken çenelerinden alevler yaladı. Pençeler sert pulları yırtarak içeri girdi.

Dikkatimi başka yöne çekerek Kolis'ten bir iz aradım. Üzerindeki kumaştan pembemsi su damlayan bir ceeren bana doğru geldi. Dolgun dudakları kanlı dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmıştı. Kalbimi hedef alan bir darbeyi savuşturdum.

Bir başkası saldırdı ve ben de elimi fırlattım. Eather koluma güç verdi. Primal enerji patlaması ceeren'e çarptı. Geriye doğru tökezledi ve göğsündeki kömürleşmiş deliğe baktı. Dizleri büküldü ve ben ölümün zonklamasına karşı çenemi sıktım.

Dişi ceeren çığlık atarak kılıcını geri çekti.

Bir gölge taşı bıçağı boynunu kesti. Vücudu bir yöne, başı ise diğer yöne gitti.

Ash kılıcından daha fazla taze kan damlayarak orada durdu.

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Kırmızı-siyah bir ejder pençelerini daha küçük, kahverengi bir ejderin sırtına geçirirken bakışları gökyüzüne döndü. "Kahrolası Diaval."

Diaval ejderhanın boğazını yırtıp pullarını ve kemiğini parçaladığında keskin bir nefes aldım. Kahverengi ejderha düşüp ölümlü formuna büründüğünde Aurelia sendeleyerek kederli bir ses çıkardı.

Ethhawn gök gürültülü bir alkışla Diaval'a çarptı. Kanatlar ve pençelerden oluşan bir spiral gibi birbirlerini parçalıyorlardı. Arkalarında, başka bir draken okyanusa daldı ve gökyüzüne su fişkırtan bir gayzer gönderdi.

Bu unutulmaz manzara karşısında sendeledim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. Şu anda beni etkilemesine izin veremezdim.

Ash uçuşumun kenarına doğru ilerledi. Gökyüzünde Naberius'u ararken ben de ona katıldım.

Aşağıda, Phanos'un bir İlkel öz darbesi aldığını ve Attes parmaklarından hava damlayarak ilerlerken onu geriye fırlattığını gördüm.

"Kolis hâlâ burada," dedim göğsüm sertçe inip kalkarken. Rhahar bir dakkai'nin üzerinden atlayarak kılıcını kızıl bir tanrının kafasına indirdi.

"Ve ordularının geri kalanı da öyle." Ash kana bulanmış kılıcını kaldırarak orman hattını işaret etti.

Bakışlarım havalandı ve hava ciğerlerimden kaçtı.

Kıpkırmızı bir dalga, affetmeyen bir gelgit gibi ağaçlardan dışarı aktı. Binlerce kişi tıpkı kayalıktaki dakkailer gibi alana akın etti. Ve gelmeye devam ettiler.

"Ordularının büyük kısmı gemilerde değildi," diye fısıldadım.

"Hayır," diye homurdandı Ash.

Kıpkırmızı deniz sahayı kapladı ve kalbimin teklemesine neden oldu. Özellikle de Theon'un kuvvetleri hâlâ Ceeren'lerle savaşırken çok fazlaydılar. Phanos Attes'e vurup onu bir dakkai'nin yoluna düşürdüğünde irkildim.

Sarı saçlı bir asker öne atılarak dakkai'nin Attes'e ulaşmasını engelledi. Kars. Kılıcını saplayan Kars'tı. Hızlıydı ama...

Dakkai boğazını sıktı.

"Hayır!" Bağırdım, ileri atıldım. İçimden bir ürperti geçti ve avuç içlerimi ısıttı.

Ash kolumu yakaladı ama hem dakkai hem de Kars yere düşerken onun tutuşunu zar zor hissettim.

Attes tökezledi ve hançeri kaptığı gibi bir kenara fırlattı. Bir an donup kaldı, sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Kars ne düşünüyordu? O bir tanrıydı. Attes muhtemelen dakkai ile başa çıkabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Artık çok geçti. Attes geri adım attı. Serbest elini yumruk yaptı ve başını Phanos'a doğru çevirdi. İçinden bir öfke çığlığı koptu ve diğer Primal'a doğru uçu, tam o sırada iki ejderha aşağıya doğru spiral çizerek yere düştü, ölümcül bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi, ikisinden de kan ve ateş saçan bir hava akıyordu.

Ash, "Crolee," diye homurdandı. Kayalık kıyıya çarptılar, çarpışmanın yankısı bedenimin önce soğumasına sonra da ısınmasına neden oldu.

Kulaklarımda bir uğultu başladı ve Nektas'ın keder çağrısını susturdu. Kolumu Ash'in kolundan kurtardım, tuttuğum kılıç parmaklarımdan kayarak yere çarptı.

Ormanın ağzından daha fazla kızıl asker ileri atıldı, zırhları ve kılıçları savaş yüzünden henüz kana bulanmamıştı. Kızıl tanrıların arasında halkımızı zar zor görebiliyordum; Ash'in bir ceeren'i yakalayıp boynunu kırarkenki sesini zar zor duyabiliyordum. Kayalık tepeden aşağıya baktım, Kıpırmızı tanrıların zirveye tırmanışını gördüm. Bir ok, tepeye tırmanan ilk tanrıya isabet ettiğinde Ash'in adımı söylediğini sandım.

Nefes almıyordum.

Başarısız oluyorduk. Elim karnıma gitti. Geleceğimiz parmaklarımızın arasından kayıp gidiyordu. Kolis saklanırken hepsi ölecekti. Rhahar. Askerlerimiz. Muhtemelen Attes bile. Sonra Rhain ve Bele, blöf kuşattıklarında. Kars ve Crolee gibi onların da bedenleri düşecekti. Kemikleri birleşecekti.

Onlara Bonelands deniyor.

Yere baktım, parmaklarımdan damlayan kan toprağı ve kayayı karartıyordu.

Topraklar Kadimlerle savaşta ölenlerle, tanrıların kalıntılarıyla, çoktan unutulmuş ölümlü savaşçılarla, İlkellerle ve...

Ve ejderhalar.

Birden, Ölmekte Olan Ormandaki Gölgeyi gördüm, dokunduğum gölgeyi.

Nasıl da hayata geri dönmeye başlamıştı.

Ash'e Bonelands'i önermemin bir sebebi vardı. Gölgeler Diyarı'na yaşamı geri getirdikten sonra neden Yükseliş'te durup Gölgeler'e bakmıştım?

Ölüm, Hayat'ın dokunuşunun bağlarını koparamazdı. Ash'e baktım. "Hemen döneceğim."

Kılıcından bir tanrıyı itti ve başı bana doğru sallandı. Kenara doğru adım attığımda içimdeki korku kabardı. Adımı haykırdı ve ben gölge adımlarımla aşağıdaki alana, Kars'ın cesedinin yanına gittiğimde rüzgarda yankılandı.

Kendi kavgalarına kilitlenmiş bir halde ilerlerken kimse beni fark etmedi. Godling'in yanında dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kanlı çimlere vurdum, içimdeki öfke kabarıyor ve dakikalar önce hissettiğim tüm esneyen umutsuzluk ve acı çaresizlikle birleşiyordu. Ama içimdeki her şeyi, boğucu korkuyu ve ruhumu yok eden çaresizliği Bana yapılanlar için, ölümlüler alemine yaptıklarım için utanç duyuyorum. -Ve hepsi içimde birikti.

Sonra bıraktım.

Çünkü artık kimse ölmeyecekti. Başarısız olmayacaktık. Geleceğimiz kaybolmayacaktı. Görüşümün kenarları gümüş ve altın rengine dönerek başımı geriye attı.

"Benden bu kadar!" İçimin derinliklerinden bir öfke çığlığı patladı ve İlkel özü serbest bırakarak düşmüş tanrıları ve ejderhaları çağırırken irademi serbest bıraktı. "Bunların hepsi."

Alanın dört bir yanında başlar bana döndü. Kıpırmızı ve koyu gri giysiler içindeki askerler ellerim çimenlerin arasından toprağa batarken donakaldılar. Attes döndü ve Phanos sendeleyerek geri çekildi, hava damarlarından çekildiğinde kanlı ağzı açık kaldı.

Gümüşü beyaz ışık ellerimden dalgalanarak yeri ıslattı.

Altımda ve etrafımda yer sarsıldı ve sonra kükredi. Kutsal topraklarda derin yarıklar belirdi, damarlar gibi yayıldı, açıldı ve havaya toprak ve kaya püskürdü.

Bir kalp atışı geçti.

O zaman iki.

Çatlaklardan yayılan toz bulutlarının arasında ince, ağartılmış beyaz parmaklar belirdi. Bozulmuş toprağı kazdılar, pençeleriyle kurtulmaya çalıştılar. Karanlığın içinden etsiz kollar belirdi. Tüysüz kafatasları. Ve gelmeye devam ettiler, kemik ve yırtık pırtık tuniklerden oluşan bir dalga, unutulmuş krallıkların mühürlerini taşıyor, kemikli elleri eski, paslı kılıçları kaldırıyordu. Ormanların derinliklerindeki büyük tepeler titredi, ağaçları kökünden söktü ve yüzyılların tortusunu, ayak uzunluğunda, tırtıklı dişler görünür hale gelene kadar döktü. Kıkırdak ve narin kemiklerden oluşan kanatlar havaya kalktı. Rüzgâr bir fısıltıyla cevap verdi, bir ordu yükselirken tekrar tekrar yankılanan iki kelime.

Meyaah Liessa.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Toprak düşmeye devam ederken kemik ordusu hareketsiz kaldı. Emirleri beklediler.

Beni beklediler.

Kraliçeleri.

"Benim olanı koru. Kızıl askerleri yok edin," diye tısladım, iradem ordumun içine akarken her bir kelimeye şiddetle vurdum. "Kızıl ejderhaları ve denizden gelenleri yok edin, sonra da dinlenmenize geri dönün."

Ordu tüm sahada ve ormanın içinde ilerledi ve Ejderhalar havaya yükseldi, kemikleri gıcırıyor ve birbirine sürtünüyordu. Kükremeleri daha derin, daha gırtlaktan geliyordu ve yaralı bir Diaval'ı doğu dağlarına doğru kaçırmaya gönderdi.

Parmak uçlarımdan esans çıtırtıları yükselirken gelen çığlıklar yüzüme bir gülümseme getirdi. Alanın öbür ucunda, kırmızı bir dalga çimenlere düşüyor, yeri kirletiyordu.

Bir kızıl ve altın rengi parıltı dikkatimi çekti. Bakışlarım tapınağın kalıntılarına kaydı. Kolis'in silüetini, eski Tapınağın yarı parçalanmış kemerinden geçmeden hemen önce kısacık bir an yakaladım.

İleriye doğru yürüdüm, Diaval kalın bulutların arasından dalarken içimden bir hava patlaması geçti, alanı döven, yoluna çıkan her şeyi tutuşturan, hem kızıl hem de siyah askerleri öldüren bir ateş akımı saldı.

Öfke içimde patladı. Görüşüm Draken'a daraldı, diyar öfkenin kırmızı sisi içinde kayboldu. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve içime çektiğim nefesle alemde bir hava çektim. Alanın her yerinde, küçük gümüşü noktalar belirdi ve titreşti. Bir anda bana doğru koşullar ve ben ileri doğru adım atarken avucumun etrafında toplanan çatırdayan öze katıldılar. Elimi uzattığımda, avucumdan dönen, çatırdayan gümüş ve altın rengi bir hava akımı fişkırdı. Ham İlkel güç, güzel saçlı piçin alt tarafına çarptı.

Ateş hunisi buharlaştı ve Diaval acı dolu bir inilti çıkardı. Onun Kanatlarını çılginca çıırttı ve hava kaybolmadan önce vücudunu süpürdü. Aniden yön değıştirdi, boynuzlu kafası bana doğru sallanıyordu. Bulutların arasından Nektas'ın iki katı büyüklüğünde, dönmeye ve incelmeye başlayan bir siluet belirdi.

Diaval havada asılı kaldı ve ağaçları sallayan bir kükreme çıkardı.

Sırtarak bir kolumu kaldırdım ve orta parmağımı uzattım. Bir kemik ejderhanın kanatları kara bulutları dağıttı.

Diaval havada iki büküm oldu ama kemik ejderha hızlıydı ve pençelerini ejderhanın sırtına geçirdi. Acı çığlığı karşısında sadece biraz irkildim. Dikkatim tekrar tapınağa kaydı. Gölge adımlarımla kemere doğru ilerledim.

Gölgeli iç mekânda kıpkırmızı bir tanrı karşımda duruyordu. Uzun boylu ve inceydi, saçları benimki kadar sarı ve gözleri sitrin rengindeydi. Bana gülümsedi ve gülümsemesi Kolis'ininki gibiydi. Sahteydi. Soğuktu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Tanrı hafifçe eğildi. "Varus."

"Oh. Sen."

Doğruldu, gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü. "Adımı duydu mu?" "Zar zor."

Varus kaşlarını çatı.

Öne atıldım ve tanrıyı boğazından kavradım, sonra dönerek onu sütunlar arasındaki bir açıklığa fırlattım. Aşağıdaki tarlaya düşerken attığı şaşkınlık çığlığı kayboldu. Kemik ordusu onun icabına bakacaktı.

Ayak sesleri tüm tapınakta yankılandı. Saniyeler içinde, çürümeye yüz tutmuş salonlar Kolis'in askerleriyle doldu.

Biri sırtarak donuk beyaz bir kılıç çıkardı. "Yalnız gelmemeliydin."

"O yapmadı," diye derin bir ses geldi arkamdan, taze narenciye kokusu üzerime sinmişti.

Gülümsedim ve tanrının sırtışı soldu.

"O sadece Varus muydu?" Ash bana kılıçlarından birini uzatarak sordu. "Buradan atılmak mı?"

"Öyleydi."

Kıkırdadı, ileri doğru adım atarken eli kalçamı sıyırdı. Kanının belli belirsiz kokusunu aldığımı sandım ama geçiyordu. "Sanırım burada olmanın bir sebebi var."

"Kolis." Tanrılar saldırdığında sağıma baktım. "Saklambaç oynuyor. Yaralandın mı?"

"Tabii ki korkak. Ve hayır, yaralı değilim," dedi. "Bu arada, dışarıda bir sürü ölü insan bir sürü cinayet işliyor."

"Güzel."

Askerler etrafımızı sardı ve kılıcımı sıkıca kavradım, bıçak irademin bir uzantısıydı. *Nefes al*. Bir anda saldırdılar. Kılıçların kaosunda düşünecek ya da korku hissedecek zaman yoktu. *Tutun*. Bir tanrıyı ve ardından diğerini kesip biçerken kan, çökmekte olan duvarlara sıçradı. Çılgınlığın içine düştüm, kemiklerimi titreten darbeleri zar zor hissediyordum, kılıcım diğerleriyle çarpışıyordu. Artık ölümün yankılarını hissetmiyordum ya da belki de o kadar sürekliydi ki sonunda onu unutmuştum. *Nefes ver*. Ash benimle sırt sırta, ölümcül bir hassasiyetle dövüşüyordu, hareketleri ölümcüldü. *Tut*. Bir tanrıyı kestim, bedenini ikiye böldüm ve dağınıklığın üzerinden geçtim-

Çeneme gelen bir darbe başımı geriye savurdu. Sersemlemiş bir halde tökezleyerek sütunlardan birine çarptım. Taşta küçük çatlaklar belirdi ve ağzımı metalik bir ıslaklık doldurdu.

Ash hırlayarak döndü ve ileri atıldı. Yumruğu yakaladı ve tek bir hamleyle her bir kemiği paramparça etti. Tanrı uluyarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu hiç hoş değildi." İlerledim, kılıcı tanrının boğazına saplarken bir ağız dolusu kan tükürdüm.

Ash onu serbest bırakarak geriye düşmesine izin verdi, sonra yüz hatları sertleşerek bana döndü.

"İyiyim," dedim hemen, çenemi gererek oradaki zonklamayı hafiflettim. Bir tanrıyı Ash'in tuttuğu kılıca geri tekmelemek için döndüğümde, tuniğinin yan tarafının yırtıldığını ve yırtık kenarların ıslanarak malzemeyi kararttığını gördüm. İki tanrı bize doğru koştu, silahlarını kaldırmışlardı ve beni hemen bir endişe sardı. "Yalan söyledin! Yaralanmışsın."

"Yalan söylemedim, *liessa*." Hızlı bir dönüşle iki kılıcıyla birden saldırdı ve tanrıları aynı anda biçti. "Yaralandım. Kısa bir süreliğine."

"Kanadın," diye homurdandım ve kıpkırmızı bir tanrıçaya doğru döndüm. Savurduğu kılıcın altından eğildim ve kılıcı kıl payı ıskaladığımı gösteren hava akımını hissettim. Arkasından yükseldim, gevşek, siyah saçlarını yakaladım ve başını geriye doğru çekerek kılıcımı sırtına sapladım. Parıldayan kan soluk duvarlara sıçradı. "Bu nasıl oldu?"

"Dikkatim dağılmıştı." Kılıcın darbesinden kaçınmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde kılıcı deri ve kemiği kesti. "Savaş alanına gitmeye karar veren bir eş tarafından."

Dudaklarımı birbirine bastırarak dizlerimin üzerinde geriye doğru sallandım ve bir tekme atarak tanrının bacaklarını altından çektim. "Özür dilerim."

"Uh-huh." Eğildi ve kılıcını yere serdiğim tanrının göğsüne sapladı. Kalın kirpikleri kalktı. Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bir daha böyle bir şey yaparsan," -kılıcı çekti- "seni tokatlayacağım."

Tenim sıcaktan kızarıırken, kılıcı geri iterek döndüm. Boğuk bir homurtu bana hedefimin tam isabet olduğunu söyledi. "Bunun bir tehdit mi olması gerekiyordu?

Ceza mı?" Dirseğimi kıpkırmızı bir tanrının midesine çarparak yana savruldu. "Eğer öyleyse," -bıçağım zırhı ve dokuyu deldi-"bu tam tersi bir tepki."

"Biliyorum." Sesi şehvetli bir hırıltıya dönüşmüştü. gölge taşı kılıcı. Bir tanrıyı kafasından yakaladı. "Uyarılmanın tadını alabiliyorum, *Liessa.*"

Koridorun sonunda Kolis'in başka bir kemerin altına girdiğini gördüğümde cevap vermeye başladım. Bir düzine kızıl cüppeli tanrı daha dışarı döküldü.

"Bu gerçekten sinir bozucu olmaya başladı," diye mırıldandım. Nasıl bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama onunla işim de bitmişti.

Vahşi bir savrulmanın altından kayarken, Thierran'ı zihnimde canlandırdım ve onu çağırdım. Kolis'i köşeye sıkıştırana kadar dikkat çekmeyeceğine güveniyordum.

Ash ve ben Tapınak salonunda bir yol açtık, arkamızda cesetlerden oluşan grotesk bir halı bıraktık. İleride daha fazla asker belirdi, bize doğru çarpan başka bir dalgaydı. Ama biz onları parçalayacak kayaydık.

Kemerli geçide yaklaştığımızda, etrafımızdaki hava çatırdadı. Döndüm ve bir uyarı ılgılığ attım.

Kolis, Ash'in hemen arkasında cisimlendi ve bir anda onun üzerine indi.

Ash dönerek kılıcını geri çekti ve Kolis'in göğsünün derinliklerine sapladı. Çarpmanın etkisiyle Ölümün İlkeli kendini yakalayana kadar birkaç metre geriye savruldu.

Kılıcın kabzasına bakarak güldü ve onu kavradı.

Ben ileri doğru ittim ve Ash ona doğru uçarak yumruğunu Kolis'in çenesine indirdi. Çok uzağa gidemedim. Bir kol beni belimden yakaladı.

Kolis sendeledi ve sonra kendini dengeledi. Kılıcı çekip kurtardı. Kılıç paramparça oldu ve tekrar gözden kayboldu. Aniden, havada hareket ediyordum-

Ölümlü olsaydım omurgamın kırılmasına yetecek bir güçle duvara çarptım. Yine de asıl endişem, öne doğru düşerken içimde taşıdığım canlardı. İlkel ya da değil, çarpma her parçamı sarsmış ve beni birkaç saniye boyunca sersemletmişti.

Tek elimin ve dizlerimin üzerine düştüğümde Ash'in kafası bana doğru kesildi. Birkaç gevşek buklenin arasından başımı kaldırıp Ash'in bana doğru geldiğini gördüm.

Arkasındaki hava büküldü ve Kolis tekrar ortaya çıktı.

"Arkanda!" Çığlık attım.

Kolis'in dudakları yukarı kıvrıldı ve Ash döndü. Ölümün Gerçek İlkeli bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Ash'in üzerine atıldı, tünığının önünü kavradı ve dişlerini gösterdi. Müdahale etmek için çaresizce elimi ittim.

"Oh, bak," diye tükürdü Kolis. "Kaltak çoktan dizlerinin üzerine çökmüş."

Ash'ten çıkan bir kükreme yıkıntıları sarsarak öne doğru savruldu ve kafasını Kolis'inkine çarptı. Ayağa kalkmaya başladım ama bir çizme çeneme çarparak başımı sertçe geriye savurdu. Acı omurgamdan aşağı vurdu ve boynumdaki kaslar protesto etti. Et ile birleşen yumrukların sesi Tapınak'ta yankılandı.

Bir el boğazımı sıkarak beni kabaca ayağa kaldırdı ve sonra da indirdi.

Varus bana baktı, bir zamanlar pürüzsüz olan teni yanaklarına kadar yırtılmıştı. "İntikam bir sürtüktür," diye hırladı.

Aniden karanlığa uçmadan önce bir zamanlar mezara gömülmüş olan tanrının ne kadar güçlü olduğunu düşünmek için sadece birkaç saniyem vardı.

Ağırlıksız kaldığım o kısa saniyelerde kendimi ya da Ash'i düşünmüyordum. Çocuklarımızı düşünüyordum. Vücudumu bükmeyi başardım, böylece üst sırtım ve omuzlarım darbenin ağırlığını aldı, bir kalp atışı

Ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak ve altımdaki taşı çatlatacak kadar büyük bir güçle yere çarpmadan önce.

Sikeyim.

Bu acıttı.

Hem de

çok.

Bir duvar aniden patladı ve Ash ile Kolis duvarın içinden geçerek her yöne taş parçaları fırlattı. Kaderin lütfuyla, Ash ve Kolis eğimli tavana doğru

yükselirken sadece en küçükleri üzerime yağdı.

İkisi de İlkel formlarındaydı, gölgeler ve kızılıktan oluşan bir bulanıklıktı, çarpışan yıldızların gücüyle çarpışıyor, yumrukları ve tüyleriyle darbeler savuruyorlardı.

Onlar dövüşürken rahatsız edici bir deja vu hissi içimi kapladı ve acı vücudumda dalgalar halinde bir aşağı bir yukarı dolaştı.

"Hâlâ beni yenebileceğini mi sanıyorsun, yeğenim?" Ash'i yere fırlattığında Kolis'in kahkahası bayat leylak kokusu taşıyordu. "Ben gerçek Ölüm'üm."

Ash çömeldi, saf gümüş bakışları kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. Aptal bacaklarımın ve kollarımın hareket etmesini istedim. Acı hızla azalıyordu ama tek yapabildiğim şimdiye kadar yaptığım en saçma şeydi. Ash'e bir başparmak işareti yaptım.

"Gerçek Ölüm'den daha sonsuz bir İlkel yoktur," diye böbürlendi Kolis, kızıla çalan karanlık etrafında dönerken. "Benden daha kesin ve kaçınılmaz bir şey yok. Koparamayacağım bir bağ, bozamayacağım bir büyü ya da alamayacağım bir hayat yok."

Ash'ten alçak bir hırıltı geldi. Ayağa kalktı, etrafında toplanan sisin içinden neredeyse katı kanatları belirdi. "Sen her zaman hiçbir şey."

Kolis yere baktı. "Onu sefaletinden kurtarana kadar seni canlı tutacak, tahtımın dibinde zincire vuracaktım. Oh, bunu dört gözle bekliyordum. Ona verdiğim her acının sana yansıdığını görmek. özellikleri." Kızılık havada zonklıyor ve ölümün kokusu odayı dolduruyordu. "Ama şimdi görüyorum ki senin ölümüne ve onun sonsuz acısına razı olmam gerekecek."

Ash alay etti. "Konuşman bitti mi, Tanrı aşkına?"

Kolis'ten bir tıslama yükseldi ve etrafındaki sis dışarı fırladı, odanın uzunluğuna yayıldı ve tavana doğru dalgalandı. "Hiçbir şeye dönüşmeyecek olan sensin," diye homurdandı Kolis, bakışları bana yöneldi. "Ve böylece..." Başını eğdiğinde sözünü yarıda kesti. "Ruhunu görüyorum. Görüyorum..." Bir öfke çılgılığıyla keskin bir nefes aldı. "Görüyorum onların ruhları!"

Oh, lanet olsun.

Kül yerden uçarak Kolis'e bir hava patlaması gönderdi.

Ölümün Gerçek İlkeli geri uçarak havada durdu. "O hamile!" Gülüşü kaba ve çılgıncaydı. "Çocuk sahibi mi olacak?"

Panik içimde patlamakla tehdit ediyordu ama buna karşı koydum. Acı sonunda geri çekildi ve vücudumun kontrolünü bana verdi. Ayağa kalktım. Ellerim

Boş. Kılıcı nerede düşürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Onları onun rahminden çıkaracağım ve dakkalarımı yedireceğim," diye yemin etti.

"Ne bok yersen ye." Ash bir fırtına gücüyle Kolis'e çarptı. "Hayır. Daha da iyisi, onları doğuracak." Ash'in yanaklarını kavradı. sesi uğursuz bir neşeyle doldu. "Ve onları kendim gibi yetiştireceğim. Onlar benim Sotoria'ya hediye olacak-"

Ash'in kafası öne doğru fırladı ve Kolis'in boğazını parçaladı.

Kolis güldü, Ash'i saçlarından yakaladı ve bir kenara fırlattı.

Varus yarı ayakta duran duvarın üzerinden atlarken bacaklarımı altımda topladım. Parmak uçlarından kırmızıya çalan tüyler fışkırıyordu. Sırıttı.

"Kolis seni öldüremeyeceğimi söylüyor." Varus ellerini kaldırdı. "Ama canını yakabileceğimi söyledi-"

Varus'un arkasındaki sütunlar siyah ve gri çivili bir kuyruğun gücüyle patladı.

Nektas.

Kuyruğu zeminde hızla ilerleyerek Varus'a çarptı. Tanrı çığlık *attı* - gerçekten *çığlık attı*- havalandı. Uçarken bakışlarım onu takip etti. Tapınaktan ve başka bir açıklıktan.

Güldüm.

Kalan acımı bastırarak ayağa fırladım ve Ash ile Kolis'in Tapınağın arka tarafına doğru zemine çarparak tüm yapının titremesine neden olmasını izledim. Thierran'ı tekrar çağırmaya başlayarak onlara doğru ilerledim-

Keskin bir nefes aldım ve göğsümün derinliklerinde bir burkulma hissettim.

Dondum kaldım. Daha önce hissettiklerimin aynısıydı ama bu kadar yoğun değildi. Bu his içimden akıp geçti ve Tapınağın ötesindeki gökyüzü gümüşü havai fişeklerle aydınlandı.

Bir Primal düşmüştü.

Odanın arka tarafından Kolis öfkeyle kükredi. Bizden biri değildi.

Phanos.

Tiz, kederli sesler havayı bir ölüm şarkısıyla böldü. Acı içinde haykıran ceeren'di.

Ne kadar yanlış olsa da dudaklarımdan bir gülümseme geçti. Başımı kaldırdım-

Ash'in gürlemesiyle etrafımdaki boşluk kıpırdandı. Döndüm ve Kolis'in yıkık zeminde kayarak ilerleyişini kısa bir an için yakaladım.

bir Revenant'ın soluk mavi gözleriyle kilitlenmişti.

Callum gülümsedi. "Beni özledin mi?"

Yana doğru adım attım, hızlı ama yeterince hızlı değil. Ciğerlerimdeki hava ateşli bir acı patlamasıyla boşaldı.

Gölgeler Tapınağın kenarlarından sıyrılarak dalgalanıyor ve zeminde hızla ilerliyordu. Aşağıya baktım.

İçimden kemik bir hançer fırladı, kabzası darbenin etkisiyle yankılanıyordu. Kemik bıçağın korkunç ısısı etimi yakmaya başladı. Sendeleyerek geri çekildim. "Kalbimi mi hedefliyordun?"

"Öyleydim."

Bakışlarımı kaldırdım ve ağzıma yine metalik bir tat doldu. "Tahmin et ne oldu?" Kabzayı tutarak dişlerimi sıktım. "Iskaladın."

Callum içini çekti, omuzları çöktü. "Kahretsın."

Arkasında, şiddetli, çalkantılı bir gölge kütlesi nabız gibi atıyor ve zonkluyordu.

Ortada, iki gümüşü göz vahşi bir öfkeyle parlıyordu.

"Ve kocamı gerçekten kızdırdın." Acının yakıcılığına rağmen gülümsedim. "Şerefsiz."

Callum dönmeye başladı ama gölgeler yılan gibi kıvrılıp ona çarptı. İkiz dumanlı hava akımı omuzlarından geçerek onu birkaç metre arkama ve bir koridora fırlattı. Bir diğeri karnını yardı. Çığlık atarak, havaya doğru çekilirken çılgınca çırpındı.

Çenemi sıkarak kemik hançeri çektim. Uzun süre orada kalmamıştı. İyileşecektim. Bir noktada. "Tanrım," diye tısladım, derin bir nefes aldım, sonra baktım... Callum'u artık göremiyordum, yere düşüp sıçrayan parçalarını gördüm ama bunun sayılacağını sanmıyordum.

Geri dönecekti.

Dönmeye başladım ama durdum. Gözlerim Callum'un kalıntılarının etrafında bozulan havaya dikildi. "Bu ne-?"

Ama şu anda en büyük sorun bu değildi, göğsümdeki ağrı da öyle.

Kolis, Naberius'u serbest bırakmıştı.

Draken kıpkırmızı ve siyah bir sis dalgası içinde pullarını ve dişlerini açarak şekillendi. Etli bir ön ayağı dışarı fırladı, pençeleri hançer kadar keskindi.

"Dikkat et!" Çığlık attım ama artık çok geçti.

Naberius pençelerini Ash'in sırtına geçirerek kanatlarını kesti. Kanatları bir kıvılcım yağmuru içinde buharlaştığında Ash tökezledi, yüz hatlarında kısa bir an için acı parladı. Kanının kokusu

Göğsümde binlerce güneşin alevinden daha sıcak ve parlak bir öfke vardı. Tepemdeki tavan aniden sarsıldı. Büyük ve ağır bir şey çatıya düşmüştü. Hemen bir çatlak belirdi.

Tavan geriye doğru sıyrıldı ve Nektas ön ayaklarını Naberius'un sırtına batırarak odanın içine indi.

Nektas havalanıp Nab'ı yukarı taşıırken diğer ejderha acı içinde kükredi.

"Bana dön!" Kolis elini Nab'ın kolundaki kelepçeye sürterek bağırırdı. üst kol. "Şimdi."

Kolis yere indiğinde Naberius ürperdi ve parıltılı bir kırmızı-gümüş sisine dönüştü. Ash'e doğru ilerlerken taş ve molozlar zeminde kayıyordu.

"Etini kemiklerinden ayıracağım, yeğenim." Eather onun ellerinden kurtuldu. "Senin derine bürünecek-" Thierran kukuletalı bir hayalet gibi arkasında belirip Kolis'in başının iki yanını kavrayınca sözleri öfke dolu bir haykırıyla son buldu.

Kolis'in vücudu eğildi ve kolları kaskatı kesildi. Odanın içinde yuvarlanan bir rüzgâr fısıltısı gibi alçak bir mırıltı geldi. Thierran Kolis'in zihninin derinliklerine ulaştı ve en kötü korkularını alıp onları güçlendirdi. Boyalı kırmızı kanatlarının ardında gözleri kocaman açılmıştı. Kül doğrulurken Kolis'in etrafındaki sis buharlaştı, ağır bir şekilde nefes verdi ve acıyı üzerinden attı. Hava yavaşladı ve Kolis'in ağzı açık kaldı. Uyanmakta olan kâbusu besleyen mırıltılar arttıkça gözbebekleri büyüdü.

"Hayır," diye homurdandı Kolis. Titremeye başladı. Gözlerinin altındaki kırmızı boyayı nem çizgileri kesiyordu. "Hayır. Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim."

"Hasta herif," diye homurdandı Ash.

Thierran'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Onu bayıltmalısın. Şimdi."

"Memnuniyetle," diye tükürdüm.

Elimi uzattım, avucumu gökyüzüne doğru kaldırdım ve damarlarımda dolaşan kadim gücü çektim. Hava enerjiyle çatırdadı, her parçacık irademin gücüyle titreşti.

"Sotoria-hayır," diye *yalvardı* Kolis. "Lütfen."

Avuçlarımda eter çatırdadı. Saf güç şimşegini serbest bıraktım, o kadar yoğun bir ışık seliydi ki, alemin dokusunu yırtacak gibiydi.

Ok tam isabetle Kolis'in göğsüne saplandı. Enerji içinden geçip Thierran'ı geriye fırlattığında kulakları yırtan bir çığlık attı. Thierran'ın

Hava Kolis'in etini ve kemiklerini kavurarak sarsılmasına neden oldu. Dizlerinin üzerine çöküp öne doğru düşerken ağzından kan aktı.

"O lanet çenesini kapattı." Ash Primal'ın sırtına tekme attı. "Nihayet."

"Yara hâlâ yanıyor mu?" Ash sordu, o ve Attes kemik zincirin bir bölümünü dikkatlice kaldırdılar.

Ash'in parçalanmış tüniğinin arkasına bakarak, "Zar zor," diye itiraf ettim. Oak Ambler'a vardığımızda Naberius'un açtığı keskin yaraların kanaması durmuştu.

"Hazırlan," dedi Attes acı dolu bir tıslamayla. O da bizim gibi perişan görünüyordu. Kıyafetleri yırtılmış ve kan içindeydi; bir dakkai ya da draken kolunu ele geçirmiş gibi görünüyordu. Etindeki derin oyuk kapanmıştı ama hâlâ parlak pembeydi. "Seğirmeye başladı."

Bakışlarım tekrar Kolis'e döndü. Attes göğsünü çırılçıplak soymuştu. Sıkışmış kolu sarsıldı.

Ash zincirlerin kendi tarafını Kolis'in çok hassas bir kısmının üzerine bıraktı ve benden bir homurtu aldı. İkisi de geri adım attı. Ete değen zincirlerden hafif bir duman yükselmeye başlamıştı. Attes, Ash'e bir ucu kalın bir beze sarılmış sivriltilmiş bir kemik uzattı.

Gerçekten eldiven giymeyi düşünmeliydim.

Kolis bir anda uyandı. Kükreyerek söylediği isim mağaranın duvarlarında çınladı. *Sotoria*.

Tanrılar.

Kalçamdaki kemik hançeri kınından çıkardım.

Vahşi bakışları önce Ash'in, sonra da benim üzerimde gezindi, göğsü zincirlerin altında hızla yükseliyordu. "Bu da ne...?" Başı mineral ve taştan oluşan levhaya yaslandı. Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Sotoria... Gerçek değildi."

Gülümsedi.

Piç kurusu *gülümsedi* ve bu gerçektir, yüzüne boyanmış çizgili kanatların altındaki fazla mükemmel yüz hatlarını dönüştürüyordu.

Tanrılar.

Ash sağ bileğini keserken ben de ileri atılarak kemiği Kolis'in sol bileğinin üzerinden sürükledim. Mavi renkli kan etinin üzerine döküldü ve genişçe uzanmış kollarından aşağı yayıldı. Kolis'in çevresi nihayet farkına vardığında rahatlama çabucak kayboldu.

Hem ölümlü dilinde hem de kadim Primal dilinde çeşitli hakaretler savurarak küfretti. Onu görmezden geldik ve her iki bacağından geçen atardamarları kestik. Altındaki zeminde hızla kan birikiyordu-

"Cesetlerinizi sikeceğim," diye öfkелendi Kolis.

Bence Kolis'in kanı yeterince hızlı akmıyordu.

Ash kaşlarını kaldırdı ve uzaklaşarak kemik zincirlere uzandı.

"Hangisinin daha sapıkça olduğundan emin değilim," dedi Ash kemik zincirlere doğru ilerlerken. "Nekrofil mi yoksa ensest mi?"

"Birini seçmek zorunda mıyız?"

Ben sordum. Ash güldü.

"Bir bok yapmıyorsun," dedim Kolis'e, üzerine diz çökerek. Ash'e sanki onu yok edebilecekmiş gibi ters ters baktı. "Tam burada olacaksın. Eğer bir noktada uyanırsan, bilincini tekrar kaybetmeden önce deliliğe düşeceğini düşünüyorum."

"Çılgınlığa düşmek." Attes ofladı pufladı. "Bence bu köprünün altından çok sular aktı."

Gülümsedim. "Yıllar geçecek. Yüzyıllar. Sen unutulacaksın." Yüzüm onunkinin önünde olacak şekilde yana doğru eğildim. Hâlâ Ash'e bakıyordu. "Ve

Sotoria?"

Gözleri sonunda benimkilere dikildi, kutsal olmayan bir nefretle yanıyordu.

"Senden kurtulacak," dedim. "Bir daha asla senden korkmak zorunda kalmayacak."

"So'lis yeniden doğacak," diye homurdandı, kan ve tükürük çenesinden aşağı süzölüyordu. Etinin altındaki kırmızı kemiğin parlaklığı görülebiliyordu. "Sözlerime kulak verin. Kaderler buna hükmedecek. Dengeyi yeniden kuracaklar ve bu âlemde ya da ötesinde hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - ona sahip olmamı engelleyemeyecek. Ölüm ve Yıkım Getiren olarak yeniden yükseleceğim."

Sustum.

Ash kemik zincirleri daha sıkı çekerek Kolis'i sırtına sabitledi. "Eğer o gün gelirse, bekliyor olacağız."

Başımı salladım ve bacaklarının üzerinde duracak şekilde yükseldim.

Kolis hırladı, dişleri havaya fırladı, bakışları kemik hançere düştü ve sonra benimkine kalktı. "Yap şunu. Sana meydan okuyorum, Seraphena."

Güldüm ve tepemizde gök gürültüsü yuvarlandı. "Bana meydan okumak zorunda değilsin."

Attes bir zincir parçasını daha Kolis'in kasığına fırlatarak acı dolu bir tıslama çıkardı. "Benim hatam," dedi. "Kaymışlar."

Kolis başını taşa vurarak güldü. "O bebekleri karnından çıkarıp yiyeceğim-"

Ash hızlı hareket etti. Yumruğunu Kolis'in boğazına *geçirdi* ve tendonlar ve paramparça kemikler ıslak, çıtır çıtır bir yumrukla. "Karımın da dediği gibi, hiçbir bok yapmıyorsun."

Kolis'in ağzı sözsüz bir şekilde hareket ederken etrafındaki tüyler zayıf bir şekilde parladı.

"Ne?" Eğildim ve elimi kulağıma götürdüm. "Seni duyamıyorum."

Gözleri döndü, siyah havuzlar haline geldi. Vücudum hemen soğudu ve ensem karıncalandı. Gözlerinin hiçliği bir iğne ucu kadar *kırmızının* etrafında dönüyordu. Henüz dökülmemiş kan. Ve o yakıcı kızılılıkta şunu gördüm.

Nefesimi tutarak geri çekildim. Ash elindeki kanı silkelerken bakışları benimkilere kaydı. "*Liessa?*"

Gözlerimi kırptım, kalbim küt küt atıyordu. "Sorun yok." Sertçe yutkundum, Ash'in bana hediye ettiği ve sıkıca kavradığımı ikinci hançere baktım ve sonra omzumun üzerinden Attes'in durduğu yere baktım, eli kemik bir mızrağın sapına sıkıca sarılmıştı. "O mızrağı seviyor musun?"

Attes'in kafası eğildi, kaşları çatıldı. "Tam olarak değil."

"İyi, çünkü bu hançere ihtiyacım olacak," dedim Kolis'e dönerek. "Onu senin için harcamayacağım. Çok güzel." Hançeri aramızda tuttum, görmesini istiyordum, hatırlamasını istiyordum. "Ayrıca, eğer geri dönersen? Ve o yeniden doğarsa?"

Kolis hareketsiz kaldı.

"Bu hançeri onun eline bizzat ben vereceğim," diye fısıldadım. "Ve hançeri kalbine saplayacak olan da o olacak."

Geriye yaslanıp hançeri kınına sokarken bakışlarını üzerimde tuttum. Gözlerimi Kolis'ten ayırmadan elimi uzattım.

Attes mızrağı bana doğru uzattı. Mızrağı aldım ve ayağa kalkarak ortasındaki deri bandı kavrayışımı ayarladım. Kaslarım mızrağı Kolis'in kalbine ve altındaki kana bulanmış taşa saplama isteğiyle titriyordu ama...

Gözlerimi Ash'in Kolis'in diğer tarafında durduğu yere kaldırdım. Ama Kolis'in bana yaşattığı acı, Ash'e yaptıklarının yanında hiçbir şeydi. Derin ve temiz bir nefes alarak mızrağı Ash'e uzattım. Bakışları silaha kaydı ve sonra benimkine döndü. "Emin misin?" Başımı salladım.

Bir an dondu kaldı, göğsü hareketsizdi ve sonra Kolis'in yüzükoyun yatan bedenine uzanıp ensemden tuttu. Parmakları oradaki örgünün içine kıvrıldı ve ağzımı kendi ağzına götürdü. Öpücük şiddetli ve sertti, hem vahşi bir minnettarlığın ifadesi hem de daha sonra silahı benden alırken bana ne kadar minnettar olduğunu göstereceğine dair bir sözdü.

Yavaşça ağzını kaldırdı ve alnını benimkine bastırdı. "Seni seviyorum, Liessa."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Eli örgümden kaydı ve geri çekildim. Kolis'in nefret dolu bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ona bakmadım. Buna değmezdi. Ash tekrar Kolis'e döndüğünde konuşmadı. Yine, buna değmezdi. Ash sol elini sağ elinin altına katladı ve mızrağı kaldırdı. Bir kalp atışı geçti. Hepsi bu kadardı.

Ash tek dizinin üzerine çöktü ve mızrağı Kolis'in göğsüne sapladı. Kaburgalar çatladı ve kırıldı. Mızrak tam isabet ettiğinde kabaca nefes verdim. Kolis sarsıldı, parmakları altındaki taşı pençeliyordu.

Kolis'in yüzüne baktım ve vücudumun her yerinde tüyler yükseldi. Gözlerimiz buluştu. Ağzı sessiz bir kükremeye genişledi. Parlak, yakut rengi bir parıltı vücudunun üzerinde dalgalandı, kıvılcımlar saçarak yere çarptı ve sonra hızla geri çekildi. Derisi inceldi ve yok oldu, altındaki kemiklere kazınmış çalkantılı, kızıl çizgili siyah sarmaşıkları ortaya çıkardı.

Hava durdu.

Diyar sessizliğe gömüldü.

Kolis'in... varlığı benden uzaklaştı. "İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Attes.

Mızrak taşla çarpıp sonra da içine batarken Ash'in başı öne eğildi. Darbe bir şok dalgası yaratarak zemini sarstı ve nemli görünen duvarları salladı. Bayat leylak kokulu bir rüzgâr yüzümdeki saç tutamlarını geriye savurdu. Tavandan toz ve toprak düştü ve mızrağın Kolis'in göğsünün derinliklerine saplandığı yerden kırmızı-siyah bir hava fişkırdı. Esans akıntıları dışarı fişkırdı ve havayı binlerce çığlıkla doldurdu. Bükülmüş

Enerji kütlesi önce kuzeye ve güneye, sonra da doğuya ve batıya doğru ilerleyerek duvarlara çarptı ve sürünerek yukarı çıktı. Enerjisinin bir çıkış yolu aradığını fark ederek gerildim. Eğer bu olursa, şehir yerle bir olacaktı.

Hava tavanın üzerinde yuvarlandı ve duvarlarda, zeminde ve üstümüzde çatlaklar belirdi. Çıglıklar devam ederken, duvarlardaki celastit iki amaca hizmet ederek sağlamlığını korudu: diyarların özünü dışarıda ve İlkel özü içeride tutmak.

Tüyler titreşerek alanı kıpkırmızı bir parıltıyla yıkadı. Geri çekilip ışığın, şekiller oluşturmuş yarıklarda kayboluşunu izlediğimde botlarım gevşemiş kir ve küçük taşları etrafa saçtı. Dikey daireler İçlerinden geçen bir çizgi.

Ölümün sembolü.

Mierel Arması ile neredeyse aynı.

Son hava da duvarlara sızarken Ash ayağa kalktı. Bana döndü ama benim bakışlarım Kolis'e döndü.

Ölümün Gerçek İlkeli kemik ve boş etten başka bir şey değildi ve çoktan griye dönüşmüştü.

Ash yanıma döndü, ben nefes alırken elimi tuttu ve bu sanki aldığım ilk gerçek nefes gibiydi.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Yeraltı odasından Stroud Denizi'ne bakan birçok kayalıktan birine doğru yürüdük, tuzlu esinti üzerimize vuruyordu. Parlak güneş ışığı, aşağıdaki kayalık kıyıya çarpan beyaz uçlu dalgalardan yansıyor.

Arkamızda toprak titredi. Attes, Kolis'in mezarına giden tüneli yıkarken taşlar yuvarlandı ve toprak tabakalar halinde düştü.

Bitti.

Ash'in kolu omuzlarıma dolandığında gözlerimi kapattım ve Ash'e yaslanarak derin bir nefes aldım. Çok yorgundum, iliklerime kadar bitkin düşmüştüm ama dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Kolis gömülmüştü ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Biz kazanmıştık.

Ash çenesini gökyüzüne doğru eğerek, "Bitti," dedi.

Gülümsemem dondu ve sonra soldu. Kutlama yapıyor olmalıydım. Gülümsemeye devam etmek istiyordum. *Kazanmıştık*. Tezahürat yapmalıydım. Her şey bitmişti.

Şimdilik.

Ama Kolis'in sözü tünelden çıkarken attığım her adıma musallat oldu. Lanet kehanet de öyle.

Keella'nın uyarısı düşüncelerime fısıldadı, Callum'un kalıntılarının etrafındaki havanın görüntüsü zihnimde şekillendi. Eski Tapınak yok edilirken bunu unutmuştum. Ve bununla ilgili bir şey büyük bir huzursuzluk hissinin yükselmesine neden oldu.

Ash'in kolu etrafımda sıkılaştı. "Hadi eve gidelim," dedi dudaklarını şakağımda gezdirerek. "Sotoria'yla ilgilenmeden önce seni kontrol ettirmek istiyorum."

Yapmamız gereken tek şey bu değildi. Kemik ordusunun uykularına döndüğünden emin olmalıydım. Bonelands'deki durumu kontrol etmemiz gerekiyordu. Yaralılarımıza yardım etmeliydik. Ölülerimizi saymalıydık. Ama...

Bir ürperti ensemde gezindi ve sonra omurgamdan aşağı kayd1. Başıımı kaldırıp Ash'e baktığımda tüm vücudumdaki minik tüyler diken diken olmaya başladı.

Eli sırtımın üst kısmında gezindi ve bana döndü. "Sera?" Endişe gözlerini karartmıştı. "Ne oldu?"

Emin değildim ama tedirginliğim artmış, nabzım hızlanmıştı. Ash yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Yanaklarımı sıktı. "Sera?" "Neler oluyor?" Attes uçurumun kenarında bize katılarak sordu, kan yüzünün güneş ışığında pembeleştiğini fark etti.

"Bilmiyorum." Ash'in bakışları benimkileri aradı. "Konuş bizimle, *Liessa*." Kalbim küt küt atıyordu. "Şimdi Sotoria'nın icabına bakmalıyız."

Ash'in çenesi hemen sertleşti. "Bence bu Kye'a kadar bekleyebilir-"

"Gerçekten bekleyemez." Yutkundum. "Bunu şimdi yapmalıyız."

Gözleri kısıldı. "*Vadentia*'n sana bir şey mi söylüyor?"

"Bilmiyorum ama Keella'nın kehanet hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?" Ona hatırlattım ve Ash yemin etti. Özgür kalmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Sotoria, Kaderler aptalca bir şey yapmadan önce, bebeklerin ve benim iyi olduğumuzdan emin olma ihtiyacıyla savaşıyordu. Attes'e doğru döndüm.

"Bizi Yıldız'a götürmeni istiyorum."

Attes kaşlarını çatı. "Bunu yapabilirim, ama önce bir saniye geri çekilmemizi tercih ederim çünkü rol yapıyorsun-"

"Hayır," diye araya girdim. "Oraya gitmemiz gerekiyor," diye ısrar ettim. "*Şimdi*."

Attes bizi Essaly'deki sarayının derinliklerinde gölge taşından dövülmüş salonların labirentinde gezdirdi. Zırhı kaybolmuştu ve içeri girerken kılıçlarını düşürmüştü. Hepimiz yorgunduk ve omzumdaki yara hafif bir ağrıya dönüşmüştü ama adımlarımız hızlıydı.

Biz geçerken koridoru kaplayan meşalelerden çıkan alevler, karanlığı yenen kehribar rengi bir parıltı yayıyordu.

Ash'in yanında yürüdüm, elimi sıkıca tutarken o da başparmağını sürekli elimin üstünde gezdiriyordu. Tüm bu süre boyunca kendime, kehanetin gerçekleşmesini gerçekten engellemek için hâlâ bir şansımız olduğunu söyleyip durdum. Kolis'i mezara koymuştuk. Şimdi tek yapmamız gereken

Sotoria'yı serbest bırakmaktı. Eğer öyle olursa, Kolis onu koyduğumuz yerde, Kadimler de toprak altında kalacaktı,

ve Sotoria'ya bir seçenek sunulacaktı - çok uzun yıllardır sahip olmadığı bir şey.

O zaman her şey mükemmel olurdu. Rahatlayabiliriz. Iliseeum değişecekti. Ölümlüler alemi de öyle. Ash ve ben o gece taht odasında bahsettiği geleceğe sahip olabilirdik.

Attes pürüzsüz, parlak bir gölge taşı levhadan oyulmuş bir kapının önünde durdu. Elini yüzeye koydu ve kapı zeminde sessiz bir süzölüşle açıldı. Duvarlar boyunca uzanan mumlar küçük, dairesel odayı aydınlatıyor, çeşitli boyutlardaki mücevherli sandıkların üzerine yumuşak, titrek bir parıltı yayıyordu.

Önce Attes girdi ama sadece iki adım atmıştı ki sarsılarak durdu. İçindeki ani hava akımı havayı doldurmuştu. "Hayır."

Bu tek kelimeyi duyduğumda tenim önce ısındı sonra soğudu. Ve biliyordum. Biliyordum amına koyayım.

"Ne?" Ash sordu.

"Yıldız..." Attes sandıkları sendeleyerek geçip demir şamdanlar içinde yükselen kalın mumlarla çevrili bir kaideye doğru ilerledi.

Haides'in evindeki kadar çıplak bir kaide.

"Gitti." Öfkeli bir hareketle kolunu savurdu ve birkaç sandığı duvarlara çarptı. "Bu sabah buradaydı. Her gün sabah ve akşam kontrol ediyorum. Bu imkansız."

Ash'in eli odayı tararken benimkinden kurtuldu. "Sanmıyorum Bu senin yanlış yere koymuş olabileceğın bir şey. Peki, bu odayı başka kim biliyor?"

"Hiç kimse," diye homurdandı Attes, elini saçlarının arasına sokarak. Sa tellerini çekiştirdi. "Kesinlikle hiç kimse. Bu yüzden onu burada tuttum."

"Bu doğru değil," dedim ve ikisi de bana döndü. "Kaderler bilir. Her şeyi görüyorlar. Yıldız'ı nereye sakladığının bir önemi yok. Onu her zaman bulabilirler."

Attes'in gözleri büyüdü. "Elbette, ama neden alsınlar ki?"

"Holland'ın bazı Kaderlerin Kadimleri kontrol edebileceklerine inandıkları bir şekilde uyandırmak istedikleri hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?" Ben söyledim. "Bunu yapmak için onun ruhuna ihtiyaçları olacak."

Ash'in bakışları tekrar benimkilere döndü ve küfretti.

"Bunun için neden onun ruhuna ihtiyaçları olsun ki?" Attes talep etti, göğsü hızla yükselip alçalırken tüyleri boğazının etinde çalkalanmaya başladı.

Bana doğru bir adım attı, sesi sertleşti. "Bana söylemediğin ne biliyorsun?"

Ash hemen önümdeydi. "Karımla bir daha bu tonda konuşursan, kendini başka bir kelime konuşamaz halde bulursun."

"Sorun yok." Ash'in sırtına dokundum. "Bana kızgın değil."

"Kime kızdığını sikimde bile değil," diye hırladı Ash, Attes'e ters ters bakarak. "Bana babamın planladığı her şeyi bildiğini ama Sotoria'nın ruhunu onun soyuna yerleştirmesinin asıl nedenini bilmediğini mi söylüyorsun?"

Attes'in bakışları önündeki Primal'a kilitlenmişti. "Kolis'i sonsuza dek durdurabilmek için onun ruhunu oraya koydu."

"Mesele asla sadece o değildi," dedim. "Mesele kehanet. Eythos bunu atlatmaya çalışıyordu, Sotoria'nın şimdi yeniden doğacağını ve Penellaphe'nin imgeleminde gördüğü zaman diliminden çok önce oğluyla evleneceğini umuyordu."

"Evet, Eythos'un planladığı şey bu *olduğu* için gerçekten kafam karıştı." Attes derin bir nefes alarak bir adım geri çekildi. "İşler bu şekilde yürümedi."

"Yok artık," diye ısırdı Ash.

Attes onu görmezden geldi. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok." Çenesini esneterek aramıza baktı. "O elması geri almamız gerek."

"Ve kimde olduğuna dair iyi bir fikrim var." Öfke içimde hızla yükseldi ve ben de ona tutundum. Öz içimde ağır bir şekilde zonkluyordu. "Burada bir Kader istiyorum.

Şimdi," diye talep ettim, sesimdeki güç göğüslerin titremesine ve iradem odayı doldururken mumların titremesine neden oldu. "Hanginizin cevap vereceği umurumda değil ama hemen şimdi cevap verseniz iyi olur."

Şaşırtıcı bir şekilde, aynı anda cevap verdiler. Etrafımızdaki hava enerjiyle doldu ve mumların üzerindeki alevlerin tavana doğru fırlamasına neden oldu. Boş kaidenin önünde hava bozuldu.

Tıpkı eski tapınakta gördüğüm gibi.

Alemde bir yırtık belirdi ve meme uçları delinmiş Aydu'n'dan başkası dışarı çıkmadı, dönen gözleri doğrudan üzerime dikildi. "Sen çağırmak çok kabaydı. Ben olduğum için şanslısın."

"Ne kadar kaba olduğu umurumda değil," diye tısladım ve Ash bir kez daha önümde durmak için yer değiştirdi. Yanından geçtim. "Bana Yıldız'ı ver. Şimdi."

Aydu'nun kaşları kalktı ve gözlerinin rengi duruldu, yıldızlar yanaklarında gümüşü bir parıltı oluşturan kadar parladı. "Görüyorum ki sen

oldukça duygusal bir durumdayım. Bu nedenle, bu seferki küstahlığınızı affedeceğim."

Ağzımı açtım.

"Yıldız sende mi?" Ben daha kaba bir şey söyleyemeden Ash araya girdi.

Kadim Ash'e baktı. "Yıldız bende mi? Yani, benim elimde mi?"

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi.

Aydun başını bana doğru çevirdiğinde kahverengi saçları yontulmuş yanağına düştü. "Görüyorum ki bu sefer pervasız olan sen olacaksın," dedi. "Öfken yersiz Seraphena. Yıldız'ı alan ben değildim."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Hanginizin aldığı umurumda değil. Onu geri istiyorum."

"Bunun için artık çok geç."

Sertçe nefes aldım. "Hayır, değil."

Aydun bakışlarımı tuttu. "Evet, öyle ve sen bunu biliyorsun. Bir parçan bunu hep biliyordu," dedi ve kalbim yerinden fırladı. Sesi alçaldı. "Kader her zaman bir yolunu bulur Seraphena."

Benden sert, ısırgan bir kahkaha kaçtı. "Evet, çünkü kader her şeyi berbat etmeye devam ediyor."

Aydun kaşlarını kaldırdı.

"Tamam. Bazı hayati bilgileri kaçırıyorum," diye başladı Attes. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada umurumda değil. Eythos'un planları vardı. Tam olarak planladığı gibi sonuçlanmadı ama Kolis mezara gömüldü. Onunla başa çıkıldı. Sotoria, Sotoria'dır. Sera, Sera'dır. Bu eski bir haber ve benim tek istediğim Sotoria'nın özgür olması." Son kelimedede sesi biraz çatallaştı. "Ya barışı seçsin ya da normal bir hayat yaşasın." Kadim'e doğru ilerledi. "Sakın onu bundan mahrum bırakmaya cüret etme."

"Normal bir hayat mı?" Aydun tekrarladı. "Sotoria hiçbir zaman normal bir hayat yaşamadı."

"Evet, Kolis sayesinde," diye tersledim. "Ve hepiniz onun hayatıyla oynuyorsunuz." "Yanlış anladın, Seraphena." Bana merakla baktı. "Sen hiç

Nedenini hiç merak etmedin mi Sotoria?"

"Elbette bunu merak ettim," dedim, özümü bastırmaya çalışarak.

"Kolis'in onu bu kadar çekici bulmasının bir nedeni vardı. Onun soyu eskiydi ve kaç nesil geçerse geçsin yeterince öz taşımayı başarmıştı.

geçti." Ayduñ Attes'e sıkı bir gülümseme verdi. "Senin de kendini ona yakın bulmanın nedeni aynı."

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Attes.

"Sotoria, Eythos'un kanıyla yaratılan ilk ölümlünün ve ilk draken'in soyundan geliyor," dedi Ayduñ. "Ve tüm ölümlülerin ilk ölümlünün soyundan geldiğini kastetmiyorum. Eythos birden fazla ölümlü yarattı."

"Belli ki," diye söylendi Ash.

"Birkaç tane yarattı, ama o ilkinden türedi, o da ilk ölümlü çocukları doğurdu - bir oğul, bir kız ve sonra bir ikincisi."

Gerildim.

"Sotoria doğrudan kefen içinde doğan o ikinci kızın soyundan geliyor. Kolis onu kız kardeşinin düğünü için çiçek toplarken görmeden önce bile seçilmişti, tıpkı daha sonra soyundan gelen her ikinci kız gibi." Ayduñ başını eğdi. "Sana kadar."

Ağzım bir karış açık kaldı ve Ash'in başı bana doğru döndü.

"Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazsın."

"Sotoria ile aynı soydan olduğunuzu mu? Evet. Ben de bunu söylüyorum. Sotoria hiçbir zaman rastgele birinin içinde yeniden doğmadı. O her zaman Mierel soyunda yeniden doğdu," dedi sanki bu bizim bildiğimiz bir şeymiş gibi.

her zaman bilmeliydim.

Ve şimdi duyduğuma göre, bunu anlamamız gerekirdi, özellikle de Keella bana Eythos'un Roderick Mierel'e cevap verdiğini söyledikten sonra çağırılması rastgele bir fırsat değildi.

"İşte baban da burada" -durup Ash'e baktı- "hata yaptı."

"İlk kızını istedi," diye mırıldandı Ash, kolları açılıp yanlarına düşerken.

"Eythos çok zekiydi. Sotoria'nın hangi soydan geldiğini biliyordu.

Onun bir gün neye dönüşeceğini anlamıştı ama akıllara durgunluk veren bir nedenden ötürü o ve Keella, ruhunun ilk kızında yeniden doğmasının her şeyin anahtarı olduğuna inanıyorlardı." Ayduñ gözlerini devirdi ve o kaleydoskop gözleri göz önüne alındığında, buna tanık olmak garip bir manzaraydı. "Bu yüzden yeniden doğmadı. Dürüst olmak gerekirse, Eythos'un bu aptallıkla diyarları lanetlememesine şaşırdım. Sen bir ilk kızdın, içinde fazla öz taşımayan gerekiyordu, yaşam közünü bir kenara bırak. Sen ölmeliydi."

Ash'in boğazından bir hırıltı koptu. "Az önce ne dedin sen?"

"Tehdit değildi," diye yanıtladı Ay dun sakince. "Sadece bir gerçeğin ifadesiydi. İlk oğullar ve kızlar, hiçbir zaman, şeylerin büyük planında çok önemli olmak için tasarlanmamıştır. İşte bu yüzden ölümlülerin bu kadar önemli olması beni hep eğlendirir.

ilk doğanlara çok önem verir." Omuz silkti. "Ama bir şekilde, senin inatçı küçük benliğin hayatta kaldı ve işte buradayız."

Üçümüz de ona baktık ve aptalca bir nedenle aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "O Callum denen şerefsizle gerçekten akraba mıyım?"

Ay dun kaşlarını çatı. "Uzaktan akraba ama evet." Üst dudağı m kıvrıldı. "Ew."

Ash bir süre sonra bakışlarını benden çekip Kader'e odaklanarak, "Bu farkına varış ne kadar rahatsız edici olsa da," dedi, "ve bu ne kadar ilginç olsa da küçük bir tarih dersi oldu, ama bu sizi neden çağırdığımızı değiştirmiyor. Yıldız'ı istiyoruz."

"Tarih dersimi ilginç bulduğunuz için teşekkür ederim," diye cevap verdi Ay dun. "Ama dediğim gibi, artık çok geç."

"Hayır, değil," diye hırladım. "Tek yapman gereken gidip arkadaşlarından biri onu nereye sakladıysa oradan almak."

Ay dun bana göz kırptı. "Bak, Primaller arasında tam ölçekli bir savaşı önlemeyi başardın. Zar zor," diye araya girdi. "Birçok tanrı ve İlkel kayboldu ama gerçek bir savaş yıllar, hatta on yıllar ya da daha uzun sürebilirdi. O yüzden tebrikler."

Attes buna homurdandı.

"Kadimlerin çok fazla rahatsız olmasını engellemeyi başardın," diye devam etti Ay dun. "Ama Eythos kehaneti durdurmayı başaramadı, tıpkı senin gibi."

Ash, "Hiçbir konuda başarısız olmadı," diye uyardı.

"Tamam. İkiniz de başarısız oldunuz o zaman. Sorumluluğu paylaşmak yutkunmayı kolaylaştırıyor mu?" Ay dun meydan okudu. "Sotoria'nın ruhu Yıldız'a yerleştirildiği anda onu serbest bırakabilirdiniz. Ama yapmadınız."

"Bu çok riskliydi," diye karşı çıktım.

"Doğru. Kolis onu hissederci. Onun kanından o kadar çok aldı ki, ne zaman yeniden doğsa onu hissediyor," dedi ve içimi bir tiksinti kapladı.

"Ve şimdi senin kanını da aldığına göre, onu *kesinlikle* hissederci. Çünkü senin küçük bir parçan onunla karıştı ve bunun tersi de geçerli."

Geri adım attım ve Ash Kadim'e doğru hareket edince ileri atıldım. Kolundan tutup onu geri çektim.

Aydun içini çekti. "Bir kez daha basit bir gerçeği söylediğim için bana neden kızılıyorsun?"

"Önemli değil." Kollarımı Ash'in kollarına doladım. "Önemli olan şu ki, Kolis gömülene kadar Sotoria'yı serbest bırakmanın çok riskli olduğunu sen de biliyorsun. Ona ulaşmak için diyarları yakıp yıkacak ve sonra da onunla birlikte bir deliğin içinde kaybolacaktı."

"Evet, olurdu," dedi Aydu, yakındaki sandıklardan birine bakarak. "Bunların içinde ne var?"

"Bu önemli değil," dedi Attes. "Onun önceki yaşamlarından gelen kana sahip olmasının, onun fark edebileceği bir şey olduğunu bilmiyorduk." Bakışları benimkileri buldu. "Yani Sotoria'yı şimdi serbest bıraksaydık ve o ölümlü bir hayat yaşamayı seçseydi, Kolis mezardayken bile onu hissedecekti. Kışını kurtarması biraz zaman alabilirdi ama bunu yapmak için büyük bir motivasyonu olurdu."

Yani binlerce yıl boyunca gömülü kalamazdı. Yüzlerce bile değil. Ya da onlarca yıl. "Tanrılar."

Attes bir elini yüzünde gezdirdi. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Kader ayağıyla bir sandığı dürttü. "Kendinize düşünmek için beş saniye verirsiniz her şey çok açık."

Ağzımı açtım ama Ash konuştu. "Mierel soyundan yeniden doğacak."

"Mierel soyunun ikinci kızı olarak yeniden doğacak," diye düzeltti Aydu. "Bu ne zaman olursa."

Ash bana baktı. Attes de öyle. Tüm vücudum karıncalanıyordu ve bu iyi bir şey değildi. Bir elimi karnımın üzerine koydum. Attes'in bakışları kaşlarını çatarak hareketimi takip etti.

"Merak etmeyin." Aydu sandığı eğdi ve içinden metal bir şey şingirdadı. "Sen kız taşıyorsun."

Ash'in kafası Fate'e doğru döndü.

"Erkek ikizler sizin soyunuzdan gelme eğiliminde," diye belirtti. "Umarım seleflerinden ve şu anki şirketlerinden daha iyi olurlar."

Ona bakakaldım.

"Sotoria'nın ruhu artık ulaşamayacağınız bir yerde. Hepinizin bunu kabul etmesi gerekiyor. Şimdi, onun *kan veren ve kemik getiren, Kan ve Külün İlkelerinden* yeniden doğmasını engellemenin tek bir yolu kaldı."

Ash'in kolundaki kaslar yukarı ve aşağı doğru gerildi. "Eğer düşündüğüm şeyi önermek üzereysen-"

"Ne yapacaksın?" Aydu sonunda sandıkları karıştırmayı bırakarak meydan okudu. "Bana saldıracak mısın? Küfür mü edeceksin? Hadi bakalım. Bu olmaları değıştirmeyecek. İkinizin de bu ülkenin güvenliğini riske atmaya devam edeceğinizi değıştirmeyecek.

Bencillik yüzünden diarlara iki bebek getirmek ve bunlardan biri milyonlarca kişinin ölümüne neden olana kadar sonunda kendi bebeklerine sahip olmak-"

Ash tutuşumu kırarak Kadim'e doğru yalpaladı. Bağırışım Ash'i durduğum yere geri iten bir hava akımı içinde kayboldu.

"Üçüncü kez söylüyorum, öfken yersiz." Aydu yüzünü bize dönerken çenesini indirdi. "O senin *soyundan* yeniden doğacak -*kan veren ve kemik getiren*- ve içinde yaşamın ve ölümün korlarını taşıyacak. Yaşamın ve ölümün dokunduğu."

Orada öylece durdum, yere yapışmıştım, omzumda hilal şeklindeki doğum lekesinin bulunduğu nokta karıncalanmaya başlamıştı.

"Kefeni kıpkırmızı ve altın renginde olacak ve üzerinde kraliyet işareti," dedi ve elini havada gezdirirken parmaklarından kıvılcımlar uçuştı. Zayıf gümüşü alevler onu takip ederek acı verici derecede tanıdık bir sembol oluşturdu.

Karaağaç tacı ve kılıç - hafif eğimli kılıç. Yaşam tacı.

Ölüm kılıcı.

Ancak alevler değışerek ölüm sembolünün daha fazla özelliğini aldı. Taç bir daire, kılıç ise altın rengine bürünmüş ve kıpkırmızı bir ok halini aldı.

Ölümün kefenine sarılmış.

Burun deliklerim alevlendi ve dişlerimi sıktım.

Alevli sembol kaybolurken Aydu, "O bir Et ve Ateş Kraliçesi olacak ve dudaklarında Yaşamın Gerçek İlkeli'nin adıyla sonu müjdeleyecek," dedi. "Ölüm ve yıkım onu takip edecek."

Sonra sessizlik çöktü, odanın üzerine yerleşti. Saniyeler geçip gitti.

"Bu onun için adil değil," diye fısıldadım kısık sesle. "Onun için bunu istemedim, çektiği onca acıdan sonra bunu istemedim."

"Muhtemelen geçmiş hakkında hiçbir bilgisi olmayacak," dedi Aydu ve üçümüzün de ona sertçe bakmasına neden oldu.

"Anlamıyorum," dedi Attes.

"Yeniden doğanların önceki yaşamlarına dair anıları olabilir, ancak bunlar genellikle rüyalar veya déjà vu örnekleri olarak ortaya çıkar" diye açıkladı. "Ancak bunlar neredeyse her zaman o kişinin yeni yaşamında dönüştüğü kişi olarak kaybolurlar

şekillenmeye başladı." Durakladı. "Aynı ruh olabilirler ve daha önce oldukları kişiye benzeyebilirler ama tamamen aynı kişi değillerdir."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Attes. "Sanırım bu bir rahatlama." "Bu durumu daha iyi yapmaz," dedim.

"Hayır," diye onayladı Aydu. "Sanırım öyle değil."

"Hiçbir şey taşa yazılmamıştır." Ash kolunu omuzlarıma doladı. "Kehanet ya da değil. Bu asla gerçekleşmeyebilir."

Aydu'nun başı tekrar eğildi. "Haklısın. Hiçbir şey önceden belirlenmiş değildir. Umut var. Hâlâ Kanın İlkeli'nin yükselişini önleyebilirsin ve Kemik, sadece Ölüm'ü ve yer altındakileri uyandırmakla kalmayacak, aynı zamanda mutlak gücü de içinde taşıyacak bir varlık." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve mutlak güç hakkında ne derler bilirsin."

Yaptım.

Ben de söylemiştim.

"Ama Ölüm onun için geldiğinde sahip olacağı gücün yakınından bile geçemeyecek. O da senin gibi bir..." Gülümsedi. "Bir bebek Primal."

Ona ters ters baktım.

"Yani, Kadimleri uyandırma sürecindeyken muhtemelen Ölüm'ün eline düşecek," dedi. "Ve bir şekilde Ölüm'ü yenmeyi başarsa bile, tıpkı yeryüzündekiler gibi ve çok daha hızlı bir şekilde yozlaşacaktır." Aydu dimdik, yüksek boyuna doğru doğruldu. "Ve eğer bu gerçekleşirse, onu alaşağı etmek için her bir tanrı ve hatta yeryüzündekiler bile gerekecek. Çünkü o hepimizi yok edecek."

Ama Aydu yanılıyordu.

Yanılıyordu.

Dudakları kenarları yukarı kıvrıldı.

Kaşlarını çattı ve Ash bana sorgulayan bir bakış gönderdi. "Neden gülümsediğinden emin değilim," diye mırıldandı Attes. "Hepsi bu mu?" diye sordum.

Kadim bir an için kararsız göründü ve sonra o da hafifçe gülümsedi. "Öyle."

"Neden şimdi senin hamile olduğunu anlıyorum?" Attes, Ash ve benim karşımda oturduğu yerden mırıldandı. Üst kata çıkmış ve Attes'in ofisi gibi görünen bir yere gelmiştik.

Duvarlarında hiç boş raf yoktu. Sadece bir ton silah vardı. Hoşuma gitmişti.

"İki kişiyle," diye düzeltti Attes, gözlerini hızla kırıştıtararak.

"Tebrikler-" Dik oturdu ve başı Ash'e doğru döndü. "Onun dövüşmesine izin verirken

Hamile misin?"

"Bunu yapmasından pek hoşnut olmasam da," diye yanıtladı Ash, Attes'in kendisi için doldurduğu viskiden bir yudum alarak, "ne yapacağımı ben kontrol edemem."

Attes'e kaşlarımı kaldırdım.

"Kaderler," diye mırıldandı İlkel, elini yüzüne sürerek. "İkiniz de o lanet Kader'i dinlemeyi düşünmüyorsunuz ve..." Yutkundu viski, dudaklar geri soyuluyor. "Hayatlarını başlamadan bitiriyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi Ash.

"Güzel. Siz ikiniz ebeveynliğin keyfini ve dehşetini hak ediyorsunuz." Sırtışında kısa bir gamze belirdi ve ben onun çocuklarını düşündüm. Daha fazlasına sahip olabilir miydi? "Ayrıca, Sotoria'nın yeniden doğmasını engelleme için başka yolları da var."

"Özür dilerim." Öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Belki de onu daha önce serbest bırakma riskini almalıydık."

"Yapsaydık ne olurdu biliyorsun." Kadehini indirdi. "En azından şimdilik güvende." Ash sırtımı okşadı. "O gerçekten Star'dayken bilinçliydim, değil mi?"

Parmaklarımı çenemin altında birleştirdim. "Her zaman değil." "O zaman onun için sanki uyuyormuş gibi olacak," dedi.

"Evet." Gözlerimi kapattım, Sotoria'nın farkında olsun ya da olmasın Yıldız'da kapana kısılmış olmasından kesinlikle nefret ediyordum. Bu hiç adil değildi. "Yine de onu bulmaya çalışmalıyız."

"Kader onu herhangi bir yere saklamış olabilir," dedi Attes.

"Ya da birine verdi." Callum'un kalıntılarının etrafında gördüklerimi düşündüm. "Callum'u bulmamız gerek."

Ash'in gözleri kısıldı. "Sence bunu ona Kader mi verdi? Onu son gördüğümde paramparçaydı."

"O onun kardeşi." Ve benim... şey, her neyse. Tapınak yıkılmadan önce gördüklerimi anlattım.

Ash küfretti. "Kahrolası Kaderler."

"Aynen öyle," diye mırıldandım Attes'e bakarak. "Onun yeniden doğmasını engellemenin başka yolları olduğu konusunda haklıydın. Oğullarımız oluyor."

Attes başını salladı.

Yanımdaki Ash derin bir iç çekti ve başını arkaya yatırdı, viski bardağı dizinin üzerinde duruyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ash, oğullarımızın taht odasındaki bankların üzerinden atlayıp Reaver ve Jadis'le oynadığını, sonra da torunlarımızın aynı şeyi yaptığını hayal etmişti.

Torun falan olmayacaktı.

Gözlerimi kapattım. Oğullarımızın asla çocuk sahibi olmamasını sağlamak zorundaydık.

Belki de şanslıydılar ve ne onları ne de aşık oldukları kişiyi asla istemeyeceklerdi. Herkes istemezdi ve böyle hissetmeleri en iyisi olurdu. Ama ya çocuk istiyorlarsa? Başımı salladım. Bu doğru ya da adil değildi. Sotoria'ya yapılan da öyle.

"Onların asla üremeyeceklerine güvenmemeliyiz," dedi Attes sessizce.

"Biliyorum." Ash viskisini bitirdi ve bardağı bir kenara koydu. "Callum'u aramamız gerekiyor. Bu arada, ya kaderin ya da Doğa bir yolunu bulur." Çenesinde bir kas kasıldı. "Çok güçlü doğmayacak. Hiçbir tanrı ya da İlkel öyle değildir. Yükseliş'e kadar savunmasız olacak," dedi, her kelimesi tiksintiyle doluydu. "Siktir."

Ona baktım, ne demek istediğini anlamıştım. Bu ikimizin de taşıyamayacağı bir iz olacaktı çünkü bundan sağ çıkabileceğimizi düşünmüyordum.

"Hayır," dedim, heyecan damarlarımda dolaşıyordu. Kendimi dizginlemek zorunda kaldım. "Eğer doğmayı başarır, yaşamayı hak eder."

Ash'in gözleri benimkilerle buluştu. "Katılıyorum. Katılıyorum."

"Orada dur." Ayağa kalktım, yürümeye başladım. "Doğmasının ne anlama geldiğini anlıyorum. Ama bunun Kadimlerin burada uyanacağı anlamına gelmediğini de biliyorum. Ve evet, İlkel Perde'nin ötesindeki toprakları lanetliyorum."

Attes'in kaşları çatıldı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Ve eğer burada uyanırlarsa, zararı azaltmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ve bizden öncekiler gibi, onları toprağa geri koyacağız," dedim. "Çünkü ben kanımdan olan bir çocuğun ya da yetişkinin öldürülmesinin bir parçası olmayacağım," dedim. "Ve senin de böyle bir şey yaptıktan sonra yaşayamayacağını biliyorum Ash, ister bizim sözlerimizle olsun, isterse

eller."

"Hayır," dedi sessizce. "Yapmam."

"İkimiz de yapmazdık." Boş boş karnımın alt kısmını ovuşturdum.

Attes arkasına yaslanarak, "Bu konuda ikinize de katılmıyor değilim," dedi. "Ama bir de Kolis'in uyanacağı gerçeği var."

Kolis'e söylediklerimi tekrarlayarak, "Ve eğer böyle bir şey olursa, hançeri onun eline bizzat ben veririm," diye yemin ettim.

"Endişelenmediğim tek şey onun yozlaşmış olması."

"Aydun gitmeden önce bu yüzden mi gülümsüyordun?" diye sordu

Attes. "Güç ve sonuç bakanın iradesinden gelir, değil mi?" I

Ash'in arkasında durdum ve ellerimi onun omuzlarına koydum. "Holland bunu söylediğinde ikiniz de oradaydınız. Benim soyumdan gelen hiç kimse güce aç olmadı. Hiçbiri de olmayacak."

"En azından bu konuda endişelenmemize gerek yok," dedi Attes.

"Hayır. Bu iyi bir şey." Ash'in omuzlarını sıktım. "İşte Aydun'un söylediği başka bir şey. Kefen içinde doğacakmış. Bu da ölümlü doğacağı anlamına geliyor."

Ash'in başı geriye eğildi. "Haklısın." Gözleri benimkileri aradı. "Ama oğullarımız ölümlüler diyarında doğacak."

Kahretsin, Kye'in ne dediğini unutmuştum ama düşündüğüm şey bu değildi. "Eğer kehanet doğruysa, bundan uzun bir süre sonrasına kadar doğmayacak ve tüm bu *aynı kötülüklerden* doğma olayı? Benim bir ölümlü olduğuna inanacağını hissedecek. Etrafının onlar tarafından sarılacağını." Ash'in omuzlarını bırakarak kanepenin etrafında yürüdüm ve oturdum.

onun yanında. "Belki bu konuda tamamen yanıliyorum ama Aydun gerçek Yaşam İlkeli'nin adını söyleyeceğini söylemişti."

Ash'in kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "O yaptı."

"O halde hiçbir ölümlünün gerçek Yaşam İlkeli'nin kim olduğunu bilmediğinden emin olmalıyız."

Sertleşti. "Sera-"

"Sen olduğuna inanabilirler. Eş ya da başka bir şey olarak bilineceğim," dedim aceleyle. "Eğer ismim bilinmezse, onu söyleyemez."

"Adını söylemenin ne işe yarayacağını bile bilmiyoruz, ama söylemediği takdirde kehaneti durduracakmış gibi gelmedi," diye itiraz etti.

"Aydun'un bundan bahsetmesi için bir anlamı olmalı."

"Evet, *eirini*'den bahsetmeyi unutan aynı Kader," diye yorumladı Attes.

"Ama haklı olduğu bir nokta var. Küçük bir şey olabilir ama yine de bir şeydir."

Ash başını sallıyordu.

"Ölümlülerin beni bilmesine gerek yok. Çağrılarına başka tanrıların cevap vermesini sağlayabilir ve Rhain ya da Rhahar'ın-"

"Bu senin asla bilinmeyeceğin anlamına gelir," diye araya girdi, gözleri parlayarak. "Ve sen bilinmeden yeterince uzun yaşadın."

"Biliyorum-"

"Buna izin veremem." Eli havayı öfkeyle kesti. "Senin İsminizin yanı sıra başardıklarınız ve fedakârlıklarınız da bilinecek. Hakkınızda hikayeler ve şarkılar yazılacak. İnsanlar adınızı kutlayacak. Başkalarına neşe veren bir isim. Bilinmez olmayacaksınız-"

"Ash," diye fısıldadım, yanağını avuçladım ve gözyaşlarımı geri kııptım. Bunu neden inkâr etmek istediğini biliyordum. Ve tanrım, bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

"Bana bundan zarar görmeyeceğini söyleyemezsin, Sera." Soğuk parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı. "Sadece bilinmez olmayacaksınız. Eninde sonunda unutulacaksınız."

Bunu duymak midemi bulandırdı. Bunu inkâr edemezdim. Unutulmak neredeyse hiç var olmamakla aynı şeydi ve Ash kimse tarafından bilinmemenin ne kadar acı verdiğini anlıyordu. Beni yaşayanların arasında bir hayalet gibi hissettirmişti. Ama o anda aklıma bir şey geldi. Bu o zamandı. Artık ben değildim.

"Beni tanıyorsun," dedim. "Çocuklarım beni tanıyacak. Attes ve değer verdiğim diğer herkes beni tanıyacak."

Çenesindeki kaslar avucumun içinde sıkıştı. "Bu yeterli değil." "Ama yeterli." Eğildim ve onu usulca öptüm, sonra alnımı onunkine karşı. "Sen yeterlisin."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İki ay sonra.

Ash bana baktı, kalçalarının sert bir hamlesiyle içime girerken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve ön odadaki masanın üzerindeki bardakları ve tabak çanağı salladı.

Kahvaltımızı yeni bitirmiştik ve hazırlanmamız gerekiyordu. Diğer Primaller ve tanrılar bir kutlama yapmak istiyordu ve Ash ile ben de bunun sadece iyi bir fikir olduğunu düşünmekle kalmayıp zamanının da geldiğine karar verdik. Son birkaç hafta kaybettiklerimizin yasını tutmakla geçmişti ve bu etkinlik onların yasını kutlamak içindi.

Zaferimizi kutlamak için olduğu kadar anılarımızı da kutlamak içindi.

Etkinlik Belediye Binası'nda olacaktı ve Rhain deli gibi etrafta koşuşturuyordu. Ne yaptığımızı bilse muhtemelen sinir krizi geçirirdi.

Bu şekilde sonuçlanmasını planlamamıştık. Bir anda oluverdi. Kendimi hazırlamak için ayağa kalktım ve Erlina'nın giymek istediğim elbisede ayarlamalar yaptığını söyledim. Her iki göğsümün etrafı ve karnımın alt kısmı çok dar gelmişti. Büyüyen şişlik, ne giydiğime bağlı olarak, gözle tam olarak fark edilmiyordu ama Ash'in doymak bilmez bir tepkisi vardı. Beni öpmüştü ve bu tek öpücük, masanın üzerine yayılmamla, bornozumun düğmelerinin açılmasıyla ve Ash'in kalçalarımın arasına girmesiyle sonuçlanan bir öpücüğe dönüşmüştü.

"Eğer geç kalırsak," dedim, zevk damarlarımda dolaşırken alt dudağımı ısırarak, "Rhain çok kızacak."

Ash içimde yavaşça hareket etti, belli ki acelesi yoktu. Kalçamdaki eli sıkılaştı. "Ona tatlıyı aceleye getirmedığımızı söyleriz."

Bir kıkırdama serbest kaldı. "Kahvaltının yanında tatlı?"

"Mm-hmm." Bakışları benimkileri bırakıp aşağı doğru indi. Diğer eliyle bir göğsümü avuçladı. Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde sırtım masadan kalktı. Dumanlı bir sırıtış belirdi. "Çok daha hassaslar."

Kesinlikle öyleydiler. Bazen kıyafetler bile onları rahatsız ediyor ya da tahrik ediyordu.

Şu anda, ikincisiydi.

Ash'in başı eğildi. Dudakları bir kez daha benimkileri buldu ve dilindeki kremanın tadını aldım. Dudaklarımdan bir yudum aldı ve kalçalarıyla yavaş, işkenceli temposunu sürdürdü. Ağzı benimkinden ayrıldı, çenemin üzerinde ve sonra boğazımda bir yol açtı. Orada oyalandı, nabzımın çılgınca attığı yere ulaşana kadar öptü ve yaladı. Tatlı, baş döndürücü bir beklentiyle onun etrafında gerildim. Bir kalp atışından sonra keskin dişlerinin sıyrıldığını hissettim. Parmaklarım göğsünün derisine bastırdı, sıyrık içimde bir arzu patlamasına neden olurken sadece bir miktar tedirginlik yarattı. Bu bir ilerlemeydi.

Çok ilerleme var.

Son iki aydır, yavaş yavaş birlikte çalışarak beslenme ile ilgili travmamın üstesinden geldim. Belki de *üstesinden gelmek* doğru kelime değildi. Travmanın her zaman üstesinden gelebileceğiniz ve artık etkilenmeyeceğiniz bir şey olmadığına inanmaya başlamıştım. Zihin bu şekilde çalışmıyordu.

Ölümlü, tanrı ya da ilkel. Travma sizinle kalır, bazen geceleri veya günün daha sakin bölümlerinde geri dönerdi. Diğer zamanlarda, bir süreliğine günler ya da haftalar. Ama bununla yaşamaya başlamıştım. Tıpkı anksiyetem söz konusu olduğunda yaptığım gibi, bunu kabullenmeye ve sonra da üstesinden gelmeye. İkisi de kim olduğumun toplamı değildi. Bu sadece kim olduğumun bir *parçasıydı*.

Her iki durumda da Ash ilk başta zorlamak istememiş, bana oğullarımız doğana kadar bekleyebileceğimizi söylemişti ama bu o zamana kadar ertelemek istediğim bir şey değildi. Hamileliğimin Ash'i besleyemeyecek kadar ilerlemesinden önce hala zamanımız vardı ve bebekler gelmeden önce bunu onunla tekrar paylaşmak istiyordum. Nedeninden tam olarak emin değildim ama bu benim için önemliydi. Ash de razı oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bir süre sonra bu süreçten keyif almaya başladı. Dişlerinin alaycı sürüklemeleri, sadece bir damla kan çeken kısa, sık ısırıklar, korku ve utanç içinde kilitlenmeme neden olmaktan çıkıp kanımın şehvet ve ihtiyaçla çarpmasına neden olan bir şeye dönüşmüştü.

Bana o küçük ısırıklardan birini verdi, sadece bir miktar kan akıttı, sonra diliyle kovaladı ve beni inletti. Birkaç saniye durdu. Saniyeler sonra, her zaman yaptığı gibi. O kısa kalp atışlarında ne yaptığını biliyordum. Duygularımın tadına bakıyor, iyi olduğumdan emin oluyordu.

Ve o anda, iyiden de öteydim.

Hazırdım.

"Daha fazla," diye fısıldadım.

Ash nabzıma karşı kıkırdadı ve sonra dili tenimin üzerinde kayarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Boğazımın etini ağzına çekerek benden bir nefes almamı sağladı ama yoluna devam etti.

Bir parça hayal kırıklığı yükseldi. "Ash?"

"Hmm?" Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde dans etti. Ellerimi omuzlarına doğru kaydurdım. "Ben hazırım."

Ash bir anlığına dondu ve sonra ürperdi. "Öyle olduğunu biliyorum." İçime doğru itti, klitorisime doğru süründü. "Sırılsıklam olmuşsun."

Yanaklarıma sıcaklık vurdu. "*Ondan* bahsetmiyordum." "Biliyorum."

"Sonra-"

Ash yıldırım hızıyla hareket ederek ağzını benimkinin üzerine kapattı. Derin öpücüğü, çakmak taşına çarpan bir kibritin kıvılcım yağmurunu başlatması gibiydi. Sahipleniciydi. Neredeyse vahşi bir muhtaçlıktı ve ben buna bayılmıştım.

Bacaklarımı kaldırdım, beline doladım ve kalçalarının dalışını karşılamak için yukarı ittim. Ağzıma karşı inledi ve tüm vücudunu bir titreme kapladı. Ağzı benimkini terk ettiğinde dudaklarımın şiştiğini hissettim.

"Beni izlemeni istiyorum," diye emretti ipek ve gölgelerle sarmalanmış bir sesle. Önce çenemi, sonra da boynumun kıvrımını öptü. "Gözlerini benden ayırmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Başımı salladım ve saçlarının kenarları göğsümün yan tarafını okşarken onu izledim.

Durdu, nefesi göğüs ucumda serinledi ve bakışları benimkine kaydı. "Söylediğini duymak istiyorum, *liessa*."

Gözlerim hafifçe kısıldı. "Evet."

O karanlık gülümseme geri döndü. "İşte benim Kraliçem."

Başını bir kez daha eğdi ama göğsümün tepe noktasını ağzına alırken bakışları benimkine kilitlenmişti. Dişlerinin yumuşak etime sürtünmesi içimde bir arzu dalgası yarattı. Kabarık tepe noktasını ağzına çekti ve bana emretmemiş olsaydı bile başka tarafa bakamazdım. Dili sertleşmiş tomurcuğun üzerinde dönüyordu ve ben ona karşı sallanırken gözlerim kapanmaya başladı. Zevkin keskin dalgaları içime yayıldı. Bıraktığında ağrım başlamıştı.

"İzlemeye devam et." "İzliyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel." Sol göğsüme doğru ilerlerken saçları tenimi okşadı. Dili kabarıklığın üzerinde gezindi. "Kimin ağzı senin üzerinde?"

Gözlerimi kırptım. "Senin."

Derisini ısırdı.

"Kralım?"

Ash meme ucumu baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. Bağırdım, sırtım eğildi ve sırtışı düpedüz hınzırcaydı. "Adımı söylemeni istiyorum."

Bacaklarım onun etrafında sıkılaştı ve gözlerimiz bir kez daha kilitlendi. Göğsüme ve kalçalarımın arasına ağrıyan bir basınç yerleşti. "Nyktos."

Hırıltısı içimi gümbürdetti.

Sırıttım. "Ash."

Dilinin bir hareketiyle onayladığını gösterdi. "Peki içinde kimin siki var?"

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Ash-" Ben daha adını söylemeyi bitiremeden vurdu.

Ash göğüs ucumun hemen üstünden göğsümün derisini deldi. Bakışları hâlâ benimkileri tutarken haykırdım. Keskin acı patlaması bir anlığına duyularımı bastırırken ellerim saçlarına uçtu ve başa çıkmak için çok uğraştığım o korkuyu okşadı, ama...

Ama benimkini tutan onun cıvıl cıvıl gözleriydi.

Damarlarımı delen Ash'in dişleriydi. Açlıkla hareket eden Ash'in dudakları ve ağzıydı. Açgözlülükle yutan Ash'in boğazıydı. Benden içen Ash'ti. Aleti hala içimdeydi. Dişleri içime battığında onun adını haykırmıştım.

Acı yerini hızla zevke bırakırken yine onun adını haykırdım ama bu... bu farklı bir histi ve düşüncelerimin karmakarışık bir şekilde bir araya gelmesine neden oldu. Isırığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama o zaman bile bunun farklı olduğunu biliyordum. Daha güçlüydü. İnledi, benden içmeye devam etti.

Eather gözlerinde döndü ve göz bebekleri büyüdü. Kanımın bir damlasından fazlasını tatmayalı da çok uzun zaman olmuştu.

Ash'in kanımı içine çekmesi, içimde akan bir hava akımı kadar şiddetli, her duyumu yakıcı bir yoğunlukla tüketen ve ağzından ve serbest bıraktığı çökmekte olan ıstıraptan başka bir şey hissetmek şöyle dursun, hiçbir şey düşünmeye yer bırakmayan bir tür coşkuydu. Sırtım kamburlaşarak hiçbir uyarıda bulunmadan dağıldım. Ağzını göğsümde tuttum.

Ondan gelen ses hayvani bir sestti. Kavrayışım gevşedi. Kalçaları daha hızlı hareket etti, benden içerken her hamlesi daha derin ve daha sertti. Ve

Bakışları -güzel gümüş gözleri- benimkilere kilitlendi ve beni sabit tuttu. Yarayı dilinin bir hareketiyle kapatana kadar gözlerini kaçırmadı, göz kırpmadı bile.

"Sera," dedi, ağzımı içine almak için uzandı. Dudaklarında kanımın tadını aldım. Göğsü benimkine karşı daha sertti ve ellerimi saçlarından omuzlarına doğru gezdirdiğimde etinin daha pürüzsüz hale geldiğini hissettim. "Şimdi seni becereceğim."

Ash benden kurtuldu ve beni masadan kaldırdı. Gölge taşı rengindeki tenine bir an göz attım. Ayaklarım taş zemine değdiği anda, bir elini kalçama koyarak beni çevirdi. Diğer eliyle de göğsüm masayla aynı hizaya gelene kadar beni bastırdı. Eli kalçamdan ayrılıp yanağımla masanın arasına kaydı, ben de onun ön koluna yaslandım. Derinden, kabzasına kadar soktu.

Kendini tamamen hareketsiz tuttu, kaba ve kısa nefesleri şakağımdaki saçları karıştırırken uzunluğu ve sertliği içimi dolduruyordu. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes aldım.

Sonra tekrar hareket etti ve işler kontrolden çıktı.

Ash uzandı ve kolunu kalçama doladı. Dizim masanın üzerinde olacak şekilde bacağımlı kaldırdı. Bu açığı onu daha derine gönderdi. Arkamda hızlı ve sert bir şekilde hareket etti, her hamlesi bulaşık takımını öncekinden daha fazla sallıyordu. Beni masanın üzerine yerleştirme şekli ve baskın varlığı beni yerimde tutuyordu. Kalçalarının dalışından kaçmak, içimde inşa ettiğİ ateşten saklanmak için hiçbir yer yoktu. İstedİğİmden değil. Kalçalarının her sert, çİğ pompasından ve onun kaygan hissinden zevk aldım. Başımın yanındaki elinin parmaklarını kavradım, tenimin onun artık gece yarısı olan tonuyla kontrastı ürkütücüydü. Oh, Tanrım. Tamamen İlkel formuna dönüşürken onun kalınlaştığını, büyüdüğünü hissedebiliyordum. Beni becerirken benden çıkan sesler havayı yakıyordu. Vücudum sertleşmeye başladı ve Gerilim içimde gittikçe daha sıkı sarılıyordu. İÇeri girdi, kalçaları yuvarlanıyor ve gıcırıyordu-

Başımı geriye attım ve o gerilim patlayarak binlerce ipeksi parçaya ayrıldı. Ash bastırdı, gölgemsi tüyler fışkırırken kıpırdamadan durdu ve salıverildiğini haykırdığında masanın üzerinden aktı. Bir yerde bir şey çatladı. Ne olduğundan emin değildim. İkimiz de tükenene kadar zevk, dalgalar halinde yükselip alçalan bir fırtınaya kapılmıştık.

Yavaşça birleşen ellerimizin üzerinden serin ve nemli bir şeyin kaydığını fark ettim. Gözlerimi açtığımda bir su birikintisi gördüm. Suyun akışını takip ederek kırılmış bardaklara ulaştım.

Kaşlarım kalktı. "Ash?"

"Mmm?"

"Gözlüğü kırdın."

"Öyle mi?" Başını omzumdan kaldırdı. "Siktir."

Sırıttım. "Sanırım onları kıran da bu oldu."

Kabaca güldü. "İyi misin?"

"Mükemmelim."

"Öylesin."

Üzerime eğilip yanağımdan öperken sırtışı büyüdü. Kendini benden kurtardı ve beni masadan kaldırdı, sonra beni tekrar çevirdi. Ama bu sefer, Oturdu.

Ash beni öylece kucağına almadı. Beni yavaşça indirdi ve bakışlarımı kendi bakışlarına yaklaştırdı. Bir şey fark etmediğinde, kollarını bana doladı ve beni göğsüne yakın tuttu.

"Sanırım," dedi, göğsü elime doğru inip kalkarken, "kahvaltıyı her gün bu şekilde bitirmeliyiz."

"O zaman gerçekten gözlüksüz kalacağız."

Kıkırdadı ve yüzümdeki birkaç bukleyi düzeltti. "Buna değer."

Orada biraz oturup kalplerimizin yavaşlamasına izin verdik.

Hazırlanmaya başlamamız gerekiyordu. Oturmaya başladığımda elim göğsünün üzerinde kayıyordu-

Sarsıldım, bakışlarım elimin göğsünde durduğu yere gitti. Kalbini avucumun altında hissedebiliyordum, sabit bir ritimle atıyordu...

Nefes nefese başımı kaldırdım. "Bunu hissediyor musun?"

Yarı kapüşonlu bakışları üzerimde gezindi. "Sikime boşalır mısın?"

Evet." Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım, bundan bahsetmiyorum!"

"Şu haline bak." Saçlarımla oynadı. "Kızarıyorsun."

Yüzüm yanıyormuş gibi hissettim. "Kalplerimizden bahsediyorum." Karnımda dolaşan elimi durdurdum ve göğsüme götürdüm. "Odaklan."

Tembel sırtışı dondu ve sonra gözlerindeki sis kayboldu. Daha dik oturdu.

"Onlar... onlar senkronize atıyorlar, değil mi?" Dedim.

"Sanırım öyleler." Kalın kalın yutkundu, sesi merakla doluydu.

"Sanırım bunun nedeni gönül dostları olmamız, ama..." Bir süre sonra

kaşlarını çattı ve sonra gözlerini kırıştırdı. "Uyandığından beri ilk kez senden besleniyorum."

Başımı sallayarak alt dudağımı ısırdım ve sanki ısırık izi sözlerine karşılık veriyormuş gibi göğsümde bir sancı hissettim.

"Bu bir bağ gibi, değil mi?" dedi. "Bence senin kanına sahip olmak son bir bağlantı gibi, yani..."

"Ne?"

Gözleri gözlerimi tuttu ve dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi. "Sanırım yakında öğreneceğiz."

"Ne yap-?"

Ash beni öptü, diliyle dudaklarımı araladı. Kalbim hızlandığı anda onun da avucumun altında aynı şeyi yaptığını hissettim. Bu his... *vahşiceydi*.

"Kutlamadan sonra daha fazla konuşuruz," dedi öpüşme sona erdiğinde. "Bizi geç bıraktığın için şimdi hazırlanmamız gerekiyor."

Geri çekildim. "Bizi geç mi bıraktım?"

"Ben de Rhain'e bunu söylüyorum," dedi, göğsüne vurmak üzereyken bileğimi yakaladı. Güldü. "Uslu dur."

"Bizi daha fazla geciktirmemen için bu iki ifadeyi de görmezden gelmeyi seçiyorum," dedim. "Üzerime gerçek kıyafetler giymem gerekiyor."

"Lütfen, yap." Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı. "Kutlamaya sana bakan herkesin gözlerini oyarak başlamak istemem."

Gözlerimiz buluştuğunda güldüm. Tanrım, bakışlarında gördüğüm şey kalbimi yerinden oynattı. Tam bir bağlılıktı. Serin yanaklarını sıktım.

"Aşkına sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Şanslı değildin, *Liessa*." Ash'in dudakları dudaklarıma değdi. "Ben şanslıydım."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Reaver'ın elini tuttum ve Jadis'i kalçama yasladım, Belediye Binası boyunca dizilmiş parıldayan ışıkların altında yürüdük.

Yanından geçtiğimiz kişilere gülümserken bunun gelecek için bir alıştırmaya olduğunu düşündüm.

Taşıdığım küçük kız draken formundaydı, bu da pençelerinin saçlarıma gömülü olduğu anlamına geliyordu ve Reaver'ın ona daralmış gözlerle bakmasına dayanarak bir kısmının ağzında olduğundan oldukça emindim.

Her iki draken de benimle gelmek için ısrar etmişti, ancak Jadis'in sadece Reaver elimi tuttuğu için gitmek istediğine dair bir his vardı içimde.

Erlina ile konuştuğum süre boyunca Ash'in bakışlarını üzerimde hissettim. Her hareketimi izleyen tek kişi o değildi. Rhain ve Nektas da öyle. Ash ve ben bir ay önce Rhain'le hamile olduğumuzu paylaşmıştık. Kye ve Aios'a bilgi toplamada yardımcı olabilir. Elbette diğerlerinin de bilmesini istiyordum ama son iki aydır işler pek de huzurlu gitmiyordu. Bir zamanlar Kolis'e sadık olanlar tarafından yönetilen bazı mahkemelerde şiddet olayları patlak vermişti. Ceeren'lerin sayısı ciddi şekilde azalmıştı ama yine de Saion'a bağlılık yemini eden çok az kişi vardı. Tüm Hortlakları toplamadığımızı biliyorduk ama toplayacaktık. Bir de Kolis'e sadık Draken'lar vardı. Hepsi ölmemişti ve Kolis'i gömdükten birkaç gün sonra aklıma bir zamanlar Eythos'a hizmet etmiş olan draken Sax geldi. Nektas'a Bonelands'da Sax'ı hissedip hissetmediğini sorduğumda, hissetmediğini söylemişti. Savaşa katılmamıştı ve bunun ölü olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyorduk. Onu arıyorduk.

Ama Kolis'e sadık olanların sonuncusunun da halledildiğinden ya da en azından artık büyük bir risk teşkil etmediğinden emin olduğumuzda, haberi herkesle paylaşacaktık.

Kürsünün önündeki masamıza doğru ilerlerken bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kürsüde yemek yememiştik.

yöneticiler herkese bakıyordu. Sadece Ehthawn tahtların önünde uzanmış, her şeyi izliyordu. Crolee'nin ve diğer ejderhaların kaybı için, Kars için ve kaybettiğimiz herkes için kalbim sızladı.

Herkes değil.

Veses konusunda hâlâ kafam karışık olsa da, tam olarak üzgün değildim. Bakışlarım gülümseyen yüzleri taradı ve sütunun meşalelerle aydınlatılmış girintisine doğru ilerledi. Kolezyumda neşeli bir müzik yankılanırken, gölgelerin arasında yalnız bir figür duvara yaslanmış, bir şişe içki içiyordu.

Attes.

Son iki aydır onu sık sık görüyordum. Vathi'de Lailah'a hükümdarlığını kurması ve Theon'u hazırlaması için yardım etmediği zamanlarda Gölgeler Diyarı'na. Ash bunun sebebinin Vathi'de olmanın ona kardeşini çok fazla hatırlatması olduğunu söylemişti.

Reaver elimi sıktı. "Sera?" "Evet?"

"Neden üzgünsün?" diye sordu ve Jadis saçımı çekiştirmeyi bıraktı. Şu lanet *notam*.

"Sadece özlediklerimizi düşünüyorum," dedim ona.

Başını salladı, küçük dudakları büzülmüştü. "Ailemi düşünüyorum Bazen," dedi bir süre sonra. "Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama onları özleyorum."

"Onları düşünmek seni üzüyor mu?" Onları gözleri kocaman açılmış bir grup genç vaftiz yavrusunun yanından geçirirken sordum.

Omuzlarından biri kalktı. "Evet, ama Nek bir keresinde bana bunun iyi bir üzüntü türü olduğunu söylemişti çünkü bu onları hatırladığın anlamına geliyor ve

anılar onları sizinle birlikte canlı tutacaktır."

Bunu düşündüm. Nektas haklıydı. Ezra, Marisol ve annem şu anda acı verse de anılarımda yaşamaya devam ediyorlardı. Ve bir gün onları ve babamı ziyaret edecektim. "Bu çok doğru." Saçımı kesinlikle ağzına almış olan Jadis'e baktım. "Baban çok bilge biri."

Cıvıladı ama yumuşak sesiyle *baba* dediğini duydum.

İlkel tanrıçalar grubuna yaklaştığımızda dudaklarım yukarı kıvrıldı. Daha önce ona böyle seslendiğini hiç duymamıştım. Çok sevimliydi.

Davul sesi yükseldi ve müziğin temposu arttı. İlkellere ulaştığımda, ortakların ayrıldığını ve birbirlerine bakan iki sıra oluşturduklarını gördüm.

"Hepiniz dans etmiyor musunuz?" Ben sordum.

Bele homurdandı. "Akşama kadar ayak parmaklarımın kırılmamasını tercih ederim."

Aios gözlerini devirdi ve kollarını zümrüt rengi elbisesinin üzerinde kavuşturdu. "O kadar da kötü bir dansçı değilim."

Ione arkalarında durduğu yerden sırtırken Bele, "Seni sevmemin pek çok nedeni var, *so'vit*," dedi. "Ama dans becerilerin bunlardan biri değil."

"Eminim aynı şey senin inceliğin için de söylenebilir," diye yorumladı Ione. "Buna katılabilirim." Aios güldü ve Bele'yi öpmek için eğildi.

Sırtarak Ione'un bakışlarıyla karşılaştım. Alçak sesle konuştuğumda beni duyabilmek için etraflarından dolaştı. "Şansın yaver gitti mi?"

Ione, Sotoria'nın ruhunun bir izlenimi olarak adlandırdığı şeyi yakalamaya çalışıyordu. Yıldız'da tutulduğu için bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildik.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil," dedi ellerini kavuşturarak. "Ölümlüler âlemine girmeyi ve bunun yardımcı olup olmayacağını görmeyi düşünüyordum."

İçgüdülerim bana Callum'un muhtemelen onun ruhuna sahip olduğunu ve Iliseum'dan uzak durmasının akıllıca olacağını söyledi. Ama ölümlüler âleminde ne kadar dayanabilirdi ki? Thierran da bir süredir bir şey algılayıp algılamadığını görmek için rüyalar görüyordu ki bunu düşünmek son derece rahatsız ediciydi ama Callum her neyse rüya görüp *göremediğinden* bile emin değildik. Thierran bahsedene kadar bunu hiç düşünmemiştim.

"Ne bulduğunuzu bana bildirin," dedim.

"Elbette." Ione, ortada buluşan çiftlerin kol kola girmesini izledi.

"Farkında mısın bilmiyorum ama Jadis şu anda senin saçlarını yiyor," dedi Bele bardağının kenarından.

Ione öyle hızlı bir iki adım attı ki, koyu renk saç telleri çenesine çarptı. "Ah, canım."

"Sanırım daha çok kemiriyor," dedim.

"Sanki bu daha iyiymiş gibi," dedi Reaver nefesinin altından. "Buna katılıyorum, küçük adam." Bele ona göz kırptı. Reaver da ona gülümsedi.

"Hâlâ aç mısın, tatlım?" Aios uzanıp saçlarımı Jadis'in ağzından nazikçe çekerek sordu. Gümüş rengi gözlerini görmek benim için hâlâ bir şoktu.

Gözlerini kocaman kocaman açan Jadis, elmas şeklindeki küçük başını salladı.

En az iki tabak dolusu yediği halde nasıl hâlâ aç olduğunu anlayamıyordum. "O zaman seni babana geri götürelim."

Jadis saçlarımı mutlu bir şekilde çekiştirerek neredeyse başımı omuzlarımdan ayıracaktı.

"Vay canına," diye mırıldandı Bele.

Bu gece bittiğinde boynum ağrıyor olacaktı.

Dans edenlerden uzak durarak salonun pistinin kenarlarından dolaşım. Masanın etrafından dolanırken Ash'in bakışları beni takip etti.

Gülümsememek için dudakımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Nektaş'ın arkasından yaklaştım. "Senin için bir şeyim var."

Geriye doğru kaydı ve ellerini kaldırdı. Jadis bir koluyla babasına uzandı. "Saçını bırakmalısın."

Bir an için bunu yapacağını düşünmedim. Nektaş'ın göğsüne yaslandığı yer ile benim aramdaki boşlukta birkaç tel uzanıyordu.

"Korkarım kafanda çok az saç kalacak," diye yorumladı Rhain Nektaş'ın diğer tarafından. Yanı başındaki Rhahar homurtusunu bardağının arkasına sakladı.

Nektaş içini çekerek kızının pençelerini nazikçe serbest bıraktı. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun yok." Saç tellerini düzeltirken Attes'i görünce Reaver'a gülümsedim. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Hevesle başını salladı.

"Ben Attes'le konuşurken Ash'e eşlik edebilir misin?" Ash kaşlarını kaldırdı ama fincanından bir yudum alarak sessiz kaldı.

"Yapabilirim." Kelimeyi uzattı, omzunun üzerinden Ash'e bakarken Nektaş bıyık altından kıkırdadı. "Ama muhtemelen senin arkadaşılığından daha çok keyif alacaktır."

Ash'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Doğru değil. Senin arkadaşılığından her zaman keyif alır." Başının arkasını kucaklayarak sarı saçlarını öptüm ve Ash'in bakışlarıyla karşılaştım.

Bana hafifçe başını salladı.

Reaver'ı bıraktığım anda Nektaş'ın yanından fırladı ve benim oturduğum sandalyeye atladı. Ash'in yüzünde bir gülümseme belirirken, dikkatini gence verişini izledim. Döndüğümde Nektaş kolumu yakaladı.

Nektas alçak bir sesle, "Durumu pek iyi değil," dedi ve Jadis'in kanatları arasındaki noktayı ovarken başıyla sütunlu oyuğu işaret etti. "Aurelia endişeleniyor."

Attes'in gölgeler içinde durduğu yerin üzerindeki sütunlara tünemiş dişi drakeni görmek için başımı kaldırdım. "Biliyorum."

Uzun masanın yanından hızla geçip elinde bir deste kâğıtla Saion'u gördüm. Orada neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama İlkel'in gözlerindeki sinsi parıltı ve Theon'un karşısında oturup başını sallaması, Saion'un gece sona ermeden önce muhtemelen biraz para kazanacağını söylüyordu.

Siyah elbisemin dantelli eteğini toplayarak kısa basamakları tırmandım ve oyuğa geçtim. Attes ben yaklaşırken bana bakmadı ama özenli bir selam verdi.

Jest karşısında başımı salladım. "Gölgelerin arasında durduğunuzu görünce şaşırdım."

"Biliyorum. Kocanızın yapacağı bir şey gibi görünüyor." Hızlı bir sırtış belirdi. Gamzesi yoktu. "Gerçekten bir nedeni yok."

Profilini incelerken bunun yalan olduğunu biliyordum. Son iki ayda, Attes'in eski haline daha çok benzediği anlar olmuştu. Ash'i kızdırmak için elinden geleni yapardı. Gülüyordu. Gülümserdi. Ama ben sadece Lailah'ı bir konuda çılgına çevirdiğinde gamzeleri ortaya çıkıyordu. Sonra, birkaç gündür uyumamış gibi görüldüğü diğer tüm anlar vardı. Beni en çok endişelendiren şey, yüz hatlarının giderek daha fazla tamamen donuklaşmasıydı, sanki hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

"Lütfen yapma," dedi, gözleri benimkilerle buluştu.

"Neyi yapmayayım?"

"İyi olup olmadığımı sor." İçini çekti, bakışları tekrar benimkilerden ayrıldı. "İyiyim." "Bunu sormayacağım," dedim.

"Ama iyi olmadığını da biliyorum."

Muhtemelen viski olan bir yudum aldı. Bakışlarını takip ettim ve Lailah'ın tanımadığım bir adamla dans edişini izlediğini fark ettim. Saç örgüleri dökülmüştü ve beyaz elbisesiyle açıkta bıraktığı omuzlarının etrafına dökülüyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyor," diye yorum yaptım. "Öyle görünüyor."

Bakışlarım uzun boylu, siyah saçlı erkeğin üzerinde gezinirken onu kaldırdı ve elbisesinin eteklerini dalgalandırarak döndürdü. Adamın bir tanrı olduğunu hissediyordum ama daha fazlasını görmekten kendimi alıkoydum. "Kiminle dans ediyor?"

"Ahmağın teki."

Ona baktım. "O zaman neden onunla dans etmiyorsun?"

"Çünkü ben daha kötü bir ahmağım." Sırıttı ve sağ yanağındaki gamze göz kırparak ortaya çıktı. "Düşünüyordum da."

"Oh, hayır," diye hafifçe takıldım, tam olarak ne düşündüğü hakkında iyi bir fikrim olmasına rağmen.

Attes'in sırtışı gönülsüzdü. "Sanırım zamanı geldi." Boğazımı yakan bir nefes çektim. "Ne zaman?" "Yarın."

Gözlerim kapandı. *Yarın* mı?

"Planladığımdan daha uzun süre kaldım," diye devam etti. "Lailah hazır. Theon da öyle. Vathi emin ellerde olacak."

"Sen dönene kadar," diye ekledim, gözlerimi açarken sesim kısılmıştı. Bakışları benimkilerle buluştu. "Ben dönene kadar."

Bu sefer burnumdan nefes aldım. Ona hazır olmadıklarını söylemek istedim ama bu hem ikizlere haksızlık olurdu hem de yalan olurdu.

"Yapma."

Gözlerimi hızla kırdım. "Şimdi ne yapmayacağım?" "Üzgün ol."

Titrek bir kahkaha beni terk etti.

Şişeyi indirdi. "Ölmüyorum, Sera. Sadece durağanlığa giriyorum. Dinleniyor olacağım."

"Biliyorum, ama..." Derin bir nefes almaya zorlanırken göğsüm kabardı. "Ama hazır olmayacağını umuyordum."

Attes buna hiçbir şey söylemedi.

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Seni özleyeceğim."

Gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. Birkaç dakika boyunca sessizce durduk, her birimiz Lailah ve dans eden diğerlerini izledik.

"Attes?"

"Evet, Kraliçem?"

"Çok uzun sürmese iyi olur. Bu ikisini takip etme konusunda yardımınıza ihtiyacımız olacakmış gibi hissediyorum," dedim karnımı okşayarak.

"Benim etkimi gerçekten istediğinden emin değilim."

"Ve eminim ki biliyorum." Uzandım ve yanağından öptüm. "Sen iyi bir adamsın, Attes."

Yanakları pembeleşti ve yerden gelen alçak bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirdim. "Ve sanırım ben daha durağanlığa *geçmeden* beni öldürtmeye çalışıyorsun."

"Asla yapmaz." Yanından ayrılmak istemediğim için Attes'in kolunu okşadım. "Bu gece ile yarın arasında bir şeye ihtiyacın olursa..."

Başını salladı. Bir şeye ihtiyacı olmayacağını biliyordum. Bu onunla son konuşmam olacaktı, ta ki o hazır olana kadar.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve içime bir şaşkınlık şimşeği gönderen birini gördüm.

Ward, Ione ile konuştuğu Penellaphe'nin yanında duruyordu. Bele ve Aios'un nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ward'u burada görmeyi beklemiyordum. Onun katılma ihtimalinin Holland'ın gelme ihtimaliyle aynı olduğunu düşünmüştüm. Ward durduğum yere doğru baktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. yakışıklı yüzünü.

"Gidip elbisenizin içinde ne kadar güzel görüldüğünüze iltifat ederek kocanızı kızdıracağım." Attes duvarı iterek dikkatimi tekrar ona çekti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve sen de burada onun tarafından öldürülmekten endişe ediyordun."

"Beni boğazlamamak için çırpınışını izlemenin bu riske değeceğine karar verdim," dedi göz kırparak.

Gülerek Ash'e doğru ilerleyişini izledim, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Yorulmuştu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. İyileşmesi gerekiyordu ki

Kardeşi.

Ve bize dönmeye hazır olduğunda, bekliyor olacaktık.

Ward izin isteyip bana katılmak için girintiye çıktığında olduğum yerde kaldım. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," dedi. Gülümsemesiyle birlikte gözlerinin kenarları kırışıyordu.

Şaşkınlıkla aşağıya baktım. Elbisenin tarzının, göğüslerimin altında toplanma şeklinin ve bol belinin küçük yumruyu gizlediğini düşünmüştüm.

"Fark edilmiyor," diye beni temin etti.

"O zaman..." Başımı kaldırdım ve iç çektim. "Hollanda mı?"

Ward başıyla onayladı. "Kesinlikle çok heyecanlandığını bilmenizi istedi," dedi. "Mesajı Penellaphe'ye verecekti ama henüz söylemedi. onu."

"Gerçekten mi?"

"Şu anda sadece birkaç kişinin bilmesinin akıllıca olacağını biliyor," diye durakladı. "Ayrıca Penellaphe'nin bunu ağzından kaçırmayacak kadar heyecanlanacağını da biliyor."

Penellaphe'ye baktım ve kendimi sık sık sebepsiz yere yaptığım bir şey olan karnımı kucaklama dürtüsüne direndim. "Gerçekten heyecanlanacağını düşünüyor musun?"

"Elbette." Hafifçe kaşlarını çattı. "Neden olmasın ki?"

"Kehanet." Penellaphe, Keella ile konuştuğumuz iki seferde de orada olmadığından, öğrendiklerimizi ve Aydan'un söylediklerini ona anlatmıştım. "Ne keşfettiğimizin farkında mısın?"

Ward başını salladı.

O zaman aklıma bir şey geldi. "Eğer bir şekilde Sotoria'nın yeniden doğmasını engelleyemezsek? Muhtemelen bir *viktor* için içine girecektir."

Başını eğdiğinde esinti kumral saçlarını karıştırdı. "Kesin bir şey söyleyemem ama büyük bir değişimin habercisi olacak."

"Bundan daha fazlasını yapacak." Bakışları benimkilere kaydı.

Bir süre sonra, "Holland, benim soyumdan hiç kimsenin güce aç olmadığını söyledi," dedim. "Gücü elinde tutanlar bile. Ölümlü, tanrı ya da İlkel olsalar da bunun geçerli olacağını düşünüyorum."

Ward sessizdi.

"Eğer yeniden doğar ve kendisine bir *viktor* verilirse, bunun sen olmasını istiyorum. Bunu talep ettiğimi bildirmek için Holland'a bir mesaj göndermeyi planlıyorum. Reddedeceğini sanmıyorum. Bana borçlu olduğunu hissediyorum."

Ward'ın deniz mavisini gözleri benimkilere dikildi. "I-"

"Siz olmasaydınız, bugün burada duruyor olamazdım. Lotho'da adaşımı ve muhtemelen benim hayatımı kurtardın," dedim çabucak. "Sana güveniyorum."

"Beni çok az tanıyorsun."

"Bir çocuğu öldürmeyeceğinizi biliyorum," diye cevap verdim.

Ağzını kapattı ama gözlerinde rahatlatma gördüğüme yemin edebilirim.

Ona dikkatle baktım. "Ne soracağımı sanıyordun?" Ward hemen cevap vermedi. "Son Kraliçemin benden istediği şeyi." Kaşlarım havaya kalktı. "Senden asla bir çocuğu öldürmeni istemem."

"Böyle bir öneriyle sizi aşağılamak istemem," dedi. "Ama iktidara aç olsun ya da olmasın, o sadece bir çocuk olmayacak. O olacak Eskiler'i uyandır."

"Biliyorum." Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. "Ama o zamana kadar, o bir çocuk olacak. Bir gün büyük ve güçlü bir varlık olabilir ama o..." Göğsümde bir baskı oluştu ve beşe kadar saymak zorunda kaldım.

"Kolis yeniden doğduğu andan itibaren onun farkında olacak. Bu onun

Kendini kurtarmak için yıllar geçecek ama bunu yapacak ve onun için gelecek. Şansımızın yaver gideceğinden ve onu ancak Primal olarak yükseldikten sonra bulabileceğinden şüpheliyim." Bundan sonra söylediklerimden kesinlikle nefret ettim çünkü bana tarihin tekerrür etmesine yardım ediyordum gibi hissettirdi. Sanki tarihin tekerrür etmesine yardım ediyordum gibi.

Sotoria'nın bir daha böyle bir şey yaşamasını engellemek istiyordu. "Ne kendisi ne de Kolis ve ona yapacakları hakkında gerçek bir anısı olacak. Ve ben

Kader'in dengeyi korumak için kimsenin onu uyarmamasını isteyeceğini varsayalım." Son kelimeyi tükürerek söyledim. "Kendini savunmak için eğitilmesi gerekiyor."

Nefesimi beş saniye daha tuttum. "Tıpkı senin Gümüş Şövalye'yi eğittiğin gibi. Holland'ın beni eğittiği gibi."

Ward birkaç dakika sessiz kaldı. "Tamam." Başını salladı. "İstediğinizi yapacağım. Onun *viktoru* olarak onurla hizmet edeceğim ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Çenesi kalktı. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ash elimi tuttu, masadaki bardaklar sürekli doldurulurken ve kahkahalar müziğe karışırken başparmağını altın rengi girdabın üzerinde gezdirdi.

Boştaki elimin parmaklarını Reaver'ın yumuşak saçlarının arasından geçirdim. O

başını kucağıma koymuş Attes'in üzerinde yarı yatıyordu. Jadis, Ash'in omuzlarına sarılmak için babasını terk etmişti. Bundan neden bu kadar hoşlandığı beni aşıyordu.

Bakışlarım bizden öncekilerin üzerinde gezindi. Bele ve Aios'un nihayet dans ettiğini, canlı müzik eşliğinde yavaşça sallanırken birbirlerine sarıldıklarını görünce gülümsedim. Lailah da Theon'a katılmıştı, ikisi de oturmak için hareket ediyordu.

Attes'in karşısında. Theon ilk kez Attes'e onu yumruklamak istermiş gibi bakmıyordu. Aslında sohbet ediyorlardı. Sanırım bunun Lailah'nın yanında oturan tanrıyla çok ilgisi vardı. Götün teki olmadığı ortaya çıktı. Attes'in generallerinden biriymiş. Masanın ilerisinde Thierran, Ione ve Penellaphe'ye katılmıştı. Ward da onlarla birlikteydi ve bir kart oyunu izliyorlardı.

Saion ve Rhahar arasındaki oyun Rhain'i de içine alacak şekilde büyümüştü.

Sütunlara baktım. Aurelia gitmişti. Şimdi Nektas'ın diğer tarafında oturuyordu ve bana Jadis'in sık sık giydiklerini hatırlatan keten bir elbise giymişti.

Onu ölümlü haliyle ilk kez görüyordum.

Aurelia'nın dünyevi bir güzelliği ve boğuk, bulaşıcı bir kahkahası vardı. Hepimiz... hepimiz birbirimizin arkadaşlığından keyif alırken, Nektas'ın dudaklarının bu sesle birden fazla kez kıvrıldığını yakaladım.

Aile.

Hepsi benim için öyleydi. Ash için. Aile. Onların yanında her zaman görünürdüm. Kabul edilirdim. Onların yanında, yaptığım ve yaşadığım korkunç şeyleri kabullenmenin ve bunlarla yaşamının bir gün daha kolay olacağını biliyordum. Ailenin yaptığı buydu.

Ve onları korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. Tıpkı Kan ve Kemik İlkeli gibi güçlü bir varlığın bizim birlikteliğimizden yaratılmaması için elimizden gelen her şeyi yapacağımız gibi. Oğullarımız da öyle. Yapmak zorundaydılar.

Ama elim Ash'inkine sıkıca sarılmış halde otururken bile bu bilme duygusu içimi dolduruyordu. Gelecek tamamen taşa yazılmış değildi. Seçimler vardı. Özgür irade. Kaderin bile tahmin edemeyeceği şeyler vardı. *Aşk* vardı. Henüz gerçekleşmemiş olan şeyler değiştirilebilirdi. Bunu biliyordum. Buna *inaniyordum*.

Ama iki kıza çağlar önce söz verilmişti. Büyük bir Yaşam ve Ölüm İlkelinin yükselişi görülmüştü. Diyarların yeniden yaratılacağı ve sonun geleceği önceden bildirilmişti. Reaver'a baktığımda, onun geri döneceğini kalbimin derinliklerinde biliyor ve iliklerime kadar hissediyordum.

Kehanetin gerçek odağı. Kolis'i özgür bırakacak, ölüm ve yıkımı serbest bırakacak haberci. Kadimleri uyandıracak ve diyarları harabeye çevirecek olan kişi.

Her şey onunla başlamıştı ve onunla sona erecekti. Başlangıç ve son olan kişi.

Et ve Ateş Kraliçesi. Sotoria
yeniden doğdu.

Kan ve Külün İlkeli.

Yani o gün geldiğinde hazır olacaktık. O
zamana kadar mı?

Ash elimi sıktı. Ona baktım. Nyktos. Kralım. Kocam.
Benim her şeyim.

Dudakları sessiz bir "*seni seviyorum*"
ifadesiyle kıpırdadı. *O zamana kadar*
mı?

Bir saniyemizi bile boşa harcamayız.

KUTSANMIŞ OLAN

Nyktos hem Lailah hem de Theon'un imzaladığı Vathi'deki yeni konut inşa planlarını incelerken karısının yakında olduğunu hissetti.

Başını kıpırdatmadan yukarı baktığında onu ofisinin sütunlu kameriyesinin hemen ötesinde dururken gördü. Ya da şöyle mi demeliydi, onun sütunlu kameriyesinin arkasına saklanmaya çalıştığını gördü. Şişmiş midesi bunu imkânsız kılıyordu. Bu aynı zamanda ona aynı anda saldıran duyguların da kaynağıydı.

Aşk her şeyden önce geliyordu ve özünün damarlarında yoğun bir şekilde dolaşmasına neden oluyordu. Ona ve henüz bakmadığı bebeklerine -oğullarına- böylesine sevgi duymanın mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikinci duygu arzuydu ve daha tatlı, daha yumuşak olanlar kadar yoğundu, onu sert bir şekilde karnından vuruyordu. Çoğu gün, aletinin sertleşmesi için ona bakması yeterliydi, ama bebekleri onun içinde büyüdükçe, bunu inanılmaz buluyordu. Azgın bir tahrikle etrafta dolaşmamak çok zordu. Karnı büyüdükçe, onun için daha da güzel ve seksi hale geliyordu. Belki de ona yaz sonu güneşini hatırlatan tenindeki parıltıydı - gerçek bir altın parıltısı - Son iki aydır gördükleri. Şehvetini körükleyen, aşklarının ve tutkularının yarattığı şeyin görsel hatırlatıcısı da olabilirdi. Arzusunu soğutan tek şey son duygu kümesiydi.

Endişe.

Endişe.

Korku.

Sera döneminin sonuna yaklaşıyordu, muhtemelen doğum yapmasına sadece günler kalmıştı ve son birkaç hafta zor geçmişti. Daha kolay yoruluyordu. Uyumak daha zordu. Ve neredeyse her gün beslenmesi gerekiyordu. Bunu bekliyorlardı. İki Primal'ın çocuğunu dünyaya getirmek kolay değildi. *İkisi* birden, daha da az.

Ama karısı güçlüydü. Bunu biliyordu. Bu dünyaya oğullarını getirecekti, muhtemelen bu süreçte ona küfredecek ve onu boğmaya çalışacaktı.

Ancak dinleniyor olması gerekiyordu. Hafif bir kanama yaşadığında Kye'in emrettiği buydu. Şifacı ve Aios, Sera'nın iyi olduğu ve bebeklerin risk altında olmadığı konusunda onları temin etmişti ama yine de göz kulak olmaları gerektiğini söylemişlerdi. Şimdiye kadar başka lekelenme olmamıştı ama üç gün önce uyandığında kendini kanama içinde bulunca bir şeylerin ters gittiğinden korkmuştu.

Fates, kız ondan alındığından beri hiç bu kadar korkmamıştı.

Ama şimdi onun ofisinin dışında oyalandığını görünce şaşırmadı. Karısı *dinlenmeyi* pek iyi beceremiyordu.

Bakışlarını tekrar planlara çevirdi. "*Liessa*."

Onu sessizlik karşıladı, ama kirpiklerinin arasından yukarı baktığında, onun küçük bir adım geri attığını gördü.

Dudakları seğirdi. "Orada saklandığını biliyorum." "Saklanmıyorum."

"*Liessa*," diye mırıldandı.

Ağır bir iç çekiş koridordan usulca yankılandı ve sırtışını daha fazla tutamadı. "Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Dinlendim," diye inledi, ayak sesleri taşın üzerinde yumuşaktı. "O kadar dinlendim ki bir dakika daha dinlenmem gerekirse bunu yumruklarım ile yapmaya başlayabilirim."

"Kulağa pek dinlendirici gelmiyor," dedi kıkırdayarak, başını kaldırdığında. Bakışları onun üzerinde gezindi ve siki bir anda gölge taşı duvarlar kadar sertleşti. Parmakları, adamın o sabah ördüğü solgun, gümüşü saçların üzerinde dans ediyordu. Mavi ile yeşil arasında bir renkte keten bir elbise giymişti ve bol olmasına rağmen hafif kumaş, hamileliğiyle birlikte şişen göğüslerini geriye veriyordu.

Kesinlikle ağız sulandırıcıydılar.

Aleti zonklamaya başlayınca bakışlarını kadının göğsünden çekti ve libidosunu kontrol altına aldı. Birkaç gün önceki olaydan beri seks söz konusu bile değildi. Serbest kalmak da öyle. Elbette elini kullanabilirdi ama o yanında olmadan, aynı şeyi hissetmeden bunu hissetmek istemiyordu. Bu yüzden güvenli olana kadar beklemeyi seçti. Ve bu haftalarca ya da aylarca beklemek anlamına gelse bile iyiydi.

Her zaman onu beklerdi.

Planları bir kenara bırakıp arkasına yaslandı ve onun kendisine yaklaşmasını, karnını kucaklamasını, ayak parmaklarının her adımda elbisesinin eteğinin altından dışarı çıkmasını izledi. Bele bir gece önce artık paytak paytak yürüdüğü için onunla dalga geçmişti ama Bele onun her adımının her zamanki gibi zarif ve zarif olduğunu düşünüyordu.

"Ve kendimi dinlenmeye zorladığımda, zihnim dinlenmiyor. Dolaşıyor." masasının kenarında durarak ekledi. Başparmağıyla bir tür bitkinin parlak yaprakları üzerinde gezindi.

Bundan Rhain'in sorumlu olduğundan oldukça emindi. Ve son beşi. Sürekli ölüyorlardı. "Bu sefer nereye gitti?"

"Nerede olmadı?" Karnını ovuşturdu. "Ama düşüncelerimi asıl meşgul eden şey yaşam koşullarımızdı."

Ash onun ne demek istediğini hemen anladı. Gölge Diyar'da mı kalacaklarını yoksa Dalos'ta mı ikamet edeceklerini tartışmışlardı. Orada yeni bir saray inşa ediliyordu; Kolis'in pis kokusunun yayılmayacağı bir saray.

Kolis'in hükümdarlığını silmek ve herkese Yaşamın Gerçek İlkeli'nin kim olduğunu göstermek için Saray'da çok şey yapılıyordu. Dikilen heykeller ölümlülerin inandıklarının aksine, gerçekten hüküm süren bir Kraliçe olduğunu ortaya çıkardı.

İlk başta ikisinin de Gölgeler Diyarı'ndan ayrılmak gibi bir isteği yoktu. Yapılan değişikliklere rağmen Dalos onlar için hâlâ kötü anılarla dolu bir yerdi. Bunun değişmesi çok uzun zaman alacaktı, belki de hiç. Ancak Zaman geçtikçe, Dalos'tan bahsederken gözlerinde bir parıltı oluşmaya başladı. Damarlarında pompalanan öze bağlı olarak orada olmak için derin bir ihtiyaç duyuyordu. Ne de olsa orası onun güç merkeziydi.

Ama mesele de buydu. Sera'nın güce susamışlığı yoktu.

"Daha önce önerdiğin şeyi düşünüyordum." Kalçasını masaya yasladı ve bitkiyi bıraktı. Yaprığın daha parlak bir yeşil olduğunu hemen gördü. "İkisi arasında seçim yapmak zorunda olmadığımızı. Her iki yerde de yaşayabiliriz."

"Yapabiliriz," diye kabul etti.

Başıyla onayladı. Bu şimdi vermeleri gereken bir karar değildi, özellikle de bebekler yoldayken, ama karısını tanıyordu. Taşınmaya aylar, hatta yıllar olsa da fark etmezdi ve bu onun zamanını harcaması gereken bir şey değildi. Akıllı bu şekilde çalışıyordu.

Onun bu yönünü seviyordu.

Onu uyanık tuttuğu ya da dinlenmesini engellediği zamanlar hariç.

Sandalyesini geriye iterek ona elini uzattı ve kadın küçük bir sırıtışla

ona doğru geldi.

Parmaklarını çok daha sıcak olan parmaklarına geçirerek onu dikkatlice kucağına çekti ve bir kolunu etrafına sararak elini karnına koydu. Kızın hemen ona doğru gevşemesi mucizeden başka bir şey değildi. Kısa süreli bir tereddüt ya da belli belirsiz bir tedirginlik hissetmemişti. Her gün böyle değildi. Hâlâ düşüncelerinin onu Dalos'ta olduğu günlere götürmesini engellemek için savaştığı anlar oluyordu. Onlardan nefret ediyordu çünkü o piç hala onu rahatsız ediyordu. Muhtemelen bir şekilde her zaman da öyle olacaktı. Ama onunla hiç tereddüt etmediği *bu* anlardan daha fazla gurur duymamıştı.

Çünkü anıların onu ele geçirmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü. Çünkü yaptıklarında onları yenmeyi başardı.

Başını yana eğerek vahşi bir bukleyi yakaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu hep aynıydı, bir örgü haline getirilmeyi reddediyordu. "Nasil hissediyorsun?"

"Sıkılmak dışında mı?" Bir elini onun koluna koydu. "Kendimi iyi hissediyorum."

Sessizce nefes verdi ve yüzündeki her bir çili sayarak kızın yüz hatlarına daldı. Otuz altı. Gözlerinin altında, yok etmek için her şeyi yapabileceği gölgeler vardı ama kadın huzursuz bir gece geçirmiş, birden fazla kez uyanmıştı. Son seferinde bir daha uyumadı. Taşıdığı bebeklerle hiçbir ilgisi olmayan böyle başka geceler de olmuştu.

Kabuslar onu buldu.

Kolis tarafından tutulduğu zamanlardan değil. Biliyordu çünkü o kâbusların ardından gelenler utancın ekşiliğini tatmıştı. Bu kâbuslar, o piç kurusu Lasania'ya saldırdıktan sonra yaptıklarından doğmuştu.

Onun şakağını öptü, kâbusları ve suçluluk duygusunu yok etmeyi diledi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ve yapmamalıydı da. Onu taşıması gerekiyordu.

etine yeni izlerin kazınmamasına yardımcı olmak için.

Ama gerçek şu ki, bunu bilse bile, onu ondan almanın bir yolu olsaydı, alırdı.

Masanın üzerindeki kâğıtlara bakarak, "Bunlar yeni konut planları mı?" diye sordu.

"Öyleler."

"Bunun yeterli olacağını düşünüyor musun?"

"Şimdilik evet." Başparmağını karnının üzerinde yavaş bir daire çizerek gezdirdi. "Ama Kyn Vathi'den aldığı payın çoğuyla çok az şey yaptığı için

ekinler için kullanılan alanlara tecavüz etmeden yeni konutlar inşa etmek için fazlasıyla yeterli arazi bulunmaktadır."

Başını salladı, bakışları uzak bir nitelik kazanmıştı.

Onun aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi bir his vardı içinde. "Attes geri dönecek." "Biliyorum." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Sadece onu özledim."

İçgüdüsel olarak içinden alçak bir hırıltı yükseldi. Bunun onunla ya da sık sık sinir bozucu olan Primal'la olan arkadaşlığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sera'nın gözleri doldu. "Saçmalıyorsun."

"Çok güzelsin," diye karşılık verdi, dudaklarını kızın alnında gezdirerek. "Dalkavukluk sana her şeyi kazandırır."

Adamın iniltisi, kızın kucağında kayarak istemeden de olsa kışını adamın uyarıldığı sert çıkıntıya sürmesiyle kesildi.

Yüzünde güzel bir kızarıklık belirdi. Tanrım, bu kızarıklığı boyayla yakalayıp tuvale aktarmak istiyordu. O güzel tonu bulmak için hangi renkleri karıştırması gerektiğini bilmek istiyordu. "Ne diyordun?" diye sorarken bu dürtü ona bir şeyi hatırlattı.

"Ne söylediğimi hatırlayamıyorum," dedi. "Dikkatin çok kolay dağılıyor."

"Kendimi savunmam gerekirse, kışma bastıran sert horoz gerçekten dikkat dağıtıcı." Ondan kaba bir ses daha geldi.

Dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi ve kızın uyarılmışlığının kokusu adamın burnuna doldu.

"Dur," dedi, "sikimi düşünüyorsun."

"Belki de bunu ve kışımı düşünmeyi bırakmalısın," diye karşılık verdi. Adam ona şakacı bir bakış fırlattı. "İstediğin şey imkânsız."

Gülüşü yumuşaktı ve sonra kirpikleri aşağıya doğru kayarak yanaklarını havalandırdı. "Biliyorsun," diye başladı, göğüslerinin kabarıklığını onun göğsüne bastırarak.

"Yapabileceğim başka şeyler de var." Küçük bir cadaloz gibi adamın kucağında kıpırdandı. "Sana örnekler verebilirim."

"Bu örneklerin tamamen farkındayım, *liessa*." Eli kızın saç örgüsüne gitti. "Elini kullanabilirsin. Hatta bunları bile kullanabilirsin."

Parmaklarının arkası kızın göğüslerinin kabarıklığına değdi ve kızın uyarılmışlığının kokusu arttı, baharatlı ve ağırdı. Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken sesi kısıldı. "Ağzını."

Sera'nın nefesi kesildi.

Parmaklarını kızın saç örgüsünde daha da ilerletti. "Ama bence bunun yerine yapabileceğimiz başka bir şey var."

"Hmm?" diye mırıldandı.

Aklının hâlâ onu memnun etmek için ağzını kullanmakta olduğunu söyleyebilirdi. "Daha çok gidebileceğimiz bir yer gibi."

Sera hemen daha dik oturdu. Eğer adam kolunu ona dolamasaydı Sera adamın kucağından düşebilirdi. Gözleri heyecanla açılırken fark etmedi bile. "*Sonunda* düşündüğüm şey mi oldu?"

Sırıttı. "Gel." Kızın elini bir kez daha tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Sera onun yanında yürürken bir beklenti yumağı gibiydi.

Üçüncü katın doğu kanadındaki odaya doğru ilerlerken yavaş ilerliyorlardı. Kolis'i gömdükten sonra geçen birkaç ay boyunca her ikisinin de aklından çıkmıştı. Ona göstermek istemişti

Bundan önce. Yine de hep bir şeyler çıkıyordu.

Ama bugün değil.

Hiçbir şey Nyktos'u karısına resimlerini göstermekten alıkoyamazdı.

Ve belki de, eğer Kraliçesi daha sonra çok yorulmazsa, onu kendisi için oturtacaktı ve yanaklarındaki pembeyi ve gözlerindeki yeşil ve gümüşü yakalamak için hangi boyaların gerektiğini tam olarak bilecekti.

Ne de olsa onu kızartmak kolaydı.

Nyktos bunun nasıl yapılacağını biliyordu.

YILDIZ

İzlediğimiz kişi ne canlı ne de ölüydü. Ne tanrı ne de ölümlüydü, yine de İlkel kandan yükselmişti.

O başka bir şeydi. Bir
iğrençlik.

Yine de, en bıkkınların bile hayranlık duyması gereken bir yaratılış mucizesiydi.

Onun gibi başkaları yoktu ama âlemler bir başkasının geleceğini fısıldamıştı - ne ölü ne diri, ne tanrı ne de ölümlü. Bir iğrençlik. Bir mucize. Kaderin acımasız bir cilvesi.

Kanı ateşle dolu ilk kızın kaderi, bir zamanlar vaat edilen Kral için yazılmıştı.

Başarısız olacak ilk Seçilmiş. Tıpkı çok benzeyeceği atası gibi unutulacak olan. Onun başarısızlığı, kül ve buz dolu bir kanla doğan ikinci kızın, yani geleceğin Kralının diğer yarısının gelişinin habercisi olacaktı.

Biz de her zaman yaptığımız şeyi yaptık. *İzledik*.

Günlerce, haftalarca ve yıllarca yürüdü, yüzü artık altın rengine boyanmamıştı.

Her zaman aynı yere, her şeyin başladığı yere geri döndü.

Hüzün Kayalıkları.

Kenarda otururken asla uzun süre kalmazdı, kolları her zaman yanında taşıdığı kahverengi deri çantasına sıkıca sarılmıştı. Açmadığı çantayı.

Krallıklar yıkılırken ve yerlerine yenileri yükselirken yürüdü. Tüm eski İlkeller tarihe karışırken, onu yaratan kişi unutulurken o seyahat etti. Yeni tanrılar yükselirken ve onların yavruları ölümlüler âleminde yaşarken o devam etti. O zamanlar Skotos'un doğusundaki topraklarda yürüdü, Primaller'in oğlu yeni dünyanın kurulmasına yardım ederken gizli kaldı. O yapmadı

Kurtlara gerçek Yaşam İlkeli tarafından kalp eşlerinin yavrularına rehberlik etmeleri için çift yaşam verildikten sonra doğuya döndü. Tıpkı ejderhada olduğu gibi, onda da bir tuhaflık sezeceklerinden şüphelenecek kadar zekiydi. En *korkakların* vebası ölümlüler diyarına yayılırken yürüdü. İki Kral'ın Savaşı alevlenip

Doğudaki büyük krallık neredeyse harabeye dönmüştü. Nyktos, Yaşamın Gerçek İlkeli'ne verdiği yemini yerine getirirken ve tanrılar teker teker çocuğuna zarar verenlerden intikam almamak için uykuya dalarken o devam etti.

Yürüyen kişi *onu* görünce durdu, eli, aradan geçen yüzyıllar içinde kahverengiden sarıya dönüşen deri çantasını korurcasına tutuyordu.

Bekledik.

Bekledik ve yeni Kraliçe'nin kulağına fısıldamasını, ona Primals'ın oğlunun söylediklerinden daha fazlasını anlatmasını izledik. Bekledik ve izledik.

kahramanlar kötü adamlara dönüştü ve tüm tarih yeniden yazıldı. Ne zaman ağladık

Gerçek Ölüm'ün unutulmuş sembolü, altınla kazınmış ve kızıyla çevrelenmiş olarak ölümlüler diyarında yükseldi. Ve Kızıl Kraliçe'yi kayalıklara getirdiği günü gördük ve ilk kez, artık bronz bir ton olan çantayı açıp Yıldız'ı çıkardığını gördük. Onu Kraliçe'ye verişini ve Kraliçe'nin onu büyük bir özenle sahiplenişini izledik.

Ve alemlerin binlerce yıl önce, hatta Iliseum'u bir Kraliçe yönetmeden önce ilk kez fısıldadığı şeyin durdurulamayacağını biliyorduk.

Ve gördük.

Onun doğumu Ölüm'ü uykusundan uyandırdı. Geçen her yıl daha da güçlendi ve tüm dünyadaki topraklarda ondan daha derinlere gömülenler alemler huzursuzlanmaya başladı. Kader arkadaşının ellerinde Yükselişi, Ölüm'ü serbest bıraktığında ve Primal Veil'in ötesindeki topraklardaki kardeşlerimizi uyandırdığında gözlerimizi başka tarafa çeviremedik. En uzun boylu

Dağlar patladı, yollarına çıkan her şeyi tüketen alevler ve bulutlar püskürttü, nehirleri kaynattı ve denizleri çöllere dönüştürdü. İnsanoğlunun değerli topraklarına ve kutsanmış ormanlarına ne yaptığını gördüklerinde başka tarafa bakmadık. Yayılan taş krallıkları yerle bir ederken ve öfkeleriyle büyük çelik şehirleri devirirken, milyarlarca ölümlünün hayatını acımasız bir intikamla sona erdirirken yas tuttuk.

Çünkü son kehanette söylendiği gibi, bir zamanların büyük başlangıcının yıkımı ve gazabı olarak yükselmişlerdi.

Ve o, ikinci kız, kanı kül ve buzla dolu, geleceğin Kralı için yazgılı, gerçek Yaşam İlkeli çağırıyor ve sonra Kan ve Kemik olarak yükseldi.

Ve o zaman gördüklerimiz, eski tanrılar yükselirken ve İlkel Peçeler zayıflarken, en yaşlılarımızı bile şok etti. Geleceği görmüştük ama bu son farklıydı.

Bu kana bulanmış bir başlangıç olacaktı. İlk viktorun Gümüş Kraliçe'yi kurtarmak için kendini feda ettiği andan Sotoria'nın kayalıklardan düştüğü ana; Nyktos'un diyarlara haykırdığı ve bir ölümlüyü Tanrıların Kraliçesi olmak için yükselttiği ana; ilk kızın başarısızlığı ve ikincisinin doğumu; bir eşin umutsuz aşkı ve bir annenin çaresizliğine kadar her seçim ve her eylem aynı duygudan doğmuştu.

İster karşılıksız ister memnuniyetle karşılanmış olsun. İster bir diğerinin kaybını asla atlatamayan kardeşler arasında hissedilsin, ister kişinin çocukları için daha dünyaya gelmeden önce hissedilsin. İster diğerinin kaybindan

Bitmeyen keder, gerçek kalp eşleri arasında ya da bir anneyi kızı yerine gerçek eşinin kalbine hançer saplamaya itti. Hepsi aynı. Bazıları harika. Bazıları korkunç. Ve diyarları, olacakların eşiğine getirmişti.

Tüm diyarlardaki en bencil ve fedakâr şeydi, Kadimlerden daha güçlüydü ve kaderin iplerini koparabilecek tek şeydi. Diyarların şu anda sahip olduğu tek umuttu.

Sevgiler.

ETTEN VE KANDAN GÖRÜNTÜLER

Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti Ciltli, e-kitap ve ticari ciltlessiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

VISIONS OF FLESH AND BLOOD: a Blood and Ash/Flesh and Fire Compendium, arka plan, tarih, okuyucuların en sevdiği bilgiler, sanat eserleri ve referans materyalleri için kapsamlı bir yardımcı rehberdir. Dünyanın en sevilen karakterlerinden bazılarının orijinal kısa öyküleri ve sahnelerinin yanı sıra daha önce hiç görülmemiş görsel cazibelerle birleştğinde duyuları.

Bayan Willa'nın kendi bakış açısından anlatılan bu derleme, araştırma materyali gibi görünmekle birlikte, bir günlük ve kişisel notlar deposu gibi okunuyor ve okuyucunun çok sevdiği karakterleri ve tarihi yeniden ziyaret etmesini sağlıyor. olaylara farklı bir şekilde bakarlar.

Jennifer L. Armentrout'un Rayvn Salvador ile birlikte kaleme aldığı KAN VE ET VİZYONLARI, her Kan ve Kül/Et ve Ateş hayranının keyifle okuyacağı, seriye mutlaka eklenmesi gereken bir eser.

DAHA FAZLA KEŞFEDİN

JENNIFER L. ARMENTROUT

Kan ve Kül'den

Kan ve Kül Serisi, Birinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Büyüleyici ve aksiyon dolu Kan ve Kül'den, Sarah J. Maas ve Laura Thalassa hayranları için mükemmel, seksi, bağımlılık yaratan ve beklenmedik bir fantezi.

Bir Bakire...

Doğduğu andan itibaren yeni bir çağ başlatmak üzere seçilen Poppy'nin hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştır. Bakire'nin hayatı yalnızdır. Asla dokunulmaz. Asla yüzüne bakılmaz. Asla konuşulmaz. Asla zevk alamaz. Yükseliş gününü beklerken, tanrılar tarafından layık görülmeye hazırlanmaktansa muhafızlarla birlikte olmayı, ailesini alan kötülüğe karşı savaşmayı tercih ederdi. Ama bu seçim hiçbir zaman ona ait olmadı.

Bir Görev...

Tüm krallığın geleceği Poppy'nin omuzlarında, kendisi için istediğinden bile tam olarak emin olmadığı bir şey. Çünkü bir Bakirenin kalbi vardır. Ve bir ruh. Ve özlem. Ve onun Yükselişini sağlamakla yükümlü altın gözlü muhafız Hawke hayatına girdiğinde, kader ve görev, arzu ve ihtiyaçla iç içe geçer. Hawke onun öfkesini kışkırtıyor, inandığı her şeyi sorgulamasına neden oluyor ve onu yasak olanla baştan çıkarıyor.

Bir Krallık...

Tanrılar tarafından terk edilen ve ölümlüler tarafından korkulan düşmüş bir krallık, kendilerine ait olduğuna inandıkları şeyi geri almaya kararlı bir şekilde bir kez daha yükseliyor
şiddet ve intikam. Ve lanetlenenlerin gölgesi yaklaştıkça, yasak olanla doğru olan arasındaki çizgi bulanıklaşır.
Poppy sadece kalbini kaybetmenin ve tanrılar tarafından değersiz bulunmanın değil, aynı zamanda dünyasını bir arada tutan kana bulanmış her ipliğin çözülmeye başlamasıyla hayatını da kaybetmenin eşiğindedir.

Et ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül Serisi, İkinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgi İntikamdan Daha mı Güçlüdür?

Bir İhanet...

Poppy'nin inandığı her şey yalandır, aşık olduğu adam da buna dahildir. Kendisini korkunç bir krallığın sembolü olarak görenlerin arasına itilen Poppy, Maiden'ın peçesi olmadan kim olduğunu zar zor bilmektedir. Ama bildiği tek şey, hiçbir şeyin *onun* için onun kadar tehlikeli olmadığıdır. Karanlık Olan. Atlantia'nın Prensi. Onunla savaşmasını istiyor ve bu, itaat etmekten mutluluk duyacağı bir emir. *Onu ele geçirmiş olabilir ama asla ona sahip olamayacak.*

Bir Seçim...

Casteel Da'Neer birçok isimle ve birçok yüzle tanınır. Yalanları dokunuşu kadar baştan çıkarıcıdır. Gerçekleri ise ısırtıcı kadar şehvetli. Poppy ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Hedeflerine ulaşmak için ona canlı, sağlıklı ve bütün olarak ihtiyacı var. Ama Poppy'nin istediğini elde etmesinin tek yolu da o.

Kardeşi Ian'ın ruhsuz bir Yükselmiş olup olmadığını kendi gözleriyle görebilmek için. Casteel'e karşı çalışmak yerine onunla birlikte çalışmak kendi risklerini de beraberinde getirir. Hâlâ her nefesinde onu baştan çıkarıyor, ona istediği her şeyi sunuyor. Casteel'in onun için planları var. Onu hayal bile edemeyeceği zevklere ve dipsiz bir acı. Onu, kendisi ve onun hakkında bildiğini sandığı her şeyin ötesine bakmaya zorlayacak planlar. Onları bağlayabilecek planlar iki krallığın da hazır olmadığı beklenmedik şekillerde birlikte yaşarlar. Ve bu cazibeye karşı koyamayacak kadar pervasız ve açtır.

Bir Sır...

Ancak Prenslerinin dönüşünü bekleyen Atlantia'da huzursuzluk artmıştır. Savaş fısıltıları güçlendi ve Poppy tüm bunların tam merkezinde. Kral onu bir mesaj göndermek için kullanmak istiyor. İnişçiler onun ölmesini istiyor. Wolven'lar giderek daha öngörülemez oluyor. Acı ve duyguları hissetme yeteneği gelişip güçlendikçe Atlantisliler ondan korkmaya başlıyor. Gerçeği saklamak için her şeyi yapabilecek iki krallığın kana bulanmış günahlarıyla dolu karanlık sırlar iş başındadır. Ama ne zaman Dünya sallanmaya ve gökyüzü kanamaya başladığında, çok geç olabilir.

Yaldızlı Kemiklerin Tacı

Kan ve Kül Serisi, Üçüncü Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Kraliçenizin önünde eğilin ya da onun önünde

kanınızı akıtın... O hem kurban hem de hayatta

kalan oldu...

Poppy, Prens Casteel'de bulduğu aşkı bulacağını hiç hayal etmemişti. Mutluluğunun tadını çıkarmak istiyor ama önce onun kardeşini kurtarmalı ve kendi kardeşini bulmalılar. Bu tehlikeli bir görevdir ve ikisinin de hayal edemeyeceği kadar geniş kapsamlı sonuçları olacaktır. Çünkü Poppy Seçilmiş, Kutsanmış. Atlantia'nın gerçek hükümdarı. O, Atlantis Kralı'nın kanını taşıyor.

Tanrılar onun içinde. Taç ve krallık onun hakkı.

Düşman ve savaşçı...

Poppy şimdiye kadar başkalarının hayatını değil, sadece kendi hayatını kontrol etmek istemiştir ama şimdi ya doğuştan gelen hakkından vazgeçmeyi ya da yaldızlı tacı ele geçirip Et ve Ateş Kraliçesi olmayı seçmelidir. Ancak krallıkların karanlık günahları ve kana bulanmış sırları nihayet çözülürken, uzun zamandır unutulmuş bir güç gerçek bir tehdit oluşturmak için yükselir. Ve tacın Poppy'nin başına asla oturmamasını sağlamak için ellerinden geleni ardına koymayacaklardır.

Bir sevgili ve kalp arkadaşı...

Ancak onlara ve Atlantia'ya yönelik en büyük tehdit, Kan ve Kül Kraliçesi'nin gerçekleştirmek için yüzlerce yıl beklediği kendi planlarının olduğu uzak batıda bekleyen şeydir. Poppy ve Casteel imkansızı başarmalı, Tanrıların Toprakları'na seyahat etmeli ve Kral'ın kendisini uyandırmalıdır. Şok edici sırlar ve en acımasız ihanetler gün ışığına çıktıkça Poppy ve Casteel'in uğruna savaştığı her şeyi tehdit eden düşmanlar ortaya çıkınca, halkları ve birbirleri için ne kadar ileri gidebileceklerini keşfedecekler.

Ve şimdi Kraliçe olacak...

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltlessiz olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Savaş sadece başlangıçtır.

Altın taçların çaresizliğinden...

Casteel Da'Neer çok iyi biliyor ki, çok az kişi onun kadar kurnaz ya da ama hiç kimse, hatta o bile, şaşırtıcı ifşaatlara hazırlıklı olamazdı. Kan Kraliçesi'nin yaptıklarının büyüklüğü neredeyse düşünülemezdi.

Ve ölümlü bedeninden doğdu.

Hiçbir şey Poppy'yi Kralını serbest bırakmaktan ve Kanlı Taç'ın temsil ettiği her şeyi yok etmekten alıkoyamaz. Arkasında Yaşamın İlkeli'nin muhafızlarının gücü ve wolvenların desteğiyle Poppy'nin yapması gerekenler

Atlantisli generalleri kendi yöntemiyle savaşmaya ikna etmeli çünkü bu sefer geri çekilmek yok. Her iki krallığın da barış içinde yaşayabileceği bir gelecek inşa etme umudu varsa, hayır.

Büyük bir ilkel güç yükselir...

Poppy ve Casteel birlikte, değer verdiklerini korumak için eski ve yeni gelenekleri kucaklamalı, kendilerini savunamayanları korumalıdır. Ancak savaş sadece başlangıçtır. Kadim ilkel güçler çoktan harekete geçmiş ve çağlar önce başlayan şeyin dehşetini ortaya çıkarmıştır. Poppy, Kan Kraliçesi'nin başlattığı şeyi sona erdirmek için kehanette bulunan şey, yani en çok korktuğu şey olmak zorunda kalabilir.

Ölüm ve Yıkımın Habercisi Olarak.

Kül ve Kandan Bir Ruh

Kan ve Kül Serisi, Beşinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltlessiz olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Sadece anıları onu kurtarabilir...

Büyük bir ilkel güç yükseldi. Et ve Ateş Kraliçesi Kan ve Kemiğin İlkeli, Yaşam ve Ölümün gerçek İlkeli haline geldi. Ve Casteel, Poppy ve müttefiklerinin verdiği savaş daha yeni başladı. Iliseeum ve ölümlüler diyarının dört bir yanında Tanrılar uyanmakta ve gelecek savaşa hazırlanmaktadır.

Ancak Poppy durağanlığa girdiğinde Cas, dönüşmekte olduğu şeyin korkunç ve beklenmedik sonuçlarının onu kendisinden uzaklaştırabileceği ihtimaliyle karşı karşıya kalır. Yine de Cas'a bazı tavsiyeler verilir - onun güzel gözlerinin bir kez daha açıldığını görmeyi beklerken tutunmayı planladığı bir şey: Onunla konuş.

Ve öyle de yapıyor. Poppy'ye yolculuklarının nasıl başladığını hatırlatır ve bu süreçte kendisi hakkında yalnızca Kieran'ın bildiği şeyleri açıklar. Ancak Poppy'nin neye uyanacağını ya da uyandığında diyarın ve Cas'ın tam olarak ne kadar değişmiş olacağını kimse tahmin edemez.

#1 New York Times çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, Kan ve Kül serisinin yeni bölümünde Poppy ve Casteel'in destansı aşk hikâyesini yeniden ele alıyor. Ama bu sefer hikâyeyi Hawke anlatacak.

Korda Bir Gölge

Et ve Ateş Serisi, Birinci Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltlessiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

#1 New York Times çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout, sevilen Blood and Ash dünyasında geçen yepyeni, ilgi çekici Flesh and Fire serisinin birinci kitabıyla geri dönüyor.

Kader'in vaat ettiği gibi bir Bakire olarak İlkelerin örtüsüyle doğan Seraphena Mierel'in geleceği hiçbir zaman kendisine ait olmamıştır. Atasının halkını kurtarmak için yaptığı umutsuz anlaşmayı sürdürmek için doğmadan önce *seçilen* Sera, hayatını geride bırakmalı ve kendini Ölümün İlkeline, onun Eşi olarak sunmalıdır.

Ancak Sera'nın gerçek kaderi tüm Lasania'da en sıkı korunan sırdır; o iyi korunan bir Maiden değil, tek bir amacı olan bir suikastçıdır. görev-bir hedef. Ölümün İlkeli'ni aşık etmek, onun zayıflığı haline gelmek ve sonra... onu bitirmek. Başarısız olursa, krallığını Çürümenin ellerinde yavaş bir ölüme mahkum eder.

Sera her zaman ne olduğunu biliyordu. Seçilmiş. Eş. Suikastçı. Silah. Tam olarak şekillenmemiş ama kana bulanmış bir hayalet. Bir *canavar*. Ta ki *ona* kadar. Ta ki Ölümün İlkeli'nin beklenmedik sözleri ve eylemleri içinde biriken karanlığı kovalayana kadar. Ve onun baştan çıkarıcı dokunuşu, Sera'nın kendisine karşı hissetmesine asla izin vermediği ve hissedemediği bir tutkuyu ateşler. Ama Sera'nın hiçbir zaman başka seçeneği olmamıştır. Her iki durumda da hayatı mahvolmuştur; Yaşam ve Ölüm tarafından sonsuza dek etkilendiği için hep öyle olmuştur.

Alevin İçinde Bir Işık

Et ve Ateş Serisi, İkinci Kitap

Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Şu anda Sera'yı kurtarabilecek tek kişi, hayatını öldürmeyi planlayarak geçirdiği kişidir.

Sera'nın planıyla ilgili gerçek ortaya çıkar ve Nyktos'la arasında oluşan kırılğan güven sarsılır. Etrafı kendisine güvenmeyenlerle çevrili olan Sera'nın sahip olduğu tek şey görevidir. Sahte Tanrılar Kralı Kolis'in sonunu getirmek için her şeyi yapacaktır. Iliseeum'daki zalim yönetimini ve böylece ölümlüler âlemine oluşturduğu tehdidi durdurur.

Ancak Nyktos'un bir planı vardır ve birlikte çalışırken ihtiyaç duydukları son şey, aralarında tutuşmaya devam eden inkar edilemez, kavurucu tutkudur. Sera, işkence görmüş Primal'a aşık olmayı göze alamaz, hele ki hiç istemediği bir kadere bağlı olmayan bir hayat her zamankinden daha ulaşılabilirken. Ama ortak zevklerinin ve rakipsiz arzularının anıları, karşı konulması imkânsız bir siren çağrısıdır.

Sera, sadece ismen bir Eş olmaktan daha fazlasını istediğini fark etmeye başladıkça, etraflarını saran tehlike de yoğunlaşır. Gölge Diyar'a yapılan saldırılar artmaktadır ve Kolis onları Saray'a çağırdığında yepyeni bir risk ortaya çıkar. Yaşamın İlkel gücü büyüyor İçine girerek onu İtlaf'ının sonuna yaklaştırıyor. Ve Nyktos'un sevgisi olmadan - onun hissetmekten aciz olduğu bir duygu - Yükselişinden sağ çıkamayacak. Tabii eğer Yükseliş'ine ulaşabilirse ve Kolis ondan önce davranmazsa. Çünkü zaman tükeniyor. Hem onun hem de diyarlar için.

Bedende Bir Ateş

Bir Et ve Ateş Romanı, Üçüncü Kitap
Ciltli, e-kitap ve ticari ciltsiz olarak mevcuttur.
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Şu anda diyarları kurtarabilecek tek şey, Kaderlerden daha güçlü olan tek şeydir.

Şaşırtıcı bir ihanetin ardından hem Sera hem de tehlikeli bir şekilde Delicesine aşık olduğu Gölgele Diyarı'nın baştan çıkarıcı hükümdarı, sahte Tanrılar Kralı tarafından esir tutuluyorsa, yapabilecek tek bir şey vardır Nyktos'u kurtarın ve Gölgele Diyarı güçlerinin Dalos'u işgal edip bir İlkeller Savaşı başlatmasını önleyin.

Yine de Kolis'i ikna etmek kolay olmayacaktır - bir ömür boyu aldığı eğitimle bile. En gözde Hortlağı onun bir yalandan başka bir şey olmadığı konusunda ısrarcı olsa da, Kolis'in dengesiz doğası ve çarpık onur anlayışı onu temelden sarsar ve hiçbir şey onu Saray'ın acımasızlığına veya ortaya çıkan şok edici gerçeklere hazırlayamazdı. İfşaatlar sadece görevi ve diyarların yaratılışı hakkında bildiklerini altüst etmekle kalmaz, aynı zamanda gerçek tehdidin tam olarak *ne* olduğunu da sorgulatır. Ancak Kolis'ten kurtulmak savaşın sadece bir parçasıdır. Yükseliş yaklaşmaktadır ve Sera'nın zamanı kalmamıştır.

Ancak Nyktos, Sera'yı hayatta tutmak ve ona hak ettiği hayatı vermek için her şeyi yapacaktır. Diyarların tamamen yok olmasını bile göze alır ve Yaşamın İlkeli olarak Yükselmezse olacak olan da tam olarak budur. Yine de umutsuz kararlılığına rağmen, kaderleri ellerinde olmayabilir.

Ancak öngörülemeyen, bilinmeyen ve yazılmamış beklenmedik bir iplik *var*. Kaderlerden daha güçlü olan tek şey...

1001 KARANLIK GECE KOLEKSİYONU ON BİRİ KEŞFEDİN

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

Donna Grant'tan [EJDERHA](#)
[ÖPÜCÜĞÜ](#) Bir Ejderha
Kralları Romanı

[VAHŞİ KART](#) Dylan Allen'dan Bir
Rivers Wilde Romanı

[ROCK CHICK REMATCH](#) by Kristen Ashley
Bir Rock Chick Novellası

Carly Phillips'ten [SADECE BİR YAZ](#)
Bir Dirty Dare Serisi Novellası

[HAPPILY EVER MAYBE](#) Yazan Carrie Ann
Ryan Bir Montgomery Ink Legacy
Novellası

[MAVİ AY](#) Yazan Skye Warren
Bir Cirque des Moroirs Romanı

Rebecca Zanetti'den [Bir VAMİRİN EŞİ](#)
Karanlık Koruyucular/Asiler Novellası

[AŞK TEHLİKESİ](#) yazan Rachel Van Dyken

[BRODIE](#) Yazan Aurora Rose
Reynolds Bir Until Her
Novellası

[BODYGUARD VE BOMBARDIMAN](#) Lexi Blake tarafından
Bir Efendiler ve Paralı Askerler: Yeni Acemiler Romanı

[THE SUBSTITUTE](#) by Kristen Proby
Seattle'da Bir Bekar Novellası

SİZİN TARAFINIZDAN
TUTULDU J. Kenner Bir
Stark Güvenlik Romanı

GRAVEYARD DOG by Darynda Jones
Bir Charley Davidson Romanı

BİR NOEL MÜZAYEDESİ Yazan Audrey
Carlan Bir Evlilik Müzayedesi
Romanı

BİR ŞANSIN HAYALETİ Heather Graham A
Krewe of Hunters Novella

Blue Box Press'ten de

BAŞTAN ÇIKARMA MİRASI Yazan:
Larissa Ione Bir Demonica Birthright
Romanı

Jennifer L. Armentrout ve Ravyn Salvador'dan CAN VE KAN
VİZYONLARI
Kan & Kül ve Ateş & Et Özeti

HATIRLAMAYI UNUTMAK by M.J. Rose

TOUCH ME by J. Kenner
Bir Stark Uluslararası
Romanı

KAN VE KÜLDEN DOĞAN Jennifer L. Armentrout Bir
Et ve Ateş Romanı

MY ROYAL SHOWMANCE by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise Romanı

SAPPHIRE DAWN yazan Christopher Rice C. Travis Rice olarak
yazıyor Bir Sapphire Cove Romanı

Marie Force tarafından HAVADA BU GECE

DEĞİŞİMİ KUCAKLAYAN Kristen Ashley Bir
Nehir Yağmuru Romanı

KAOSUN MİRASI yazan Larissa Ione
Bir Demonica Birthright Romanı

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a teşekkür ederiz ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Chelle Olson
Hang Le
Chris Graham
Tanaka Kangara
Jessica Saunders
Malissa Coy
Jen Fisher
Stacey Tardif
Suzy Baldwin
Grace Wenk
Laura Helseth
Jessica Mobbs
Mona Awad
Vonetta Young
Dylan Stockton
Kate Boggs
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.